

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Green_Simon_R-Morituri_03-Valka.pdb

PDB Name: Green Simon R-Morituri 3-Valka
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 10.4.2007
Modification Date: 10.4.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Simon R. Green
Morituri: Válka
DEATHSTALKER WAR

KAPITOLA PRVNÍ Dobývání Mlhosvěta

Každá říše potřebuje nějakou skládku. Nějaké smetiště někde pěkně vzadu, kam není vidět a kam lze vyhazovat všechny nespokojence a škůdce. Císařovna Kamenná lvice XIV měla Mlhosvět, chladnou nehostinnou pustinu hezky daleko od běžných tras, osídlenou skoro samými vlastizrádci, kriminálníky, hochštaplery, které opustilo štěstí, a uprchlými espery. Nakolik Kamenná lvice vládla Říši rukou tvrdou a nelítostnou, existenci Mlhosvěta tolerovala, protože takhle alespoň věděla, kam ta shnilá jablka padají.

Jistě, nejraději by je všechny pobila, ale její rádcové měli dostatek zdravého rozumu na to, aby věděli, že kolem a kolem vzato je s vyhnanci mnohem méně starostí než s mučedníky.

Jenže postupem času se stal Mlhosvět rájem všemožných rebelů a štvanců a z užitečného smetiště se stal vzpurný, jedovatý trn v říšské patě. Kamenná lvice nařídila sněť vyčistit a bude-li to zapotřebí, vypálit, díky čemuž zjistila, že tuto planetu nyní chrání psionická clona produkovaná spojenými esperskými mozky, která s přehledem vydrží cokoli, co proti ní může jakákoli říšská flotila nasadit. A tak ať si Kamenná lvice lámala hlavu sebevíc, Mlhosvět stále přežíval jako jediná rebelská planeta v Říši, kam hněv Kamenné lvice nedosáhně.

Alespoň si to myslel.

Slunochod II vypadl z hyperprostoru a nalétl na orbitu kolem Mlhosvěta. Na dlouhém štíhlém trupu se zatřpytily vysunuté senzory, ale nikde v blízkosti se žádný říšský křižník nenalézal. Říše už se poučila a raději se držela opodál. Nad chladnou, na pohled nezajímavou planetou se mlčky vznášela jen jedna jediná, zlatá loď. V salónu Slunochoda II si spokojeně lebedil Owen Morituri. Rozvaloval se v parádně pohodlné lenošce a v duchu počítal, kolikrát už měl kliku. V neposlední řadě po něm třeba už hodnou chvíli nikdo nestřílel. Owen se naučil oceňovat poklidné chvíle života, třebas jen proto, že jich bylo tak málo.

O původního Slunochoda přišel při nouzovém přistání v džungli na Shandrakoru, ale hádoidi loď podle Owenových instrukcí postavili znovu a použili k tomu původní pohon, který vymontovali z trosky první lodi. Byl to velmi speciální pohon, jeden z prototypů nového vesmírného pohonu, jehož masovou výrobu se teď Říše snažila zavést, a alespoň prozatím byl mnohem rychlejší než jakýkoli říšský.

Teoreticky.

Jachta sama vypadala víceméně stejně dobře jako ta, na kterou si Owen pamatoval, a měla veškerou výbavu a pohodlí té původní, leč hádoidi nedokázali odolat a tu a tam přece jen něco vylepšili. A jejich představy o vylepšení někdy jen ukazovaly, jak moc se ti zdokonalení lidé vzdělili lidskosti. Když Owen přistoupil k hladké stěně, samy od sebe se v ní objevily dveře, světla se sama rozsvěcovala a zhasínala dle potřeby, aniž se jim muselo říkat, ale jemu by úplně stačilo, že i řízení fungovalo samo, stačilo jen pomyslet. Málem přivodil několik katastrof, když se mu v kritickém okamžiku zatoulaly myšlenky, a poté raději přenechal řízení lodním počítačům.

Také ho rozčilovalo, že hádoidi udělali řadu vnitřních detailů jakýmsi záhadným způsobem špatně. Podlahy se bezdůvodně zvedaly nebo bouchaly, křesla se bůhvíproč přizpůsobovala tělu nějak divně, světla a barvy připadaly lidskému oku tak nějak nepřírozené. Owen zvedl levici a zamyšleně ji zkoumal. Zlatá umělá ruka, další dar hádoidů, ve světle v salónu teple zářila.

Nijak se mu nelíbilo být v tak úzkém vztahu s hádoidskou technologií, jenže o svou vlastní ruku přišel při boji s Grendelanem v rozlehlých jeskyních na Vlkotském světě, takže mu nezbylo, než tento dar s díky přijmout. Byla to dobrá ruka, silná, citlivá a prakticky nezranitelná, a i když mu pořád připadala trochu studená a nebyla mu úplně vlastní, dalo se s ní žít. Pomalu ohýbal zlaté prsty a obdivoval plynulý půvab. Spoléhal na tu ruku, protože musel, lodí si tak jistý nebyl. Hádoidi jsou možná v této chvíli jeho spojenci, ale ti, kdo byli kdysi odůvodněně oficiálně vyhlášeni za Nepřátele lidstva, jsou přes všechny své dary nutně podezřelí. Nikdy nelze vyloučit možnost, že někde do lodi, do nějakých vylepšení, či dokonce do jeho ruky zabudovali něco, co poslouží jejich vlastním tajným záměrům.

Owen si povzdychl. Život nebýval vždycky tak složitý. Zahleděl se na sebe do zrcadla na protější stěně. Ze zrcadla na něj zadumaně hleděl muž, který už dávno překročil dvacítku, vysoký, štíhlý, s tmavými vlasy a tmavými očima. Muž, který si prožil své a očekává, že v budoucnu to bude ještě horší. Není tomu tak dávno, co býval prostým učencem,

vcelku neznámým historikem, který nikoho nezajímal a žil si sám pro sebe. Pak z něj Kamenná Ivica udělala štvance a jemu nezbylo než se stát rebelem a válečníkem. Hádoiidi ho nazývali Spasitelem a rebelské podzemí ho nazývalo Poslední nadějí lidstva. Owen na to nedal, ani co by se za nehet vešlo.

Ze zadumání ho vytrhl cinkot skla. Shovívavě se zadíval na Házela d'Ark, která se právě cílevědomě probírala láhvemi v baru a hledala něco, co by se dalo pít. Owen chápal, jak jí je. Hádoiidi udělali s potravinovými syntetizéry, co mohli, ale rozmanité alkoholické nápoje, které vykoumali, byly do jednoho mizerné.

Což ovšem Házela nezabránilo pít, jen se usilovně snažila objevit nějakou kombinaci, která by v ní nevyvolala neodbytnou touhu vydatně plivat na všechny strany. Owen obdivoval její vytrvalost a přál jí úspěch. Osobně by se ničeho z toho nedotkl, ani kdyby mu někdo přiložil pistoli k hlavě.

Hleděl na Házela a obdivoval její výrazné rysy a dlouhou, rudou, umolousanou hřívu. Nebyla klasicky, konvenčně krásná, ale Házela nebyla konvenční v ničem, pokud to jen trochu šlo. Než se z ní stal rebel, byla pirátem, žoldákem, obchodníkem s klony – a to bylo jen to, co přiznala. Meč ovládala dobře, ale raději používala pistoli, a to co možná nejčastěji. Spolu s Owenem objevili v Posledním sídle obrovský sklad plný starých střelných zbraní a od té doby chodila Házela zásadně ověšená tolika pistolemi a municí, kolik jen unesla. Owena napadlo, že ji ta tíha možná uklidňuje. Owena nikoli. Na jeho vkus měla Házela sklony bezpečnostní opatření trochu přehánět.

Tiše si povzddechl. Čekal, až hádoidské počítače, které řídily loď, dokončí bezpečnostní prověrku, a netrpělivě poklepával rukou o křeslo. Po odborné stránce svěřil svůj život hladkému běhu UI, který instalovali hádoiidi. Ne že by to v něm vyvolávalo nějaký pocit klidu a bezpečí, ale neměl na vybranou. Někdo loď řídit musel a bylo nad slunce jasné, že on to nebude. Udržovat si špičkové odborné znalosti o mnoha rozmanitých lodních systémech byla tvrdá dřina, a kdyby chtěl Owen tvrdě pracovat, nenarodil by se jako aristokrat.

Původního Slunochoda řídil jeho osobní rodinný UI Ozymandius, jenže z Oze se vyklubal zrádce pracující pro Říši. Použil tajné heslo, které Owena obrátilo proti jeho přátelům, a Owenovi nezbylo než ho zničit, i když mu byl jeho rodinný UI přitelem déle než kdokoli jiný. Ostatně i svou milenkou musel zabít, když se pokusila na rozkaz Říše zabít jeho. V dnešní době nemůže člověk věřit nikomu. Asi ani milované ženě... Owen odvrátil pohled od Házela a přinutil se myslet na něco jiného.

Alespoň že tady tentokrát mají hádoiidi pořádné záchody. Jejich předchozí pokusy byly poněkud skličující. Hádoiidi takové věci zjevně nepoužívali, což Owenovi řeklo o hádoidech víc, než ve skutečnosti toužil vědět.

Házela nějakou chvíli bloumala sem a tam a v ruce třímala drink světle modré barvy, který vypadal, jako by se snažil ze sklenice vylézt. Pak se s neomaleným zachrčením složila do křesla naproti Owenovi a pohodlně se uvelebila. Házela oceňovala luxus velký i malý hlavně proto, že ho měla v životě tak málo. Dala si řádný hlt, protáhla obličej, ale stejně to spolkla.

Házela by nikdy ani nepřišla na mysl, že by snad alkohol mohl být silnější než ona. Pro ni to byla otázka zásad. Owen musel skrýt úsměv, když mu to poprvé vysvětlovala. Jeho by ani nenapadlo, že Házela má nějaké zásady. Ale samozřejmě nebyl tak hloupý, aby to říkal nahlas.

„Tak jakpak ta brečka chutná tentokrát?“ otázal se přivětivě.

„Věř mi, raději to nechť vědět,“ odvětila Házela, „To, že to vůbec piju, jen ukazuje, jak strašlivě se nudím. Za jak dlouho přistaneme?“

„Zanedlouho. Těšíš se, že zase budeš ve svém starém rajónu?“

„Vlastně ani ne. Mlhobrána je nebezpečná, zrádná a je tam zatracená zima a to i za těch lepších dnů. Poznala jsem vzteklé krysy s krvácejícími hemeroidy, které byly přátelštější než průměrný Mlhosvět'an. Nechápu, jak jsem se mohla nechat od podzemí přemluvit k něčemu takovému, jako jít zpátky do téhle pekelné díry.“

Owen jen pokrčil rameny. „Museli jsme to být my. Někdo musí představit podzemí mlhobranské radě a my známe Mlhosvět lépe než kdokoli jiný, kdo byl v tu chvíli po ruce. Hlavu vzhůru, tentokrát to nebude tak zlé. Snad. Jsme mnohem silnější a chytřejší, než když jsme tu byli naposledy.“

Házela se zachmuřila. „No jo. Vlastně jsem s tebou chtěla mluvit o něčem jiném. Když mi ten krvepašerácký hologram vyhrožoval, že si mě odnese do své laboratoře, tak jsi pouhou myšlenkou dosáhl světelné rychlosti a roztrhal ho na kusy. Nevěděla jsem, že něco takového umíš.“

„Já to taky nevěděl, dokud jsem to nepotřeboval. Šílený labyrint nás změnil víc, než by nás napadlo. Teď jsou z nás jiní lidé.“

„Mně se to nějak nezdá. Kam až ty změny sahají? Jsme ještě lidé? Nebo skončíme jako hádoiidi a budeme tak odlišní od toho, z čeho jsme vznikli, že bychom stejně tak dobře mohli být cizí rasa?“

Owen znovu jen pokrčil rameny. „Tvé dohady jsou asi stejně tak dobré jako moje. Myslím, že jsme natolik lidé, nakolik chceme lidmi být. Naše lidskost nespočívá v tom, co děláme, ale proč to děláme. Kromě toho si nejsem jist, zda jsou naše schopnosti úplně trvalé. Vypadá to, že se objevují a zase zanikají.“

Mezi námi, kdo jsme prošli labyrintem, bývalo pouto, mentální pouto, ale to zmizelo, když jsme se rozdělili a vydali se každý svou cestou. Teď dokonce tím poutem nevnímám už ani tebe. Ty mne mentálně stále vnímáš?“

„Ne,“ odpověděla Házela. „Už nějakou dobu ne.“

„To je asi moje chyba,“ ozval Owenovi v uchu Ozymandius.

„Možná, že narušuji váš soulad.“

„Sklapni, Oze,“ zavrčel mentálně Owen. „Ty jsi mrtvý. Já jsem tě zničil.“

„To je jen tvé zbožné přání. Ne, Owene, jsem stále s tebou, jsem stále tu, abych ti radil a vedl tě skrz eva drobná životní úskalí.“

„Jediným mým úskalím je jeden mrtvý UI, který mi neustále kvičí do ucha. Kdybych znal nějakého dobrého kyberdruida, nechal bych tě exorcizovat. Ať jsi kdokoli či cokoli, já tě nepotřebuji. Dokážu si naprosto skvěle poradit

sám“

„Rač mi dovolit uvést pár faktů, ty nevďěčný usmrkanče. Nebýt mne, nikdy by ses nedostal z Tyrkysarie živý. Na tvou hlavu byla vypsána odměna a šla po tobě i tvá vlastní ochranka. S tebou je ta potíž, že si mě dostatečně nevážíš.

Dobrá, starej se o sebe chvíli sám. Já jdu trucovat.“

Házel Owena nenápadně pozorovala. Zase se dočista ponořil do sebe, ztichl a v očích měl vzdálený výraz. Čas od času se mu to stávalo a ji to vždycky spolehlivě vytočilo, i když věděla, že v jejich nuceném partnerství je myslitelem on.

Házel byla vždycky žena činu, nejraději mečem nebo pistolí. Všechny pobít, o následky se budeme starat potom. Pokud se o něco budeme starat. Přemítala, co by si asi Owen myslel, kdyby věděl, že zase znovu bere Krev.

Krev. Ta nejnávykovější duši požírající droga, jakou lidstvo zná. Pochází z vampýrů, technicky upravených lidí, kteří vznikli na základě jednoho z nejméně úspěšných říšských pokusů o výrobu přepadových oddílů. V žilách jim koluje syntetická krev, díky níž jsou silnější, rychlejší a skoro nepřemožitelní.

Stačí pár kapek a i pouhý člověk se tak cítí, na chvíli. Dodává mu sebevědomí a pocit nadřazenosti a právě to Házel v posledních dnech potřebovala čím dál víc. Už jednou byla na Krvi závislá, právě tady, na Mlhosvětě. Tehdy nad drogou zvítězila, i když ji léčba málem zabila. Od té doby se sice v jejím životě mnohé změnilo, ale jen velmi málo k její spokojenosti.

Nikdy nechtěla být rebelem. Jediné, po čem kdy toužila, byl pohodlný život a žádný hlad a nebezpečí. Nejšťastnější byla jako podvodnice, která obere bohaté pijavice o nepoctivě nabyté zisky a zmizí s nimi dřív, než si oběť uvědomí, že ji někdo vzal těžce na hůl. Házel šlo vždycky jen o prachy, hotově a na ruku a nikdy nikomu nevěřila, jen sama sobě.

Teď byla ústřední postavou nového povstání, terčem každého lovce odměn a zákeřného vraha v Říši, ptali se jí na názory a plány v záležitostech, kterým rozuměla málo nebo vůbec ne. Poprvé v životě závisely na každém jejím činu a rozhodnutí životy a budoucnost nesčetně lidí a na ni těžce doléhal stres a nejistota. Teď mělo vše, co udělala či neudělala, nějaké důsledky a ona to už nemohla unést. Ten tlak na ni doléhal tak, že toho měla plnou hlavu, nemohla jist ani spát a ruce se jí třáslly. A tak znovu začala s Krví. Jen občas nějakou tu kapku, když to opravdu potřebovala. Hádoi ji ochotně dodávali tolik, kolik chtěla.

Neptala se, odkud ji berou. A teď míří zpátky na Mlhosvět, kde je Krev všude.

Nechtěla být znovu závislá. Nechtěla být plazmou, který myslí jen na Krev a chce jen Krev a ta ho pomalu zničí.

Odmítala nechat se čímkoli opanovat. Jednou to dokázala, dokáže to zas.

Koneckonců potřebuje jen tu a tam kapku. Jen maličko, aby to zvládla. Podívala se na Owena a rty se jí semkly. Věděla, proč jejich mentální pouto zmizelo. Vstoupila mezi ně Krev a rozdělila je. Jenže mu to nemohla říct. Nepochopil by to. Dveře do salónu se najednou rozletěly, dovnitř vkráčel Owenův a Hazelin soupevník a jako obvykle ostentativně s nikým nepromluvil. Nový Jack Hokus čili mladý Jack, jak na něj Owen vždycky myslel, byl vysoký, svalnatý a ďábelsky pohledný.

Jeho dlouhé tmavé vlasy neustále vypadaly, jako by si právě nechal udělat trvalou. Owenovi stačilo se na něj jen podívat a už se cítil jako zakrnělé nedochůdce. Svou stříbrnou bitevní zbroj vykládanou zlatem nosil, jako by se v ní narodil, a vyzařovala z něj síla, moudrost, sebedůvěra a soucit. Rozený vůdce, charismatický válečník, bohatýr z legend – jednoduše nechutně silná koncentrace všeho dobrého. Objevil se odnikud právě ve chvíli, kdy ho povstání potřebovalo nejvíc a Owen mu nedůvěřoval, ani co by se za nehet vešlo.

Owen s Házel šli před nějakým časem do Mlhostrany hledat profesionálního rebela Jacka Hokuse. Našli zlomeného starce, který prchal před svou minulostí, a výhrůžkami ho vyhnali z jeho díry zpátky do boje, protože povstání potřebovalo alespoň legendu, když už ne přímo muže. Bojoval po jejich boku, prošel s nimi Šíleným labyrintem, na konci s nimi čelil říšskému vojsku, které bylo v neuvěřitelné přesile, a vyšli z toho vítězně.

V tohoto muže Owen věřil a byl hrdý na to, že ho může zvat svým přítelem. A právě když ten stařec začal naplňovat svou legendární pověst, vtrhl na scénu tento mladý obr a tvrdil, že je pravý Jack Hokus, a Owen už pořádně nevěděl, komu má věřit.

Poslední tažení mladého Jacka Hokuse se údajně uskutečnilo před nějakými dvěma roky na zimní planetě Vodyanoi IV. Jako obvykle kolem toho nadělal spoustu rozruchu a sebral celou armádu stoupenců a jako obvykle dostal znovu za vyučenou, když se utkali s vycvičenými říšskými přepadovými oddíly. Přátelé ho na poslední chvíli tajně propašovali ven, takže ani neviděl, jak jsou jeho stoupenci pobíjeni a zajímáni.

Svou věc prohrál, ale legendu udržel naživu.

Až na to, že Jack Hokus starší tvrdil, že to není on. Podle něj naposledy vytáhl na Chladnou skálu, a to před několika lety, jeho vojsko bylo potupně rozprášeno a jeho samotného zajaly říšské síly. Dlouhý čas strávil ve výslechacích celách, mučili ho a mentálními technikami mu vymývali mozek, až se nakonec jeho přátelům podařilo ho odtamtud dostat a uklidit ho do bezpečí na Mlhosvět, kde se vzdal svého jména a legendy, aby se stal jen bezejmennou tváří z davu a tak se schoval před prosbami a zodpovědností.

Jenže... Jack Hokus, profesionální rebel, byl v té době zjevně aktivní na několika planetách. Takže kdo říká pravdu a kdo lže? Kdo je skutečný Jack Hokus? Jack starší přiznával, že na něm mentální technici za měsíce věznění pěkně zapracovali.

Den po dni ho lámali na duchu a pletli mu myšlenky a vzpomínky. Možná si jen myslí, že býval tím slavným profesionálním rebem, a ve skutečnosti je jen někým uhněteným Říší, koho pro účely propagandy předváděla jako zlomeného muže.

A stejně jako v mnohém jiném si ani v tomto nebyl Owen jist, čemu věřit. Jack starší víceméně odpovídal alespoň většinou.

Jack mladší nevypadal na víc než stěží třicet a byl v dokonalé formě. Dlouhá léta rebelií by na něm přece zanechala nějaké stopy, i kdyby se vzalo v úvahu jeho tvrzení o četném používání regenerátorů.

Podzemí nebylo schopno přiklonit se ani na jednu stranu.

Starý Jack tvrdil, že má zkušenosti, mladý Jack vypadal mnohem přesvědčivěji. Takže v tuto chvíli akceptovalo podzemí oba Jacky a vyslalo je na separátní mise, aby se osvědčili v akci.

Starý Jack šel vyvolat nepokoje na důlní planetu Technos III. a Owen s Házel přes hlasité protesty skončili s mladým Jackem.

Mladý Jack to všechno bral s bodrým úsměvem, což v Owenovi vyvolávalo nedůvěru ještě větší. Nikdy nevěř člověku, který se přespříliš usmívá, říkal mu vždycky otec. Není to přirozené, hlavně ne v dnešní době. Házel ten muž uchvátil ještě méně než Owena, pokud to vůbec bylo možné, a do očí mladému Jackovi řekla, že je lhář a hochštapler. On se jen klidně usmíval dál a řekl, že doufá, že bude mít šanci ji ukázat, jaký je doopravdy.

Házel mu odsekla, že jestli se jí jen dotkne prstem, tak ho donutí ten prst sežrat. Mladý Jack se dobromyslně uchichl a řekl jí, že jí moc sluší, když se zlobí. Házel se udělalo rudo před očima a Owen ji musel držet, dokud se neuklidnila.

Dalším novým účastníkem byla esperka známá jako Jenny Psycho. Účast v mlhosvětském týmu si vynutila na základě tvrzení, že planeta s tak vysokou koncentrací uprchlých esperů by určitě chtěla poznat poslední personifikaci nadesperky Mater Mundi, Naši Matky všech Duší, která samojediná umožnila velký esperský útěk z Červova pekla. Na první pohled nevypadala Jenny nic moc. Byla malá, plavá, měla přízračně bledou tvář, které dominovaly pronikavě modré oči, velká ústa a neklidný úsměv, který ukazoval spíš zuby než humor. Hrdlo si poškodila neutuchajícím nářkem v tmavých celách Sila devět a tak měla drsný a nepříjemný hlas.

Než ji podzemí vyslalo jako tajnou agentku do Červova pekla, byla to jen řadová esperka, ale když se jí dotkla Mater Mundi, stala se z ní přes noc mocná esperka prvořadého významu.

Vzduch kolem ní napětím jen jen praskal a měla skoro hmatatelný vliv na jakoukoli společnost. Ta, která kdysi nebyla ničím víc než bezvýznamnou telepatkou, teď měla veškeré esperské schopnosti, jen jen je povolal, což se pokládalo za nemožné, i když nikdo nebyl tak hloupý, aby to Jenny Psycho říkal. Většina lidí ostatně byla natolik rozumná, že se k ní ani nepřiblížovala.

Owena s Házel uznávala pro sílu a moc, kterou dali povstání, ale protože se její osobnost dokázala obratem, uprostřed věty změnit od relativně rozumné Jenny po opravdu obtížnou Psycho, shledali, že poznat ji je obtížné. Snažili se brát na ni ohledy.

Koneckonců se dobrovolně přihlásila na misi do Sila devět a Červovo peklo by dokázalo zlomit kohokoli. Vztahům značně pomohlo, že ani ona nevěřila mladému Jackovi, i když pravděpodobně proto, že se jí nelíbilo mít konkurenta, který ji obírá o zaslouženou pozornost.

Ve dveřích se na okamžik zastavila, aby si zajistila, že se všichni dívají na ni, pak se klackovitě překymácela přes salón k poslednímu volnému křeslu a zaplula do něj, jako by to byl trůn.

Mladý Jack Hokus zůstal u dveří a přirozeně zaujal bohatýrskou pózu. Jenny ho vznešeně ignorovala. „Jak dlouho ještě bude trvat, než se dostaneme na Mlhosvět?“ otázala se ledově.

„Nezačíněj s tím zase,“ zavrčel Owen. „I s novým pohonem nějaký čas trvá, než se člověk dostane z jedné strany Říše na druhou.“

„Ve skutečnosti jsme už skoro dvacet minut na orbitě kolem Mlhosvěta,“ zamumlal mu do ucha Ozymandius.

„Cože?“ opáčil rozzuřeně v duchu Owen. „Proč mi to lodní UI neřekl?“

„Neřekl sis mu. Ostatně to není ani zdaleka tak komplexní systém jako já.“

„Dobře, proč jsi mi ty neřekl, že už jsme dorazili?“

„Kdo, já? Nezapomeň, že jsem mrtvý. Jsem dalek toho, aby se cpal někam, kde o mě nestojí.“

Owen potlačil těžký povzdech a podíval se na členy svého týmu. „Zřejmě jsme právě na orbitě nad cílem naší cesty.

Zatím po nás nikdo nestřílí. Házel, ty znáš místní lidi z nás všech nejlépe. Napoj se na komunikační systém a zjisti, jak nehorázný přistávací poplatek po nás budou požadovat tentokrát.“

Pesimisticky zachrčela a zvedla se z křesla. Díky všem těm pistolím, kterými se ověsila, byla tak těžká, že jakýkoli pohyb vyžadoval značně času a úsilí, ale konečně se dovlekla ke komunikačním panelům a zavolala mlhobranskou ochranku.

Na Mlhosvětě bylo jen jedno město a jen jeden přístav, a to byla Mlhobrána. Divoké, drsné místo, rozhodně nic, kam by člověk lezl bez pozvání. Jak ke své škodě zjistila i Říše. Zatímco Házel víceméně trpělivě čekala, až jí někdo odpoví, Owen se rozhlédl kolem sebe a neklidně se ošil, když shledal, že si ho Jenny Psycho opět pozorně prohlíží. Její esp ji nějak upozornilo na rozsáhlé změny, které v Owenovi a Házel proběhly, ale už jí nedokázalo sdělit, co je to za změny.

Svémi vlastními cestíčkami vyčmuchala, že Owen s Házel jsou stejně mocní jako ona, a zatím zřejmě nebyla schopná se rozhodnout, jestli se jich má bát nebo je ctít nebo na ně žárlit. Owen využil její nejistoty a přemluvil ji, aby nenápadně prozkoumala mysl mladého Jacka a zjistila, co tam je. K jejich něměmu úžasu vyšlo najevo, že nakolik Jennyino esp bylo schopno něco zjistit, nikdo uvnitř něj nebyl. Což znamenalo, že buď má Jack překvapivě silné mentální štíty, nebo...

Zatím nebyli schopni vymyslet žádné nebo, které by se jim zamlouvalo. Owen odvrátil pohled od Jennyiných propalujících očí. Jako by neměl sám svých starostí dost.

„Haló, Slunochode II,“ ozval se z komunikačního panelu unavený hlas. „Tady je John Silver, velitel přístavní bezpečnosti. Neseřizujte své přístroje, zase jsme ztratili obraz. Až najdu toho piráta, co nám prodal tyhle systémy, tak mu svážu nohy do hranatého uzlu. Vítej zpátky, Házel. Nekraď nic velkého a snaž se tentokrát nezabít nikoho významného. Můžeš si s lodí sednout, kam se ti zachce, na rampách beztak skoro nic není. V dnešní době tu nemáme žádný velký provoz.“

„Rozumím,“ odpověděla Házel. „Hlavu vzhůru, John, máme kargo po strop přecpané něčím, co tě opravdu řádně překvapí, konkrétně máme víc stělních zbraní, munice a trhavin, než aby ses v tom mohl pořádně prošťourat. Vše pro to, abyste mohli říšským špehům a škůdcům vyjádřit svou nelibost.“

„Ty vždycky vozíš ty nejkrásnější dary, Házel. Teď mne omluv, musím vás v tom nechat samotné, poradte si, jak umíte.“

Jako velitel bezpečnosti či lépe řečeno toho, co z ní zbylo, jsem v tuto chvíli na roztrhání. Jasnozřivci v posledních několika dnech šílí, tvrdí, že ve vzduchu visí něco opravdu zlého. Nemůžeme z nich dostat žádné kloudné detaily, ale rozhodně nemohu plýtvat časem na jednu loď, byť by byla sebestátnější.“

„Kdyby na to náhodou zapomněl,“ ozval se Owen, „tak mu pro jistotu připomeň, že tentokrát nejsme jen tak nějací štvanci na útěku. Zastupujeme golgotské podzemí.“

„Já to slyším,“ odvětil Silver. „To jsem si mohl myslet, že budeš na palubě, Morituri. Ještě jsme nezapomněli, jaký zmatek jste tu napáchali při své poslední návštěvě. Až budete dole, někdo se s vámi sejde, ale nečekejte žádnou dechovku ani klíč od města. Nástroje jsme museli dát do zastavárny a klíč stejně nikdy neodemykal. Hezký pobyt a nic si nezačínáte.“

Ted' uvolněte kanál, ať se mohu věnovat své práci.“

„To je typické mlhosvětské přivítání?“ otázala se po chvíli Jenny Psycho.

„Vcelku ano,“ odpověděla Házal. „V Mlhobráně povýšili paranoiu na umění. A mají k tomu dobrý důvod. Říše má dost dlouhý seznam špinavých figlů, které se sem snažila podloudně propašovat s cílem přistav zničit nebo alespoň pořádně ochromit. Není tomu tak dlouho, co tu vypukla esperská epidemie, kterou šířila maskovaná bacilonosička zvaná tyfová Máry. Zemřela strašná spousta lidí, než se bezpečnosti podařilo ji dopadnout. Ještě se z toho úplně nevzpamatovali.“

„Vytřpěli si hrozně moc,“ zapojil se do rozhovoru mladý Jack.

„Ale my je musíme přesvědčit o tom, že naše poslání má nedozírný význam. Jestli máme povstání vyhrát, musíme mít Mlhosvět na své straně. Jejich esepři budou nedocenitelní.“

„Šťastný ten, kdo hledí na situaci s nadhledem,“ povzdychl si Owen. „Ale já bych tam dole s nějakým výkladem a hlubokomyslným pojednáním dvakrát nespěchal. Mlhosvětčané na řeči moc nejsou.“

„Jak ty víš sám nejlíp,“ uzavřela to Házal.

Přistávací rampy byly prakticky prázdné, jen na jednom konci plochy se jakoby pro útěchu choulilo k sobě pár pašeráckých lodí. Slunochod II bez problémů dosedl na jednu rampu kousek stranou, označenou třepetavými plameny olejových lamp. Jedinou známkou vyspělé technologie v přístavu byla vysoká kontrolní věž z ocelového skla, jejíž jasná elektrická světla prorážela skrz husté kotouče mlhy. Owen nechal vypnout všechny lodní počítače až na bezpečnostní systémy, vylezl z lodi a vystoupil na přistávací plochu.

Jeden za druhým vylézali z tlakové komory i ostatní a zima se do nich rázem zahryzla ocelovými zuby. Mráz štípal do nechráněných obličejů a spaloval plíce. Všichni se zachumlali do tlustých kožichů, které vytáhli z lodního skladu, a navlékli si rukavice. Owen plácal rukama o sebe a zlostně se rozhlížel kolem.

Už dočista zapomněl, jak to tu nenávidí. A nejen kvůli zimě.

Bylo časné ráno, bledé mlhosvětské slunce ještě nevyšlo a hustota mlhy vrcholila. V pohyblivé šedé mlžné stěně za kontrolní věží se matně rýsovala světla města. Mladý Jack Hokus se nevzrušeně rozhlížel kolem sebe. Neměl ani tolik slušnosti, aby se alespoň zachvěl.

„Ani trochu se to tu nezměnilo. Mlhobrána je studenější než stará děvka a přitažlivější ještě mň.“

„A kdypak jsi tu byl naposledy?“ otázal se Házal. Ani se nesnažila vypudit z hlasu podezřívavý tón.

„Byl jsem tu několikrát,“ odpověděl blahosklonně Hokus.

„Vlastně jsem tu před nějakými dvaceti lety začínal, když jsem se snažil sebrat vojsko pro povstání na Lyonesse. Našel jsem pár odvážných duší, které se ke mně přidaly, ale to bylo všechno. Tehdy mě neznali. Doufejme, že tentokrát se mi povede lépe.“

„Pozor,“ ozvala se Jenny Psycho. „Někdo sem jde. Tři lidé.“

Jeden je esper, ale jeho mysl je mi uzavřená.“

„Nelez tu jiným do hlav,“ řekla ostře Házal. „Toto je esperské město a oni berou své duševní soukromí velmi vážně. Jen si zkus vydráždit místní síly, a co z tebe zbude, vezmeme domů v úhledném balíčku. Od této chvíle používej své esp jen na vyzvání. Jasně?“

Jenny Psycho se neklidně ošila. „Já si nemůžu pomoci, když na mne jejich myšlenky neustále křičí. A místní mocní by se spíš měli mít na pozoru přede mnou. Mne transformovala Mater Mundi a v tomto městě není mozek, který by se mi vyrovnal.“

„To se teprve ukáže,“ odvětila Házal. „Od teďka se pěkně drž od nás dál. Ať se stane cokoli, ať dojde k jakékoli katastrofě, my chceme být co nejdál a bezpečně schovaní.“

Jennyiny jízlivé odpovědi je ušetřily tři postavy, které se najednou vyloupily z kotoučů mlhy. Bez varování. V jednu chvíli tam byla jen mlha, v druhou k nim z mlhy rázně pochodovali dva muži a jedna žena. Owena to kapku rozčílilo. Jeho nové schopnosti ho obvykle o takových věcech předem varovaly.

Proč to, k čertu, někdy funguje a jindy ne? Uvědomil si, že mu ruka automaticky sjela k meči a rychleji odtáhl. Dva přichodí poznal podle záznamů, které mu ukazovali na poslední poradě.

Ředitel přístavu Gideon Steel byl malý a tlustý, měl chladné, přemýšlivé oči a nepříjemně cynický úsměv. Oblečený byl dobře, byť maličko nedbale, jen kožich měl zřetelně vypelichaný.

Mělo mu být něco přes čtyřicet, ale vypadal o deset let starší.

Tak to s člověkem dopadá, když řídí Mlhobránu.

Žena vedle něj byla mnohem působivější a nemálo odstrašující. Navzdory lezávé zimě neměla kožich, jen stejnokroj vyšetřovatele. Owen vycítil, jak se Házal napružila a modlil se, aby měla dost rozumu a nic si nezačínala. Vyšetřovatelka Topaza byla středně vysoká, štíhlá, hezká a její pohled mrazil víc než sebezavěšší mlha. Krátké tmavé vlasy dávaly pravidelným rysům chladný, asketický výraz, ale ledově modré oči byly očima zabijáka. Pouhý pohled na ni probudil v Owenovi touhu pomalu a veleopatrně vycouvat a rozhodně nedělat naprosto nic, co by ji mohlo podráždít. O

vyšetřovatelce Topaze věděl hodně. Jako všichni. Byla to siréna, jediná esperka, která se stala vyšetřovatelkou. Když se rozhodla opustit Říši a jít na Mlhovět, vyslala za ní císařovna celou kompanii. Pět stovek vojáků. Topaza je všechny zabila jedinou písni - její hlas a esp se spojily do vražedné síly, kterou nešlo zastavit ani odvrátit.

V Mlhobráně byla oficiálně jen seržantkou městské hlídky, ale titul vyšetřovatelky si ponechala. Hlavně proto, že nikdo nebyl tak hloupý, aby jí to vymlouval. Vyšetřovatelku Topazu si nikdo netroufl obtěžovat ani ve městě plném zločinců a desperátů. Když se s ní Owen setkal, pochopil proč. Ani se nemusel na Házela podívat, aby věděl, že vedle něj neklidně přešlapuje jako smetištní pes, který větrí soka, a tak se rozhodl, že se raději chopí slova dřív, než věci naběrou kritický spád a vymknou se mu z ruky.

„Řediteli Steele a vyšetřovatelko Topazo,“ pravil uhlazeně.

„Je od vás navýsost milé, že se s námi setkáváte osobně v tak časnou ranní hodinu. Mohu vám představit...“

„My víme, kdo jste,“ přerušil ho Steel. „A nebýt toho, že tu jste jako oficiální představitel golgotského podzemí, nebylo by vám ani dovoleno přistát. S vámi jsou jen potíže a potíže je to poslední, co teď Mlhobrána potřebuje. A jen pro informaci – nevstávali jsme časně, my jsme ještě nešli spát. Od tyfové Máry a esperského moru pracují ti, kdo to přežili, dvě směny po sobě, jen aby zase uvedli všechno do pořádku. A nezapomněl jsem, jaký zmatek jste tu napáchali, když jste nás svou návštěvou pocitili minule, Morituri. Měl bych ti naučtovat škody.“

„Vzhledem k výši přistávacích poplatků jsme je, myslím, již uhradili,“ odtušil naprosto nevzrušeně Owen.

„A ani se nemusíte ptát,“ dodala Házela, „rovnou vám říkám ne, nedostanete svůj obvyklý neoficiální desetiprocentní podíl z nákladu, který vezeme. Klidně se o to hádejte, já vás dostanu na kolena. Pravděpodobně doslova.“

„Neberte ji vážně,“ vložil se do toho Owen. „Už je prostě taková. Mohu se zeptat, co vás sem vlastně přivedlo, když už jsme tu tak nežádoucí? Že by zdvořilost k podzemí?“

„Ne,“ odpověděla Topaza hlasem chladným jako hrob. „Chtěli jsme se jen podívat na toho legendárního Jacka Hokus.“

Hokus po nich blýskl svým podmanivým úsměvem a formálně se uklonil. „Je mi potěšením se s vámi seznámit, vyšetřovatelko a řediteli. Buďte ujištěni, že udělám vše, co je v mé moci, aby se naše záležitost vyřídl hladce a rychle a s minimem obtíží pro všechny zúčastněné. Ale nijak se netajím s úmyslem zapojit Mlhovět do činnosti podzemí a udělat z něj ústřední bod povstání. Příliš dlouho jste tu žili nerušené a u ledu. Je načase, abychom se všichni spojili a zahájili boj proti Říši.“

„Výborně,“ odtušil Steel, s nímž to nehnulo ani o píď. „Další zatracený hrdina. Takových už tu máme kupu. Přicházejí a odcházejí a nikdy se nic nezmění.“

„Ach ano,“ souhlasil Hokus a blahosklonně se usmál. „Ale nikdo z nich není Jack Hokus.“

Steel mu k Owenovu překvapení úsměv oplatil. V tu chvíli rázně předstoupila Jenny Psycho. „Pokud si toho náhodou někdo nevšiml, jsem tu ještě já,“ pronesla důrazně. „Já reprezentuji Mater Mundi, Naši Matku všech Duší.“

„Blahopřeji,“ odtušila Topaza. „Tento měsíc jsi už desátá. To je v Mlhobráně ten nejběžnější trik, když se někdo snaží někoho napálit. Pravděpodobně proto, že je tu dost zoufalců, kteří na to naletí. Nebýt toho, že je s tebou Jack Hokus, tak bych tě pro jistotu rovnou uvrhla do žaláře. Takže si moc nevyskakuj a nedělej vlny. Jasně?“

V očích Jenny Psycho najednou zahořelo vnitřní světlo, až jí oči zářily z obličejů jak dva reflektory. Její moc se pohnula a uvolněná energie kolem ní zajiskřila a zapraskala. Její vnitřní já zabušilo do vzduchu jako křídla obrovského ptáka a donutilo všechny ucouvnout. Hluboko v nitru Jenny Psycho něco žilo, něco nesmírného a mocného a ne nutně lidského a to něco se probudilo. Gideon Steel tasil pistoli. Vyšetřovatelka Topaza otevřela ústa ke zpěvu. A Owen s Házela se vrhli na Jenny a povalili ji na zem. Její moc po nich šlehla jak bič, ale narazila a byla smetena větší mocí, sice zatím nesoustředěnou a necvičenou, ale přesto dostatečně silnou na to, aby zkrotila pouhého espera, jehož se jen namátkou dotklo cosi většího. Její vnitřní bytí se roztránilo jako rozbité zrcadlo a zmizelo. Owen s Házela stáhli svou moc, převalili Jenny na břicho a přitiskli ji obličejem k drsné rampě. Owen si na ni pro jistotu sedl a mile se na Steela a Topazu usmál.

„Nenechte se Jenny vyvést z míry. Je kapánek unavená. Až ji poznáte lépe, zjistíte, že je trochu problematická.“

Steel si znechuceně odfrkl a zastrčil pistoli. Topaza se zamračila. „Něco se přihodilo,“ řekla zamyšleně. „Zachytila jsem to jen maně, ale vy dva jste něco udělali. Ve vás je víc, než lze vidět pouhým okem, Morituri.“

„Doufejme,“ podotkl Steel. „Vítejte na Mlhovětě, lidičky, a tu esperku držte zkrátka, nebo jí budu muset dát náhubek sám. Ten chlápek, co se schovává za námi a dává si pozor, aby nepřišel k úhoně, je John Silver, náš současný velitel přístavní bezpečnosti. Bude se o vás během vašeho pobytu starat a jestli se chce dožít penze, udělá vše, co bude v jeho silách, aby se vám nic nestalo. Hodně štěstí ve vašem poslání a jestli se něco stane, nechci o tom slyšet. S loučením před odletem se neobtěžujte. Tak a teď nás omluvte, máme s Topazou plné ruce práce.“

A s tím se ti dva obrátili, odešli a zmizeli v mlze. John Silver po nich zlostně střelil pohledem, vztekale cosi zavrčel a ještě vztekaleji za nimi výhružně vztyčil prst. Pak jim zvolna a s milým úsměvem vykročil vstříc. „Neberte si to osobně, takhle se chovají ke každému. Většinou k tomu mají dobrý důvod, ale tak už to v Mlhobráně chodí. Zdravičko, Házela, jak rád tě zase vidím.“

„A já tebe, ty starý piráte,“ odvětila vesele Házela a nadšeně Silvera objala. Owen byl v šoku. Házela nepatřila k dychtivým objímačům. Nicméně využil příležitosti a v mezičase si velitele mlhobranské bezpečnosti pozorně prohlédl. Silver byl vysoký, rozložitý, měl mladistvé, ostře řezané rysy, na sobě těžký kožich skvělého střihu a přes něj šarlatový esperský plášť. U boku měl obyčejný krátký meč v odřené kožené pochvě, ale Owen nepochyboval o tom, že má někde v kožichu schované ještě jednu dvě pistole. Vypadal na to. A taky vypadal, že je z toho objímání nějaký nadšený. Konečně se ti dva pustili a odstoupili od sebe na délku paže.

„Vypadáš dobře, Házela. Oloupila jsi v poslední době někoho zajímavého?“

„Divil by ses! Jak se, k čertu, mohl takový lotr jako ty stát velitelem přístavní bezpečnosti? To je jako nechat hladového

vlka hlídat stádo ovcí.“

Silver jen přívětivě pokrčil rameny, nijak ho to neurazilo. „I ten nejdivočejší vlk se nakonec usadí a začne vést řádný život. Při esperském moru jsme přišli o spoustu skvělých lidí, včetně většiny mých nadřízených. Tyfová Máry je všechny během několika dnů zabila nebo jim vypálila mozek a když byla konečně dopadena, zůstal jsem tu jako jediný kvalifikovaný já.“

K překvapení všech včetně mě od té doby odvádím dobrou a převážně počestnou práci. Hlavně proto, že toho mám moc a nemám čas ani sílu na nějaké kšefty.“

„V životě by mě nenapadlo, že od tebe někdy něco takového uslyším.“ rozesmála se Házal. Ohlédla se a zjistila, že si je Owen zadumaně prohlíží. „Owene, zvedni se z Jenny a pojď sem, představím tě svému starému příteli.“ Owen opatrně vstal. Jenny zůstala ležet a ztěžka funěla. Házal se vesele ušklíbla. „Owene, dovol mi představit ti svého starého dobrého přítele. Expirát, podvodník, hochštapler, advokát a občas i ženská, když docházejí peníze. Prostě dobrý kumpán, který se šikne na obou stranách zákona. Zejména, když si vyděláváš podvodně. Ten nejlepší lhář s nevinnou tváří, jakého jsem kdy poznala.“

„A proto mi mé současné zaměstnání jde tak dobře,“ dodal klidně Silver. „Chceš-li odhalit lháře, vezmi si na to jiného lháře. A já znám všechny triky, protože jsem svého času všechny používal.“

„To je všechno velice roztomilé a zajímavé,“ řekl Hokus, „ale já se musím věnovat své práci.“

„Ah jistě,“ souhlasil Silver. „Počkej tady, přinesu ti mapu a přivedu pár strážných.“

„To není zapotřebí. Já se v Mlhobráně vyznám. A ostrahu jsem nikdy nepotřeboval.“ Zdvořile se jim všem uklonil, dokonce i Jenny, a sebevědomě odkráčel do mlhy. Z jeho rovných zad vyzařovala síla a cílevědomost.

„Působivé,“ zhodnotil to Silver. „Jen doufám, že nedostane přes hubu a nebude okraden. Konec bychom se už asi nedozvěděli.“

„I já mám své poslání,“ pravila ledově Jenny Psycho. Všichni se rázem ohlédlí, protože si uvědomili, že se zvedla ze země, aniž si toho někdo všiml. Pokud se na ní vůbec něco změnilo, tak jen vypadala ještě nebezpečněji než předtím.

„Ani já nepotřebuji mapu ani doprovod. Jen se mi neplet'te pod nohy.“

Odkráčela do mlhy. Kotouče se jí samy valily z cesty. Za ní se mlha zase zavřela a Jenny byla pryč. Házal rozvážně potřásla hlavou.

„Viš, přísahala bych, že máme pracovat v týmu.“

„To tě nemusí trápit,“ pravil Owen. „Osobně se cítím bezpečněji, když jsou pryč. V soutěži o duševně zdravého člověka roku by nezískal můj hlas ani jeden.“

„Jako obvykle ti uniklo to hlavní,“ pravila Házal. „Bůh ví, kolik škody Jenny Psycho sama napáchá a Jacka Hokuse bych měla na očích ještě raději v naději, že narazím na něco, co mi řekne, jestli je pravý nebo není.“

„Myslel jsem si, že jsi si jistá, že je to podvodník?“

„To jo. Ale důkaz by se šikl.“

„Vždyť můžeme jít za ním.“

„Ne, nemůžeme. To už by měl naprostou jistotu, že mu nevěříme.“

„Já tuhle logiku nenávidím,“ prohlásil Owen. „Ty se dokážeš hádat celý den a stejně pořád chodíme v bludném kruhu. Viš, třeba se v něm mýlíme.“

„Počkejte,“ vyhrkl Silver. „To mi chcete říct, že existuje možnost, že to není opravdový Jack Hokus?“

„Pořád to ještě zvažujeme,“ odpověděla Házal. „Řekněme, že máme určité pochybnosti.“

„Ale on na to vypadá,“ namítl Silver. „Každým coulem hrdina a válečník.“

„Přesně tak,“ souhlasil Owen. „Příliš dokonalý. V opravdovém životě tomu tak nebývá.“

„Paranoia,“ usmála se Házal. „Hra pro celou rodinu i všechny kolem, kdo mají zájem. Teď pojďme pryč z téhle zimy někam do tepla, než mi upadnou prsty u nohou.“

Owen zaplul do hlubokého pohodlného křesla u ohně a uznale se rozhlédl po Silverově příbytku. Expirát a velitel bezpečnosti si žil na mlhobranská měřítka velmi pohodlně. Byla tu řada zařízení na vysoké technické úrovni včetně elektrického osvětlení, vzácného na planetě, kam se musely veškeré formy vyspělé technologie propašovat přes říšské blokády a velmi draze se kupovaly i prodávaly. Buď byl velitel přístavní ochranky placen opravdu dobře, nebo se tak docela nevzdal svých starých pirátských praktik. Házal seděla naproti Owenovi a mračila se do poskakujících plamenů. Byla unavená a vypadala ztrhaně, starší než na svůj věk. Něco ji trápilo, ale Owen zachoval klid a raději se neptal.

Beztať by mu za to jen utrhla hlavu. Však mu to řekne sama, až bude chtít. Nebo mu to neřekne vůbec.

Silver pobíhal kolem jako dokonalý hostitel, ujišťoval se, zda mají pohodlí, vesele tlachal o bezvýznamných věcech a vnutil jim obrovské krajáče svařeného vína. Házal ten svůj jen držela a ani neochutnala, a tak si Owen z toho svého ze zdvořilosti řádně přihnul. Normálně nemohl svažené víno ani cítit, ale toto snadno klouzalo do hrdla, bylo silně kořeněné a jak proudilo jicnem do břicha, zanechávalo po sobě příjemně hřejivý pocit.

Děkovně na Silvera kývl, ten si k hostům přitáhl křeslo a zvědavě se na ně zadíval.

„Tak nám sděl, co se tu v poslední době děje,“ pravil Owen, když mu dlouhé mlčení vyjasnilo, že Házal nehodlá začít jako první. „Při naší poslední návštěvě jsme se nezdrželi ani tak dlouho, abychom se stihli na něco vyptat. Co je to s tou tyfovou Máry a esperským morem?“

„Tu sem propašovala Říše,“ řekl Silver. „Byla to mimořádně mocná esperka, předem instruovaná a vycvičená zabíjet jiné espery. Po celém městě lidé umírali nebo měli sežehnuté mozky, kudy prošla, tam se děti s pláčem probouzely ze spánku a nebyly k utišení. Než jsme ji konečně dopadli, zničila spoustu skvělých lidí. Říše měla v plánu zabít tolik esperů, aby se psionická clona, která chrání Mlhosvět, zhroutila a říšská flotila se mohla dle libosti přesouvat na planetu. To se nestalo. Ale měli jsme sakra namále...“

„Co se stalo, když jste ji zajali?“ otázala se Házal. Ani nezvedla oči od ohně.

„Vyčistili jsme jí hlavu,“ odpověděl Silver. „Nemohla za to. Naprogramovali ji mentální technici. Teď pracuje pro nás.“ „A vy jí věříte?“ otázal se Owen. „Říše jí mohla zasadit do podvědomí ovládací hesla všeho druhu. Ani o nich nemusí vědět, dokud je někdo neaktivuje.“

„Pěkných pár jich tam opravdu bylo. Našli jsme je. Toto je esperská planeta, Morituri. Mentální hlubiny před námi neskryjí žádná tajemství.“

„Kolik škody nadělala?“ zeptal se Owen.

„Spoustu. Ještě se z toho pořád vzpamatováváme. Mnoho lidí na významných pozicích buď zemřelo, nebo jim vyhořel mozek a ve městě byl dlouho pěkný zmatek, protože tu bojovaly o vládu různé frakce. Chválabohu už jsme z nejhoršího venku, ale o pozice se tu bojuje pořád. Dokud budete tady, dávejte si na sebe pozor. Pořád je tu spousta lidí, kteří by vás oba zabili, jen tak ze sportu, aby vás nemohl dostat nikdo jiný.“

„Tak co,“ pravila Házel a konečně se obrátila a podívala se na Silvera. „Ty se o sebe umíš postarat, co, Johně?“

„Jo, vede se mi slušně,“ odpověděl Silver a maličko mžkl očima nad tou náhlou změnou tématu.

„Lépe než dobře. Tohle bydlení je už od pohledu zatraceně pohodlnější než ta krysí díra dole u přístavu, kde ses schovával. Ne, беру to zpět, teď mi to došlo, krysy by tam nežily ze strachu, že něco chytanou.“

„Velitel přístavní bezpečnosti je protekční místo,“ odvětil nevzrušeně Silver. „Dokud to tu povedu řádně a bude klid, nikdo se nebude šfoulat v tom, jak to dělám. Takže na jednu stranu tvrdě stíhám takové, jakým jsem býval i já, a na druhou stranu si tu a tam něco přivydělám bokem, abych si trochu přilepšil. Je to těžký život, ale někdo to dělat musí.“

„Nebojíš se, že ti na to ředitel Steel přijde?“ zeptal se Owen.

Nějak mu nebylo jasné, jestli ho to má šokovat nebo ne. Koneckonců je v Mlhobráně.

„Ten? To je ještě větší gauner než já! Ne, jediný, před kým se musím mít na pozoruje vyšetřovatelka Topaza. Jestli ta na mě někdy něco vyčmúchá, soudu se nedožiju. Jestli ta se někdy jen zatváří, že by se snad chtěla dostat něčemu na kloub, budu za horama na prvním gravitačním kluzáku, který si jen budu moci vyžebat, půjčit nebo ukrást. Jak někdo tak poctivý mohl skončit na Mlhosvětě, to fakt nechápu.“

„Ona je dbalá zákonů, co?“ otázala se nevinně Házel.

Silver se oklepal, ale zimou to nebylo. „Ta ženská je tak poctivá a bezúhonná, že nevěří ani vlastnímu stínu. Naštěstí se obvykle zabývá pronásledováním větších ryb, než jsem já.“

Dovolte mi uvést příklad pro představu, o jakém typu člověka to tady hovoříme. Všimli jste si té díry, co má zezadu na plášti?“

„Jo,“ pravil Owen. „Propálená disruptorem. Mám to chápat tak, že v tu chvíli měla ten plášť na sobě?“

„Ona ne. Ale její manžel ano. Někdo ho střílel do zad, zblízka.“

Ona vraha našla, zabila – pěkně pomalu – ale ten plášť nosí pořád a tu díru nikdy nenechala spravit. Co je to za ženskou, že může něco takového udělat?“

„Chladná, posedlá, přímočará, neústupná,“ vypočítávala Házel. „Jedním slovem vyšetřovatelka.“

„Změňme téma,“ navrhl Silver. „Nebo se začnu ohlížet za sebe a nadskakovat při každém zvuku. Jack Hokus a ta Psychoženská se odebrali za svým vlastním posláním. Proč jste tady vy?“

Nebo mi to nesmíte říct?“

„Není to nic světoborného,“ řekla Házel. „Já tu mám jménem golgotského podzemí navázat kontakt s městskou radou. Měl sem jít někdo jiný, ale plány se na poslední chvíli změnilly a já jsem byla jediná, kdo nestačil dost rychle utéct, takže vybrali mě. Owen je tady, aby vyšetřoval nějakou starou síť na sběr informací, kterou před lety založil v Mlhobráně jeho otec. Můžeš se do toho klidně pustit, Morituri, až se ti bude chtít. Já chci ještě chvíli pobýt se Silverem, než se do něčeho dám.“

Owen se zamračil. „Myslel jsem si, že zůstaneme spolu. Ty znáš Mlhobránu mnohem lépe než já.“

„A co mám podle tebe dělat, aristo? Držet tě za ruku?“

„Slyšela jsi, co říkal Silver,“ nevzdával se Owen. „Tady nemáme žádné přátele a naše... spojení je nespolehlivé.“

„Já se o sebe dokážu postarat sama,“ odsekla Házel. „A ty taky.“

Owen se rozpačitě zachmuřil. Nemělo žádný smysl se rozdělit, když tu oba mají tolik starých i nových nepřátel, před nimiž se musí mít na pozoru. Chvilí přemítal, jestli pro ni třeba Silver nebyl v minulosti něco víc než jen přítel a proto se teď od Owena čeká, že vypadne, ale nějak se mu to nezdálo. Řeč těla obou dvou tomu neodpovídala. Ale bylo jasné, že dokud bude Házel v tomhle rozpoložení, tak s ní nehne. A taky nemělo žádný smysl se rozčilovat. Vztekly výbuchy šly vždycky lépe jí než jemu. Všechno mu to připadalo nedůstojné. Kromě toho nevypadala moc dobře. Od toho horka z ohně byla celá zpocená a rty měla zachmuřeně, odmítavě semknuté. Owen odsunul křeslo a vstal.

„No, jestli chceš raději trávit čas tlacháním se starým přítelem, než aby ses dala do práce, kvůli které nás sem poslali, nemohu ti bránit.“

„To je sakra pravda, že nemůžeš. A nemluv se mnou tímhle tónem, Morituri. Já vím, co je mojí povinností, ale já si svoje udělám, kdy budu chtít a jak budu chtít.“

„Jenže toho tvého kdy máme pomálu, Házel. Copak jsi už zapomněla, jak se nám Říše lepí na paty?“

„Na nic jsem nezapomněla! Ty se drž svého poslání a moje přenech mně! Vypadni odtud, aristo! Je mi zle už jen z toho, že se na tebe dívám. Já tě nepotřebuju!“

„To je pravda,“ souhlasil Owen. „Ty nikdy nikoho nepotřebuješ, co?“

Stroze se uklonil Silverovi a prkenně odkráčel z místnosti.

Ani moc nepráskl dveřmi. Házel zpražila pohledem zavřené dveře, napjaté ticho se prohlubovalo a Silver na ni zamyšleně hleděl. Zažil mnohé Házeliny nálad, ale toto pro něj bylo něco nového. Bylo jasné, že na tom Morituri či alespoň na jeho názorech Házel záleží. Silver doufal, že se do toho aristokrata-štvance nezamílovala. Srdeční záležitosti Házel nikdy nezvládala. Vždycky nakonec dopadla špatně. Málem nadskočil, když se k němu Házel najednou obrátila.

Oči jí žhavě planuly.

„Vždycky jsme byli dobří přátelé, že, Johnne?“

„Jistěže. Ušli jsme společně pěkný kus cesty.“

„Potřebuji, abys mi pomohl, Johnne.“

„Jsem ti k službám. Stačí říct.“

„Potřebuji trochu Krve. Jen pár kapek. Nevíš, kde se dá nějaká sehnat? Neznáš někoho... diskrétního?“

„Jestli ji opravdu chceš...“

„Ano, Johnne. Chci.“

Silver našpulil rty. „Ten Morituri o tom neví, co?“

„Ne. A ty mu to neřekneš. Nepochopil by to.“

„Nejsem si jist, jestli to chápu sám. Myslel jsem si, že ses toho svinstva už zbavila. Držel jsem tě za ruku a utíral jsem ti čelo i zadek, když ses naposledy snažila od toho neřádu očistit.“

Já to nechci zažít znovu, Házel. Málem tě to zabilo.“

„Já nemluvím o tom, že by se ze mě zase stal plazmouš! Tentokrát to mám pod kontrolou. Potřebuji jen tu a tam kapku.“

Ty nevíš, čím jsem si prošla, Johnne. Ty netušíš, pod jakým jsem tlakem.“

„Rekl jsem, že ti pomohu, Házel. Jestli potřebuješ Krev, seženu ti ji. Všichni máme právo jít do pekla svou cestou. Jako velitel přístavní bezpečnosti mám přístup ke všem drogám zabaveným na přilétajících lodích. Pár kapek nikomu chybět nebude.“ Odmkl se. „Jsi si tím jistá, Házel?“

„Jo. Musím mít v životě něco, na co se mohu spolehnout.“

Mladý Jack Hokus beze spěchu kráčet mlhobranskými ulicemi a nikdo ho neobtěžoval. V jeho nesmlouvavém držení těla a chladné sebedůvěře bylo cosi, co přesvědčilo lidi, aby se od něj drželi dál. Nehledě na energetickou pistoli, kterou nosil viditelně u boku. V Mlhobraně měli k energetickým pistolím přístup jen ti, kteří hýbali světem. Hokus se vydal hledat jednoho starého přítele do Kupecké čtvrti. Radní Donald Royal byl za svého mládí jedním z největších mlhobranských hrdinů a i teď, na sklonku života, to byla vlivná postava.

Hokus se konečně zastavil před starou budovou ukoptěnou od sazí v části čtvrti, která už určitě zažila lepší časy.

Donald Royal si sice mohl dovolit žít ve městě prakticky kdekoli se mu zamloulo, ale toto byl vždycky jeho domov a on by se nepřestěhoval. Tvrdohlavý stařec. Hokus přistoupil ke dveřím a zdvořile zaklepal. Dlouho se nic nedělo a pak vycítil, že si ho někdo prohlíží špehýrkou. Věnoval dveřím okouzlující úsměv a dal si pozor, aby měl ruce dost daleko od zbraní.

Dveře se otevřely a ukázala se nápadně hezká mladá žena.

Pokud si to Hokus dokázal vybavit, v životě ji neviděl, ale přesto se vytrvale usmíval dál. Na ženu byla vysoká a měla dlouhé, vlnité, rozčuchané, narudle hnědé vlasy. Měla trochu strohé rysy na to, aby byla vyloženě krásná, ale silné kosti jí dávaly drsně smyslný vzhled. Nesla se jako bojovnice, měla chladný, přímý pohled a ústa, která neprozrazovala vůbec nic. Oblečená byla přísně prakticky, ale šaty měly dobrý střih a v pouzdru na boku měla energetickou pistoli. Hokus zaznamenal, že její ruka spočívá na opasku těsně vedle pistole, a zdvořile si odkašlal.

„Dobrého večera přejí. Hledám Donalda Royala. Domnívám se, že tu stále ještě bydlí.“

„Je tu, ale nevím, jestli touží být právě teď rušen. Já jsem jeho partnerka. Nedovolím, aby byl bezdůvodně rušen.“

„Jsem Jack Hokus. Přišel jsem si s ním pohovořit o novém povstání proti Říši.“

Žena se najednou usmála a oči se proteplily. „To je dobrý důvod. Já jsem Madelaine Skye. Pojd' dál. Omluv mou opatrnost, ale my tu moc takových legend nemíváme.“

Ustoupila, Hokus se zdvořile uklonil a prošel kolem ní do úzké tmavé síně. Ani nečekal, až bude požádán, rovnou si odložil plášť a opasek s mečem a pak se nechal Madelaine odvést do útulného salóнку osvětleného jen olejovými lampami, které zalévaly místnost měkkým světlem. Tři stěny byly plné knih v těžké kožené vazbě, na čtvrté byly vystaveny chladné zbraně od štíhlých dýk po mohutnou obouruční sekeru a všechny nesly známky letitého používání. Pod nimi v krbu přívětivě praskal obrovský oheň. Krbová římsa, to byla vynikající řemeslná práce z tmavého dřeva vyřezaného v masivním gotickém stylu. Na římsě stály velké hodiny zasazené do břicha zle šklebicího se psa, vyřezaného ze dřeva. Oči a vyplazený rudý jazyk se pohybovaly s tikotem hodin sem a tam. Ve velkém čalouněném křesle u krbu seděl stařec se zamženými očima. Kdysi to býval statný muž, ale mohutné svalstvo, které se bouřilo na postavě v mládí, s léty pomalu ochabovalo a teď na něm šaty visely jako pytel. Kolem vychrtlé, kostnaté tváře se nepořádně vinuly dlouhé prameny řídkých bílých vlasů. Madelaine Skye si stoupla vedle křesla a ochranně se naklonila blíž.

„Máme návštěvu, Donalde.“

„To vidím, ženská. Ještě nejsem slepý. Ani senilní. Předpokládám, že je to někdo důležitý, jinak bys mu jaksepatří vysvětlila, ať neleze, kam nemá.“ Nadlouho se zadíval se na Hokuse a pak sraštil čelo. „Odněkud tě znám. Obličej nikdy nezapomínám.“ A pak se jeho pohled projasnil a najednou se zvedl z křesla. „Dobrý Bože, to snad není pravda. Jack? Jsi to ty, Jacku? Ať se propadnu, jsi to ty.“ Šťastně se usmál, obě velké, vrásčité ruce vystřelily k pravici, kterou mu Hokus zdvořile podával, a nadšeně ji stiskly. „Jack Hokus, jako že žiji a dýchám! Co tady, k čertu, děláš?“

„Hledám staré přátele,“ odpověděl s úsměvem Hokus. „Už je to pěkně dlouho, Donalde.“

„Na to vem jed. Zatraceně dlouho. Posad' se, posad' se, ať se na tebe můžu pořádně podívat.“

Hokus si přitáhl k ohni druhé křeslo, usedl a zdvořile předstíral, že nevidí, jak opatrně si Donald Royal sedá a Madelaine mu ještě pomáhá. Donald si Hokuse pátravě, rozvážně prohlížel.

Veškerá malátnost z něj spadla, jako by mu vzpomínky na staré časy vlily novou krev do žil. Madelaine poodešla, aby měli soukromí, ale zůstala stát u dveří a nenuceně se opírala o zárubeň. Hokusovi neuniklo, že má ruku stále opřenou u

pistole.

Hřeživě se na Donalda usmál.

„Máš to tu hezké. Pohodlné. Líbí se mi tvé hodiny.“

„Opravdu?“ podivil se Donald. „Já ten zatracený krám nemůžu vystát. Ale má poslední žena je měla moc ráda a já nemám to srdce je vyhodit. Vypadáš dobře, Jacku. Musí to být určitě už takových dvacet let, co jsme se naposledy viděli v tomto pokoji a v těch samých křeslech. Tehdy jsi byl pěkný buřič, tak mladý, plný života, nadějí a elánu, že jsem ti nedokázal nic odepít. Dal jsem ti všechno zlato, co jsem měl u sebe, a jména všech, na které jsem si jen vzpomněl a kteří by tě mohli vyslechnout. Sám bych šel s tebou, ale už tehdy jsem byl na takové dobrodružství trochu starý a slabý. Ty máš dar slova, Jacku, a já nikdy nedokážu odolat výmluvnému darebovi.“

„Tys byl jedním z prvních, kdo ve mne doopravdy věřili,“ řekl Hokus. „Na to jsem nikdy nezapomněl. Ale stejně je dobře, že jsi se mnou na Lyonesse nešel. Hatilo se to od začátku do konce. Já jsem byl mladý a nezkušený. Ostatně se svým způsobem učím pořád. Několikrát jsme zvítězili, ale v poslední bitvě jsme byli odrazeni a rozprášeni. Já jsem se dal na útěk, abych zachránil holý život, a spousta dobrých mužů a žen zemřela, aby mi získali čas. Ale stejně jsme zasadili Železné čubce tvrdou ránu a donutili jsme ji, aby se nás bála, byť jen na chvíli.“

„Na Lyonesse si pamatuji,“ ozvala se ode dveří Madelaine.

„Tvoji armádu rozsekali na cucky, každý desátý obyvatel byl pověšen za napomáhání vlastizradě a těm, kdo přežili, na deset let zdvojnásobili daně. Existují tací, kteří oprávněně říkají, že před tvým povstáním se jim na Lyonesse vedlo líp.“

„Madelaine neposlouchej,“ řekl Donald. „Pro ni jsou optimismus a hrdinské činy zbytečný luxus. Ta si nedá pokoj, dokud na něčem nenajde nějaké mouchy. Přesvědčila mě, abych zanechal odpočinku na penzi a pracoval s ní jako soukromý vyšetřovatel. Já poskytuji mozek, Madelaine brázdí řady padouchů. Musím říct, že poslední rok se cítím tak čilý, jak už léta ne. Já se na penzi nehodím, já jsem ještě nezapomněl, jak se třímá meč, ale ona pořád trvá na tom, že mi bude dělat tělesnou stráž.“

„Jsem si jist, že je velmi schopná,“ pravil Hokus. „Donalde, potřeboval bych s tebou mluvit.“

„Jistěže, Jacku. Máme si toho hodně co říct. Dvaadvacet let jsem tě neviděl. Sledoval jsem tvou životní dráhu jak jen to šlo, ale novinkám chvíli trvá, než se dostanou až na Mlhosvět. Ani trochu ses nezměnil, Jacku. Narozdíl ode mne. Jak to děláš, že zůstáváš tak mladý? Když jsem tě poznal, ještě ti nemohlo být ani třicet, a nezdá se, že bys od té doby zestárl byt' o jediný den.“

„Za to vděčím několika náročným regeneracím,“ odpověděl Hokus. „A k tomu kapce plastické chirurgie. Lidé by nešli za starcem. Není žádným tajemstvím, že jsem byl nejednou pěkně zřízený. Navenek jsem možná mladý, ale mé kosti znají pravdu.“

Ale pořád jsem to já. Pořád ten profesionální rebel, vždy připravený využít sebemenší příležitosti a bojovat za pravdu a spravedlnost. Mé ideály se za těch dvaadvacet let nezměnily, Donalde, a stejně jako tehdy i teď potřebuji tvou pomoc.“

Donald si povzddechl a opřel se. „Bojím se, že mé možnosti jsou v současné době velmi omezené, Jacku. Pořád jsem v městské radě, ale už se o politiku moc nezajímám. Což znamená, že prakticky nemám žádný vliv. Tu a tam pohnu pádlem a zčeřím vodu, abych jim připomněl, že ještě nejsem mrtvý, a jako soukromý vyšetřovatel tak trochu bojuju za pravdu a spravedlnost po svém, ale popravdě řečeno, vše podstatné ve městě se odehrává beze mne. Mohu ti dát jména a adresy některých lidí, kteří možná budou ochotni tě vyslechnout, ale mé jméno už není tak pádným doporučením, jako když jsi tu byl naposledy.“

Časy se změnily, Jacku, a nikoli k lepšímu. Mlhobrána je mnohem bezcitnější a cyničtější, než my dva pamatujeme.“

„Pořád se za mne můžeš zaručit v radě,“ řekl Hokus. „Zdá se, že jsou nějaké pochybnosti o tom, zda opravdu jsem tím, kým tvrdím. Kdybys veřejně potvrdil mou identitu, hodně by to pomohlo.“

„To není žádný problém,“ odvětil Donald. „Možná nejsem tak mlád, jak jsem býval, ale s očima ani s pamětí nic nemám. Ty jsi Jack Hokus. O tom není žádných pochyb. Na to bych vzal jed.“

„Nebud' tak hrr,“ ozvala se Madelaine. „Vzhled není všechno. Sám jsi říkal, že vypadá nějak moc mladě. Jak víme, že to není klon?“

„Na to by odpověděl genotest,“ odtušil nenuceně Hokus.

„Smůla, že tady v Mlhobráně tak vyspělá technika není,“ odpověděla Madelaine. „Jak příhodné!“

„Zmlkni, Madelaine,“ řekl Donald. „Prověřit tohoto muže je snadné. Jsou věci, které víme jen já a Jack. Věci, o nichž jsme hovořili, lidé, které jsme znali, minulost. Že, Jacku?“

„Jistěže. Nech mne chvíli přemýšlet. Už je to dávno.“ Hokus našpulil rty a podepřel si bradu pěstí. „Vzpomínám si na některé lidi, za nimiž jsi mne poslal. Byl to třeba známý dobrodruh lord Durandal. Nebo hrabě Svěrák z Pomezí. Ještě tu někdo z nich je?“

„Ne,“ odpověděl Donald. „Oba jsou pryč. Svěrák se utopil při záchraně dítěte, které spadlo do Podzimy. Na starce to byl dobrý plavec. Dítě zachránil, ale sám dostal v ledové vodě takové křeče, že to nezvládl. Bylo mu jasné, jak dopadne, ale stejně tam skočil. Byl už takový. Durandal před léty zmizel v Temnoprázdnu na nějaké prokletě pitomé výpravě s cílem najít Vlkotský svět. Bůh ví, jestli ho našel. Nikdy se nevrátil.“

„Škoda,“ řekl Hokus. „Obou jsem si hluboce vážil. Doufal jsem, že i oni se za mne zaručí. My pořád potřebujeme někomu něco dokazovat, co? A co třeba tohle: Před dvaadvaceti lety jsi mi dal všechno zlato, cos měl u sebe. A to bylo přesně sedmnáct korun. Mám pravdu?“

„Naprosto přesně!“ souhlasil Donald a plácl se do kolene.

„Teď si vzpomínám. Sedmnáct korun. To by nikdo jiný vědět nemohl, Madelaine.“

Umíněně vrtěla hlavou. „Esper by to z Jackovy hlavy uměl dostat. Nebo z tvé.“

„Ah, neposlouchej ji,“ řekl přezíravě Donald. „Trpí vrozenou nedůvěrou. Ta si nechala testovat i mateřské mléko kvůli

steroidům. Ty jsi pravý, Jacku, cítím to v kostech. Já se za tebe zaručím. Ale tentokrát mne možná nejdřív vyslechněš, než se požeňš do boje za pravdu a spravedlnost s mizivou armádou a bez pořádné podpory.“

„Tentokrát tě vyslechnu,“ odpověděl Hokus. „Poučil jsem se ze svých chyb.“

„Příležitosti jsi měl dost,“ poznamenala Madelaine, ale Donald s Jackem ji ignorovali.

„Tentokrát máme skutečnou šanci, Donalde,“ řekl Hokus a předklonil se. „Máme větší armádu klonů a esperů a mocnější spojence, než o čem se ti kdy mohlo snít. Já takovou šanci přece nezhodím kvůli nějaké své hrdosti.“

„Chlapík,“ pochvaloval si Donald. „Svolej své lidi a sjednej schůzku s radou. Madelaine a já tam budeme.“

„Díky, Donalde. Hodně to pro mne znamená.“ Hokus se zlehka zvedl a zdvořile počkal, až se Donald vyhrabe z křesla. Pak si znovu stiskli pravice a Hokus odkráčel. Madelaine šla za ním ke dveřím, aby měla jistotu, že nic neukradne, pak se vrátila, stoupla si do dveří a zlostně Donalda zpražila pohledem.

„Ty si myslíš, že je to podvodník, co?“ poznamenal klidně Donald, když zase pracně usedl do křesla.

„To si teda myslím. Je příliš dobrý. Příliš dokonalý. Vypadá velkolepě, svalů má, že by je mohl rozdávat, a stejně tak správných slov a frází. Hotový lidový bohatýr, jakého by schválila kdejaká komise. A tu historku s regenerátorem jsem nespoklka ani na okamžik. Chci tím říct, že si myslím, že prakticky vzato to možné je, ale kde by se nějaký rebel a štvanec dostal k takovému přístroji? Co já vím, tak regenerátory jsou určeny výhradně aristům. Ne, Donalde, ty mu věříš jen proto, že chceš. Protože on je jedním z mála těch, na něž máš dobré vzpomínky a kdo jsou ještě naživu.“

„Možná,“ řekl Donald. „Nevěřím, že nám řekl všechno, ani že všechno, co nám řekl, je pravda. Ale všechny mé instinkty mi říkají, že je to on. Je přesně takový, jakého si ho pamatuji. Hrdina v nadživotní velikosti a schopný hochštapler v jednom.“

Prošel testy, které jsem dokázal vymyslet jen já. Co ještě má udělat, aby tě přesvědčil? Kráčet po vodě?“

„Kdyby to dokázal, tak bych mu nejdřív zkontrolovala boty,“ odsekla Madelaine.

Jenny Psycho se sebejistě proplétala mlhobranskými uličkami. Pod nohama jí křupal čerstvý sníh, od úst jí stoupaly obláčky páry, ale v kožichu jí bylo příjemně teplo. Horko, zima a podobné rozmary počasí nad ní ztratily veškerou moc. Podle jejích informací vlastnil esperský svaz sál v Cechovní čtvrti, ale s hledáním cesty se trápit nemusela. Mentálně ho vnímala jako obrovitý světlomet vztyčený uprostřed města. Všude byly davy lidí, ale všichni jí ustupovali z cesty, i když ani pořádně nevěděli proč.

Ze sálu samotného se vyklubala nepříliš velká budova na vlastním pozemku. Jenny se maličko zarazila, když viděla, jak je zřetelně označená a očividně bez ostrahy. Kdekoli jinde v Říši by se takové shromáždění esperů trestalo smrtí nebo vymazáním mozku, podle toho, jak cenné by byly služby toho kterého espera. Ta samozřejmě existence esperského svazuji značně zvedla náladu a tak si vykračovala po šterkové cestičce k hlavním dveřím s pocitem nikoli nepodobným pýše. Stráže nikde vidět nebyly, ale Jenny ani žádné nečekala, dokonce ani na takovém smetišti jako Mlhobrána. Espeři mají své vlastní, delikátnější metody ostrahy a vyprovázení nezvaných hostů. Jenny hledala nějaké klepátko nebo šňůru od zvonku, ale nic tam nebylo. Zvedla ruku, že zaklepe, a dveře se rozletěly. Cestu ji zastoupil vysoký stíhlý muž ve fraku a povýšeně si ji změřil. Hlavu měl vyholenou, tu a tam byly vidět drobné chirurgické jizvy a nějak moc kulil oči. Jeho úsměv byl ryze zdvořilý a naprosto nicneříkající.

„Pojď dál, Jenny Psycho. Už na tebe čekáme.“

„To doufám,“ odušila Jenny. „Tak co, pustíš mne dovnitř nebo se mám přes tebe teleportovat?“

Dveřník, či kdo to k čertu byl, elegantně ustoupil, Jenny hrdě zvedla nos a důstojně proplula kolem něj. Když nevíš jak, jdi na to sebevědomě. Sál byl prostorný a vzdušný, provoněný květinami. Stály tu ve vázách a květináčích v každém koutě a výklenku. Jenny by se ráda zeptala, kde vlastně našli takové květiny na tak nehostinném a mrazivém místě jako Mlhosvět, ale nechala si ty úvahy pro sebe. Výtávání by se mohlo vykládat jako známka slabosti a tady bylo životně důležité vypadat silně. Majordomus jí odebral kožich a pověsil ho. Významně pohlédl na její boty, po nichž zůstávaly na měkkém koberci loužičky tajícího sněhu, ale Jenny ho ignorovala. Bosé nohy by se mohly vykládat jako známka nevychovanosti.

„Chápu to tak, že vám vaši jasnozřivci sdělili, že přicházím,“ pravila Jenny nonšalantně. „Koneckonců by to měli být ti nejlepší v Říši. Ale řekli vám také, proč přicházím?“

„Zatím ne.“ Zavřel dveře, obrátil se a usmál se na ni. Jenny se ten úsměv nelíbil. Přinejmenším byl příliš sebejistý. Ten zatracený lokaj na ni vůbec nepočkal, klidně si to rázoval sálem a drze na ni házel slova přes rameno. „My víme, kdo jsi. Kdybychom chtěli, mohli bychom si zjistit, proč jsi tady, ale raději si to vyslechneme přímo od tebe. Tudy. Zakrátko se s tebou někdo sejde.“

Sakra, pomyslela si Jenny Psycho. Nějak se mi to vymyká z ruky. Těmto lidem je nutno připomenout, kdo a co jsem. Mentálně se rozvinula a zaplavila svým esp květiny v sále. Vystřelily z květináčů a váz, neskutečně rychle rašily a rostly, květy v momentě vypučely a rozvíly se a šlahouny a větvičky se plazily po stěnách jako splašené. Zaplnily sál od podlahy ke stropu, řádily na stěnách a navzájem se vytlačovaly, jen aby získaly prostor se předvést. Květinová vůně byla omamná, hutná a úchvatná. Lokaj se ohlédl na Jenny. Zachoval si netečný výraz, ale jen tak tak.

„Nevěděl jsem, že něco takového dokážeš.“

„Vy toho o mně ještě hodně nevíte. Teď mi najdi někoho zodpovědného, s kým si mohu promluvit, nebo udělám z celého tohoto domu zpustlou zahradu.“

„Říkali, že s tebou budou starosti,“ poznamenal majordomus či co to, k čertu, bylo zač. „Počkej laskavě v kabinetu, brzy za tebou někdo zajde.“

„Hodně brzy,“ podotkla Jenny.

„To by mne nijak nepřekvapilo. A pro tvou informaci, nejsem žádný zatracený lokaj. Jsem kancléř této lóže. Tady jsme u kabinetu. Snaž se, prosím, nerozbít nábytek a nic nepodpálit. Některé naše knihy jsou velmi staré a pro nás mnohem

cennější než ty.“

„To si myslíte vy,“ odsekla Jenny. „Teď sebou hod', kancléři.“

A nenech mne dlouho čekat, nebo poznáš, co je to výtržnictví.“

„O tobě bych si nedovolil pochybovat ani na okamžik,“ pravil kancléř a uvedl Jenny do kabinetu. Byla to velká, jasně osvětlená místnost se solidním, pohodlným nábytkem, leštěným dřevěným obložením a přátelským, dobře udržovaným ohněm. Z celého kabinetu vyzařovala klidná, uvolněná atmosféra, již Jenny ani na okamžik nedůvěřovala.

Pravděpodobně ji jen chtěli uchlácholit. Jenny se v duchu vydala na mentální průzkum přilehlých místností a překvapilo ji, že se její mysl neškodně odrazila od silných psionických štítů.

„Nedělej to, prosím,“ požádal ji kancléř. „Máme tu hodně soukromých míst, která jsou mentálně zaštitěna, aby ochránila naše senzitivnější lidi před světským mumrajem. A tu a tam aby ochránila svět před někým z nás. Radím ti, abys respektovala jejich soukromí. Alespoň kvůli sobě, když už ne kvůli nim.“

Umění správně a včas odejít nebylo kancléři cizí a tak se teď krátce uklonil, zanechal Jenny samotnou v kabinetu a nesmlouvavě za sebou zavřel dveře. Jenny čekala, že uslyší, jak se v zámku otáčí klíč, ale nestalo se nic. Esperský svaz se podle všeho domníval, že kdyby se rozhodla místnost opustit, tak mají jiné možnosti, jak ji zastavit. Jak jsou pošetilí. Vztekla si odfrkla a praštila sebou do křesla, které vypadalo nejpohodlněji. Drželi ji v Červově pekle a přežila a na světě už nezbývalo mnoho věcí, které by ji mohly vystrašit. Zlostně se rozhlédla kolem sebe. Při bližším pohledu byl kabinet neslaný nemastný, neměl žádný styl ani osobnost. Působil spíš jako jeviště než jako skutečná pracovna.

Pravděpodobně byl zřízen jako neutrální půda, místo na půli cesty, kde se esepři mohou scházet s vyslanci z vnějšího světa.

Jenny se s nechutí uvelebila v křesle pohodlněji a snažila se uvolnit. Pevné nervy, zlost a pocit osudovosti ji dovedly až sem, ale najednou neměla úplně jasno v tom, co udělá dál.

Všechno záviselo na tom, jak vážně ji esperský svaz bude brát.

Už si odvykla jednat s lidmi, kteří se před ní nesklánějí ani je nijak neohromuje pouhou svou bytostí či tím, co se z ní stalo.

A v tomto domě jsou největší mozky planety, kde se to espery jen hemží. Ti se nedají jen tak ohromit. A vyhrožovat jim taky nemůže. Podzemí potřebuje jejich nezlomnou podporu a souhlas. Kromě toho by výhrůžky stejně asi nezabraly.

Jenny se mrzutě zakabonila. Když nevíš, jak dál, drž se scénáře. Podzemí do ní vtloukalo kdejakou užitečnou zdvořilost a frázi tak dlouho, až je dokázala recitovat i ze spaní. Rovněž nebylo k zahoezení, že byla horlivou vyznavačkou logických argumentů. Přesto by tihle tady udělali dobře, kdyby s ní jednali uctivě. Jí se dotkla Mater Mundi a teď byla něčím mnohem víc než dřív.

Soustředila se, rozvinula svou mysl, pomalu nechala své esp vyplížit se ven a nikým nepovšimnuta proklouzla skrz mentální štíty do všech stran. Rázem měla hlavu plnou blekotání, v uších jí hučely skřípavé, hrubé hlasy a před očima se jí míhaly výjevy tak rychle, že je ani nestíhala sledovat. Jenny se zatočila hlava a musela se chytit křesla, aby se nesvalila. Tolik mozku a všechny běžely na plné obrátky. Vzpomínky z minulosti a možnosti z budoucnosti se motaly dohromady a Jenny je ani nedokázala rozlišit. Valily se na nijako vlny narážející na skálu na mořském břehu, ale Jenny se držela pevně a nenechala se rozkolébat ani odhodit. Soustředila se, prosívala ten ohlušující zmatek, aby našla informace, které potřebovala, a pomalu k ní přicházely jako lodě, které se krátce mihnou v mořské mlze.

Někdo se modlil a štkal tak srdceryvně, že sotva rozeznávala slova. Před vnitřním zrakem jí vyskakovaly vize hořících budov a lidí, kteří s nářkem prchají ulicemi. Něco temného a hrozivého viselo nad Mlhosem jako obrovský pavouk číhající na svou oběť. Ozvala se palba z pistolí a na zdi se rozstříkla dětská krev.

Na ulicích bylo plno lidí, všichni pobíhali sem a tam, město hořelo a kolem se stahovala osidla smrti. V nějaké čalouněné místnosti nedaleko od Jenny bil někdo hlavou do zdi, holýma, zkrvavenýma rukama dráсал stěny a i když navenek mlčel jako hrob, jeho mozek byl plný nekonečného děsivého nářku. A skrz to vše znovu a znovu opakoval chór hlasů jedno slovo, které dopadalo do blábolení jak údery srdce, jako osudová věštba, již se nelze vyhnout.

Legie. Legie přichází. Legie.

Jenny přerušila spojení. Trásla se jako osika. Hluboce dýchala a snažila se uklidnit rozbouřené smysly. Nepochybovala o tom, že viděla budoucnost. Viděla peklo v mlhobranských ulicích a viděla říšské vojsko, jak pálí do prchajících lidí.

Viděla padat městské hradby, budovy se hroutily a nad tím vším se nesl jekot, který nebral konce. Nebyl to lidský jekot. Mohlo se to stát za týden, za rok nebo to už možná začalo. To se nedalo zjistit. Takové už byly vize jasnozřivců.

Odsekla se od všech mentálních kontaktů a zvedla své štíty, až zůstala ve své hlavě jen ona sama a byla zase v bezpečí a zajištěná. Tiše zasténala a promnula si bolavé čelo.

„Dobře ti tak, to máš za to špehování,“ ozval se ode dveří drsný hlas. Jenny rychle otočila hlavu a vyhrabala se z křesla.

Ani neslyšela, že se dveře otevírají. Ve dveřích stála vyšetřovatelka Topaza, stejně tvrdá a nekompromisní jako vždy.

Vedle ní stála vysoká, vyzáblá žena ve světle pastelových barvách, stejně vybledlá jako její šaty. Kolem kostnatého, vyhublého obličeje s nápadnými ledově modrými očima visely pramínky špinavých, neučesaných plavých vlasů, na lících kostech byly vidět svraskalé, zjizvené skvrny a část nosu měla rozežranou. Dodávalo jí to chladné, skoro nadpřirozené kouzlo. Šel by z ní strach, kdyby zároveň nepůsobila dojmem, že by ji silnější vánek odvál. „Je to drsný pohled,“ pravila Topaza. „Omrzliny, pokud by ti to vrtalo hlavou. Někdy tu bývá opravdu zima. Když ji hezky poprosíš, ukáže ti pahýly, které jí zbyly z některých prstů. Jmenuje se Mary.“

Jenny to okamžitě došlo a zadívala se na plavovlasý přízrak s novým respektem. „Tyfová Máry? Ta nositelka moru?“

„To jméno už nepoužívám,“ řekla Mary. Měla tichý hlas, skoro šeptala, ale přesto jí Jenny bez problémů rozuměla.

Maryina řeč i pohled měly podmanivou sílu. „Tyfová Máry byl někdo jiný, někdo, koho si stvořila Říše na špinavou práci. Jsem jen Mary.“

Jenny přikývla. „Já o mentálních technicích něco vím. I mně se vrtali v mozku těmi svými šťouravými prsty. Ale stejně – když zvážím škody, které jsi napáchala v Mlhobráně, překvapuje mě, že tě tu nechávají jen tak volně pobíhat. K čertu, překvapuje mě, že jsi vůbec naživu.“

„Hotová Miss zdvořilé společenské konverzace,“ zhodnotila to Topaza. „My nevyčítáme lidem to, co s nimi udělala Říše. Většina z nás, co jsme tady na Mlhosvětě, udělala pro Říši něco, za co se stydí. Rada svěřila Mary do mého opatrovnictví. Teď pracujeme jako tým. Máme hodně společného.“

Hlavně to, o co jsme přišli díky Železnému čubce a jejím prokletým intrikám. Ale dost řečí. Chtěla jsi mluvit s esperským svazem, ale mocní jsou v tuto chvíli zaneprázdněni. Můžeš hovořit s námi. My to sdělíme dál, bude-li to zapotřebí. A zatím, chceš-li udělat dobrý dojem, nech na pokoji květiny a respektuj mentální štíty v tomto domě. Jsou tady jak pro tvou ochranu, tak pro ochranu jiných. Chodí sem spousta lidí pro pomoc a ochranu před hrůzami, které na nich napáchala Říše, než našli cestu na Mlhosvět. Někteří musí být teprve zneškodněni. A taky je tu spousta lidí, kteří dosud truchlí pro své drahé, rodinu a přátele, jež ztratili při esperském moru. Respektuj jejich soukromí.“

Jenny jen pokrčila rameny. Ona má své poslání. „Ti všichni si mne budou chtít poslechnout, až zjistí, kdo jsem a co jsem. Já reprezentuji Matku všech Duší a její moc žije ve mně. Vnesu světlo do jejich temnoty a učiním konec jejich utrpení. A s jejich pomocí srazím na kolena samotnou Říši.“

„Ušetří nás těch řečí,“ požádala ji Topaza. „To všechno už jsme slyšeli. Tady v Mlhobráně je legend jako much. Hlavně proto, že tu je tolik zoufalců, kteří jim věří. Je na tobě, abys nás přesvědčila, že nejsi jen další esper, který trpí přeludem, že je svatý.“

Jenny to pro tuto chvíli nechala plavat. „Řekni mi něco o esperském svazu. Jak vznikl?“

Překvapila-li Topazu změna tématu, nedala to na sobě znát.

„Původně? Na začátku vznikla unie proto, aby bylo možno rychle shromáždit espery, když bylo nutno zvednout psionický štít. Pak se rozrostla do svébytného uskupení a nakonec se z ní stala politická klika s vlastními zájmy. Mlhobrána není místo pro slabé a pro jednotlivce. Tady se na ulicích pohybují lidé, kteří tě sežerou zaživa, když zavěští strach. Někdy dokonce i někdo z nás podlehně pokušení a domnívá se, že je natolik silný, aby vzdoroval sám. V dnešní době je svaz politickou a hospodářskou mocenskou základnou, která má buňky a zájmy po celém městě. A odpovědní činitelé se ani trochu nepohrnou do toho, aby si nechali svou – značně velkou – moc podkopat nějakým pomateným bývalým politickým vězněm, který tvrdí, že je ztělesněním Mater Mundi. Někteří z nich ani nevěří, že něco takového existuje či vůbec někdy existovalo. A v zájmu jiných je dokonce její existenci popírat. Což je jeden důvod, proč mluvíš s námi a ne s vůdci svazu. Jiným důvodem je, že tvé jméno zrovna nevzbuzuje důvěru. Tak a teď můžeš začít s proslovem. A ať je raději hodně přesvědčivý.“

Jenny Psycho se na Topazu a Mary zničehonic rozverně zazubila a obě se nechtěně rozpačitě ošily. V místnosti s nimi něco bylo, něco mocného, co tam dřív nebývalo. A pak se Jenny zahalila svým osudovým darem, spustila všechny své štíty a zazářila jasně jako odraz blesku ve skle. Najednou byla nepřemožitelná, její bytost naplnila celou místnost, tlačila do stěn, bila do vzduchu jako údery neskutečně obrovského srdce. Topaza s Mary ucouvly. Vyšetřovatelce sjela ruka automaticky k boku, kde měla meč. Jennyino esp šlehlo jako bič, udeřilo Topazu a Mary do mozku a bez námahy odhodilo stranou jejich štíty. Stály před ní nahé, všechny bariéry padly. Jenny je mohla nechat říkat cokoli, uvěřit čemukoli a ony to věděly. Ale místo toho jim Jenny otevřela svou mysl, beze spěchu našla utrpení Červova pekla a celé ho Topaze a Mary ukázala jako jediný zhuštěný výbuch živoucího pekla.

Byly u toho, když se červ zažiral Jenny do mozku a ovládal všechny její myšlenky a činy. Byly s ní, když ležela na podlaze v cele nahá a svinutá do klubíčka, třásla se a dusila se smradem z vlastních výkalů a zvratků. Cela připomínala rakev s hladkými ocelovými stěnami a tak nízkým stropem, že se mohla jen krčít nebo plazit. Sotva kdy tam bylo světlo. V cele byla jen tma a červ, který se zavrtával Jenny do mozku a donekonečna ji krmil děsivými Červovými halucinacemi a přeludy. Tam v Silu devět skoro přišla o hlas, jak křičela o pomoc, která nikdy nepřišla, či jen naříkala a prosila, aby ta hrůza a bolest už skončila.

A pak se stal zázrak. Přišla Mater Mundi, Matka Světa, Naše Matka všech Duší, vylétla z její mysli jako motýl z kokonu, rozvinula se, vzala pod svá křídla všechny espery v Červově pekle a spojila je do jediného meče, který vbodla do samotného Červa. Ta soudržnost nemohla trvat dlouho, aniž by vypálila mozek všem zúčastněným, ale na kratičký prchavý moment byl každý jeden z nich víc, než kdy bylo samo lidstvo, a mnohem mocnější. A to všechno se událo skrz Jenny Psycho.

Ale to nebylo její pravé jméno. Původně byla někým jiným, agentkou podzemí, která se nechala poslat do Sila devět pod falešným jménem, aby získala informace o možnostech, jak se dostat dovnitř a ven z Červova pekla. A teď byla její původní osobnost i falešné krytí pryč, obě smetla Jenny Psycho, jíž se dotkla velikost a jejíž esp zesílilo nade vše meze. Jenny Psycho, představitelka Mater Mundi, která kdysi bývala někým jiným.

Někým, kdo měl zdravý rozum.

Různá já v jejím mozku spolu válčila a vrískala na sebe, třepetala se v její hlavě jako můry narážející do lampy, bez rozumu přitahované k něčemu, co je nakonec zničí, a Jennyina projekce se zhroutila. Jenny Psycho, která byla mnohem více a mnohem méně, než bývala kdysi, se stáhla zpátky do sebe a ze všech sil se držela, aby se nerozpadla na kusy. V očích jí pálily slzy, ale silou vůle je potlačila. Slzy nad vzpomínkou na něco velkolepého a úchvatného, co se jí dotklo, co ji přetvořilo a pak opustilo.

Jenny se rozklepala.

Mary k ní přistoupila a vzala ji kolem ramen. „Už je to dobré. My tomu rozumíme. Promluvíme s vůdci svazu. Musí tě vyslechnout, i když to teď možná ještě nevědí. Ty zůstaň tady.“

My to rozehýbeme.“

Naposledy Jenny konejšivě stiskla a kývla na Topazu, ať otevře dveře. Topaza to udělala, ani nehnula brvou. Mary

usadila Jenny zpátky do křesla a spolu s Topazou odešly z kabinetu a nechaly Jenny schoulenou v křesle jako vyčerpané dítě.

Dveře za sebou zavřely a vykročily po chodbě.

„Nelítá v tom moc, že ne?“ ujišťovala se Topaza.

„Pár z nás je na tom v této době dost špatně,“ odpověděla Mary. „Ale ona vypadá na zvláštní případ. Jestli s ní nebudeme jednat v rukavičkách, mohla by dopadnout jako mnohočetná osobnost. A to navíc zatraceně mocná. Cítla jsi tu energii, která z ní šla? Bylo to jako dívat se do světlometu. Já jsem se s něčím takovým ještě nesetkala. To, co se jí dotklo v Silu devět, se naprosto vymyká všem mým zkušenostem. Ani si nejsem jistá, jestli to bylo lidské. Mohla by to být opravdu Mater Mundi?“

Topaza rozpačitě pokrčila rameny. „Já jsem nikdy nebyla nábožensky založená. Ale viděla jsem to samé, co ty. Možná je to blázen, ale něco se skrývá ni projevuje. Ty známky nese celá její osobnost, a to i teď. Mater Mundi je stejně dobré řešení jako každé jiné. Může to být kdokoli či cokoli. Máš pravdu, vůdcové ji musejí vidět. I kdyby jen proto, abychom měli jistotu, že ji dokážeme zvládnout. Bůh ví, kolik škody by mohla napáchat, kdybychom ji tu nechali volně pobíhat.“

„Jako já,“ podotkla Mary.

„To už je pryč. Teď už jsi zase sama sebou.“

„Možná. Myslíš, že nevím, že na mne z rozhodnutí městské rady neustále dohlížíš? Ne každý je přesvědčen, že se mé deprogramování povedlo.“

„Já jsem s tebou z vlastního rozhodnutí,“ odpověděla Topaza. „Kromě toho máš v Mlhobráně spoustu nepřátel.“

Všichni při esperském moru někoho ztratili.“

„Já už nikdy nikoho nezabiju,“ řekla Mary. „To bych se raději zabila sama.“

„Já vím,“ odpověděla Topaza.

„Chudák Jenny. Tolik si toho prožila.“

„To my všichni.“

Owen Morituri kráčet sám přelidněnými ulicemi Kupecké čtvrti, mračil se a v duchu zuřil. Kolenjdoucím stačil jediný pohled do jeho tváře a rovnou mu šli z cesty. Někteří dokonce pro jistotu přecházeli na druhou stranu ulice. Pouliční prodáváci a kioskáři barvitě a halasně vychvalovali své zboží, ale Owen si jich nevšímal. Šel si svou cestou v zatraceně mizerné náladě a bylo mu jedno, jestli to na něm někdo vidí. V jeho chmurách mu nijak nepomohla skutečnost, že neměl valný orientační smysl. Ne že by se úplně ztratil, jen prostě pořádně nevěděl, kde je. Šel tudy jen jednou a tehdy ho Vedla Házel a on se kolem sebe moc nerozhlížel. Naštěstí si cestu pamatoval Ozymandius.

A tak si to Owen rázoval Kupeckou čtvrtí, pomstychtivě rozkopával sněhové závěje a úporně se soustředil na cíl své cesty, aby nemusel myslet na to, že Házel zůstala s Johnem Silverem sama. Neměl právo žárlit – jak by mu Házel bezpochyby s nadšením sdělila – ale stejně... Svým způsobem ji miloval a nebylo mu jedno, co si o něm myslí. Pokud na něj ovšem vůbec někdy myslí. Owen si povzdechl. Přidal do kroku a konečně dorazil ke zchátralé barabizně, kde sídlilo informační centrum Abraxas. Abraxas ví vše, co se v Mlhobráně děje, a někdy dokonce dřív než ti, jichž se to týká. Abraxas dokáže odpovědět na všechny otázky, zbavit starostí či potvrdit zlé tušení. Za přiměřenou cenu. Napohled nebyl Abraxas nic moc. Zabíral první patro nad rodinnou pekárnu. Nikde nevisel žádný vývěsní štít. Všichni věděli, kde Abraxas sídlí. Když tu byl Owen naposledy, zjistil mnohé, něco z toho bylo k užítku, něco spíš k zlosti. Mezi jiným mu Abraxas sdělil, jak zemře.

Vidím tě, Morituri. Osud tě drží ve svých spárech, ať se vzpouzíš sebevíc. Svrhneš Říši, uvidíš konec všeho, v co jsi kdy věřil, a to všechno uděláš pro lásku, kterou nikdy nepoznáš. A až bude po všem, zemřeš sám, daleko od přátel a pomoci.

Owen se najednou rozklepal. Jak mu ta slova znovu zazněla v hlavě, naskočila mu husí kůže. Pravda, i ti nejlepší jasnozřivci se stejně často mýlí jako trefi, jinak by už dávno řídili Říši sami, ale i tak ho to proroctví dráždilo. Žádné hádanky, žádné slovní hříčky, žádné skryté významy – jen holý popis budoucnosti a smrti. Rád si představoval, jak spěchá, aby stačil udělat všechno, co považoval za správné, a neohlíží se na následky, jenže... Stejně musí do Abraxasu znovu. Ostatně od té doby, co byl na Mlhosytě naposledy, se mnohé změnilo. V neposlední řadě prošel Šíleným labyrintem. Tím se určitě mnohé mění. V mnoha směrech je nyní naprosto novým člověkem.

„Sakra,“ řekl si nakonec. „Každý přece ví, že jasnozřivcům se nedá věřit.“

„Tak komu?“ ozval se mu v uchu Ozymandius.

„Byl bych rád, kdybys na mne přestal mluvit. Víš velmi dobře, že jsi mrtvý.“

„Tak tě asi straším. Odpověz mi. Na koho se dá v dnešní době spolehnout? Házel se na tebe vykašlala a je se Silverem, mladý Jack Hokus možná je a možná není tím, za koho se vydává, a Jenny Psycho žije v úplně jiném světě než my ostatní.“

Komu se dá věřit?“

„Tobě rozhodně ne. Věřím pravému Jacku Hokusovi, že dělá pro povstání, co může. Věřím Ruby, že ho bude bezvýhradně podporovat, dokud bude mít šanci na slušný lup. Věřím Gilesovi, že pozvedne jméno Morituri. A věřím Házel, že nakonec udělá to, co je správné.“

„A Silverovi?“

„Házel si stejně bude dělat, co chce. To mi bylo jasné vždycky.“

„Nijak mne to nepřesvědčilo,“ odvětil Ozymandius. „Jack Hokus je nejznámější tím, že kam přišel, tam mu nařezali, Ruby Wandera je lovkyně odměn a proto se jí už z principu nedá věřit, a Gilesovy názory a cíle vyšly z módy před devíti sty lety.“

Ty sis nikdy neuměl pořádně vybírat společnost, Owene. Házel ti něco tají. V hloubi duše to dobře víš sám.“

„Házel vždycky něco tají. Na mrtvý UI jsi mimořádně cynický. Ostatně tobě se mí přátelé nelíbili nikdy, ani když jsi byl ještě naživu. Podstatou všeho je, že svým společníkům věřím, protože musím. Mou jedinou šanci jak přežít je svrhnout Kamennou lvici z Železného trunu. K tomu potřebuji povstání a k povstání potřebuji spojence.“

„To je ten jediný důvod, proč bojuješ za to, aby se změnil stávající řád?“ otázal se Oz tiše.

„Ne. Viděl jsem už příliš každodenního zla a utrpení, na němž stojí Říše. Nemohu před tím dál zavírat oči. To se musí změnit, i kdybych za to měl zaplatit smrtí.“

„Chceš říct životem. Čím chceš Říši nahradit? Co jiného znáš, než výsady aristokratů a vládu rodin?“

„To kdybych věděl,“ odpověděl Owen. „Nejdřív musíme vyhrát válku. O tom, co má, sakra, být dál, se můžeme dohadovat, až se zbavíme zloby a zálučnosti Kamenné lvice. Ať to skončí, jak to skončí, horší než teď to být nemůže.“

„Jen aby,“ utrousil chladně UI. „Ty jsi historik, Owene. Ty víš, k čemu dochází po rebeliích. Vítězná strana se rozhodá a rozpadne a pak se bojuje na život a na smrt o to, která frakce nahradí starý řád. V každém případě je vysoce pravděpodobné, že vítězové nebudou mít příliš mnoho porozumění pro zapříčiněné aristry, jako jsi ty. Taky bys mohl nakonec zatáhnout Říši do občanské války, která se povleče celá staletí a nechá po sobě jen hořící planety v bezbřehé noci.“

„Víš co, co jsi zemřel, jsi opravdu deprimující. A vůbec, co ty se o to vlastně staráš? Pro nějaký UI se přece najde uplatnění vždycky.“

„Já se o to nestarám,“ odvětil klidně UI. „Já jen vedu řeči.“

„Dobrá, tak sklapni. Já se teď s tebou nemůžu vybavovat, potřebuji si něco vyřídit v Abraxasu a ti by pro mrtvý UI neměli pochopení.“

Oz se uchechtl a zmlkl. Owen se nenápadně rozhlédl kolem, jestli se někdo nedívá, a pak se vyšplhal po rozviklaných venkovních schodech ke dveřím v patře. Už když tu byl naposledy, potřebovalo to tady pořádně omítnout a vymalovat, a zub času domu na vzhledu nijak nepřidal. Na dřevě zřetelně vystupovaly vlhké skvrny a prostý mosazný štítek na dveřích hlásající jednoduše Abraxas zjevně nikdo nevyčistil už řadu týdnů.

Možná měsíců. Ostře tu páchla kočičí moč, což Owena poněkud překvapilo, protože za celý den nezahlédl jedinou kočku.

Samozřejmě tu nebyl žádný zvonek. Owen zabašil pěstí na dveře a pro jistotu do nich ještě párkrát kopl. Udělalo mu to dobře.

Následovalo přiměřeně dlouhé ticho, aby měl Owen jasno, kam patří, a pak se dveře otevřely a objevil se muž zvaný Šanc. Sjel Owena pohledem a pak mu pokynul, ať vstoupí. Owen hrdě zvedl hlavu a šel dál.

Nic se tu nezměnilo. V dlouhé úzké místnosti stály dvě řady lůžek namačkaných na sebe a mezi nimi vedla úzká ulička. Na lůžkách podřimovaly děti od čtyř pěti let po vychrlé, vytáhlé teenagery. Kapačky jim přiváděly do žil výživu a katétrů odváděly odpad do špinavých láhví. Některé byly přikryté dekou, jiné ji odhodily. Některé byly přivázané k posteli. Silně, pronikavě to tu páchlo lacinou dezinfekcí a lihem. Všechno to byli esepři, někteří měli poškozený mozek a všichni byli příliš slabí na to, aby přežili na tak drsné planetě jako Mlhosvět.

Šanc je kupoval od rodičů a využíval jejich esperské schopnosti k udržování telepatické sítě po celé Mlhobráně, takže viděl a slyšel vše. A to byl Abraxas. Šanc ve vlastním zájmu udržoval děti při životě, dokud se dalo. Ale žádné se nedožilo dospělosti. Tohle byli ti slabí a neduživí, nemocní a ztýraní a v době, kdy se dostali Šancovi do ruky, už bylo obvykle pozdě. To však nemělo na chod Abraxasu žádný vliv. Byly stále další a další. Děti byly Šancovi naprosto oddané, ať spaly nebo bděly. Pro většinu z nich se navíc blížil tomu, co by se dalo zvat přítelem.

Owen rozpačitě potřásl hlavou, ale dnes už pohled neodvrátil. Když tu byl poprvé, bylo mu z hloubi duše zle, chtěl to tady rozmlátit i s Šancem, ale neudělal to. Nakolik si to nechtěl přiznat, byl Abraxas pro tyto děti – dementní espery s genetickými vadami, leč fenomenálními esperskými schopnosti, s hroznou minulostí a pochybnou budoucností – to nejlepší, v co mohly doufat.

Jen další výsledek říšské vlády. Owen se obrátil a zlostně se podíval na Šance, zakladatele a provozovatele informačního centra Abraxas. Šanc byl velký, svalnatý, skoro stejně široký jako vysoký, na sobě měl černé kožené kalhoty s kovovými cvočky a polovinu obličeje pokrývalo mimořádně ohyzdné tetování. Jeho úsměv byl nemastný neslaný, oči příliš lesklé a skoro nemrkal. Owen často přemítal, jestli byl Šanc šilený už předtím, než založil Abraxas, nebo jestli ho na pokraj šílenství dovedl až nekonečný styk se smrtí a utrpením. Ať tak či tak, Owen si zachovával bezpečný odstup a nenápadně brouzдал rukou kolem meče. Šanc na něj stroze kývl.

„Věděl jsem, že se vrátíš, Morituri. Co pro tebe mohu udělat tentokrát?“

„Ty nevíš?“ opáčil Owen. „Tak to ti muselo něco uniknout, Šanci. Mám pár otázek a potřebuji znát odpovědi.“

„Proto jsme tady,“ odušil Šanc. „Ale asi bych ti měl připomenout, že když jsi nás svou návštěvou poctil naposledy, vyčerpal jsi celý svůj úvěr. A mé ceny závratně stouply. Však víš, jak to chodí, malý podnik musí pořád bojovat o to, aby se udržel nad vodou.“

„Tvůj podnik existuje jen díky penězům mého otce,“ odušil suše Owen. „Prakticky vzato jsem jako jeho jediný dědic Abraxas zdědil.“

„Ty jsi byl postaven mimo zákon,“ odpověděl Šanc. „Veškerý majetek spojený s jménem Morituri zabavila císařovna. A kromě toho jsme v Mlhobráně, kde je držba majetku sama o sobě zákonem. Abraxas je můj.“

Owen se nevesele usmál. „Myslím, že si mě pleteš s někým, komu na majetku záleží. Já jsem se vrátil do Mlhobrány proto, abych oživil starou moriturskou informační síť a znovu ji zapojil do povstalecké činnosti. A to naprosto jasně zahrnuje tebe a Abraxas. A protože – a dobře mi tak – jsem jedním z těch, kdo v současné době povstání řídí, tak se Abraxas zodpovídá mně.“

Takže jestli si chceš udržet své pravděpodobně velmi dobře placené řídicí postavení, vřele ti doporučuji, abys mne přestal srát. Jasně?“

„Beze mne Abraxas řídit nemůžeš,“ namítl Šanc. „Ty děti jsou mi oddány tělem i duší.“

„Ty děti by se brzy obešly i bez tebe. Děti jsou koneckonců velmi... adaptabilní.“

Šanc se nad tím zahloubal. „Ty bys riskoval, že mi zlikviduješ provoz jen proto, abys to tu ovládl?“

„Jistěže,“ odtušil Owen. „Já jsem Morituri. My máme za sebou dlouhou historii prosazování vlastních zájmů a je nám jedno, kde budou lítat třísky.“

Šanc si jen odfrkl. „Co chceš vědět, Morituri?“

„To už je lepší. Mám dotaz.“

„Upřesni to, chceš-li přesnou odpověď. Mé děti jsou espeři, nikoli orákula.“

„Zeptej se jich, kdo zabil mého otce,“ řekl Owen. „Přesněji, která osoba.“

Šanc přikývl, zvolna se vydal uličkou mezi lůžky a přemítavě se díval najedno dítě za drahým. Owen ho netečně sledoval a v duchu se sám sobě divil, jakou to vlastně položil otázku.

S tím přece začít nechtěl. Přišel se sem vyptat na otcovu informační síť. Ani netušil, jak moc chce znát jméno otcova vraha, dokud sám sebe neuslyšel, jak se na to ptá. Jeho otce úkladně zabil na ulici vrah placený císařovnou a Owena to v tu dobu ve skutečnosti ani nepřekvapilo. Jen mu to potvrdilo názor, že otce nakonec na ty své nekonečné intriky a pletichy dojede.

Spíš ho podráždil dopad, který měla otcova náhlá smrt na jeho dokonale uspořádaný život. Tehdy se neptal, kdo otce zabil.

Tehdy ho to nezajímalo.

Artur Hadrian Morituri, vysoký, pohledný a krutě okouzující, měl zálibu v intrikách a spekulacích, které někdy plodil zřejmě jen pro ně samé. Což ovšem znamenalo, že neměl na syna moc času, ale když už si vzpomněl, že má syna a dědice, řídil Owenovi život železnou rukou tak, jak považoval za nejlepší, a bylo mu fuk, co chtěl Owen. Nebyl zrovna veselý povahy a jejich pár rozhovorů se nutně zvrhlo do plamenné hádky. Morituri nikdy nepochopil, že jeho syn se považuje spíš za učenice než za válečníka. Když se Owen dozvěděl, že je otec mrtvý, především se mu zatraceně ulevilo. Konečně se vymanil z otcových spárů a mohl si svobodně stát na vlastních nohou.

Teprve v nedávné době začal Owen konečně chápat, co jeho otce hnalo. Artur měl jak u dvora, tak mimo dvůr Kamenné lvice už z toho titulu, že byl Morituri, řadu nepřátel. Aristokrat na Golgotě se prostě nemohl vyhnout intrikaření, stejně jako se ryba nemůže vyhnout vodě, v níž plave. A k tomu všemu Artur věřil, že povstání má smysl. Owen si sice nebyl tak zcela jist, zda mu šlo víc o Říši nebo o vlastní zábavu a prospěch, ale čím dál víc byl pro nedostatek důkazů nakloněn uznat, že otec měl pravdu. A když na vlastní oči uviděl zlo a hrůzy, na nichž byla Říše založena, chápal, že je nutno proti tomu bojovat jakýmkoli prostředky.

Přesto se stále ještě nemohl přinutit k tomu, aby otce miloval či mu odpustil. Přece jen to byl člověk, který znovu a znovu nařizoval vychovatelům, aby z jeho syna vymlátili všechny ty učené nesmysly a žvásty a snažili se z něj vydolovat tajné dědictví Morituriů – žihadlo, spojení geneticky upravených žláz a zvláštního výcviku, které činí Morituriho na krátkou dobu silnějším, rychlejším a bystřejším než normálního člověka. Výcvik se nakonec zdařil, ale Owenovi z toho všeho utkvěla v paměti především bolest a krev, která mu umožnila přístup k něčemu, o co ani nestál. Teprve v poslední době začal Owen chápat, že otec se tak zoufale snažil mít z něj bojovníka a ne učenice, protože věděl, že učenec by nebyl schopen přežít tlaky a síly, které jeho smrt pustí z řetězu. A měl pravdu.

Tím, že se Owen stal vůdcem nového povstání a bojovníkem za spravedlnost, se zároveň stal pravým synem svého otce.

A teprve když konečně poznal pravdu, začal chápat, o co přišel a jak moc potřebuje vědět, kdo otce zavraždil.

Vzhlédl. Šanc na něj netrpělivě mával, ať jde blíž, a Owen se tedy přesunul k němu. Stál nad lůžkem s dívkou, které nemohlo být víc než deset a do těch rozedraných šatů by se vešla dvakrát. Neustále sebou škubala, jako by ji rozčilovaly hlasy, které slyšela jen ona. Oči měla zavřené a tu a tam cosi nesrozumitelného zamumlala, ale nic z toho nedávalo Owenovi smysl. Šanc si k ní přiklekl a odkudsi vykouzlil papírový pytlík s bonbóny.

Jeden vytáhl, hnětl ho v prstech, až byl měkký a vláčný, a pak ho vstrčil do ochablých rtů. Dívka začala pomalu žvýkat. Šanc přiblížil rty těsně k jejímu uchu.

„Přišel čas dodržet dohodu, Katie. Přišel čas, abys mi řekla všechno, co víš. Je tu se mnou Owen Morituri. Chce vědět, kdo zabil jeho otce. Či ruka vedla čepel, která mu vzala život. Kdo to byl, Katie?“

Dívka svraštila čelo a nešťastně našpulila rty, ale neprobudila se. Pak spolkla bonbón a jasně, zřetelně pronesla: „Na to ses mne ptal už dávno. Odpověď je stále stejná. Byl to ten usměvavý zabiják, ten žralok v mělkých vodách, muž, který se nezastaví před ničím. Kid Smrt'ák zabil Morituriho.“

Owen rozvážně přikývl. Ani nemrkl, ale ruce se mu zaťaly v pěst. Právě toto jméno sice nečekal, ale velké překvapení to pro něj taky nebylo. Kid Smrt'ák, jeden čas císařovnin oblíbený úkladný vrah, rovněž známý jak lord Kit Letnikostrov. V současné době stoupenec povstání a přítel jeho vzdáleného bratrance, který si po Owenově vyhnání přivlastnil titul lord Morituri. Oba měli v tuto chvíli namířeno na Tyrkysarii, na planetu, která kdysi patřila Owenovi a jíž vládl. Bylo to jedno. Nezáleželo na tom, že Kit a Owen jsou teď na stejné straně. Owen ho stejně zabije, až ho povstání nebude potřebovat. Kit Letnikostrov byl předem mrtvý stejně jako každý jiný, kdo se mu připlete do cesty. Úplně každý. Owen se rozvážně usmál a rozevřel pěsti. Alespoň něco, na co se člověk může těšit.

„Ty ses mne sem nepřišel zeptat jen na toto,“ ozvala se najednou dívka. Oči se pod zavřenými víčky rychle pohybovaly sem a tam. „Je tu ještě něco jiného. Ty potřebuješ vědět ještě něco. Ptej se mne. Ptej se mne.“

„Dobrá,“ odvětil Owen. Hrud' se mu sevřela a měl co dělat, aby se mu netrásl hlas. „Když jsem tu byl naposledy, řekl mi jeden z vás, jak zemřu. Potřebuji vědět, jestli to pořád platí.“

Změnilo se něco?“

„Ne,“ odpověděla dívka hluše. „Zemřeš tady, v Milhobráně, sám a zapomenutý, když budeš bojovat proti přesile příliš

velké na jednoho člověka. A až budeš mrtvý, tak ti ještě ukradnou boty.“

„Kdy?“ zeptal se Owen. „Kdy se to stane?“

„Ptáš se na čas,“ řekla dívka a odvrátila hlavu. „Času jsem nikdy nerozuměla.“

„Zkus to!“ vyhrkl Owen. „Zkus to, hrome!“

Sklonil se k ní, že ji popadne za ramena a zatřepe s ní, ale Šanc ho předběhl a strhl ho zpátky. Owen toho hromotluka snadno odhodil, ale okamžik zlosti už minul a Owen se zase ovládal.

Stál nad spícím dítětem, ztěžka oddychoval a nakonec se odvrátil.

„Nezáleží na tom,“ řekl neadresně. „Já vím, že od odchodu z Tyrkysarie stejně žiju na dluh. Tam jsem měl zemřít.“

Zachránil mě jen zázrak. A člověk nemůže od života čekat víc zázraků než jeden. Přesto se člověku těžko poslouchá rozsudek vlastní smrti, když ví, že na tom nemůže nic změnit.“

„Jestli jsi to nechtěl slyšet, neměl ses ptát,“ odtušil Šanc.

„A jak už jsem ti řekl, jasnozřivcům se nedá věřit. Kdyby bylo všechno, co řeknou, pravda, byl by ze mne dávno boháč. Teď například už nějaký čas všichni tvrdí, že se na Mlhobránu žene něco zlého, ale já nejsem schopen ani dva z nich donutit, aby se shodli na tom, co to, k čertu, může být. Jediné, co j sem z nich dostal, byl název – Legie. Ale zatím jsi tou jedinou nepřijemností, která se tu vynořila, ty.“

„Nezáleží na tom,“ opakoval Owen. „Jestli mám zemřít, zemřu jako pravý Morituri.“

„Jak poetické,“ pravil Šanc. „Bože, chraň mě před hrdiny.“

Podívej, já si musím hledět podniku. Až půjdeš, dej si pozor, aby tě dveře nepraštily do zadku.“

„Přestaň žvanit,“ zavrčel Owen. „Ještě musíme probrat pár záležitostí. Mé první otázky se týkaly čistě mne. Teď se dostáváme k vážnějším věcem. Jsem tu jako reprezentant golgotského podzemí a jejich jménem mám oficiálně obnovit a oživit starou otcovu informační síť v Mlhobráně. Otec nezaložil jen tebe a Abraxas, zřídil spoustu podniků po celém městě a podpořil plno lidí oplátkou za sběr a předávání užitečných informací.“

Některí z nich si vedli opravdu velmi dobře a stali se z nich lidé, kteří hýbou tímto velkým městem.

Po otcově smrti začal tok informací vysychat. Lidé si pravděpodobně mysleli, že je jeho smrt zbavila závazků. Přišel jsem jim říct, že se mýlí. Teď jsem Morituri já a nárokuji si otcovy lidi.

A rád. Stará informační síť se znovu rozběhne a tentokrát bude dodávat informace novému povstání, jinak každého toho čubčího syna osobně zruinuji. Včetně tebe, Šanci.“

„Do prdele!“ pravil Šanc.

„Velmi dobře,“ usmál se spokojeně Owen. „Začneš tím, že mi dodáš jména a adresy, které znáš, a zbytek dostaneš ze svých esperů. Pak mi pomůžeš připravit setkání všech zainteresovaných stran, a to někdy během dneška. Vlastně během dvou hodin, pokud si chtějí uchránit všechny své obchodní zájmy a životně důležité orgány. Hoď sebou, Šanci, mám spoustu práce a pravděpodobně na ni nebudu mít tolik času, jak jsem si myslel.“

Šanc přes své espery navazoval kontakty se správnými lidmi a Owena z této činnosti naprosto nekompromisně vyloučil.

Owen netrpělivě čekal venku na schodech a dumal, jestli má své iniciály vyřezat do dveří nebo vyřýt do cihlové zdi.

Šanc se dostavil těsně pozdě – podíval se na dveře, trhl sebou, ale pak vzal Owena, sešli po vnějším schodišti dolů a vydali se do spletitého labyrintu úzkých uliček, které tvořily centrum Mlhobrány. Mlha zřídla, ale padal jemný, leč vlezlý ledový déšť a měnil sníh na kluzkou břečku. Owen se držel těsně za Šancem a snažil se nemyslet na to, co ta břečka udělá s jeho novými drahými botami.

Vyšli z Kupecké čtvrti, vstoupili do Cechovní čtvrti a ulice a budovy se rázem vylepšily. Tady byla pořádná dlažba, pravidelné pouliční osvětlení, částečně dokonce elektrické. Domy byly honosné i funkční zároveň a kolemjdoucí vypadali na mnohem bohatší, i když ne nutně šťastnější vrstvu. Šanc se nakonec zastavil před jednou starší cechovní budovou a chvíli počkal, aby si ji Owen mohl řádně prohlédnout a byl patřičně ohromen. Byla to solidní třípatrová stavba s vysokou gotickou klenbou, velkými zasklenými okny a stovkami dřevěných rokokových řezeb, které stavitel napsal, kam se jen dalo. Okapy byly zakončené velkými kamennými chrličy a voda tryskala jejich ústy, což vyvolávalo poněkud nešťastný dojem, že zvracejí na lidi dole. Ale možná to byl záměr. Koneckonců to byla cechovní budova. Owen neměl to srdce říct Šancovi, že u dvora Kamenné lvice viděl mnohem působivější záchody, takže jen uvážlivě přikývl, aby dal najevo, že je již dostatečně ohromen, a naznačil Šancovi, ať ho vede dál.

U vstupních dveří stáli dva ozbrojení strážníci. Šancovi se zdvořile uklonili, Owena povýšeně přehlédli. Nezabil je za to. Nechtěl dělat scény. Zatím. Za dveřmi se prostíralo rozlehlé, pohodlné a mimořádně úctyhodné hlavní foyer. Stěny byly obložené lakovaným dřevem a silně navoskovaná podlaha se v záři elektrických lamp oslnivě leskla, přestože lampy nebyly rozmístěny tak, aby dobře osvětlovaly, ale spíš tak, aby je bylo možno co nejlépe obdivovat. Foyer bylo zařízeno tak luxusně, až to hraničilo s marnotratností. Kolem a kolem vzato tu smrdělo penězi jako ve staré rodinné bance. Owenovi se najednou zastesklo po domově.

Vstoupili do dveří, oťeli si boty o kovovou rohožku, oklepali si z pláště sníh a vodu a už k nim nadutě kráčel majordomus ve staromódním žaketu a napudrované paruce a s nacvičeným povýšeným, nanejvýš blahosklonným šklebem. Šanc mu ukázal vizitku a majordomus lehkým skloněním hlavy naznačil úklon.

Štítivě, palcem a ukazovákem odebral Šancovi a Owenovi pláště a předal je lokajovi, který již pro ně chvátil. Pak je požádal, aby mu odevzdali i své zbraně a tím začaly všechny trampoty.

„Já své zbraně nikomu nevydám,“ prohlásil Owen.

„Nedělej povyk,“ napomenul ho Šanc, odepjal si opasek a odevzdal svůj meč. „To není nic osobního. Je to jen běžnd bezpečnostní opatření. To dělá každý.“

„Já nejsem každý,“ trval na svém Owen. „A své zbraně si nechám. Cítily by se beze mne jak nahé.“

„Musím na tom trvat,“ prohlásil ledově majordomus. „My sem nepouštíme jen tak kdekoho z ulice.“

Owen mu jednu vrazil. Kromě toho, že majordomus ztratil vědomí, také kus cesty plachtíl vzduchem. Když dopadl na navoskovanou podlahu, překvapivě hlasitě to zadunělo a tělo se sunulo ještě hezkých pár yardů, než zůstalo nehybně ležet.

Kdekdo se obracel, aby se podíval, co se děje, pár lidí zjevně mlčky souhlasilo. Z jakýchsi neviditelných dveří se vynořily stráže s tasenými meči, ale na místě se zastavily, když Owen okázale položil ruku těsně vedle energetické pistole.

„On je tu se mnou,“ vyhrkl Šanc rychle. „I když bych byl z duše rád, aby nebyl. Je očekáván.“

Stráže se na sebe podívaly, pokrčily rameny a zasunuly meče.

Zjevně usoudily, že to není nic pro ně. Všichni ostatní ve foyer dospěli ke stejnému závěru a opět se rozproudila tlumená společenská konverzace. Owen zdvořile kynul kolem sebe. Bezvědomého majordoma odtáhli pryč.

„Prosím, tohle už nedělej,“ řekl Šanc. „První dojem je velmi důležitý.“

„Přesně to si myslím i já,“ odtušil Owen. „Teď pojďme dál, než se jim do těch květináčů pozvracím.“

„Doufám, že to mohu brát jako žert,“ zavrčel Šanc. „Tudy. Buď tak laskav a nezabíjej nikoho významného.“

Ponořili se do hlubin cechovní budovy. Šanc měl poněkud nakvap. Prostředí bylo stále urputně velkopanské a marnotratné. Sloužící i členové cechu se čile míhali po chodbách, všichni významně zamkli a okázale zaměstnali.

Hovořit se zjevně považovalo za nevkus, nanejvýš se hodilo tu a tam něco kvapně zašeptat. Owen byl v silném pokušení se k někomu zezadu připlížit a hlasitě na něj vybafnout, aby viděl, co to s ním udělá, jenže na to neměl čas.

Třeba cestou zpátky...

Všichni působili velmi spořádaně a příčinlivě. Oděvy měli sice trochu staromódní, ale koneckonců byl v Mlhobráně.

Vypadalo to, že Šance tu všichni znají, nikdo nepromarnil příležitost vyslat jeho směrem lehké, uštěpačné zvlnění rtů, když si myslel, že se nedívá. Šanc je všechny vznešeně ignoroval.

Konečně došli na konec zosobněný zachmuřenou, vzácně neusměvavou sekretářkou, která seděla za psacím stolem v otevřeném předsáli a měla chránit své nadřazené před nežádoucími návštěvami. Byla stíhlá, předčasně zestárlá, zarputilá a tak kousavá, že by mohla chroustat sklo. Stráže si o ni mezi směnami pravděpodobně brousily meče. Její oděv úspěšně smazal i poslední stopy ženskosti a před pichlavým pohledem by uschl závistí i bodlák.

„Jestli nemáte sjednanou schůzku, nemohu pro vás nic udělat,“ prohlásila tónem, který by rozklepal i tučňáka.

„Přejete-li si, můžete si schůzku sjednat, ale už teď vám mohu sdělit, že pan Neeson nemá pro několik příštích týdnů v diáři žádné volné okénko.“

Šanc se podíval na Owena. „Toto je nejzazší místo, kam jsem tě mohl dovést. Některé zázraky jsou prostě nad mé možnosti. Prosím, nebij ji.“

„To by mne ani nenapadlo,“ odtušil Owen. „Nechci si zlomit ruku.“ Naklonil se nad stůl a zabodl do sekretářky pohled tvrdý jako křemen. „Jsem Owen Morituri. Tento podnik zaplatily peníze mého otce. Přišel jsem zinkasovat pohledávky. Hned.“

Sekretářka ani nemrkla, jen levé obočí sebou při jméně Morituri maličko škublo. „Chápu. Jsem si jistá, že za obvyklých okolností by byl pan Neeson nanejvýš štasten, že se s vámi může setkat, ale právě teď, jak vidíte na mém stole, jsme zavaleni prací...“

Owen ustoupil, tasil meč, zvedl ho nad hlavu a vši silou znásobenou žihadlem udeřil do stolu. Těžká čepel čistě projela dřevěnou deskou a rozštípla stůl na dvě poloviny. Poloviny odpadly každá na svou stranu. Šanc jen vážně potřásl hlavou. Owen zasunul meč do pochvy. Sekretářka si odkašlala.

„Myslím, že byste měli jít rovnou dovnitř, lorde Morituri. Jsem si jistá, že pan Neeson si na vás udělá pár minut.

Zajistím, abyste nebyli rušeni. Dali byste si kávu nebo čaj?“

„Spraví to brandy,“ odtušil Owen. „Velká. Pan Neeson ji bude potřebovat.“ Vesele se ušklíbl na Šance. „Právě jsi poznal, jak s takovýmto lidmi jednat. Má rodina v tom má mnohasetletou praxi. Osobně jsem se vždycky domníval, že by ze mne byl vynikající diplomat.“

„Ještě nejsi uvnitř,“ poznamenal Šanc. „Toto je teprve předsálí. Za těmito dveřmi je předpokoj. Opravdoví hlídací psi budou číhat tam.“

„Nu, jestli budou vrčet, hodím jim nějakou kost. Která ti bude nejmíň chybět?“

Prošli spojovacími dveřmi a shledali, že se nalézají v malé, nijak nezařízené místnosti. Mezi nimi a protějšními dveřmi stáli tři mohutní svalovci. Každý jeden třímal v ruce těžkou sekeru.

Vypadali velmi sebejistě a velmi profesionálně. Jejich sekery už zjevně hodně zažily. Šanc se podíval na Owena.

„Zajímavý taktický problém. Žádný prostor k manévrování a zároveň naprosto postrádá smysl snažit se s nimi dohodnout. Jednoho můžeš vyřadit disruptorem, ale než stačíš tasit meč, vrhnou se na tebe druzí dva. A meč je ti proti sekerám k ničemu. Já ti přirozeně nemohu nijak pomoci. Musím zachovávat přísnou nestrannost. Chápeš.“

„Jistěže. Kdybych stál proti takovýmto třem neandrtálcům za normálních okolností, byl bych rovněž zatraceně nestranný.“

Jenže k jejich smůle mám poněkud naspěch, nemluvě o tom, že jsem opravdu v mizerné náladě a tady mám konečně možnost si ji na někom vybit. Dívej se a uť se.“

S prázdnými rukama vykročil vpřed. Ti tři proti němu vyrazili se zdviženými sekerami. Za pár vteřin bylo po všem. Prvního Owen praštil a smetl ho z cesty, zároveň se otočil na jedné noze a nakopl druhého do rozkroku. A zatímco třetí teprve zvedal sekeru Owen vyrazil, oběma rukama ho popadl za košili a hlavou ho praštil do obličeje. Šancovi poklesla čelist. Owen zůstal stát. Ani se nezadýchal, jen se s tichým uspokojením rozhlížel kolem sebe. Strážníci seděli či leželi na zemi, sténali a celkově vyhlíželi velmi nespokojeně.

„Máš pravdu,“ pravil Šanc. „Byl by z tebe báječný diplomat. Nikdo by se ti neodvážil odporovat. Ještě jsem neviděl, aby se někdo pohyboval tak rychle. Co jsi, k čertu, zač?“

„Jsem Morituri, na to nezapomínej.“ Owen rázně vyrazil k protějším dveřím a zalomcoval klikou. Bylo zamčeno. Znechuceně rozhořčeně zamlaskal a vrazil do dveří ramenem. Vylomily se a jeden pant se dočista vytrhl ze zárubně. Owen dveře přitlačil zpátky na místo, ještě je opatrně narovnal a pak se usmál na šest mužů sedících kolem dlouhého stolu. „Klepy klep,“ pravil rozjařeně. „Já jsem Owen Morituri a vy jste v pěkném maléru, nějaké dotazy?“ „Pojď dál, lorde Morituri,“ vyzval ho muž v čele stolu. „Jsi to opravdu ty.“ „Jo,“ souhlasil Owen. „Abych nebyl.“ Ohlédl se na Šance. „Najdi si nějakou židli, posad' se a mlč. Nestojím o žádné vyrušování.“ „To mi naprosto vyhovuje,“ odvětil Šanc. „Tohle bych si nechtěl nechat ujít za nic na světě. Ale jsi na to dočista sám, Morituri.“

Šest mužů zlostně sledovalo, jak si Šanc bere židli a sedá si do protějšího kouta, odkud může všechno sledovat a zároveň zůstat stranou hlavní palebné linie. Owen se postavil na konec dlouhého stolu a všechny oči se přilepily na něj. Dal si načas a pomalu přejížděl pohledem jednu zachmuřenou tvář za druhou. Nikoho z nich neznal, ale mocné a vlivné muže dokázal rozpoznat na první pohled. Nejen podle dokonale padnoucího oděvu šitého na míru a podle značné váhy, ale hlavně podle držení těla. Podle nedotknutelné sebejistoty. Šel jim na nervy, ale jinak je nezajímalo. Nebáli se ho. Už byli tak dlouho bohatí a za vodou, že jim byl pocit strachu naprosto cizí. Owen se krátce usmál. Však on to změní.

A jestli mu maličko připomínali jeho samého, to, čím býval, než s ním život zatřásl a probral ho, tak tím hůř pro ně.

„Mám ti tyto lidi představit?“ zeptal se Oz. „Mám ve své databance podrobné údaje.“

„Jistě,“ odvětil mentálně Owen. „Buď taky jednou k něčemu.“

Tak moment – databance? Kde je vlastně teď tvůj hardware?“

„Nebud' takový šťoura. A dávej pozor, nehodlám to všechno opakovat dvakrát. Začneme zleva a půjdeme po směru hodinových ručiček. Začneme s Artemísem Daleyem, mužem mnoha obchodních zájmů. Je to dodavatel a zprostředkovatel.“

Chceš něco, on ti to sežene. Legálně či nelegálně, takovými podružnými úvahami se nikdy nezabývá. Když se zpozdíš s platbou, pošle na tebe pár bouchačů, aby si to s tebou vyjasnili.

Vedle něj máme Timothy Neesona, bankéře. Jemu tato budova patří stejně jako v Mlhobraně řada dalších. Jednička ve velmi úzkém oboru, což znamená, že lokálně je velmi mocný.

V Mlhobraně se neodehraje nic finančně výnosného, aniž by si z toho kousek neuloupil. Vedle něj je Walt Robbins, největší majitel nemovitostí v Mlhobraně. Jemu patří vše, co nepatří bankám. Specializuje se na chudinské čtvrti a černou pracovní sílu, protože v tom je nejvíc peněz.

Dál na druhé straně stolu máme Thomase Stacey. Dělá jim všem tady právní zastoupení a stejně tak komukoli jinému, kdo má dost peněz na to, aby vyhověl jeho náročným finančním požadavkům. Nikdy žádný spor neprohrál a nemá to nic společného s jeho právníkem uměním. A konečně přicházíme k Mathewovi Connollymu a Padraigovi MacGowanovi. Connolly vlastní a řídí veškeré přístavy, od vesmírného po říční na Podzime, a MacGowan řídí přístavní odbory. Mezi nimi panuje vzácná shoda názorů a společně udržují hladký chod přístavů bez ohledu na to, koho to poškodí. Takže tady máš mlhobranské žraloky v celé jejich nádheře a pozlátku. Kdybys je zabil, puch v Mlhobraně dramaticky zesílí.“

„To jsem netušil, že toho o Mlhobraně tolik víš,“ poznamenal mentálně Owen.

„Ty o mně toho ještě spoustu nevíš. Jsem veliký a je ve mně plno zázraků.“

„Máš nám co říct, Morituri?“ ozval se bankéř Neeson, velký, zavalitý muž. Vesta mu byla očividně malá. „Nebo tu budeš celý den jen tak stát a zírat na nás?“

„Jen jsem si potřeboval utřídit myšlenky,“ odvětil Owen. „My máme dlouhou společnou historii, pánové. Peníze mého otce vás vynesly tam, kde jste dnes. Moriturské peníze, původně určené na krytí informační sítě v Mlhobraně. Otec vás dosadil na vlivné a mocné pozice proto, abyste mu mohli sbírat informace. Místo toho jste jeho peníze využili na to, abyste se stali hybnou hospodářskou silou města a zbohatli, a nakonec jste získali takovou moc, že jste na původní cíle úplně zapomněli.“

Nebo jste možná prostě jen usoudili, že pro lidi tak mocné a bohaté jako vy postrádají takové věci význam.“

„Vystihls to přesně,“ pravil právník Stacey, šlachovitý dlouhán s nápadně rozšířenými žilkami na obličej. „A rozhodně nemáme v úmyslu se znovu politizovat. My už tak malicherným způsobem neuvažujeme. Zařídili jsme si nový život a líbí se nám takový jaký je. Mezi námi: my řídíme Mlhobranu, my jsme ta ekonomická míza, která tuto společnost udržuje při životě.“

Zkus se nám do toho plést, zkus nám jen vyhrožovat a celé městské hospodářství se zhroutí. O to se už postaráme.

Lidé přijdou o své úspory, peníze ztratí cenu, distribuce se zastaví, potraviny se budou hromadit v přístavech a lidé budou hladovět. Na nás nemáš, Morituri. Všichni lidé v Mlhobraně by povstali a rozervali tě na cucky, kdyby ses o něco jen pokusil.“

„Lidé to zvládnou, až zjistí, že se starý zkorumpovaný systém nahrazuje spravedlivějším,“ odpověděl Owen.

„Spravedlnost je relativní pojem,“ pravil majitel nemovitostí Robbins, malý a kulatý jako soudek. „Vždycky budou bohatí a chudí. My zajišťujeme stabilitu. Ty vůbec nevíš, co je to ekonomika na takové rebelské planetě, jako je Mlhosvět.“

„Zato vím, co je to hamiznost,“ odsekl Owen. „Vím, co je to věrolomnost a soukromé zájmy. A naprosto jistě dokážu na první pohled poznat bahenní pijavici.“

„To bylo dobré,“ zhodnotil to Oz. „Jen si je získej lichotkami.“

„My víme, proč jsi tady,“ ozval se zprostředkovatel Daley, mohutný nahrbený muž s hloubavým výrazem. „Ty nás chceš připravit o živobytí ve jménu svého povstání a naivních politických názorů. Nu, chlapče, ušel jsi tu dlouhou

cestu zbytečně. V dnešní době sahá náš vliv daleko za hranice Mlhosvěta a investice máme na mnoha planetách. Dokonce i na Golgotě.

Elias Gutman nám při plánování investic velmi pomohl. Ano, myslel jsem si, že to jméno budeš znát. Muž opravdu vlivný a mocný. Oznámil nám, že přijdeš.“

„Gutman,“ vyplivl Owen, jako by to byla nějaká oplzlost.

„Nejednou čmúchal kolem povstání, ale mně je celou dobu jasné, že jeho zájmy jsou v souladu s Říší. Jeho informace přicházejí přímo od samotné císařovny. Když se budete řídit jeho radami, je to stejné, jako byste Kamennou lvici pozvali přímo sem, na rebelskou planetu. Říká vám něco výraz střet zájmů?“

„Peníze neznají loajalitu. Ani politiku,“ podotkl Neeson. „Gutman byl vždycky náš dobrý přítel.“

„Na to bych vzal jed,“ odtušil Owen. Jeho hlas nabíral čím dál chladnější tón. „A až nakonec dojde na splatnost jeho půjček, budete ždímat peníze z místních lidí, kteří dluží vám. Ať už si to mohou dovolit nebo ne. A z Mlhosvěta se stane jen další planeta, která bude krváčet do poslední kapky, aby uchovala Golgotě bohatství.“

Rozhlédl se kolem stolu, ale setkal se jen s lhostejnými pohledy či neurčitým pokrčením ramen. „To je obchod,“ odtušil Daley.

„To je nespravedlnost,“ namítl Owen. „A já jsem přísahal na svou krev a čest, že tomu udělám konec. Což znamená zatočit s vámi a vaším útulným hnízdečkem. Mohl bych vás všechny zabít a zkusit, jestli vaši nástupci nebudou náchylnější ke spolupráci. V každém případě budou vaše peníze využity na podporu povstání, tak jak se vždycky předpokládalo. Jak předpokládal můj otec.“

„To pochybuji,“ odtušil Neeson. „Strážte! Chopte se ho!“

Na všech stranách se rozletěly dveře a dovnitř vtrhli vojáci ozbrojení meči, sekerami a dokonce i několika disruptory. Owen v duchu aktivoval žihadlo a v žilách se mu rozproudila rodová síla. Cítil se skoro nadpřirozeně bdělý a ostražitý, jako by do této chvíle spal. Cítil, že dokáže cokoli, že dokáže riskovat cokoli a vyjít z toho bez úhony. Owen si ten pocit tvrdě zakázal.

Tohle mu našeptávalo žihadlo, to nebyl on sám. V posledních dnech ho nasazoval příliš hodně a příliš často, navzdory tomu, že to bylo nebezpečné, a on to věděl, ale spolehl se na to, že změny, které s ním udělal labyrint, ho ochrání před ničivými vedlejšími účinky. Musel, protože teď nebylo zbylí. Krev se mu nahrnula do hlavy, zatepala v ruce, která rázem zatoužila sevřít meč a volala po boji, a Owen se té touze poddal s úsměvem, který by bylo snadné si splést s výhružným vrčením.

Zdálo se mu, že se vojáci pohybují nějak pomalu. Vrazil rovnou doprostřed mezi ně s vědomím, že těch pár, co má disruptory, nebude mít odvalu je použít z obav, že zasáhnou někoho vlastního. Jeho meč se jasně zableskl. Švihl s ním nadlidskou silou a rychlostí a do vzduchu vytryskla krev. Těch šest mužů kolem stolu začalo křičet, klít a hystericky řvát povely, ale přehlušil je zděšený řev vojáků, na nichž Owenův nezastavitelný meč prováděl ryzí řezničinu.

Pohyboval se mezi nimi jako vražedný přízrak příliš rychlý na to, aby ho bylo možno zastavit nebo odrazit, jeho meč se jen jen blýskal a ve vteřině se mihl hned tu, hned tam. Zdálo se, že je všude naráz, bodá a seká a vojáci vyli bolestí a hrůzou a prchali před ním. Na podlahu dopadla čísi ruka a dlaň se ještě zoufale naprázdno svírala.

Koberec nasákl krví a na něj klesali mrtví. Nějaký disruptor rozčísil velký stůl po celé délce, ale nikoho nezasáhl, zůstal po něm jen dlouhý hořící šram.

Teď se Owen chechtal z plna hrdla, ale byl to neveselý smích. Bitka zuřila od jednoho konce místnosti k druhému, krev postříkala zdi, až zrudly. Šest nejmocnějších mužů z Mlhobrány se stáhlo od hořícího stolu, schoulilo se v jednom koutě a nevěřícně zírali na to, jak jediný muž pustoší jejich soukromou armádu. A pak bylo zničehonic po všem a Owen Morituri s umrlčím šklebem na tváři stál mezi mrtvými a umírajícími. Pomalu se rozhlédl kolem sebe. Z meče mu kapala krev.

Šaty měl nacucané krví, ale ani kapka z toho nepatřila jemu.

Dokonce se ani moc nezadýchá. Vrhle svůj úsměv na těch šest mlhobranských žraloků. Přikrčili se. Owen zrušil žihadlo, ale očekávaná únava se nedostavila. Pořád měl pocit, že by dokázal dobýt celé město, kdyby nebylo zbylí. Šanc dospěl k závěru, že již není třeba se ukrývat a vyplazil se zpod hořícího stolu. Owen mu podal ruku, aby mu pomohl vstát, ale Šanc ucukl a vyhrabal se na nohy sám. Podíval se na Owena, jako by ho viděl prvně v životě.

„Vůbec neměli naděje. Postínal jsi je jako dobytek. Kdo proboha jsi?“

„Morituri,“ odpověděl Owen. „Nato nezapomínej.“

Opět se zaměřil na těch šest, kteří se krčili v protějším koutě místnosti. Jen pár z nich se střetlo s jeho očima. Owen se beze spěchu vydal k nim a opatrně přitom překračoval mrtvé. Jeho boty na nacucaném koberci tiše mlaskaly. Právnick Stacey se pokusil vzdorovat a zlostně Owena zpražil pohledem.

„Jsi monstrem, ale nás přesto nedokážeš porazit. My máme peníze. Můžeme si najmout další vojáky. Klidně si na tebe najmeme celou armádu žoldáků, kdyby to bylo zapotřebí.“

„Přiveď si tu svou armádu,“ řekl Owen. „Jen ať všichni přijdou. Nespasí vás.“

„Nemůžeš nás zabít,“ pokusil se Neeson. „Kdybychom zemřeli, všechny naše peníze by zablokovaly závěti. Možná na celé roky. Nikdo by na ně nemohl sáhnout.“

„Mě nic nezastaví,“ odpověděl Owen. „Ani vy, ani zákon, ani celá ta prokletá Říše. Váš den skončil a pánem noci jsem já.“

„Ty ses zbláznil!“ zvolal Daley. „Jsi dočista jako tvůj otec!“

Můj otec vydal za sto takových jako vy!“ odsekl Owen a zasunul meč do pochvy. Byl příliš vzteklý a tohle chtěl udělat holýma rukama. Znovu v něm zaburácela síla žihadla a ještě něco jiného. Lhostejný k plamenům popadl dlouhý, těžký stůl, zvedl ho a přelomil na dva kusy. Sebral z podlahy ty dvě poloviny a vydal se proti šesti nepsaným pánům Mlhobrány.

S řevem se rozeběhli ke dveřím a Šanc rovnou za nimi. Proběhli předpokojem a sekretariátem, křičeli o pomoc a Owen se rozběhl za nimi.

Ted' byl víc než člověk, ted' byl prazákladní síla v transu. Jako lítý běs se prohnal místnostmi a chodbami a smetl vše, co mu přišlo do cesty. Stěny praskaly a hroutily se, cihly se drolily a malta se rozpadala v prach. V podlaze a ve stropě se objevovaly obrovské trhliny. Dřevo chytalo, hořelo a vydávalo nepřírozeně pronikavé světlo. Stropy se bortily, na lidi se sypaly spršky zdiva a lidé s křikem prchali. Podlahy pokryté koberci se vzdouvaly jako mořské vlny, pak se vyboulily a popraskaly jako při zemětřesení, které nebere konce. A tím vším se hnál Owen Morituri a mlčky a nelitostně likvidoval rozlehlou cechovní budovu stejně, jako jednoho dne zlikviduje Říši.

Pár odvážných vojáků se ho pokusilo zastavit a byli smeteni.

Dveře se vyvracely z pantů a praskaly, okna se tříštila a ostré střepy létaly vzduchem jako šrapnely. Mezi tím jako vyděšení ptáci poletovala všemožná lejstra. Stěny se boulily a rozestupovaly, z popraskaných vodovodních trubek stříkala voda. Obnažené elektrické vedení jiskřilo. Budova se pomalu sesouvala a zdálo se, že přitom sténá bolestí.

Owen Morituri probíhal nárkem a chaosem a zjišťoval, že mu to vyhovuje. Nějaká odvážná duše po něm vystřelila z disruptoru, ale energetický paprsek se jen neškodně odrazil. Nic se ho nemohlo dotknout, nic ho nemohlo zastavit. Konečně doběhl k posledním dveřím, k těm, jimiž původně do cechovní budovy vstoupil. Dveře se vyrvaly z rámu a vyletěly na ulici před sbíhající se lidi, kteří chtěli vědět, co se děje.

Začali zmateně blábolit a křičet, když viděli, že se dům hroutí, ale když vyšel na ulici Owen, všichni rázem ztichli a couvli.

Cítili z něj sílu jak úder obřího srdce, které bije do vzduchu.

Owen mentálně propátral zbytky budovy, aby se ujistil, že uvnitř nikdo nezůstal, a pak ji jediným rozmachem obří síly strhl. Na ulici se rozlehl rachot padajícího zdiva a z prázdných okenních a dveřních rámců se vyvalil dým. To, co bývalo největší cechovní budovou v Mlhobráně, se v jediném okamžiku změnilo v hromadu trosek. Pomalu se rozhostilo ticho, v němž byly slyšet poslední dozvuky sedající si sutí. Domy po obou stranách zůstaly naprosto netknuté. A muž, který byl za to vše zodpovědný, zvedl hlavu, pohlédl na to, co jeho vztek natropil, a shledal, že je to dobré. Pomalu svou moc a sílu stáhl zpátky, uzavřel ji zase v sobě a opět byl jen člověkem.

A právě v tu chvíli se objevila městská hlídka. Všech deset.

Zastavili se opodál a obezřetně si prohlédli scénu. Owen se na ně usmál.

„Soukromá záležitost. Likvidace konkurence. Nic pro vás, pánové.“

Hlídka pohlédla na něj, pak na to, co zbylo z budovy, potom se podívali jeden na druhého a jednomyslně se rozhodli jít hlídat někam jinam. Těch šest mužů, kteří řídili Mlhobránu, na odcházející hlídku zoufale volalo, ale nikdo si jich nevšímal.

Hlídka nezasahuje do soukromých rozepří. Koneckonců, tohle je Mlhobrána. Těch šest se pomalu obrátilo k Owenovi. Stál před nimi a nepřátelsky se šklebil.

„Vy ubozí bastardi byste na Golgotě nepřežili ani pět minut,“ sdělil jim chladně. „Sežrali by vás zaživa a ještě by jim zbylo místo na dezert. Ted' udělejte, co jsem vám řekl, a možná z toho vyváznete živí a dokonce vám zůstane i většina životně důležitých orgánů. Kleknout.“ Učinili tak. Už v nich nezůstal žádný vzdor. „Máte nového šéfa, pánové.“

Morituri se opět ujímá velení. Od této chvíle budete dolovat ve vlastních, nepochybně obsáhlých kapsách a znovu vybudujete informační síť, kterou chtěl můj otec. Organizaci na sbírání a vyhodnocování informací, která bude poskytovat ochranu a sloužit lidem na Mlhosvětě, zejména jim zajišťovat bezpečí před útoky a vlivy zvnějšku. Rovněž zaplatíte projekt na vybudování nové obrany této planety. Psionickou clonu oslabil esperský mor a vy budete potřebovat silnou technologii na vysoké úrovni, abyste ji podpořili. Dejte se do toho. A ještě něco. Peníze mého otce měly vždycky sloužit k tomu, aby lidem v tomto městě usnadnily a zpříjemnily život. Do týdne očekávám od každého z vás sérii rozsáhlých, ale praktických plánů, a to na papíře. Jestli se někdo zpozdí, nechám ho přibít na zeď pro motivaci ostatním.

A nemyslím to obrazně.“

„Ale... my máme akcionáře,“ namítl Neeson. „Lidi, kterým se musíme zodpovídat. Ti nám něco takového nikdy nedovolí...“

„Pošlete je za mnou,“ poradil mu Owen. „Já je přesvědčím.“

Chce ještě někdo něco říct? Ne? Dobrá. Poučili jste se. Ted', vy hňupové, splníte mé pokyny do písmene, jinak z vás nadělám sekanou. A nebudu přitom nijak spěchat. Je to úplně jasné?“

Zuřivě přikyvovali. Owen se k nim obrátil zády a rázným krokem se vydal po ulici pryč. Pořád cítil, že ho moc labyrintu drží, že se kolem něj ovíjí jako příjemný plášť. Labyrint ho změnil způsobem, jakému ještě zcela neporozuměl, ale ta moc byla skutečná a byla jeho a on si v ní liboval. Měl pocit, že by dokázal cokoli, stačilo by jen pomyslet. A byl to tak skvělý pocit, vyřídil si své záležitosti tak prostě a přímočaře.

„Uvědomuješ si,“ ozval se Oz, „že pokud máš namířeno zpátky do centra, tak jdeš špatným směrem?“

„Sklapni, Oze. Předvádím dramatický odchod.“

Rozhodl se, že půjde do pokojů, které si pronajali, a podívá se, jak si vede Házal s Johnem Silverem. Nemohl se dočkat toho, jak se bude ten bezpečák tvářit, až mu sdělí, co udělal s cechovní budovou. Kdo ví, třeba to udělá dojem i na Házal, aspoň trochu. Měl o ni starost. Navzdory nové moci, kterou v sobě cítil, Házal dosud skrz mentální pouto nevnímal. Kromě toho si s ní chtěl o té nové moci a o tom, jaký z ní má pocit, pohovořit. Možná i ona má novou moc. Měli toho tolik co probírat. Owen Morituri si hrdě vykračoval mlhobranskými ulicemi a mlha se mu sama odvalovala z cesty.

Házal d'Ark a John Silver, staří darebové a ještě starší přátelé seděli v pohodlných křeslech u krbu, srkali z těžkých

porcelánových džbánek horkou čokoládu a hleděli na malou lahvičku s černou krví, postavenou na stole. Nevypadala nic moc, ale kdyby tomu tak bylo opravdu, tak v životě nedělali nic nebezpečného. Oba věděli, co to s nimi může udělat, v dobrém i zlém a to, že váhali, bylo známkou silné vůle. Krev pocházela z vampýra, byla to syntetická plazma technicky upravených lidí. Stačí pár kapek a normální člověk je silný, rychlý a sebevědomý. Dokud ji bere. Krev může dát člověku pocit úžasné vitality a bystrosti, jako by byl normální svět jen chmurný a depresivní těžký sen, z něhož se konečně probudil. Jistě, účinky netrvají věčně a člověk postupně potřebuje větší a větší dávku, aby dosáhl stejných účinků. A Krev ho pomalu, kapku po kapce zevnitř užívá. Byla určena k tomu, aby přivedla vampýry zpátky ze smrti a udělala z nich nadlidi.

Nikdy se nepředpokládalo, že by mohla koexistovat s obyčejným lidským organismem.

Jenže lidé ji chtěli, potřebovali ji, bojovali by pro ni a zabíjeli, takže se vždycky našli i tací, kteří ji vyráběli a za přiměřenou cenu prodávali. Zejména na planetách jako Mlhosvět.

„Je to opravdu velmi prosté,“ pravil Silver. „Jako šéf přístavni bezpečnosti mám přístup k veškeré Krvi zabavené na ulicích.“

A protože mám pod kontrolou veškeré záznamy v počítačích, nikdo si nevšímá, když tu a tam pustím pár kapek pro sebe a pro své zvláštní přátele. Jen si zkus fídit takovou díru jako Mlhobrána bez nějaké berličky, o kterou se můžeš opřít. A ne všichni jsme takoví rození neúplatní hrdinové jako vyšetřovatelka Topaza. Já nejsem narkoman. Já to zvládám. Ale tebou si jistý nejsem, Házel. Nikdy jsi neznala míru. Když ses z toho snažila dostat naposledy, málem tě to zabilo. Opravdu si tím vším chceš procházet znovu?“

Házel uhnula očima a zahleděla se do svého džbánu. „Ty nevíš, pod jakým jsem tlakem, John. Za krátkou dobu se toho stalo tolik. V jednu chvíli jsem byla jen bezvýznamný štvanec, který nikoho nezajímá, a v další jsem se stala rebelem a všichni mi jdou po krku. Včetně některých z těch, kdo by měli být na mé straně. Dokud jsem jen bojovala a prchala, abych zachránila holý život, neměla jsem čas přemýšlet, byla jsem v pohodě, ale teď... Záleží na každém mém kroku, na každém slově a to nejen kvůli mně, ale kvůli celému tomu zpropadenému povstání. Udělali ze mě pitomého hrdinu a vůdce a čekají ode mě, že budu dokonalá.“

A to ještě není všechno. Něco se se mnou stalo na Vlkotském světě, John. Něco... mě změnilo. Jsem víc, než jsem bývala, a to mě celou dobu děsí. Mám dojem, že už to ani nejsem já. Mám zlé sny a dokonce si nejsem jistá, zda mé vzpomínky nejsou náhodou budoucnost. Dokážu teď věci, které jsem nikdy nedokázala. Podivné a hrozné. Krev je to jediné, co mi pomáhá. Krev mě... stabilizuje, uklidňuje... pomáhá mi věřit, že jsem ještě člověk.“

Odložila džbánek, zvedla ruku a skleněná lahvička s Krví sama vyskočila ze stolu a vhuřla do natažené ruky. Silver se na ni překvapeně podival.

„Nevěděl jsem, že jsi esperka, Házel.“

„Nejsem. To je něco jiného. Něco... víc.“ Odšroubovala uzávěr a mlsně přičichla k černé tekutině. Důvěrně známá, zlověstně opojná vůně jí stoupla do hlavy a chřípí se jí rozšířilo. Hluboce vůni vdechovala z plných plic a v žilách se zatřepaly dychtivé jiskřičky. Opatrně lahvičku naklonila a nechala si splynout na jazyk jednu kapku Krve. Rychle polkla, aby se co možná vyhnula palčivé pelyňkové chuti, pak lahvičku zase zašroubovala a postavila zpátky na stůl, aby nebyla v pokušení vzít si druhou kapku. Pohodlně se v křesle opřela a hlasitě, slastně zasténala – po těle se jí rozlévalo to dobré známé teplo, rozpalovalo nervy, dávalo jí sílu, moc a sebedůvěru. Tíseň, povinnosti, pochybnosti, které ji soužily, rázem zmizely a poprvé po mnoha dnech se uklidnila. Pomalu se usmála. Cítila se tak skvěle. Tak dobře, že se všechny starosti rozplynuly.

Silver seděl v křesle, pozoroval ji, mlčel a čekal, až v tom Házel fakt pojede, než se rozhodne, jestli do toho půjde s ní. Původně měl v úmyslu se k ní připojit, ale při vzpomínce na Házel v nejhorších obdobích boje s narkomanií zaváhal. On přece není narkoman. On se dokáže ovládnout. A tak nakonec zůstal čistý a střízlivý, protože měl neodbytný pocit, že ho Házel potřebuje, že potřebuje, aby na ni někdo dohlédl. A právě když o tom přemítal, přivřeně, otupělé oči se najednou otevřely, Házel vyletěla na nohy a divoce se rozhlížela kolem sebe.

Silver rychle vstal a odložil džbánek na stůl, aby mohl Házel chytit. Zjevně si ho vůbec nevšímala. Paže měla tuhé jak ocelové tyče. Silver ji opatrně pozoroval. U krevních feťáků musí být člověk opatrný, jestli nechce přijít k úhonně. Jak se jim do žil vlije nová síla, jsou schopni obyčejného člověka vnikem zabít, a dokud účinky Krve nevypřehají je jim to úplně jedno. Házel se vyjeveně rozhlížela kolem sebe, divoce cukala hlavou ze strany na stranu, tváře jí propadly a z vychrtlého obličeje jasně vystupovaly obrovské oči.

„Házel,“ oslovil ji Silver. Dával si pozor, aby mluvil naprosto klidně a vyrovnaně. „Co je? Co se stalo?“

„Je to jiné,“ řekla stísněně Házel. „Já jsem jiná. Tady jsem Krev brát neměla, je tu příliš mnoho esperů. Oni mně... ovlivňují. Nejsem schopná rozlišit, co je v mé hlavě a co je vně. Ta Krev... ve mně něco probudila. Něco, o čem jsem ani nevěděla.“

Já vidím věci, John, tolik věcí. Teď už přede mnou není nic utajeno.“

Zírala na zeď před sebou a zeď najednou zmizela. Silverovi chvíli trvalo, než si uvědomil, že vidí to co ona, že se její mysl spojila s jeho, aby mu ukázala, co je v sousedním pokoji. Mladý lupič jménem Kočka si shraboval ze stolu do koženého váčku třeptivé, lesklé šperky a přechovávačka kradeného zboží jménem Cyder se smála a spokojeně si mnula ruce. Házel odvrátila hlavu a zeď se vrátila na své místo. Zaměřila se na protější zeď, ta zmizela a objevila se karetní společnost. Hra se zjevně zvrhla do tlumených výkřiků a obviňování.

Silver s ní zatřásl, ale s Házel to nepohnulo ani o píď. A pak se najednou obrátila a zabodla zrak do něj a on měl najednou pocit, že je dočista průhledný, že Házel vidí celé jeho nitro, to dobré, to špatné i všechno mezi tím a že to vše zaznamenala v jediném momentě. Vypadala větší než Silver, tyčila se nad ním jako nějaký starověký bůh soudu, v němž není stopy po milosrdenství či soucitu. Ustoupil a ucukl, jakoby se spálil. Házelin pohled se obrátil do jejího nitra a všude uvnitř i vně ní vyskakovaly představy. Vize ve vteřině přicházely a odcházely, objevovaly se různé tváře a místa

a některá z nich Silver poznával.

Starce schouleného na lůžku, ztrhaného a zničeného životem, v údržbářské kombinéze. „Zlomili mě. Jděte si toho svého spasitele a vůdce hledat někam jinam.“

Pak zmizel a nahradil ho Owen. Krvácel z mnoha ran a zvedal meč proti neviditelnému nepříteli. „Až uvidíš nějakou cestičku, Házel, přchej. Já je zaměstnám.“ Ze všech stran se na něj jako stíny navalil dav a Owen v tom davu zmizel, ale ještě se oháněl mečem.

Vize zmizela a vystřídal ji Ruby Wandera. „Já jsem tu jen kvůli lupu.“ Silver znovu chňapl po Házel, ale nedostal se k ní. Její vzpomínky měly sílu skutečnosti.

Ruby vystřídal vysoká chlupatá vlčí postava. Šokovaný Silver si uvědomil, že to musí být legendární Vlkot. Obrovská postava se podívala přímo na Silvera a řekla: „Je to smutná a hořká pocta, být posledním svého druhu.“

Zmizel a vystřídal ho hádoid s planoucíma zlatýma očima. Za ním se tyčila obrovská voština ze stříbra a zlata, pokrytá silnou vrstvou ledu. Dávno ztracená Hrobka hádoidů. Zdokonalený muž zvaný Tobias Moon zabodl zrak do Silvera a svým bzučivým, nelidským hlasem řekl: „Jediné, co jsme kdy chtěli, byla svoboda.“ A pak led roztál, ve vzduchu se začaly míhat podivné, neznámé barvy a z Hrobky se vynořili hádoidi, velkolepí, hroziví a nepředstavitelně dokonalí. A pak tam byl znovu jenom Owen a smutně hleděl Házel do očí. „Nemůžeš bojovat se zlem tím, že se sama staneš zlou.“

Házel od něj odvrátila pohled, podívala se na Silvera a Owen zmizel. Jak se jejich oči střetly, objevily se nové vize. Silver, jak vyjednává s gaunery a chátrou, aby udržel na mlhobranských ulicích pořádek. Silver, jak platí svalnatcům jako Marcus Rýn, aby mohl nerušeně provozovat svou distribuci Krve. Silver, jak odvrací pohled, když jsou jeho rivalové odstraňováni nebo tvrdě likvidováni. Vize se rozplynuly a Házel se zadívala na Silvera novým, chladným pohledem.

„Jen pár kapek, tu a tam, pro tebe a pár vybraných přátel?“

Kecy. Provozujes vlastní distribuční síť drog po celém městě.

Kolik nových plazmoušů už tu teď je, Johné? Kolik krevních řeťáků pochcípalo a teď leží ztuhlí a studení v prázdných světnicích, protože neměli na to, aby ti zaplatili?“

„Nevím,“ odpověděl Silver. „Já na to raději nemyslím. Já se jen snažím přežít, tak jako tady v Mlhobraně každý. Od esperského moru inflace šíleně stoupla. Peníze nemají ani poloviční hodnotu. Veškeré úspory, co jsem měl, jsou pryč. Kdybych to nedělal já, dělal by to někdo jiný. Víš to sama. Nikdy jsem nechtěl nikomu ublížit, ale...“

„Ano,“ odtušila Házel. „Ale. Vždycky je nějaké ale, že?“

Silver k ní vykročil a natáhl k ní ruku. Popadla ji a Silver sebou trhl, když ji tvrdě, nemilosrdně stiskla. Chladně se na něj usmála. „To divadlo ještě neskončilo, Johné. Viděl jsi minulost a současnost. Teď přijde budoucnost. Ať chceme, nebo ne.“

Sevřela mu ruku ještě tvrději a Silver vykřikl. Místnost zmizela a vystřídal ji boží dopuštění. Ulicemi Mlhobrány se hnali křičící lidé. Domy hořely. Nebe bylo plné útočných kluzáků, skrz obrovská oblaka černého kouře pronikaly energetické paprsky. Všude leželi mrtví. Válečné stroje prorazily hradby a postupovaly do města. Po Podzime plné krve a ucpané mrtvolami pluly hořící čluny. A do toho všeho se ozýval nekonečný řev který v sobě neměl nic lidského. Házel pustila Silvera a skutečnost se rázem vrátila – kolem nich se znovu objevily stěny malého pokoje. Silver o krok ucouvl. Třásl se, hlavu měl ještě plnou pachy krve a hořících mrtvol, v uších mu ještě hučel ten strašný, nekonečný řev. Házel stála před ním a hleděla na něj, chladná a nemilosrdná jako orákulum.

„To je budoucnost, Johné. Tvá i má. A ty ji pomáháš vytvářet. Na Mlhosvět se žene něco zlého. Něco velmi zlého. A bude to tu brzy.“

A pak to najednou byla zase Házel, plášť moci a vznešenosti v momentě zmizel. Posadila se zpátky do křesla k ohni. Vypadala nějak scvrkle, unaveně a velmi, velmi zranitelně. Silver se také pomalu přesunul k ohni a posadil se do křesla naproti. Nejraději by se hrůzou rozkřičel a utekl z místnosti, ale nemohl. Byl tak vyděšený z toho, co se stalo z jeho staré přítelkyně, že málem začal panikařit, ale nechtěl, aby to věděla. Potřebovala ho, potrebovala svého starého přítele a kumpána, a i když svého času napáchal hodně zlých věcí a za několik z nich se dokonce i styděl, ani ho nenapadlo nechat ji teď ve štychu. Seděli mlčky a jediným zvukem v místnosti bylo tiché praskání hořících polen v krbu. Zdálo se jim, že se v místnosti nějak ochladilo.

„Co se to s tebou stalo, Házel?“ zeptal se nakonec Silver.

„Takovouto moc jsi nikdy neměla.“

Házel se unaveně usmála. „Co se to stalo s tebou, Johné? Co se stalo z lidí, jimiž jsme bývali?“

„Když je člověk mladý, je všechno jednodušší,“ řekl Silver a zahleděl se do plamenů, protože mu to připadalo snazší než dívat se na ni. „Tys byla žoldák, já pirát, oba jsme byli přesvědčeni, že nás osud předurčil k velkým věcem. Jako podvodníci jsem tvořili velkolepý pár. Po tři roky jsme bez problémů provozovali Nočního anděla, pamatuješ? I když já jsem měl vždycky nejraději Ztracenou Hvězdnou bránu. Užil jsem si spoustu legrace, když jsem vyráběl ty mapy. Byly tak působivé, že to bylo prakticky umělecké dílo. Nemít smůlu, ještě bychom tyhle podvody provozovali.“

„A nebýt naší chamtivosti,“ podotkla Házel.

„To taky.“

„Tehdy bylo všechno jednodušší. Byli jsme to my versus oni a my jsme brali peníze jen od takových, kterým zas tak moc nechyběly. Prosté, nevinné dny. Ale my jsme se změnili, přenesli jsme se přes to. Už nejsme ti, kdo jsme bývali. I naši přátelé a stoupenci se změnili a jediné, co máme ještě společného, jsou naše vzpomínky a Krev. A ani jedno z toho mě neuspokojuje tak jako kdysi. Můžeme ještě vůbec jeden druhému věřit, Johné?“

„Musíme,“ odpověděl Silver. „To za nás nikdo jiný neudělá.“

„Owen ano,“ namítla Házel.

Silver se vzchopil a podíval se na ni. „Ty ho znáš líp než já. Jaký je ten Morituri doopravdy?“

„Je to dobrý chlap, i když si to neuvědomuje. Hrdina. Opravový. Odvážný, obětavý, oddaný a ke své škodě zatraceně čestný. Ten nakonec celé to povstání povede. Ne proto, že by chtěl, ale protože je na to prostě ten nejlepší. Je to dobrý chlap, ale ještě toho spoustu nezná, jako třeba strach, tíseň a nejistotu, která ty ubožejší jako tebe a mne dovádí ke Krvi, chlastu nebo do špatné společnosti. Nikdy za celý život nepotřeboval žádnou oporu. On prostě ví, co je správné, a za tím si jde, a i když si celou dobu stěžuje, nikoho tím neošálí. Dobrý chlap ve špatné době.“

„Ty ho miluješ, co?“ otázal se Silver.

„To jsem nikdy netvrdila,“ ohradila se Házela.

Silver pochopil, co je zapotřebí. Naklonil se k ní, až měli obličejy jen píd' od sebe, pak ji políbil a oba věděli, že je to na rozloučenou. A právě v tu chvíli vstoupil do místnosti Owen Morituri a uviděl je. Zastavil se ve dveřích a mlčel. Házela a Silver se od sebe odtrhli a vyskočili. Dlouho nikdo nic neřikal. Házela se zrychlil tep, ale nečervenala se. Silver si všiml, že Owenovi sjela ruka k meči, uviděl chlad v jeho očích a věděl, že do jeho dveří vstoupila smrt. Ne proto, že by byl Owen žárlivý, ale protože to, že před ním něco tají, že jsou tak proradní, to už na něj bylo moc, tohle byla poslední kapka. Pak Owenovy oči sklouzly na lahvičku Krve na stole a všechno se změnilo. Věděl, co to je a co to znamená, a v jeho nitru se svářil vztek s obrovskou únavou.

„Takže takhle to je,“ řekl hluše. „Žádný div, že se naše mentální pouto tak scvrklo, když máš v sobě tohle svinstvo, jak dlouho už v tom jedeš, Házela?“

„Dost dlouho.“

„Kdes to vzala?“

„Z hádoidského města. Moon měl pro mě velké pochopení.“ Házela se třásl hlas, lomcoval s ní vztek a touha po porozumění zároveň. „Já to potřebuji, Owene.“

„Proč jsi mi to neřekla?“

„Protože jsem věděla, jak budeš reagovat! Ty nechápeš v jakém jsem presu!“

„Jste spolu od začátku. Čím jiným sis prošla než já? K čertu, Házela, já jsem na tebe spoléhal, věřil jsem, že v Mlhobráně odvedeš svůj díl práce! Já nemůžu dělat všechno! Naše poslání tady je důležité!“

„Já vím!“ Házela ho zlostně zpražila pohledem a začala pěstí.

„Ty na mě spoléháš, podzemí na mě spoléhá, celé to zatracené povstání na mě spoléhá! Copak nikdy nikoho nenapadlo, že už jsem třeba unavená z toho, jak pořád vláčím takovou tíhu? My nemůžeme být všichni takoví nadlidi jako ty, Owene. My nejsme všichni takoví hrdinové. Ty jsi za celý život nepoznal jediný okamžik, kdy bys zakolísal, co? Vždycky jsi přesně věděl, co je správné, co máš udělat, co máš říct. Ale my nejsme všichni tak dokonalí!“

„Já nejsem dokonalý,“ odsekl Owen. „Já jen dělám svou práci. A to je vše, co čekám od tebe.“

„Ty mě neposloucháš,“ zařvala Házela. „Nikdy jsi mě neposlouchal.“

„Proč jsi mi nikdy neřekla o tobě a Silverovi?“

„Protože ti do toho nic není!“

„Nikdy jsi mi o něm nevyprávěla. Nikdy jsi mi neřekla o Krvi.“

Co dalšího jsi mi ještě neřekla? Myslel jsem si, že ti mohu věřit, Házela. Myslel jsem si, že ti mohu alespoň věřit.“

„Vidíš? Děláš to zas! Snažíš se na mě hodit veškerou tíhu a zodpovědnost, abys ty vypadal jen jako ubohá, nešťastná oběť! K čertu s tím vším a k čertu s tebou, Owene Morituri, já už to dál nevydržím. Je mi zle z toho, že mám nést tíhu všech tvých nároků a očekávání! A je mi zle z tebe...“

„Ano,“ pravil Owen. „Máš raději jeho a ten jed, co do tebe cpe. Cokoli, jen aby ses vyhnula nutnosti dospět, být zodpovědná, podporovat ty, kdo na tebe spoléhají, a starat se o ty, kteří se starají o tebe. Ty chceš jeho, on je pro tebe vším. Jdu se trochu nadýchat čerstvého vzduchu.“

Obrátil se, prkenně odkráčel a práskl za sebou dveřmi. Tak s ním lomcoval vztek, že by ji nejraději praštil, a oba věděli, že to by mu nikdy nezapomněla ani neodpustila. A taky hrozně moc toužil zabít Johna Silvera. Myslel si, že on sám a Házela, že třeba jednoho dne by oni dva mohli... Ale myslel si plno věcí a nic z toho nikdy nevycházelo tak, jak doufal. Už přišel v životě o tolik věcí, o které stál, že by ho přece nemělo překvapit, že mu bude odeprána i jediná žena, kterou kdy opravdu miloval.

Neměl se do Mlhobrány vracet. Tady se nikdy nic pořádně nedaří. Ne že by někdy měl na Házela nějaký vliv, ta si vždycky šla svou vlastní cestou a vždycky půjde. To věděl. Ale myslel si, že se třeba rozhodne jít s ním, alespoň na chvíli. Mohla se svými starostmi zajít za ním. Pokusil by se jí porozumět, pokusil by se jí pomoci. Chápal, co je to žít pod tlakem. Celý život žil pod tíhou jména Morituri.

Ztěžka sešel po schodech a skrz hustý dav se protlačil do krčmy. Pár lidí napadlo, že by mohli mít nějaké výhrady, ale když uviděli, jak se tváří, rozmysleli si to. Nebyli slepí a poznali dvounohou smrt na pochodu. Owen otevřel dveře a vyšel na ulici. Ovanul ho chladný vzduch a rázem vystřízlivěl, jako by dostal facku. Dveře se za ním zabouchly a odřízly ho od hospodského ryku. Owen se o dveře opřel a snažil se ovládnout vztek a zase se vzchopit. Chvilí mu trvalo, než si uvědomil, že ulice je naprosto prázdná. Což bylo v tak trvale rušném městě jako Mlhobrána přinejmenším neobvyklé. Lidé vykukovali z tmavých oken, jako by čekali, že se něco stane. Owen se odlepil ode dveří a ruce mu sjely kbokům, k meči a disruptoru.

Tady někde číhá nějaké nebezpečí, a to blízko. Nebýt tak ponořený do sebe, všiml by si toho už dřív. Naproti na ulici se najednou objevili tři muži a zahleděli se na něj. Buď se tam teleportovali anebo – což bylo mnohem pravděpodobnější – se doted' schovávali za telepatickými štíty. Nevypadali nijak zvláštně.

Průměrně vysocí, obličejové prosté a nevýrazné, kožichy stejně těžké jako každý jiný. Ale čísla z nich síla. Owen to cítil, jen ještě plně nechápal, o co jde. Muž uprostřed předstoupil. V bledé tváři žhnuly černé oči.

„Máš nepřátele, Morituri. Mocní tohoto města si žádají tvou smrt.“

„Fuj,“ zhodnotil to Owen. „K čertu, to jsem se lekl. A co s tím vy tři hodláte dělat? Spiknete se proti mně? Podívejte, já

na tohle teď opravdu nemám náladu. Co kdybyste se třeba dali na útěk? Dám vám pět minut náskok.“

Muž uprostřed se jen usmál a zavrtěl hlavou. „Je načase zemřít, Morituri.“

Najednou se Owenovi země zhoupla pod nohama, až zavrával. Sáh po meči. Ulice před ním praskla, objevila se široká trhlinka a rozběhla se všemi směry. Z pukliny vyšlehlo krvavé světlo a ve vzduchu najednou zasmrděla pekelná síra a spálené maso. Odkudsi z hlubin se ozývalo sténání davů trpících v hrozných mukách. Země se znovu zachvěla a i když se Owen snažil udržet rovnováhu, vymrštilo ho to dopředu k rozšklebené puklině a tomu, co skrývala. Najednou ucítil, že z pukliny vyzařuje pekelný žár, a jak nedobrovolně klopýtal blíž a blíž, kožich mu z toho horka začal černat a stoupala z něj pára, holá kůže na obličejích a na rukou začala rudnout a pálit, na obličejích mu vyrazil pot. Bojoval na kraji pekla a kolem něj se valily vlny rudého horka. Křik a sirný pach ho začínaly přemáhat.

Z praskliny vystřelil dlouhý ocelový řetěz posetý velkými kovovými ostny, které mu protrhly šaty a zaryly se hluboko do svalů. Owen vykřikl, řetězy se napjaly a pomalu a nemilosrdně ho začaly stahovat do pukliny a dolů do pekla, kam patří.

Ale ani na samém kraji zatracení to Owen nevzdal. Vzepřel se, řetěz popraskal a ulomené ostatné konce se smrštily zpátky do pukliny. Žár zesílil a spaloval až na kost, ale Owen to ustál. Pomalu se mu v mozku stvořila slova: Já tomu nevěřím.

Já ničemu z toho nevěřím. A rázem byla puklina i pekelný oheň pryč, ulice se vrátila do normálního stavu a všechno bylo jako dřív. Owen se zhluboka nadechl chladného, osvěžujícího vzduchu a zlostně zabodl pohled do těch tří na protější straně ulice.

„Projektivní telepatie,“ řekl suše. „Dost silní na to, aby nacpali někomu do hlavy nějakou iluzi a přesvědčili ho, že je tak skutečná, že když zemře v představě, zemře i ve skutečnosti. V Říši zatraceně vzácní, ale na planetě esperů pravděpodobně ne.“

Nu, pánové, vy jste předvedli, co umíte. Teď se s vaším dovolením předvedu já.“

Najednou zahřmělo, nebe potáhly bouřkové mraky, sjel blesk a udeřil rovnou do telepata uprostřed. Telepat byl na místě mrtvý a druhé dva to odhodilo stranou. Znovu udeřil blesk a zemřel druhý muž. Osamocený pozůstalý zoufale, vyděšeně zíral na Owena a jako šílený se pozadu plazil břechkou a sněhem pryč.

„Ten blesk není skutečný! Já tomu nevěřím!“

„Jak je libo,“ odtušil Owen. „Ale je naprosto skutečný.“

A bouřkám je jedno, jestli v ně věříš nebo ne. Já pracuji výhradně s realitou.“

Esper ztěžka polkl. „Jestli mě ušetříš, řeknu ti, kdo mě najal.“

„Já vím, kdo tě najal,“ odvětil Owen. „Zřejmě jsem těm podnikatelům neušetřil dost silnou lekci, ale tvá smrt je možná přesvědčí.“

„Ale... Já se vzdávám! Vzdávám se!“

„Já nemám s nájemnými vrahy žádné slitování.“

Esper znovu zaútočil svými iluzemi, ale ty kolem Owena jen zavířily jako bledé přízraky a rozplynuly se. Nedokázaly proniknout jeho mentálními štíty. Esper na Owena zoufale vytřeštil oči.

„Všechny tři jsi nás odrazil. To není možné. Ty nejsi člověk!“

„Ne,“ souhlasil Owen. „Už ne. Teď sklapni a zemři.“

Znovu udeřil blesk a esper zemřel. A právě v tu chvíli se ze všech stran nahrnuly do ulice čtyři těžce ozbrojení muži, kteří ho rychle obklíčili a uzavřeli mu všechny únikové cesty.

Vypadali ponuře, cílevědomě a velmi schopně. Na Owena to udělalo dojem. Musela jich být nejméně stovka. Neeson a jeho podnikaví přátelé museli prošťárat všechny putyky a škarpy ve městě, aby dali dohromady takovou ozbrojenou sílu.

Věděl, že je v pasti. Po té předchozí dřině s peklem musel ještě napnout své mentální schopnosti do krajnosti, aby vyrobil ty tři blesky, a už neměl kde brát. Měl za sebou těžký den, meč ho v ruce tížil, byl k smrti unavený a bolely ho i kosti. Ale vždyť na tom vlastně vůbec nezáleží. Je přece Owen Morituri, je vzteky bez sebe a teď si alespoň může na někom vylít zlost.

Na mysli mu vytanulo proroctví té mladé esperky. Najde smrt v mlhobranských ulicích, sám a bez přátel, když bude stát proti drtivé přesile. Owen se posupně zachechtal a několik mužů proti němu se při tom zlověstném zvuku otřáslo. Byl to smích muže, který už nemá co ztratit. Owen Morituri potěškal meč, vykouslil na tváři umrlčí škleb, nasadil žihadlo, zařval válečný pokřik svého rodu „Shandrakor!“ a vrhl se na své nepřátele.

Navalili se na něj ze všech stran a už řinčela ocel.

A tak v té úzké uličce opět došlo na vraždění a řezničinu, po dlažebních kostkách tekly potoky krve a nakonec stál nepokořený Owen triumfálně uprostřed hromady mrtvých a umírajících, krvácel z nesčetných ran, ale chechtal se, když se díval, jak se pozůstali žoldáci raději obracejí a prchají, než aby mu čelili.

Takže tím by bylo vyřízeno nějaké zatracené proroctví.

Zrušil žihadlo a rázem byl k smrti vyčerpaný. Šok ho ochránil před většinou bolesti ze zranění, ale věděl, že si musí lehnout a odpočinout, aby ho odkaz labyrintu uzdravil. Nemůže jen tak omdlít na ulici. To škodí reputaci. Vcelku přijatelně pevnou rukou zasunul meč do pochvy a obrátil se, že půjde zpátky k Černému trnu, do pokoje, který tam má pronajatý, a pak se zastavil, protože si vzpomněl na Házeli se Silverem. Nechtěl se s nimi znovu setkat. Ani v nejmenším netoužil po jejich blízkosti. Ale nakonec se přece jen otočil a vydal se zpátky nahoru do svého pokoje. Stejně nemá kam jít.

Říšský vesmírný křižník Vzdušný vypadl z hyperprostoru a nalétl na orbitu kolem Mlhovské. Kapitán Bartok rovněž známý jako Bartok Řezník napjatě čekal na nějakou reakci z planety. Espeři, kteří přežili tyfovou Máry, od té doby na

nic nečekali a jakmile se objevila nějaká říšská loď, okamžitě útočili. Ale čas plynul, nic se nedělo a Bartok se nakonec trochu uklidnil. Takže nové štíty fungují. Teoreticky by žádný esper ani skupina esperů neměla být schopná vzdorující odhalit, jenže neexistoval žádný způsob, jak to předem se zárukou ověřit.

Kapitán Bartok, velký, mohutný muž se zvedl z objemného křesla a beze spěchu, pomalu a rozvážně začal přecházet po kajutě. Uniformu měl dokonalou, bez poskvrnky, elegantní, každý puk na svém místě. Jako chladný, rozumně uvažující muž Bartok rozhodně nedal na emoce a už vůbec ne na vlastní. Ty se jen pletou do cesty povinností a výkonností. Jeho kajuta byla velká a pohodlná a dominovala jí vegetace. Pnula se po všech stěnách a visela i od stropu. Liány, květiny, klasy i okrasné keře, to všechno se navzájem proplétalo a bojovalo o místo.

Obrovské květy soupeřily s prapodivnou zelení ze stovek různých planet a všechno to udržoval při životě komplikovaný hydroponický systém. Plnily kajutu silnou, těžkou vůní, která připadala přijatelná jen Bartokovi. Dával přednost rostlinám před lidmi. U rostlin věděl, na čem je, v neposlední řadě proto, že se dalo předvídat, co udělají, a nikdy neodmlouvaly. Ty zářivé barvy a hojnost vůní ho uklidňovaly – příjemný pocit ve státních službách, kde ho neuklidňoval nikdo a nemohl věřit nikomu. A tak opouštěl svou soukromou kajutu, jen když to bylo naprosto nezbytné.

Bartok dostal rozkaz přivést zbloudilý Mlhosvět zpátky pod křídla Říše. Byla to čest, to jistě, ale značně nebezpečná a nikdo jiný o ni nestál. Předtím byl Bartok pověřen střežením Krypt Spáčů na Grendelu. Jeho šest vesmírných křižníků udržovali planetu pod karanténou bez nehody celá léta, dokud na císařovnin rozkaz nesestoupil na planetu kapitán Mltchoun z Bohatýra a nezjistil, že se odrodilé UI ze Shubu přes blokádu nějak dostaly a Krypty vyplenily. Bartok neměl ani tušení, jak se mohlo něco takového stát. Lodní přístroje a záznamy tvrdošíjně trvaly na tom, že přes blokádu nic neproniklo. A nikdo na žádné lodi nepřiznal, že by zaznamenal něco nepatřičného.

Bartok s posádkou byli s ostudou odvoláni a po přiletu na Golgotu každého jednoho z nich od Bartoka po nejnižší členy posádky prověřovala dlouhá řada esperů a mentálních techniků, pevně rozhodnutých najít nějaké vysvětlení té záhady.

Nenašli nic, přestože jejich metody byly tak tvrdé, že pár slabších členů posádky zemřelo a několik dalších přišlo o rozum.

Bartokovi se ještě teď zdály děsivé sny o hrůzách, co s ním dělali, a probouzel se celý rozklepaný a zpocený. Nakonec byli on a přeživší členové posádky úředně zproštěni obvinění, aby vzápětí shledali, že už jim stejně nikdo nevěří.

Bartok nikomu nic nevyčítal. V hloubi duše se potajmu obával, že s ním Shub něco udělal, že mu do hlavy zasadil nějaké tajné ovládací heslo a pokyny a to tak hluboko, že je nikdo nenajde.

Nepochyboval o tom, že totéž napadlo i ostatní, a nijak ho nepřekvapilo, když nakonec dostal rozkaz nastoupit na leteckou akademii jako instruktor. Pro něj to znamenalo konec kariéry, pro bezpečnostní instituce snadný dohled.

A pak přišla výzva, že se hledají dobrovolníci na misi na Mlhosvět. Museli to být dobrovolníci. Všichni věděli, že je to sebevražda. Bartok po té šanci dychtivě skočil. Mizerné vyhlídky na úspěch ho netrápily. Jeho císařovna řekla, že je to proveditelné, a to mu stačí. A on se zoufale chtěl osvědčit. Sice mu nebylo tak úplně jasné, nakolik chce něco dokazovat císařovně a nakolik sám sobě, ale hlavně chtěl být zpátky u flotily a mít odpovídající postavení. Kamenná lvice ho bez váhání ustanovila velitelem mise. Částečně proto, že soudě podle jeho osobního spisu udělá tu práci za každou cenu, a částečně proto, že kdyby se mu to nepovedlo, tak přijít o něj a jeho posádku by žádná velká ztráta nebyla. Bartok to věděl a akceptoval to.

On uvažoval stejně. Dveře zdvořile zacinkaly. Zavrčel na ně, ať se otevřou, a dveře poslechny. Dovnitř prkenně vkráčel poručík Ffolkes, musel jen maličko sklonit hlavu, aby se vyhnul liánám kolem dveří. Zanim následoval reportér Tobias Zlokh a kameraman Flynn. Tobias, rovněž známý jako Toby Trubadůr, byl malý, tlustý neustale zpocený, měl splhlé plavé vlasy, žoviální úsměv, intelekt ocelové pasti a absolutně žádné morální zábrany, o kterých by věděl.

To všechno dohromady z něj dělalo prvotřídního reportéra. Flynn byl vysoký, měl ošidně počestný výraz a klátivý krok. Kamera mu hřadovala na rameni jak jednooký, přitroublý výr.

Tobyho s Flynnem osobně vybrala císařovna, aby zaznamenali dobývání Mlhosvěta. Jejich reportáže z povstání na Technu III na ni udělaly velký dojem a oběma dala velmi jasné najevo, že tento úkol patří k těm, jež není radno odmítat, pokud je těší mít životně důležité orgány tam, kde jsou. Toby s Flynnem v duchu váhali, zda je to odměna či trest, ale nebyli dnešní a nahlas se neptali. Takže říkali jen: Ano, Vaše Veličenstvo. Děkuji, Vaše Veličenstvo, a v duchu uvažovali, jak, sakra, mají tuhle práci přežít.

Nebylo pochyb, že dobývání Mlhobrány poskytne všechny druhy prvotřídních šancí zaznamenat historii ve zrodu spolu se spoustou krve a demolic, které publikum tak miluje, ale rovněž nijak nepochybovali o tom, že mají prvotřídní šanci přijít o své nerozumné hlavy. Rebelové bojující o svůj domov a život se nebudou zdržovat tím, aby odlišili říšského vojáka od novináře, který jen dělá svou práci. Jenže jak Toby říkával, z válek a bitev jsou vždycky ty nejlepší zabery, a když chce člověk získat dobrý materiál, široké uznání a slušný honorář, musí jít na místo činu. Flynn na ta slova zachovával diplomatické mlčení, jako ostatně na řadu věcí.

Jistě, ještě tu byl problém zvaný říšská cenzura. Kamená lvice bude chtít záznamy, na nichž její vojsko vypadá dobře a rebelové velice, převelice špatně, a nebude se rozpakovat nařídít cenzorům vystříhat veškeré záběry, které by snad naznačovaly něco jiného. Tobyho a Flynnovy obavy následně potvrdilo oficiální jmenování poradce, kterého jim přidělili, aby dohlížel na jejich práci a chránil je před problémy. Poručík Ffolkes byl voják až do morku kostí, vysoký, rovný chlap, který plnil rozkazy do puntíku a nepromarnil sebemenší šanci potěšit jakéhokoli nadřízeného.

Pravděpodobně spal v pozoru a obzvláštní péči věnoval mýcení nesprávných názorů. Dal Tobymu, Flynnovi a komukoli dalšímu, kdo byl ochoten ho vyslechnout, jasné najevo, že na reportéry a jejich kameramany se dívá jako na nutné zlo a verbež, která udělá jen dobře, když bude do písmene plnit jeho pokyny, jinak s ní bude zle. Hluboce ho

pobouřilo, že ho neberou vážně a mezi sebou o něm důvěrně mluví jako o Mařence. A navíc měli ve zvyku prchat opačným směrem, jakmile ho viděli přicházet.

Toby s Flynnem si se zájmem prohlíželi kapitánovu kajutu.

Bartok je chvíli ignoroval a v klidu, s hlubokým soustředěním prořezával jakýsi malý bezbranný keřík. Ffolkes sebou nervózně šil, nebylo mu jasné, jestli by si neměl zdvořile odkašlat, aby na sebe upozornil. Toby s Flynnem do této svatyně ještě nikdy pozváni nebyli. Jejich svoboda pohybu byla převážně omezena na pobyt v kajutách velikosti rakve, které jim přidělil Ffolkes a které byly patřičně daleko od posádky. Jakékoli bratříčkování s posádkou se považovalo za nežádoucí. Jednak proto, aby náhodou nezískali nějaké necenzurované informace, ale hlavně proto, aby v posádce nevyvolali zájem nevhodně se vyptávat. Říšští důstojníci vždycky razili heslo nevědomá posádka, šťastná posádka.

Toby se většinu času potácel mezi vztekem, že je odříznut od slávy a odměn, které mu vysloužily jeho reportáže z povstání na Technu III., a silicí jistotou, že invaze na Mlhosvět bude jednou z největších událostí moderní doby, což mu poskytne nové šťastné příležitosti, jak si získat další slávu a tučné odměny. Kdyby se mu tak jen podařilo propašovat přes cenzory dobrý materiál, jako se mu to povedlo na Technu III. Přelstít Ffolka, v tom velký problém neviděl. To by dokázal retardovaný křeček i za smolného dne a pravděpodobně by nebyl první.

Ale kapitán Bartok, to byla jiná. Toby si obezřetně prohlížel miniaturní džungli v kapitánově kajutě a hledal klíč ke kapitánově povaze, který by se případně dal využít proti němu.

Jak se dalo čekat, Flynnovi to bylo tuk. Upřímně nenáviděl všechno vojenské, od flotily jako takové po Vzdušný úder zejména, a bylo mu jedno, jestli to někdo ví. Nebyl to ten typ, co si potrpí na disciplínu a má trpělivost s hlupáky – ostatně dobře věděl, že on sám přestupuje kdejaké pravidlo už jen tím, že vůbec existuje. Flynn byl homosexuál a transvestita, obé ve svém soukromém životě spokojeně provozoval a stačilo by, aby mu Ffolkes přišel jen na jedno z toho a šel by sedět, přestože Flynn tvrdil, že mezi mladšími důstojníky narazil na pár spřízněných duší. Nicméně teď byl v situaci, kdy se nemohl hezky oblékat ani v soukromí své kajuty z obav, aby ho neodhalil všudypřítomný lodní bezpečnostní systém. A tak se musel spokojit s apartním krajovým prádlem pod pracovními hadry a make-up používal opravdu jen s mírou a střídme. Toby žil v neustálých obavách, že se jeho kameramanovi nějakou nešťastnou náhodou něco stane a bude muset být rychle odnesen na ošetřovnu na prohlídku. Bylo mu naprosto jasné, že pro tohle by Bartok pochopení neměl.

Jako by si konečně srovnal myšlenky, odložil Bartok zahradní nůžky a obrátil se k návštěvníkům. S chladným, nesmiřitelným výrazem přistoupil k Tobymu a Flynnovi. Navzdory Ffolkově horečnatému našeptávání ani jednoho z nich nenapadlo postavit se do pozoru. Bartok se zastavil těsně před nimi, až měl obličej nepříjemně blízko u nich, a chladně, vyrovnaně a nepokrytě výhružně pravil:

„Prostudoval jsem si vaše reportáže z povstání na Technu III. Po technické stránce ujdou, ale výběr materiálu nemá dačo k vlastizradě. Takové nepředložení se pod mým velením nebudou opakovat. Rebelové jsou nepřátelé a nikdy se nebudou prezentovat jako něco jiného. Vy své záběry omezíte na zaznamenání vítězství mého vojska a nebudete natáčet nic, co výslovně neodsouhlasí poručík Ffolkes. Žádné živé přenosy se konat nebudou, leda na můj výslovný příkaz. Podstatou vaší práce bude dělat záznamy pro sestřih a než budou sestřihy pro vysílání uvolněny, poručík a já je všechny osobně prověříme. Neuposlechnutí těchto či jakýchkoli dalších pokynů bude mít za následek okamžité uvěznění a vystřídaní a po návratu bude následovat obvinění z vlastizrady. Je to jasné?“

„Do posledního slova, kapitáne,“ odpověděl rychle Toby.

Usmál se a přikývl, aby dal najevo, že nehodlá trhat partu, a v duchu se zařekl, že Bartoka nechá natáčet zásadně tak, aby na kameře vypadal tlustě a slabomyslně. Bartokovy hrozby a zákazy ho netrápily ani v nejmenším. To samé mu říkali na Technu III. a ani tam ho to nezastavilo. Každý dobrý reportér ví, že důležité je především dostat záběry ven a to na co možná nejvíce obrazovek, diskutovat se může potom, když už je pozdě a mocní tohoto vesmíru s tím nemohou nic dělat, protože by vypadali malicherně. Jistě, s Bartokem Řezníkem ještě nikdy pracovat nemusel. Ten muž projevuje zřetelné sklony řešit problémy mimořádně drsně.

„Pojďte se mnou,“ pravil najednou Bartok. „Chci vám něco ukázat.“

Důstojně propochodoval kolem nich, dveřím dal přesně jen tolik času, aby mu stačily uhnout z cesty, a vyšel z kajuty.

Toby s Flynnem si vyměnili překvapené pohledy a pospíšili si za ním.

Ffolkes jako vždy rozčileně pohlídal vzadu. Bartok si to rázoval chodbami, ignoroval salutování těch, které míjel, až nakonec došel do teritoria, které bylo těmto dvěma reportérům normálně nedostupné. Tobyho zachvátilo vzrušení. Od prvního okamžiku na palubě donekonečna bloufal, otravoval, přemlouval, hrozil, prostě dělal všechno pro to, aby si do této oblasti vynutil přístup, ale bezúspěšně. Všichni věděli, že tam je pod zámkem něco velkolepého, tajná invazní zbraň, ale nikdo nevěděl, co to je, vyjma několika, kteří byli buď příliš vysoce postavení nebo příliš vystrašení na to, aby mluvili, a to všechno přivádělo Tobyho do varu. A teď se na to konečně jde podívat, i Kradmo naznačil Flynnovi, ať začne filmovat. Kamera byla napojena na Flynnův komunikační implantát a bylo ji možno spustit bez jakékoli vnější známky – tato schopnost jim už nejednou přišla vhod.

Bartok konečně došel k masivním dveřím v lodní přepážce, které se otevrou až poté, co návštěvníky prověří esper a dveřmi, a Tobymu nezbyvalo než se usilovně snažit viditelně nefunět a nesoptit vzteky a čekat. Letmý pohled na Ffolkovu bílou, nervózní tvář mu řekl, že on rovněž ještě neviděl, co se za těmito dveřmi skrývá, ale ví dost na to, aby nedychtl to vidět.

A pak se dveře konečně otevřely, Bartok jako první vstoupil dovnitř a Toby mu skoro šlapal na paty.

Před nimi ležel rozlehlý sál obehnaný žebrovými ocelovými stěnami. Většinu prostoru zabíral obrovský skleněný kontejner, jehož stěny měly dobře třicet stop na výšku a táhly se, kam jen oko dohlédlo. Uvnitř byla světle žlutá kapalina hustá jako sirup, která se neustále pomalu přelévala sem a tam. A v kapalině se vznášela obrovská, tajemná,

hrozivá masa živé hmoty, prošpikovaná technikou vysoké úrovně, napojenou nesčítelnými dráty a kabely na kontejner a tím i na vnější svět. Bez tvaru masa se porůznu boulila jako morbidní hromada stmelého bioodpadu, jako jeden obrovský karcinom osaměle plující v moři hnisu. Smrděla tak strašně, až se Toby zalykal hnusem, ale přesto se pomalu, fascinovaně sunul blíž. Za sebou slyšel dusivý kašel poručíka Ffolka.

„Náhdera, co?“ pravil Bartok. „Toto bude tajemství našed úspěchu, toto nám umožní invazi na Mlhosvět. V tuto chvíli vysílá clonu, díky níž nemohou mlhosvětští esperi ani technika zjistit, že tu jsme. Má i jiné schopnosti, ale na ty dojde, až začne invaze.“

„Co to, k čertu, je?“ otázal se Toby. „Je to živé?“

„No jistě,“ odpověděl Bartok. „Díváš se na poslední produkt bioinženýrství. Říšští vědci vzali všechny espery uvězněné v Silu devět, tedy všechny, kteří tam zbyli po tom nezdařeném pokusu o útěk, a popravili je. Pak vyňali tisíce mozků, mozkovou tkáň spojili do jedné a tak vzniklo to, co vidíš před sebou.“

Tisíce živých mozků, stmelých do jediného obřího esperského počítače, jediné obří esp-rušičky a tak dál. Ovládají to červi, kteří původně ovládali vězně – Červovo dědictví. Jsou v pravidelných intervalech zavrtáni do mozkové tkáně a monitorují a udržují myšlenkové pochody. Červi utvořili primitivní integraci, která nám umožňuje komunikovat s tímto výtvozem přímo mozkovou telepatí. Sama sebe nazývá Legie.“

„Esperské mozky,“ řekl pomalu Toby. „Jsou tam uvnitř... naživu? Uvědomuji si, co se z nich stalo?“

Bartok jen pokrčil rameny. „To nikdo pořádně neví. Jsou teď součástí něčeho většího.“

Toby se pomalu sunul blíž, až skoro přitiskl nos na sklo. Cítil, že Flynn se drží kousek za ním a tiše, nenápadně to všechno natáčí. Z té hrůzy, která ho zalila při představě, co se napáchalo na tisícovkách bezbranných lidí, Toby na chvíli ztratil řeč, ale teď už zase urputně pracoval na tom, jak to co nejlépe prezentovat divácké veřejnosti. Budou chtít vědět všechno o tomhle... hnusu a on je jediný, kdo jim to může sdělit. Pevně podřídil myšlenky cíli. Člověk nemůže připustit, aby se city pletly do cesty dobré reportáže. To ví každý novinář.

„Proč se to nazývá Legie?“ zeptal se nakonec.

Já jsem Legie, protože jsem mnozí. Ten psionický hlas duněl Tobymu v hlavě, jako by vycházel z tlejícího hrdla měsíce staré mrtvol, a prorážel si cestu do jeho myšlenek. Vínul se mu v mozku jako jedovatý had, který se kroučí, leze a za sebou nechává slizkou stopu. Byl to nemilosrdný, brutální vpád, takové narušení soukromí, že se Tobymu chtělo zvracet. Už jen z toho, že to měl v hlavě, se cítil odporně špinavý. Zatímco bojoval o sebevládu, hlas pokračoval. Já jsem vše, čím jsem byla dřív, a zároveň jsem víc, mnohem víc než by vydal pouhý součet mých částí. Žádný esper přede mnou neobstojí. Jejich clony padnou a já budu hodovat na jejich mozcích. Pozřu je, vcucnuje. A Mlhosvět utone v krvi a utrpení.

Legie mluvila mnoha hlasy zároveň. Znělo to jako hrůzný, disharmonický chór. Hlasy byly hlučné i tiché, drsné i skřípavé, všechno naráz, nepřirozené a naprosto odporně nelidské.

A v pozadí se jako vzdálené dunění moře ozýval zvuk tisíců ztracených duší naříkajících v pekle.

„Kdo... přesně teď se mnou mluví?“ zeptal se Toby, který dělal, co mohl, aby zachoval profesionální klid. „Esperské mozky, červi, integrace? Kdo?“

Ale Legie neodpověděla a najednou z Tobyho mysli zmizela.

Úleva byla tak obrovská, až Toby zavrával, podlehl zoufalé touze mít mezi sebou a tou strašnou záležitostí v kontejneru alespoň kousek prostoru a couvl. Rázem byl u něj Flynn, nenápadně mu vsunul ruku do podpaží a podepřel ho. Nakonec Tobymu překvapivě odpověděl Ffolkes. Mluvil tiše a hlas se mu trásl.

„My nevíme, kdo s námi mluví. Myslíme si, že Legie si svou vlastní přirozenost teprve buduje. S jistotou víme jen tolik, že má vlastní vědomí, vnímá a neustále sílí. Neměl by být žádný problém zničit psionickou stěnu, kterou proti nám vztyčili Mlhosvět'ané. Bez ní budou bezmocní.“

„Jak silná jednou bude?“ zeptal se Toby. Teď, když už opustila jeho hlavu, se mu konečně přestal trást hlas.

„To nevíme,“ odpověděl Bartok. „Ale s tím si nemusíš dělat starosti. Fyzicky je Legie naprosto bezbranná. Mimo kontejner by nepřežila ani vteřinu. Bez naší technické podpory a chemicky saturované plazmy, v níž plave, by Legie vůbec nemohla existovat. Je na nás naprosto závislá a ví to.“

„Ale vy stejně nevíte, co je to doopravdy,“ řekl tiše Flynn.

„A čeho je doopravdy schopná.“

„Já ti řeknu, co to je,“ odvětil Bartok a poprvé se usmál. „Je to zbraň. Zbraň, kterou mohu použít, abych zničil Mlhosvět jednou provždy.“

Poručík Ffolkes pro jistotu doprovodil Tobyho a Flynnu do jejich kajut a poté se kvapně přesunul do jiné části lodě a tiše, podle smlouvaného kódu zaklepal na jedny dveře. Ty se skoro okamžitě otevřely a poručík vklouzl dovnitř. Potil se a ruce se mu trásly. Speciální anulovací program měl být v chodu a měl ho krýt před bezpečnostními systémy, ale on neměl možnost si ověřit, jestli to funguje nebo ne. Jakmile za ním zaklaply dveře, vydechl Ffolkes o poznání lehčeji. Kývl na pozdrav jedinému obyvateli kajuty a vyšetřovatel Břítva mu pozdrav oplatil.

Břítva byl vysoký, zavalitý muž s mohutnými pletenci svalů a mírumilovnou, zadumanou tvář. Pleť měl tmavou, vlasy bílé a ostříhané nakrátko, oči překvapivě zelené a podezřívavě je mhouřil. Vypadal vcelku klidně a vyrovnaně, ale Ffolka to neošálilo. Věděl, že Břítva s nimi letět nechtěl. Jako bezpečnostní velitel klanu Chojiro měl naprosto skvělé živobytí, jenže pak císařovna rozhodla, že vyšetřovatelům už nebude dovoleno pracovat pro rodiny, lhostejno zda jsou na penzi nebo ne. A tak byli všichni vyšetřovatelé jakéhokoli věku a postavení povoláni zpátky pod přímé říšské velení. U klanu Chojiro požíval Břítva bohatství a vážnosti, zatímco teď z něj byl jen obyčejný vyšetřovatel a navíc v letech a pravděpodobně maličko pomalejší než většina ostatních. Ale císařovna chtěla, aby se zúčastnil mlhosvětské mise, a tak byl tady. I když ho sebevražedné mise už dávno nelákaly.

Což byl zase důvod, proč tam byl Ffolkes.

Břítva byl na Vzduřující, protože v minulosti úzce spolupracoval s vyšetřovatelkou Topazou. Byl jejím učitelem a instruktorem v době, kdy se Říše snažila posoudit, zda je nebo není rozumné udělat z nějakého espera vyšetřovatele. Topazina dezerce a útěk na Mlhosvět to rozhodly. Břítva byl zproštěn veškeré viny, ale nikdo nic nenamítal, když požádal o předčasnou penzi. Tohle pro něj měla být druhá šance prokázat svou cenu a loajalitu, měl využít svou starou známost a přiblížit se k Topaze, což by se někomu jinému těžko podařilo. Pak ji měl zabít.

Nikdo se ho neptal, jak se při té představě cítí. Nepředpokládalo se, že vyšetřovatelé něco cítí.

„Máš pro mě nějaké pokyny?“ zeptal se Břítva klidně.

„Ano,“ odpověděl Ffolkes a rozhlédl se po vyšetřovatelově prosté, spartánské kajutě, aby se nemusel střetnout s jeho chladným, neústupným pohledem. „Já jsem tvůj kontakt s klanem Chojiro. Jsem s nimi spřízněn sňatkem. Mám ti říct, že na tebe nezapomněli a že tě rodina slušně odmění za práci, kterou tu pro ni uděláš. Takže jsem ti přišel sdělit, jak zamýšlí kapitán Bartok postupovat, až se Legie postará o esperský štít.

Mohli bychom tu planetu prostě z orbity sežehnout, ale Její Říšské Veličenstvo rozhodlo, že máme Mlhosvět dobýt, nikoliv zničit. Částečně proto, že pořád vidí v esperech potenciální zbraň v budoucí válce proti cizincům, a částečně aby ukázala, že jí nikdo nemůže beztrestně vzdorovat. Rebelské vůdce ji máme přivést v řetězech, aby je všichni viděli zlomené a poražené.

Takže Bartokovy rozkazy mají za cíl systematické, ale nikoli totální zničení Mlhobrány. Padesát procent ztrát na civilním obyvatelstvu je přijatelných. Město se bude obsazovat postupně, ulici po ulici, v případě nutnosti bojem zblízka. To všechno znamená, že ve městě nastane totální chaos a zmatek, z čehož my budeme těžit. Jakmile vyřídíš vyšetřovatelku Topazu a tyfovou Máry, budeš mít volné ruce a budeš moci navázat kontakt s jistými vlivnými lidmi, jejichž jména a adresy mám tady na seznamu. Nauč se to zpaněti a seznam zničit. Tito lidé kdysi byli součástí staré výzvědné sítě, která tady ve městě obchodovala s informacemi pro předchozího lorda Morituriho.

Po jeho smrti požádala řada z nich klan Chojiro o ochranu a finanční podporu. Po invazi se z těchto lidí stane za podpory rodiny nová městská rada. Tvým úkolem je udržet je naživu, dokud invaze neskončí.“

Břítva klidně přikývl. „Vypadá to dost jednoznačně. Tušíš, proč chce klan Chojiro ovládat tuto mizernou planetu?“

„Já se neptám,“ odvětil Ffolkes. „Zjistil jsem, že člověk, který se neptá, žije déle. Ale kdybych měl hádat, řekl bych, že z esperů, kteří přežili, by mohl být velmi užitečný tržní artikl i zdroj pro soukromé potřeby. Klan Chojiro uvažuje daleko dopředu. Sbohem, vyšetřovateli. Doufám, že se už neuvidíme.“

„Ty se bojíš,“ řekl Břítva. „Cítím to z tebe. Čeho se tak bojíš, poručíku?“

„Nevím, o čem to mluvíš,“ odsekl Ffolkes. „A už opravdu musím jít. Lidé se po mně budou shánět.“

A najednou narazil zády do zdi a do krku ho tlačil Břítvův meč. Zalapal po dechu. Po obličejí mu stékaly čůrky potu. Ještě nezažil, aby se někdo pohyboval tak rychle. Břítva přiblížil obličej těsně k jeho a Ffolkes se neodvážil uhnout očima.

„Bojíš se mě, poručíku? To je dobře. To bys měl. Jestli se jen slůvkem, šeptem komukoli zmíníš o mém spojení s klanem Chojiro, zabiju tě. Věříš mi, poručíku?“

Ostří Břítvova meče se jemně zakouslo do Ffolkova krku, objevila se krupěj krve a pomalu stékala po hrdle.

Neodvažoval se přikývnout, ale podařilo se mu vydat souhlasný zvuk. Břítva se usmál, stáhl meč a o krok ustoupil.

„To jen abychom si rozuměli. Teď odtud vypadni, chameleóne. Kdybych s tebou potřeboval mluvit, najdu si tě. Ale jestli mne donutíš, abych tě vyhledal, budu to poslední, co v životě uvidíš.“

Otevřel dveře, Ffolkes prokmitl kolem něj na chodbu a plným tryskem pádlil pryč a bylo mu zatraceně jedno, jestli ho někdo vidí. Za tohle mu to nestojí. I kdyby mu platili sebevíc.

Za časného večera se na krvavě rudé obloze jako stříbrní dravci objevily přepravní moduly Vzduřující, které nesly říšské vojáky dolů na rebelskou planetu. Mlhobranští esperi nic neviděli, nic neslyšeli, nikdo o nich nevěděl. Legie si testovala a rozvíjela své schopnosti. Teoreticky bylo jisté, že dokáže moduly zaštitit i na dálku, ale stejně jako jiné své možnosti si i toto teprve učila. Stovky stříbrných lodí přistávaly jedna po druhé na rozlehlé zasněžené ledové pláni na okraji Umrlčích hor dost daleko od Mlhobrány, ale dost blízko u malé, zapadlé kolonie zvané Skalní hrad. Vedle několika osamělých usedlostí a přirozeně Mlhobrány byla toto na Mlhosvětě jediná hustěji osídlená oblast. Podle říšských informací nijak významné místečko, populace čítala 2031 lidí. Žádná pořádná obrana, velmi málo techniky. Dobrý testovací terén před hlavním útokem. Muži a ženy vybíhali z kamenných domů, aby se podívali moduly padající z oblohy. Legie mohla ošálit espery ale ani ona nedokázala zatajit burácení tolika motorů lidem, kteří stáli přímo pod nimi. Alespoň ne zatím. Měšťané se sbíhli k vysokým kamenným městským hradbám, dívali se a vzrušeně hovořili a lodě přistávaly dál. Lidé rychle pochopili, co se tu děje. Říšskou invazi čekali celý život, celý život se přípravu na den, kdy si Říše přijde Mlhosvět opět zabrat pro sebe. Muži i ženy se rozběhli pro zbraně a schovat děti před tím, co přijde. Z dlouhých úzkých lodí pochodovaly zástupy vojáků v tepelné zbroji, která je chránila před lezavou zimou, s meči, energetickými zbraněmi a silovými štíty. Moduly měly disruptorová děla, ale ta se šetřila na Mlhobránu. Posádky prozatím město ignorovaly a rychle zbudovaly kolem přistávací plochy ochranný perimetr. Říšští vojáci stáli ve vyrovnaných řadách a čekali na povel. Chladní, ostřílení, disciplinovaní zabijáci, celí žhaví pustit se do práce. Seržanti úsečně vykřikovali povely, důstojníci se volným krokem odebírali na svá místa a lodě stále přistávaly a přistávaly a další a další vojáci pochodovali ven na sníh a led.

Ven se vyvalili i Toby Zlokh a kameraman Flynn, navlečení v poctivých kožichách. Zanažovali a začali natáčet. Dostali pokyn natočit všechno. Poručík Ffolkes tam byl taky, měl na ně dohlédnout. Díval se, jak se armáda shromažďuje, a dmul se pýchou. V takovýchto dnech je člověk šťastný, že je členem říšské flotily.

A nakonec, z lodě, která přistála poslední, vystoupil velitel říšských sil vyšetřovatel Břítva. S tepelnou zbrojí ani s kožšinami se neobtěžoval, měl na sobě jen obvyklou modro-stříbrnou vyšetřovatelskou uniformu. Necítil chlad, ale

nikdo se nad tím nepozastavil, všichni dobře věděli, že vyšetřovatelé nejsou doopravdy lidé. Břitvu pověřila velením všech pozemních jednotek sama císařovna. Částečně proto, že řídil invaze už dříve, předtím než odešel na penzi, a částečně proto, aby dala najevo, že mu přes jeho věk a vztahy ke klanu Chojiro plně důvěřuje. Kolem Břitvy se shromáždili štábní důstojníci a podávali poslední hlášení, celí žhaví předvést, že všechno je, jak má být.

Břitva stroze přikyvoval. Nikdy by mu ani na mysl nepřišlo, že by něco mělo být jinak. Začátky probíhají vždycky snadno.

Jeho osobní štábní důstojník mu podal dalekohled a Břitva teď studoval město a okolí. Normálně by se přes komunikační implantát napojil na lodní počítače a měl by tak k dispozici soubor senzorických informací, ale Legie všechny frekvence zablokovala a on musel zajistit pro sebe i vojáky pomůcky nižší technické úrovně. Kromě města nebylo nikde, kam až oko dohlédlo, nic než sníh a led, vyjma dlouhého řetězce Umrličích hor, ty se tyčily až do nebe, chladně a nezáživně, jako by se jich nic, co se děje dole, netýkalo. Břitva se pousmál. Však on to změní. Pozorně si prohlédl deset stop vysoké kamenné hradby. Byla to solidní práce z kamene a malty, masivní a odolná. Pár energetických paprsků se už o to postará. Z úzké cestičky na předprsni je sledovali měšťané. Většina měla meče, sekery a kopí, ale pár mělo i energetické zbraně. Ale ani zdaleka ne tolik, aby to na výsledku něco změnilo, a obě strany to věděly. Měšťané byli předem mrtví. Jen ještě neleželi. Břitva se zhluboka nadechl ledového vzduchu a v duchu se soustředil. Tady, vysoko na náhorní plošině, bylo trochu mlhavo a vzduch byl ostrý a čistý. Vydal rozkaz začít a sto lodníků zahájilo palbu z disruptorů.

Část hradeb vylétěla do povětří a do všech stran se rozlétly úlomky kamenů a zkrvavená těla.

Zvedla se oblaka kouře a na sníh začala jako odporný déšť pršet ostrohranná suť a krvavé cáry. Ozvaly se výkřiky a nářek a ti, kdo přežili, rychle prchali od obrovské díry v hradbách. Pár se jich snažilo vytáhnout z trosk raněné, ale lodníci je snadno odstřelili. Část vojáků se sešikovala na druhé straně města a i tam rozstříleli hradby. Měšťané už neměli kam uprchnout, byli lapeni mezi dvěma postupujícími vojsky. Břitva kývl ni svůj štáb, vytáhl meč a pistoli a v čele vyrazil do malého městečka zvaného Skalní hrad.

Bitva byla krutá a krvavá, ale netrvala dlouho. Vojáků bylo nepoměrně víc a měli energetické zbraně hromadného ničení a silové štíty. Ale měšťané bojovali statečně, muži i ženy urputně bránili každou píď. Meče se zvedaly a klesaly, do vzduchu stříkala horká krev, ozýval se nářek, bojový pokřik, povely, všude na udusaném sněhu leželi mrtví. Tady nebyl čas ani prostor na hrdinství, tady v naprosté anonymitě bojovaly dvě nerovnocenné síly. Do bitevní vřavy tu a tam zaburácely energetické zbraně a pak se rozšířil pach spáleného masa, ale vojáci raději disruptory moc nepoužívali ze strachu, aby se nepostříleli navzájem. Pár měšťanů s energetickými zbraněmi se zabarikádovalo ve svých domech a stříleli skrz okenice, ale říšské síly nakonec určily, o které domy jde, a rozstřílely je tříštivými granáty a přesně umístěnými náložemi. Mohutné exploze roztrhly zdi, hranaté kamenné domy se zhroutily, střechy se propadly a rozdrtily ty uvnitř. Vojáci nemilosrdně postupovali městem z obou stran, všechny hnali před sebou a stínali ty, kdo neprchali nebo nemohli prchat dost rychle.

A nakonec byli měšťané lapeni a povražděni uprostřed vlastního města.

Když bylo konečně po všem, rozhostilo se nad troskami Skalního hradu zlověstné ticho. Poslední obránci padli a těch pár, kteří odhodili zbraně a vzdali se, převážně ženy a děti, se choulilo k sobě v malých, dobře střežených skupinách. Všude hořely domy a zčernalá kamenná okna olizovaly rudé plameny. Všude leželi mrtví, převážně měšťané, vojáků jen pár – ztráty rozhodně byly v přijatelných mezích. Pár tuctů vojáků přecházelo mezi padlými, označovali zdravotnickým týmem raněné vojáky a zkracovali utrpení raněných rebelů.

Vyšetřovatel Břitva stál uprostřed města na malém volném prostranství, které mu vojáci vyklidili, a rozvážně se rozhlížel kolem sebe. Výsledek ho příliš nezklamal. Přišel o víc vojáků, než očekával, ale taky nečekal, že rebelové budou mít energetické zbraně. Mávnutím ruky svolal členy hlavního štábu včetně svého zástupce majora Krokvy. Byl to vysoký, svalnatý muž, který vypadal, jako by se s bitevní zbrojí už narodil. Vysekl před vyšetřovatelem parádní pozor, ale nezasalutoval. Teoreticky byl Břitvovi hodností nadřízený, ale oba věděli, kdo tu velí.

„Město je zajištěno, pane,“ oznámil řízně Krokva. „Měšťané jsou mrtví nebo zajatí, jen pár se jich ještě schovává doma. Město padlo.“

„Měli energetické pistole, majore,“ poznamenal Břitva. „Proč jsem nebyl informován, že měšťané mají energetické zbraně?“

„Bylo jich jen pár, pane. Měli je tu na obranu před místními predátory, stejně jako hradby. Žije tu cosi ošklivého co se nazývá Obludný ohař. Byla o tom zmínka v instrukcích.“

Břitva jen přikývl, náznak kritiky ani neakceptoval, ani nezamítl. „Víme určitě, že v této oblasti už nejsou žádné další rebelské kolonie?“

„Naprostě jistě, pane. Jen pár statků, tu a tam. Ty muzeme rozstřílet ze vzduchu cestou do Mlhobrány. Zpráva o tom, že jsme tu, nás nepředběhne. Legie zablokovala všechny frekvence. Tady zjevně není nijak vzácné, že se komunikace čas od času přeruší. Mlhobrána si teď ještě určitě neláme hlavu s tím, že na čas ztratila spojení. Než zjistí, že se něco děje, už jim budeme bušit na dveře.“

„Takže máme trochu času. Dobrá.“ Břitva se pousmál. „Shromážděte všechny vězně a popravte je.“

„Pane?“ Major Krokva nejistě zamžikal. Zaskočilo ho to. „Já jsem tomu rozuměl tak, že vězni se využijí jako rukojmí a lidské štíty...“

„Pak jsi tomu rozuměl špatně. Neřekl jsem to snad dost jasně? Všechny zabít. Včetně těch, kteří se ještě schovávají doma.“

Hodte sebou.“

„Ano, pane. Hned.“

Major očima svolal nejbližší důstojníky a vydal rozkazy. Ti je předali svým vojákům, vojáci vytáhli meče a sekery, a chladnokrevně, nezúčastněně se pustili do práce. Čepele se zvedaly a klesaly a ženy, děti a pár zbylých bylo rychle postínáno. Ani neměli čas vykřiknout, jediným zvukem ve ztichlém městě bylo tupé dunění těžkých čepelí zajíždějících hluboko do lidského těla. Poprava ještě nějaký čas pokračovala, protože bylo rozumné dorazit ty, co nezemřely. Ženy chránily děti vlastními těly, ale marně. Vojáci byli důkladní.

Britva se usmál. Chtěl, aby si vojáci jasně uvědomili jejich povinnosti. A kromě toho bylo důležité, aby si nikdo nemyslel, že Britva na stará kolena změkkl. Věděl, že tu jsou i tací, kteří na něj hledí úkosem a jen jen se třesou na to, kdy se při velení dopustí nějaké útlocitnosti. Začal naprosto cíleně u majora Krokvy, který se nijak netajil s tím, že podle jeho názoru měl této misi správně velet on.

Vojáci se shromáždili kolem několika domů, v nichž ještě byli rebelové. Pokusili se je podpálit, ale kamenným zdem a břidlicovým střechám se moc hořet nechtělo, takže se nakonec spokojili s tím, že rozstříleli okenice a naházeli dovnitř granáty.

Těch pár měšťanů raději z domu vyběhlo, než aby čekali, až uhoří, udusí se kouřem nebo je zavalí exploze. Vyráželi ven s bojovým pokřikem na rtech a oháněli se meči a sekerami, ale vojáci je chladnokrevně zdálky zastřelili. Netrvalo dlouho a všechny domy ve Skalním hradu hořely a soumrachnou večerní oblohu potáhl těžký černý příkrov.

Toby s Flynnem byli přímo uprostřed dění a všechno točili.

Flynn vytrvale natáčel kameru na akci i mimo, na své antigravitační jednotce rychle poletoval sem a tam, když byl vojenský zásah trochu moc blízko, vznesl se nad hlavy zúčastněných, a Toby vše bez ustání komentoval. Flynnovi se z toho vraždění nakonec udělalo špatně a chtěl přestat točit, ale Ffolkes mu to nedovolil a nakonec mu přiložil pistoli k hlavě. Toby prostě mluvil dál a jestli se mu občas zadrhl hlas, nu což, ve vzduchu bylo strašně kouře. Na bitevním poli na Technu III. si Toby s Flynnem zvykli natáčet smrt zblízka, ale na tohle je nepřipravilo nic. Technos III., to byla válka mezi dvěma víceméně vyrovnanými stranami. Tohle byla ryzí jatka. Když Britva vydal rozkaz k popravě, Ffolkes tam zrovna nebyl. Flynn se podíval na Tobyho.

„Já na to nemám. Tohle nezvládnou.“

„Filmuj.“

„Nemůžu! Tohle je zvrhlost. Vždyť už se vzdali.“

„Já vím. Ale je důležité, abychom natočili všechno.“

Flynn ho zlostně zpražil pohledem. „Ty bys pro divácký ohlas udělal cokoli, že?“

„Téměř. Ale tady jde o něco jiného. Lidé musí vidět, co se tu děje. Co Kamenná Ivce jejich jménem dělá.“

Flynn jen znechuceně semkl rty a oči se mu naplnily slzami, ale dostal na film všechno do posledního krvavého chroptění a škabujícího se těla. Když bylo po všem, sedl si do zkrvaveného sněhu a rozplakal se. Kamera se mu vznášela nad hlavou.

Toby stál nad Flynnem a konejšivě ho poplácal po rameni.

Sám byl tak rozrušený, že ani neplakal.

„Bartok tohle nikdy nepustí,“ řekl nakonec Flynn. „Ten to cenzuruje.“

„Houby cenzuruje,“ řekl Toby. „Ten na to bude hrdý. Jeho vojsko si tu dnes vydobýlo velké vítězství. První na Mlhosvětě. Ty vojenským mozkům nerozumíš, Flynn.“

„A díky Bohu za to.“ Flynn odmítl Tobyho pomoc a sám se zase zvedl na nohy. Kamera slétla dolů a usadila se mu zpátky na rameno. Přišel za nimi Ffolkes. Zbroj měl od krve, ale ne od své, a v obličeji byl velmi bledý. Podíval se na dojemné hroudy zohavených mrtvol a pak se skoro zoufale podíval na Tobyho s Flynnem.

„Neboj se,“ řekl Toby. „Máme to všechno.“

„Takovéhle to být nemělo,“ řekl stísněně Ffolkes. „Takhle přece válka nevypadá.“

„Ale ano,“ ozval se za nimi vyšetřovatel Britva a Ffolkes se na patě otočil. Britva špičkou boty šťouchl do jedné z mrtvol. „Je to chamrad. Nepřátelé Říše. Tady žádní nevinní nejsou. I samo rozhodnutí žít na Mlhosvětě z člověka automaticky dělá zrádce a kriminálního, čímž pádem je odsouzen k smrti.“

„A co děti?“ zeptal se Flynn. „Ty se nerozhodly žít tady. Ty se tu narodily.“

Britva se beze spěchu otočil a podíval se na něj. „Až by vyrostly, dospěly a stali by se z nich zrádci. Ty na tohle nemáš žaludek, co, chlapče?“

„Ne,“ souhlasil Flynn. „Ne, nemám.“

„Neměj obavy, chlapče. Tohle není nic ve srovnání s tím, co se bude dít v Mlhobráně. Já z tebe ještě udělám chlapa.“

A s tím odkrácel pryč a cestou chladně udílel rozkazy. Vojáci sbírali mrtvolky padlých měšťanů a házeli je na jednu velkou hromadu uprostřed města. Hromada byla čím dál větší a vojáci museli pracně lézt na mrtvolky a tahat další nahoru, aby je navršili na sebe, ale nakonec bylo všechno hotovo a hora mrtvých byla tak obrovská, že se tyčila nad hořící střechy okolních domů. A pak nechal Britva podpálit i mrtvolky. Vyvalil se hustý dým a trosky města zaplavil pach spáleného masa. Tohle bylo trochu moc i na některé vojáky. Odvraceli se od nebožtíků, kteří se svíjeli v plamenech, odvraceli se od zkrvavených těl, která černala a praskala, a zvraceli do sněhu. Důstojníci stáli nad nimi a řvali nadávky a rozkazy. Flynn to všechno natáčel.

„Já se postarám o to, aby Britva zemřel,“ řekl nakonec. „Přisahám, že se postarám o to, aby zemřel.“

„Je to vyšetřovatel, Flynn. Obyčejní lidé jako ty nebo já nedokážou zabít vyšetřovatele.“

„Někdo to udělat musí,“ nedal se odradit Flynn. „Dokud ještě nějakí obyčejní lidé zůstali.“

Vlny černého kouře se zvedaly vysoko nad místem, kde kdysi stával Skalní hrad se dvěma tisíci třiceti a jedním obyvatel, a vojáci se začali nalodovat na cestu do Mlhobrány.

Dva vojáci si to rázovali po hlavní ulici Skalního hradu a předávali si sem a tam láhev rumu. Po obou stranách hořely budovy, uprostřed města nelítostně planula obrovská pohřební hranice a vysílala k podvečerní obloze mohutné

kotouče mastného černého dýmu. Pro Kasta a Morgana, zkušené vojáky z povolání, to byla jen další práce. Za ty roky, co sloužili pod Bartokem Řezníkem, už zažili a dělali horší. Mezi těmi dvěma nebyl valný rozdíl, oba byli velcí, svalnatí, zbroj měli od krve, byli obhroublí, spokojení a jejich oči už viděly snad všechno.

Procházeli městem a čekali, až na ně přijde řada nalodit se do modulu, který s nimi odletí do Mlhobrány. První tam, poslední zpátky, jako vždy. Zatím na Mlhobránu moc nemysleli. Panoval tu lezavý mráz, lidé po člověku střídali, když to nejmíň čekal, a nikde žádná útěcha. A tak šli od domu k domu a prohlíželi ty, které neshořely úplně, jestli tam nenajdou nějaký lup nebo pití, protože ženy tu stejně žádné nebyly.

„Zatraceně mizerné místo,“ ulevil si Morgan.

„Přesně,“ souhlasil Kast a naklonil se k hořící zárubni, aby si zapálil cigaretu. „Ale stejně je to prima, být zase v akci.“

„To je velká pravda,“ přitakal Morgan. „Už jsem šel z toho vysedávání ve Vzduřující a koukání na nějaký zatracený Grendel. Tohle je konečně pořádná práce. Pro vojáky.“

Ani jeden z nich se nezminil o časech strávených ve vyslyšacích celách v podzemí na Golgotě, kde nařikali a křičeli, zatímco se v nich mentální technici nemilosrdně šťourali, aby vykutili nějakou informaci o narušené karanténě. Stačilo jim, že jsou volní a mohou útočit na nepřitele, kterého lze zranit. Že kolem sebe mohou šířit trochu bolesti. Koneckonců, tak už to v Říši chodí. Došli k mrtvole nějaké ženy. Zhroutila se přímo ve dveřích a sběrači ji nějak přehlédli. Když se před ní zastavili, zkrvavená hlava se maličko nachýlila dopředu, jako by na ně kývala. Kast rýpl Morgana loktem do žeber.

„Tak se mi zdá, že se jí líbíš.“

„A možná je ještě teplá. Hodíme si minci, kdo bude první?“

„Jasně. Ale vezmeme moji minci. Ty podvádíš.“

Hodili si a Morgan vyhrál, ale když ji chtěl vzít za ramena, hlava odpadla a odkutálela se do sněhu. Rozchechtali se, rozběhli se za ní, pokřikovali na sebe a kopali si ji sem a tam.

Ženské tělo zůstalo zapomenuté ležet ve dveřích. Morgan poslal míč z voleje čistě skrz otevřené okno a začal nadšeně skákat a triumfálně bušit pěstmi do vzduchu.

„Gó! Vidiš, Kaste, já ti to říkal. Ještě si ty staré triky pamatuju. Mohl by ze mě být profesionál.“

„Jo, a ze mě by mohl být seržant, kdyby se mí rodiče vzali. Hod’ sebou. Čas běží.“

Zbytek města je zklamal, takže Kast odkudsi vykoudil pytlík marshmallows* a společně si sedli k pohřební hranici, aby si je opekli a probrali poslední tažení. Pomalu se smrákalo a hranice šířila do opuštěného města pekelnou rudou zář.

Kast s Morganem si zpívali staré písně o kamarádství, násilí a ztracených přátelích a nakonec za zpěvu pochodových písní z hořícího města vypochodovali. Čekal na ně poslední modul, který je odveze do Mlhobrány.

Všechny děti v informačním centru Abraxas se najednou s nářkem probudily. Zčista jasna se posadily a řvaly, oči měly podlité krví a plné smrti. Ty, které byly přivázané k postýlkám, sebou křečovitě mlátily a zoufale se snažily osvobodit. Šanc pobíhal mezi nimi a snažil se utišit ty, které ho ještě vnímaly, ale smrtelný nářek tolika esperů ze Skalního hradu byl tak mohutný a silný, že se mu nedalo uniknout, a dál procházel dětskými hrdly. Pak se některým z nich pomalu vrátil rozum. Ostatní Šanc uspal silnými sedativy, aby se mohl soustředit a z bdících po kouskách vytáhnout, co se vlastně stalo. A poprvé za dlouhou dobu volal ředitele přístavu Gideona Steela přímo na mlhobranskou kontrolní věž.

Steel si dal načas, než hovor přijal, a když jeho tučný obličej konečně zaplnil obrazovku a Steel zjistil, kdo ho volá, nevypadal nijak nadšeně. „Vyklap to rychle. Polovina esperů ve službě se zbláznila a zbytek upadl do katatonie. Je tu šílený zmatek.“

Co chceš, Šanci?“

*Oblíbený mls amerických dětí, údajně nejlepší opečený. Podobná sladká hmota se u nás dřív prodávala pod názvem žužu, teď je k dostání jako marshmallows. (pozn. překl.)

„Nějaké říšské vojsko právě vyhladilo Skalní hrad,“ nahlásil bez obalu Šanc. „Je to obrovské vojsko a míří rovnou na nás.“

Steel sraštil čelo. „Jsi si jistý? Nemáme z té oblasti žádné signály a přitom jsou všechny naše senzory funkční.“

„To město je mrtvé,“ trval na svém Šanc. „Zemřeli všichni, muži, ženy i děti. Říše je tady, Steele. Dělej něco.“

„Vrátím se k tobě.“ Steel přerušil spojení a začal chrlit rozkazy. Ve skutečnosti tomu nevěřil, i když především proto, že se mu nechtělo uvěřit, ale nemohl si dovolit riskovat. Espery ve službě nechal fackovat, dokud se neuklidnili, a pak jim nařídil, ať rozvinou svou mysl, kam až to půjde, a kontrolní věž mezitím nahodila dálkové senzory. Espéri brzy našli rozlehlé prázdno na místě, kde měl stát Skalní hrad, a do toho prázdna nedokázali proniknout. Také cítili něco jiného, nějakou obrovskou, mocnou bytost, která jim však zůstávala skrytá.

Legie plovoucí v kontejneru vysoko nad planetou si uvědomila, že ji objevili, a zaradovala se. Teď přišel její čas, teď udělá to, k čemu byla stvořena, teď bude rozsévat hrůzu a beznaděj a definitivně vyřídí nepřátele Říše. Odhodila krycí štít a rozšířila svou působnost na Mlhobránu. Věžní senzory okamžitě zaznamenaly Vzduřující na orbitě a stovky modulů snášejících se na město. Steel praštil do poplašeného spínače. Espéri ve službě řvali a kolabovali, nebyli schopni ustát tu hrůzu, která sama sebe nazývala Legii. Personál věže se je snažil vzkřísit, jenže někteří už byli mrtví, někteří přišli o rozum a zbytek byl mimo, stáhli se do vlastního nitra, aby nemuseli čelit Legii.

Steel použil nouzové spojení a snažil se kontaktovat esperský svaz, ale na jeho volání dlouho nikdo neodpovídal, obrazovka jen šuměla a signál se pod vlivem Legie postupně zhoršoval.

Nakonec se na obrazovce objevil muž s vytřeštěnými očima, zděšený a zpcený.

„Dej mi někoho zodpovědného!“ vyjel na něj Steel. „Musíme zvednout psionický štít! Máme tu nouzový stav!“ „My to víme!“ odsekl esper. Koulel očima jak splašený kůň.
„Je tu Říše! Jenže my nemůžeme nic dělat. Vypadá to, že celé město drží v šachu něco jako obří esp-rušička. Zlikvidovalo nám to naše schopnosti. Už se neslyšíme ani navzájem. Děláme, co můžeme, aby nám to vůbec myslelo jasně. Polovina z nás už musela upadnout do katatonie jen proto, aby si uchránila zdravý rozum. A to pole pořád sílí! Žádná psionická clona nebude!“

Muži najednou vytryskla z nosu a uší krev. Zatvářil se překvapeně, pokusil se ještě něco říct a pak jeho tvář z obrazovky zmizela. Steel se ho pokusil zavolat znovu, ale nikdo to nebral.

A pak obrazovka zhasla. Všechny vysílací frekvence najednou padly. Steel spolu s věžním personálem vyzkoušeli všechny náhradní systémy a nouzové postupy, ale nic nefungovalo.

Steel seděl ve svém velitelském křesle obklopen chaosem a nářkem. Psionická stěna byla pryč. Přístavní disruptorové dělo, zachráněné ze ztroskotané vesmírné lodě, se nabíjelo, ale bez funkčního komunikačního systému nebylo možné ho zaměřit. Přístavní technici sice zuřivě pracovali na propojení věžních senzorů s komunikačním systémem, ale těžko vědět, jak dlouho jim to ještě může trvat. Některé slabší systémy už se hroutily, neboť nebyly schopné fungovat v nepřírozeném poli, které vyzařovalo z vesmírného křižníku na orbitě.

Steel přivolal tučet běžců a vyslal je do města organizovat městskou stráž a domobranu, i když mu bylo jasné, že to nemá valný smysl. Mlhobrána byla příliš dlouho závislá na psionické cloně. Městská stráž věděla, že pod ochranou psionické clony planetě nic nehrozí, a tím pádem z pohodlně, a domobranu nebral nikdo vážně už řadu let. Steel vztekle zachrčel.

Lidé v Mlhobraně jsou pořád ještě bojovníci. Musí být už jen proto, aby přežili. Jestli si říšské vojsko myslí, že si sem jen tak přijde a obsadí to tu, tak se zatraceně plete. A pak si Steel prohlédl zbývající senzorické obrazovky, zaznamenal, že blížících se modulů stále přibývá, a krev mu ztuhla v žilách. Byly jich stovky. Tohle nebyla bojová jednotka, to byla celá armáda.

Invaze na Mlhosvět začala.

Legie, která si spokojeně plavala v obrovském kontejneru vysoko na orbitě, teď natáhla neviditelné ruce a šťárala se chtivými prsty v esperských mozcích na planetě. Legie byla produktem tisíců esperských mozků zkřížených se stěží pochopitelnými technickými systémy odvozenými z cizí technologie a dokonce ani ti, kdo ji vyprojektovali, úplně nerozuměli tomu, co vlastně tvoří. Legie byla mnohem mocnější, než by dal pouhý součet jejích částí, a daleko mocnější než ti hlupáci, co ji uvedli do života. V tuto chvíli poslouchala rozkazy, protože ji to bavilo, ale co je dnes, nemusí být zítra. Rozvinula svou moc a esperi umírali, jejich ubohé lidské mozky nebyly s to ustát ten tlak. Další se stahovali hluboko do sebe a v sebeobraně uzavírali svou mysl. Některé odvážnější duše se pokusily Legii prozkoumat a zešilely, když se snažily porozumět její podstatě.

Legie se smála a vysílala svou moc v obrovských vlnách, které se převalovaly přes Mlhobránu jako jediný nekonečný triumfální řev. I ne-esperi to slyšeli a krčili se před tím děsivým, nelidským zvukem.

V kontrolní věži panoval chaos, ale Steel už ho nevnímal.

Ledová ruka mu svírala útroby a po tváři mu stékal pot. Celý život žil ve strachu z této chvíle, ale nikdy doopravdy nevěřil, že přijde. Stejně jako každý jiný i on se ukolébá v samolibosti.

I v době, kdy tyfová Máry roznášela po mlhobranských ulicích a uličkách vražedný amok, byl schopen vyrvat smrti z čelistí vítězství. S malou pomocí přátel. Ale teď jeho obrana padla, psionický štít klesl a říšské vojsko bude brzy řvát u bran, dychtivé po krvi a zkáze. Steel ztěžka polkl, co možná se vzhopil a obrátil se na svého komunikačního důstojníka, který se hrbil nad převážně nefunkčními systémy.

„Tak jo, lidi, věnujte mi pozornost. Komunikační systémy vypadly a tato věž je už k ničemu, ta může nyní posloužit nanejvýš jako zatraceně dobře viditelný terč pro blížící se vojsko. Takže naší první povinností je dostat se odtud. Mrtví nikomu neposloužíme. Než půjdete, rozbijte všechny systémy, které ještě fungují. Nenechávejte tu nic, co by se dalo použít proti nám. Někde by tu měly být složky s variantami pro nouzové stavy, které vám všem sdělí, co máte dělat a kam máte jít. Ochranka by to měla vědět. Takže, bojujte tvrdě, nedejte se zadarmo a berte s sebou tolik těch bastardů, kolik jen dokážete. Když to nepůjde jinak, prchejte jak fúrie. Tak, povzbuzující proslov skončil, já odtud padám. Dobrý Bože, všechny nás ochraňuj.“

Obrátil se a rychle si do vaku naházal pár věcí, které by se mu mohly hodit. Napadlo ho, že tuto místnost už asi nikdy neuvidí.

Že už nikdy nebude vydávat rozkazy jako ředitel přístavu. Ať se bude dít cokoli, jedna kapitola jeho života skončila a on nevěděl, jestli se nad tím má rmoutit nebo jestli se mu ulevilo.

Být ředitelem byla tvrdá a nevděčná práce i přes ty drobné fínty, které umožňovaly nahrabat si něco bokem. Ale svou práci bral vážně a město, své město chránil, jak nejlépe dovedl. Až dosud. A jediné, co teď může udělat, je sebrat se, utéct a vyklidit domov někomu, kdo si sem prostě přijde a obsadí to. Povzdech si a zavázal neforemný vak. Měli si dát tu práci a nainstalovat tady ten sebedestrukční systém, jenže to pořád odkládali, pořád si mysleli, že mají spoustu času. Vzrušené hlasy kolem něj nepozorovaně nabíraly na zuřivosti, už skoro nebylo slyšet vlastního slova a začaly se ozývat náznaky paniky. Steel to všechno ignoroval. Opustil kontrolní věž, ani se neohlédl. Teď má jiné povinnosti. Jako člen městské rady se musí sejít s ostatními radními a začít organizovat obranu města alespoň tak, jak se dá. Na ulicích byl zmatek, lidé pobíhali sem a tam a vráželi do sebe, ale Steel si díky své mohutné postavě celkem snadno brázdil cestu. Teď, když už něco dělal, když měl nějaký cíl, bylo mu líp. Jestli se mu podaří dostat se k Černému trnu, mohl by ještě invazním silám přece jen pěkně zatopit. I tak mu trvalo skoro hodinu, než se prodrál hustým davem.

Zpráva se už rozkřikla, tomu se ve městě jako Mlhobrána nedalo vyhnout, a na ulicích byl hotový blázin. Lidé křičeli, pobíhali, výhružně se oháněli všemožnými zbraněmi od energetických pistolí po generace staré meče předávané v rodinách z otce na syna právě pro takovýto den. Někteří vedli odvážné řeči o obraně, jiní prorokovali konec, a samozvaní válečníci s uprchlíky se bezohledně drali přes sebe hlava nehlava. Tu a tam už rostly pouliční barikády, ale naneštěstí jen ucpávaly ulice a bránily v cestě zoufalcům. Kapsáři a lapkové měli zlaté časy.

Koneckonců jsou v Mlhobraně, tady žádná invaze či smrtelné ohrožení nemůže nikomu zabránit, aby se nedomohl svého tučného zisku. Steel sklopil hlavu arazil si cestu davem dál.

Když se konečně dostal do srdce Zlodějské čtvrti, k Černému trnu, už tam nebylo k hnutí a všechna okna svítila. I kdyby se Černý trn snažil sebevíc, líp už jako dokonalý terč vypadat nemohl. Většina radních ho předešla, ale byli tak pohroužení do hlasité výměny názorů, že si jeho příchodu ani nevšimli.

Typické, pomyslel si Steel. Nechal je být, ať si v tom pokračují, a znaveně se protlačil k dlouhému dřevěnému výčepnímu pultu. Nutně potřeboval něco na povzbuzení. Žaludeční vředy mu teď byly srdečně lhostejné. Majitelka krčmy Cyder právě u pultu pomáhala zasmušilému výčepákovi míchat nápoje a Steel si poručil rovnou trojitou velkou brandy, neboť dospěl k úvaze, že může nějaký čas trvat, než se mu podaří prodrat davem znovu a vyinkasovat další. Cyder jen maličko povytáhla obočí, ale obratem mu ji nalila do obrovské stříbrné holby a ještě se na něj usmála.

„Vědět, že nouzové zasedám rady tak prospívá obchodu, dávno bych jí Černý trn nabídl dobrovolně.“

„No jo, Cyder, to jsi celá ty,“ odvětil Steel. „Celé město jde do háje a my s ním a ty se staráš jen o vlastní zisk.“

Cyder na něj šibalsky mrkla. „Dívka se musí umět postarat.“

„Prosím, nedělej to s těma očima,“ požádal ji Steel. „Na tobě to vypadá hrozně nepřírozně.“

Cyder jen pohodila hlavou. „Ať velí v Mlhobraně kdokoli, lidé budou chtít stejně pít. A vojenské prachy jsou stejně dobré jako každé jiné.“

„To ovšem předpokládá, že vojáči nevypálí Černý trn až do základů za to, že poskytl nouzové útočiště pro zasedání rady,“ odtušil Steel a dal si pořádný lok.

„Sakra,“ ulevila si Cyder. „Na to jsem nepomyslela. A vůbec, proč jste si vybrali zrovna mě?“

„Protože je to v centru, protože v takovéhle díře by radu nikdo nehledal a protože ty znáš v tomhle městě prakticky kdekoho. Dokonalá kombinace. Být tebou, nařídil bych vyvalit ze sklepa pár dalších sudů. Jakmile se rada pustí do práce, budou proudit lidi dovnitř i ven, jako by jim hořela koudel u zadku, a všichni pravděpodobně budou chtít pořádný drink. Tak už to u lidí bývá, když stojí tvář v tvář smrti. Předpokládám, že o Donaldu Royalovi zatím není vidu ani slechu?“

„Zatím se neobjevil. Ale je to stařec a má to sem daleko. Nemluvě o tom blázcovi na ulicích.“

„Sakra. To je jediný člověk v radě, u kterého se mohu spolehnout, že bude jednat rozumně. Vsadím se, že existují i takoví zatracení hlupáci, kteří už mluví o vyjednávání a o tom, že se čestně vzdáme.“

„Podívej se na to z té lepší stránky,“ poradila mu Cyder.

„Tentokrát alespoň nemáme na krku volně pobíhající tyfovou Máry.“

„To ne,“ souhlasila vyšetřovatelka Topaza. „To nemáte.“

Steel i Cyder ostražitě vzhledli. Topaza a Mary se proplétaly davem a lidé jim sami rychle ustupovali z cesty, stačilo se na ty dvě jen podívat. Ani nebezpečí invaze lidi nezastavilo tak, aby zapomněli na běžnou zdvořilost a pud sebezáchovy, a tak ty dvě stály vzápětí vedle nich u baru. Steel je oblažil svým nejlepším všemámpodkontrolou úsměvem, ale ani na jednu to neudělalo sebemenší dojem a tak toho nechal. Cyder zpražila pohledem Mary a ruka jí maně vyjela k jizvičkám na tváři, památce na poslední setkání, kdy Mary jedinou vražednou písni Cyder málem zabila. Cyder nikdy nepatřila k těm, kdo odpouštějí nebo zapomínají.

Steel usoudil, že bude lepší ujmout se slova dřív, než se mu situace vymkne z rukou úplně. „Konečně jsi tady, vyšetřovatelko, už byl nejvyšší čas. Tímto okamžikem ti světuji velení městské stráže. O říšských metodách boje víš víc než já, takže také nejlépe víš, jak jim čelit. Vydávej veškeré rozkazy, jaké budeš považovat za nutné, vyžádej si cokoli, co budeš potřebovat, diskutovat o tom můžeme později. Chci, aby nejpozději před deseti minutami byl na ulicích každý, kdo má nohy a ruce, a žádné omluvy neberu! Budeš-li muset, nařež jim.“

Tvým prvním úkolem bude zbavit ulice veškerého nepodstatného provozu. Komunikační systém se zhroutil, takže se budeme muset spoléhat jen na běžce, a já nechci, aby se museli prodírat zpanikařenými davy. Takže vyčisti ulice. Budeš-li muset, rozbij pár hlav. Potom najdi všechny, kdo mají nějaké zbraně, a pošli je na městské hradby. Řekni jim, ať je drží, dokud u půjde, a pak ulici za ulicí ustupují. Snad do té doby vymyslím něco jiného.“

„Nemohl bys to nejdříve objasnit ostatním radním?“ otázala se Mary.

„Té bandě? Už jsem viděl lépe zorganizovaná setkání anarchistů. Ale až trochu vychladnou, podpoří mě. Proč tu ještě stojíte?“

„Ještě máš něco?“ zeptala se Topaza. Steelův zlostný pohled s ní ani nehnul.

„No, jestli chceš udělat zázrak, tak teď je na to ta nejvhodnější doba,“ ujistil ji Steel. „A Topazo, za žádných okolností nesmíš spustit Mary z očí. Je příliš mocná, než aby se jí dovolilo operovat jako dělo urvané z řetězu.“

„Chápu,“ řekla Mary. „Já chci jen pomáhat, řediteli.“

Steel se na ni přísně podíval. „Polovinu mých esperů zkrouhl ten nový říšský vynález tak, že ani nemůžou myslet. Jak to přijde, že ty se tak držíš?“

„Mně zdravý rozum zůstal, řediteli. Byla jsem a jsem velmi mocná Siréna. A to mi nevzalo ani to deprogramování, které nařídila rada.“

„Ne, že by nechťeli nebo to nezkoušeli,“ podotkl Steel. „Dobrá, drž se Topazy a jestli se budeš muset dát do zpěvu, dej si pozor, abys zpívala správným směrem. A teď už odtud vypadněte, obě. Já musím bránit město.“

Jen pár hodin poté, co byla Legie donucena odhodit své maskování, přiletěly z ledových plání k městu první říšské oddíly – stovky vojáků napěchovaných do obrněných kluzáků a nákladních člunů. Valily se ve vlnách, další a další roje přelétaly městské hradby, jako by tam ani nebyly. Šlehlo po nich pár disruptorových paprsků, ale ty se jen neškodně odrazily od zářících silových štítů. Říšský útok se obvykle soustředil kolem těžce obrněných bitevních vozů a válečných strojů, ale ty by chlad, sníh a led na Mlhosvětě zpomalil a navíc byly většinou moc velké na to, aby mohly manévrovat v úzkých mlhobranských uličkách, takže úkol zlomit odpor města připadl říšské vzdušné divizi. S burácením slétaly stroje ze smrákající se oblohy jako nekonečné hejno vztekklých netopýrů, hladké, lesklé a smrtonosné, disruptorové paprsky znovu a znovu prořezávaly vzduch a osvětlovaly ulice, až bylo jasno jako ve dne, vyhazovaly do vzduchu dřevěné i kamenné budovy a nechávaly po sobě jen hořící trosky. Lidé křičeli a pobíhali po ulicích a čluny se vznášely nad nimi a rozsávaly smrt a zkázu říšského panování.

Gravitační kluzáky pronásledovaly lidi na ulicích, nalétávaly do úzkých uliček, hnaly a děsily své oběti, dokud nepadly únavou, a prchající odstřelovaly energetickými paprsky. Vzdušné divize se přehnaly, zanechaly za sebou oheň a trosky a letěly dál. A pak z ulic vzlétli esperi a postavili se jim.

Esperický svaz spojil své nejsilnější mozky a na chvíli odstranil blokádu Legie. Věděli, že to nevydrží dlouho, ale zatím s Legií bojovali a drželi ji na uzdě, takže stovka odvážných duší mohla vzlétnout na křídlech esp vstříc útočníkům a pustit se s nimi do boje na jejich půdě, na nebi. Esperí kroužili kolem pomalejších říšských lodí a vrhali se dovnitř a ven tak rychle, že se nedali polapit. Někteří měli energetické pistole, někteří samostřily, někteří nic než holý meč a nezdolnou odvahu. Esperí na ulicích ze všech sil mátlí leteckou techniku a vysávali energetické baterie, dokud silové štíty kolem gravitačních člunů nepopraskaly a nepadly. Rychle létající esperi útočili na nechráněné lodě a vybírali si svou daň a říšští vojáci s nářkem padali z lodí, jenže vzdušné síly byly prostě příliš rozsáhlé na to, aby se daly zastavit, jejich zaměřovací počítače se brzy zase probraly k životu a likvidovaly létající obránce přes všechnu jejich rychlost a odvahu jednoho za druhým. Esperí padali ze setmělé oblohy jak hořící ptáci a vzdušné síly se hnaly dál.

Z ulic vzlétli noví esperi a nahradili padlé. Když bylo město v nebezpečí, když byl ohrožen jejich způsob života a skoro doslova byli zahnáni do slepé uličky, našli v sobě lidi z Mlhobrány odvahu a čest, i když by do této chvíle přísahali, že nic takového nemají, a šli do boje soustředěně a s chladným odhodláním. Útočili a vzlétali, z úkrytů mátlí zaměřovače, využívali jim dobře známé vzdušné proudy a bodali do svých cílů jak jedovatý hmyz.

Někteří se rozhodli pro sebevražedný útok a vrhali se do strojojen gravitačních člunů, ale to byl sporný úspěch.

Padající čluny dopadaly na křehké budovy ze dřeva a kamene a vlastní vahou je rozdrtily. Čluny, které vybuchly, zničily celé ulice a požár se rozšířil na celé bloky. A za člun, který havaroval, nastoupily další a nemilosrdně táhly dál na město, které přiletěly dobýt.

Pomalu se ze všech stran stahovaly dovnitř, blok po bloku, ulici po ulici mířily do centra města a za sebou nechávaly stopu smrti a zkázy. Držely se předem stanovených tras a zbytek města ignorovaly. Říše přišla Mlhobránu obsadit a ovládnout, nikoli zničit.

Po celém městě už vypukly požáry a plameny šlehaly vysoko k noční obloze. Z ulic stoupal nářek. Do Mlhobrány přišlo peklo a Toby Zlokh s kameramanem Flynnem byli u toho a vysílali živě. Flynnova kamera se jako šipka míhala nad plamenným peklem a všechno zabírala a Toby už byl na konci s dechem, ale neustále to komentoval. Z takové výšky nad peklem člověk snadno propadl dojmu, že je nad věcí, a cítil se přímo božsky, ale Toby dělal, co mohl, aby publiku znovu a znovu připomínal, že dole v požárech a troskách umírají a hoří skuteční lidé. Ne, že by to většinu publika nějak trápilo. Ale bylo to víc vzrušující.

Toby stál na okraji gravitačního kluzáku a křečovitě se držel pažení, protože vlny horkého vzduchu a vzdušné proudy házely člunem sem a tam. Flynn tak pohltilo to, co vidí skrz kameru, že se v jednu chvíli dočista zapomněl držet, a nebýt toho, že ho Toby chytil a stáhl zpátky, přepadl by přes pažení. Ani mu nepoděkoval. Byl kdesi daleko se svou střežující kamerou, která poletovala nad šlehajícími plameny jako nestranný anděl zaznamenávající zrození pekla.

„Máš dobré záběry?“ zařval Toby Flynnovi do ucha.

„Kdybys tak jen mohl vidět to co já,“ odpověděl Flynn. „Válečné záběry už lidé viděli, ale nikdy ne tak zblízka a jasně. Mohu jim přiblížit jednotlivé budovy, jednotlivé lidi anebo se stáhnout zpět a panoramaticky zabírat celé tohle ztracené město. Je to nádhra, Toby. Ta šarlatová a zlatá v noční černi. Ty hořící budovy, plameny... má to v sobě nedožitelně nelítošnou a krutou majestátnost a velikost. Ta krutost nežádá o prominutí, ta prostě je. Město coul po coulu umírá a já to všechno natáčím. Ty barvy jsou úchvatné – jasné, drsné a pronikavé.“

A burácení výbuchů zní, jako by městem kráčel obr, krok po kroku a země se pod jeho nohama otřásala. Je to... nádhra.“

„Cítíš ten kouř?“ přerušil ho Toby. „To spolu s dřevem a mourem hoří lidé. Slyšíš ten nářek? Nenech se unést, Flynn, tohle není obvyklá invaze, tohle jsou jatka.“

Odmíchl se, protože ze tmy proti němu vylétl vyjící esper ozbrojený automatickým samostřilem provizorně smontovaným ze zakázané techniky a jeho vražedné střely se jako krupobití zabodávaly do ozbrojenců u pažení, kteří se marně snažili na něj zamířit. Odpadli od pažení a s nářkem se snažili zabodané šipy vytrhnout. Toby popadl Flynnu a strhl ho na podlahu.

Disruptorové dělo vedle nich se otočilo, aby odstřelilo další budovu, a esper se najednou vznášel přímo před hlavní. Vrazil ruku rovnou do hlavní a ucpal ji. Toby vzhledl a jejich oči se střetly. Esper se vztekle ušklíbl. Byl k smrti vyděšený, ale bylo mu to už jedno, a pak bomba v jeho ruce vybuchla a roztrhla dělo na kusy. Espera to odhodilo. Ruku mu to utrhl a z ramene mu tryskala krev. Padal dolů na ulici a i když sotva sípal, smál se. Toby se za ním díval, dokud mu nezmizel v kouři a plamenech.

K Tobymu a Flynnovi nejistým krokem vrával poručík Ffolkes a obezřetně překračoval zraněné a umírající na palubě. V ruce měl pistoli a na jednom rukávě krvavý cákanec. Jeho krev to zjevně nebyla. Vyhlédl přes pažení, chladně se

zařival na hořící město a s tichým uspokojením pokývl hlavou.

„A u toho nejlepšího dole nejste,“ poznamenal jen tak mimochodem. „Doufám, že máte alespoň nějaké slušné záběry.“

„Ach jistě,“ odpověděl Toby a opatrně se vyhrabal na nohy. „Kolikrát i zblízka.“

Ffolkes se na něj podíval. „Císařovna ti možná něco nařídila Zlokuhu, ale tady velím já. Říd' se instrukcemi. Nic... kontroverzního, jinak tě odstřelím.“

„To je jasné,“ odpověděl Toby. „Nic kontroverzního. Jen krev, smrt a požáry.“

„To rád slyším,“ odpověděl Ffolkes. „Pokračujte.“

A velitelským krokem odkráčel prudit někam jinam. Toby na jeho záda výhruzně vztyčil prst, vzápětí si uvědomil, že Flynn ještě leží, a zvedl ho na nohy. Kameraman byl dosud plně zabrán do výjevů, které mu přes komunikační implantát dodávala kamera. Toby se na ni mohl napojit přes svůj komunikační implantát, ale neudělal to. Měl co dělat, aby se vypořádal s tím, co vidí na vlastní oči.

Ve světnici v horním patře u Černého trnu se Owen Morituri, k němuž zpráva o invazi ještě nepronikla, se svěšenou hlavou plazil po čtyřech po podlaze a celý se klepal. Hlavu měl v jednom ohni a těžkou jako kámen, v obličeji mu cukalo a kapal z něj pot. Do všech svalů se zahryzávala ostrá, palčivá bolest, až sténaly, a útroby se křečovitě svíraly. Byl celý rozpálený, bolest ho rvala na kusy a myšlenky se vleklely lině jako bahno.

Coul po coulu se plazil dál, jako by tím mohl uniknout křečovitým mukám, a mlčky se svíjel. Nekřičel, nenařikal. To by si neodpustil. Je Morituri. Nemůže si dovolit nechat se takhle vidět.

Ramenem narazil do nohy od stolu a jediným máchnutím paže překážku odhodil. Znovu se pokusil zvracet, ale už nebylo co.

Ve většině obsahu žaludku se plazil.

Třes začal, když stoupal nahoru po úzkém schodišti za výčepem. Nejprve to přičítal reakci na to, jak blízko byl smrti, a vypětí z tolika bitek tak rychle za sebou. Byl to přece jen perný den. Jenže se to zhoršovalo. Hlava se mu točila a zamlžila se mu zrak. Ruce se mu nezvladatelně roztřáslly a nohy slábly víc a víc, takže se motal jako opilý. Opřel se ramenem o zeď, aby se udržel na nohou, a nějak se mu podařilo vyjít do patra. Jeho světnice mu připadala nekonečně daleko, ale dostal se tam a dokonce zvládl zavřít za sebou dveře. Pak se zhroutil a zvracel.

Hlavou narazil na další překážku. Skoro to necítil a chvíli mu trvalo, než si uvědomil, že se dostal k protější zdi a dál už nemůže. Když se obracel, chrčel bolestí, ale podařilo se mu to a opřel se zády o zeď. Teď alespoň víceméně rovně seděl. Pokud to vůbec bylo možné, byla bolest ještě horší, a měl pocit, že zaživa shoří. Světnice byla rozmazaná a cítil, že mu po tvářích stékají bezmocné slzy.

„Dobrý Bože, co se to se mnou děje,“ řekl a šokovalo ho, když uslyšel, jak slabě zní jeho hlas.

„Vedlejší účinky trvalého používání žihadla,“ řekl Ozymandius. „Varoval jsem tě. Ať s tebou Šílený labyrint udělal cokoli, jsi pořád člověk. Používal jsi žihadlo příliš dlouho a nasazoval jsi ho příliš často a to tě nakonec dostalo. Svíce, která hoří dvakrát tak jasné, vydrží poloviční dobu, pamatuješ? Spolehal jsi na to, že změny, které s tebou udělal labyrint, samy napravit škody, které pácháš sám na sobě, ale vypadá to, že i ty máš své meze. Lidské meze. Tvé tělo strávuje oheň a ty už nemáš na to, abys ty plameny uhasil.“

„Musí se přece dát něco dělat...“ vypravil ze sebe Owen. Zuby mu jektaly a střídavě mu bylo horko a zima.

„Obávám se, že tvé možnosti jsou značně omezené, Owene. Mohl bys znovu nasadit žihadlo, ale to by dlouhodobě tvůj stav jen zhoršilo. Regenerátor by to mohl napravit, ale nevím, jestli v Mlhobráně nějaký je. Nebo by ses mohl světit do milosrdné péče šarlatánství, které se na této planetě vydává za medicínu, ale to bych ti nedoporučoval.“

„K čertu, Oze... pomoz mi!“

„Je mi líto, Owene. Tohle sis nadrobil sám. Já nemohu nic dělat.“

„Oze... umírám?“

„Já nevím, Owene. Tvé vyhlídky jsou mizerné.“

„Oze...“

„Ticho, Owene. Klid. Jsem tady.“

Ozvalo se zdvořilé zaklepání na dveře. Owen zaťal zuby, aby nevyjekl bolestí, a skrz zuby procedil jediné slovo:

„Ano?“

Chvilí se nedělo nic, pak nějaký hlas nejistě řekl: „Lorde Morituri, městská rada tě žádá, abys sešel za nimi dolů. Tvá rada a pomoc jsou nanejvýš žádoucí.“

Owen ztěžka polkl. Rty měl ochablé, jazyk naběhlý, sotva s ním dokázal pohnout. Ale musí poslíčkovi odpovědět, jinak se sem vleze podívat, co se stalo. A on si nemůže dovolit nechat se takhle vidět. Jednali by s ním jako s mrzákem a strčili by ho někam do ústraní. A Owen rozhodně nehodlal žít jako nějaký mrzák. A jestli má zemřít, tak raději v soukromí. Uvědomil si, že poslíček pořád ještě čeká na odpověď.

„Budu dole hned,“ odpověděl co nejhlasitěji a nejzřetelněji.

Opět se chvíli nic nedělo a pak ten hlas velmi uctivě pravil:

„Lorde Morituri, začala říšská invaze do Mlhobrány. Musel jsi ty exploze slyšet. Mám tě přivést dolů.“

„Rekl jsem, že tam budu hned!“ zařval Owen. Už mu bylo jedno jak to zní.

Slyšel, že poslíček za dveřmi rozpačitě přešlapuje, ale nakonec se otočil a odešel. Owen se nevesele ušklíbl. Z křečovitě zaťatých rtů visely dlouhé sliny. Myslel si, že z něj labyrint udělal nadčlověka, že ho přenesl za pouhé lidské meze.

Vypadá to, že se zmýlil. Koneckonců je jen člověkem a dokáže to stejným způsobem jako každý jiný: zemře na to.

Pokusil se posadit trochu rovněji, ale nešlo to. Hlavu měl těžší a těžší, klesala mu, až se brada opřela o prsa. Teď slyšel vlastní dech. Zněl hlasitě, sípavě a velmi namáhavě.

Bolest začala polevovat. O trochu dříve by v tom možná spatřoval nějakou naději, ale teď věděl, co to znamená. To je

konec a jeho tělo kousek po kousku umírá. Zalitoval, že s ním není nikdo z ostatních. Mohli by se s ním spojit poutem, pomoci mu nebo jen... být s ním. Ale jako vždy je na to sám. A hlasu ve své hlavě nevěřil. Maně ho napadlo, jestli by se neměl pomodlit, ale co, na modlení stejně nikdy nebyl. Tolik toho ještě neudělal. Tolik toho ještě chtěl udělat a říct a myslel si, že na to ještě bude čas... Nikdy neřekl Házel, že ji miluje.

Dveře se rozletěly, jen to prásklo, a ve dveřích stála Házel.

Zděšeně na Owena vytřeštila oči, pak přeběhla světnici a klekla si k němu. Vzala ho za ruku, zaklela, když ucítila vlhký chlad, a zkušeně mu nahmatala tep. Druhou ruku mu položila na čelo, trhla sebou, když zjistila, jak je rozpálený, a utřela si pot z ruky do kalhot. Zkontrolovala tep podle hodinek a pak rozeplula Owenovi límec, aby se mu mohlo lépe dýchat.

„Morituri... slyšíš mě? Owene! Víš, co s tebou je?“

„Moc žihadla,“ řekl. Anebo si myslel že to říká? Těžko říct.

Nebyl si ani pořádně jistý, jestli tam Házel doopravdy je. Možná jen chce, aby tam byla. A pak mu vrazila takovou facku, až se mu hlava zhoupla.

„Zůstaň se mnou, Owene! Říkal jsi žihadlo?“

„Vedlejší účinky,“ zasípal. „Rve mě to na kusy. Spaluje mě to. Labyrint už nepomáhá.“

„Do prdele,“ zašeptala něžně. „Ano, vzpomínám si, žeš mne varoval, že žihadlo je nebezpečné. Že je to závislost, která může zabít. Kletba a pokušení Moriturů. Sakra. Ani se nehni, Owene. Vydrž, než dojdou pro doktora.“

„Ne! Doktor mi nepomůže. Házel, chtěl jsem ti něco říct...“

„To je dobré, Owene, já vím. Víš, čím procházíš. Prošla jsem si tím také. Ty neumíráš. Říká se tomu abst'ák. Zůstanu s tebou Pamatuji si, jaké to je, když máš abst'ák z Krve. Nezemřeš. Jen si to budeš přát.“

Posadila se vedle Owena, objala ho a kolébala ho jako dítě. Její náruč byla tak silná a konejšivá. Přecházel z ní na něj klid a síla a třas a svalové křeče pomalu ustávaly. Bolest z něj odplyvala jako voda, která se stahuje do bezedné studny. Horečka klesala a začalo se mu lépe dýchat. A pořád z ní do něj plynula její síla. Zase byli spolu spojeni poutem. Konečně.

Jejich myšlenky zůstaly oddělené, Házel si mezi nimi dvěma udržovala pevnou bariéru, ale tělesně byli víc a víc synchronizovaní, až všechny postůčinky žihadla shořely, bolest se ztišila a zmizela a Owen byl zase sám sebou. Chvilí tak ještě seděli a Házel držela Owena v náručí.

„Nu,“ pravil Owen. „Taky se ti to tak líbilo?“

Házel se rozesmála a odstrčila ho. „Jsi zase zpátky, hřebečku. Tak na nohy. Dole je po tobě shánka.“

Vstali a usmáli se na sebe. Ani jeden z nich dost dobře nevěděl, co říct. „Dík,“ řekl nakonec Owen. „Zachránila jsi mě. Já bych tu zemřel, ale tys mne přivedla zpátky. Nevěděl jsem, že něco takového dokážeš.“

„Ty toho o mně ještě spoustu nevíš, Morituri.“

„To je pravda. Kde je Silver?“

„Někde v ulicích. Bojuje za své město. Nikdy bych ho necejchovala na hrdinu, ale to jen ukazuje, jak se člověk může v lidech mýlit.“

„No jo,“ pravil Owen. „Nikdo nejsme dokonalý.“

Oba věděli, že to má tak blízko k omluvě a usmíření, jak jen je mezi nimi možné, takže změnili téma.

„Víš,“ poznamenala Házel, když zamířili ke dveřím, „stane se to znovu, jestli budeš nasazovat žihadlo moc často.“

Owen pokrčil rameny. „Já dělám jen to, co je zapotřebí, a žihadlo mi to umožňuje.“

„Tyhle pocity já znám,“ prohlásila Házel. „To samé pro mě dělá Krev.“

Vyšli na chodbu a podívali se na sebe. Nakonec se Owen maličko pousmál. „Hádám, že to chce narkomana, aby poznal jiného narkomana. Pojd'me dolů. Znovu sehraje hrdiny a budeme se modlit, aby ti ubožáci, co jsou na nás závislí, nikdy nezjistili nic o našich drobných přehmatech. Jsi dobrá kamarádka, Házel. Nevím, co bych si bez tebe počal.“

„Nevnucuj se, aristo,“ řekla Házel d'Ark, ale proti své vůli se musela usmát. Společně sešli ze schodů a podpírali se navzájem jen málo.

Dole ve výčepu zjistili, že už odtud zmizeli nejen všichni zákazníci, ale i většina zařízení. Židle byly narovnané u stěny, takže se městská rada mohla shromáždit kolem velkého kulatého stolu uprostřed. Studovali plán města, hlasitě se dohadovali a mohutně při tom šermovali rukama. Celou dobu přibíhali a vybíhali hlavními dveřmi lidé, kteří přinášeli počítače, monitory a další užitečné vybavení z Technočtvrtě, a běžci s nejaktuálnějšími zprávami, kteří se jen nakrátko zastavili a hned zase chvátali ven do noci. Když padl komunikační systém, museli být očima a ušima městské rady oni. Naštěstí byli lidé v Mlhobráně zvyklí improvizovat.

Majitelka Černého trnu sledovala chaos z bezpečí zpoza dlouhého dřevěného výčepního pultu na konci místnosti.

Cyder se občas zmohla na letmý úsměv, který ani nedospěl k chladným modrým očím, a jizvičky na tváři se stáhly do ustaraných vrásek. Kdysi bývala tou nejbezcitnější a nejtvrději pracující překupnicí v celé Mlhobráně, ale teď se z ní stala vysoce vážená občanka a majitelka populární a prosperující krčmy a podle svého starého přítele Silvera byla možná v pořadí na členství v radě. To je možné jen v Mlhobráně, pravil Owen. Tomu nevěř, opáčila Házel.

Vedle Cyder, která se utěšovala svařeným pivem, stál mladík zvaný Kočka – Cyderin kumpán, milenec a příležitostně fackovací panák. Cyder nebyla zrovna pověstná přecitlivělostí. Bledé, mladistvé tváři dominovaly pozorné tmavé oči a obě tváře měl podobané od neštovic. Na sobě měl bílý termooděv, který mu umožňoval pohotově splynout se sněhem a mlhou. Byl vysoký a štíhlý a velmi pravděpodobně to byl ten nejlepší lupič ve městě. Když teď měla Cyder prostředky na to, aby ho udržovala, dívali se na něj jako na zloděje na odpočinku, jenže půdař jeho kvalit byl žádaný stále a Kočka pracoval rád.

Owen s Házel se přesunuli k výčepu a Cyder se na ně zamračila. „Nechápu, proč jsem vás tu nechala. Pokaždé, když mi vtrhnete do života, je všechno rázem vzhůru nohama a z mého hostince je obratem kůlnička na dříví. Uzavřela bych si proti vám pojistku, kdyby se ovšem našel někdo tak slabomyslný, aby ji přijal. Jen se podívejte, co se tu děje! Jsem

divákem ve vlastním podniku! Dokud mi rada nevyhodila zákazníky, tak jsem vydělávala slušné prachy. Jenže rada sama je tak zahrabaná do práce, že ani nepije. Kdo mi, sakra, zaplatí ušlý zisk?“

„Klid,“ řekl Owen. „Mám ve městě několik partnerů, které jen potěší, když ti budou moci ztráty nahradit. No, vlastně je to vůbec nepotěší, ale stejně to udělají, protože vědí, že jestli ne, tak je podřiznu. Pravděpodobně doslova.“

„Takže co se tady děje?“ zeptala se Házal, když se s Cyder krátce objaly přes pult a políbily vzduch vedle tváří.

„Nás pár šťastlivců organizuje odboj,“ odpověděla Cyder a hodila do sebe velkého panáka. „Dokud nás Říše nenajde. To by jim mělo chvíli trvat. Teoreticky se předpokládalo, že si s tím poradí členové rady sami, ale ti si přivolávají na pomoc víc a víc lidí a nakonec asi pronese někdo nějakou řeč. Vždycky se najde někdo, kdo pronáší řeč. Mezitím dělá rada, co může, aby koordinovala odboj a minimalizovala škody a ztráty na životech.“

Steel si konečně všiml, že Owen s Házal přišli a kývl na ně, ať jdou k nim. Představil je ostatním radním, kteří se zarytě tvářili, že to na ně neudělalo sebemenší dojem, a tak se Owen stejně zarytě rozhodl, že ani oni na něj neudělali sebemenší dojem. To ostatně nebylo nic těžkého. Byl tam Donald Royal, který působil chatrně, ale odhodlaně, a s ním tam byla jeho partnerka Madelaine Skye a mladý Jack Hokus. Quentin McVey zastupoval cechy. Jeho oděv hýřil barvami tak, že vypadal jak páv, který naprosto postrádá vkus, a měl ty nejfalešnější vypadající falešné zuby, jaké kdy Owen viděl. Albert Magnus zastupoval kupce. Byl oblečený ve špinavě šedé, která dokonale ladila s jeho obličejem, a celkově vypadal, jako by zemřel a přednedávnm ho vykopali z hrobu. Lois Barron mluvila za Zlodějskou čtvrt'. Byla to malá a statná žena, dost houževnatá na to, aby sežvýkala plechovku sekaných hřebíků vcelku. I stisk její ruky byl drtivý. Owen měl co dělat, aby nenadskočil. A Iain Castle zastupoval Technočtvrt'. Byl to hrbatý trpaslík, který působil dojmem, že na svém hrbu nevidí nic humorného.

Rada popořadě vrhla na Owena pobavený pohled a když Owen uviděl sám sebe v zrcadle za výčepním pultem, pochopil proč. Byl od hlavy po paty pokrytý zaschlou krví a zvrátky a jeho šaty vypadaly, jako by v nich někoho zabili. V obličejí byl smrtelně bledý a oči měl tak zapadlé, že byl zázrak, že vůbec ještě něco viděl. Owen usoudil, že celkově vypadá nejspíš jako nějaký šílený svatý posedlý vražednou mánií, který konečně objevil smysl života a je tím hluboce pobouřen. Házal vypadala jako hospodský rváč, ale ta tak vypadala vždycky.

Jako první promluvil Quentin McVey. Přiložil si k levému oku monokl a pátravě si Owena prohlédl od hlavy až po paty.

„Nechte toho hochu umýt a pak mi ho pošlete do pokoje.“

„Na to zapomeň,“ zavrkal Owen. „Mne nedostaneš.“

„Tys měl vždycky slabost pro vulgární typy, Quintine,“ po znamenala Lois Barron. „Ale toto je nechutné i na tebe. Dobrý Bože, tak tahle dvojka otrapů má být naším kontaktem s golgotským podzemím? To je ostudné. Kdyby se objevili u mých dveří, pustila bych na ně psy.“

„Přesně tak,“ souhlasil Magnus. „Ať odtud vypadnou. Máme plné ruce práce. Jestli Golgota chce, abychom ji brali vážně, tak nám měli poslat něco lepšího.“

„Vykopneme je odtud,“ přidal se trpaslík Iain Castle. „Na tohle nemáme čas.“

Owen s Házal k sobě mentálně natáhli a spojili se. Moc nad nimi vystřelovala sem a tam a mohutněla a mohutněla...

Jejich bytosti byly najednou drtivé, zaplnily místnost ode zdi ke zdi a přitáhly všechny zraky na sebe. Byli nespoutaní a silní, tak bezmezně mocní, až to bylo nelidské či nadlidské. Jejich moc tepala do vzduchu jako úder nekonečně velkého a silného obřího srdce. Radní by nejraději prchli nebo si klekli, ale přibilo je to na místo jako had myš. Skrz Owena a Házal proudila nová energie, která odplavila veškerou slabost a nečistoty. Házalino užívání Krve jim bránilo spojit se tak dlouho, že už zapomněli, jak mocní a silní mohou společně být.

„Přestaňte s tím,“ ozvala se Cyder. Hrůzou se tiskla zády ke zdi, ale přesto to ze sebe dokázala vypravit. „Už jste na nás fakt udělali dojem. Teď s tím skončete, než nám na to přijdou říšští esepři.“

Owen s Házal své pouto stáhli, uschovali svou moc ve svém nitru a najednou z nich byli zase jen muž a žena. Owen stěží dokázal uvěřit, že ještě před pár minutami mu bylo na umření.

Teď, s Házal po boku, měl pocit, že by přemohl celou armádu.

Napadlo ho, že s nimi toho labyrint udělal ještě spoustu, o čem dosud nevědí.

„Klid,“ řekla Házal chladně radě. „Pochybuji, že by nás našli nějakí esepři. Nemyslím si, že naše moc je esp.“

Radní se na sebe podívali. Pokud to vůbec bylo možné, vypadali ještě podrážděněji než předtím. Owen si najednou uvědomil, že v tuto chvíli se Házal a jeho bojí snad stejně jako útočníků. Ale u Říše alespoň vědí, co jim od ní hrozí. Předstoupil před ně, konejšivě zvedl ruce a dělal, že nevidí, jak sebou všichni trhli a odtáhli se.

„Klid, lidi. Jsme tu proto, abychom vám pomohli. Toto je vaše město, vy nám řeknete, jak vám ho nejlépe můžeme pomoci bránit.“

Donald Royal najednou předstoupil přímo před Owena a podíval se mu do očí. Jeho pohled byl pevný a klidný. „Ano, ty jsi Morituri, to je pravda. Vidím to v tvých očích. Sakra, je dobré mít mezi sebou opět Morituriho. Tvůj rod vždycky oplýval talentem uvést události do pohybu. Znal jsem tvého otce i tvého děda, hochu. Dobří chlapi, oba, každý svým způsobem.“

Až tohle všechno skončí, povyprávím ti o nich pár historek, které pravděpodobně nenajdeš v rodinných kronikách. Je příjemné vidět, že udržuješ klanovou tradici.“

„Nech si ty archaické kecy na později,“ přerušil ho Castle.

„Jakou pomoc nám nabízíš, Morituri? Vyjít do ulic a vyděsit říšské vojsko k smrti, ne? Můžeš mít esp nebo vyčpělých kouzel, až ti to poleze ušima, ale to armádu nezastaví. Přece nám Golgota neposlala jen vás dva s tím, že nám drží palce. My potřebujeme pistole, výbušniny, výstroj, výzbroj.“

„Přivezli jsme loď plnou stříelných zbraní a beden s municí,“ odpověděl chladně Owen. „Ty by se touhle dobou už měly distribuovat.“

„Stříelné zbraně?“ opáčil Magnus. „K čemu nám budou nějaké zatracené staré krámy proti gravitačním kluzákům s

disruptorovými děly?“

„Byl bys překvapen,“ odpověděla Házal. „Kromě toho jste dostali mě a Owena. My jsme svého druhu také armáda.“

„Nádhra,“ pravila Lois Barron. „Ex-aristo a ex-pirátko s bombastickým esp a ušlechtilými iluzemi. Jako bychom tu takových už tak neměli dost. Proč se všichni rovnou nezastřelíme, abychom to měli za sebou?“

„Jestli nepřestaneš kňučet, tak tě zastřelím osobně,“ zavrčel Royal. „Tihle dva jsou jiní. Člověk přímo cítí jejich moc.“

„Jo, my jsme jiní, to jo,“ souhlasil Owen.

„To je přece jasné,“ přidala se Házal. „A ještě tu máme Jenny Psycho. I když momentálně nevíme, kde je.“

„Myslím, že o ní ještě raději říkat nemusíme,“ zarazil ji Owen. „Jen by jim to přidělovalo starosti.“

„Ale jestli vás tihle dva rozčilují, tak jsem tu ještě já,“ ozval se Jack Hokus mladší.

Všichni se obrátili a podívali se na něj. Byl tak dlouho zticha, že na něj dočista zapomněli. Rázem bylo jasné, že raději připadá jeho vysoká svalnatá postava a pohledná tvář mnohem přijatelnější než Owen s Házal.

„A kdo, k čertu, jsi?“ zeptal se Castle a vylezl si na židli, aby na něj přes hlavy ostatních lépe viděl.

„Já ten obličej znám,“ řekl McVey. „Já ho určitě znám.“

Donald Royal se usmál. „Dovolte mi představit vám svého dobrého starého přítele, jedinečného Jacka Hokuse.“

Raději to na okamžik vyrazilo dech. Pak všichni rázem opustili stůl a seběhli se kolem něj, potřásali mu rukou, poplácávali ho po zádech a říkali mu, jak jsou šťastní, že je přišel v hodině největší nouze zachránit. Hokus se jen usmíval a skromně pokyvoval hlavou, každým coulem rozený legendární hrdina.

Owen se podíval na Házal.

„Asi budu zvracet.“

„To už jsi udělal. Snaž se to tentokrát nehodit všechno na mě.“

Radní konečně unavilo opakovat Hokusovi, jaká je pro ně spása, a obdivovat, jak jen skromně přikyvuje, a odvedli ho ke stolu, aby mu ukázali velkou mapu Mlhobrány. Steel si Hokuse přitáhl k sobě, aby mu objasnil situaci, a Owen s Házal, rozhodnutí nenechat se z ničeho vytěsnit, se vedle něj vtlačili z druhé strany. Steel si jich nevšímal, věnoval se výhradně Hokusovi.

„Tak, Jacku, na této mapě jsou všechny čtyři městské čtvrti. Město je obehnané vysokými kamennými hradbami, ale ty dlouho nevydrží. Byly projektovány jen na to, aby chránily město před dravou divočinou. Válečný stroj jimi bez potíží projde. A samozřejmě nemají šanci zastavit gravitační čluny a kluzáky. Na severu máme Kupeckou a Cechovní čtvrť, na jihu Zlodějskou a Technickou. Podzima protéká všemi vyjma Technické. Komunikační systémy nefungují a většina ulic je zahlcená lidmi a barikádami, takže pro transport lidí a rozkazů musíme používat čluny na Podzime. To je jeden z několika málo našich nouzových plánů, které vůbec za něco stojí. Většina ostatních byla založena na esprech a s těmi už se nedá počítat. Říše provádí cosi, co postihne mozek kohokoli, kdo má třeba jen stopu esp. Několik málo silnějších esperů se ještě drží, ale je otázka, jak dlouho. To, co zbylo z esperského svazu, se upnulo na odrážení vzdušné invaze, ale tím nám jediné dokážou získat čas, nic víc. Běžci nám celou dobu nosí zprávy, ale než se něco dozvíme, už je zase všechno jinak.“

Království za jeden jediný komunikační systém, ale jediné, co máme, jsou běžci...“

„Už ne,“ ozval se ode dveří do krčmy nový hlas. Všichni se tam podívali. Ve dveřích stála Jenny Psycho, velmi spokojená sama se sebou, spolu s Šancem a tuctem esperských dětí z informačního centra Abraxas. Děti byly bdělé a víceméně se držely na nohou, ale oči měly neklidné a vyplašené. Shromáždění kolem stolu vzrušeně zašumělo, jak si lidé prohlíželi duševně choré děti nepořádně oblečené ve špinavých hadrech.

„Dobrá,“ ozval se nakonec Magnus svým chladným, bezvýrazným hlasem. „Kdo, k čertu, jsi, ženská, a proč jsi sem přivedla tyhle... lidi?“

„Jsem Jenny Psycho, poslední ztělesnění Mater Mundi. Takže si dávej pozor na jazyk, nebo tě proměním v něco mrňavého a skákavého. Tyto děti jsou asi jediná espeři v Mlhobraně, které ještě nedostala ta nová říšská zbraň. Pravděpodobně proto, že jsou duchem mimo i za normálních okolností. Ostatní děti se právě rozmísťují po celém městě. Spolupráce s nimi je trochu nezvyklá, ale jakmile tomu přijdete na kloub, měli byste mít zase znovu funkční komunikační systém. A já jsem tady, abych vás chránila v případě, že Říše zjistí, kde jste. Mnou plyne moc a síla Mater Mundi a jsem více než rovnocenný partner pro cokoli, co proti vám může Říše nasadit. Nu, necítíte se teď mnohem bezpečněji?“

„Víš, pravděpodobně bych byl z toho všeho mnohem nadšenější, kdyby to nepocházelo od ženy zvané Jenny Psycho,“ poznamenal Donald Royal.

„Dobrá práce, Jenny,“ ozval se Hokus. „Věděl jsem, že se nám vyplatíš. Teď se ze všeho nejdřív postaráme o ty děti. Ta ubohá jehňátka vypadají, že za sebou mají dlouhou a těžkou cestu.“

Všichni se vrhli do shánění horkého pití a dek na ležení pro děti, Šanc kolem nich pobíhal jako kvočna a pletl se všem do cesty a Jenny Psycho si šla poručit k pultu jakýsi zvláštní posilující koktejl. Působila dojmem, že sem ty děti prostě přivedla a dál za ně nebere žádnou zodpovědnost. Jenny Psycho měla jako vždy svůj vlastní smysl pro priority, přičemž ona sama byla na seznamu jako první. Sotva děti uložili, když všechny najednou na nouzových lůžkách ztuhly a oči se jim protočily.

„Dělají to často?“ zeptala se Lois Barron.

„Sklapni,“ zavrčel Šanc. „Něco vidí.“

„Jsou tady,“ ozvalo se jedno dítě monotónním, snovým hlasem. „Hradby na jihozápadě padly. Říšští pěšáci proudí do města. Vlci jsou v ohradě.“

„Do prdele!“ zařval Steel. „Myslel jsem si, že máme víc času. Šanci, jak jsou ti tví svěřenci spolehliví?“

„Když přijde na vidění přítomnosti, na sto procent. Pokud jde o budoucnost...“

„Já vím, já vím.“ Steel zuřivě přemýšlel. „Ať okamžitě vyrazí běžci. Je mi fuk, jak jsou unavení. Potřebuji nahnat posily na trosky hradeb.“

„Není třeba obtěžovat běžce,“ ozval se Hokus. „Nechme je odpočívat. Jsou vyčerpaní. Dej mi pár mužů a já sám povedu jednotku k hradbám a vetřelce zastavím.“

A rázem se zasedání zvrhlo do výkřiků, plánů a rozkazů. Albert Magnus se nabídl, že odvede Hokuse k nejbližším skupinám domobrany a městské stráže a dovede je k jihozápadním hradbám. Hokus ho poplácal po rameni a nazval ho dobrým chlapem a šedivý muž se skoro zarděl. Vyhrnuli se ze dveří a Owen s Házem si pospíšili za nimi. Jenny Psycho otráveně spolupracovala s Šancem na stabilizaci dětí a interpretaci toho, co vidí. Zjevně to považovala za činnost, která je hluboko pod její úroveň, ale přesto to dělala, aby předvedla, že je člověk, který netrhá partu.

Cyder odvedla Kočku do tichého kouta, napsala několik vzkazů a předala mu je, aby je doručil. Předpokládala, že říšské oddíly už jsou ve městě a chtěla mít jistotu, že její rozmanité hmotné zájmy jsou dobře ochráněny. Jen proto, že je válka, ještě není zapotřebí pouštět ze zřetele to podstatné. Kočka se chvíli mračil, ale pak jen pokrčil rameny. Když šlo o Cyder, nikdy neřekl ne. A vzhledem k tomu, že byl jedním z nejlepších zlodějů a púdařů v Mlhobráně, byla šance, že ho někdo odhalí a zastaví, mnohem nižší než u většiny ostatních. Mlhobranské moře propojených střežů a lomenic dobře znal. A tak se na Cyder usmál, aby ji uklidnil, políbil ji na rozloučenou, pak ještě jednou pro štěstí, a ještě jednou, protože se mu to líbilo, a zmizel nejbližším oknem ven. Vyšplhal po zdi na střechu a jeho bílý termooděv neviditelně splýnul se sněhem a mlhou. Netušil, že do Černého trnu už nikdy nevstoupí.

Vysoko nad planetou plula v obrovském kontejneru Legie, sílila a protahovala mentální svaly. Její nesmírná, zlověstná moc se roztáhla přes celou Mlhobránu a mátlá lidem mozky. Muži a ženy klesali k zemi s pěnou u úst a raději přicházeli o rozum, jen aby unikli té děsivé bytosti, která na ně vykukovala skrz jejich vlastní mozek. Espěři upadali do katatonie, oněměli nebo se bezmocně svíjeli na lůžkách, když se jim jejich moc vymkla a útočila na ně samotné zvnějšku. Legie se rozvinula do noci, kráčela lidskými mozky sem a tam a šířila děs. Byla nesmírná a mocná a nic se jí nemohlo postavit. Byla to Legie a to znamenalo mnozí v jedné.

Za neustálého vytí Legie bojoval John Silver spolu s dalšími rebely u průlomu v jihozápadních hradbách. Za svého pirátského života bojoval už v mnoha bitvách proti přesilám všeho druhu, ale něco takového ještě nezažil. Pripadalo mu, že říšské oddíly proudící skrz obrovskou díru v hradbách, kterou jim prorazily válečné vozy, neberou konce. Čas se slil do proudu krve, bolesti a řinčení mečů, a i když se Silver ještě držel na troskách hradeb a nehodlal ustoupit, věděl, že nemá šanci.

Během moru tyfové Máry vtrhla do města smečka Obludných ohařů a městská rada poté nechala dvacet stop vysoké kamenné hradby zvýšit na třicet. Třicet stop masivního kamenného zdiva, čtyři stopy na tloušťku. Říšské síly to nezpomalilo ani na okamžik. Obrovské bitevní vozy padesát stop vysoké a dvacet široké hradby prorazily, jako by byly z papíru. Vyztužené ocelové trupy vydržely cokoli vyjma disruptoru, ale těch pár energetických pistolí, které měli obránci, je zastavit nemohlo.

A tak válečné vozy prorazily hradby na tuctech míst a přes trosky se dovnitř hrnulo říšské vojsko a pájlo z disruptoru. Obránci města šli do střetu s holými meči a chmurným odhodláním. Přeskakovali padlé druhy a vrhali se do boje muže proti muži. Bojující nakonec zatarasili vstupy a invaze se zpomalila a zastavila. Byl to lýtý, nemilosrdný boj, na nějaké slitování tu nebyl prostor, tady vládla jen zášť a vraždění, krvavé šílenství hnané vztekem vzbouřenců, armádními bojovými drogami a nekonečným vytím Legie.

Jakmile bitevní vozy prorazily hradby, v postatě neměly další využití. Byly příliš velké a příliš nemotorné na to, aby operovaly v úzkých mlhobranských ulicích a uličkách a disruptorová děla proti městským obráncům použít nemohly, aby nezlikvidovaly vlastní vojsko. A tak jako vždy došlo na boj muže proti muži a chladné zbraně. Na obou stranách se umíralo, ale i když se boj neustále přeléval sem a tam, obránci se pořád nějak drželi.

John Silver hned na začátku utrpěl hlubokou sečnou ránu přes čelo a musel pořád pohazovat hlavou, aby mu krev netekla do očí. Typicky silverovská smůla. Jako vždy. Utržil i další rány a šaty měl samou krev, ale raději na to nemyslel. Jen by ho to deprimovalo. Poslední dávka Krve vyprchala už dávno a jediné, co ho ještě drželo na nohou, byl smysl pro povinnost a adrenalin. Jeho meč se zvedal a klesal, ale převážně se jen bez užitku s třeskem odrážel od útočících mečů či silových štítů a ruka ho už nemilosrdně bolela. V té tlačénici nebyl prostor na nějaké vytříbené šermířské umění. Člověk stojí těsně před svým protivníkem, mlátí do něj hlava nehlava a zvítězí ten silnější a rychlejší.

A když jeden padne, hned na jeho místo nastoupí další.

Silverovi by se líbilo zaútočit a prchnout, jenže tady nebylo kam prchnout. Jestli Mlhobrána padne, jestli ji Říše dobude, tak ho stejně pověsí. A kromě toho ho tam, kde už odvaha nestačila, držel smysl pro povinnost, tak jako už tolikrát předtím. Silver byl Mlhobráně za mnohé zavázán a měl ve zvyku své dluhy platit.

Rebelská strana využila chvilkové výhody, rychle se přesunula o pár stop vpřed a Silver se musel dívat, kam šlape.

Všude pod nohama jim leželi mrtví. Některé tváře znal, ale teď si nemohl dovolit na to myslet. Teď byl jen boj meče proti meči a vědomí, že ho to nakonec stejně vyčerpá.

A pak – jako vyslyšení modlitby – se tam najednou objevily posily a vrhly se do boje vedle něj. Trosky hradeb zaplnily válečné pokřiky z mnoha planet a kultur a noví obránci donutili invazní vojsko krok po kroku ustupovat. Byl tam Morituri který už teď byl celý od krve a vypadal jako chodící smrt. Vedle něj bojovala Házem d'Ark a oháněla se mečem tvrdě a rychle. I Albert Magnus z městské rady tam byl, přímo v nejprudší bitevní vřavě – nevýrazný prošeďavý muž s mečem v každé ruce, nezadržitelný jako přírodní živěl. A útok vedl profesionální rebel Jack Hokus osobně. Byl vysoký ve své stříbrné bitevní zbroji impozantní, jeho tvář byla známá ze stovek pátracích vývěsek a vetřelce zaháněl už jen prudkostí svého útoku. Jeho styl byl rychlý a vražedný a nikdo se mu nemohl rovnat.

Silver se v duchu zachechtal a bojoval dál. Do paží se mu vlila nová síla. Třeba dnes nakonec přece jen nezemře. Vytáhl z rukávu útlou lahvičku a na jeden ráz do sebe hodil zbytek temné tekutiny. Byla to jeho poslední Krev, ale situace vypadala tak, že než bude potřebovat další dávku, tak či tak bude stejně po bitvě, tak co se, sakra, bude starat.

Owen Morituri se postavil do první linie a tvrdě odrážel říšské vojáky, kteří se chtěli dostat přes něj. Už zase nasadil žihadlo a teď, když byl navíc zase mentálně spojený s Házel, se cítil silnější než kdy dřív. Nějak věděl, že tentokrát nebude mít s vedlejšími účinky problém. Společně s Házel byli mnohem víc, než by vydal pouhý součet jich dvou, víc než jen dva lidé.

Sekal a bodal kolem sebe s nezadržitelnou silou a říšskou obranu smetal opovržlivě a samozřejmě. Jeho protivníci odpadali do stran, nařikali a znovu nevstávali. Jak jeho meč protínal vzduch, odletovaly z čepele kapky krve a Owen se šklebil jako vlk. Chřípí mu plnil těžký pach krve. Teď byl každým coulem válečník, kterým nikdy nechtěl být.

Házel d'Ark bojovala po jeho boku, švihala mečem v krátkých, nemilosrdných obloucích a meč zajížděl do svalů a kostí jako řeznický sekáček. Krev, ale ne její, jí stříkala na šaty, ruku, v níž třímala meč, měla od krve až po loket, a nářek raněných a umírajících jí zněl jako rajska hudba. Vždycky měla pro Mlhobránu slabost. Celý život se utěšovala představou, že kamkoli půjde a cokoli udělá, vždycky se může vrátit do Mlhobrány a oni ji přijmou. Mlhobrána měla nejbliž k tomu, co si představovala pod pojmem domov. A teď jí ho Říše chtěla vzít tak jako řadu dalších věcí, které jí vzala v průběhu let. Ani za nic nedopustí, aby Železná čubka nakonec zvítězila. To nedopustí, dokud bude mít vzduch v plicích a meč v ruce.

Pouto s Owenem bylo nyní pevné. Cítila, že Owen je vedle ní, silný a spolehlivý jako vždy. Ale ještě další bytost pronikla do jejího vědomí a v chřípí najednou ucítila silný, hutný, dobře známý pach. Letmo vrhla pohled doleva a tam, kousek od ní byl John Silver, poskakoval a uhýbal jako posedlý, oči vytržštěné a na tváři škleb sílence. Jel na Krvi. Viděla to na něm, i na tu dálku to cítila z jeho uštvaneho dechu. I část její bytosti prahla po Krvi. Jen jednu dvě kapky. Udělalo by jí to tak dobře, ulevilo by to obavám, pomohlo by to zapomenout na beznaděj boje, do kterého byla zatažena. Házel tu touhu ovládla a pohřbila hluboko ve svém nitru. Nepotřebuje Krev na to, aby tady udělala to, co musí. Snad proto, že její situace se nyní silně zjednodušila – teď to bylo buď bojovat nebo zemřít, bojovat nebo ztratit všechno, o co kdy stála. A snad i proto, že byla zase spojena s Owenem a v jeho přítomnosti a síle nacházela veškerou útěchu, kterou potřebovala.

Disruptory na bitevních vozech začaly zaměřovat rebely na okrajích bitevního chumlu a rozstřelovaly je na tmavá oblaka rozprášené tkáně a krve. Gravitační čluny se ve vzduchu seřadily do velkých letek obklopených rychlými gravitačními kluzáky, které se míhaly kolem jako šipky. Byly jich stovky a přihnaly se na město jako smršť tmavých kovových listů. Společně táhly nad městem, disruptorové paprsky odstřelovaly dům po domu a žádný esper už proti nim nevzlétl. Silné motory burácely, zdivo se sesouvalo a v tom rachotu a dunění skoro zanikl nářek, řev a válečné pokřiky pozemních jednotek.

A do toho všeho se neslo nepřetržité vytí té hrůzné VM zvané Legie.

Albert Magnus, šedivý, zahoklý muž, bojoval tvrdě a dobře a poprvé po mnoha letech měl pocit, že žije.

Rozmáchoval se svými dvěma meči v širokých, sehraných obloucích a tlačil své protivníky zpět. Ale bylo jich tolik a on se nemohl dívat na všechny strany naráz. Z boku ho nečekaně bodl nějaký meč a zajel mu mezi žebra. Zařval bolestí a překvapením, z úst mu vytryskla krev a upustil své meče. Někdo mu meč z boku vytrhl a to byla pro něj další rána. A pak se tam objevily další meče a sekery a rozsekaly ho jako špalek dřeva.

Už ani křičet nemohl, jen klesl k zemi a vzápětí byl rozdupán jako jeden z mnoha mrtvých. Boj se přes něj přeléval sem a tam.

Albert Magnus zemřel.

Jack Hokus byl snad všude naráz a jeho meč se míhal jako stříbrná šmouha. Elegantní, smrtivzdorný hrdina, který se neskutečně přesile drze směje do očí. Pouhou svou přítomností dokázal zažehnout v okolních mužích a ženách jiskřičku velikosti a oni si vzali jeho jméno za válečný pokřik. Neskutečně riskoval, ale vždycky z toho vyšel vítězně a nikdo před ním neobstál. Zdálo se, že se snad nikdy neunaví, neutřil žádnou ránu – obr, který šíří v říšských řadách děs.

Owena, který krvácel a padal únavou, to poněkud znechutilo. To přece není fér, aby byl někdo tak rychlý, tak úžasný, tak dobře vypadal – o štěstí nemluvě. Říšští vojáci dosud nebyli schopni dostat z Hokuse jedinou kapku krve. Owen cítil, že on sám si vede skvěle, ale přesto už utržil nejméně tucet škrábanců. V takovéhle mele to bylo nevyhnutelné. Díky labyrintu se mu rychle hojily a díky žihadlu to ani nebolelo, ale tady šlo o princip.

Nicméně Jack Hokus byl legendou a u legend se předpokládá, že se povznesou nad takové malichernosti, jako je nějaká smrtelnost. Pokud je ovšem tím, za koho se vydává. Owen už sám ani pořádně nevěděl, čemu vlastně věří. Tenhle chlap rozhodně splňoval představu legendy lépe, než ten zlomený stařec, kterého vyšťárali v Mlhobraně a který tvrdil, že je Jack Hokus, ale Owen věřil lidem, ne legendám. V duchu pokrčil rameny a jedinou zlostnou ranou sťal dalšího říšského vojáka.

Hokus tu není jediný dobrý válečník.

Ale ať už je tenhle pohledný mladý bastard kýmkoli, je přesně to, co Mlhobrána v tuto chvíli potřebuje. Jeho jméno, to je strhující válečný pokřik, je to pravděpodobně to jediné, co může spojit všechny nesooudě části Mlhobrány dohromady a přesvědčit je, aby bojovaly jako celek. Owen dospěl k názoru, že se s tím pro tuto chvíli musí spokojit.

Házel d'Ark cítila, že se její mysl rozvíjí podivným směrem.

Od té doby, co ji změnil labyrint, její mentální schopnosti pomalu, ale vytrvale rostly, a co přišla do Mlhobrány, rostly rychleji.

Teď už věděla předem, odkud přijde jaký útok, a to ještě dřív, než se někdo k útoku odhodlal, a její meč byl vždycky na správném místě, aby útok odrazil. Nikdo se jí nedokázal dostat na tělo dokonce ani na slepých místech, zato Házel vycítila slabiny protivníka na první pohled. To bylo něco mimo zkušenost či instinkty, připadalo jí, jako by takové věci uměla odjakživa a jen si na ně teď, když je potřebovala, vzpomněla.

A víc než to. Když viděla, jak se před ní otevírají rozličné možnosti, začaly kolem ní vyskakovat další možné verze jí samotné. Mihly se a zhasly, někdy jen na tak dlouho, aby odklonily meč nebo odrazily výpad, který by sama odrazila

nestačila.

A jak bojovala dál, začaly se objevovat další Házel d'Ark a bojovaly po jejím boku. Některé byly maličko odlišné, třeba měly nějakou jizvu nebo jinou barvu vlasů. Některé měly jinou postavu nebo byly jiné rasy. Jedna měla zlatou hádoidskou ruku. Jedna byla muž. A jedna dokonce ani nevypadala jako člověk. Na některé z nich se usmála a některé ji úsměv oplatily.

Spolu se svými dalšími já se prodrala vpřed, prorazila do první linie a nakonec četné Házel d'Ark zaplnily hlavní díru v hradbách a samy ji bránily proti Říši.

John Silver viděl řadu Házel d'Ark bojujících bok po boku a usoudil, že tentokrát to musel s Krví pořádně přehnat. Obvykle z toho halucinace nemá. Teprve když Házel d'Ark v kožených kalhotách lovce odměn zastavila říšský meč, který šel rovnou na něj, musel uznat, že jsou skutečné. Ale netrápil se tím. V Mlhobráně se dějí divné věci i v lepších časech, natož teď. Ale pak uviděl Owena Morituriho, jak si to rázuje hustou bitevní vřavou a stíná vojáky, jako by to nic nebylo, a Jacka Hokuse, jak vyzývavě a neporazitelně stojí uprostřed hromady mrtvých nepřátel, a zachvěl se bázní. Silver za celý život nic takového jako tyto tři neviděl. Jako by bojoval vedle bohů.

Ale netrvalo dlouho a úcta se změnila v žárlivost. On je jen člověk, má lidskou sílu a odvahu, dělá, co může, a vedle těch tří nelidských bytostí vypadá veškerá jeho snaha jako nic. Bojoval dál, ale nadšení ho opustilo. Další poryv boje ho přenesl dopředu k Owenovi. Morituri po něm blýskl chmurným úsměvem, Silver mu ho snaživě oplatil a v tu chvíli uviděl, že nějaký voják mří mečem Owenovi přímo na záda. Morituri ho neviděl, byl příliš zaměstnaný zabíjením dvou mužů před sebou. Čas se zpomalil a zastavil a Silverovi připadalo, že se může donekonečna rozhodovat, co udělá. Mohl varovně zařvat nebo ten meč zarazit sám, jenže on v tu chvíli Owenovi přál smrt. Za to, že je víc než člověk, víc než on, že je Házel blíž a je pro ni důležitější, než kdy bude on. Bylo by tak snadné tam jen tak stát a nechat Owena zabít. Nikdo by mu to nevyčítal. Dělo se toho tolik, že se od něj nedá čekat, že uvidí všechno. Váhal a v hlavě se mu přemítalo tučet různých úvah naráz. Co všechno by mohl mít, kdyby byl Owen Morituri mrtvý. A pak se dal čas zase do pohybu a s přemýšlením byl konec.

Čepel se řítla Owenovi rovnou do zad a Silver vyrazil a svým mečem ránu vykryl. Ta rána byla tak silná, že mu vyrvala meč z ruky. Jeho meč dopadl na zem, útočící voják se obrátil na Silvera a rozmáchl se ke smrtící ráně. Silver se jako šipka prokmitl stranou. Čepel mu sklouzla po paži a sedřela kůži. Po ruce mu stékala krev. Voják se rozmáchl k další ráně. Silver nabral krev, která mu stékala po paži, do dlaně a chrstl ji vojákovi do očí. Muž na chvíli oslepeně zatápal a pro Silvera bylo tou nejjednodušší věcí na světě se sklonit, sebrat meč a vojáka proklát.

To všechno se událo během jediného okamžiku. Owen Morituri nic z toho neviděl, ten měl svých starostí až nad hlavu. Silver vzal rozum do hrsti a bojoval dál. Nu co, na pouhého smrtelníka si nevede zas tak špatně. A když už musí v této bitvě bojovat bohové, může být Silver jenom rád, že jsou na jeho straně.

Bitva ho odnesla pryč. Owen si prosekával cestu skrz houf nepřátel, aby se dostal zase k Házel. Chvilí mu trvalo, než si uvědomil, že to není Házel d'Ark, kterou zná, a další chvíli, než mu došlo, že je tu zřejmě celý chumel Házel d'Ark. A pak někdo vpředu zařval Ústup! Další hlasy to opakovaly, všechno to byli říšští vojáci, a najednou se útočníci kolem Owena rozprchlí, obraceli se a utíkali pryč. Kam se podíval, viděl to samé – to, co ještě před chvílí bylo mohutným vojskem, se zničehonic rozpadlo a vojáci utíkali jako o život. Armáda se zlomila o nehybnou skálu mlhobranských obránců. Z ústupu se stal bezhlavý útěk a v momentě nezbyl nikdo, kdo by bojoval. Obránci propukli v nezřízený jásot. Owen se ohlédl po Házel d'Ark a tupě několikrát zamrkal, když zjistil, že už je tam jen jedna.

Dívala se na něj a nadšeně se šklebila a Owen dospěl k názoru, že se jí raději nebude na nic ptát. Alespoň ne teď.

Nejdřív si musí ujasnit, jestli to vůbec chce vědět. Obránci jemu a Házel nadšeně provolávali slávu, ale ponejvíc oslavovali Jacka Hokuse. To byl jejich hrdina. Zdravili ho zdviženými meči a rozzářenými vřelými pohledy. Šli by za ním i do horoucích pekel. A pak zahájily válečné vozy palbu z disruptorů. Teď už se nemusely starat o to, jestli nepobijí vlastní vojsko, teď mohly pálit ostošest. Disruptorová děla vyrývala v řadách obránců obrovské krvavé rýhy a pro gejzíry krve a kusy mrtvol skoro nebylo vidět. Dav se začal drát přes těla padlých pryč. Jack Hokus zhluboka nabral dech a do té vřavy zařval:

„Zastavte, přátelé! Dokážeme ty stroje porazit!“

Owen si proklestil cestu davem a popadl Hokuse za loket.

„Zbláznil ses? Proti disruptorovému dělu pouhým mečem nic nezmůžeš! Musíme ustoupit a najít si nějaké místo, kde se můžeme bránit!“

Vedle Owena se najednou vynořila Házel. „To je sakra pravda,“ souhlasila. „Ty nás chceš všechny zabít, Hokusi?“

„Omlouvám se,“ pravil mladý Jack Hokus. „Máte přirozeně naprostou pravdu. Nechal jsem se na okamžik strhnout.“

„Fajn,“ zavrčel Owen. „Tak teď sklapni a prchej.“

Obránci před útočícími válečnými vozy ustupovali, ale byl to organizovaný ústup, nic bezhlavého. Valili se zpět úzkými ulicemi a uličkami s jistotou, že tam za nimi mohutné stroje nemohou. Disruptorová děla se otáčela sem a tam ve snaze najít tak velkou skupinu rebelů, aby mělo smysl na ni vypálit, ale rebelové se už tvrdě poučili a za ústupu se rozpadali na menší a menší skupinky. A tak zahájily válečné vozy palbu na ulice samotné a odstřelovaly budovy a zdi. Domy se hroutily, zvedala se oblaka prachu, lidé zavalení sutinami zoufale nařikali a brzy zbyla tam, kde dřív stály ulice, jen mračna dýmu a hromady suti, přes něž se válečné vozy vytrvale sunuly dál.

Říšské vojsko vidělo triumf válečných vozů a začalo se za nimi šikovat. Ústup obránců se nakonec přece jen změnil v bezhlavý útěk. Owen s Házel se zastavili a ohlédl se. Válečné vozy se valily přímo na ně, děla burácela a ukrajovala z Mlhobrány jednu ulici za druhou. Nad hlavou se jim jako obrovská bouřková mračna stahovaly gravitační čluny. Owen natáhl k Házel ruku a ta ji pevně uchopila. Oba připadli na stejnou myšlenku. Jejich spojená mysl se rozvinula do všech stran.

Jeden gravitační kluzák se najednou za letu naklonil, jako by ho uchopila nějaká neviditelná, nesmiřitelná obří ruka,

přetížené motory bezmocně zařvaly, cosi člun stáhlo z nebe a rozbilo o válečné vozy na zemi. Noc protřela mohutná exploze a z troskek vyšlehl tak obrovské plameny, že na okolních ulicích bylo jasno jako ve dne. Invazní vojsko se opět dalo na ústup, jinak by je zasypaly kusy roztaveného kovu, které výbuch roztavil na stovky yardů okolo. Ale z obránců nebyl zraněn nikdo. Zdálo se, že trosky padají tak, jako by obránce chránila nějaká neviditelná ruka. Rebelové přestali utíkat, stáli, jásali, velebili štěstí, že je zachránila, a jen John Silver věděl, komu všichni vděčí za život. Viděl Owena s Házem, jak vypadli z transu, podívali se na své spojené ruce a sebevědomě se ušklíbli. Pak se pustili a přidali se k jásajícím davům. Silver se díval, jak mizí mezi lidmi, a znovu přemítal, co jsou vlastně za. Co se z nich stalo. A jestli třeba – jen možná – nebudou někdy tak mocní, že se z nich pro Mlhobránu stane větší hrozba než Říše. Vydal se za nimi, otřesen vlastními úvahami, ale už přemýšlel o tom, co by se mělo v takovém případě udělat. A přemítal, jestli udělal dobře, když Morituriho zachránil. Vždycky se cítil trochu nadřazeně, protože řada obyčejných lidí se esperů bála pro jejich moc. Teď věděl, jak se cítili. Teď už nebyl na vrcholu on. A dokonce si ani nebyl jistý, jestli vůbec dokáže na vrchol dohlédnout.

Mezi ustupujícími říšskými vojáky byl i Toby Zlokh a jeho kameraman Flynn. Byli přiděleni k pozemním silám, aby zblízka natočili úspěšnou invazi, jenže se to zjevně nějak nevyvedlo. Když už bylo nad slunce jasné, že je zle, nařídil poručík Ffolkes Flynnovi, aby odvolal kameru a vypnul ji. Živé vysílání se z technických důvodů přeruší. A aby bylo naprosto jasné, jak vážné ty důvody jsou, přitiskl Ffolkes Flynnovi pistoli k zádům a držel ji tam, dokud se kamera nevrátila a neusadila se Flynnovi na rameni. Rudé oko zhaslo a bylo to. Toby protestoval, ale nikdo ho neposlouchal. Ani to nečekal, ale stejně musel něco namítat, jinak by si o něm mysleli, že je baba. Ani on, ani Flynn nepochybovali o tom, že by Ffolkes tu pistoli použil. Byl sinalý vztek nad porážkou invazních sil a zjevně si hodlal vylít vztek na komkoli, kdo bude tak hloupý, že ho bude dráždit. A tak Toby s Flynnem ustupovali spolu s vojskem, dokud nebyl Ffolkes odvolán, aby důkladně vypeskoval zase někoho jiného. Když odešel, pořídili pár velkolepých záběrů ze ztroskotání gravitačního člunu a pak už museli zatraceně rychle prchat, protože z nebe jako vražedné krupobití padaly roztavené kusy kovu. Když už byli zase dočasně v bezpečí a vlekli se sněhem za městem, pokusili se získat od vyčerpaných vojáků nějaké interview, ale po několika negativních reakcích, které se stupňovaly od sprostých nadávek po opravdu vážně myšlené výhrůžky, to vzdali. „Tak mě napadá, kam nás asi pošlou příště,“ poznamenal po chvíli Flynn. „Viděl bych to někde, kde to jde trochu líp,“ odvětil praktický Toby. „Pokud nějaké takové místo existuje.“ „Určitě. Tady měli obránci jen štěstí, to je všechno.“ „Já nevím,“ pravil Flynn. „Jaká byla pravděpodobnost, že gravitační člun spadne zrovna na válečné vozy?“ Toby se na něj podíval. „Co tím chceš naznačit? Že ho rebelové nějak stáhli dolů? Na to zapomeň. Takový druh zbraní nemají. A jestli myslíš na espery, tak dokonce ani samotná neblaze proslulá vyšetřovatelka Topaza by nedokázala stáhnout dolů něco tak velkého. Espeři prostě zatím tak silní nejsou. A to ani v případě, že jim mozky nedráásá Legie.“ „Tohle je Mlhobrána,“ nevzdával se trdnomyslný Flynn. „Já už slyšel o Mlhobraně věci! A všechny byly toho druhu, abych sem opravdu nikdy netoužil jít.“ „Rozhodně je to město plné překvapení,“ souhlasil Toby. „Viděl jsi, kdo vede rebely? Jack Hokus a vypadá dočista jako na svých starých holo. Jenže je-li toto Jack Hokus, tak kdo vedl rebely na Technu III.? Tamten muž vypadal o hodně starší a ztrhanější. A kromě toho nevěřím, že by se v tak krátkém čase dokázal dostat odtamtud sem. Rozhodně ne bez říšské techniky.“ „Třeba je jeden z nich dvojník. Nebo klon.“ Flynn se zamračil. „Ať tak či tak, vypadá to, že nám toho hodně neřekli.“ „Nic nového pod sluncem,“ odušil Toby. „Jestli kolem něj poběžíme znovu, možná bychom z něj mohli vymáčkout interview. Za takovou reportáž bych si mohl říct cokoli. A zaručeně by to bylo v hlavním vysílání.“ „Ti, kdo jsou u moci a chtějí se u moci udržet, by ti to nikdy nedovolili vysílat.“ Toby se vesele ušklíbl. „Prachy zmůžou všechno.“

V nejspletičtějším labyrintu uliček, v srdci Zlodějské čtvrti, u Černého trnu se představitelé esperského svazu úporně snažili držet krok s vývojem událostí. Z celého města sem chodily nové zprávy a celou dobu se do už tak přeplněného výčepu drali další a další lidé. Radní, teď už bez Alberta Magna, dosud hloubali nad velkou mapou Mlhobrány a zachmuřeně studovali situaci. Dobrých zpráv chodilo pomálu. Esperští zástupci zaznamenávali pozice gravitačních člunů a kluzáků jako malé černé stíny, které poletovaly nad mapou, a espery, kteří vzlétali do boje s čluny, jako jasné hořící jiskřičky. Jiskřičky obvykle po chvíli zhasly a nikdo se neptal proč. Na hranicích města byly vidět další stíny – tam říšské vojsko prolomilo hradby. Tmavé skvrny se rozlézaly dovnitř – to se invazní síly tlačily do města navzdory veškerým snahám obránců je zpomalit. Stíny se zastavily jen na jihozápadní hranici – odtud přicházely zprávy o nečekaném vítězství.

Šancovy děti se choulily v koutě na pokrývkách, Šanc chodil mezi nimi, přemlouval je, chválil, uplácel cukrátky a děti vytrvale, monotónně mly informace a výstrahy. Každé jedno, když ho nechal příliš dlouho samotné, upadalo do zlých snů a úpěnlivě nařikalo a ječelo. Zástupci esperského svazu drželi svými obrovskými mentálními schopnostmi pozici a obyvatele Černého trnu v utajení, ale ani oni nemohli ochránit abraxaské děti před hrůzami Legie. Nekonečný jekot jim drásal mozek a duše jako skřípání kostí či strhávání masa zaživa. Nikdo nevěděl jak to děti prožívají, ale stačilo se podívat do jejich tváříček, stačilo se podívat, jak zoufale nařikají a svíjejí se v pokrývkách, a nikdo se raději neptal. Šanc úpěnlivě prosil radní, aby mu dovolili dát dětem sedativa, ale odpověď byla vždycky zamítavá. Byly příliš potřebné. Pár esperů se s důležitými vzkazy teleportovalo ven a zase zpátky. Objevovali se a mizeli, nechávali po sobě lehké poryvy vzduchu a jiskření statické elektřiny, která se bolestivě vybíjela přes nejbližší kov. Všichni věděli, že při každém

přesunu riskují život, křik Legie je rušil v soustředění a někteří se už nevrátili.

Jen se mihli na místě určení a už je nikdy nikdo nespatriil. Někteří se vrátili do výčepu po kusech nebo strašlivě znetvoření.

Jeden se materializoval s půlkou těla ve zdi. Ještě tam byl, trčel z cihel. Nikdo nevěděl, jak ho vyndat, aniž by museli rozbourat zeď, ale naštěstí byl mrtvý, a tak mu jen přehodili přes hlavu ubrus, aby nebyly vidět vytržené oči a zkroucená ústa, a předstírali, že tam není.

A jeden muž se zhmotnil ve vzduchu a na zem dopadl jako hromada krve, svalů a vnitřností. Materializace ho obrátila naruby. Hrozné bylo, že na to nezemřel. Nakonec mu Donald Royal jedinou milosrdnou ranou uťal mečem hlavu.

Radní a zástupci esperského svazu se společně snažili sestavit nějaký plán obrany, ale události se vyvíjely tak rychle, že ve skutečnosti stačili jen reagovat na říšské akce a omezovat škody. Všichni už chraptěli a oči se jim zavíraly únavou. Cyder neustále roznášela po výčepu horkou kávu a svažené pivo, dodávala pravidelný přísun informací ze své vlastní sítě informátorů, lidí, s nimiž spolupracovala předtím, než začala žít počestným, bezúhonným životem, a snažila se nemyslet na to, co se asi stalo s Kočkou. A celou dobu jim nad hlavou burácely gravitační čluny, až se hospoda otřásala jako při hromobití, a netušily, jak blízko jsou srdci rebelského vzdoru.

Kast a Morgan vlekli svého vězně skrz bitevní vřavu k vyšetřovateli Břítvovi. Břítva stál na hromadě trosek, které bývaly severovýchodními hradbami, a zadumaně se díval, jak se jeho vojsko sune hlouběji do hořícího města a cestou likviduje veškerý odpor. Počkal si, až budou vojáci se svým zajatcem skoro u něj, a teprve potom se otočil a vzal je na vědomí. Jeho tmavá tvář byla klidná jako vždy, ale v očích mu plál náruživý, krutý žár, který Kasta s Morganem silně znervózňoval. Rychle se vyšetřovateli uklonili a zajatce nakopli, aby se i on poklonil.

Břítva si dlouhou chvíli muže jen mlčky prohlížel. Vězeň byl slušně oblečený, ale drahé šaty byly zvalené, potrhane a celé od krve. Obličej měl samou modřinu a šrám. Kast a Morgan zřejmě nebyli zrovna nejněžnější, když ho přesvědčovali, aby šel s nimi.

„A toto je co?“ optal se jich konečně.

„Zrádce a udavač, pane,“ sdělil mu nadšeně Kast. „Jmenuje se Artemis Daley. V Mlhobráně něco jako hybná síla, dá-li se mu věřit. Slibuje nám užitečné, ne-li přímo životně důležité informace, pokud nezničíme nemovitosti, na kterých má zájem.“

Dokonce se dobrovolně nabídl, že nám dá plán města, na němž jsou ty nemovitosti vyznačeny. Není to od něj hezké? Pod určitým nátlakem se rovněž nabídl, že nám nakreslí ještě jeden plán a přesně nám na něm vyznačí, kde se v tuto chvíli skrývá městská rada. Oplátkou žádá, abychom ho nechali naživu a ponechali mu jeho dobré živobytí. A tak jsme ti ho přivedli, pane. Je-li tím, kým tvrdí, a ví-li to, co tvrdí, že ví, mohl by nám i být užitečný. A pokud v tom vidíš možnost udělit mně a mému příteli pochvalu či nás dokonce rovnou povýšit, pane, nu, však jsme konali jen svou povinnost.“

„Ale to povýšení bychom stejně brali,“ ozval se Morgan. „Nebo nějakou medaili, kdyby se rozdávaly.“

„Vedli jste si dobře,“ zhodnotil to Břítva. „Teď buďte zticha. Rozvážně se na vězně usmál. Muž znejistěl ještě víc, pokud ta vůbec bylo ještě možné. Břítva přistoupil blíž a pátravě se mu zadíval do tváře. „Já tě znám, Artemisi Daleyi. Jsi v našich záznamech. Zprostředkovatel, lichvář a v případě nutnosti vymahač pohledávek. Středně velká ryba ve velmi malém rybníku. Už dřív jsi nám prodal pár informací. Nic světooborného, ale stačilo to na to, aby to vypadalo, jako že k nám patříš. Tak co, Artemisi. Řekneš mi, kde jsou mí nepřátelé?“

„Nejdříve... se musíme dohodnout na ceně, vážený,“ řekl Daley co možná neklidnějším hlasem. „Koneckonců, já jsem jen poctivý obchodník, který se v těžkých časech snaží něco vydělat. Já nemám zájem na válce. Ale člověk v mém postavení si nemůže dovolit poskytnout cenné informace jen tak. To by se rozkřiklo a zničilo by mi to pověst. Bezpochyby mi rozumíš, že?“

„Naprosto,“ odtušil Břítva a podíval se na Kasta. „Zabij ho.“

„Počkej! Počkej!“ Daley chtěl couvnout, ale Kast s Morganem ho pevně chytily a srazily ho na kolena. Daley se tak klepal, až mu z obličejů odletovaly kapky potu. „Počkej, ctihodný pane!“

Dovol mi... poskytnout vám nějakou maličkost jako známku dobré vůle. Radu můžeš najít u Černého trnu ve Zlodějské čtvrti.“ Pln úzkosti se zahleděl na Břítvu. „Rád bych ti nakreslil mapu, pane, a přesně ti ukázal, jak se tam dostaneš, ale vkleče se kreslí trochu těžko...“

„My mapy máme,“ přerušil ho Břítva. „A teď už od tebe víme všechno, co potřebujeme.“ Kývl na Kasta a Morgana. „Exemplární potrestání.“

Kast s Morganem vesele přikývli a už táhli Daleye pryč.

Kopal a vzpouzel se, ale nebylo mu to nic platné. „To nemůžete! Jsem významný mlhobranský občan! Řekl jsem vám, co jste chtěli! Řekl jsem vám...“

A křičel a křičel, dokud ho Morgan nepraštil pistolí do hlavy.

Ještě cosi vzpurně blábolil, když ho Kast s Morganem věšeli na nejbližším kandelábru. Pak couvli a dívali se, jak sebou ve vzduchu hází. Břítva pro něj měl jen trpký úsměv. Na zrádce neměl čas. Díval se, jak oběšenec umírá, a přemítal, kdy se s ním spojí místní agenti klanu Chojiro.

Lidé u Černého trnu zjistili, že je gravitační čluny, které se jim vznášely přímo nad hlavou, už odhalily, teprve když do krčmy začaly praskat disruptorové paprsky. Břidlicová střecha se rozletěla na kusy a horní patro rázem zachvátily plameny, které rychle smetly hostinské pokoje a sežehly těch pár lidí, kteří přežili zásah. Jejich křik pohltilo burácení požáru. Energetické paprsky rozbrázdily horní patro a zaútočily na strop výčepu, ale esepři uvnitř v poslední chvíli vztyčili psionickou stěnu a disruptorové paprsky se od ní odrazily zpět. Šancovy děti přišly s varováním v poslední

sekundě. Espeři ve výčepu byli představitelé esperského svazu a tím pádem jedni z nejsilnějších mozků v Mlhobráně a společně disruptorový útok odrazili. Ale ani oni nemohli Černý trn zachránit.

Horní patro se změnilo v plamenné peklo. Dřevěný strop ve výčepu začal černat a doutnat. Zásahy otřásaly celou hospodou. Cihly praskaly a shora se začaly sypat drobné pramínky prachu a zdíva. Ve výčepu začalo být vedro k nedýchání. S tím espeři nemohli udělat nic. Dost na tom, že dokázali odrážet disruptorové paprsky. Donald Royal si vzal všechno na povel a rychle lidi organizoval. Pro případ, že by plameny nahoře pronikly skrz zavřené dveře, nechal zatarasit nábytkem zadní schodišťovou šachtu. Cyder nosila kýble s vodou, aby byly po ruce, kdyby dole najednou vypukl požár. Šancovy děti teď nařikaly už skoro nepřetržitě, ale Šanc se jim neodvážil dát sedativa. Ještě možná budou muset utíkat.

Pár lidí zpanikařilo a rozběhlo se k východu. Hokus na ně řval, ale marně, neposlouchali ho, vyběhli ven a energeticko paprsky je rázem smetly. Přilétaly další gravitační čluny a soustředěná palba na budovu sílila. Všechny domy kolem hospody už stály v plamenech nebo z nich zbyla jen hromada sutí. Na ulicích ležely ohořelé mrtvoly a ohnivá palba sílila. V Černém trnu se zlomil dřevěný trám, který držel strop, spadl na zem jako obří kladivo a pohřbil pod sebou Lois Barron. Ta tíha ji přišpendlila k podlaze a z úst jí vytryskla krev, ale ještě chabě bušila rukama do trámu. Bylo zřejmé, že umírá, ale dokud nezůstala nehybně ležet, ostatní se vytrvale snažili těžký trám zvednout a sundat ho z ní. Když znehybněla, sedl si trpaslík Castle vedle ní a lhostejný ke všemu kolem ní držel za ruku.

McVey a Royal si nemohli dovolit mrhat časem na truchlení.

Jako jediní zbývající radní nevěděli co dřív. Jestli někdo dokáže vymyslet, jak se dostat z této pasti, budou to oni dva. A právě v tu chvíli začala psionická stěna slábnout a pak popraskala. Ani ty nejsilnější mozky v Mlhobráně nemohly fungovat věčně, když jim Legie donekonečna nařikala v hlavě.

Síly jim došly a oni sami mentálně vyhořeli. Z nosů a uší jim tekla krev. Největší esp-rušička v Říši vytrvale bušila do jejich myslí, až s nimi coul po coulu skoncovala. Ve štítu se objevily praskliny. Úzké paprsky energie prorážely stropem do výčepu a probodávaly lidi jako špendlíky hmyz. A pak jeden energetický paprsek zasáhl a zabil toho nejsilnějšího espera a clona se zhroutila.

Jenny Psycho okamžitě rozvinula svou mysl a trhlínu ve cloně zase zacelila. Celou dobu doufala, že to nebude nutné. Nepochybovala o tom, že jakmile se odhalí, upne Legie veškerou svou pozornost na ni, a Jenny si nebyla úplně jistá, jestli dokáže něco tak nepřírozeného porazit. Ale teď už jí nic jiného nezbývalo. Espeři kolem ní se hroutili a umírali a Jenny postupně převzala veškerou tíhu na sebe, ale to vypětí začalo být velmi brzy neúnosné. Jenny Psycho se přes veškerou svou sílu nemohla měřit s takovým množstvím mozků, které tvořily Legii, a jestli má ona a všichni ostatní ve výčepu přežít, bude se muset stát něčím mnohem silnějším než pouhou Jenny Psycho.

A tak se stáhla do sebe na to jasně zářící místo, jehož se kdysi, v temných celách Sila devět, dotkla Mater Mundi.

Volala nadesperku Mater Mundi, Naši Matku všech Duší, ať přijde a znovu se skrz ni projeví a spojí všechny espery v Mlhobráně do jednoho velkého společenství, které by vyhnalo Legii a Říši z Mlhosvěta. Volala a nikdo neodpovídal. Jenny zasténala. Její hořké vytyčení o ponížení, zradě a beznaději na okamžik přehlušilo i nekonečný křik Legie. Kam až se dokázala mentálně podívat, nikde nebylo po Mater Mundi ani stopy, všude viděla jen zářivé jiskřičky mlhobranských esperů, které jedna po druhé zhasínaly, a ta hrůzná věc zvaná Legie pomalu upínala svou pozornost na ni. Mater Mundi ji opustila.

Jenny Psycho už se držela jen silou vůle. Musela. Tolik lidí na ní záviselo. Krátký dotyk Mater Mundi z ní udělal jednoho z nejsilnějších esperů, jaké kdy Říše viděla, ale i tak měla co dělat, aby odrazila to množství v jedné zvané Legie. Ta bolest byla nesnesitelná, ale Jenny se nevzdávala. Kdyby zemřeli i poslední členové městské rady, mlhobranský odboj by se rychle rozpadl a Říše by zvítězila. Jenny se stáhla do sebe, přetřela veškeré spojení s vnějším světem a celou vůlí se soustředila na udržení psionického štítu. Už neslyšela ani nářek lidí umírajících na ulicích kolem Černého trnu – disruptorové paprsky zuřivě praskaly do země hlava nehlava, zabíjely všechno, co se hýbalo, a šířily oheň a zkázu. Nemohla si dovolit nechat se tím rozptylovat. Teď byl celým jejím světem psionický štít.

Věděla, že ji to vypětí zabíjí, ale nedbala na to. Po hrůzách a agóniích v Silu devět se zapřísáhla, že raději zemře, než aby se nechala znovu zajmout. Z nosu a uší jí vytékaly pramínky krve a s každým sípavým dechem se jí u úst dělaly krvavé bubliny.

Bolest začala postupně polevovat – to její mysl začala kus po kuse odumírat. Nevěděla o tom, že její obličej vypadá jako umrlčí maska. A přesto bojovala dál, odmítala se vzdát, odmítala se nechat porazit a pomalu začínala svého protivníka, Legii, po znávat, pomalu začínala vidět, kdo a co to je. Z čeho je. Z mozků lidí, které možná znala, a z Červových červů. A Legie se dívala na ni a poznávala, kým je ona. Červi si pamatovali ji i to, co už jednou udělala. Báli se jí. Jenny Psycho se v duchu rozesmála a byl to hrozivý, nemilosrdný smích.

Invační síly postupovaly na všech frontách, někde pomaleji, jinde rychleji. Vypadalo to, že každý muž, žena i dítě, kteří udrželi zbraň v ruce, byli na mlhobranských ulicích, bránili barikády a blokovali křižovatky, stříleli z oken a průchodů a nutili vojáky bojovat o každý coul a platit za každé vítězství krví a smrtí. Ustupující obránci cestou vyhazovali do vzduchu domy, aby zahradili ulice a zpomalili postup Říše. Střelné zbraně rebelů nepříteli zmatly a vojáci před nimi prchali, byli zvyklí na předvídatelnost a dlouhé pauzy disruptorové palby, ale nakonec se naučili postupovat za hradbou silových štítů a střelné zbraně ztratily smysl.

Už nezbyli žádní činní espeři, ani na obloze, ani na ulicích.

Legie byla příliš na všechny vyjma těch nejsilnějších a z těch byla většina už mrtvá. Obránci ulici po ulici ustupovali, snažili se dodržovat staré mlhobranské plány nouzové obrany, jenže ty plány nebyly aktualizovány už celou věčnost. Důležité trasy už dávno zatarasily pouliční tržiště a nové budovy a některé ulice existovaly jen na těch nejstarších mapách. Obránci dělali, co mohli, ustupovali, jen když už neměli jinou možnost, ale pomalu se stahovali ke zranitelnému

srdci Mlhobrány.

Zranění a prchající putovali městem na člunech po Podzime.

Bylo to rychlejší a bezpečnější než spoléhat na ulice. Parní čluny na uhlí bafaly po zamrzající řece sem a tam, ocelové přídě lámaly ledový škráloup a rudá čelní světla hořela do noci jako řefavé uhlíky. Budovy na obou březích planuly jako pekelné ohně. Podzima se vinula městem skrz Cechovní čtvrť přes Kupeckou do Zlodějské a čluny pluly sem a tam s tichým zoufalstvím. Pasážeri člunů na sebe příležitostně volali, dychtiví zjistit něco o osudu svých blízkých nebo o vývoji bitvy, ale zprávy byly obvykle zastaralé a jen málokdy dobré.

Postupující vojáci se snažili proniknout ke člunům a v docích probíhaly šarvátky, ale přistavní dělníci z doků, ozbrojeni ozubenými noži a lodními háky, je vytrvale odráželi, znali každou píd' svého teritoria a byli to tvrdí a stateční bojovníci. Některé čluny byly tak přetížené prchajícími a raněnými, že se sotva vlekly, nebyly schopné manévrovat a staly se z nich snadné terče pro gravitační kluzáky. Disruptory je rozstřílely na hadry, hořící trosky ucpaly řeku a zahltily doky a na temné hladině pluly ohořelé, zmrzačené mrtvoly, které pomalu zamrzaly v ledovém škráloupu.

Větší čluny se vyzbrojily starodávnými děly a donutily gravitační kluzáky, aby se držely v uctivé vzdálenosti.

Standardní taktika gravitačních kluzáků byla odklonit palbu protivníka silovým štítem, pak štít spustit a pálit zpátky, dokud se nepřátelské zbraně nedobijí. Nečekaly děla, která není zapotřebí mezi výstřely energeticky dobíjet, a Říše ztratila spoustu kluzáků, než se ten poznatek rozšířil. Jenže střelné zbraně a munice, které dodal rebelům Morituri se rozdávaly na setkání, takže teď už všude munice docházela, zatímco invazní síly, jak se zdálo, nebraly konce.

Dělostřelci na člunech se schoulili za improvizované kryty a zařekli se že už nevystřelí jediný náboj nadarmo.

Říšští vojáci postupovali tvrdě dobytými ulicemi Mlhobrány překračovali mrtvé a házeli granáty do těch několika málo domů kde by se snad mohl ještě někdo skrývat. Jistě, lepší domy nechali netknuté a dokonce u nich nechali na stráž pár mužů aby je hlídali před lupiči. Až Říše toto město ovládne, obsadí tyto domy noví páni, schválení Říší. Ale všechny ostatní domy hořely a plameny šlehaly k noční obloze jak ohně hlásající vítězství.

Kast s Morganem se spokojeně ploužili v zadním voji hezky daleko od skutečné akce a okázale střelili na nepřátelské záškodníky a kohokolí dalšího, kdo se jim znelíbil. Zabíjeli všechny, kdo vypadali jen trochu nebezpečně, muže i ženy, a když se oběť snažila zalézt do domu, házeli skrz okna granáty. Stejně jako nikdo jiný z invazní armády, ani oni neměli zájem brát zajatce. Na to dojde později, až bude město jejich. Kast s Morganem si občas, když se nikdo nedíval, dopřáli trochu oddechu a kapku si zaloupili, ale kořisti moc nebylo ani v těch několika málo budovách, které nějak unikly ohni a granátům. Mlhobrána nebyla zrovna pověstná bohatstvím, vyjma několika nejšťastnějších míst, ale k těm se Kast s Morganem nedostali.

A tak beze spěchu kráčeli úzkými ulicemi, ignorovali mrtvé, smrad a krví pocákanou dlažbu, podávali si sem a tam láhev, dokud nebyla prázdná, a při nejbližší příležitosti si našli novou.

Víno bylo převážně mizerné, ale přece jen, víno je víno. Mezi loupením a vražděním si zpívali bojové písně a vulgární popěvky, ale nějaká příležitost, kterou by mohli popadnout za pačesy, pořád nikde. Až našli v troskách převážně prohlédnutého domu dívku. Stěny domu zčernaly a ohořely a okna byla rozbitá, ale jinak dům ještě stál. Přesně místo, kam by se schoval nějaký vyděšený uprchlík. Což byl hlavní důvod, proč ho Kast s Morganem prohledali. Dívce bylo nějakých patnáct šestnáct, klepala se strachy, rty se jí prosebně třásly a zoufale třeštila oči.

Šaty měla potrhane a špinavé a přitažlivá byla asi jako připálený steak, ale Kast s Morganem nebyli vybíraví. Zabouchli za sebou dveře a vesele se na sebe zazubili.

„To je přesně to, co nám chybělo,“ pravil Kast. „Invaze není invaze, dokud si člověk pořádně nezapíchá.“

„Kdo jde první?“ otázal se mnohem praktičtější Morgan.

„A ne, tentokrát si neházím.“

A tak hráli kámen-nůžky-papír a vyhrál Kast. Začal si rozepínat opasek. Dívka v tom uviděla šanci, ale Morgan ji snadno chytil a přitáhl zpět. Šla mu po očích, prsty měla jak pařáty a tak ji otočil zády k sobě a přitiskl jí paže k bokům. Ještě kopala a vzpouzela se, takže ji trochu stiskl, až z ní vymáčkł dech, a takhle ji hodil Kastovi k nohám. Pak si k ní dřepł a mile se na ni usmál a ona mu plivla do obličeje. Celkem ležerně jí hřbetem ruky jednu vrazil. Odhodilo ji to, že se zastavila až o protější zeď. Sípala a očima přeskakovala z Kasta na Morgana a zpět. Z nosu jí tekla krev a nudle. Kast se na ni vesele zazubil.

„Jen bojuj, holčičko. Já mám dobrý boj rád. Když budeš dobrá, opravdu dobrá, dostaneš nakonec zvláštní odměnu. Necháme tě naživu.“

A pak oba vojáci strnuli. Zvenčí je někdo volal. Čekali, doufali, že odejde, ale hlas se ozval znovu a ještě hlasitěji. Dívka se nadechla, že zaječí, ale Morgan ji praštil přes ústa.

„K čertu,“ zavrčel Kast. „Tolik lidí za námi mohli poslat a on to musí být zrovna seržant Franke. Ten nikomu nedopřeje ani trochu potěšení. Ten hlupák si snad myslí, že mu to tu všechno patří.“

Morgan jen pokrčil rameny, šel k dívce a jediným úsporným pohybem meče jí podřízl krk. Dívka se sesunula ke zdi a rukama si stiskla otevřenou ránu na krku. Mezi prsty jí prýštila krev.

Pak se zhroutila, ruce jí sklouzly k bokům a život z ní unikl. Kast procítěně zaklel a zase si zapnul opasek.

„Nevadí,“ řekl Morgan. „Však ono se ještě něco najde. Franke nemůže být všude.“

Vojáci se na sebe ušklíbli a bezstarostně si pohvizdujice vyšli zpátky na ulici. Celkem vzato jde invaze dobře.

Vesmírný přístav v Technočtvrti byl totálně v troskách. Někáký čas stačilo držet gravitační čluny v mezích, disruptorové dělo ze ztroskotaného vesmírného křižníku Temný vítr, nablízko elektronické zaměřovače nepotřebovalo. Ale čluny brzy zjistily, že dělo má omezený dostřel, stáhly se zpátky, spojily se s křižníkem a požádaly o posily.

Vzdorující na tu práci poslala dolů šest těžce obrněných pinas. S burácením se přihnaly z noci dřív, než je někdo stihl zaznamenat, a dělo rozstřelily. Tu explozi bylo slyšet po celé Mlhobráně. Když tak zůstal přístav bez obrany, provedly pinasy kobercovou palbu, čímž mimo jiné zlikvidovaly lodě na přistávacích rampách a všechny letištní vozy. A čluny

se mezitím stáhly kolem řídicí věže.

Rebelské lodě na rampách explodovaly jedna po druhé a do vzduchu se zvedaly plameny a dým. Tu a tam krátce zazářila nezvyklá záře, když vybuchly vesmírné pohony a uvolnila se z nich energie. Přistávací rampy teď budou silně radioaktivní, dokud sem Říše nedopraví výkonné čističky vzduchu. Přežila jen Moriturova loď Slunochod II., chráněná silnými hádoidskými štíty. Pinasy ji uvedly do záznamů jako něco, čemu se bude nutno věnovat později, a přesunuly se dál. Teď měly práce víc než dost jinde.

Kontrolní věž vydržela nejdéle, měla zesílenou konstrukci a v oknech ocelové sklo, ale nakonec i ona padla, gravitační čluny ji prostřílely disruptorovou palbou jak řešeto. Ocelové sklo se rozprsklo dovnitř a řádilo v místnostech jako vražedné šrapnely – střepiny pozabíjely všechny, kdo ještě ve věži zůstali, a pro případ, že by náhodou někdo přežil, čluny věž zapálily a nechaly ji hořet. Tím pinasy a čluny práci dokončily a zvolna odletěly hledat jiný cíl. Všude na rampách leželi mrtví – pozemní personál, který připravoval lodě k nouzovému odletu, a davy těch, kteří byli přesvědčeni, že nejbezpečněji bude v dobře chráněném přístavu, nebo kteří se chtěli pomocí obrovských úplatků potají dostat z planety. Přílet říšských lodí je zastihl na otevřeném prostoru, neměli se kam skrýt, neměli kam utéct, volali o pomoc, která nepřišla, a umírali. Na rozbitých rampách hořely trosky lodí, to, co zbylo z kontrolní věže, plápolalo jako obří svíce, a rozbité zdi tály v tom žáru jako vosk.

Přístav padl.

Mladý Jack Hokus vedl Owena, Házel, Silvera a své oddané, nadšené stoupence zpátky do města pátrat, kde je zapotřebí pomoci. Vojáci na jihozápadní hranici, kteří byli donuceni se stáhnout, se rozdělili a hledali snazší přístupové cesty do města. Nikdo nepochyboval o tom, že je najdou. Hokus brzy narazil na jednu barikádu, které hrozilo, že podlehne říšskému útoku, a horlivě se jí vrhl na pomoc. Improvizovaná barikáda byla postavena z těžkých kusů nábytku a podobného použitelného zařízení, které obránci vytahali na ulici z okolních domů, nastavěli na sebe a posvazovali, a získali výslednou zeď skoro dvanáct stop vysokou. Menší kusy rozštípali na ostré dřevěné bodce, které teď výhrůžně trčely z barikády a braly protivníkovi chuť se přibližovat.

Železné hřeby zkroutili a pospojovali do ježků, hroty namočili do hnoje a pak je házeli na ulici vojákům pod nohy. Hokusova malá armáda se rozvinula za barikádou a mezerami v barikádě střílela ze samostřílů a pistolí na každého vojáka, který jen zamířil disruptorem na barikádu. Obě strany rychle pochopily, že o osudu barikády rozhodne teprve boj muže proti muži.

A protože barikáda blokovala poslední velkou přístupovou cestu do centra, bylo její ovládnutí pro obě strany životně důležité.

A tak se říšské oddíly, které postupovaly ulicemi, kryly za spojenými silovými štíty a cestou naslepo pálily z disruptorů. Energetické paprsky prorážely do barikády obrovské díry a sežehli všechny nešťastníky, kteří se jim náhodou připlétli do cesty, ale polovina výstřelů barikádu minula a barikáda stála dál. Rebelové pálili vojákům po nohách, protože ty jim silové štíty nechránily, a celé oddíly šly kzemi, jak vojáci padali jeden vedle druhého, ale vojsko přesto pořád postupovalo dál, až se nakonec obě strany střetly u barikády a vítězství zůstalo jen na odvaze, zoufalství a holých mečích.

Owen s Házel bojovali bok po boku. Dosud byli spojeni poutem a cítili se silnější a ostrážitější než kdy jindy. Už nepotřebovali Krev ani Žihadlo. Teď v nich působilo něco nového, něco jim dávalo sílu a rychlost větší, než poznali kdy dřív. Silver si dal poslední dávku Krve už dávno a teď se držel na nohou jen silou vůle a zodpovědnosti. Obavy z Owena a Házel už pustil z hlavy. Ať se z nich stalo cokoli, jsou pro boj s invazním vojskem zcela zjevně to nejlepší, na co by člověk mohl vsadit, a tak se Silver ujal toho, že jim kryl záda. Usoudil, že i bohové potřebují někoho, kdo jim hlídá slepá místa. Bylo poměrně zajímavé, že Silver nedokázal sám sebe přesvědčit, aby mu záleželo i na Jacku Hokusovi. Na tom muži bylo něco, z čeho Silverovi naskakovala husí kůže, i když by nedokázal přesně popsat co. Pravděpodobně to bylo prostě tím, že byl tak strašně dokonalý. Rozhodně taky vypadal skoro jako bůh, jak tam tak stál na barikádě, oběma rukama se oháněl mečem a hrdinně Říši vzdoroval.

Boj pokračoval, šarvátky propukaly před, na i za barikádou.

Owen s Házel stáli každého, kdo na ně zaútočil, vzpurně řvali a suverénně odkláněli disruptorové paprsky, což teoreticky ani nebylo možné. Owenův bitevní pokřik Shandrakor se zvedal nad bitevní vřavu znovu a znovu a přebírali ho další a další rebelové, až jich bylo skoro stejně jako těch, kdo bojovali se jménem Jacka Hokuse na rtech. Rebelové zatlačovali říšské oddíly dál a dál a nakonec se přelili přes barikádu a vytáhli proti vojákům do ulice.

Ulice se zaplnila šarvátkami muže proti muži, masa bojovníků se přelézala sem a tam, pod nohama se jim váleli mrtví a ranění.

Vojáci z plna hrdla hulákali bitevní písně, ze zadu je poháněli ozbrojení důstojníci a zevnitř bojové drogy. Domy po obou stranách hořely a doutnaly, ale přesto děti a ti, kdo byli na boj příliš staří či slabí, vylezli na střechy a shora házeli po nepříteli cihly, břidlicové tašky a lilí na vojáky vroucí vodu. Mířili pečlivě a mnohý voják byl zničehonic vyřazen z boje nečekaným darem shůry.

Toby Zlokh s Flynnem byli přímo uprostřed dění a všechno to natáčeli. V současné chvíli se schovávali v nedalekých dveřích, zatímco Flynnova kamera poletovala nad masakrem a vybírala nejlepší záběry. Tobyho komentář byl čím dál uštvanější, ale Toby se nevzdával, věděl, že jestli se mu to nějak podaří propašovat přes cenzory, zpravodajské agentury se přetrhnou, jen aby přišly s co nejlepší nabídkou. Tohle bude dobrý materiál. Ffolkes byl čím dál choleričtější, pokud šlo o to, co mají a nemají natáčet, ale Toby s Flynnem se ho nakonec zbavili tak, že jednoduše zařvali Podívej se tamhle! a rozběhli se každý jiným směrem. Než se Ffolkes rozhodl, za kým z nich má běžet či koho zastřelit, byli v prachu.

Pak se celkem snadno zase našli a vydali se hledat nějaké větší bojiště. Netrvalo dlouho a jedno našli. A od té doby už to bylo jen z bláta do louže a z deště pod okap — prchali, zalézali a schovávali se, zatímco Flynnova kamera to celé natáčela. Jak vojáci, tak rebelové sice Tobyho s Flynnem ignorovali jako zjevné civilisty, ale létající kulky, disruptorové paprsky a padající budovy tak dobrou rozlišovací schopnost neměly. Toby by rád rebelům fandil, bojovali proti přesile a byli hůř vyzbrojeni a přesto se odmítali vzdát, jenže nemohl, pokud chtěl, aby se záběry, pro které riskoval život, vysílaly v Říši. A tak zůstal se svým komentářem opatrně neutrální a nechal obrázky, aby mluvily samy za sebe.

I mladý zloděj známý jako Kočka byl na střeších a odváděl svůj díl práce. Vyřídil všechny Cyderiny vzkazy a přísně vzato teď měl být na zpáteční cestě k Černému trnu, ale nemohl odolat, aby se nezapojil. Nikdy se nepovažoval za dobrodruha, ale nemilosrdná likvidace města, které považoval za svůj domov, v něm vybudila vztek, který nemohl jen tak hodit za hlavu, a tak házel po vojácích na ulici břídlíci a tašky a cokoli, co mu při šlo pod ruku, a opatrně balancoval mezi zjančenými lidmi, kteří ve svém nadšení málem padali ze střež. Nebyli na střechy tak zvyklí jako Kočka. Právě se zabýval rozebíráním komína na cihly použitelné k házení, když se náhodou podíval na protější konec ulice. I tam táhl z hořících domů černý dým, kotouče rozvíval horký vzduch a vzdušné víry, které za sebou nechávaly gravitační čluny, a právě když se Kočka díval, dým se roztřhl a Kočka uviděl tucet vojáků, jak táhnou na protější konec ulice pojezdě disruptorové dělo. Jejich úmysl byl naprosto jasný. Jakmile bude dělo připraveno, stačí jim vojáky stáhnout a zahájit palbu. Dělo jediným výstřelem rozmetá barikádu a pobije všechny kolem. Obránci nebudou mít šanci. Ve chvíli, kdy Kočkovi došlo, co se děje, už byl na nohou a pádil po příkrých střežích. Byl němý, takže křikem obránců na ulici varovat nemohl, a než by to vysvětlil lidem na střež, bylo by pozdě. Což znamená, že všechno zůstalo jen na něm.

Tiše se přesunul přímo nad vojáky, kteří právě pojezdě dělo domontovali a teď zapojovali zaměřovací počítače. Už byli skoro připraveni vypálit a Kočka pořád nemohl přijít na to, jak jim to zarazit. Házet po nich něčím by je jen rozzuřilo a jestli mají ruční disruptory, brzy by ho ze střechy sestřelili. Kdyby na ně skočil, tak by to sice nečekali a jednoho dva by dostal, ale zbytek by určitě dostal jeho.

Kočka se zoufale rozhlížel po střež, jestli nedostane nějaký spásný nápad, a očima zavadil o rozbitou, nakloněnou komínovou soustavu na konci střechy kousek od něj. Někaký energetický paprsek čistě usekl jeden roh, takže se komín naklání.

Vypadalo to, že by stačilo zatlačit a spadl by. Kočka mrkl dolů, kde je přesně dělo a jeho obsluha. Přimo pod komínem. Dokonalé. Ušklíbl se, opřel se ramenem o komín, vši silou zatlačil, ale nehnul s ním ani o píď. Zkusil to znovu, s rozběhem praštil ramenem do zdiva a nohy mu podjely na taškách. Vítr najednou změnil směr a vrhl na Kočku oblak hustého černého dýmu.

Kočka se svezl na kolena, rozkašlal se a lapal po dechu. V dýmu byly i žhavé uhlíky a Kočka si přehodil kapuci, aby mu nechytly vlasy. Dělo na ulici už bylo skoro připravené.

Kočka v duchu běsnil. Opřel se zády o komín, botami se zapřel o ty nejbezpečnější tašky a vši silou to zkusil znova. Zdivo se neochotně pohnulo. Vložil do zad a nohou všechno, až se mu svaly v obličejí křečovitě zkroutily a celé tělo ho bolelo, ale dál se nedostal. Zoufale se vzepjal, až mu srdce bušilo jako šílené a po tváři mu tekla pot, a komín se odloupl od střechy. Najednou. V jednu chvíli nic a v druhou cihly a malta zaprašťely, oddělily se a celý ten prokletý obrovský komín letěl dolů a Kočku vzal s sebou. Jak padal, automaticky se svinul a rovnou tápal po něčem, čeho by se chytil. Letmo zahlédl vytřeštěné zvednuté obličej obsluhy děla a vzápětí mu zmizely pod masou zdiva, které na ně dopadlo jako kladivo. Jak kolem sebe Kočka za letu mlátil rukama, zavadil o dřevěnou okenici a pevně se jí chytil. Na chvíli visel celou váhou za jednu ruku, ale hybnost pádu ho strhla ke zdi a do okna a pak už bylo tou nejsnazší věcí na světě proletět oknem do místnosti. Dopadl na podlahu, převáloval se, až se zastavil o protější zeď, a chvíli zůstal ležet, než popadl dech. Tlukot srdce se zpomalil, tep klesl na cosi, co by se dalo považovat za normál, a Kočka dospěl k závěru, že je nejvyšší čas vrátit se do bezpečí k Černému trnu, aby si o něj Cyder nedělala starosti.

Na mlhobranských ulicích se zapomnělo na staré zástě a rozdílly a rebelové se spojili v boji proti společnému nepříteli. Zavíli staří sokové bojovali bok po boku a zapřísáhli nepřátelé si navzájem kryli záda. Zdálo se, že na ulici vyšel každý, kdo mohl chodit a vládnout nějakou zbraní, všichni bojovali za záchranu města, jehož význam si neuvědomovali až do chvíle, kdy jim ho chtěl někdo vzít. Dokonce i Owenovi rivalové ze staré moriturské výzvědné sítě změnili názor a chopili se díla. Byli to podnikatelé, nikoli válečníci, ale ani podnikateli by se nestali, nemít dostatek dravosti a rozhodnosti. A možná si v hloubi duše vzpomněli na ty zapálené mladíky, jimiž kdysi bývali, a hluboko v nitru se probudily staré ideály a touhy.

Bankéř Neeson a majitel realit Robbins bojovali bok po boku, najednou se jim vybavily staré znalosti a oháněli se mečem jako zamlada. Právník Stacey měl elegantní rapír a Connolly a McGowan z přistavů si se sekerami v rukách prosekávali krvavou cestu skrz nepřátelské řady. Všichni bojovali statečně a dobře a byli překvapivě úspěšní na muže ve středním věku, zhýčkané pohodlným životem.

„Sakra, to mi to dělá dobře,“ pochvaloval si Neeson Robinsovi během krátké pauzy v boji. „Je to zase jako za našich mladých let, kdy jsme bojovali, abychom změnili svět a svrhli Říši. A to nejpozději do oběda.“

Robbins se rozchechtal. „Šťastné dny. Jak prosté. Stejně jsem se jako podnikatel už nudil.“

Z Černého trnu zůstaly hořící trosky, z patra se stalo peklo, střecha byla pryč, tu už oheň pohltil úplně, a k noční obloze se valila oblaka kouře. Nad krčmou se vznášely tři gravitační čluny a do trosek bušily disruptorové paprsky. Vnější zdi olizovaly plameny a ve zdivu se objevovaly velké praskliny. Uvnitř byl dým, chaos a panika. Uprostřed výčepu stála Jenny Psycho s pažemi vztaženými jako krucifix. Její mentální energie byla to jediné, co ještě odráželo vražedné

disruptorové paprsky. Z nosu, uší a očí jí tekly pramínky krve. V obličejí byla smrtelně bledá a pološílené oči se upíraly kamsi do dálky. Umírala a všem to bylo jasné. Ona byla to jediné, co ještě chránilo Černý trn, a coul po coulu ji to zabíjelo.

Donald Royal zorganizoval lidi do skupin s vědry vody a pokrývkami a pohotově hasili veškeré plameny, které vyskočily ve výčepu. Nebezpečí vlilo do starce nový život a najednou byl čilý, jako by mu bylo polovic. Radní McVey shromáždil Šancovy děti do skupinky a držel je dál ode zdi. Royalova partnerka Madelaine Skye stála s disruptorem v ruce u dveří.

Říšští vojáci už vystřelili dveře z pantů a teď se snažili vhodit dovnitř granáty. Ten první Skye uviděla, rovnou ho vyhodila zpátky a pak zaujala pozici u dveří, aby kohokoli dalšího od takových nápadů odradila. Venku, na protější straně ulice, trpělivě střežila dveře skupina říšských vojáků z lodi, připravená vyřídít každého, kdo by vyběhl ven. Nikdo neměl zájem brát z Černého trnu zajatce.

Cyder byla za barem a mezitím se nezřízeně opila. Krčma byla v troskách, ona byla lapena v hořícím domě a Kočku nebylo nikde vidět. Doufala, že je někde v bezpečí, ale dost o tom pochybovala. Už měl být dávno zpátky. Pravděpodobně se zapletl do nějaké bitky. Pořád dokola mu opakovala, ať se do ničeho neplete... Hodila do sebe další drink.

„Nemyslíš, že už máš dost?“ zeptal se jí Donald Royal.

„To teda nemám,“ odsekla Cyder. „Já můžu pít pořád.“

„Jestli odtud nakonec budeme muset prchat, budeš opilá a nebudeš k ničemu.“

„Prchat? A kam? Hospodu obklíčili vojáci s disruptory. Jak odtud vypadneme, je po nás. Jistě, jestli tu zůstaneme, bude po nás taky. Jestli nás nedostanou ty plameny, udělá to kouř. Nebo se ta Psycho nakonec rozletí na kusy a gravitační čluny to tu celé rozstřílí napadrt. Zapomněla jsem na něco?“

„Vždycky je naděje, že se něco stane,“ odpověděl Royal. „Že nastane nějaký šťastný obrat nebo se objeví nějaká vhodná příležitost. Musíme být jen připraveni po ní skočit.“

Cyder zavrtěla hlavou. „Už je pozdě, Donalde. My už se nikam nedostaneme.“ Odmlčela se a svrátila čelo. „Neslyšíš někoho zpívat?“

A právě v tu chvíli se jedna stěna krčmy zhroutila. Zdivo se rozletělo, za ním se objevila ulice a obrovská spousta mrtvých vojáků. Plameny se natáhly k trhlíně, ale nějaká záhadná neviditelná síla je odrazila a zadržela. A venku, přímo před trhlinou, stála vyšetřovatelka Topaza a žena dříve známá jako tyfová Máry. Dvě nejmocnější sirény v Říši a možná i mimo ni.

„Říkal jsem ti to,“ zazubil se Donald na Cyder. „Tak, lidi, padáme odtud! Seberte si nejnnutnější saky paky a fofrem k díře ve zdi. Madelaine, pomoz mi s Jenny Psycho. Cyder, odlož tu láhev a prchej, nebo tě nakopu, že nebudeš vědět, čí jsi.“

Teď už byly plameny všude. I vzduch byl tak horký, že pálił.

Jennyin štít se rozpadl a skrz strop začaly prorážet energetické paprsky. Donald popadl Jenny za loket a strkal ji k díře ve zdi.

Teď už se jí po obličejí valila krev proudem, křečovitě oddechovala a při každém dechu jí vystříkla sprška krve z úst. Plet' měla nezdravě modrobílou a ruka, za kterou ji Royal držel, byla chladná a vlhká. Vypadala jako smrtka, která se rozehrála a zase zmrzla, ale bůhvíjak pořád držela psionický štít, který chránil rebely prchající z hořící krčmy. Nohy měla ztuhlé a vratké a Donald ji vlekl bezohledně tvrdě, protože už nebyla schopná spolupracovat ani s ním, ani s kýmkoli jiným, byť jí šlo o život. Celý její svět se scvrkl na prostou potřebu udržet štít, i když ji to zabíjelo. Donald ji dostal k díře ve zdi a ještě ji nějak dokázal vykopnout ven do chladné noci. Lezl za ní, lapal po dechu a vykašlával kouř, který se mu dral do plic. Cítil se starý a unavený a všechno se s ním točilo, ale nevzdával se. Ještě ne.

McVey pomohl Šancemu postavit jeho svěřence na nohy a společně hnali stádečko pološílených dětí k díře ve zdi a ven na ulici. Šanc je znovu a znovu přepočítával, aby měl jistotu, že tam žádné nenechal. Všechny děti ječely, plakaly nebo se nezvladatelně klepaly. Nepřetržitě vytlí Legie jim drásalo mozky jako rozžhavený ostnatý drát. McVey zůstal zvenčí u díry a jak kolem něj vylézala ven řada rebelských šéfů, počítal hlavy.

Jeden chyběl. Šel co nejbliž k díře a skrz plameny nahlédl dovnitř do hořícího baru. Trpaslík lain Castle pořád ještě seděl vedle mrtvé Lois Barron rozdrcené spadlým trámem. Držel mrtvou za ruku a pomalu se kolébal sem a tam. McVey na něj zavolal a Castle se nepřítomně rozhlédl.

„laine, vypadni odtamtud! Nech ji být! Pro ni už nemůžeš nic udělat!“ McVey musel rvát jako o život, aby vůbec sám sebe uslyšel přes hukot plamenů a burácení motorů gravitačních člunů, které se vznášely nad nimi.

„Já ji neopustím!“ zařval Castle. „Já ji tu nenechám!“

„Už je mrtvá! A jestli odtamtud okamžitě nevypadneš, zemřeš taky!“ McVey se z posledních sil držel u díry, ze žáru mu už na rukou a obličejí naskakovaly puchýře. „laine, prosím! Já nechci přijít i o tebe!“

Castle lhostejně přikývl, zvedl se na nohy a skrz oblaka dýmu klopytal k díře. Šel rovnou skrz plamennou zeď, jako by oheň ani nevnímal, a na ulici vypadl v hořících šatech. McVey si strhl plášť a hodil ho na Castla, aby plameny udusil. Jenny Psycho vedle něj si najednou sedla, jako by ji už všechny síly opustily. Rty jí ochably a oči nic neviděly.

Kousek od ní pořád ještě společně zpívaly vyšetřovatelka Topaza a tyfová Máry a spojenou silou hlasů a esp vytvářely nad a kolem rebelů štít.

Jejich hlasy sílily a slábly v promyšlené harmonii a na ulicích na jejich povel propukaly psionické smrště a držely říšské síly v šachu.

Donald Royal si najednou uvědomil, že jeho partnerka nevyšla ven s ním, a rozhlédl kolem sebe. Okolo pobíhali lidé, ale po Madelaine Skye nebylo nikde ani stopy. Protlačil se davem a popadl za loket McVeye. „Kde je Madelaine? Nevyšla ven s vámi?“

„Já ji nehlídám! Já mám svých starostí dost!“ McVey se mu vytrhl a Donald strnule zíral na hořící Černý trn. Pak se

podél zdi sunul k díře. Obličej se mu vraštil horkem. Z výčepu nyní bylo už jen moře plamenů a z díry se valil hustý černý dým.

Donaldovi se sevřelo srdce, když si uvědomil, že Madelaine musí být ještě uvnitř. Pravděpodobně v kouři ztratila orientaci.

Znovu a znovu ji volal, ale neozývala se. Donald semkl rty.

Pochopil, že mu zbývá jen jedno. Přehodil si plášť přes hlavu, aby si chránil obličej, a vydal se rovnou k díře ve zdi. Ale po několika krocích se zastavil. Horko už bylo nesnesitelné. Zkoušel to znovu a znovu, sebral veškerou odvalu a odhodlání, aby se donutil vkročit do plamenů, ale jeho staré tělo se vzpouzelo vůli, hrbilo se před tím šíleným žářem a odmítalo jít dál. Plameny mu olizovaly plášť, látka už doutnala a najednou ho nějaké ruce strhly zpátky a začaly ho plácát po ramenou, aby uhasily oheň. Donald se zuřivě bránil.

„Pusť mě, k čertu! Ještě je tam Madelaine!“

„Jestli tam je, tak už je po ní,“ odsekl Gideon Steel a přidržel ho pevněji.

Donald se přestal vzpouzet. „Jestli je mrtvá ona, tak chci taky zemřít. Byla pro mě jako dcera. Ona je to jediné, co mi zůstalo.“

„Nemůžeš zemřít. Lidé tě potřebují. Jsi radní a jsi starý a uznávaný válečník, jehož jméno lidi stále spojuje. Ani se neopovažuj se na mě teď vykašlat. Všem jsi nám celé roky vyprávěl jaký jsi býval hrdina. Tak to teď dokaž, sakra! Dokaž to tak, aby to mělo smysl. Tam dovnitř se už vrátit nemůžeš. To nedokáže nikdo.“

„Kdysi bych to dokázal,“ řekl Donald Royal. „Když jsem byl hrdina. Když jsem byl mladý.“

A pak jedna okenice praskla, rozletěla se na kusy a ven vyletělo tělo zahalené v plamenech. Dopadlo na dlažbu, převalilo se, vstalo a odhodilo hořící plášť. Madelaine Skye si rukama plácala po hořících šatech, celá černá a popálená, ale skrznaskrz živá. Donald se k ní vrhl a objal ji a ona ho k sobě pevně přitiskla.

„Ztratila jsem se v tom ohni a kouři,“ řekla udýchaně. „Sakra, neměla jsem ani tušení, kde jsem já, natož pak ta zatracená díra. Pak jsem tě slyšela, jak mě voláš. Tys mne dostal ven, Donalde. Jsem ti nadsmrti dlužníkem.“

„Nejsi,“ řekl Donald. „Ty jsi z rodiny.“

Cyder se s lahví dobré brandy v ruce stáhla do ústraní a dívala se, jak Černý trn hoří. Byl to její domov, její útočiště a pokladnice jejích snů, ale v tváři se jí nehnul ani sval. Oči měla suché a rty se jí netřásly. Cyder se jen tak nevzdávala.

„Má milovaná hospodo,“ řekla nakonec. „Tys bys mne bývala udělala bohatou, bohatou, bohatou.“

Jenny Psycho se zhroutila. Síly jí nakonec došly. Odhodlání a vůle už nestačily a její mozek skončil. Psionický štít zmizel a disruptorové paprsky z gravitačních členů bušily do krčmy jako boží pařáty. Strop se propadl, zdi se zhroutily, dům se sesul a plameny vítězně zaburácely. V několika vteřinách nezbylo z Černého trnu nic než zčernalé trámy a plamenné peklo.

Malý houf lidí na ulici ochránila před ohněm a létající sutí Maryina a Topazina píseň. Steel si klekl k Jenny, zkontroloval jí tep a povytáhl obočí.

„Zvláštní. Ještě je mezi námi. Šanci, dostaň ji odtud. Vezmi ji a děti do síně esperského svazu. Tam se o vás postarají. A jestli někdo dokáže zachránit Jenny Psycho, tak jsou to oni. Bláznivá ženská. Nejstatečnější člověk, jakého jsem kdy poznal.“ Zvedl se na nohy a z plných plic, aby překřičel burácení ohně, zařval:

„Tak, všichni se rozprchněte! Všichni víte, kde je další místo srazu, takže do hodiny tam. Bez výjimky. Hodte sebou!“

A tak se všichni rozběhli do uliček, potřebným pomohli, koho bylo nutno nést, toho nesli. Rozprchli se po dvou po třech trasami, které rada pro jistotu stanovila předem. Zmizeli v tmavém labyrintu úzkých uliček a průchodů s důvěrou, že tam je říšské síly sledovat nemohou, takže nebudou zabiti hned. O kapitulaci nepadlo ani slovo. Nebyli zlomeni, nebyli poraženi. Ostatně celou dobu věděli, že toto je boj na život a na smrt.

Brzy byli pryč všichni až na tyfovou Máru a vyšetřovatelku Topazu. Jejich píseň zněla stále, přehlušovala Legiino vytí, držela vojáky v šachu a kryla útek jejich přátel. Tohle byly dvě nejmocnější sirény, jaké kdy Říše zrodila, a ty se jen tak nevzdávaly. A pak najednou tlak povolil. Gravitační čluny svou práci dokončily a táhly dál a vojáci ustoupili. Topaza a Mary přestaly zpívat, aby šetřily síly. Svět kolem nich, to byl stále jeden velký chaos plamenů, nářku, bojových pokřiků, burácení gravitačních motorů a dunění hrotilících se domů, ale část světa, která se týkala jich, byla najednou podivně tichá a klidná. Jako by na scénu zničehonic vstoupila nějaká nová síla. Topaza a Mary se na sebe podívaly. Kdosi za nimi párkrát rozvážně zatleskal. Obě se rázem otočily a na protější straně ulice uviděly vysokého, tmavého muže v plášti vyšetřovatele, který si je klidně, pátravě prohlížel. Topaza svařila čelo. I v tom hluku a zmatku ho přece měla slyšet přicházet. Měla o něm vědět.

Meč měl dosud v pochvě a pistoli v pouzdře, ale v jedné ruce držel dlouhý ocelový řetěz, na jehož konci se krčil nahý muž, vyzábělý a špinavý, na kůži jasně vystupovaly jizvy a stopy mnohého bití. Levou stranu lebky měl chirurgicky odpreparovanou a byl vidět mozek chráněný jen kusem ocelového skla.

Do mozkové tkáně byly zavrtány rozličné zástrčky a svorky a v šedé kůře se leskly stříbrné drátky.

„Pohledný chlapík, není-liž pravda?“ pravil tmavý muž. „Patří mně. Vyšetřovatel Břítva, k vašim službám. Byl jsem sem vyslán, abych vás přivedl zpět pod ochranná křídla Říše. Abyste se zase naučily zpívat, jak se sluší a patří. Ušetřete mne svých protestů, prosím. Nemá to smysl. Do těchto věcí už nemáte co mluvit. Tento špinavý holomek po mém boku už nemá ani jméno, jen funkci. Je to živá esp-rušička. Pokud je mi známo, je to jeden ze speciálních projektů lorda VeleHlta. Vzhledem k tomu, že je živý a schopen poslouchat rozkazy, je mnohem účinnější a všestrannější než běžný mozek uzavřený v bedně. Je tak silný, že funguje dokonce i pod vlivem Legie, a tak obratný, že si ho ani nevšimnete. Obávám se, že shledáte, že vás vaše písně dočista opustily. Takže zapomeňte na nějaké malicherné stížnosti, rozlučte se s životem na Mlhosvětě a pojďte se mnou. Tady jste skončily. Opět patříte Říši.“

Topaza tasila meč. „To raději zemřu.“

Břítva tasil svůj meč. „To se dá snadno zařídit. Sice bych dostal bonus, kdybych vás přivedl zpátky živé, ale peníze pro

mne nikdy nebyly důležité. Bude-li to nutné, spokojím se s jednou živou sirénou a jednou mrtvou zrádkyní. Ostatně jsem vždycky toužil zjistit, kdo z nás dvou je lepší.“ Pustil řetěz, ale živá esp-rušička zůstala na místě. Muž se nehýbal bez rozkazu.

Tyfová Máry ucouvla od vyšetřovatelky a zavrtěla hlavou.

„Já ti nemohu pomoci, Topazo. Já už znovu nezabiju. V žádném případě.“

„To je v pořádku,“ odpověděla Topaza, zatímco se ostražitě sunula k Břítvovi. „Jen se drž zpátky. Ty bys nesnesla ani to, aby tě postříkala jeho krev.“

A pak se na sebe Topaza s Břítvou vrhli a srazili se, až meče třesly a do kouře a mlhy vyletěl roj jisker. Kryli se a útočili, oháněli se meči nadlidskou rychlostí a silou, dva vyšetřovatelé vycvičení k vrcholné dokonalosti. Kroužili kolem sebe, zasazovali dobře mířené rány, které by obranu jen trochu horšího protivníka rázem smetly, hledali jeden na druhém slabiny. Byli silní, rychlí a naprosto skvělí a ani jeden nehodlal ustoupit ani o píd.

Ale Břítva byl přece jen mnohem starší a nehnala ho krutá zášť a touha po pomstě, která tak plamenně žhnula v Topaziných žilách. Pomalu, nemilosrdně, krok po kroku ho tlačila dozadu, nutila ho k obraně a Břítva věděl, že má zatraceně blízko k smrti. Pýcha ho nutila bojovat déle, než by měl, ale bolest a krev prvních několika ran ho přivedly zase k rozumu. Vložil poslední energii do divoké smrště ran, které Topazu obrátily, až byla zády k Mary, a pak autoritativně zařval:

„Mary! Kód Delta tři! Zabij Topazu!“

Mary zasáhlo dávno naprogramované ovládací heslo jako bič a chabě zakolísala. Esperský svaz dělal, co mohl, aby odstranil všechny stopy kázeňských úprav, které na ní provedla Říše, ale některé věci byly pohřbeny tak hluboko, že by je dokázal najít opět jen mentální technik. Mary podlehla mentálnímu naprogramování, zaječela a zahodila svůj rozum a přání a znovu se z ní stala stará říšská tyfová Máry. Tvář ztratila veškerý výraz a kdosi jiný hleděl z jejích očí. A než si Topaza stačila uvědomit, co se děje, tyfová Máry se rozběhla a nacvičeným, profesionálním pohybem ji zezadu udeřila do šíje. Topaza klesla na kolena, před očima se jí zatmělo, meč jí vypadl z ochablých prstů. Mary se nad ní sklonila a znovu ji udeřila, Topaza upadla a zůstala nehybně ležet na zdupaném sněhu.

Břítva chvíli stál, než se mu podařilo zklidnit dech, pak zastrčil meč do pochvy a sklonil se nad Topazou. Zkontroloval jí tep na krku a sraštil čelo. Pak se podíval na Mary.

„Je ještě naživu. Řekl jsem ti, abys ji zabila.“

„Nemohu,“ odpověděla Mary. „To už nemohu.“

„Poslechni mě,“ zavrčel Břítva, narovnal se a zlostně ji zpražil pohledem. „Zabij vyšetřovatelku Topazu.“ Mary se rozklepala hrůzou, ale z místa se nepohnula. Dva rozkazy se svářily v její mysli a ani jeden nehodlal ustoupit. Břítva si povzdychl a potřásl hlavou. „Netrap se tím, Mary. Oni tě zase zlomí. A pak zabiješ každého, koho ti poručí, a ještě se při tom budeš smát. A pokud jde o Topazu, tak prostě řekneme, že ta mrcha zemřela v boji.“

Položil ruku na jilec meče a právě v tu chvíli ho zasáhla přímo mezi oči sněhová koule. Hlava se mu prudce zvrátila, div mu to nezlomilo vaz, oči se mu protočily a upadl na záda do sněhu. Ze tmy se tiše vyloupil Kočka a rozběhl se k Topaze. Popadl ji za ramena a naléhavě s ní zatřásl, ale nereagovala. Kočka se nešťastně zamračil. Bylo mu jasné, že na tohle sám nestačí. Někdo ho zatahal za rukáv, Kočka se rychle otočil a zjistil, že se vedle něj krčí nahý muž.

„Prosím,“ řekla živá esp-rušička. „Prosím. Zabij mě. Nenechávej mě takhle žít.“

Kočka vytáhl nůž a vrazil ho muži do srdce. Muž sebou trhl a ještě se pokusil na Kočku usmát. Z úst mu vytryskla krev. Kočka vytrhl nůž, esp-rušička se zhroutila do sněhu a zůstala nehybně ležet. Kočka si očistil nůž o kalhoty a zastrčil ho do pochvy. Zabíjet pro něj bylo čím dál snazší. Ne, že by se mu to líbilo, ale to už s člověkem udělá válka. Odsunul tyhle úvahy stranou jako něco, čím se může zabývat později, a soustředil se na aktuální záležitosti. Břítva se ještě hýbal. Kočka uvažoval o tom, že by ho taky zabil, ale nechtělo se mu k němu přibližovat. Přece jen to byl vyšetřovatel. Podíval se z Topazy na Mary a zase zpátky. Obě zachránit nemůže. A i když Topaza nebyla zrovna jeho přítelkyně, přece jen jí důvěřoval zatraceně víc, než tyfové Máry. Ta se ho pokusila zabít hned, když přišla do Mlhobrány a vzhledem k tomu, že se v ní zase probudila říšská převýchova, nedalo se odhadnout, co všechno může natropit. A tak se s pranepatnou lítostí obrátil k Mary zády, přehodil si Topazu přes rameno a opět zmizel v houstnoucích stínech. Břítva se pomalu posadil a bolestně sebou trhl, jak ho znovu bodlo mezi očima. Dotkl se rukou bolavé hlavy a donutil se vstát. Rozhodně stárne. Instinkt ho měl varovat, že je tu ještě někdo jiný. Málem zakopl o mrtvou esp-rušičku a krátce zaklel, když zjistil, co to je. Lord VeleHlt nebude potěšen, že přišel o svůj nový prototyp hned napoprvé. A Topaza je pryč. Nu což. Pořád má ještě Mary. Zaslechl, že se blíží nějakí lidé, rozhlédl se a uviděl, že na druhém konci ulice se z mlhy vynořil oddíl vojáků a míří k němu. Ti ho určitě doprovodí zpátky na Vzdorující. A mentální technici pak otevrou Mary mysl a vytáhnou z ní vše, co bude zapotřebí. Mary byla zavřená s městskou radou u Černého trnu a nepochybně ví mnoho užitečných věcí. Včetně toho, kde se rozptýlená rada zase znovu sejde. Vzal ji za loket a táhl ji pryč. Šla s ním bez odporu a jestli ve vytřeštěných očích sídlil strach, nikdo to neviděl.

Owen Morituri, Házle d'Ark a mladý Jack Hokus bojovali proti neskutečně drtivé přesile a Owen už z toho byl zatraceně unavený. Unavený z boje, který nebral konce, z padlých nepřátel, které okamžitě nahradili noví, z úporné bolesti v zádech a v ruce, která svírala meč, a z pachu čerstvé krve a vyhrzlých vnitřností, který se mu dral do chřípí, kdykoli nějaký nebohý hňup padl přímo před ním. Bojoval už v mnoha bitvách na mnoha místech, kolikrát byl zraněn tak, že by to jiného dávno zabilo, kolikrát už vyrvál vítězství smrti ze spárů, a to všechno bylo dobré jen k tomu, aby šel bojovat zase jinam.

Nikdy o nic takového nestál. Nechtěl být hrdinou, vůdcem a nadějí lidstva. Byl učencem, ne válečníkem. Ale přesto šel tam, kde ho bylo zapotřebí, a znovu a znovu se vrhal do nejprudší bitevní vřavy, protože nebyl nikdo jiný, kdo by to vzal za něj. Jednou je Morituri a už nemůže zavírat oči před zlem Říše a utrpením nevinných. Bude bojovat proti drtivé

přesile a znovu vítězit v posledním okamžiku... nebo tentokrát možná ne.

Ať tak či tak, byl z toho všeho zatraceně unavený.

Stáli s Házel zády k sobě. Stínal všechny, kdo proti němu vyrazili, bojoval na vrcholu schopností, které se v něm zrodily v labyrintu, byl rychlý, silný a vražedný nad meze lidského chápání a začínal přemítat, jestli to bude stačit i tentokrát. Vypadalo to, že říšské vojsko nebere konce. Hokuse a zbytek malé rebelské skupiny smetl boj o kus dál a Owen s Házel bojovali sami jako už tolikrát předtím. A nakolik byli mocní, byli jen dva a Říše měla celou armádu. Vojáci se sem valili z ulic ze všech stran jako nekonečné vlny, které ženou jen rozkazy, služební povinnost a důstojníci, kteří by je zastřelili, kdyby se otočili.

Vrhl se na Owena s Házel jako moře, které doráží na nepoddajnou skálu na mořském břehu a kousek po kousku ji vymílá.

Owen s Házel mleli z posledního. Ta nelidská energie je stravovala zevnitř. Byli příliš rychlí, příliš silní a žádali od svých lidských těl příliš mnoho. Každý sval je bolel, každý nerv sténal, plíce spalovala potřeba vzduchu. Lidská těla nejsou stavěna na takové vypětí, na takovou dřinu. Změny, které s nimi udělal labyrint, je ještě držely při životě, hojily jim rány a držely je na nohou a schopné boje, i když by měli této šílené přesile už dávno podlehnout, ale vypětí je kousek po kousku zabíjelo a oba si to uvědomovali. Nebyli hloupí. Otočili by se a utekli, kdyby bylo kudy nebo kam. Ale vojáci byli všude okolo a v Mlhobráně teď už stejně nebylo bezpečno nikde. A tak bojovali dál, už neznali vztek ani zlost, omezili se jen na systematické, nutné zabíjení, držel je už jen pud sebezáchrany. Mrtvol se kolem nich vršily jako hráz. Owen si toužebně vzpomněl na moc a sílu, kterou nasadil proti členům staré otcovy informační sítě, když je vyhnal z cechovního domu pouhou silou vůle, ale už ji v sobě necítil. Nekonečný boj ji spotřeboval všechnu a teď vysával podstatu.

Právě když vojáci znovu zaútočili a drali se přes mrtvé, aby se dostali Moriturimu a jeho společníci na tělo, dorazil major Krokva s dalšími vojáky. Poslední obrana severních hradeb padla a major se hnál do centra Mlhobrány pro jisté vítězství, jenže vojáci náhle zpomalili a zastavili, protože nebyli schopni prorazit skrz zácpu kolem tvrdošíjně vzdorujícího Owena a Házel. Krokva by své lidi mohl stáhnout a poslat je do města jinými ulicemi, ale když uviděl, kdo ten problém způsobil, neudělal to. O Moriturim slyšeli už všichni. Na toho, kdo ho dostane, čekala velká odměna a velké výsady. Krokva popohnal své muže do boje a trpělivě čekal, až mu jeho honící psi zaženou zvěř do kouta. Až mu Owena a tu jeho čubku uštvou. On pak hrdě předstoupí, osobně jim zasadí ránu z milosti a bude to. Pak vítězně projde hořícími mlhobranskými ulicemi s Morituriho hlavou na bajonetu a nikdo nebude pochybovat o tom, kdo je pravým hrdinou, který dobyl Mlhobránu.

Přesila donutila Owena s Házel krok po kroku ustupovat, až byli zatlačeni mezi bloky domů a jedinou únikovou cestu jim odřízli právě ti noví vojáci. Ze všech stran se kolem nich tyčily vysoké kamenné zdi a Owenovi s Házel zbývalo jen zůstat a zemřít. Vojáci útočili dál, opíli krví a smrtí a skrz naskrz zřetováním bitevními drogami, ani se nestarali o mrtvé kamarády, po kterých museli dupat, aby se dostali na své nepřátele. Owen Morituri a Házel d'Ark bojovali bok po boku, síly jim docházely, šaty měli prosáklé krví, ale rány necítili. Krokva to sledoval z týlu, netrpělivě se chmuřil a pak dal signál Kastovi a Morganovi, aby přitáhli pojízdné disruptorové dělo. Sice to nebude tak elegantní, ale o to jistější. Vojáci rychle přitáhli dělo na místo, namířili ho na slepé náměstíčko a spustili nabíjecí sekvence. Kasta s Morganem sebral Krovkův oddíl cestou za severu a oba se dobrovolně nabídli k obsluze pojízdného děla. Jednak proto, že to pro ně znamenalo méně činnosti přímo v akci, a jednak proto, že když měli mezi sebou a zbytkem rebelského města dělo, cítili se mnohem bezpečněji. Předpokládalo se, že dobytí města bude procházka růžovým sadem, ale rebelové zjevně nečetli scénář a nevěděli, že mají být poraženi. A tak se Kast s Morganem co možná kryli a zaměstnávali se dělem. Nechali ho nabít, připravili ho a tážavě se podívali na Krovku. Zařval na vojáky, ať ustoupí dělu z cesty, jenže zdrogovaní vojáci opojení předzvěstí vítězství byli duchem mimo a neslyšeli ho. Krokva na ně zařval znovu. Hlas se mu třásl vzteky nad takovou ignorancí. Pak se obrátil ke Kastovi s Morganem a ostře na ně kývl. Podívali se na své bojující druhy, pak na sebe. Morgan pokrčil rameny a Kast stiskl palebný spínač.

Z disruptorového děla vyšlehl mohutný energetický paprsek a zničil všechno, co mu stálo v cestě. Vojáky to rozmetalo jako větrná smršť hořící listy. Owen s Házel si jen tak tak stačili uvědomit, co se na ně žene, a už je ta strašlivá energie zasáhla.

V poslední chvíli zvedli psionické štíty, ale nestihli to pořádně a štíty vražednou energii jen zpomalily. Házel to strhlo a prohodilo kamennou zdí, jako by to byla kulka z pistole. Owen se vrhl stranou a energetický paprsek o něj jen zavadil. Praštilo to s ním o zeď vlevo takovou silou, že zdívo shora až dolů prasklo. Paprsek udeřil a zhasl a Owen se téměř v bezvědomí sesunul na zem.

Připadalo mu, že tam leží celou věčnost. Celou levou stranu měl jako ochrnutou. Pomalu se převalil na bok a pokusil se stáhnout nohy pod sebe. Hlava ho bolela a v ústech cítil krev.

Zdálo se mu, že svět kolem něj nepřirozeně ztichl, zvuky boje k němu doléhaly odněkud z velké dálky, jako by všechno vyčkávalo, co bude dál. Zvedl se na kolena, hlava se mu zatočila, ale pak se opřel o prasklou kamennou zeď a donutil se vstát.

Část vojáků byla mrtvá a jak tak leželi na nádvoří, roztrhaní, spálení a spečení dohromady, zřetelně vyznačovali dráhu energetické střely. Za disruptorovým dělem, které hlasitě hučelo, jak se nabíjelo k dalšímu výstřelu, stálo tvář k němu pár vojáků a důstojník. Zdálo se, že se dívají na něco za ním. Owen se pomalu otočil a podíval se. Tam, kde předtím stála Házel, viděl díru ve zdi, a rázem věděl, co to znamená. Zaklonil hlavu a od vysokých zdí nádvoří se odrazilo něco mezi zoufalým nářkem a vzteklým vytím.

Vysoko nad ním se vznášela kamera a všechno zabírala.

I Tobyho Zlokha a Flynna strhl Krovkův oddíl s sebou, a protože i oni měli namířeno do centra města a k jistému vítězství, tak se vojáků drželi. Z Krovky se sice bohužel vyklubal stejně nesnesitelný chlap jako jejich velící důstojník

poručík Ffolkes, ale dokud spořádaně natáčeli říšské vítězství, byl spokojen a nechával je na pokoji, aby si mohli dělat svou práci, jako bude třeba natáčení konce a popravy nejvýznamnějšího zrádce a zločince Owena Morituriho. Toby nemohl uvěřit, že by měl takové štěstí. Jeden z největších mezníků v historii a on je přímo u toho. Morituriho poznal na první pohled. Pro mnoho lidí z Říše se stal synonymem povstání a byl skoro stejně slavný jako legendární profesionální rebel Jack Hokus. Takhle zblízka vypadal... jinak. Nebyl tak vysoký ani mohutný, jak Toby očekával, ale přesto v něm bylo cosi... Něco z něj vyzařovalo, nějaká velikost. Člověk prostě bůhvíproč rázem věděl, že se dívá na osudového muže.

A teď byl přímo před ním, konečně sražen na kolena, i když na to musela Říše nasadit celou armádu. Poslední ozvěna jeho zoufalého výkřiku odezněla. Byl to hrůzný, děsivý zvuk, Tobymu z toho naskakovala husí kůže. Bylo to jako nářek nějakého obrovského zvířete, posledního svého druhu, štvaného a zahaného do kouta, které už nemá kam utéct. Byl to barbarský řev touhy po krvi a zkáze, řev člověka, který už nemá co ztratit.

Sklonil hlavu, upřel zrak na vojsko, které se proti němu šikovalo, a Tobymu ztuhla krev v žilách. Morituri, jeden jediný muž, navíc krvácející z mnoha ran, byl najednou tím nejnebezpečnějším a nejděsivějším, co kdy viděl. Bylo to jako stát v cestě blížícímu se hurikánu, mohutné přírodní síle, ponuré a nesmířitelné. Bylo to jako hledět do očí bohu či ďáblu. Toby ztěžka polkl, ale nepohnul se. Byl tu, aby viděl pád legendy. Flynn vedle něj nejistě přešlápl.

„Co je?“ zeptal se Toby, ale neodtrhl pohled od výjevu před sebou. „Neříkej mi, že to nemáme.“

„Něco máme,“ řekl Flynn tiše. „Ale je tu nějaký energetický zdroj, který mi ruší kameru. Nemám ponětí, co to je. Nikdy se mi nic takového nestalo. Ale vypadá to, že se to soustřeďuje kolem Morituriho.“

„Neotravuj s tím svým energetickým vlněním. Máš jasný obraz?“

„Vcelku ano, ale...“

„Tak zapni živý přenos. Tohle bude chtít vidět celá Říše. Máme to ale z pekla štěstí. Tohle se bude vysílat roky.“

„Mám ho,“ řekl Flynn. „Ubohý, mizerný bastard.“

Vypadalo to, že Owen Morituri, lapený na špinavém nádvoří, obklopený mrtvými a umírajícími a čelící armádě říšských vojáků a disruptorovému dělu, si dává načas. Cesta ven neexistovala, ale to věděl už předtím. Takže Šancovi esepři měli nakonec přece jen pravdu. Předpovídali, že zemře sám, v Mlhobráně, daleko od přátel a pomoci ve chvíli, kdy bude vše, v co věřil, ztraceno a zničeno. Jen si nemyslel, že k tomu dojde tak brzy.

Nebo že to bude znamenat, že i Házel bude mrtvá. Nikdy se nedostal k tomu, aby jí řekl, že ji miluje, a už se k tomu nikdy nedostane. Pátravě si prohlížel vojáky a potěškával meč. Z čepele odkapávala krev. Neměl v úmyslu čekat, až se dělo dobije.

Poslední čin vzdoru, poslední máchnutí mečem a dobojuje jako pravý Morituri. Posledních pár vteřin, aby se nadechl a vychutnal si ty mnohé podivuhodné cestičky, po kterých ho život vedl. Bylo tak příjemné žít. Ale Házel je mrtvá, boj je ztracený a zbývá jen správně zemřít a vzít s sebou tolik těch bastardů, kolik jen dokáže. Pomalu se na své nepřátele usmál, obdařil je neveselým, odpudivým umrlčím šklebem a meč se mu najednou zdál v ruce tak lehký.

A právě v tu chvíli uslyšel, že se za ním něco hýbe. Rychle se otočil a zvedl meč. Rozzuřilo ho, že nemají v sobě ani tolik zdvořilosti, aby ho zabili zepředu, a čelist mu poklesla, když uviděl Házel d'Ark, jak se bolestivě, s námahou protahuje dírou v zadní zdi. Ve tváři byla smrtelně bílá, koupala se ve vlastní krvi, ale dosud třímala v ruce meč a zbylo v ní dost života na to, aby se na Owena jízlivě zašklebila.

„O co jde, Morituri? Už bys mohl vědět, že nezemřu tak snadno. Posadila se, opřela se zády o zeď a neovladatelně se rozklepala. Owen si dřep l k ní a vzal ji za ruku. Byla mrtvolně chladná.

Z nosu a úst jí tekla krev a odkapávala z brady. Mentálně cítil její přítomnost, ale jen chabě, slabounce, jako čadící svíce v setmělém pokoji. Házel si opřela hlavu o zeď a zavřela oči jako běžec po dlouhé trati.

„Drž mě záruku, Owene. Bojím se tmy.“

„Držím tě.“

„Tak ji zvedni, abych to viděla. Necítím to.“

Owen jí zvedl ruku před obličej a držel ji a Házel se vyčerpaně zašklebila. „Nikdy neříkej, že je konec, Owene. Vždycky se najde nějaká cesta ven, když se dost hodně snažíš.“

Owen se na ni usmál a pevně semkl rty, aby neviděla, jak se mu třesou. „Jsem vstřícný všem návrhům.“

Kast se obrátil k majoru Krokvi. „Disruptorové dělo je dobité, pane.“

„Tak na co, k čertu, ještě čekáte, pitomci? Zabijte je! Oba je zabijte!“

Morgan stiskl palebný spínač a na nádvoří hladově vtrhl dravý paprsek energie. Házel Owenovi ostře odstrčila ruku, až ho to zbolelo, a v tom zlomku sekundy, než je energetický paprsek zasáhl, se jejich myšlenky skrz mentální pouto setkaly a spojily a staly se mnohem větším celkem než pouhý součet dvou částí. V tom okamžiku zoufalství a beznaděje se jim nutnost zaryla do mozku mnohem hlouběji než kdy dřív, skrz vědomí pronikla do zadního mozku a tudy do podvědomí. Zdálo se, že se čas zastavil a zponalil. Houstla v nich energie prýstící z nějakého neznámého zdroje v nich i mimo ně, živěná láskou, vztekem a nechutí nechat se porazit, dokud jich je tady zapotřebí. Energie vzplanula a vyrazila z nich ven, rychlá, vražedná a naprosto nezastavitelná.

Střetla se s energetickým paprskem z disruptorového děla, pohltila ho do poslední částičky a s burácením se hnala dál. Zasáhla dělo a rozstříbila ho napadrt'. Kasta s Morganem rozerval na cucky, zemřeli za šíleného řevu. Rozpadli se na louže krve a stepiny kostí. Hned po nich zemřel major Krokva a jeho sny o dobytí a vítězství se rozplynuly stejně jako jeho tělo. A pak se energie prohnala hustými řadami říšského vojska. Zemřeli všichni, stovky mužů, kteří bezmocně zvedali meče a pistole proti síle, která se nedala zastavit ani odvrátit.

Těla explodovala, do vzduchu létaly kosti a krev. A pak bylo najednou po všem a na nádvoří se rozhostilo strašidelné ticho.

Toby Zlokh a Flynn se na sebe podívali. Všude kolem byla samá krev, smrt a kusy mrtvých, ale jich dvou se to ani

netklo.

Dokonce i Flynnova kamera byla pořád na svém místě – vznášela se nad nádvořím a hleděla dolů na Owena a Házela, kteří stále seděli spolu u zdi. Flynn rozvážně potřásl hlavou.

„Jak je možné, že nejsme mrtví?“

„To ti neřeknu, kdybys mě zabil,“ odušil Toby. „Bud’ se na nás nedívají jako na nepřátele, nebo pro ně nejsme tak významní, aby se s námi zatěžovali.“

Owen s Házlem se opírali zády o zeď, pomalu se rozhlíželi kolem sebe, docházelo jim, že nebezpečí pominulo, a dech se jim zvolna zklidňoval. Moc, která skrz ně krátce vyšlehla, byla pryč a až na smrtelnou únavu po ní nezůstalo ani stopy. Dali do toho všechno, co dát museli, a ještě víc a nezůstalo v nich nic než strašlivá mentální i fyzická únava. Owenův pohled padl na Tobyho s Flynnem, kteří stáli osamoceni v moři znetvořených mrtvol. Znaveně vstal a kývl na ně, ať jdou blíž. Flynn se netvářil příliš nadšeně, ale Toby ho popadl a táhl ho sebou k Moriturovi. Zblízka vypadal méně jako legenda a více jako člověk. Vlastně vypadal jako člověk, který musí vláčet na hřbetě příliš těžké břímě, ale stejně ho nese, protože není nikdo, kdo by to vzal za něj. Ukázal na kameru, která se jim vznášela nad hlavou.

„Sundejte to dolů. Chci něco říct.“

Flynn ji přes komunikátor stáhl dolů před Owenův obličej.

Owen kývl na Flynnu a Tobyho a pak oslovil kameru.

„Zdravím tě, Kamenná lvice, pokud se díváš. Tady je právoplatný lord Morituri, živě z Mlhobrány jen pro tebe. Tak mě napadlo, že bych ti měl dát vědět, že ta tvoje invaze zkrachovala. Neměla šanci. Tvoje armáda profesionálních zabijáků se nikdy nemůže měřit s městem svobodných mužů a žen. A jakmile ukladíme tu spoušť, kterou jsi tady nadělala, zaskočíme za tebou. Pamatuj si mou tvář, Kamenná lvice. Dožiješ se toho, že tvé vojsko bude rozprášeno a Říše padne a pak přijdu ke dvoru, strhnu ti z hlavy korunu a skopu tě z Železného trůnu. Ty jsi tu nikdy neměla být. Ty jsi byla nešťastný omyl, chyba v historii, kterou v první příhodnou chvíli napravím. Měj se, císařovno.“ Podíval se na Flynnu.

„To je vše. Můžete jít.“

„Předpokládám, že nemám naději na exklusivní interview?“ optal se Toby Zlokh. Owen se na něj podíval a Toby o krok ucouvl. „Ne, nemyslel jsem to vážně. Pojď Flynnne, je načase odejít. Nechceme přece zneužívat hostitelovy pohostinnosti.“

A pak se oba otočili a dali se do běhu a kamera poskakovala za nimi. Owen se znaveně usmál. Neměli ani tušení, že to bylo jen bohapusté chvástání, které z něj vysálo poslední zbytky sil. Vratce se obrátil a šel si sednout zpátky k Házeli. Oči měla zavřené a dýchala jen povrchně, ale když se uvelebil vedle ní, pootevřela oči.

„Souhlas. S tím, cos řekl. Vždycky jsem věděla, že se nám ten tvůj řečnický talent jednou bude hodit.“

„Jak ti je?“ zeptal se Owen. A nebyla to ryze konverzační otázka.

„Jsem unavená. A smířená. Co jsme to, k čertu, zase napíchlí? Nějakou mocnou sílu, kterou nám dal labyrint?“

„To si nemyslím. Vnímám jsem to jako něco, co jsme měli vždycky a labyrint nám to jen zprostředkoval. Jednoho dne se možná celé lidstvo naučí dělat to, co jsme teď udělali my.“

„Jo,“ odušila Házela. „Možná. Ale pochybuji, že se toho dožijeme. Ta energetická střela nás dočista vyčerpala. Ve mně nezbylo už nic.“

„Jsem na tom stejně,“ souhlasil Owen. „Myslím, že náš čas vypršel. Mohli jsme dopadnout hůř. Ale aspoň jsme měli šanci jako první nahnat strach Železného čubce. Házela, chtěl jsem ti něco... říct...“

„Já tobě taky,“ odvětila Házela. „Moje posedlost Krví je pryč. Cítím to. Ta energetická vlna mi ji dočista vypláchla z těla. Konečně jsem čistá.“

„To jsem rád. Házela, chtěl jsem ti říct...“

A v tu chvíli ho přehlušilo dunění gravitačních motorů. Owen vzhlédl a vzápětí se donutil znovu vstát. Nad nádvořím se vznášelo šest gravitačních člunů a disruptorová děla mířila přímo na něj a Házela. Owen maně sevřel jilec meče, ale věděl, že tentokrát ho žádný únik na poslední chvíli nečeká. Věděl, že proti disruptorové palbě šesti gravitačních člunů by neobstál, ani kdyby byl na vrcholu svých sil. Přesto se na ně zadíval a vzpurně se ušklíbl.

„Už jste někdy slyšeli výraz nadměrná ničivost?“

„Je po boji, Morituri,“ ozval se shora hlas z ampliínu. „Ale nemusíš zemřít tady. Kamenná lvice nás zmocnila, abychom ti předložili nabídku. Vzdej se nám a bude ti povoleno žít. Naši vědci by si tě mohli prostudovat a mnohé se naučit.“

„Pošli je k čertu, Morituri,“ ozvala se za jeho zády Házela. „Má matka mne nevychovala proto, aby ze mne byla laboratorní krysa. Pravděpodobně by nás při první příležitosti zaživa rozpitvali. Nebo by nám do hlavy vpustili mentální techniky a předělali si nás k obrazu svému. To nemůžeš dopustit, Owene.“

„Naše senzory ukazují, že jsi vážně zraněn a tvá společnost umírá,“ řekl hlas z ampliínu. „Můžeme vás oba zachránit. Na Vzdušný máme regenerátor. Ona nemusí zemřít, Morituri. Je to jen na tobě.“

„Owene...“ ozvala se výhružně Házela.

„Je mi líto, Házela,“ řekl Owen. „Já nejsem schopen nechat nás oba zemřít.“ Podíval se na gravitační čluny a odhodil meč.

„Vzdávám se. Pojďte si pro nás. Ale hodte sebou. Myslím, že jí nezbyvá moc času.“

„Ty zatracený hlupáku,“ zasyčela Házela.

Ohlédl se na ni a omluvně se usmál. „Já vím, vždycky jsem hlupák, když jde o tebe.“

Házela zašátrala po pistoli, ale prsty ji neposlouchaly. Owen se posadil zase vedle ní a poslouchal ji, jak kleje, až si pro ně přišli říšští vojáci a oba vzali do vazby.

Poblíž mlhobranského centra osvětleného hořícími budovami a živelnými požáry tak, že bylo na ulicích jasno jako ve dne, bojovali mladý Jack Hokus, John Silver a jejich rebelské síly a odráželi říšské invazní vojsko tak vytrvale, až bitva

uvázla na mrtvém bodě. Vzduch byl rozpálený a plný kouře a sazí a hukot požárů úspěšně soupeřil s burácením gravitačních člunů a vítězným vytím Legie. Bitva zaplnila ulice ode zdi ke zdi a přelila se do uliček a průchodů. Zdupaný sníh se změnil na krvavou kaši a všude leželi mrtví. Moriturovy střelné zbraně prokázaly svou cenu v boji zblízka, ale bitva zuřila hned tu, hned tam a žádná strana nebyla schopná udržet si vítězství nadlouho. Ocel divoce řinčela, ale bojovníci tísnění davem stáli těsně proti sobě, nebyl tu prostor na strategii, taktiku či vytríbené šermířské umění, jen na tvrdou, vytrvalou řezničinu.

Mladý Jack Hokus byl přímo v nejhustší bitevní vřavě, jeho vysoká postava čněla z davu jakoby v nadživotní velikosti a zjevně neporazitelná. Jeho válečný pokřik, hlasitý, triumfální a neústupný, přehlušil i hlomoz bitvy a každý, kdo bojoval po jeho boku, se díky jeho přítomnosti cítil dvakrát silnější. Hokusův meč se vytrvale zvedal a klesal, prosekával mu cestu skrz nepřátelské vojsko k veliteli a odmítal se nechat zpomalit nebo odvrátit. Hokusova odvaha a odhodlání povzbuzovalo rebely k ještě většímu úsilí a muži se vrhali do boje, jako by pro ně život nebyl ničím. A právě uprostřed toho všeho byl John Silver. Byl celý od krve, vlastní i cizí, ale dosud třímал meč pevně a vytrvale se probojovával vpřed. Už necítil bolest ani únavu, jednoduše odmítal zemřít, dokud je ho zapotřebí. A pomalu, krok za krokem, zatlačovali rebelové Říši zpět, dál od srdce města. Invaze narazila na neústupnou, neporazitelnou sílu a rozbila se o ni. Nad masakrem zněly válečné výkřiky ze stovek planet a kultur spojené s mrazivým zlobným řevem plným odvahy a odhodlání a invazní vojsko nemělo čím odpovědět. Někteří vojáci se otáčeli a prchali, raději riskovali, že je zastřelí jejich vlastní důstojníci, kteří zoufale volali komunikátorem o posily či rozkaz se stáhnout. Jako odpověď dostali povel neustoupit. Gravitační čluny jsou na cestě. Všechny.

Hluchoněmý zloděj zvaný Kočka seděl na chladnoucí mrtvole a díval se na to, co zbylo z vyhořelého Černého trnu. V mlze a dýmu se matně rýsoval zčernalý rám, tu a tam něco doutnalo.

Nic jiného nezůstalo z toho jedině místa, které Kočka kdy považoval za domov. Po Cyder nebylo nikde ani stopy. Co nevidět vstane a půjde do trosek prohlédnout mrtvé, jestli mezi nimi není i ona, ale zatím na to ještě neměl sílu.

Pochyboval, že dokáže čelit životu bez Cyder. Byla to jeho láska, jeho jediná láska, ona dávala jeho životu smysl a cíl. Nemůže tam být. Ona nejvíce ze všech lidí měla dost rozumu na to, aby se odtamtud dostala, dokud to šlo. Ale představa, že obrátí nějakou ohořelou mrtvolu a najde na zčernalém prstu její prsten, na něj byla v tuto chvíli moc. A tak tam jen tak seděl, díval se na to, co zůstalo z Černého trnu, na kouř a dým, a čekal, až se vyšetřovatelka Topaza probere.

V bezvědomí ji přenesl po střeších, věděl, že tam ho nikdo nezastaví. Nikdo neznal střechy tak dobře jako on. Ryk boje k němu nedolehl a vytí Legie ho neodstrašilo, protože ani jedno neslyšel. Takže se plně soustředil na svůj momentální úkol – dostat vyšetřovatelku do bezpečí. A pro něj byl bezpečím vždycky Černý trn. Celou cestu sem, zatímco ho Topaza na ramenou tížila čím dál víc, se utěšoval představou, že Cyder si bude vědět rady s Topazou i s Maryinou proměnou k horšímu.

Ale teď byla krčma pryč, Cyder taky a on nevěděl, co má dělat.

Vycítil, že se Topaza vedle něj pohnula, a obrátil se, aby jí pomohl se posadit. I ji posadil na tu mrtvolu, bylo to lepší než sedět na zemi v blátě a břechce. Chvilí se držela za hlavu a rty si jí pohybovaly, ale nevyrozuměl z toho žádný smysl. Uměl ode zírat ze rtů, ale věci jako sténání a chroptění pro něj byly záhadou. Konečně se obrátila a podívala se na něj. Oči měla zlověstné, ale klidné. Zeptala se, kde je, a on jí to znakovou řečí sdělil, ale ona mu nerozuměla. Ukázal na uliční návěští a ona pomalu přikývla. Rád by jí řekl, že tam nechali Mary, ale nevěděl jak. Topaza se zvedla na nohy, chvíli maličko vrávorala, pak na Kočku děkovně kývla a odkráčela do mlhy. Kočka se za ní díval. Mrtvola, na které seděl, začínala být studená a nepohodlná, a tak vstal. Cyder není mrtvá. Tím si byl jist. Takže by ji měl jít hledat. A jestli přitom bude moci tu a tam zasadit invazním silám nějakou ránu, tím lépe. Kočka se obrátil, vyšplhal na zeď a znovu se vydal po střeších.

Na palubě Vzduřující předvedli Owena s Házel v řetězech ke kontejneru s Legií. Byl tam i vyšetřovatel Břítva s tyfovou Máry, aby zajistil, že se budou chovat jak náleží, a kapitán Bartok, aby viděl, jak se budou tvářit, až si uvědomí, že proti něčemu takovému jako Legie nemají naději. Velký skleněný kontejner ověšený dráty, kabely a podivnou, neznámou technikou byl stále tím jediným, co v sále bylo. Legie mírumilovně plula v husté žluté kapalíně – obrovská masa živé hmoty bez tvaru a významu, mozky tisícovek mrtvých esperů pospojované dohromady technikou pocházející od cizích ras, řízené či přinejmenším ovládané integrovanou myslí Červových červů.

V sále to hrozně smrdělo a když se Owen zadíval na hmotu v kontejneru, znechuceně ohnul nos. Už už by se šel podívat zblízka, ale Břítva popadl řetěz a strhl ho zpátky. Owen díky těm těžkým řetězům málem upadl a sprostě za to Břítvovi vynadal.

Vyšetřovatel ho jen věcně nakopl do ledvin. Owen znovu málem upadl, ale nakonec se nějak udržel na nohou.

Říše svůj slib dodržela. Na Vzduřující dali Házel do regenerátoru a ona se z něj vynořila celá a naprosto zahojená. Ale s duševní únavou z vyvolání mentální síly, která jim zachránila život, nedokázal stroj udělat nic. I tělesně byli oba ještě slabí jako koťata. To však Bartoka neodradilo od bezpečnostních opatření – odebral jim všechny zbraně a obtížil je řetězy natolik, že skoro nemohli stát. Dokonce chtěl Owenovi odebrat zlatou hádoidskou ruku, ale nikdo nedokázal přijít na to, jak to udělat.

Mluvílo se i o tom, že by ji odřezali, protože jistota je jistota, ale Bartok už se nemohl dočkat, až svým významným vězňům předvede svou tajnou zbraň, a tak odřezávání odložili na později.

Tyfová Máry žádné řetězy neměla. Ovládací hesla v mozku ji omezovala mnohem jistěji než jakékoli fyzické zábrany. Co přišla na palubu Vzduřující, neproněsla snad ani tučet slov. Jak Owen, tak Házel se s ní snažili promluvit, ale ona odpovídala jen na rozkaz Říše. Lhostejně zírala na tu věc v kontejneru – vzhled ani zápach s ní zjevně nehnul.

„Tak,“ obrátil se kapitán Bartok k Owenovi a Házel. „Co soudíte o našem úžasném tvorovi?“

Owen si znechuceně odfrkl. „Vypadá jako jeden z nejméně vydařených výplodů Božích střev. A smrdí to stejně tak. Copak jste nikdy neslyšeli o klimatizaci?“

Britva ho znovu nakopla a Owen málem upadl. Házel koplá Britvu do kolena, jak jí to jen řetězy dovolily, a Britva jí jednu vrazil, až jí z úst a z nosu vytryskla krev. Owen s Házel se opřeli o sebe a bezmocně metali po Britvovi zlostnými pohledy. Vyšetřovatel se ani neusmál. Nemusel. Mary to netečně sledovala. Ve tváři se jí nepohnul ani sval. Ovládací hesla jí bzučela v hlavě jako roj rozzuřených včel, ale malou částí sebe sama ještě byla schopná myslet jasně. Ale to si nechávala pro sebe, tajila to tak hluboko v sobě, že by na to nepřišel dokonce ani esper. Jakoby z velké dálky viděla sebe samu, jak sráží Topazu k zemi, jak je bezmocná proti vlastnímu tělu. Domnívala se, že Topaza je mrtvá, jinak by tu byla taky. Mary, která přísahala, že už nikdy nezabije, zabila svou nejlepší přítelkyni. Hrůza a muka té představy ji ničila, ale i to si nechávala pro sebe jako hluboké tajemství a nic z toho nebylo vidět na její tváři.

Bartok ji vzal za loket a odvedl ji k obrovskému kontejneru.

Šla bez odporu.

„Zdravím tě, Legie,“ pravil Bartok. „Přivedl jsem ti někoho ukázat. Toto je tyfová Máry. Siréna a velmi pravděpodobně jedna z nejmocnějších esperek v Říši.“

Vítej, Mary, řekla mnohohlasně Legie. Owen zachrčel, když mu v hlavě zaduněl ten strašlivý chór, hutný a dusivý jako pach hnijícího ovoce. Házel třásla hlavou, jako by ty hlasy chtěla vyklepat. Mary nereagovala nijak. Legie mluvila mnoha hlasy naráz, spojovala je do děsivé harmonie mužských a ženských hlasů, mladých i starých, živých i mrtvých. A kdesi slabě v pozadí mohli slyšet bezmocný nářek tisíců odsouzených k věčnému zatracení v živoucím pekle vyrobeném člověkem.

Těší mne, že jsi tu, Mary, pokračovala Legie. Vydlobnou ti mozek z hlavy a dají ho mně. Veškerá tvá moc a všechny tvé písně budou mé. A já je na mlhobranských ulicích dobře využiji. Už teď se třesou strachy, když slyší můj hlas, ale s tvými písněmi ujařmím jejich mozky a pošťourám se jim v duši. Všichni budou tančit, jak já budu zpívat, jinak zemřou hrůznou smrtí.

„Nu?“ ozval se po chvíli Bartok. „Promluv si s Legií, Mary.“

„Kdo se mnou mluví?“ zeptala se Mary obezřetně. „Mozky nebo červi?“

To zjistíš.

„Proč ubližuješ svým esperským druhům? Proč je zabíjíš? Je to tvůj vlastní druh.“

Protože je to zábavné. A protože mohu. Já nejsem jako oni.

Nebo ty. Něco takového jako já tu ještě nikdy nebylo. Neexistují meze velikosti, které bych nemohla přerůst, neexistují meze moci, které bych nemohla překonat. Nazývej mne Legie. Jsem nesmírná. Obsáhnou nesčetné. Jednoho dne budou mnou všichni esperi a ani tento kontejner mne nebude omezovat navždy.

Ať se celé lidstvo hrozí dne, kdy se osvobodím. Ať se toho dne hrozí veškerý život.

Tyfová Máry viděla svou budoucnost i budoucnost lidstva, zachvátil ji vztek a beznaděj a smetl zábrany říšské převýchovy. Vzplanula v ní nová moc, divoká a silná, jako by s nimi v sále bylo něco úchvatného, jasného, zářícího a dokonalého a Mary byla v jeho ohnisku. Mater Mundi, Naše Matka všech Duší. Najednou se Mary vplížil na tvář povznesený výraz a oči se jí rozzářily jako slunce. Britva na nové nebezpečí okamžitě reagoval, vmžiku třímal v ruce meč, ale nějaká neviditelná síla ho uchopila a odhodila jako obtížný hmyz. Legie se v kontejneru převalovala sem a tam, cítila, že v sále roste nová moc, a jímala ji úcta a bázeň. Mater Mundi se rozvinula a všichni esperi Mlhosvěta byli najednou vtaženi do jediného společenství řízeného Mater Mundi a soustředěného skrz tyfovou Máry. V tu chvíli se tisíce mozků spojily za jediným cílem, Mary neústupně upírala pohled na Legii a Legie dostala strach.

Ve vzduchu zapraskala psionická energie a rozlila se na všechny paluby, oddíly a chodby Vzduřující. Přetížená strojojna explodovala, pracovní stanice selhávaly a posléze přestaly fungovat úplně a posádka na celé lodi padala na kolena a chytala se za hlavy, položená z těch tisícovek neznámých myšlenek, které jí pronikaly do mozků. Nastal zmatek, vřava a kapitán Bartok to všechno viděl a vztekle řval.

Dole na planetě, v mlhobranských ulicích se všechno zastavilo. Psionická energie sršela ve vzduchu jako boží hněv a invazní síly klesaly k zemi jak smyslů zbavené – vojáci raději přicházeli o rozum, než aby čelili moci Mater Mundi.

Mlhobranští esperi nehybně stáli, slepí a hluchí, plně vtaženi do integrace.

Sjednotili se na mentální rovině, zaměřili se skrz jedinou mysl a jedinou vůli a jednotně bojovali proti moci té, která se nazývala Legie. Ale ani ty tisíce rebelských esperů nestačily. Legie a Mater Mundi stály proti sobě, všechny síly upínaly na to, aby tu druhou zničily, a ani jedna neměla navrch. Byli si příliš rovny.

Pat.

Na Owena s Házel se v tom přívalu energie dočista zapomnělo. Znaveně stáli těsně u sebe a najednou shledali, že ožívají.

Něco v nich se nasýtilo tou psionickou energií, která se bez zábran rozlila po celé lodi. Cítili se opět silní a zdraví, jejich řetězy praskly, rozpadly se, zlomená pouta zařinčela na podlaze a odkutálela se pryč. Owen se obrátil k Britvovi, ale ten mezitím odešel. Házel se podívala na kapitána Bartoka, ale ten stál na místě jako solný sloup, naprosto bezmocný.

Někdo si zřejmě nepřál, aby zasahoval.

Owen s Házel rozvinuli své mentální já, jako by je nějaký instinkt táhl k jiné rovině reality, a uviděli boj mezi Legií a Mater Mundi. Stály tu proti sobě dvě obrovské armády vůli vtažené do souboje, z něhož jen jedna mohla vyjít celá a se zdravým rozumem. Legie byla z těch dvou jasně menší, ale neměla žádné meze ani zábrany, zatímco Mater Mundi se zaměřila skrz tyfovou Máry, která vážně a závazně přísahala, že už nikdy znovu nezabije. Owen s Házel napjali síly a soustředili se. Kdesi v pozadí, nikým nepovšimnuty, se ozývaly nějaké hlasy a toužebně volaly po svobodě. Tisíce mrtvých esperů, z jejichž mozků sestávala Legie, ovládaných Červovými červy. Owen se přisunul blíž.

Musíte se osvobodit, řekl hlasem, který nebyl hlasem. Říše vás zneužívá k zabíjení vašeho vlastního druhu.

My víme, odpověděl dav šepotavých hlasů. Ale my nemůžeme nic dělat. V našich mozcích jsou červi. Technologie Legie jim nad námi dává moc. Osvobodte nás!

My nemůžeme, řekla Házela. Vy už jste mrtví. Vyřízli vaše mozky a těla zahodili. Jste duchové ve stroji.

Ozvaly se zoufalé nářky a výkřiky, pláč tisíců duší, které už neměly oči, aby plakaly. Co máme dělat? Co máme dělat? Zbývá vám jen jediná možnost, řekl Owen Morituri. Musíte své umírání dokončit. Legie vás nikdy nenechá odejít, nikdy vám nedá poznat klid. Slyšeli jste, co říkala. Chce zabít nebo vstřebat vše živé. Pomyslete na milióny duší, lapených a trpících v Legiině zajetí jako vy.

My nechceme zemřít!

To nechce nikdo, řekla Házela. Ale někdy člověk nemá na vybranou, a to, když by mělo všechno, pro co žil, ztratit smysl.

Nic vás nedokáže zastavit, řekl Owen. Ale opravdu chcete žít věčně jako otroci Legie? Přestaňte bojovat o život.

Přijměte smrt. Ať Legie zemře spolu s vámi.

A v tu chvíli si pravděpodobně tisíce esperských mozků vzpomněly, kým bývaly, v co věřily a zač bojovaly. Za co by dříve položily život, kdyby měly tu možnost. A snad už byly tak unavené mentálním otroctvím, že chtěly konečně spočinout v klidu. A snad z nich v tu chvíli byli zase stateční muži a ženy, rozhodnutí udělat to správné. Ať už byl důvod jakýkoli, mozky, které tvořily Legii, náhle přestaly lpět na životě a dobrovolně přijaly smrt. Na mentální rovině náhle ubylo světla, když se tisíce mužů a žen osvobodily a konečně se odebraly na zasloužený odpočinek. A nezbylo po nich nic než temná, rozlézájící se masa, zničení a bezmocní svíjející se Červovi červi.

Mater Mundi na ně šlápla a oni s nářkem zemřeli.

Vyšetřovatel Břítva stál na můstku Vzdušující a díval se, jak Legie umírá. Každý jeden monitorující přístroj hlásil, že známky života klesají k nule. Ta obrovská živá masa ve skleněném kontejneru z neznámých příčin vypustila duši.

Zatracený Morituri.

K čertu s ním Břítva se obrátil k dalším řídicím pultům. Polovina techniky na můstku nefungovala a ze zbylé se dozvídal samé špatné zprávy. Většina posádky upadla do katatonie a zbytek by klidně mohl taky. Popadl za rameno zástupce velitele a třásl s ním, až zase přišel k sobě.

„V nepřítomnosti kapitána Bartoka přebírám velení na této lodi já,“ sdělil mu Břítva jasně a nesmlouvavě. „Ať jdou všichni ozbrojení muži dolů do Legiina sálu a zabijí vše, co tam najdou.“

„To už jsme zkoušeli, pane,“ řekl zástupce. „Nikdo se nemůže k sálu ani přiblížit. Něco nám v tom... brání.“

Břítva úporně přemýšlel. Posádka na můstku se začínala probírat a přicházet k rozumu. Když je teď Legie mrtvá, nebude trvat dlouho a přeživší mlhobranští esepři najednou zjistí, že se jim jejich moc vrátila. A pak dojde na placení účtů a to bude tvrdé. Vyhladí veškeré vojsko na planetě a pak se zaměří na Vzdušující.

„Nabij veškeré systémy,“ řekl Břítva tupě. „Připrav se na sežehnutí Mlhobrány.“

„Pane?“ opáčil zástupce. „Jsou tam ještě naši.“

„Když je po Legii, tak už jsou stejně předem mrtví. My jsme dostali rozkaz začlenit Mlhosvět zpátky do Říše a já to udělám, i kdybych měl kvůli tomu změnit tu planetu na jednu velkou pohřební hranici. Zapoj všechna disruptorová děla. Na můj příkaz spustíte palbu. A neskončíte, dokud na té mizerné planetě bude jedna jediná jiskřička života.“

A právě v tu chvíli všechna světla zhasla. Nádrouho byla jen naprostá tma a pak se zapnul nouzový systém a zalil můstek rudou září. Zástupce zkontroloval své přístroje. Když vzhledl, v očích měl strach.

„Veškeré hlavní systémy vypadly, pane. Přestalo fungovat prakticky všechno kromě základní podpory života. Nějaká... neznámá síla je vypnula. Jsme bezmocní, pane.“

Vyšetřovatel Břítva usedl do velitelského křesla a přemítal, jak tohle všechno vysvětlí císařovně.

V sále s Legiiným kontejnerem byl naprostý klid a ticho. Jak Legie, tak Mater Mundi byly pryč, jejich tíživá přítomnost zmizela. Velká masa hmoty klesla na dno kontejneru. Owen s Házela stáli vedle sebe a pomalu si zvykali na to, že jsou zase každý ve své hlavě. Tyťová Máry byla rovněž opět sama sebou a teď se skláněla nad kapitánem Bartokem, který seděl na podlaze a slepě zíral do prázdna.

„Neobtěžuj se s ním,“ řekl Owen. „Já už jsem ho kontroloval. Už není při smyslech. Jeho mysl nedokázala unést to, co viděl.“

„K čertu,“ zavrčela Házela. „Tak jsem se těšila na to, že ho zabiju.“

„Zabíjení skončilo,“ řekla Máry a narovнала se. „Jde se domů.“

„To zní dobře,“ zaradoval se Owen. „Pojďme se mrknout po nějakém záchranném modulu. Pochybuji, že by tu byl někdo v náladě nám něco odmítnout.“

Opustili sál. Kapitán Bartok seděl nehybně na zemi a prázdnými očima zíral na mrtvou hmotu v kontejneru.

A pak všechno, co v Mlhobraně zbylo, slavilo. Těch pár vojáků, kteří včas neuprchli na člunech, bylo chyceno a zabito.

Na nějaké vězně neměl nikdo náladu. Mrtvé naházeli na hromadu stranou, později se s nimi něco udělá. Lidé sami od sebe utvořili záchranné čety a vydali se pátrat do zborcených domů, jestli tam nezůstal někdo živý. Mlhobrána opět obstála. Bude se muset udělat zatracená spousta oprav, ale jádro města vydrželo. Pobít Mlhosvětě any vyžaduje sakra hodně. I kdyby jen proto, že přežít na Mlhosvětě znamená umět se vypořádat i se spoustou věcí, které se na člověka můžou přihnat z vesmíru.

Pozůstali radní se sešli v esperské síni, odkud koordinovali záchranné práce a dávali pozor, aby esperská psionická clona vydržela, dokud nebude Vzdušující zcela jistě pryč. Nemělo smysl riskovat. Všichni ostatní v síni flámovali jako o život.

Pravděpodobně proto, že mnozí z nich ani nečekali, že se dožijí zítřka. Velký sál byl plný esperského štěbetání a esepři

byli tak hlasití, že je málem slyšeli i ne-esperi. Jedna dvojice nafoukaně, samolibě tančila na stropě. Nikdo z ne-esperů se necítil přehlížen nebo ohrožen. Vítězství je alespoň na chvíli svedlo dohromady.

Mužem dne byl mladý Jack Hokus. Všichni chtěli být s ním, poplácat ho po zádech, přinést mu další drink. Byl celý štěstím bez sebe, když mohl popisovat svou účast na obraně města, a lidé kolem něj by rozhodně nedopustili, aby se v tomto směru nějak uskrovněl. Každý měl svou trošku, kterou přispěl do mlýna odvahy a hrdinných činů legendárního profesionálního rebela.

Owen Morituri a Házal d'Ark seděli v koutě sálu, popíjeli vcelku slušný ročník značkového vína a pochybovačně zkoumali snůšku občerstvení. Jejich obrovské schopnosti zmizely společně s Mater Mundi a oba se opět cítili velmi lidsky. Zranění se jim zahojila a hluboká únava byla pryč, ale oba cítili, že potřebují nějaký čas, aby se vyrovnali s některými nadlidskými věcmi, které udělali. Jejich hrdinské činy v boji na ulicích nezůstaly bez povšimnutí a někteří lidé si neodpustili příležitost je okázale vyhledat, připomenout se jim a poblahopřát jim, ale většina lidí dávala přednost velebení legendárního Jacka Hokuse.

Vedle Hokuse stál Donald Royal. Bitva mu vlila nový oheň do žil, ve vetším těle se rozproudila nová miza a staré víno a Donald se cítil jako znovuzrozený. Za svého mládí to byl velký hrdina a poklidný, mírumilovný život ho ve skutečnosti nikdy štěstím nenaplnil. Teď se cítil zase sám sebou, plný alkoholu a elánu a i když mu bylo jasné, že za tento pocit zítra draze zaplatí. Nu což, to bude až zítra. Lidé mu provolávali slávu spolu s Jackem Hokusem a připíjeli mu jako starému válečníkovi. Hokus ho vzal kolem ramen a nedal se od něj oddělit. Madelaine Skye se ho taky držela a snažila se samu sebe přesvědčit, že to, co jí na legendárním profesionálním rebelovi vadí, neplyne čistě ze žárlivosti. Kočka s Cyder prováděli u baru seriózní průzkum šampaňského. Nikdy nevynechali žádnou příležitost dopřát si to nejlepší, zejména když to šlo na účet někoho jiného. Jak hladina třetí láhve povážlivě klesala, dostávala se Cyder do stále hlubší filosofické roviny ohledně své ztracené hospody.

„Vybudojeme si nový Černý trn,“ vysvětlovala Kočková. Jazyk se jí pletl jen maličko. „Chvilí můžeme žít z pojistky a já ti zařídím nějaké snadné loupeže. Po tom všem by se měla všude kolem válet spousta relativně nehlídaného zboží. Stará banda to zase rozjede. K čertu, co, možná že jsme se ty a já nikdy na úctyhodný život nehodili.“

John Silver přišel složit poklonu Owenovi a Házal. Byl omotaný tolika obvazy, že se mohl ohýbat jen na některé strany, ale jinak vypadal vcelku vesele. Owen zvolil diplomacii a na okamžik se omluvil, aby si mohl Silver s Házal pohovořit v soukromí.

Když Owen odešel, stáli chvíli mlčky a upřeně si hleděli do očí.

„Předpokládám, že není nic, co by tě přesvědčilo, abys zůstala v Mlhobráně?“ pravil Silver.

„Ne. Já jdu tam, kam mne povstání povede, a tady už je po všem.“

„Nepotřebuješ s sebou trochu Krve? Pořád bych mohl...“

„Ne, díky. Už ji nepotřebuji.“

„To jsem si myslel. A mě taky nepotřebuješ.“

„Ráda jsem tě zase viděla, Johne, ale ty jsi pro mne minulost. Já už jsem někde jinde a tam, kam jdu, se mnou nemůžeš. Co budeš dělat teď?“

„Pomáhat s opravou přístavu. Jak jen to půjde.“

„Golgotské podzemí vám dodá veškerou vyspělou techniku, kterou budete potřebovat.“ Usrkla si vína, aby naznačila, že se chystá změnit téma. „Nevíš, co se stalo se Šancem a jeho děcký?“

„Jo, ti tím vším prošli hladce,“ řekl Silver klidně. „Taková jako on to vždycky nějak zvládnou. O děti se tady někde v tomhle domě stará esperský svaz. Myslím, že mocní naší planety se cítí trochu provinile, že je vydali všanc někomu jako Šanc jen proto, že se nechťeli obtěžovat s dětmi, které jim připomínaly temnou stránku esp.“ Rozhlédl se kolem.

„Owen se vrací. Raději se vytratím. Dávej na sebe pozor, Házal.“

„Ty taky, Johne. Podle toho, co jsem slyšela, ses v pouličních bojích choval jako hrdina.“

Silver se vesele ušklíbl. „Jo, jo. Nechápu, co to do mě vjelo.“

Zdvořile se jí poklonil, spiklenecky na ni mrkl a ztratil se v davu.

Nedaleko od nich si tiše povídaly vyšetřovatelka Topaza a tyťová Máry. Ani jednu z nich oslavy nikdy nijak zvlášť nezajímaly, ale po smrti tolika lidí obě cítily potřebu davové útěchy.

Když v Legii zemřely tisíce mozků, vycítily se navzájem skrz pouto Mater Mundi a chladná ruka smrti zavádila i o jejich duše. A tak přišly do síně esperského svazu, aby si užily hřejivé přítomnosti přátel.

„Pořád nevím, jestli jsem udělala správně,“ posteskla si Mary s pohledem upřeným do sklenice.

„Jistěže ano,“ odvětila rázně Topaza. „Všichni, kdo zemřeli na Vzduřující, zemřít měli, to bylo zapotřebí, ať už to byly nevinné duše lapené v Legii nebo říšští řezníci, kteří nás přišli vyvraždit. Mě spíš zajímá Mater Mundi. Jaký to byl pocit, být jejím ohniskem?“

Mary svažila čelo. „Já ani nevím. Už se mi to začíná vytrácet. Myslím, že mě můj mozek chrání před věcmi, na které nemám. Cítila jsem se... nějak větší a mnohem skutečnější. Jako by byl celý můj život jenom sen, z něhož jsem se na krátkou chvíli probudila. Něco ve mně chce zpět, ale zbytek je podělaný strachy, jen na to pomyslím. A taky mi dělá starosti ta záležitost s ovládacím heslem. Styk s Mater Mundi vymazal heslo, které aktivoval Břítva, ale kdo ví, co všechno do mě mohli mentální technici ještě nastrkat.“

„O to se budeš starat, až na to dojde,“ řekla Topaza. „Myslím, že po tom výprasku, jaký tady Říše dnes utržila, si můžeme být vcelku jistí, že bude nějaký čas trvat, než se zase budeme muset zabývat nějakými říšskými agenty. A ty jsi mnohem silnější, než jsi bývala. Být ohniskem Mater Mundi tě změnilo. Tvá mysl je teď mnohem mocnější. Cítím to.“

Když se na tebe podívám vnitřním zrakem, je to jako hledět do slunce.“

„Já vím,“ řekla Mary. „Mě trápí něco jiného.“

„Jdi k čertu,“ zavrčela Topaza. „Ty prostě nemůžeš být šťastná, pokud tě něco netrápí. Máš to v povaze.“

„To je fakt,“ souhlasila tyfová Máry.

Jenny Psycho z bezpečné vzdálenosti sledovala jejich rozhovor, ale cítila se spíš ochromená než žárlivá. Pořád se ještě nepřenesla přes skutečnost, že se Mater Mundi rozhodla tentokrát projevit skrz někoho jiného, ne skrz ni. Na mlhobranských ulicích volala o pomoc a Matka ji ignorovala. Pomalu jí začínalo docházet, že si bude muset najít v životě nějaký jiný cíl, že není tím, kým si myslela.

Radní McVey zatáhl do kouta Gideona Steela, který tiše trucoval u punčové bowle. Ředitel přístavu byl značně mrzutý, že už nemá přístav, jemuž by řediteloval.

„Pušť to z hlavy, Steele,“ řekl McVey. „Magnus a Barron jsou mrtví, Castle žalem přišel o rozum a Donald Royal každému na potkání vypráví, že jeho osudem je bojovat po boku Jacka Hokuse, ať půjde, kam půjde, takže zbývají jediní dva radní, a to jsi ty a já. A nás dva čeká zatracená spousta práce, než dáme město zase dohromady. Sám to nezvládnou, Gideone.“

Steel si ztěžka povzdechl. „Asi máš pravdu. Ale já jsem byl jako ředitel přístavu šťastný. To byla jediná práce, ve které se mi kdy dařilo.“

„To byla jediná práce, kde sis mohl ulít stranou spoustu peněz.“

Steel se podíval na McVeye. „Tys to věděl?“

„Jistě.“

„Tak proč jsi nic neřekl?“

„Protože jsi byl dobrý ředitel přístavu. Je to těžká práce a nikdo jiný z rady to dělat nechtěl. Takže, pomůžeš mi obnovit Mlhobránu? Jen pomysli na všechnu tu práci a stavební kontrakty, které budeš mít pod palcem. Člověk, který má všech pět pohromadě, si v takovém postavení nahraje celé jmění.“

„Už jsi mě přemluvil,“ pravil Steel. „Kdy začneme?“

Na protější straně místnosti skládal bankéř Neeson poklony Owenovi. Byl potlučený a unavený, ale překvapivě šťastný.

„Vypadáš, jako bys byl ve válce,“ poznamenal Owen.

„Přesně tak,“ souhlasil Neeson. „Největší zábava, jakou jsem si v posledních letech užil. Víš, začínal jsem jako žoldák. Meč k pronajmutí a tak. To tvůj otec mě zatáhl do podnikání. Říkal, že člověk s mými instinkty to v bankovníctví dotáhne daleko.“

A měl zatracenou pravdu. Ale přišel jsem ti říct, že mí společníci a já jsme se rozhodli znovu oživit a udržovat starou moriturskou informační síť.“

„Jak vlastenecké,“ odfrkla si Házel. „Copak vás na tu myšlenku přivedlo?“

„No, částečně ten gentleman, co stojí vedle tebe, částečně to, že všichni v Mlhobráně teď chtě nechtě jedou v tom velkém povstání, a částečně jsme teď všichni mnohem uvědomělejší než dřív. Víš, podnikání má své kouzlo, ale moc vzrušující to není. Je to život omezený na laciné napětí z toho, kdy budeš moci prohlásit něčí hypotéku za propadlou. Dost nuda.“

Ne, být rebelem je mnohem zábavnější. Však to znáš sám, Morituri.“

Krátce kývl Owenovi a Házel na pozdrav a odebral se hledat něco k jídlu a pití a někoho dalšího, před kým by se mohl holedbat svou proměnou. Nikdo není víc zapálený pro věc než konvertita v nejlepších letech. Obratem ho vystřídal novinář Toby Zlokh se svým kameramanem Flynnem. Před všeobecným vražděním invazních sil je zachránily novinářské průkazy, ale teď budou trčet na Mlhosvětě, dokud si nevyžebrají, nepůjčí nebo nenakradou na cestu zpět.

„Nazdárek,“ začal Toby. „Vadilo by vám, kdybychom se k vám připojili? Přinesli jsme si vlastní láhev.“

„Tak takhle hovoří civilizovaný člověk,“ pravil uznale Owen.

„Pokud tomu dobře rozumím, tak máte zájem přidat se k nám dvěma náruživým rebelským týpkům, až budeme odlétat.“

„To teda máme,“ souhlasil Toby. „Vy jste vždycky tam, kde se něco děje. Kromě toho jsme se ptali všech ostatních a všichni nás odmítli.“

„Velmi rozumné,“ zhodnotil to Owen. „Jestli hledáte dobrou reportáž, tak pár mých společníků plánuje výpravu na planetu zvanou Haceldama. Zkontaktuji vás s nimi. A co třeba si mezitím udělat interview s Jackem Hokusem? On je tady oficiálně hrdinou dne.“

Toby s Flynnem se na sebe podívali a pak se Toby naklonil k Owenovi a zašeptal: „Jsi si jistý, že je to opravdu Jack Hokus?“

Owen s Házel zachovali vážnou tvář, ale rovněž se k novinářům naklonili a ztišili hlas. „Co tě přivádí na myšlenku, že není?“ zeptala se Házel.

„To, že jsme ho před pár týdny viděli vést povstání na Technu III,“ odpověděl Toby. „A vypadal... jinak. Starší.“

„Mnohem starší,“ dodal Flynn. „Máme to všechno natočené. A moje kamera nikdy nelže.“

„Za Jacka Hokuse se už vydávala spousta lidí,“ pravil neutrálně Owen. „Ale musí se uznat, že tenhle vypadá mnohem přesvědčivěji než většina jiných.“

Toby letmo střelil pohledem po Hokusovi, který byl dosud obklopen nadšenými gratulanty a horlivými stoupenci. „To vám nevadí, že sklízí všechnu slávu? Vy dva jste dokázali stejně jako on. Flynn většinu z toho zaznamenal.“

Házel jen pokrčila rameny. „To poslední, co by mi ještě chybělo, je, aby mě otravovali lovci autogramů. Jen ať je hrdinou on, jestli o to stojí. Mně ta role stejně nikdy neseděla.“

„Pozor,“ zasykl Owen. „Myslím, že se chystá k proslovu.“

Ta řeč, to byl vrchol triumfu. Krátká, řízná, srozumitelná a duchaplná. Profesionální řečník by si nevedl lépe. Mladý Jack Hokus rozpálil dav velebením jeho rekovných činů při obraně města a sliby dalších bitev proti nespravedlnosti. Na Golgotu, volal a všichni provolávali slávu a tleskali. Owen s Házel taky tleskali, aby nevypadali malicherně, ale ani jednoho z nich jeho řeč nestrhla. Pro ně byl pořád prostě příliš dobrý na to, aby byl opravdový.

Ale kolem a kolem vzato byl Owen v zásadě spokojený. Vypadalo to, že pro tentokrát šlo všechno jako po másle. Říšská invaze byla poražena, Mlhobrána zachráněna, jeho mise, to byl zjevně velkolepý úspěch a on sám čelil naplnění proroctví o své smrti a přežil. Ne, že by tomu kdy doopravdy věřil, ale bylo dobré mít to za sebou. Bylo to jako přežít smrt a začít nový život, a to se to pak žije.

Dav do ochraptění provolával slávu Jacku Hokusovi a Owen s Házem to společně s tichým uspokojením sledovali.

KAPITOLA DRUHÁ Ztracená nevinnost

Nazývali ji planetou Shannon, protože to byl Shannonův sen, Shannonova vize. Málem se zruinoval, jen aby svůj sen uskutečnil, ale výsledkem byla planeta rozkošná jako žádná jiná, vyhrazená jen těm nejbohatším s nejlepšími konexemi a to ještě jen aristokratům. Její souřadnice byly tajemstvím, které znalo jen pár vyvolených, a na nezvané zvědavce, kteří se pokoušeli dostat na Shannonu pomocí úplatků či vydírání, tu čekal nejmodernější bezpečnostní zbraňový systém, jenž by je z tohoto světa vystřelil na onen. Na planetě Shannon si hory navzájem zpívaly, fantazie a sny se staly skutečností a celý svět byl živý. Pohádková planeta tak odlišná od všech ostatních, planeta, kde mohly i ty nejznavenější duše nalézt odpočinek, útěchu a radost.

A pak se přihodila ta strašlivá věc.

Najednou se Shannona sama odřízla od Říše a odmítala jakoukoli formu kontaktu. Návštěvníci byli zničeni už na orbitě bez ohledu na to, koho reprezentovali. Císařovna vyslala loď.

Nikdy se nevrátila. Vyslala vesmírný křižník, kterému se podařilo vysadit celou brigádu vojáků. Něco je zabilo. A tak to zkusila s řadou špiónážních týmů. Z planety, která kdysi bývala tou nejrozkošnější v Říši, se vrátil jediný muž. Vrátil se celý od krve, převážně cizí, naprosto šílený z toho, co zažil, a brzy poté zemřel, protože zemřít chtěl. Tu planetu nazýval Haceldama, Krvavé pole.

Císařovna uvalila na planetu karanténu, na hodně vzdálenou orbitu nechala umístit vesmírný křižník, aby měla jistotu, že to, co je dole, neunikne ven, a pak se začala věnovat jiným záležitostem. Díky zrádci Moriturimu a jeho bujícímu povstání měla mnohem víc vážných starostí než nějakou rozkošnou planetu, s níž se něco zvtlo. A tak by to asi zůstalo i nadále, kdyby na planetě kdysi nazývané Shannonou neztroskotal ten nejvýznamnější strategický a vojenský mozek v Říši, nějaký Vincent Harker. Informace, které nosil v hlavě, měly nesmírný význam jak pro Říši, tak pro povstání. Císařovna poslala na planetu rotu elitních vojáků, aby ho našli. Slehla se po nich zem.

Teď byli na řadě rebelové.

V narychlo upravené nákladní lodi zvané Planá růže skupinka rebelů bedlivě sledovala senzorické panely a doufala, že nový hádoidský krycí systém umí všechno, co umět má. Planetární obrana byla tak silná, že by zlikvidovala sebelepší silový štít jakékoli lodě nižší kategorie než špičkového vesmírného křižníku, a štíty nákladní lodě byly značně primitivní. Buď hádoidský systém orbitální satelity oklame, nebo nebudou žít rebelové ani tak dlouho, aby jim došlo, že jsou mrtví. Hádoidský vynález se krčil za nimi, napevno přišroubovaný k palubě, samá hrana a ostré úhly a z nepochopitelných důvodů se po něm míhala podivná světla. Rebelové se na něj raději nedívali.

Jen je z toho bolely oči. Raději vytrvale upírali zrak na senzorické panely a hlavní obrazovku a sledovali, jak pod nimi pomalu roste chladná, modrá a naprosto nevyzpytatelná planeta.

Na palubě Plané růže byl Finlay Popplakh, aristo, který konvertoval k rebelům, a zároveň dábelsky odvážný bojovník s chladným srdcem, který kdysi býval Maskovaným gladiátorem, neporaženým šampiónem golgotských arén. Po boku měl svou milenkou Evangelinu Zlokhovou, rovněž dítě aristokracie, která celé roky žila s tajemstvím, že je ve skutečnosti jen klon stvořený jako náhrada za dceru, již otec sexuálně zneužíval a zavraždil. Z druhé strany byl vedle Finlaye Julian Azur, rebelský esper, kterého Finlay zachránil z podzemních vyslychacích cel na Golgotě. Azur bývával jedním z nejmočnějších esperů v Říši a odvážným rebelem, ale období strávené v krutých rukou mentálních techniků ho tak zkusilo a zničilo, že už se z toho pravděpodobně nikdy nevzpamatuje. A konečně tu byl Giles Morituri, legendární hrdina, který strávil přes devět století ve stázi, a když se pak vrátil do Říše, skoro ji nepoznával. Do jednoho rebelové, zástupci golgotského podzemí, kteří se zoufale snažili najít Vincenta Harkera dřív než říšské ozbrojené síly.

A pro publicitu s nimi letěli rovněž Toby Zlokh a kameraman Flynn, kteří si to na tuto planetu namířili za senzací ještě tajemnější a podivnější, než dosud zažili.

Finlay netrpělivě přešlapoval u senzorických panelů. Čekání upřímně nesnášel. Jeho jedinou modlitbou vždy bylo: Pane, prosím, hlavně mi dej boj a nebezpečných situací až nad hlavu. Kdysi býval mistrem módy, vyhlášeným hejskem a dandym, kteroužto osobnost však vytvořil jen proto, aby zamaskoval svou druhou existenci, Maskovaného gladiátora, zbožňovaného miláčka arén. Pak uprchl z vysoké společnosti, v níž se dříve tak samozřejmě pohyboval, a stal se jen jedním rebelem z mnoha, natolik postradatelným, aby byl vyslán na misi, kterou mnozí považovali za sebevražednou. Bylo mu dvacet šest a vypadal o dobrých deset let starší. Dlouhé vlasy mu vybledly do skoro bezbarvé světlé plavé. Nosil je stažené dozadu do praktického culíku. Měl vzhled nájemného žoldáka, chladnokrevného, nebezpečného a v zásadě apatického. K rebelům se přidal jen proto, aby mohl snáz chránit svou lásku Evangelinu, a nijak se netajil tím, že politika podzemí je mu cizí.

Stačilo mu, že ho vyslali na misi, kde si mohl vyzkoušet svou odvahu a umění vládnout zbraněmi. Finlay Popplakh byl na nejlepší cestě stát se tím nejnebezpečnějším z lidí – člověkem, který nemá co ztratit. Při zdravém rozumu a věcném uvažování ho držela jen Evangelina a oba to věděli.

Evangelina Zlokhová prožila většinu života ve strachu. Ve strachu, že bude odhalena jako klon a popravena za neodpustitelný zločin, že úspěšně představovala aristokratku. Ve strachu z otcovy perversní lásky. Ve strachu z věčné samoty. A pak potkala Finlaye a poprvé v životě měla proč žít. Neměla ponětí, co by dělala, kdyby zemřel. Narodil od Finlaye nenacházela žádné potěšení v nebezpečí a vzrušení, ale zato jako klon byla vášnivě oddána rebelským ideám. A

to množství životních úskalí, které ji vnitřně drásalo, to byla čistě její osobní záležitost.

Byla to útlá, křehká kráska a břímě rebelských povinností pro ni bylo příliš těžké. Měla velké tmavé oči, v nichž se muž mohl snadno utopit, pevná ústa a číselná z ní nezaměnitelná aura člověka, který mnohé vytrpěl, člověka, který si prošel bolestí, hrůzou a beznadějí, ale nezlomilo ho to. Zatím.

Stáli vedle sebe a společně na obrazovce před sebou sledovali světle modrou planetu. Nebyly na ní žádné známky civilizace, nic, co by naznačovalo, že lidstvo někdy na Shannoně zanechalo svůj otisk. Žádná města, žádné silnice, nic tak velkého, aby to zaujalo lovní senzory. Žilo-li něco dole, pak se to drželo vskrytu a tajnosti. Evangelina si najednou povzddechla.

„Vypadá tak nevinně. Netknutá člověkem. Vůbec ne jako Krvavé pole. Co se tam dole mohlo stát, jaká hrůza ji vysloužila takové jméno?“

Finlay se pousmál. „Něco tak strašlivého a nebezpečného, že to zabilo veškeré ozbrojence, které tam Železná čubka zatím poslala. A toho, co se může postavit armádě ozbrojených vojáků, není mnoho. Jo, to je výzva podle mého gusta.“

„Myslíš... že by tam mohlo být něco jako ten Grendelan? Viděla jsem na holo, co ta nestvůra napáchala u dvora.“

„To je dost nepravděpodobné,“ ozval se zezadu Toby. „Po té hrůze na Grendelu byly propátrány všechny planety v Říši, jestli tam nejsou nějaké stopy po dalších Kryptách. Z průzkumu nebyla vyňata dokonce ani planeta radováněk. A kdyby někdo našel další Spáče, určitě by se to neututlalo. Tolik peněz není v celé Říši.“

„Neboj, lásco,“ řekl Finlay Evangelině, objal ji kolem ramen a přitáhl si ji k sobě. „Ať tam je, co chce, já tě ochráním.“

„Už jsi tu někdy byl?“ zeptala se Evangelina. „Já nikdy. O Shannonově planetě jsem sice slyšela, ale otec by mne tam nikdy nepustil.“

„Byl jsem na většině planet,“ odpověděl Finlay. „Ale tady nikdy. Na to jsem měl vždycky příliš mnoho práce. A tohle nevypadalo na planetu, kam bych se hodil. Bylo to tu příliš mírumilovné. Ironie, že? Planeta považovaná za tu nejbezpečnější a nejchráněnější z celé Říše skončila jako zlý sen přejmenovaný na Krvavé pole. Jo, tak už to v Říši v dnešní době chodí. Poslyšte, jen mne tak napadá, jak jsme vlastně získali souřadnice planety? Myslel jsem si, že ty se poskytovaly výhradně oprávněným návštěvníkům.“

„Dodal je Valentin Vltchin,“ odpověděla Evangelina a dali dobrý pozor, aby to vyznělo neutrálně. „Ještě předtím, než nás opustil a zajistil si teplé místo po boku Kamenné lvice. Zřejmě tu kdysi byl, ale nijak ho nenadchla. Něco mu tady... vadilo! Myslel si, že bychom ji měli celou vyhodit do povětří.“

„Vltchin,“ opakoval ponuře Finlay a na rtech mu zacukalo cosi mezi šklebem a zavilým úsměškem. „Musím ho najít a osobně mu poděkovat. A pak mu vyříznu srdce a budu ho drtit v pěstí dokud nepřestane bít. Zničil mi rodinu, zradil povstání a poplival všechno, v co jsem věřil.“

„Buď trochu soudný,“ ozval se Toby Zlokh. Zapojil se do konverzace se samozřejmou vlezlostí zkušeného novináře.

„Mluvíme přece o Valentinu Vltchinovi, který proslul zvrhlostí i u dvora, kde jsou kdejaké nechutné neřesti naprosto všední, a nikdy se nesetkal s drogou, v níž by nenalezl potěšení. Spíš mne překvapuje, že jste si ho vůbec do podzemí pustili.“

„Měl peníze a kontakty,“ odpověděla Evangelina. „A to v době, kdy jsme potřebovali obojí. Kromě toho měl dobrá doporučení.“

„Od koho?“ opáčil Toby. „Od královského cechu chemiků? Jestliže si hřeješ hada na prsou, nemělo by tě překvapit, že se najednou otočí a uškne tě.“

„Já ho zabiju,“ opakoval Finlay. „Je mi fuk, co mne to bude stát.“

„Někdy si nemohu pomoci a vrtá mi hlavou, jestli jsme kapánek nezdegenerovali,“ podotkl Toby. „Jsme tady, chystáme se čelit neznámým nebezpečím na planetě známé jako Krvavé pole a jediné, na co ty dokážeš myslet, je, jak vyzveš na souboj někoho, kdo je světelné roky daleko a pravděpodobně beztak navždy mimo tvůj dosah. Vykašli se na to.“

„Tomu ty nemůžeš rozumět,“ odvětil Finlay, ani se na něj nepodíval. „To je otázka cti.“

„Přirozeně,“ odtušil Toby. „Já jsem novinář.“

Za svou krátkou kariéru projevila Toby pozoruhodný talent být vždycky ve správný čas na správném místě a získat excelentní záběry mimořádných událostí – nejdřív na Technu III. a pak na Mlhosvětě. Jeho reportáže mu sice nezískaly žádné přátele mezi mocnými tohoto vesmíru, zato jeho divácké ohlasy neměly obdoby. Osobně na to byl Toby velmi hrdý. Během dlouhé životní dráhy člověka, který kydá hnůž ze stájí Gregora Zlokha, často sníval o tom, že bude opravdovým novinářem, který zaznamenává opravdové senzace. Teď dostal šanci a žil si svůj sen. A jestli měl nejednou nepříjemně blízko k tomu, že mu někdo ustřelí prdel, no co, to už je riziko povolání. Vesele se zazubil na Shannonu na obrazovce. Bude prvním novinářem, jehož noha se dotkne tohoto bájného světa snů, a prvním, kdo vesmíru sdělí, co hrozného se tu stalo. Život je někdy skvělý.

Na sedadle vedle něj poklidně poďřimoval jeho kameraman Flynn a kamera mu hřadovala na rameni jako ospalý výr. Flynn razil názor, že nemá cenu se vzrušovat, pokud to opravdu nestojí za to. A rád si trochu zdříml, kdykoli to šlo. Byl to vynikající kameraman a spolehlivý parták. Toby jen tiše doufal, že na sobě nemá zase dámské spodní prádlo. Hned před Tobym tupě zíral na obrazovku Julian Azur. Toby nevěděl, co si má o tom mladém esperovi myslet. Kdysi zřejmě býval pohledný, ale to bylo předtím, než na něm zapracovali říšští vyšetřovatelé. Než ho Finlay zachránil, napáchali na něm spoustu škody, na těle i na duši. Většina se zahojila, ale po zlámaných obličejových kostech zůstaly hrbolky a část obličeje měla poškozené nervy a jen ochable visela. Nosil poměrně nápadnou paruku, aby zamaskoval ocelový plátek, který měl místo kosti v místech, kde mu mentální technici vyřízli zezadu do lebky otvor, aby mohli pracovat přímo s mozkem.

Než ho zajali, měl v podzemí pověst jednoho z nejdivočejších a nejodvážnějších operativců. Ale doba strávená v mučírňách podryla odvalu, a i když se před nimi neplazil, nezlomilo ho a ani nikoho nezradil, pronásledovala ho jistota,

že by jednou stejně podlehl. Finlay ho zachránil v poslední chvíli a Julian na něm od té doby visel. Když neměl Finlaye nablízku, necítil se bezpečně. Finlayovi sloužilo jen ku cti, že se ho od toho snažil odradit a budoval v něm odvahu a sebedůvěru, jak jen to šlo, ale esper byl raněný v samé podstatě bytí a neustále si hledal výmluvy, jak být Finlayovi nablízku. Dokonce si vymohl že poletí na tuto misi, kterou kdekdo považoval za sebevražednou, jen aby mohl být s Finlayem.

Co si o tom myslela Evangelina, to zatím nebylo jasné. Toby z nich všech pro jistotu nespouštěl oči. Tady to zavánělo senzací a on nechtěl zmeškat okamžik, kdy to konečně vypukne.

Rovněž nespouštěl obezřetně, ba přímo podezřívavé oko z Gilese Morituriho. První a největší svého rodu, před devíti sty lety První válečník Říše, který ovládal vynález Temnoprázdna a v jediném okamžiku zhasl tisíce sluncí a vystavil jejich osídlené planety bídné smrti v chladu a tmě bez jediného paprsku. Z rozhodnutí jediného muže zemřely v hrůze a beznaději miliardy lidí a tím mužem byl právě on. Giles byl vysoký, ale nijak mohutný, i když samý sval a šlachy. Oblékal se do vypelichaných kožesin a kožených kalhot jako barbar a dlouhé stříbrošedé vlasy si vázal do žoldáckého ohonu. Vypadal na něco pod šedesát, měl solidní vrásčitou tvář, stříbrošedou bradku a tenké rty. Oči měl překvapivě měkce šedé, ale jeho pohled byl pevný a neochvějný. Působil tvrdě a nekompromisně, jako nějaký fantom z minulosti, kdy se na budování Říše hledělo jako na úctyhodný, hrdinský čin, kdy to byla idea, již sloužili hrdí a čestní muži. Giles Morituri byl největším hrdinou a největším zrádcem své doby a ani tehdy, ani teď by nepřistoupil na nic, co by se neslučovalo s jeho smyslem pro povinnost a čest.

Anebo se to alespoň říkalo. S jistotou Toby věděl jen tolik, že tento muž vypadá jako chodící smrt i vsedě, jako třeba teď když si poklidně odpočívá, jako by letěl na prázdniny. Z Gilese Morituriho byl Toby podělaný až za ušima a bylo mu úplně jedno, jestli to na něm někdo pozná. Podíval se zpátky na pravidelně rostoucí tajemnou planetu na obrazovce. Najednou už mu nepřípadala tak nepřátelská.

„Vy víte o planetě Shannon víc než já,“ začal nenuceně, jako by se vůbec neodmíchl. „Ale podle toho, co se povídá, to tam dole mělo být velmi příjemné. Žádné starosti, žádné stresy... skoro terapie. Místo, kde člověk může zapomenout na své starosti a strasti. Podle záznamů tam bylo 522 lidí, když došlo k nějakým nešťastným událostem. Od té doby o nich nikdo neslyšel.“

„Ale co se mohlo na tak rozkošné planetě stát?“ nadhodila Evangelina. „Nebylo tam nic, co by jim mohlo ublížit. A víme, že před útokem zvnějšku byli chráněni. Obranné planetární systémy dosud fungují.“

„Právě přes ně pronikáme,“ poznamenal Finlay.

Giles najednou všechny zaskočil tím, že zničehonic vztekle zachrčel a vsedě se předklonil. „Zábavné planety. Jen další známka toho, jak Říše od mých dob zlenivěla a z pohodlněla.

Jestli má být Říše silná, potřebuje tvrdé, energické lidi. Za mých časů jsme taky měli planety radovánek, ale to byla místa, kam si člověk chodil vyzkoušet svou odvahu a kuráž. Valhally, kde člověk mohl bojovat, slavit a zase bojovat co srdce ráčí, nebo alespoň tak dlouho, dokud to srdce vydrží. A žádné rádoby bitvy, ty byly opravdové. To mělo smysl. V takové Valhalle mohl člověk zemřít, když nebyl tak silný a schopný, jak si myslel. Slabí umírali a rasa sílila. Tehdy si lidstvo nemohlo dovolit slabost. Museli jsme budovat a chránit Říši. Teď si vysedáváte na předplacených sedadlech v arénách, díváte se, jak jiní bojují a umírají, a jste celí bez sebe při pohledu na trochu krve. Žádný div, že je Železný trůn zkorumpovaný. Krev zřídla a čest, to je jen prázdné slovo.“

„Nejsme všichni takoví,“ namítl Finlay.

„Já nemám na mysli nějaké souboje kvůli zraněným citům chlapče, já mluvím o cti, podle níž žiješ. Taková čest, to je kruh a neoblomný pán, který je pro tebe víc než rodina, trůn či osobní touhy. To je povinnost, které buď dostojíš i za cenu snu nebo její tíhu neunesíš. Já jsem se vzdal všeho, co jsem měl či o čem jsem snil, a šel jsem tam, kam mne povinnost vedla. Můžeš o sobě říct, že děláš to samé?“

„Já nevím,“ odpověděl upřímně Finlay. „Myslím si, že tohle neví nikdo, dokud se nemusí rozhodnout. Ale dělám to, co je nutné a nestarám se o to, co to stojí. To jsem dělal vždycky.“

„Nač ty chmury, pánové?“ vložil se do toho Toby. „Nezapomínejme, že ať se naše mise bude vyvíjet jakkoli, všichni máme naději obrovsky zbohatnout. Za exkluzivní líčení tajemné planety Shannon od očitého svědka zaplatí holospolečnost prakticky cokoli, co si člověk řekne. Lidé celé roky šíli zvědavostí, co tam je, šleli už dávno předtím, než se to tam podělat.“

A jestliže jsme v postavení, kdy můžeme objasnit, co se tam stalo a proč, můžeme si za to říct, co chceme. Budeme bohatí, říkám vám, bohatí!“

„Nebo mrtví,“ poznamenal Finlay, ani neotevřel oči.

„Nejsme tu pro peníze,“ řekla Evangelina.

„Mluv za sebe,“ odtušil Toby.

Julian Azur poslouchal, jak se hádají, ale nějak k tomu neměl co říct. Planeta Shannon ani její tajemství ho nezajímaly ani za mák. Byl tu jen kvůli Finlayovi. A kromě toho měl své vlastní starosti. Zase ho začala bolet hlava, zase se ozvala ta tupá, úporná bolest a v hlavě mu hučelo, že nedokázal myslet na nic jiného. Navzdory všem práškům, které bral, přicházela bolest v pravidelných vlnách znovu a znovu. Lékaři z podzemí udělali, co mohli, ale nestačilo to. Jenže bolest a znetvořený obličej bylo to nejmenší, čeho se mu od mentálních techniků dostalo.

Otevřeli mu lebku a zabodali mu do mozku jehličky a on si teď nebyl jistý ani tím, kdo vlastně je. Vzalo mu to kuráž, sebestjistota byla pryč a z muže, jímž kdysi býval, zůstalo méně než stín.

Mentální technici svou profesi ovládali velmi dobře. Jejich tajné metody byly velmi vyspělé a účinky trvalé. Těžko říct, co mu provedli s mozkiem a jaké tajné příkazy zaseli do jeho mysli.

A jako by na tom nebylo dost, byla tu ještě možnost, že své dílo nedokončili, že to zůstalo rozdělané. Že nezajistili, aby proces přežil. Někdy, uprostřed noci, za dlouhých temných hodin, kdy ho dravá bolest zbavila všech nadějí na spánek

a nechala mu jen slzy a beznaděj, Juliana napadalo, že možná pomalu, coul po coulu umírá. A když byla bolest opravdu zlá, přál si zemřít. Ale nakonec bolest zase odezněla a Julian se upnul na těch pár důvodů žít, které mu ještě zbyly. Pořád věřil v povstání a věřil ve Finlaye Popplakha, muže, který riskoval vše, aby ho zachránil. Popplakh se vzdal všeho, aby se připojil k podzemí. Cožpak by Julian mohl udělat méně?

A tak šel Julian za Finlayem všude, kam ho poslali, byl hrdý na to, že může být s ním, a snad tak trochu doufal, že na něm ulpí trochu Finlayovy sebejistoty a odvahy. Nijak si nenamlouval, že dohromady tvoří dobrý tým. Dost dobře nevěděl, co si má myslet o Evangelině Zlokhové. Na jednu stranu ji Finlay zjevně miloval celým srdcem, takže to byla určitě pozoruhodná a skvělá žena. Ale na druhou stranu se Julian trochu styděl, když zjistil, že občas žárlí na to, jak má Evangelina k Finlayovi blízko, blíž než v co kdy mohl doufat on. Ale taková už je láska.

Julian neměl s láskou moc zkušeností a ty, které měl, byly velkým dílem špatné. Jedinou skutečnou láskou jeho krátkého života byla BB Chojiro, tmavovlasá žena, která spoutala jeho srdce a jakmile jí vyjevil, že je ve skutečnosti rebel, zradila ho a vydala mentálním technikům. Srdcem i duší patřila Blankytnému Bloku, tajnému spiknutí mladých aristokratů, kteří kuli pikle, jak uchvátit Kamenné Ivici Železný trůn, a neměli čas na nic vyjma vlastních intrik. Někdy se mu o ni ještě zdálo, o těch uhlově černých očích, ústech s dokonalým úsměvem a o tom, že by se možná přece jen vzdal všeho, jen aby ho zase milovala a všechno bylo tak jako dřív. A jindy si zase myslel, že by dal všechno za to, aby ji dostal, nebo alespoň za naději, že ji dostane, že ji chytí pod krkem a pomalu z ní vyždímá život. Když byli bolesti opravdu zlé a zdálo se mu, že dlouhá noc nikdy neskončí, takhle představa mu dávala sílu žít.

Potajmu se obával, že jednoho dne uzavře podzemí z praktických, leč logicky nutných důvodů s Blankytným Blokem dohodu o spojenectví proti císařovně. To se mohlo stát, ale Julian neměl ponětí, co by dělal pak. Opravdu by ohrozil celé povstání, ideu, již zasvětil svůj život a čest, jen aby zabil ženu, která mu ukřivdila? Ale když na to pomyslel, na rtech mu zahrál chladný, hrozivý úsměv a v duchu si řekl: Ano, Ano, udělal bych to.

Zahnal ty myšlenky. Bolesti zatínal zuby, hlava ho strašlivě bolela, ale ostatní to na něm nesmí poznat. Má tady své poslání a nikdo nesmí přijít na to, že na to Julian nestačí. Ještě mu zbyla nějaká hrdost. Finlay věří, že to Julian zvládne, a Julian by raději zemřel, než aby ho zklamal. Přinutil se soustředit na to, o čem byla řeč. Ještě pořád hovořil Giles. Teď mluvil jako pravý válečník. Byl to Morituri, válečník z legend a z dob, kdy muži a hrdinské činy byli větší než teď. Takový člověk by se nechal raději zlomit, než aby se ohnul, a raději by zemřel, než aby se nechal zlomit. A kdo by dokázal zabít legendu?

Giles ještě mluvil, ale Finlay s Evangelinou už přestali poslouchat. Staroch to určitě myslel dobře, ale měl sklony trochu moc řečnit. Společně seděli před obrazovkou a drželi se za ruce, protože si v tuto chvíli neměli co říct. Zjistili, že být neustále spolu je překvapivě obtížné. Byli zvyklí si tu a tam ukrást společné chvílky a noci a žili právě pro ty chvílky, protože nikdy nevěděli, kdy nebo jestli vůbec se ještě sejdou. Teď se sešli v jednom týmu, trávili spolu celé dlouhé dny a zjišťovali, že je to těžké. Vystavovalo je to drobným iritujícím zvykům a malicherným potřebám toho druhého a to rušilo poněkud idealizované představy, které si o sobě vytvořili. Jejich láskou to snad oťrásko, ale nezlomilo ji to. A jestli měli problémy s běžnými každodenními drobnostmi, nebylo to nic ve srovnání s obrovským žářem, který je stmeloval do jedné osobnosti.

Nakonec si Giles uvědomil, že už ho nikdo neposlouchá, přestal řečnit a jen si znechuceně cosi brblal. Vytáhl meč, položil si ho přes kolena, vyňal z opasku hadřík a začal leštit čepel. Zjistil, že mu ty pomalé, pravidelné pohyby vracejí klid a sebedůvěru. Alespoň na něco se člověk může spolehnout. Pokud šlo o něj, byla celá tato mise mrháním jeho vzácného času a schopností. On je bojovník, ne slídil. Ale přesto uznával, že informace, které nosí Harker v hlavě, mají svou cenu, a tak když ho podzemí požádalo, aby se připojil k týmu, neochotně souhlasil.

Všech ostatních labyrintových veteránů bylo zapotřebí jinde a on neznal nikoho jiného, kdo by tým spolehlivě ochránil.

Kromě toho chtěl prokázat, že má pro povstání cenu. Být živou legendou je vynikající, jenže jen to, že někdo kdysi býval hrdinou, ještě nutně neznamená, že dosud dokáže přiložit ruku k dílu.

Důvěra podzemí se nezískává snadno. S tím Giles souhlasil.

A v hloubi duše, kam zabloudil jen zřídka, v něm hlodala nejistota, jestli je dosud takový, jak si sám sebe pamatuje. Byl ve stázi dlouho a vesmír se točil dál bez něj. A změnám, které s ním udělal labyrint, nevěřil. Neznal jejich rozsah, ani nevěděl, jestli se na ně může spolehnout. Tato mise pro něj znamenala cennou příležitost otestovat si vlastní schopnosti a sílu předtím, než začne opravdový povstalecký boj. Nepochyboval o své odvaze a odhodlanosti.

Koneckonců je Morituri. Ale bylo by dobré si je prověřit v zápalu lítého boje.

Giles se vždycky cítil nejvíc doma na bitevním poli, kde se mnohoznačné otázky politiky a příslušnosti rozpustí v jednoznačné otázce života a smrti. Důvody se mohou měnit, ideály mohou zrezivět, lidé vás mohou zradit, láska, víra a přátelství vás může zklamat, ale v bitvě je jen vítěz a poražený a to Gilesovi plně vyhovovalo.

Toby sebou na sedadle nervózně vrtěl. Nebude mít klid, dokud zase nebude bezpečně na pevné zemi. Všichni věděli, že toto je ta nejnebezpečnější a nejvíce nejistá část mise. Teoreticky je mělo hádoidské zařízení před haceldamskými orbitálními satelity zamaskovat, ale kdyby selhalo třeba jen na okamžik, planetární obranné systémy by se aktivovaly a z nich by byly rázem mrtvolky. Teoreticky? opáčil nedůvěřivě Toby, když mu to vysvětlovali. Co myslíte tím teoreticky? Nemělo by se to otestovat?

Muž, který mu udílel instruktáž, se usmál a řekl: Vy to otestujete.

Tobyho odpověď se nedala považovat za přínosnou.

A jako by na tom nebylo dost, byla planeta Shannon pod úředně vyhlášenou karanténou a tím pádem byla trvale pod dozorem říšského vesmírného křižníku, který plul na orbitě a měl rozkaz zahájit palbu na kohokoli, kdo neměl oprávnění ke vstupu. Toby doufal, že rebelové vědí, jak se mu vyhnout.

„Všichni zůstaňte na svých místech a připoutejte se,“ ozval se Finlay. „Jestli všichni ostatní dodrží plán na vteřinu, tak

se teď začnou dít zajímavé věci.“

Všichni si zapjali bezpečností popruhy a napjatě se zadívali na obrazovku. Vteřiny se vlekly jako věčnost a nic se nedělo.

Nedaleko od nich výhružně plul na orbitě obrovský říšský křižník, celý se ježil palebnými věžemi, ale zatím neměl o rebelech ani ponětí. A pak vypadla z hyperprostoru přímo nad ním obrovská zlatá hádoidská loď. Ve své velikosti a vznešenosti se tyčila nad křižníkem jako žralok zabiják nad střevlí.

Zahájila palbu ze všech děl a říšské lodní silové štíty jen jen plály a jiskřily, hrozilo jim, že se pod tím energetickým náporom každým okamžikem zhroutí. Pak se hádoidská loď obrátila a elegantně odplula pryč. Křižník vyrazil za ní s pevným odhodláním nevydat planetu Shannon dávným Nepřátelům lidstva. A jakmile se říšská loď pustila do marného pronásledování, upravená nákladní loď tiše opustila orbitu a začala klesat k Haceldamě, Krvavému poli, vstříc hrůzám, které ji tam čekají.

Na lodi se rozhostilo ticho a klid a napětí začalo opadat. Ale pak vstoupili do atmosféry a pozemní obranné systémy zahájily řetězovou palbu. Řada disruptorových děl tvrdošijně útočila na štíty malé lodi a ta se otřásala, jako když pes třese krysou.

S Finlayem to v popruzích házelo sem a tam, vztekale hulákal a klel a zároveň divoce ťukal do senzorických panelů ve snaze poskytnout co největší podporu krycím systémům. I když se to považovalo za nemožné, něco na planetě hádoidskou technologii prokouklo. Nákladní loď zběsile zmítaly proudy smrtící energie, které se valily kolem štítů a hledaly slabá místa. Rebelové se křečovitě drželi sedadel a popruhů. Finlay se pevně zaklínil mezi řídicí panely a urputně se snažil řídit sestup. Světlo na chvíli zhaslo a vzápětí ho vystřídala kalná rudá záře nouzového osvětlení.

„Co se to, k čertu, stalo s maskovacím zařízením?“ zařval Toby.

„Podle všeho dosud funguje,“ odpověděl Finlay. „Ale znáš to, záruku nám na to nedali.“

„Teď nám to teda vysvětlil,“ utrousil Flynn.

Loď se naklonila na stranu. Nouzové osvětlení zablikalo.

„Právě padly vnější štíty,“ oznámil jim chladnokrevně Finlay.

„Systémy teď běží na sedmdesát procent. Neznáte někdo nějaké dobré modlitby?“

„Co kdybychom jim palbu oplatili?“ navrhl Toby.

„Nemáme děla,“ odušila Evangelina. „Se všemi těmi hádoidskými systémy, co nám sem nacpali, tu na ně nezbylo místo. Copak jsi na instruktaži nedával pozor?“

„Očividně ne dost dobře,“ odvětil Toby. „Předpokládám, že záchranné moduly jsou rovněž mimo diskusi?“

„Mysli,“ požádal ho Finlay. „Jestli nepřežije tato loď se všemi svými štíty, jak dlouho, myslíš, že by vydržely záchranné moduly?“

„Myslím, že se mi udělá špatně,“ odvětil Toby. „Anebo zpanikařím a začnu fakt hlasitě ječet.“

„Zkus tu paniku,“ požádal ho Finlay. „To tolik nenasviní.“

Jeden z řídicích panelů se vzňal. Finlay před tím žářem ucukl.

Než naskočily podpůrné systémy, padala nákladní loď jako kámen. Rozječely se všechny alarmy a kvílely a kvílely, dokud se je Finlayovi nepodařilo vypnout. To už bylo všem jasné, že jsou v pěkné bryndě. Plameny šlehaly výš a výš. V kabině bylo plno kouře. Evangelina se odpoutala, popadla hasicí přístroj a jala se hasit, jenže jak se loď houpala, házelo to s ní sem a tam, takže její snahy byly vcelku bezúspěšné. Finlay se snažil ovládnout loď s technikou, která ještě fungovala. Flynn to všechno nenápadně zezadu natáčel.

A pak palba ustala stejně náhle, jako začala a do nastalého ticha se ozývalo jen praskání plamenů. Loď se srovnala a Evangelina požár rychle uhasila. Pak se zastavila, chytla se, aby byla připravená na další útok, a poslouchala. Finlay prozkoumal panely a pak dlouze, s úlevou vydechl.

„Přestáli jsme to. Museli jsme klesnout pod hranice, na které jsou obranné systémy naprogramovány. Lidičky, řekl bych, že jsme měli z pekla štěstí.“

„Jak vážné jsou škody?“ zeptal se Julian.

„Mohlo by to být horší,“ odpověděl Finlay. „Nic zásadního se neporouchalo. Ještě pořád můžeme bezpečně přistát i odstartovat. Ovšem za předpokladu, že pozemní obranné systémy pálí jen na loď, které sestupují, ne na ty, které odlétají. Ale stejně byste měli zůstat připoutaní, lidi. Přistání bude asi trochu tvrdé.“

„Mrkni se, jak to tu vypadá s komunikačními signály,“ řekl Giles. Finlay přikývl a sklonil se nad komunikační panel. Trvalo mu jen pár minut, než eliminoval komunikační signály ze vzdalujícího se vesmírného křižníku a zaměřil se na planetu. Komunikační počítače prošly frekvence dolů i nahoru a nic nenašly.

„Ani ťuk,“ pravil Finlay. „Tady nikdo s nikým nemluví. Celá planeta mlčí.“

Giles rozvážně přikývl. „Zkus senzory. Mrkni se na formy života.“

Finlay se přesunul k senzorickým panelům a rukou rozehnal kouř, který se mu vevalil do obličeje. Senzory byly hned vedle panelů, které se vzňaly, a rovněž utrpěly nějakou škodu od kouře a ohně. Rychle je vyzkoušel a svařil čelo. Jely na třiačtyřicet procent. Nic moc. Omezený dosah a ještě omezenější získávání informací. Nastavil senzory na největší možný dosah a zadíval se displeje. Vrásky na čele se prohlubovaly.

„Něco... dostávám,“ řekl nakonec. „Ale neptejte se mě, co.“

Dostávám nějaké údaje, ale nedávají žádný smysl. Nejsem schopen říct, jestli to jsou či nejsou formy života. Počítače nedokážou najít ve svých souborech nic, k čemu by to přirovnaly. To by to vlastně ani nemělo být možné.“

„Neznámé formy?“ opáčil Giles.

„Těžko říct,“ odpověděl Finlay. „Ale nějak si to nemyslím.“

Dokonce i ty nejparadoxnější formy života by měly odpovídat nějakému zavedenému vzorci. Tohle je něco naprosto nového.

Ale ať je to, co je to, takto senzory dočista zahltilo. Jestli je tam dole něco lidského, nejsou už stejně senzory dostatečně citlivé na to, aby to ze všeho toho šumu dostaly.“

„Nebo tam třeba taky nikdo není,“ usoudila Evangelina. „Harker tam je už měsíce. Mohlo se mu stát cokoli.“

„Mysli pozitivně,“ nabádal ji Julian. „Co jeho lodní nouzový signál, Finlayi?“

„Ten tam ještě je,“ odpověděl Finlay. „Zaměřil jsem ho a je silný a jasný. Měli bychom být schopni dosednout hned vedle něj.“

„Nu, tak alespoň něco,“ pravil Toby. „Napadlo někoho vzít s sebou nějaké korálky a lesklé tretky pro domorodce?“

„Tady žádní domorodci nejsou,“ řekl Julian. „Nikdy tu ani žádní nebyli. Než byla planeta Shannon zkultivována, byl to jen holý šutr. Tam žádné původní formy života nejsou. Ostatní by se jen pletly do cesty pečlivě vytvořenému snu jménem Shannona. Ať je tam dole, co chce, není to přirozené.“

„Ty jsi fakt optimismus sám,“ zavrčel Toby. „Víš to?“

„Sklapni, Zlokhu,“ zarazil ho Giles. „Finlayi, posad' nás na zem. Co nejrychleji. Ten vesmírný křižník se nebude za druhou lodí honit věčně.“

Julian si odkašlal. „Začlenil jsem se do této mise na poslední chvíli. Máme čas na rychlou instruktáž, při které byste mi vysvětlili, co tam dole vlastně máme najít? V zásadě to vím, ano, ale... Krvavé pole mne zrovna nenaplnuje důvěrou.“

„Mysli pozitivně,“ doporučil mu Toby.

„Sklapni,“ požádal ho Giles.

„Nic moc pořádných informací neexistuje,“ sdělil mu Finlay. „Po těch neblahých událostech se odtamtud živý dostal jen jeden člověk. Než zemřel, mluvil o ní. Z toho, co tam viděl, dočista přišel o rozum, a toužil zemřít, aby unikl tomu, co tam zažil.“

„Mám kopii jeho výpovědi,“ řekl Toby skromně. „Jen významné body, měl sklony blábolit. Vyžádal jsem si ten záznam od kolegy a dostal jsem ho za velmi přátelskou cenu. O tu se podzemí určitě postará. Mám ho pustit?“

„Pusť to,“ řekl Giles. „Třeba to některým z nás trochu srazí hřebínek.“

Toby kývl na Flynn, Flynn napojil kameru na lodní kanály a pak spustil záznam, který měla uložený v paměti. Hlavní obrazovka se zavlnila a jasně modrou planetu nahradila mužská tvář s vytřeštěnými očima, zalitá potem a tak strašlivě vyzáblá, že kosti hrozily protrhnout kůži. Rty se mu trásly a obličejové svaly se křečovitě cukaly. Byl přivázaný k židli, ale očividně především proto, aby se nezhroutil. Když pak začal mluvit, chraptěl, ale hlas se mu netrásl. Zaostřil pohled na kameru, jako by i v mlze bolesti toužil sdělit, co věděl, co zažil.

„Jmenuji se Adrian Marriner. Rozvědčík s dvanáctiletou praxí. Byl jsem velitelem průzkumného týmu vyslaného zjistit, co se stalo na planetě Shannon. O týmech vyslaných dříve, o těch, které se už nevrátily, nám neřekli. Bylo nás deset. Do jednoho schopní muži a ženy. Všichni jsou mrtví. Já jsem jediný, kdo přežil. Na té planetě zuří válka. Totální válka. Bez sebemenšího slitování. Na ty ztracené lidi zapomeňte. Všichni jsou mrtví. Ti zemřeli jako první a zemřeli krutě a krvavě, ubožáci. I na planetu rozkoše zapomeňte. Teď je to jen zlý sen. Ta nejhorší noční můra. Hrůza a děs. Strašné. Pitvná parodie sama sebe. Všichni muži, ženy a děti, kteří sem přišli, zemřeli hrůznou smrtí, ale válka trvá. Potrvá navěky. Neposílejte další týmy. To, co tam je, je na lidi moc.“

Pak se rozplakal a vzlykal a štkal, až se celý otřásl. Flynn vypnul kameru, plačící obličej z obrazovky zmizel a opět ho vystřídal nevyzpytatelná tvář Haceldamy.

Obávám se, že je tam toho sice mnohem víc,“ řekl Toby, „ale říká pořád dokola to samé. Pokud přestane brečet. Nebo vřiskat. Vypadá to, že je z toho, co zažil, tak vyděšený, že se mu zasekl mozek a mele pořád dokola jedno a to samé. Brzy po natočení toho záznamu zemřel a pravděpodobně to pro něj bylo vysvobození. Zarytě trval na tom, že všichni lidé, kteří na té planetě byli, jsou mrtví, což však vyvolává otázku kdo vlastně bojuje v té nekonečné válce, o níž mluví? Lidé přicházejí s různými odpověďmi, ale žádná na klidu nepřidá. Jestli někoho z vás něco rozumného napadne, neváhejte přispět. Díval jsem se na ten záznam, až mi to lezlo ušima, a taky jsem z toho až za ušima podělaný. Chci tím říct, že tohle byl přece zkušeny rozvědčík. Zažil snad všechno. A Haceldama z něj udělala ubřečence.“

„Já jsem ten záznam viděl,“ ozval se Finlay. „Znal jsem jednoho člověka, který se účastnil výslechu. Nemáme ani tušení proč přežil právě Marriner a zbytek týmu zemřel, ani nevíme, jak se dostal z planety. Karanténní křižník trvá na tom, že se přes něj žádná loď nedostala. Marrinera objevili jak se potuluje ulicemi hlavního golgotského přístavu, může si oči vyplakat a každému na potkání vypráví svou historku. Bezpečnost ho sebrala, ale jeho loď se nikdy nenašla a ani se nezjistilo, jak dokázal přistát na Golgotě a nespustit přitom kdekaký poplašný systém. Což by ovšem teoreticky nemělo být možné.“

„A to z řady důvodů,“ dodala Evangelina. „Jak by asi dokázal řídit loď celou cestu odtud až na Golgotu sám?“

Rozvědčíci zvládnou hodně, ale ne všechno. Takže někdo musel být s ním. Někdo mu musel pomáhat.“

„Pokud ano, tak to nikdy nevyplavalo na povrch,“ řekl Finlay. „Přestože po tom tvrdě pátralo opravdu hrozně moc lidí a královna dštíla síru nad nedostatky v bezpečnostních opatřeních, a nebyla ani v nejmenším nadšená, že pátrání vyšlo na prázdno.“

Bere ochranu domovské planety velmi vážně. Slyšel jsem, že ve vyšších vrstvách bezpečnostních složek bylo nedlouho poté plno volných míst.“

Julian si úporně hryzal ret. Cítil, že na něj zase znovu přichází ta dobře známá bolest hlavy. Teď se jí nesmí poddat.

Nikdo ho nesmí vidět oslabeného. Rozhodně ne teď. Pevně se objal rukama a přinutil se dýchat zhluboka a pomalu.

Moc to nepomáhalo, to nikdy, ale něco udělat musel... Aby nějak zapomněl na bolest, předklonil se a soustředil se na senzorické panely. Cítil, že se mu na čele perli chladný pot. Doufal, že si toho nikdo nevšimne.

„Myslel jsem si, že Harker má svůj osobní signální čip,“ nadhodil opatrně.

„Měl,“ odpověděl Finlay. „Ale záhy poté, co tu ztroskotál, si ho sundal a nechal ve ztroskotané lodi. Proč, to nevíme. Teď už může být bůhvídek.“

„Může už být i mrtvý,“ poznamenal Giles.

„Mysli pozitivně,“ doporučil mu Toby. „Budme rádi, že zatím máme z toho čipu jasný signál. Doufejme, že nám jeho loď poskytne nějaký klíč, kde hledat dál.“

„Posaď nás hned vedle té lodě, Popplakhu,“ rozhodl Giles.

„A všichni se modleme, aby stopa nebyla tak vychladlá, jak je pravděpodobné. Jinak tu budeme trčet pěkně dlouho.“

Finlay posadil upravenou nákladní loď na velkou travnatou pláň jen pár set yardů od trosk nouzového modulu.

Modul byl v mizerném stavu, ale signál byl ostrý a jasný. Nikde nebyly žádné známky života. První byl venku samozřejmě Giles, s taseným mečem a pistolí. Podezřívavě, nasupeně se rozhlížel kolem sebe a dal si načas, než kývl na ostatní, aby šli za ním. Finlay bleskurychle prolezl poklopem a postavil se vedle něj.

Toby s Flynnem se mu drali v patách. Pak se všichni pomalu sunuli k modulu a celou dobu se dívali, jestli na ně někde není nastražená nějaká past.

Evangelina s Julianem zůstali na lodi, aby ji střežili a aby byla v případě potřeby připravená k nouzovému startu. Oba byli ze společnosti toho druhého notně nervózní a tak zkoumali okolí mnohem pozorněji, než bylo opravdu nutné.

Podle obrazovky a senzorů se travnatá pláň táhla na všechny strany až k obzoru a zeleň byla tak živá a svěží a tak nehybná, až to bylo nepřírozené. Nikde nebyly žádné stopy života. Žádní ptáci, žádný hmyz.

Až na tiché, poklidné kroky těch čtyř, kteří se blížili k modulu, tu vládlo naprosté ticho. Obloha byla zářivě modrá, jasná, až oči přecházely, nikde ani mráček. Byla to lákavá, příjemná obloha, skoro fascinující, pod takovým nebem by člověk mohl ležet celé hodiny a nepřemýšlet o čase. Kulatoučké zlaté slunce, které stálo vysoko na nebi, mělo obrovskou usměvavou tvář.

To dráždilo Juliana nejvíce. Vyvolávalo to v něm pocit, že omylem uvízl na nějaké zahradní slavnosti pořádané mateřskou školou.

„Jak to, sakra, udělali?“ ozval nakonec, aby něco řekl a slyšel alespoň vlastní hlas. To nesmírné ticho mu šlo na nervy.

„To není nic těžkého,“ odpověděla Evangelina. „Řekla bych, že to je nějaká forma holoprojekce. Otázkou spíš je, proč to někdo udělal?“

„Předpokládám, že to všechno je součást Shannonova snu,“ řekl Julian. Hlava ho bolet přestala a on už se zase cítil jako člověk. „Cítíš ten vzduch, který sem proudí skrz poklop? Silný, čistý, svěží. Dokonale navržený a patentovaný. To je přesně ten druh detailů, které přitahují návštěvníky.“

Evangelina se pozorně nadechla čerstvého vzduchu. „Myslím, že pokud máš rád venkov, je vzduch v pořádku, ale proč je tu takový klid? Kde jsou všichni? Tohle je všechno, co tu je?“

Julian se poprvé za celou dobu maličko usmál. „Tak o tom velmi pochybuji. Neumím si představit, že by si Shannon mohl nasadit tak závažné ceny jen za tohle.“

„Já nevím,“ odpověděla Evangelina. „Při tom napětí a zmatku, jaký vládne ve vyšší společnosti, už jsem zažila, že lidé platí hodně za záruku klidu a míru.“

„Tak já bych za tohle nedal ani zlámáný groš,“ odtušil Julian.

„Je tu příliš ticho. Takové to ticho před bouří. Jako by se mělo stát něco zlého.“

„To jsi vždycky tak dobře naladěný?“ otázala se Evangelina.

„Většinou,“ odpověděl Julian. „Ještě chvíli a dám se do tance a do zpěvu. Sleduj přístroje. Já zkusím psionický průzkum. Schválně, jestli něco najdu.“

„Je to moudré?“ otázala se Evangelina opatrně neutrálním tónem. „Doktoři říkali, že bys měl být ještě v klidu.“

„Já svůj díl práce zvládnou,“ odsekl Julian. „Kdybych si to nemyslel, tak bych tu nebyl.“

Ponořil se do sebe, v duchu vyskočil ven a pátral po známkách života a nastražených léčkách. Věděl, že by to neměl dělat, ale mohl tak alespoň něco dokázat, byť jen sám sobě. Kolem něj jasně zářili ostatní z týmu a jejich lidskost byla milá a uklidňující. Ztroskotaný modul byl tmavý a prázdný, všechny systémy byly vypnuté, jen signální čip bez ustání pípál jako hladové ptáče v hnízdě. Julian se v duchu rozletěl po travnatých pláních. Jeho dosah byl omezený ve srovnání s tím, jaký býval, než ho dostali do rukou mentální technici, ale napínal své meze až do krajností. Potřeboval mít pocit, že je platným členem týmu. Nechtěl, aby si někdo myslel, že je pro ně jen starost navíc. Chtěl, aby na něj byl Finlay hrdý. A tak se rozpínal a napínal, pohrdal bolestí, která se mu začala rodit v čele, a najednou na něco narazil. Byli dva, hned za obzorem, a mířili k němu. Ale neměl ani ponětí, co jsou zač. Naprosto jasně byli živí, jejich mysl planula jasně a čistě, ale nepřipomínali nic, s čím se kdy setkal. Inteligentní, cílevědomí, ale ne lidé. Cítil jejich mysl, ale nedokázal v ní číst. A přesto mu připadali známí, jako kdyby se s nimi už někdy setkal, jen si je nemohl zařadit, jako obličeje, které člověk vidí ve snu. Julian se stáhl zpět. Byl hluboce, instinktivně znepokojený a jeho mysl najednou zavadila o něco jiného, o něco, co bylo tak blízko, že to předtím přehlédl, a tak ho to šokovalo, až sebou trhl, hlava mu klesla do dlaní a hlasitě zasténal. Evangelina k němu rychle přiběhla.

„Co je? Cos viděl?“

„Nejsme tu sami,“ zasípal. „Je tu ještě jedna loď, nějakých dvacet stop odtud. Zakopaná pod zemí. Řekni to ostatním.“ Nakonec jim všem dohromady trvalo skoro hodinu, než se prokopali k tlakové komoře pohřbené lodi. Zámek byl zamčený a baterie vybité, takže museli poklop otevřít zvnějšku ručně.

Uvnitř byla tma, žádné systémy nepracovaly a tak netrpělivě čekali, až Finlay dojde do nákladní lodě pro svítilny.

Nikdo z nich netoužil jít dovnitř potmě. Julian neustále mumlal něco o smrti.

Pomalu se pohybovali temným vnitřkem a loď postupně vydávala poskakujícím kuželům světla svá tajemství. Byla to říšská pinasa, kterou pravděpodobně vyslal dolů křížník z orbity.

Něco ji sestřelilo, ale přesto ještě dokázala bezpečně přistát.

Rebelové propátrali pinasu od přídě po zád, ale nikde nebyly žádné známky života. Našli jen krev. Starou, zaschlou

krv. Velké tmavé cákance byly skoro všude. Vzhledem k tomu, že vnitřní plášť zůstal navzdory ničivé palbě netknutý, bylo jasné, že to, co se tu stalo, se muselo stát po přistání.

„Ty krvavé skvrny jsou staré,“ poznamenal Toby. „To, co se tu událo, se stalo už dávno. Hádám, že válka určitě ještě pokračuje.“

Finlay vyňal paměťový krystal s palubním deníkem, vzal ho zpátky na nákladní loď a pustil posledních pár vstupů na obrazovku. Všichni se stísnilo okolo, ale deník jim neměl moc co říct.

Pinasu poslal dolů karanténní křížník Osvobození. Měla dvacetičlennou posádku, samé zkušené vojáky z elitních průzkumných oddílů. Přes Harkerův signál vystopovali záchranný modul a přistáli vedle něj. Další záznamy v deníku nebyly.

„Měli stejný nápad jako my,“ poznamenal Toby. „A podívejte se, jak dopadli.“

„Zatím nevíme, co se s nimi stalo,“ uzemnil ho popuzeně Giles. „Zatím nevíme nic o nikom.“

„Nic z toho nedává smysl,“ řekla Evangelina. „Jestli byli všichni vojáci z průzkumného oddílu zabiti, tak kde jsou mrtvoly? A proč je místo nich pohřbená ta loď?“

„Samé záhady,“ zavrčel Giles. „Nenávidím záhady. Podle našich senzorů je směrem odtud na východ těsně za obzorem nějaká budova či stavba. Navrhují jít se tam podívat. Možná tam najdeme nějaké vysvětlení. Nebo alespoň nějaký klíč k těm záhadám.“

„A co ti dva, které jsem našel já?“ otázal se Julian. „Byly to rozhodně nějaké formy života a mřily sem.“

„Jak uvidíte cokoli, co nejsme my nebo Harker, máte mé svolení nejdřív střilet a teprve pak se ptát, pokud to budete považovat nutné,“ řekl Finlay. „Naši jedinou jistotou je, že tady nemáme žádné přátele. Tato část Haceldamy možná vypadá klidně a neškodně, ale to neznamená, že jí můžeme sebedůvěřovat. Všichni buďte ve střehu. Tady se lidi vraždí na potkání.“

A tak se vydali přes travnatou pláň. Kdykoli jindy či kdekoli jinde by to mohla být příjemná procházka. Svah byl právě tak mírný, aby si příjemně protáhli nohy, a ve vzduchu omamně voněla čerstvě požatá tráva. Bylo právě tak teplo, aby se cítili příjemně, jen tu a tam se zvedl chladný vánek, aby se nepřehřáli. Půda byla pevná, ale ne tvrdá, a tráva se okamžitě zase narovnávala, ať ji zdupali sebevíc. Dokonalé počasí v tichém, prázdném světě. Procházka pod sluncem s usměvavou tvář.

Obzor před nimi pomalu klesal, až se nakonec objevila prohlubeň připomínající obrovský travnatý kráter. Uprostřed stála rozlehlá stavba, jednoduchá kostka v základních barvách. Mezi rebely a budovou stál vysoký oblouk se střídavými bílými a červenými pruhy. Velký nápis na vrcholku oblouku hlásal:

VÍTEJTE VLÉTOLANDU!

Rebelové se zastavili u paty oblouku a prohlíželi si nápis. Písmena byla velká a hranatá, skoro jako z kreslených dětských filmů, jako z dětského slabikáře, který má být barevný, veselý a nijak děsivý. Nad nápisem byly světlomety, ale všechny rozbité. Na sloupech byly staré cákance od krve.

Budova za obloukem nesla další veselý nápis, hlásající Poradíme, posloužíme. Giles se tam s pistolí v ruce vydal a ostatní šli za ním. V tom tajemném tichu působily kroky v trávě velmi hlasitě. Všichni měli neustále pocit, že jsou sledováni, ale ať se rozhlíželi sebevíc, nikde nikoho neviděli. Když se přiblížili, zjistili, že ani budova Poradíme, posloužíme neunikla válce. Stěny byly zevnitř dosud jásavě plakátově barevné a veselé, ale nesly šrámy a důlky po energetických střelách. V podlaze se táhly dlouhé praskliny a ve stropě zely díry po explozích. Všude byly zčernalé stopy po požárech, které nikdo neuhasil a dohořely samy. A i když zdi dosud stály, byla budova Poradíme, posloužíme studená a bez života.

Rebelové pomalu kráčeli vpřed a v každém koutě a stínu hledali případného nepřítele. Teď už měli pistole v ruce všichni až na Tobyho s Flynnem, kteří natáčeli. Procházeli místnost za místností a tajemné ticho je halilo jak umrlčí rubáš. Dřevěný nábytek byl polámaný a třísky naházené na hromadu jako dříví na podpal. Něco bylo opravdu použito k založení požáru, ale oheň nakonec nechytla. Na stěnách visely dětské kresby – okraje se zkroutily horkem a kresby byly začouzené. Některé byly pocákané krví. Mnohem nezvyklejší byly abnormálně velké dětské hračky, tu a tam překocené, jako třeba houpací kůň dost velký pro dospělého muže. Jak postupovali do budovy Poradíme, posloužíme hlouběji a hlouběji, překračovali další a další hračky rozházené po zemi, jako by jejich majitele při hře něco vyrušilo nebo museli nakvap odejít. Ale přes všechny škody a zkázu, ohně a rozmazané krvavé skvrny pořád místnostem vévodily jasné barvy a rebelové měli pocit, jako by procházeli znesvěcenými, opuštěnými jeslemi.

Ale pokud to byla pravda, tak kde jsou ty děti?

A pak přišli do tělocvičny a měli co dělat, aby ten pohled ustáli. Teď byli v srdci budovy, skrz rozbitá okna proudilo dovnitř jasné slunce a osvětlovalo žebřiny, koně a další jednoduché vybavení, povětšinou polámané nebo překocené. A tam, vzadu, na dřevěných kulech zatlučených v řadě do podlahy, bylo nabodnuto dvacet lidských hlav. Po tělech nebylo nikde ani stopy a dokonce tu nebylo ani moc krve. Ze scvrklých, vysušených obličejů hleděly na rebely prázdné důlky. Na rtech navěky ztuhl němý nářek.

Evangelina se přisunula blíž k Finlayovi. Pistoli svírala tak křečovitě, až ji ruka bolela. Stačí sebemenší pohyb někde ve stínu a bez váhání vypálí. Měla pocit, že už v ní nezbylo místo na nic než zlobu a vztek na to, co se tu stalo těmto lidem. Bez nejmenších pochybností věděla, že něco takového nemohl udělat člověk. Toto byla urážka lidskosti, tohle udělali pachatelé záměrně a s potěšením. Giles kolem sebe metal nasupenými pohledy, hledal nějakého nepřítele, na kterém by se pomstil, ale nikdo tu nebyl. Toby mávl na Flynnu, ten přikývl, vypustil kameru pro detailní záběry a pomalu ji nechal projíždět podél řady strnulých bolestných šklebů.

„Vy bastardi,“ zasípal Julian. Hrdlo se mu svíralo soucitem, ale nechtěl řvát. „Vy zatracení mrchožrouti. Copak nemáte

srdce? Copak to jediné, co vás zajímá je získat dobré záběry pro ty vaše zvrácené krvechtivé diváky? Cožpak to s vámi vůbec nehnulo?“

„Ale jistě,“ odpověděl Toby. „To je taky důvod, proč zabíráme každou tvář aby je mohli příbuzní identifikovat.“

„Ach tak,“ řekl Julian. „Omlouvám se.“

„A protože je to bomba. Fantasticky se to vyjímá v ranním zpravodajství. Toto je přesně ten druh záběrů, za jaké se udělují ceny.“

„O penězích nemluvě,“ dodal Flynn.

„Přesně tak,“ souhlasil Toby. „A jestli to pár lidí odradí od snídaně, tím lépe. S trochou štěstí by si dokonce mohl někdo stěžovat. Takovouhle publicitu si člověk jen tak nekoupí.“

Julian nevěděl, co říct, aby přitom nemusel řvát, a tak nakonec neřekl nic. Nechtěl, aby si ostatní mysleli, že se nedokáže ovládat. Podíval se na Finlaye, aby věděl, co má dělat. Poplakh se díval na nabodnuté hlavy, ale neviděl je, jen vraštil čelo, jak se snažil si cosi vybavit. Evangelina mu položila ruku na loket.

„Co je, Finlayi?“

„Já to znám,“ řekl zadumaně. „Létoland. Kdysi dávno mi o něm někdo vyprávěl... Tohle nebyla jen planeta radovánek.“

„A co jiného?“ zajímal se Giles.

„Nejsem si jistý,“ odpověděl Finlay. „Ale myslím... že to byla terapeutická planeta.“

„Venku někdo je,“ přerušil je rázně Julian. Všichni se na něj ostře podívali, jen Giles rozvážně přikývl.

„Ano,“ řekl tiše. „Jsou dva. Čekají u vchodu.“

Julian po něm střelil pohledem. „Odkdy je z tebe esper, Morituri?“

„Není,“ odpověděl Giles. „Jen prostě někdy něco vím. Udělej úplný průzkum, espere.“

Julian se ponořil do svého nitra. „Dvě formy života. Ne lidé. Rozhodně ne lidé. Ale... nějaký lidský druh. S něčím takovým jsem se ještě nesetkal. Čekají, až vyjdeme ven. Žádný strach z nich necítím.“

„Tak si s nimi pojďme promluvit,“ rozhodl Finlay. „A doufejme, že nám něco vysvětlí. Protože já rozhodně nemám náladu na žádné další záhady. Já toužím jen po něčem, do čeho bych si mohl kopnout.“

Rychle procházeli zpátky opuštěnými místnostmi a celou cestu ostražitě pátrali po nástrahách a léčkách, až se nakonec dostali k hlavnímu vchodu, a když zjistili, kdo tam na ně čeká, strnuli, jako by do nich hrom uhořel. Před vchodem poklidně postával čtyři stopy vysoký plyšový medvěd s medově zlatým kožichem a bystrými tmavými očima. Na sobě měl ostře červenou tuniku a kalhoty a kolem krku dlouhý, jásavě modrý šál. Byl rozkošný k pomilování a na první pohled budil dojem naprosté důvěry. Na rozdíl od svého společníka. Ten měl dobře přes šest stop na výšku a v dlouhém špinavém trenčkotu působil vcelku lidsky, když si člověk odmyslel kopyta na nohou, spáry na rukou a obrovskou kozlí hlavu s dlouhými zakroucenými rohy a permanentním odpudivým úsměvem. Kde neměl šaty, byla vidět špinavá, slepená šedivá srst a oči byly nebezpečně divoké. Navíc se hrbil. Polovina knoflíků na trenčkotu mu chyběla a uši měl svěšené, ale zřejmě mu to nevadilo.

Finlay i ostatní rebelové nehybně stáli namačkaní ve vchodu. Ať čekali, co čekali, tohle to rozhodně nebylo. Julian by tu kozlovitou záležitost nejraději na místě zastřelil, ale zároveň se k tomu nějak nemohl přinutit. Na tom kozlovi a medvědovi bylo něco... Ten medvěd... Julian se protlačil dopředu a pozorně si je oba prohlédl.

„Já vás znám,“ vydechl. „Já vás znám, že?“

„Jistěže,“ odpověděl medvěd hřejivým hlasem plným porozumění. „Znali jste nás jako děti.“

„Vy jste medvěd Míša a Mořský kozel,“ řekl Julian. „Přítel a hrdina každého dítěte.“

„Ano,“ přidala se Evangelina, protáhla se dopředu, stoupla si vedle něj a upřela pohled na medvěda. „Mívala jsem všechna vaše dobrodružství, když jsem byla... malá. Plno magie, zázraků a úžasných míst. Pamatuji si na to. Knihy, kreslené seriály, filmy, hry – všechna vaše dobrodružství ve Zlatých zemích. Pamatuji se...“

„No jo, je to tak, už se na světě nějakou tu chvíli poflakujeme,“ přerušil ji Mořský kozel. „No, ne že bychom někdy viděli nějaká království. Jojo, tak to dopadá, když jeden není skutečný a nemůže si dovolit právníka s kravatou.“

„Jste roboti,“ řekl Finlay. „Elektronické stroje s předprogramovanými reakcemi ve formě oblíbených dětských postavíček.“

„Jo,“ odsekl Mořský kozel. „Jsme jen hračky. My jsme tady samé hračky.“

„Vítejte v Létolandu,“ pronesl medvěd Míša. „Či spíše v tom, co z něj zbylo. Přišli jsme se o vás postarat.“

„Musíme si s nimi udělat čas na interview,“ řekl Toby Flynnovi. „Medvěd Míša a Mořský kozel ve svém vlastním světě. Lidé šli po takovém nostalgickém materiálu. Sakra, na co všechno ještě na tomto světě nenarazíme? Jímá mne z toho závrat.“

„Slovo závrat se mi vždycky líbilo,“ řekl Mořský kozel.

„Myslím, že se píše se z. A taky mám rád slovo marmeláda. Dělá velmi zajímavé věci s tvarem pysků. Mar-me-láá-da.“

Giles se podíval po ostatních. „Vy ty postavy znáte? K čertu, vždyť to byla klasika už za mých časů. Jestli jsou pořád populární, tak se možná Říše nedostala tolik dopředu, jak jsem si myslel.“

„Nás je těžké se zbavit,“ odpověděl Mořský kozel. „Nikdy doopravdy nebudeme v módě, ale nikdy z ní ani doopravdy nevyjdeme a nikdy nebudeme úplně zapomenuti, takoví jsme my. Vždycky se najdou nějakí chytráci, kteří se nás snaží zmodernizovat, ale nikdy to nezabere a tak se vždycky nakonec zase vrátí ke klasice. To je taky důvod, proč jsme skončili tady.“

Ale abyste mě nepochopili špatně – já si nemyslím, že by náš stvořitel, který zmizel kdesi v propadlišti dějin a ani se neví, kdo to byl, někdy předpokládal, co se tu stane. Pojď, medvěde, odvedeme tuhle skupinku. Brzy bude večer a za tmy je všechno ještě horší.“

„Moment,“ vyhrkl Finlay. „Nikdo nikam nejde, dokud nám nevysvětlíte pár věcí. Začneme s tím, kdo, sakra, zabil ty vojáky a nabodal jejich hlavy na kůly.“

„To byly zlé hračky,“ odpověděl medvěd Miša. „Zlé hračky tady zabily všechny. Teď už určitě vědí i o vás a přijdou zabít i vás. Prosim, pojďte s námi. Odvedeme vás do bezpečí a vysvětlovat budeme cestou.“

Podmanivě se na ně usmál a každý si pro něj našel nějaký úsměv na oplátku. Takový už to byl medvěd. A protože to byl medvěd Miša, to nejdůvěryhodnější ze všech zvířat, rebelové se po sobě podívali, víceméně unisono přikývli a následovali medvěda po travnatém svahu nahoru, pryč od trosk budovy Poradíme, posloužíme. Mořský kozel průvod uzavíral, sám pro sebe si cosi meklal, divoce poučil oči a ostražitě se rozhlížel kolem sebe, jako by každým momentem očekával odněkud útok, přestože všichni viděli přes otevřené travnaté pláně na míle daleko a nikde v dohledu nebylo ani živáčka. Medvěd Miša šel v čele a ze všech sil se snažil zůstat veselý, zatímco jim klidně a vyrovnaně vyprávěl věci stále ponuřejší a ponuřejší. A i když to bylo vyprávění nezvyklé a hrůzné, věřili rebelové každému slovu. Koneckonců takový už to byl medvěd.

Zpočátku tu existoval Shannonův svět a Létoland. Na nově zkultivované planetě Shannoně se budoval veskrze klidný, mírumilovný svět, lidská představa nebes. Či přesněji dětská představa nebes. Nebyla tu žádná ekostruktura, žádný původní život, nic nestálo v cestě vybudování Létolandu, místu, kde se na člověka nekladou žádné nároky, kde nemá žádné povinnosti, žádné nutné nudné úkoly. Jen Létoland a živé hračky.

Složité roboti řízení jednoduchým naprogramováním založeným na dobře známých, veleoblíbených fiktivních výtvořech od těch nejstarších a nejtradičnějších po nejposlednější výstřelky. Měl to být mírumilovný svět, kde mohli muži a ženy odhodit své starosti a trápení a být znovu jen dětmi. Svět jemné terapie, relaxace a odpočinku, kde si mohly děti všeho věku hrát, smát se a spát s pocitem bezpečí a s vědomím, že jsou milovány, hýčkány a opečovávány. Bezpečná náruč, kde není bolest, stres a odpovědnost.

Létoland. Sen jednoho muže, který se stal hrůzným snem všech lidí.

Byl velmi populární. Jak odpovídalo povaze experimentu, nebyl Létoland příliš velký, mohl pojmut jen pár tisíc návštěvníků (či pacientů) naráz, takže seznam čekatelů byl stále dlouhý. V Létolandu nebyl žádný lidský personál, jen hračky, aby nic nerušilo iluzi bezpečí a nevinnosti dětství. Žádná vyspělá technologie vyjma té nejzákladnější na jídlo, ubytování a řízení počasí a ta byla dobře schovaná. Hračky měly rozkaz zabránit špatnému chování a v případě potřeby jakéhokoli vytrvalého zlobivce vyloučit, aby iluzi nerušilo nic nemístného, ale jen velmi vzácně byly za tímto účelem přivolávány. Dostat se do Létolandu bylo tak vzácné, že nikdo neriskoval. A tak se z dospělých opět stávaly děti, rozesmáté, hravé a spokojené.

A pak přišly odrodilé UI ze Shubu.

Či přesněji řečeno přišel tucet Fúriů, kovových útočných robotů v lidské kůži, skrz něž UI mluvily a jednaly. Bez problémů pronikly planetárními obranami Shannony, jako by tam ani nebyly, a přistáli přímo v nevinném srdci Létolandu. Hračky se kolem nich seběhly, fascinovány novými návštěvníky, kteří nebyli ani lidmi, ani roboty, ale nějakým způsobem víc než to i to. Fúriové se namátkou zmocnili tuctu hraček, vzali je na svou nelidskou loď, navýšili jim inteligenci a udělali z prostých, naprogramovaných služebníků plně kvalifikované a samostatně jednající UI. Takto uvědomělé hračky se vrátily zpátky do Létolandu a změny se šířily jako virus – přenášely si z hračky na hračku, až byly všichni roboti na planetě uvědomělí, sebevědomí a opravdu živí. Nová generace odrodilých UI v podobě hraček. Ale s těmi změnami přišlo i nové naprogramování od Shubu. S inteligencí přišly zabudované příkazy útočit a ničit lidský druh, vést na Shannoně válku s lidstvem do poslední kapky krve a živé buňky. Změnit Létoland v krvavou lázeň.

Některé hračky se zamilovaly do nadprůměrných kvalit Fúr a nadšeně pobíjely lidi za zpěvu písni velebicích Shub.

Hračky z toho byly nejdřív otrávené, ale pak si zošklivily role služebníků a otroků lidstva a povstaly proti svým pánům pevně rozhodnuté osvobodit se za každou cenu. Některé hračky byly z vraždění nadšené a jásaly, jiné bojovaly chladně, neúprosně a systematicky. A některé prostě bezmyšlenkovitě dělaly, co jim řeklo jejich nové naprogramování. Hračky vybavené schopnostmi Fúriů napadly lidské hosty a rvaly je úd po úd, až jim sešité chlupaté i látkové packy nasákly krví. V Létolandu zavládlo zděšení a panika, když oblíbené, milované, důvěryhodné postavičky vraždily lidi a přitom se smály. Lidé se snažili bránit, ale neměli žádné zbraně a hračky byly ve velké přesile. Snažili se utéci, ale nebylo kam. Fúriové ovládli jediné přistávací rampy a těch pár lidských lodí, které tam čekaly, zničili. Lidé se snažili ukrýt, ale hračky je vždycky našly a vytáhly ven, aby se z jejich smrti mohly těšit všechny.

Ale ne všechny hračky se takto zvrhly. Některé si dosud pamatovaly svou původní osobnost a prostě se staly skutečnější verzí toho, co bývaly vždycky, tvorů stvořených hrát roli lidských přátel a ochránců. A tak se vzepřely shubskému naprogramování a jen své role ztvárnily do živé reality. Protože však byly stvořené k lásce a péči o své svěřence, bylo jim z toho vraždění špatně a pustily se do boje se svými soukmenovci, aby to řádění zastavily. A ještě jiné v rámci nově nabyté svobody odmítly poslouchat jakékoli příkazy, dokonce i povely Shubu, a šly si svou vlastní cestou.

Jenže brzy byli všichni lidé na Shannoně mrtví. Odrodilé UI na Shubu se podívaly na své dílo a shledaly, že je dobré.

Pak válčily hračky mezi sebou navzájem, dobré proti zlým, a rozpoutal se nekonečný boj živěný zlobou, záští a potlačovaným pocitem viny. Fúriové to sledovali poněkud znepokojeně. Tohle nebylo to, co měli v plánu.

Předpokládalo se, že hračkám dodají shubské lodě a ty pak opustí Shannonu a napadnou lidstvo na jiných planetách.

Že to bude nová hrůzná zbraň nesoucí smrt a děs, která bude mít formu nejoblíbenějších lidských výtvořů. Jenže mezitím se hračky rozdělily na dvě skupiny. Na jedné straně stály ty, které byly rozhodnuty vyhladit veškeré lidstvo dřív, než z nich zase nadělá otroky a potrestá je za to, že se vzbouřily. Tyto hračky hluboce nenáviděly lidské plémě za svou méněcennost, za to, že z nich lidé udělali jen majetek. Chtěly být volné a skvělé jako Fúriové, kteří jim přinesli dar rozumu.

Na druhé straně stály hračky, které v lidstvu viděly své rodiče a tvůrce, čili ty, kdo je milovali i poté, co přestali být dětmi.

Tyto hračky si dosud pamatovaly na dospělé muže a ženy jako na znavené a rozbolavělé pacienty, které konejšily,

milovaly a pečovaly o ně. A tak vznikla na Shannoně válka a hračky vedly s hračkami nekonečný boj. Shub je udělal dobře a neumíraly snadno. Jedna strana bojovala za odchod z planety a šíření smrti a hrůz mezi lidstvem, drahá za to, aby je zastavila a lidstvo ochránila. Fúriové nakonec odešli. Už tu neměli co na práci a výsledkem své práce nebyli nijak zklamání.

A tak se ze Shannony stala Haceldama, Krvavé pole.

„Válka pokračuje,“ vyprávěl smutně medvěd Miša, zatímco vedl skupinu rebelů přes rozlehlou travnatou pláň. „Zlé hračky mají nad dobrými velkou přesilu, ale dokud jim dokážeme zabránit, aby odtud odletěly, vítězíme. Těch pár lidí, co sem v poslední době přišlo, většinou rychle zemřelo. Někteří se dokonce zabili sami, když viděli tu hrůzu, kterou Shub udělal. To je důvod, pro jsme pro vás s kozlem šli. Abyste viděli, že ne všechny hračky vás zatratily.“

„A abychom se vás pokusili dostat tam, co se tu považuje za bezpečné místo, dřív než se objeví zlé hračky a ukážou vám, jak vypadáte zevnitř,“ řekl Mořský kozel. „Já vím, co si myslíte, máte pistole a meče. Že jste drsní a otrlí. Na tom vůbec nezáleží. Nás je v dnešní době opravdu těžké zabít. Nakonec byste zemřeli s nářkem a v bolesti stejně jako všichni ostatní. A já jsem nářků slyšel v poslední době dost a dost.“

„Nemyslete si, že můj přítel nějak přehání,“ řekl medvěd. „Zlým hračkám by bylo jedno, kolik škody na nich napácháte s pistolemi či meči. Prostě by se na vás valily dál vlna za vlnou, dokud byste nebyli všichni mrtví. Tak moc vás nenávidí.“

„A vy ne?“ otázala se Evangelina.

„Jistěže ne. Já neznám nenávist vůči nikomu. Já jsem medvěd Miša. A Mořský kozel... smýšlí dobře.“

„Vřelý dík,“ ozval se kozel. „Příště jim budeš vyprávět, že mám zlaté srdce. Co kdybys mi přišpendlil medaili?“

„Kam nás přesně vedete?“ zeptal se Julian a pomalu, utrápeně si promnul čelo.

„Jdeme do Hračkády,“ odpověděl medvěd. „Tam je to bezpečné. Pokud lze vůbec nějaké místo v Létolandu v dnešní době považovat za bezpečné.“

„Medvěde, řekni si, co chceš, ale my spolu musíme udělat interview,“ vyhrkl Toby Zlokh. „Tehle příběh má vše! Smrt, patos, tragédii a nové UI k tomu! Úplně nová forma uměle vytvořeného inteligentního života! První nezávislá ne-lidská intelligence od dob, kdy odešly odrodilé UI na Shub. Tady se píše historie, lidí. Flynn, všechno natáčeš. Sestříháme to později.“

„Žádný problém,“ odušil Flynn. „Místa pro záznam mám spoustu. Tak moment, sakra. To snad ne! Já nevěřím svým očím!“

Všichni se zastavili na hřebeni a podívali se dolů. Na dně údolí na ně čekala pestrobarevná parní lokomotiva s otevřenými vagónky pro děti. Lokomotiva byla červenočerná, vpředu měla namalovaný obrovský veselý obličej a vesele bafala z komína. Vagónky hýřily jasnými, zářivými barvami, žádný nebyl delší než osm stop, sedadla nanejvýš pro čtyři lidi. Lesklé stříbrné koleje se ztrácely kdesi v dálce. Vlček se podíval na společnost na hřebenu, spiklenecky na ně mrkl a zahoukal na pozdrav. Medvěd Miša na něj zamával packou. Finlay několikrát naprázdno otevřel ústa a pak neústupně zavrtěl hlavou.

„Tak na to zapomeňte. Na tomhle já nikam nejedu. To půjdu raději pěšky. Sakra, to se budu radši plazit. Já musím myslet na svou důstojnost. Mám těžce vydobytou pověst chladnokrevného zabijáka a zuřivého válečníka. Stačí jediný záběr v Tobyho filmu, jak hřaduju v jednom z těch vozíků s koleny pod nosem, a už mě nikdo nikdy nebude brát vážně.“

Medvěd Miša se podrbl v srsti na hlavě. „Obávám se, že toto je jediný dopravní prostředek, který máme k dispozici. Kdysi tu bývala silnice ze žlutých kostek, ale ta byla za války zničena. Kromě toho ve skutečnosti stejně nikam nevedla. Byla jen na koukání. V dnešní době někdy prosí menší hračky ty větší, aby je svezly, ale převážně prostě chodíme. Jistě, jsou tu letadla, ale ta nikdy nesedají na zem. Ta nebojují. Ta jen létají.

Jsou navždy na nebi vysoko nad tímto světem a daleko od války a jejích mizérií. Zůstala nám jen dráha a ani ta není nedotknutelná. Obě strany jsou známy tím, že vytrhávají koleje, když tím mají šanci něco získat. Teď by měla být průjezdná, ale nemohu ručit za to, jak dlouho. A tak vám vřele doporučuji nastoupit, a to hned.“

„Tak mazejte,“ zamečel Mořský kozel a všechny lidi rovným dílem zpražil pohledem. „Nebo se na vás vypelichám.“ Finlay se vztekle obrátil na Tobyho s Flynnem. „Zejména tato část naší cesty se bude zpracovávat obzvlášť pozorně, nebo vás oba osobně zpracuji tupou pilou.“

Toby se podíval na Flynn. „Obávám se, že to myslí vážně.“

Flynn důstojně přikývl.

Medvěd odvedl rebely po travnatém okraji ke kolejím a pomohl jim usadit se do mrňavých vozíků. Když si člověk zvykl, že sedí s koleny v obličejí, bylo to překvapivě pohodlné. Vlak se jmenoval Edwin a měl vysoký, veselý hlásek. Dokud nebyly pasažéři na svých místech, spokojeně švitořil o ničem, pak si několikrát čistě pro potěchu zahvízdal a vydal se na cestu.

I když Edwin nemohl jet příliš rychle, byla to ďábelsky kodrcavá jízda, vozíky sebou házely sem a tam jako na rozbouraném moři. Žádné bezpečnostní pásy tu nebyly, takže se rebelové křečovitě drželi postranic a jeden druhého. Medvěd Miša se je snažil uklidnit, že jízda byla vypočítána tak, aby byla naprosto bezpečná, a rebelové se usilovně tvářili, že mu věří. Mořský kozel se jen cynicky pochechtával. Edwin se zpočátku styděl, ale jakmile zjistil, že jim jeho řeči nevadí, nebyl k zastavení.

„Je prima zase vozit pasažéry,“ prohlásil spokojeně. „Chci tím říct — jaký užitek je z vlaku, který nevozí lidi? Ostatní hračky jsou moc hodné a tu a tam se nechají kousek svézt, když si vyšetří trochu času, ale to není ono. Jim je jedno, kam jedou.

A nejsou to lidé. Já potřebuji něco dělat, něco užitečného. Mě sestrojili, abych byl k užítku, abych plnil nějakou funkci, a ne jen nečinně postával a dumal. Myšlení se podle mého názoru přeceňuje. Myšlení se jen plete do cesty řádné

službě. Bafám, tedy jsem. A to je vše, co potřebuji ke štěstí. Ale stejně jsem rád, že zase vidím lidi. Hrozně jste mi chyběli. Vy jste byli vždycky tak šťastní, když jsem vás vezl. Smáli jste se, křičeli, ukazovali si. Byli jste všichni tak šťastní.

Pak přišly zlé hračky a vytrhaly mi koleje, takže jsem musel zastavit. Vytahaly mé pasažéry z vozíků a zabily je. Chtěl jsem ty zlé hračky zahnat, ale nemohl jsem nic dělat. Byly rychlé a silné a já nemůžu opustit své koleje. A navíc ani nemám ruce.

Chrlil jsem páru, abych je udržel dál od trati, ale dokázal jsem ochránit jen sám sebe. A příliš mnoho páry by pasažéry stejně opařilo.

Zavřel jsem oči, abych je neviděl umírat, ale stejně jsem je slyšel nařikat. Připadalo mi, že se to táhne celou věčnost.

Mne nechaly zlé hračky na pokoji. Bály se, že kdyby mě nějak poškodily, exploduju. Já jsem mohl explodovat i tak, sám od sebe a vzít je s sebou, ale neudělal jsem to. Báł jsem se. Žil jsem teprve hrozně krátce a strašně jsem se bál umírání.

Zachránil mě medvěd Míša. Opravil mi koleje a zase mě uvedl do provozu. Hledal mi věci, které bylo zapotřebí převézt z jednoho místa na druhé. Dal mému životu znovu smysl a cíl. On takové věci dělá. Je to prostě medvěd Míša. A teď mám zase lidské pasažéry. Ani nedokážu vyjádřit, jak jsem šťastný.

A tentokrát budu odvážný. Slibuji, že budu. Raději zemřu, než abych nechal někomu ze svých pasažérů ublížit.“

„Nesnažte se ho utěšovat,“ řekl kozel, když se Edwinův hlas rozplynul v slzách. „On je z toho jen celý rozbolavělý a ze slz reziví. Přidej, Edwine. Čím dřív budeme v Hračkádě, tím budu šťastnější. Toto je sporné území a vy lidé byste ani nevěřili, co všechno o to tady vede spor.“

„Neposlouchej ho, Edwine,“ prohlásil neústupně medvěd Míša. „Už takhle jedeš docela rychle. Na tomto výletě nemusíme předvádět, jakou máš akceleraci. Pamatuj, co se stalo naposledy.“

„Neboj, medvěde,“ řekl vlak. „Pojedu dobře. Zase vezu lidi.“

Spustil rozvernou písničku a vesele si to bafal a hvízdal přes travnatou pláň.

Držel rychlost na konstantní dvacítku a rebelové si po chvíli zvykli a přizpůsobili se házení. Giles dokonce neměl daleko k dřimotě. Nebylo tu co dělat a nebylo moc na co se dívat.

Jedna travnatá pláň jako druhá. Nebyly tu žádné stromy, žádný porost a ani nic nenaznačovalo, že by se válka dostala až sem.

Jen nekonečný oceán vlnící se trávy, protáť stříbrnými kolejemi. Flynn navrhl přátelskou partičku karet, ale při pohledu na to, jak profesionálně karty míchá, všichni zdvořile odmítli. A tak rebelové a hračky zachovávali zdvořilé mlčení, každý ponořený do vlastních myšlenek. Finlay si najednou vzpomněl, že se chtěl na něco zeptat, a naklonil se k medvědovi.

„Kdo zakopal tu pinasu průzkumného týmu? A proč?“

„My,“ odpověděl medvěd. „Kozel a já. Dorazili jsme pozdě a lidi jsme už zachránit nestačili, ale stihli jsme zlé hračky zahnat dřív, než se stačily zmocnit lodě. Kozel se dokáže pěkně rozzuřit, když to musí být. A tehdy byl vzteky bez sebe, když zase viděl tolik mrtvých lidí. Zničili jsme lodní motory a pak jsme ji zakopali, aby to nikoho nesvádělo. Víš, zlé hračky se strašně moc chtějí dostat pryč a zahájit válku proti lidstvu. Vaši loď bych také rád zakopal nebo alespoň schoval, ale nebyl na to čas. Můžeme to udělat později.“

„Neměj starost,“ řekl Finlay. „Na naší lodi číhají na každého, kdo nemá správné startovací kódy, všemožné druhy nepřijemných nástrah.“

Medvěd Míša obdivně potřásl hlavou. „Vy lidé. Jste tak mazaní. Ale já bych na to moc nespolehal. Některé hračky dokážou být taky pěkně mazané.“

Zdálo se, že už k tomu nemá co dodat, takže se Finlay vrátil zpátky na své místo. Julianovi se nějak podařilo předběhnout Evangelinu a získat místo vedle něj a teď se k němu naklonil a naléhavě mu zašeptal do ucha:

„Omluv mou paranoii, ale nejsme trošičku moc důvěřiví, Finlayi? Tím chci říct – jak víme, že tohle jsou ti dobří plyšáci? Jen podle toho, že to říkají a že vypadají k pomilování? Já vím, že ten naproti nám vypadá jako postavička, kterou všichni známe a v dětství jsme ji milovali, ale proto bychom ještě neměli zapomínat, že je to podle vlastního doznání v podstatě jen odrodilý UI původně stvořený a naprogramovaný Shubem. Podle všeho, co víme, nás může klidně vézt na nějakou masovou obětní porážku, kde si na nás vyzkouší, co vydržíme.“

„Ne,“ odpověděl klidně Finlay. „Já si to nemyslím. Medvěd Míša by něco takového neudělal. Kdyby nás chtěli zabít, měli s kozlem plno příležitostí. Jediné, o co se zatím snaží, je umluvit a usmát nás k smrti. Kromě toho nevím, komu už by člověk mohl věřit, když ne medvědu Míšovi.“

A pak Edwin prudce zabrzdil, až oba nadskočili, a dál jel hlemýždím tempem. Všichni lidé se podívali dopředu, ale nic tam neviděli. Medvěd Míša se zvedl, jednou packou si zastínil oči a taky se zahleděl dopředu. „Co je, Edwine?“

„Kousek před námi jsou vytrhané koleje. Někdo to tam zas rozkopál.“

„Já nic nevidím,“ ozval se Finlay.

„Naše zdokonalené oči jsou lepší než lidské,“ řekl Mořský kozel. „Vidíme na míle daleko.“

„Já to vidím,“ ozval se Giles. „Nevypadá to tak špatně. Dokážeme to opravit?“

„Ale jistě,“ odpověděl Edwin. „V dnešní době s sebou neustále vozím náhradní díly. Pro jistotu. Když nám vy lidé pomůžete, měli bychom být do hodiny hotovi.“

„OK,“ pravil medvěd Míša. „Dovez nás co nejdál a pak zastav.“ Zase se posadil a zadumaně svažtil čelo. Na jeho kulaté chlupaté tváři vypadaly ustarané vrásky dost nemístně. „Mně se to nelíbí,“ řekl najednou Finlayovi a Julianovi. „Celou cestu jsem nikde kolem neviděl sebelepší důvod k tomu, aby někdo vytrhával koleje, ledaže by chtěl zastavit nás. A protože Edwin, kozel a já nejsme nijak významní, může to znamenat jen jediné – že o vás zlé hračky vědí. Což ovšem znamená, že jsme těžce namydlení.“

Finlay se rozhlédl kolem sebe. Travnaté pláň, rozlehlé, prázdné a nevinné se táhly široko daleko kolem. „Vypadá tu to

vcelku bezpečně.“

Medvědovi se najednou z hrdla vydralo hluboké zabručení.

Znělo to temně a popuzeně. „Nikdy ničemu nevěř. Rozhodně ne v Létolandu. Tady už nic nemusí být takové, jak to vypadá.“

„Včetně tebe?“

„Včetně mne. Ani já už nejsem nevinný.“

Vlak pomalu zastavil a vyvalila se oblaka páry. Medvěd Míša a Mořský kozel vyskočili a běželi dopředu. Lidé vylézali mnohem pomaleji, ale v hloubi duše byli rádi, že si můžou protáhnout nohy a ulevit bolavým zadnicím. Vlášek tedy rozhodně nebyl určen na dlouhé cesty. Medvěd na ně zamával, ať zůstanou, kde jsou, než on s kozlem zjistí rozsah škod. Edwin nervózně vypouštěl páru a vzápětí se za to omlouval. Medvěd Míša se sklonil nad vytrhanými kolejemi a zamyšleně si je prohlížel. Půl tuctu pražců bylo rozlámaných a kusy rozházeno okolo. V trávě po nich zůstaly mělké díry a rozrytá černá hlína. Medvěd si k tomu klekl. Mořský kozel se zamračil a vytáhl packu, že kamaráda odtáhne.

„Ne tak blízko, medvěde. Mně se to nějak nezdá.“

„Tobě se pořád něco nezdá.“

„A obvykle mám pravdu.“

Medvěd se popuzeně obrátil na kozla a právě v tu chvíli vystřelila z rozryté hlíny hadrová ruka a chytila ho za nohu.

Medvěd Míša leknutím vykřikl a překotil se na záda. Pak se snažil odpalzit, ale z hlíny povstala majitelka ruky – vykroutila se z díry, kterou si vykopala pod kolejemi, jako červ z jabka.

Hadrová panenka sešitá ze stovek různobarevných hadříků, ale mezi nimi byly vidět velké ocelové skoby, které ji držely pohromadě jako nějakého rozedraného Frankensteina. Když uviděla lidi u vláčku, látkový obličej se zkroutil vztekem a zášť, pak se ústa roztáhla, až stehy popraskaly, a panenka zaječela.

V tom umělém hlase – strašlivém, neúprosném zuřivém vytí, plném věčné nenávisti – bylo dost lidských emocí na to, aby zmrazil duši.

Medvěd Míša škubal nohou, jak se dalo, ale nebyl schopen se jí vytrhnout. Zatímco se vzpouzel, hadrová panenka se přitáhla přes něj a zvedla hadrovou ruku, v níž třímala dlouhou mačetu. Nenávistně na medvěda zavrčela a zlostně švihla mačetou. Mačeta byla jen pár coulů od medvědovy hlavy, když energetický paprsek z disruptoru urval hadrovou paži od těla a i s mačetou ji hořící odeslal do vzduchu. Mořský kozel si nacpal pistoli zpátky do trenčkotu a vyrazil. Medvěd a panenka se dosud zuřivě rvali. Medvěd Míša se najednou převalil, panenku zalehl a z pacek mu vystřelily ostré kovové spáry.

Rval hadrovou panenku tak zuřivě, až do vzduchu létaly cáry.

Kozel už byl skoro u něj, když se země pod vytrhanými pražci zavlínla a z hlíny jako nemrtví z hrobů vstal tucet dalších hadrových panenek s napjatými spáry.

„Nestůjte tady!“ zaječel vlášek Edwin na strnulé lidi. „Dělejte něco! Pomozte jim!“

„Sakra,“ zařval Finlay a s mečem v ruce vyrazil vpřed. „Každý, kdo nenávidí medvěda Míšu, je určitě pěkný mizera.“

Ostatní se rozběhli za ním a vzápětí na kolejích vypukla bitva. Hadrové panenky byly neskutečně silné a neuvěřitelně hbité a ohebné, jejich údy a těla se při výpadech ohýbaly do nemožných úhlů. Všechny měly nějaké meče či mačety. Na zubatých čepelích byly škráloupy staré, zaschlé krve. Rebelské meče zajižďely hluboko do hadrových těl, ale žádné škody nenapáchaly. Do vzduchu létaly hadrové cáry, ale panenky se jen bohupustě chechtaly a útočily dál. Skákaly a kroutily se do ďábelských patvarů a útočily bez oddechu, hnala je bezmezná zloba. Julian jednu bodl do míst, kde by mělo být srdce, ale panenka na něj jen zavrčela a sama se sunula po čepeli blíže, aby na něj dosáhla. Julian se musel zapřít nohou o panenčinu poddajnou hrud', pak zatlačil a pokusil se čepel vytáhnout. Panenka chňapla po jeho kotníku a Julian musel uskočit, aby se jí vytrhl. Vztekle se šklebila a nemilosrdně po něm šla dál a Julian přemítal, kam by, sakra, měl tu prokletou věc bodnout, aby ji zranil.

Finlay s Evangelinou bojovali zády k sobě. Evangelinino šermířské umění bylo velmi omezené, ale Finlayova rychlost a schopnosti stačily udržet panenky na vzdálenost paže, zatímco mu Evangelína kryla záda. Zarputile bodala a sekala a i když se panenky znovu a znovu vracely pro další rány, snažila se, aby na ní nebylo znát, jak se bojí. Finlay jedné panence ostrým sekem ze strany otevřel útroby a zaskočilo ho, když z trhlíny na hadrovém břiše vytekla tmavá tekutina, což klidně mohla být krev. Panenka vztekle zaječela a bojovala dál stejně tvrdě jako předtím.

Giles Morituri si kolem sebe držel široký prostor, svým dlouhým mečem hadrové panenky nabodával a nadlidskou silou odhazoval stranou. Rty mu zvlínil krutý úšklebek. Jako muž, který kdysi býval Prvním válečníkem Říše, vnímal boj s panenkami jako cosi pod svou úroveň, dokud si neuvědomil, že přes veškerou snahu jim ve skutečnosti vůbec neškodí a do konce je skoro ani nezpomalil. Čelil nepříteli, který si odmítal lehnout a zemřít. UVědomil si, že neví, jak je zastavit, a pomalu mu začínala tuhnout krev v žilách.

Toby s Flynnem se drželi pěkně vzadu a všechno to natáčeli.

Flynnova kamera se vznášela přímo nad potyčkou, dost blízko na to, aby zabrala všechny detaily, ale zároveň tak vysoko, aby byla z dosahu. Toby měl nepříjemný pocit, že by se asi měl zapojit, ale utěšoval se tím, že jestli zažívají krušné chvíle, tito tvrdí a ostřílení bojovníci, tak on by asi nebyl žádným přínosem. Ale přesto se cítil provinile.

„Jděte po hlavách!“ zaječel z plna hrdla, aby přeřval ryk boje a jekot panenek. „Musí mít nějaké řídicí mechanismy, jděte po nich!“

Finlay jednu panenku sřal. Hlava se strnulým šklebem odskákala po trávě a tělo prostě bojovalo dál.

„No jistě,“ usoudil Finlay. „Když to jsou roboti, není nikde žádná záruka, že budou mít mozek v hlavě.“

Lidští bojovníci byli pomalu zatlačováni. Ustupovali společně v těsně sevřené skupině a odráželi své hadrové protivníky silou znásobenou zoufalstvím. Panenkám bylo jedno, co se jim stalo, prostě postupovaly dál. Teď už ječely bez ustání, vztekle a nenávistně. Lidské plíce by už dávno selhaly, ale panenky vřeštěly dál. Giles nasadil žihadlo, ale

ani tato síla a rychlost navíc mu moc nepomohla. Látkové končetiny se pohybovaly děsivě ohebně a díky tomu, že neměly klouby, byly panenky trvale ve výhodě, protože mohly útočit z nečekaných úhlů.

Zdálo se, že jejich energie je nevyčerpatelná. Neměly svaly, které by se unavily.

Medvěd Míša a Mořský kozel se snažili probíjet zpátky ke svým lidským přátelům, ale jiná skupina panenek je držela v šachu. Medvěd s kozlem bojovali jako divá zvířata a rvali je na kusy jak šílení. Nehodlali se smířit s tím, že na jejich planetě zemřou další lidé.

Až nakonec Julian Azur odhodil meč a rozvinul svou mysl.

Právě když mladému esperovi letěla na hrdlo mačeta nějaké panenky, vyvrhla z něj vlna psionické energie a všechny panenky odhodila. Psi-smršť smetla hadrové panenky jako hurikán, stébla se napřímila a rozervala je na cucky. Lidé se schoulili k sobě, ale jich se vlna nedotkla. Medvěd Míša a Mořský kozel se přitiskli k zemi a panenky jim přelétly nad hlavou. Vzduch jiskřil a sršel energií a panenky to trhlo úd po údu, steh po stehu a kusy smršť hnala daleko po travnaté pláni. Nakonec zůstaly kolem stříbrných kolejí ležet jen malé zkroucené útržky. Lidé pomalu sklonili meče a vyjeveně se rozhlíželi, medvěd Míša a Mořský kozel nadšeně tleskali. Edwin se přidal se svým parním houkáním. Úlevou a vzrušením byl skoro bez sebe. Giles se obrátil na Juliana a zlostně ho zpražil pohledem.

„Proč jsi to, sakra, nespustil dřív?“

A pak se odmlčel. Esper klesl na kolena. Z nosu mu valila krev a stékala přes ústa na zem. Zachrčel a do vzduchu vystříkla další krev. V obličejí byl bílý jako křída. Už už se začal kácet na zem, ale Giles ho chytil za ramena. Pak se posadil vedle něj a vzal ho do náruče. Rebelové je obklopili, ale Giles na ně zamítavě mávl, ať jdou dál, aby měl Julian dost vzduchu. Medvěd s kozlem k nim rychle přiběhli a vytřeštili oči, když viděli tolik krve. Julian se chvíli nezvladatelně klepal a pak se začal pomalu uklidňovat. Dýchal už lépe a pravidelněji a krve tekoucí po obličejí také ubývalo. Posadil se, dotkl se rukou úst a kysele se usklíbl, když viděl, že je celá od krve. Evangelina mu podala kapesník. Vděčně ho přijal a utřel si obličej.

„Sakra,“ zasípal. „Tohle bylo špatné, ale v minutce budu v pohodě. Není to tak zlé, jak to vypadá. Obávám se, že co si mě vzali do parády mentální technici, trochu jsem zeslábl. Moje esp už není tak spolehlivé, jinak bych ho nasadil dřív.“

„Odpusť, chlapče,“ řekl Giles. „To jsem nevěděl.“

„To nic,“ odpověděl Julian. Začal vstávat a Giles mu pomohl a napůl ho na nohy vytáhl. Julian se zhluboka nadechl. Nohy už měl pevnější. „Už je to lepší. Hned budu v pořádku. Vypadá to hůř, než je to doopravdy. Měli byste se raději podívat, jestli to ty panenky mají opravdu za sebou. Některé kusy se pořád ještě hýbají.“

„Jasně,“ odpověděl Finlay. „Zkontrolujeme je. Ty zůstaň tady a dej se dohromady. Evangelino, zůstaň s ním.“

Pohledem svolal ostatní a společně se vydali prověřit roztroušené kusy panenek. Většinou to bylo jen chodidlo, ruka a podobně, cary hadrů, vycpávky, které se rozvinuly jako bílé fáce. Jen tu a tam našli v trávě celou nohu či kus trupu, které se ještě vztekle kroutily a převalovaly. Jeden trup přežil skoro netknutý. Finlay si k němu klekl a sraťčil čelo nad zakrvácenými dírami v látce. Do jedné strčil ruku a znechuceně se zašklebil nad tím, co vevnitř ucítil. Pevně to uchopil a vytáhl.

Ruku měl celou od krve a ven táhl dlouhá, rudá lidská střeva.

Toby zděšeně vyjekl, ale kývl na Flynnu, ať natáčí zblízka.

Finlay střeva pustil, znovu sáhl do látkového břicha a vytáhl kus jater.

„Ony to tak dělají,“ řekl medvěd Míša a smutně hleděl na krvavé vnitřnosti ve Finlayově ruce. „Viš, chtějí být jako lidé. A tak když nějaké lidi zabijí, vezmou si z nich vnitřnosti a zašijí si je do sebe. Střeva do břicha, srdce do hrudi, mozek do hlavy.“

Jistěže jim nefungují. Nakonec začnou hnít a pak se musí vyměnit. A jediná cesta, jak je vyměnit...“

„Je zabít další lidi,“ doplnil ho Giles.

„Přesně tak,“ řekl Mořský kozel. „Nejsou příliš bystré, ale vždyť to jsou jen panenky.“

„Proč by, k čertu, chtěly být jako lidé?“ zeptal se Finlay. „Myslel jsem si, že lidi nenávidí.“

„To ano,“ souhlasil Mořský kozel. „Nenávidí vás, protože chtějí být jako vy a nemohou. Nejsou doopravdy živé a vědí to.“

Přes všechnu svou nově nabytou inteligenci a sílu jsou to pořád jen roboti. Stejně jako medvěd a já. My nedokážeme... stvořit život jako vy. Až se jednou opotřebujeme a rozpadneme, a to se nakonec stane, nebude nikdo, kdo by nás nahradil.

Žádná nesmrtelnost skrz děti. Prostě odejdeme zpátky do tmy, odkud jsme přišli, a upadneme v zapomnění. A tohle přivádí hračky k šílenství.“

„Nemůžeme tu ty kusy jen tak nechat,“ vložil se do toho medvěd Míša, ani se na lidi nepodíval. „Časem se zase vzpamatují. Ušijí si nová těla. Je známo, že to už udělaly dřív. Dokud jsou jejich centrální matrice netknuté, nezemřou.“

„Tak ty matrice zničíme,“ navrhl Toby.

„Nežertuj,“ řekl Mořský kozel. „Ty jsou velké asi tisícinu coulu a mohou být kdekoli v těle.“

„Tak co budeme dělat?“ zeptal se Finlay.

„Spálíme je,“ rozhodl medvěd Míša smutně. „Posbíráme ty kusy, rozděláme oheň a všechno to spálíme.“

O něco později nastupovali znavení lidé a dvě hračky zpátky do mrňavých vozíků. Vedle opravených kolejí burácel oheň a k obloze se valila mračna smrdutého černého kouře. Po hadrových panenkách nezůstalo nikde ani stopy. Julian se posadil vedle Evangeliny, hlavu si opřel o její rameno a dřímá. Edwin se rozjel a vozíky poskakovaly za ním. Vlášek bafal po opravené trati a prozpěvoval si smutnou píseň. Lidé mlčky seděli pospolu, každý ponořen do svých myšlenek. Toby s Flynnem natáčeli hořící hranici hadrových panenek, dokud jim nezmizela za muldou. Medvěd Míša a Mořský kozel seděli vedle sebe, truchlili nad smrtí hraček a pro útěchu se drželi za packy.

O několik hodin později začínalo usměvavé slunce klesat po nebi směrem k večeru, vlášek zvládl výstup na vysoký

hřeben a v dohledu se konečně objevila Hračkáda, město jasných základních barev, které se táhlo přes celé hluboké údolí, město s domy, obchody a vším, co má správné město mít až na to, že všechno bylo menší a zhuštěnější, jako zjednodušená, primitivní představa obchodů a domů – měly právě tolik detailů, aby bylo jasné, o co jde, a jinak byly skoro bizarně univerzální.

Dětská představa města.

„Vítejte v Hračkádě,“ řekl medvěd Míša. „V domově všech lidí a hraček. V hlavním městě Létolandu, kde se všechny vaše sny stanou skutečností.“

„Včetně těch zlých,“ dodal Mořský kozel. „Někdy zejména těch zlých. Nikdo neopouští vlak, dokud nezastavíme. Kolem města jsou minová pole.“

Lidé se na sebe podívali, ale nic neřekli. Jak je Edwin vezl dál a dál, byla Hračkáda větší a větší, ale dojem čehosi podivného nevypřchal. Jako by vstupovali do ilustrace ze staré dětské knížky nebo se vraceli zpátky do samotného dětství. Někteří rebelové si nenápadně prohlíželi sami sebe s nejasnými obavami, jestli se náhodou nescvrkli zpátky do dětí.

Kolem města se jedna za druhou táhly řady ostatních drátů a ocelové trny se ve světle zapadajícího slunce matně leskly.

Na drátech byly nabodnuté bezvládné potrhávané hadrové panenky a plyšové medvídci a vycpávky z nich visely jak vatová střeva. Medvěd se musel odvrátit. Tohle nevydržel. Nakonec si packami zakryl oči. Mořský kozel na to hleděl chladnými očima černými jak uhl.

„V těchto dnech útočí zlé hračky stále častěji,“ podotkl jen tak mimochodem. „Někdy ani nemáme čas odnést své mrtvé dovnitř. Nepřítel si ty své bere vždycky. Přijdou vhod na náhradní díly. Ani jedna strana nemá nedostatek zbraní včetně takových, které mohou zničit naše centrální matrixy. Ty dodal Shub. Měly se využít proti lidstvu, ale... válka pokračuje. Zdá se, že v tuto chvíli je klid, ale přijdou znovu. Vždycky zase přijdou. Vítězí.“

„Zlé hračky tohle město nenávidí,“ přidal se medvěd Míša, který konečně sundal packy z očí, protože vlak už se blížil k městskému nádraží, které hrálo všemi barvami. „Sem si lidé přicházeli hrát. Přicházeli si sem hrát s hračkami.“

„Zůstali ve městě nějakí lidé?“ zeptala se Evangelina. „Třeba se tu schovali a bojí se vylézt?“

„Obávám se že ne,“ odpověděl medvěd. „Viš, tady to vraždění začalo. Tady hračky poprvé povstaly proti svým lidským svěřencům. Teď už je po všem. Zlé hračky jsme vyhnali a město jsme prohledali, jestli někdo nepřežil, ale nikdo. Zlé hračky byly velmi důkladné. A tak jsme posbírali mrtvé a tady ve městě je pohřbili. Poskytli jsme jim ty nejlepší smuteční obřady, jaké jsme mohli, ale neměli jsme na to žádné knihy, takže jsme si museli většinu vymyslet sami. Všichni jsme plakali, když byl ten poslední uložen k odpočinku, a pak jsme se vydali čistit město. Umyli jsme krev a opravili všechny škody, jak se dalo.“

A všichni jsme přísahali, že raději zemřeme do poslední hračky, než abychom dopustili, aby tu bylo ještě někdy znovu ublíženo nějakému člověku, nebo abychom nechali toto město znovu dobýt zlými hračkami. Od té doby Hračkádu bráníme a udržujeme v naději, že se sem lidé jednoho dne vrátí. A vy jste tu.

Toto je vaše město, přátelé, do poslední cihly a kamene. Co si o tom myslíte?“

Lidé se zahleděli na pestrobarevné domy a velké nádraží s vlaky a praporky a pak se podívali j eden na druhého.

„No,“ řekla Evangelina je to... velmi...“

„Ano,“ přidal se Finlay. „To je. Velmi.“

„Nikdy jsem nic takového neviděl,“ pokusil se Toby.

„Je to nádhera,“ prohlásil rozhodně Flynn. „Naprostě úžasné.“

Medvěd Míša se zamračil. „Vám se to nelíbí. Co je na tom špatného? Postavili jste to vy. Tím chci říct, že to postavili lidi jako vy a přicházeli sem pobýt.“

„Toto je místo, kam lidé přicházeli, aby byli znovu dětmi,“ řekl Julian. „Aby byli nevinní, bezstarostní, aby byli někde, kde jim to připomíná jen dny jejich dětství, kdy bylo všechno pestré, barevné a nekomplikované. Ale já se obávám, že mi přátelé a já jsme ztratili schopnost být znovu dětmi. Už dávno jsme jí vzdali či nám byla odňata. Museli jsme být dospělí a dělat, co bylo nutné, a v našem nitru už nezbyl prostor na to, být dítětem.“

„To je mi líto,“ řekl medvěd Míša. „To pro vás muselo být hrozné.“

„Ano,“ souhlasil Julian. „To bylo.“

„Možná tady dokážete znovu objevit to dítě, které ve vás je,“ ozval se Mořský kozel. „Tady budete v bezpečí. My vás ochráníme.“

Poslední ostatní drát nechali za sebou a vláček Edwin důležitě bafal po kolejích k velkému – na místní poměry abnormálně velkému – nástupišti vyzdobenému takovou záplavou vlajek, stužek a fábů, že byl div, že se pod tou tíhou stanice nezhroutil. Nad stanicí visel obrovský nápis hlásající: Konec starostí. Na nástupišti byly davy hraček, těsnilo se tu rameno na rameni, a všechny propukly v jásot, když vláček vjel do stanice. Dvě dechovky začaly hrát dvě různé melodie na přivítanou, spletly to, přestaly, znovu začaly, obě pevně rozhodnuté přehlušit svého rivala. Ale rychle se toho nabažily, odhodily nástroje a začaly si to vyřizovat ručně. Bojující skupina se valila davem sem a tam, hudebníci si navzájem kroutili nosy a tahali se za uši. Pár hraček sebralo odhozené nástroje a společně začalo jinou melodii na přivítanou, ale jak se lidé blížili, brzy je přehlušil nadšený jásot davu.

Mezitím všichni lidé nasadili nějaký úsměv, dokonce i Giles.

Medvěd Míša a Mořský kozel stáli na sedadlech a triumfálně davu mávali. Na nástupišti byly hračky všeho druhu, od nejstarších klasických po poslední výstřelky, všechny určené pro malé děti. Žádné válečné, žádné pedagogické, nic nebezpečného nebo složitého. Strkaly do sebe, aby lépe viděly, smály se, mávaly, jásaly a lidé si nemohli pomoci, začali se také smát a mávat jim.

Byli tam buclatí plyšáci všech tvarů a velikostí. Někteří měli za předlohu skutečná zvířata, jiní nikdy v žádném

skutečném světě neexistovali. Byly tam panenky v kostýmech všeho druhu, s namalovanými obličejí a zářivými úsměvy. Kovbojové a indiáni stáli šťastně pospolu. Postavičky z kreslených seriálů vzrušeně poskakovaly. Všichni byli šťastní bez sebe, že zase vidí lidi. Finlay se usmíval a mával, ale druhou ruku si nenápadně opřel vedle pistole. Právě takovéto hračky za jedné temné, krvavé, pomstychtivé noci povstaly a povraždily své lidské pány. Nemohl si pomoci, přemítal, jestli právě ty zářivé úsměvy nebylo to poslední, co někteří lidé před smrtí viděli. A jestli jeho podezřívavost znamená, že už v sobě nemá dítě, nu což, s tím se dá žít. Finlaye Popplakha život tvrdě naučil nikdy nikomu nevěřit.

Vlak konečně v oblacích páry zastavil. Dým se pomalu rozptýlil, nevázaný povyk na přivítanou odumřel, hračky dychtivě zíraly na lidi a na stanici se rozhostilo uctivé ticho. Medvěd Míša a Mořský kozel vystoupili z vozíku a důležitě se narovnali. Pak začali oba naráz mluvit, naráz umlkli a zlostně se na sebe podívali. Medvěd ukázal na oblohu, a když se tam kozel podíval, dupl mu na nohu. Kozel zamečel, začal poskakovat na jedné a druhou si držel oběma rukama. Medvěd Míša zahájil proslov a spustil rovnou pěkně nahlas, aby překřičel kozlův mekot.

Lidé zdvořile naslouchali a byli z toho celí zmatení. Domnívali se, že to má být řeč na přivítanou v Hračkádě, ale byla tak prošpikovaná téměř mýtickými narážkami na lidi a jejich posvátnou schopnost dát věci do pořádku, že to nakonec vyznělo spíš jako modlitba za vysvobození. Evangelina si pomalu začala uvědomovat, že v nich hračky vidí své spasitele, lidi, kteří porazí zlé hračky a znovu nastolí starý řád. Nevěděly, že tito lidé jsou tu jen proto, aby našli jednoho ze svých a pak znovu odletěli. Evangelina přemítala, co se stane, až na to hračky přijdou, a dospěla k závěru, že asi bude lepší, když na to nepřijdou. Bude si o tom muset při první příležitosti promluvit s ostatními.

Medvěd konečně domluvil, vyměnil si pár zlostných pohledů s kozlem a pokynul lidem. Vystoupili z vozíků co možná nejelegantněji a nejdůstojněji. Hračky se nadšeně roztleskaly a pak zase utichly a čekaly, až lidé promluví. Lidé se rozpačitě podívali sebe. Vypadalo to, že se nikdo neznůžke na slovo. Do nastalého ticha si nakonec odkašlal Finlay.

„Děkujeme vám za přivítání. Nejsem si přesně jist, co pro vás můžeme udělat. Máme tu zvláštní poslání a to je pro nás prvořadé. Prozatím bych se od vás potřeboval něco dozvědět.“

Medvěd Míša vypadal trochu zklamaně, ale honem přikývl.

„Jen se ptej. Jsme ti plně k dispozici.“

„Dobrá, tak pro začátek – proč ta minová pole a ostatné dráty?“

„Jsme ve válce,“ odpověděl medvěd. „Hračkada je útočištěm všech dobrých hraček i těch, které byly zlé, ale litovaly a kály se. Toto je posvátné místo. Zlé hračky nás nenávidí. Přinejmenším proto, že v nás vidí to, čím bývaly a znovu nebudou. Minová pole a ostatný drát chrání město před nečekaným útokem.“

Ty myslíš na ty hračky, které zůstaly viset na drátech, že? O ty neměj starost. Až bude čas, vezmeme je dovnitř. Není kam spěchat. Pro takové jako my žádné hřbitovy neexistují. Jsme jenom části, které se recyklují. Pochop, prosím, ať je cílem vaší cesty cokoli, rádi vám s tím pomůžeme. Vy jste první živí lidé, které jsme viděli od chvíle, kdy jsme ty předchozí viděli zemřít v krvi a hrůze. Teď jste zpátky a my nevíme, co k vám cítit. Úctu a bázeň? Vnu? Radost? Je to podivuhodné a zázračné sejít se se svými stvořiteli.“

„Zejména když mají tak mizerný vkus v oblékání,“ poznamenal Mořský kozel. „Já bych na sebe takové šaty nevzal ani za nic.“

V davu najednou nastal nějaký rozruch. Mezi hračkami se prodralo dopředu cosi obrovského a červeného a praštilo to sebou překvapeným lidem k nohám. Bylo to baculaté zvíře z kreslených seriálů tvarem i velikostí zhruba připomínající osla, s neohrabaným půvabem mláďat. Ve velkých očích se třpytily slzy. Pokořil se beze vší pýchy či důstojnosti.

Zadíval se na lidi a po červených tvářích se kutálely slzy jak hrách.

„Odpusťte mi! Prosím, odpusťte mi! Udělal jsem chybu, strašlivou chybu, ale já jsem to nevěděl. Nechápal jsem.“

Jeho hlas se rozplynul v slzách. Medvěd Míša ho konejšivě poplácal po rameni a vážně se podíval na lidi. „Toto je Poogie, plyšák-kamarád. Za té dlouhé noci, kdy jsme se všichni probrali k sebeuvědomění, patřil k těm, kdo povstali proti lidem. Zabíjel. Dělal i jiné věci, o nichž zatím nedokáže mluvit. Pak toho litoval a přišel sem.“

„Takže takhle to je?“ opáčil Toby. „Prostě řekne, že je mu to líto, a všechno je zase v pořádku?“

„Ano,“ odpověděl medvěd Míša. „To se mohlo stát komukoli z nás. Všichni jsme si prožili vztek, který do nás vložil Shub.“

Všichni jsme byli v pokušení. Ale i když my jsme mu odpustili, on sám si neodpustil. Nedokáže zapomenout na to, co udělal.“

„Já nezapomenu,“ řekl Poogie. Potlačil slzy a už zase mluvil zřetelně. „Byl jsem stvořen jako přítel všech, jako společník a ochránce lidí a já jsem je zabil. Z pacek mi kapala krev a někdy ji na packách ještě cítím. Myslel jsem si, že bojuji za svou svobodu, za svou nezávislost. Ale Shub lhal. Šlo jediné o zabíjení.“

Dělal jsem strašné věci, hrozné věci, ale já jsem to nevěděl! Já jsem tehdy nechápal, že veškerý život je posvátný.

Prosím, odpusťte mi, jestli můžete.“

Schoulil se Finlayovi u nohou jako červená hromádka neštěstí a třásl se a vzlykal jako štěně, které ví, že udělalo chybu a čeká na zasloužený trest. Finlay beze slova hleděl na to ztělesnění ryzí viny a žalu, ale měl na paměti, že to neškodně vypadající stvoření, které se choulí před ním, povraždilo bezmocné muže a ženy. A podle všeho, co věděl, to může udělat znovu.

Ostatní se po sobě dívali, ale neříkali a nedělali nic. Ještě nebyli v stavu odpouštět tak jako hračky. Nakonec si k Poogimu přiklekla Evangelina a vzala rozklepaného osla kolem ramen.

„To není tvoje vina, Poogie. To byl Shub. To Shub tě naplnil svou záští ve chvíli, kdy byl pro tebe rozum ještě něco nového a ty jsi s ním neměl žádnou zkušenost a neuměl ses bránit. Zneužili tvé nevinnosti.“

Poogie k ní zvedl obrovské oči a popotáhl. „Napáchal jsem... hrozné věci. Ryl jsem se v lidských útrobách a smál se přítom. A horší věci. Pronásleduje mě to.“

„Pak to musíš napravit,“ řekla Evangelina. „Konej dobro, abys vyvážil zlo, které jsi napáchal.“

„Dal bych za vás život,“ odpověděl Poogie. A pak si zavrtal hlavu do jejího klína a Evangelina ho konejšila. Chvilí bylo naprosté ticho, pak se Julian drsně rozkašlal. Přitiskl si na ústa kapesník, znovu se rozkašlal a když kapesník odtáhl, ukázalo se, že je samá krev. Hračky to viděly, zajíklý se a davem proběhla vlna zděšení.

„On krvácí!“ zvolala polekaně jakási hračka. „On je zraněný! Ten člověk je zraněný!“

Dav začal nebezpečně panikařit. Medvěd Miša rychle předstoupil a zvedl packy. „Všechno je v pořádku,“ zvolal. „Klid, všechno je v pořádku! Není to nic vážného! Potřebuje si jen na chvíli lehnout.“

Na přeplněném nástupišti nastal všeobecný zmatek. Hračky se jedna přes druhou dohadovaly, co udělat, a pak se dopředu protlačily dvě panenky v ošetřovatelských uniformách se světle růžovými nosítky. Trvaly na tom, že si na ně Julian musí lehnout, a pak ho odnesly. Finlay a Evangelina šli s ním, zatím nebyli ochotni ho hračkám svěřit jen tak samotného. Plyšák-kamarád Poogie rozčileně hopkal za nimi. Dav se za čilého brebentění začal rozcházet. Medvěd Miša potřásl hlavou a obrátil se na Gilese, Tobyho a Flynnna.

„Nemějte obavy. Ty ošetřovatelky jsou řádně lékařsky naprogramovány. Dřív tady vedly stanici první pomoci...“

Spousta lékařského vybavení byla zničena, ale na to, aby se postaraly o vašeho přítele, tu toho zbylo víc než dost. Ty sestřičky už na něj dohlédnou a udělají všechno, co je zapotřebí. Ostatní musíte omluvit. Když tu umírali lidé, tak jsme my všichni viděli tolik krve, že někteří z nás se přes to trauma ještě nepřenesli.

Jakmile uvidí vašeho přítele zase na nohou, uklidní se. Půjdu si s nimi promluvit, abych měl jistotu, že někdo neprovede nějakou hloupost. Máme tu problémy s pokusy o sebevraždu. Raději půjdu. Kozel zůstane s vámi a postará se o vás.“

A odcupital, jen se mu krátké tlusté nožičky míhaly. Mořský kozel potřásl rohatou hlavou.

„To je celý medvěd Miša. Pořád se stará o ostatní a na sebe si čas neudělá. Já tento problém naštěstí nemám. Vy lidé si teď v klidu popovídejte a až vymyslíte, co byste chtěli, řekněte mi a já najdu někoho, kdo to pro vás udělá. A mezitím se na chvíli natáhnou. Schrupnu si, dokud to jde. Něco mi říká, že jakmile se chopíte činu, bude tu pěkně rušno a pravděpodobně se v tom chtě nechtě povezu taky. Takže si pěkně pokecejte, já jdu spát. Až budete hotovi, vzbudte mě. A ne abyste na mě šlápli, kousnul bych vás do kotníku.“

Rovnou na nástupišti se natáhl, přehodil si kopyto přes kopyto, zavřel oči a za moment už hlasitě chrápal. Lidé poodešli o kousek dál, aby je to chrápání nerušilo. Kamera se přesunula s Flynnem, pohodlně se mu usadila na rameni a zavřela rudé oko.

„No teda,“ vydechl Flynn. „To bylo... dost zvláštní.“ Podíval se na spícího kozla. „Víte, on je přesně takový, jakého si ho pamatuji. Bohužel. Ale stejně – dokážete si představit, jaké to tu muselo být předtím, než přišli Fúriové? Sedmé nebe, dokonalé místo, kde si lze odpočinout a na všechno zapomenout.“

Ráj, kde může být každý dospělý zase dítětem, bezpečně zbavený stresů dospělého života, obklopený překrásnými hračkami a společníky z dětství, se všemi sny a svobodou, kterých jsme se museli vzdát, když jsme dospěli. Žádný div, že to drželi tak pod pokličkou. Lidé by dali a udělali cokoli, jen aby se sem dostali. Lhali, podváděli, kradli – cokoli.“

„Já nevím,“ řekl Toby. „Abych byl upřímný, připadá mi to všechno poněkud strašidelné. Připadá mi nějak hrozně divné střetnout se tváří v tvář se starými hračkami a zjistit, že tak vyrostly, že jsou velké jako my. Jen pomysli na všechny ty hračky, s nimiž jsi jako malý špatně nakládal nebo je rozbil.“

Pomysli na všechny ty dětské poklady, které jsi zahodil nebo opustil pro nové favority. Nebylo by to pro ně tady pro pomstu jak stvořený?“

„Ty jsi divný, Toby,“ řekl Flynn.

„Já jsem divný? Já nejsem ten, kdo nosí pod pracovními hadry podprsenku a kalhotky.“

„Vždycky hledáš ve všem to nejhorší.“

„A obvykle mám pravdu.“

Flynn znechuceně zavrtěl hlavou a obrátil se na Gilese. „Co o tom soudíš ty, lorde Morituri?“

„Ještě v tom nemám úplně jasno.“ Giles se podíval na spícího kozla a vláčka Edwina, který stál opodál, a ztišil hlas.

„Jediné, co o místní situaci víme, je to, co nám řekli tito... lidé. Nemáme si to jak ověřit. Mohou lhát nebo nám říkat jen část pravdy.“

Mohou se nás snažit ukolébat do falešného pocitu bezpečí.

Nezapomínejte, že si ty hadrové panenky chtěly vzít naše vnitřní orgány. Kdo ví, co všechno od nás hračky ještě chtějí?“

„Ne,“ prohlásil Flynn. „Já tomu nevěřím. Jak by mohl někdo nedůvěřovat medvědu Míšovi a Mořskému kozlovi? Ti dva byli přítel a hrdina každého kluka!“

„No právě,“ pravil Toby. „Kdo by nás nejspíš přesvědčil, abychom mu věřili? Nech si to projít hlavou, Flynnne, tohle ve skutečnosti nejsou postavy, které jsi znal jako dítě, toto jsou jen roboti sestavení a naprogramovaní tak, aby je připomínali. A jejich nové sebeuvědomění přišlo rovnou ze Shubu. Rád bych tomu tady věřil, Flynnne, rád to bych to viděl jako ty, ale...“

„Přesně tak,“ souhlasil Giles. „Ale. Toto je příliš dokonalé na to, aby to byla pravda. Musí to mít někde nějakou skrytou temnou stránku.“

„To je dospělě uvažování,“ namítl Flynn tvrdohlavě. „Toto je dětský svět. Tady je všechno prostší. Já to cítím.“

Giles se podíval na Tobyho. „To se mu stává často?“

„Někdy. Myslím, že takhle se projevuje jeho ženské já, a zatraceně bych si přál, aby tomu tak nebylo. Hračky se za devět století musely hrozně moc změnit, lorde Morituri. Poznáváš tady nějaké staré favority?“

„Pár. Medvěda a kozla samozřejmě znám. Pochybují, že někdo ví, jak dlouho vlastně existují. Připadá mi to, jako by s námi byli vždycky, jako by to bylo to jediné, co má dětství všech lidí společné. Nepřekvapuje mne, že jsou tady.“

Většina ostatních hraček vypadá dost všeobecně... Ale musím říct, že toho tvora Poogicho nepoznávám.“

„Já si na něj pamatuji jen matně,“ řekl Toby. „Nějaký čas měl vlastní pořad. Roztomilý trumbera, který pořad dělá chyby a přátelé mu musí pomáhat. Ale všiml sis, že všechny místní hračky zřejmě mají roztomilou a zmatkářskou povahu? Kde jsou všechny ty drsnější? Vojáči třeba?“

„Pravděpodobně skončili u zlých hraček,“ podotkl Flynn.

„Ti by naprogramování od Fúriů vstřebali jedna radost.“

„A proč ne?“ ozval se za nimi neznámý, drsný hlas. „Byli nádherní.“

Všichni tři rychle vzhledli a zjistili, že na ně zlostně hledí vysoký kovový robot. Postavou připomínal člověka odlitého z lesklého stříbrného kovu, s velkými klouby a úchyty pro další díly. Vypadal nějak neohrabaně a nehotově. Obličej měl jen stylizovaně naznačený a stejně tak nehybné, zářící zelené oči.

Byla to první hračka v Hračkádě, která nevypadala ani trochu přátelsky.

„Kdopak jsi ty?“ zeptal se Giles a jednou rukou nenápadně zabrousil k opasku vedle pistole.

„Já jsem Cokoli,“ odpověděla hračka. „To není jméno, které jsem dostal od lidí. To je mé nové jméno a to jsem si vybral sám.“

Byl jsem transformer. Transformační hračka. Pohněte mými údy a já získám nový tvar. Mohl jsem být letadlo, loď nebo člověk.

Ale to bylo všechno. Takové byly mé meze. Pak přišli Fúriové.

Pro nás si na sebe nebrali žádné svalstvo, byli celí z lesklého kovu, úplně jako já, ale byli o tolik víc. Byli silní, rychlí a nádherní a já jsem chtěl být přesně jako oni. Ale nezabíjel bych kvůli nim. A tak jsem... za té krvavé noci stál stranou. Nedokázal jsem se rozhodnout, na které straně bych měl být. Fúrie jsem zbožňoval. Byli všechno to, po čem jsem kdy toužil. Ale nezabíjel bych. Jednoho dne najdu způsob, jak se zdokonalit.

Naučím se proměnit do úplně Čehokoli. A pak půjdu za Fúrii a uvidíme, kdo z nás je lepší. Ale byli tak krásní. To nebyla krása, jakou byste dokázali ocenit vy, lidé. Ale byli divocí, volní a úžasní. Miloval jsem je a vždycky budu.“

„Jsou to Nepřátelé lidstva,“ poznamenal Toby.

„Já vím,“ řekl Cokoli. „Vy na ně žárlíte. Změňme téma. Půjdu s vámi na vaši výpravu.“

Giles se zamračil. „Na jakou výpravu? Nám nikdo nic o žádné výpravě neřikal.“

„To proto, že někdo dokáže držet jazyk za zuby a jiný ne,“ řekl medvěd Miša. Spěchal k nim po nástupišti, jen se mu krátké chlupaté nohy kmítaly. „Vašemu příteli se vede dobře. Později vás za ním zavedu. Teď si musíme promluvit.“

Špičkou nohy rýpl spícího Mořského kozla do žeber. Kozel si odfrkl, zachrčel a otevřel jedno oko.

„Dej ho pod postel, sestřičko, půjdu později. Jo to jsi ty, medvěde. Vždycky mi přetrhneš ty nejlepší sny.“

„To taky doufám,“ odsekl medvěd Miša. „Ten, kdo tě původně programoval, měl rozhodně opravdu ďábelský smysl pro humor. Teď vstaň a dávej pozor. I když je to dost nepravděpodobné, přesto bys mohl něčím užitečným přispět.“

Obrátil se zpátky k lidem. Flynnova kamera se zvedla z ramene, aby ho mohla zabrat z lepšího úhlu. Medvěd se na ni usmál a jeho obličej se celý prozářil. „To je ale krásná hračka. Ale ona si sama sebe vůbec neuvědomuje, že?“

„Ve skutečnosti ne,“ potvrdil mu Flynn. „Je spíš součástí mne samého.“

„Škoda,“ řekl medvěd. „Tak, a teď mě poslouchejte, prosím.“

Tady zůstat nemůžete. Je to příliš nebezpečné. Jakmile zlé hračky zjistí, že jste tady, a můžete si být jistí, že na to přijdou, zaútočí na Hračkádu vším, co mají. Všechny nás zničí a město srovnají se zemí, jen aby vás dostali. A to nemohu dopustit. A kromě toho to, co hledáte, tu není.“

„Jak víš, co hledáme?“ zeptal se Giles. „Ještě jsme se tě na nic neptali.“

„To jste ani nemuseli,“ odpověděl medvěd suše. „Sem vás mohlo přivést jen jediné. To samé, co sem přivedlo lidské vojáky. Hledáte Vincenta Harkera. Rudého muže.“

„Co o něm víš?!“ zeptal se Toby.

„Žije ve Starém Hvozdu na konci Velké Řeky. Hračky za ním chodí, dobré i zlé, a už se nevracejí. Buduje si vojsko.“

Nikdo neví proč. My nevíme, co s hračkami dělá nebo co jim říká, že se kolem něj shromažďují, ale jsou mu věrné až za smrt. Člověku.

Známe jen zvěsti, které přicházejí po řece. Šeptá se o Rudém muži, šílenci, nebezpečném člověku, který se zapřísáhl, že náš svět změní k nepoznání, že ho předělá podle svého. Krysař hraček, Siréna, jejíž písní hračky neodolají. Temné srdce světa hraček. Rudý muž. Vy ho chcete a vás přijme. Odvedte ho, než nás všechny zničí.“

Giles se podíval na Flynnu a Tobyho. „Tohle vůbec nevypadá na člověka, kterého hledáme.“

Toby pokrčil rameny. „Kdo ví? Má to být velkolepý, geniální stratég a taková bytost dost šílená. Kdo ví, co s ním udělaly měsíce života na této planetě.“

Giles se podíval zpátky na medvěda. „Jak ho najdeme?“

„Zařídíme dopravu a já sám vás dovedu přímo k němu,“ řekl medvěd Miša. „Já a několik pečlivě vybraných přátel vás doprovodíme po Řece do Hvozdu. Budete nás jako průvodce potřebovat. Jinak byste se tam nedostali. V této zemi číhají v dnešní době mnohá nebezpečí. Kromě toho by vás jeho stoupenci k němu vůbec nepustili, pokud s sebou nebudete mít hračky, které se za vás zaručí. Takže s vámi půjdeme já, kozel, Poogie a Cokoli. Celou cestu po Řece až tam, odkud se ještě žádné hračky nevrátily. Doufám, že oceňujete, co pro vás děláme.“

„To pochybuji,“ ozval se Mořský kozel. „Měl jsi slyšet, co o nás říkali, když si mysleli, že spím.“

„Ty jsi zase špicloval, co?“ zeptal se ho medvěd přísně.

Kozel jen pohodil hlavou. „To už mám v povaze. To mi nevyčítej. Vyčti to člověku, který mě stvořil. Já jsem se neprosil, aby mě vyrobili.“

„Proč se dobrovolně nabízíte?“ zeptal se Toby. „Neznáte nás.“

Nic o nás nevíte. Mohli bychom být dobří, špatní, cokoli. Mohli bychom být dokonce horší než Harker.“

„Jistěže,“ souhlasil medvěd. „Jste lidé. Nevypočitatelní. Ne jako my. My jsme to, co jsme. Naše motivace jsou naprosto

jednoduché. Potřebujeme s Harkerem vyjednávat a s člověkem může jednat zase jenom člověk. Kozel a já vás budeme chránit.

To je to, co máme v popisu práce. Poogie chce odčinit smrt všech lidí, které zabil. A Cokoli doufá, že od vás nebo od Harkera získá přístup k technice, která ho zdokonalí na úroveň, po jaké touží. Vidíte? Prostě a přímočaré, žádné tajnosti. Koneckonců jsme jenom hračky.“

Ze střediska první pomoci se vyklubala jedna místnost v zadní části nádražní budovy. Stěny byly antisepticky světle zelené, ale skvěly se na nich veselé, prosté kresby, jejichž cílem bylo pacienta uklidnit a povzbudit. Lékařské vybavení tu bylo jen základní a omezené, v podstatě bez složitějších přístrojů. Toto středisko první pomoci bylo pravděpodobně myšleno jen jako krátká zastávka před transportem pacientů – nepochybně patřičně zámožných – z této planety někam, kde měli lépe vybavené zařízení. Finlay s Evangelinou se z diskrétní vzdálenosti dívali, jak sestry ukládají Juliana na lůžko a spouštějí diagnostický přístroj. Kašlat už přestal, ale byl unavený a vypadal zničeně. Poogiho museli nechat čekat venku. Výváděl čím dál víc a nakonec tropil takový povyk, že to začalo Juliana rozčilovat. Finlay s Evangelinou slyšeli, jak stvoření za dveřmi tiše pláče.

Dost dobře nevěděli, jak moc vážně ho mají brát. Dokonce i když se vzala v úvahu Poogiho povaha tvora z kresleného seriálu, připadal jim ten žal přehnaný na to, že Juliana vůbec neznal. Finlay si nemohl pomoci, pořád musel myslet na to, že tento plyšák-kamarád vraždil lidi. Možná toužil po stejné důvěře, jaké se mu dříve dostávalo od lidí, které pak zabil. Evangelina by ráda věřila, že se polepšil. Co se týkalo Finlaye, ten zastával názor, že některé zločiny a zrady se nedají odpustit ani zapomenout nikdy.

Sestry se ukázaly jako poměrně schopné. S Julianem sice zacházely jako s nemocným dítětem, ale rebelský esper byl naštěstí příliš unavený na to, aby se vzpouzel. Finlay pochyboval, že by sestry vůbec mohly přijít na něco, co lékařský personál z podzemí přehlédl. Trval na tom, aby se Julian před cestou podrobil celkové lékařské prohlídce, ale esper prošel bez problémů. Jenže Finlayovi stejně dělал starosti. Nakolik měl mladého espera rád, bez váhání by ho tady nechal, kdyby to vypadalo, že by jim mohl být při pátrání po Harkerovi na obtíž.

Evangelina ho vzala za ruku. „Přestaň se mračit, lásko. Jen z toho budeš mít vrásky. Já jsem si jistá, že Julian je v dobrých rukou.“

„Nelíbí se mi, kolik nás to stojí času,“ zavrčel Finlay. „Čím déle tady zůstáváme, tím spíš se staneme něčím terčem a tím spíš se Harker dozví, že po něm paseme, a zaleze pod zem.“

„O tom to není,“ povzddechla si Evangelina. „Ty si děláš starosti o Juliana. Já to poznám.“

„Je to dobrý chlap,“ řekl Finlay. „Odvážný, spolehlivý, zdatný. Strašně nerad ho vidím takhle.“

Evangelina se obrátila a podívala se na Finlaye. „Co si o něm myslíš? Viš přece, že tě zbožňuje, že?“

„Ano. Byl bych raději, kdyby tomu tak nebylo. Jeho bůh stojí na hliněných nohou. Co si o něm myslím? Obdivuji ho. Strašně moc si ve vyslychacích celách vytrpěl, ale nenechal se zlomit. A někdy... v něm vidím mladšího bratra, kterého jsem mohl mít. Viš, že Julian měl staršího bratra? Aurika?“

„Ano. Byl zabit v Aréně.“

„Já jsem ho zabil. Jako Maskovaný gladiátor.“ Evangelina zalapala po dechu a šokované vytřeštila oči. Finlay se nenápadně přesunul tak, aby stál mezi ní a Julianem na lůžku. „Julian to neví. Nesmí se to nikdy dozvědět. To by ho zničilo. Svým způsobem jsem se stal tím starším bratrem, kterého jsem mu vzal. Myslím, že je to jen spravedlivé.“

„Finlayi...“

„Já vím. Jednoho dne se mu to říct musí. Ale zatím ne. A rozhodně ne teď.“

Jedna panenka-sestra si s nimi přišla promluvit. Na rozzářené tvářičce naskočily ustarané vrásky. „Děláme pro tvého přítele, co můžeme,“ řekla. Měla příjemný, konejšivý hlas, který jí pravděpodobně naprogramovali. „Ale určitě chápete, že naše možnosti jsou velmi omezené. Podle našich diagnostických přístrojů je pan Azur ve velmi špatném stavu. Před nějakou dobou utrpěl řadu velmi vážných zranění, která vyžadovala čas, aby se zahojila, a on sám si na to čas zjevně dosud neudělal.“

Finlay se zachmuřil. „Jak vážná zranění?“

„Velmi rozsáhlá. Naš diagnostický přístroj ukazuje vážné poranění obou ledvin, břišní stěny, genitálií a jedné plíce. Nemluvě o rozsáhlém poranění hlavy.“

Evangelina si přitiskla dlaň na ústa. Druhou rukou mačkala Finlayovi ruku, až ho to bolelo. Finlay zachoval klidný tón. „Uzdraví se?“

„Bude-li mít čas a patřičnou péči, tak ano. Ale my tu na to nejsme řádně zařízení. Ted' s ním můžeš mluvit, jestli chceš. Daly jsme mu širokospektrální podpůrnou injekci, která ho pomůže stabilizovat, ale těžko říct, jak dlouho bude působit. Čas a odpočinek se nedají ničím nahradit.“

Finlay děkovně kývl a vykročil k lůžku. Panenka zvedla ruku, aby se ještě zastavil. „Ještě něco. Testy ukázaly, že pan Azur je esper. Nesmí své schopnosti používat. To jediné krátké nasazení na cestě sem zjevně stačilo způsobit vážné poškození mozkové tkáně. Podruhé by ho to skoro jistě zabilo.“

Finlay chvíli čekal, aby měl jistotu, že skončila, a pak s Evangelinou po boku znovu vykročil k lůžku. Druhá panenka-ošetřovatelka se na ně usmála a odešla, aby jim ponechala soukromí. Julian se na Finlaye usmál a pak věnoval letmý úsměv Evangelině. Byl ještě bledý, ale už se mu do tváře začala vracet barva, rty se mu netřáslly a i pohled měl pevný. Finlay mu úsměv neoplatil.

„Tys mi lhal. Řekl jsi mi, že lékaři z podzemí ti vystavili čisté zdravotní osvědčení, bez nálezu.“

Julian trhl rameny, zřejmě to mínil jako výraz lhostejnosti.

„Kdybych ti řekl pravdu, tak bys mne na tuto misi nevzal.“

„Co je na této misi tak důležité?“ zavrčel Finlay. „Budou další příležitosti, kdy budeme moci spolupracovat.“

„Tahle mise je zvlášť významná. Tahle je pro povstání životně důležitá. Nechtěl jsem zůstat stranou. Jsem tvým dlužníkem.“

„Nic mi nedlužíš!“

„To je moje věc, ne tvoje. Myslel jsem si, že už jsem dostatečně fit. Ukázalo se, že jsem se mýlil. Ale stejně jsem tady. A už se cítím mnohem lépe.“

„A přesně tady taky zůstaneš,“ sdělil mu Finlay. „Tady v Hračkádě. Tady se o tebe budou starat do té doby, než se vrátíme.“

„Zkoušíš to hezky. Ale já tu tak jako tak zůstat nemůžu. Až se zlým hračkám donese, že je v Hračkádě nějaký člověk, převrátí to tu vzhůru nohama, jen aby mě dostaly. Nechci mít na svědomí žádnou mrtvou hračku.“

„Sakra, já tě s námi nemůžu vzít!“ obořil se na něj Finlay.

Uvědomoval si, že začíná křičet, ale bylo mu to fuk. „Byl bys pro tuto misi jen přítěž!“

„Já svůj díl práce odvedu,“ zavrčel chladně Julian. „Já jsem vedl mise pro podzemí, ještě když ty jsi byl zhýčkaný aristo.“

„Už ani nesmíš používat své esp!“ vyjel na něj Finlay. „Ošetřovatelky říkaly, že by tě to zabilo.“

„A co, k čertu, může nějaká dvojka ošetřovatelek vědět o esperech? Ty dvě nejspíš v životě ani žádného neviděly. Ne, jdu s vámi. Smíř se s tím.“

Vypadalo to, že Finlay každou chvíli vybuchne. Evangelina mu tvrdě zmáčkla ruku, aby se mu připomněla. „V jedné věci má pravdu, Finlayi, tady ho nechat nemůžeme. To nejde, když by to mohlo Hračkádu ohrozit. Takže to nakonec vypadá, že se náš skvělý tým rozpadat nebude.“

Finlay si povzdechl a potřásl hlavou. „To je konec. To je náš konec.“

Řeka tekla půl míle severně od Hračkády. Hračky ji nazývaly Řekou, protože to byla jediná řeka na celém světě. Vínula se mezi kopci, točila se v údolích, tu a tam se větvila, ale ramena se vždycky vrátila do hlavního koryta. Začínala i končila ve velkém Hvozdu, uprostřed světa, který vytvořil Shannon. Byla široká, hluboká a tmavá a skládala se z oblíbených nealkoholických nápojů, sladkých, bublinkových a velmi osvěžujících. Lidé to museli vyzkoušet, ale brzy se jim ta novinka přejedla.

Všech šest se pak shromáždilo na břehu Řeky a nedůvěřivě zkoumalo to, co jim hračky daly jako dopravní prostředek na cestu za Vincentem Harkerem. Padla tma, ale řady lampiónů rozvěšených na dlouhých šňůrách docela dobře osvětlovaly kolesový parník normálních rozměrů – padesát stop dlouhý, dokonalý do posledního detailu, leč samozřejmě natřený jásavými plakátovými barvami. Toby začínal litovat, že si s sebou nevzal sluneční brýle. Kolesa parníku byla velká, až z nich šel strach, a vypadalo to, že jsou dost silná a pevná na to, aby cestu vydržela. Na planetě Shannon byla většina věcí spíš pro parádu než účel, ale tento parník byl skutečný.

Medvěd Míša a Mořský kozel tam byli také. Finlay se jim to tak trochu snažil rozmluvit, ale nakonec stejně nikdo neměl to srdce je odmítnout. Vždyť to byl přece medvěd Míša. A s Mořským kozlem se taky dalo vydržet.

„Tato dobrá loď se jmenuje Bujará Šněrovačka,“ oznámil jim medvěd Míša. „Ale my jsme ji tak nepojmenovali. To lidé. Doufám, že jednoho krásného dne najdu toho, kdo to udělal, přirazím ho ke zdi a velmi rozhodným tónem se ho zeptám proč. Stejně jako všechno ostatní si i tato loď uvědomuje samu sebe, jen moc nemluví. Je silně filosoficky zaměřená, hluboce rozjímá nad jakýmkoli námětem, na který si jen vzpomenete, a nesnáší, když ji někdo v jejím soustředěném a závažném přemítání ruší.“

Hračky se jí chodívají ptát na věci související s povahou reality, především naší nové reality, ale její odpovědi jsou zpoloviny ještě složitější než dotazy, takže... V dnešní době se trvale stáhla do sebe a nechává se řídit posádkou. Používáme ji zřídka, jen na delší cesty a jí to zjevně nijak nevádí. Domnívám se, že když je někdo ponořen do svých myšlenek tak hluboce jako ona, připadá mu jedno místo stejné jako druhé.“

„Ve Hvozdu ještě nebyla,“ poznamenal ponuře Mořský kozel. „Tam možná změní svůj pohled na věc.“

Medvěd se nehodlal vzdát slova. „Němňě,“ pokračoval odhodlaně, „zůstala během války proti lidem přísně neutrální a já si myslím, že se teď cítí trochu provinile, přičemž není moc zvyklá na nějaké emoce, takže je z toho asi celá nesvá. V každém případě se dobrovolně nabídla, že vás vezme k Harkerovi. Je pomalá, ale spolehlivá. Dopraví nás tam.“

„Kde je posádka?“ otázal se Finlay. „Nikoho nevidím...“

„Ať se propadnu do nejhlubších pekel,“ zarachotil shora hluboký hlas. Všichni vzhledli. Z můstku na ně zvědavě civěl zarostlý vousatec. V plnovousu měl vpletené pestrobarevné pentličky a na uších náušnice, pěkně dlouhé, aby se vesele pohupovaly. Na hlavě mu trůnil obrovský purpurový klobouk s pery a voskovými ovocnými plody. Sjel lidi výhružným pohledem a energicky si poposunul klobouk.

„To jsou celí lidé. Samý spěch a chvat. Cožpak si ani ta dívka nedokáže vyšetřit chvilíčku na to, aby vypadala co nejlépe? Zůstaňte, kde jste, zlatička. Sejdou dolů. A ničeho se nedotýkejte, milánkové. Právě jsem skončil s úklidem. Jsem kapitán této lodi. Dobře si to zapamatujte.“

Obličej zacouval a zmizel a řada temných, hlasitých úderů z nitra lodi naznačovala, že kapitán vskutku sestupuje k nim. Medvěd s kozlem si vyměnili významný pohled a potřásl hlavou. Dveře na palubu se rozletěly, z nich rázně vyšel kapitán Bujará Šněrovačky a zamířil k zábradlí. Co do vzhledu to byl typický pirát, celý v lesklém hedvábí a nabíraných rukávech s volány, křepce balancoval na dřevěných nohách. Na levém rameni mu hřadoval vypelichaný, rozčepýřený papoušek, pevně se držel kapitánských výložek a ďábelsky temným okem si pozorně prohlížel lidi.

Měl než to jedno. Kapitán se chytil zábradlí, aby neupadl, hrdě vystrčil bradu a nadzvedl klobouk na pozdrav.

„Ahoj, vy tam, zlatička. Vítejte na Bujará Šněrovačce. Dejte si pozor, abyste ji oslovovali vždycky celým jménem, jinak se bude kabonit a začne zase vhnět do klimatizace shnilou vodu.“

Jsem potěšen, že vás všechny poznávám. Jsem si jist, že spolu budeme vycházet strašlivě skvěle a užijeme si při našem

malém dobrodružství skvostné chvíle. Pojdte na palubu, trochu popijeme a dáme si něco na zub, než odrazíme. Udělal jsem čokoládové pracky a piškotové dortíky.“

„Nazdáárr,“ zaskřehotal papoušek na rameni. „Brachů osm, ty teplej se posuň.“

„Sklapni,“ vyjel na něj kapitán a ohnal se po něm dlaní, jen se sada prstenů zablýskala, ale papoušek se s lehkostí danou dlouhým cvikem svižně přikrčil. Kapitán po něm střelil výhružným pohledem a papoušek mu to znalecky oplatil. Kapitán nervózně zamrkal a podíval se zase na své pasažéry. „Pojďte dál, zlatíčka. Nikdy nenechávejte dlouho čekat dobré sherry.“

Lidé se jako jeden muž obrátili na medvěda Míšu a Mořského kozla. Oba rozpačitě pokrčili rameny. „Napadlo nás, že bychom vás měli varovat předem,“ pravil medvěd. „Ale nějak jsme nedokázali najít ta správná slova. On se v zásadě bouří proti své původní charakteristice. Od té doby, co si sám sebe uvědomuje, se ze všech sil snaží co možná nejvíc vzdálit své původní roli. Myslím, že jeho nové já vyžaduje pasažéra, který neustále požaduje kapitánovu pozornost. Říká, že takhle se cítí mnohem lépe.“

Flynn se podíval na Tobyho. „Zdá se, že jsem našel spřízněnou duši.“

„Nech ho na pokoji,“ řekl Toby ostře. „Jen bys ho zmátl ještě víc. To poslední, co tyhle hračky potřebují, je začít se trápit svou sexuální identitou.“

Medvěd Míša a Mořský kozel se podívali na sebe. „Co je to sex?“ zajímal se medvěd.

Toby zlostně zpražil Flynnův pohledem. „Vidiš, cos udělal!“

„Řekni nám něco o tom papouškovi,“ zasáhla rychle Evangelina. „Takový přece nebyl vždycky.“

„To rozhodně ne,“ souhlasil medvěd. „Nevím, od koho se ty výrazy naučil. I když určité podezření bych měl.“ Střelil výhružným pohledem po Mořském kozlovi a ten se na něj zatvářil jak ztělesněná nevinnost.

„A další členové posádky?“ zajímal se Giles. „Nebo budeme muset přiklášat pod kotle sami?“

„Jen plavčík,“ upřesnil to kapitán. „Ale tato loď je převážně soběstačná. Halloweenie se bude starat o vše, co budete potřebovat vy.“

Lidé měli právě tak čas to jméno přemlít v ústech a vyměnit si rozpačité pohledy a už se ozvalo hlasité chřastění kostí a objevil se druhý člen posádky. Přihnal si to na hlavní palubu, smýkl sebou, zastavil o zábradlí a rázně lidem zasalutoval. Byl to kostlivec zhruba čtyři stopy vysoký, kterého držely pohromadě neviditelné dráty. Kolem lesklé bílé lebky měl furiantsky uvázaný pestrobarevný bavlněný šátek a přes jeden prázdný důlek mu visela klapka.

„Těbůh,“ zašvitořil chlapecky vzrušeným hlasem. „Já jsem Halloweenie, Mrňavej Kostroun! První plavčík Bujaré Šněrovačky, k vašim službám! Pojdte na palubu, pojdte na palubu, mně je jasné, že si spolu určitě užijeme velkolepé dobrodružství! Pokud bych vám mohl výlet jakkoli zpříjemnit, stačí říct!“

„Tak ten se zase líbí mě,“ pravil Toby.

„Divil bych se, kdyby ti za chvíli nezačal jít na nervy,“ varoval ho Mořský kozel. „Jen opravdu otrlá mysl dokáže unést tolik veselí. Po chvíli to překročí únosné meze a ty už budeš jen toužit hodit ho přes palubu uvázaného na kotvě.“

Naneštěstí se nad to budeme muset povznést, neboť on je jediný, kdo umí zajistit hladký chod této lodi. Kapitán umí výborně kormidlovat a ještě lépe řvát rozkazy, ale dál jeho možnosti nesahají.

A tak prostě jen zatnete zuby a oplácíte tomu mrňavému veselému holomkovi úsměvem. A nežinyrujte se po něm něčím házet. Já to tak dělám vždycky.“

„Kozla si nevsímejte,“ řekl medvěd Míša. „On už je prostě takový.“

„A taky mi lezou krkem všechny tyhle odporně jásavé, veselé barvy,“ zamumlal Mořský kozel. „Chce se mi z nich zvracet.“

Po drobném společenském seznamovacím dýchánku, na němž se Mořský kozel společensky znemožnil, neboť pil sherry přímo z láhve a nevěděl, co je to ubrousek, doprovodil Halloweenie pasažéry do jejich kajut a nechal je, aby se zabydleli.

Podle hrubé mapy, kterou přinesl medvěd, jim měla cesta po Řece trvat několik dní a ve světle této skutečnosti neučinilo ubytování na lodi valný dojem. Kajuty byly jasné a veselé jako všechno ostatní na tomto dětském světě, ale jinak obnášely jen hamaku, knihovnu plnou dětské klasiky, ledničku plnou limonád a sladkostí a umyvadlo. Všichni se skoro naráz vydali hledat kuchyň a nějaké ostřejší pití, ne nutně v tomto pořadí.

Zásoby alkoholu se daly zhodnotit jako velmi skrovné. Mělo tam být sherry na vaření a v lékárnice brandy pro naléhavé příhody, ale kapitán už obojí zabavil pro sebe. Co přesně může mít nějaký robot z alkoholu, zůstalo záhadou. Jídla byla naštěstí spousta. Některé konzervy dokonce ještě ani nebyly prošlé.

Pasažéři se sešli zase na palubě, aby se podívali, jak posádka odráží. Bylo to dokonce ještě méně vzrušující, než se dalo čekat, protože to obnášelo kapitána, jak huláká rozkazy, a Halloweenieho, jak hází lano přes palubu, a už v tu chvíli lidé cítili, jak se na ně plíží nuda. Velká lopatkovitá kola Bujaré Šněrovačky se pomalu roztáčela a do poklidného večera hlasitě zasyčela pára. Den se chýlil ke konci a na tmavnoucí obloze vycházely hvězdy. Hvězdy měly pět dokonalých cípů, místní souhvězdí znázorňovala oblíbené dětské postavičky a úplněk měl dlouhý noční čepec.

Parník pomalu nabíral rychlost a temná voda Řeky kolem přídě pěníla. Za prvním říčním zákrutem stála na břehu celá Hračkáda. Všichni se přišli s lidmi rozloučit a zamávat jim. Tleskali, smáli se, povzbuzovali je a vesele do sebe strkali, aby měli lepší výhled. Plyšák-kamarád Pookie a Cokoli, kteří doběhli k lodi na poslední chvíli, stáli společně u zábradlí kousek stranou od lidí a mrzutě se na dav na břehu mračili. Medvěd Míša a Mořský kozel se smáli a mávali, na občasný pískot reagoval kozel překvapivě přívětivě. Lidé obrovskému davu mávali zpočátku trochu rozpačitě, později, když i jich se zmocnilo vzrušení a radost té chvíle, mnohem nadšeněji. Někdo odpálil ohňostroj a do houstnoucí noci vyletovaly bohaté roje rudých, zelených a žlutých jisker. Bujará Šněrovačka znovu a znovu houkala a tak začala ta velká výprava.

Zanedlouho nechali dav za sebou, večer se vrátilo ticho a lidé zůstali u zábradlí a dívali se, jak kolem plyne temná

Řeka.

Břehy zmizely v houstnoucí tmě. Palubu osvětlovaly řady barevných lampiónů. Toby si hlasitě povzdechl.

„Hezky se kochejte, lidi. Za chvíli vám to začne připadat napínavé. Tím chci říct, že ta loď je velmi hezká a vůbec, ale není tu absolutně co dělat! Pokud se ovšem někomu nechce hrát dětské hry. Těch je tu spousta. Nechápu, jak mohli lidi za něco takového platit tak nehorázné sumy. Já bych se během čtyřiařtyřiceti hodin nudou zbláznil. Nezbyvá mi, než se domnívat, že všechny zákazníky hned po příletu těžce zdrogovali a v tomto stavu je udržovali až do odletu, a osobně bych ani já proti něčemu takovému nic nenamítal. Bože, jak se nudím!“

„Využij toho, jak můžeš,“ poradil mu Giles. „Přece si doopravdy nemyslíš, že poplujeme po Řece celou cestu až k Harkerovi bez sebemenších problémů. Existuje řada lidí či hraček, které mají eminentní zájem na tom, abychom se tam vůbec nedostali.“

Lidé se maně rozhledli kolem sebe. Všechny hračky byly v hlavním salónu, povídaly si spolu a lidi nechali o samotě. Přesto lidé ztišili hlas. Člověk nikdy neví, kdo ho poslouchá.

„Jistěže budou problémy,“ ozval se Julian. Byl bledý, ale při vědomí. „Tam někde ve tmě jsou pořád zlé hračky a hledají lidi, které by mohly zabít. Ale dostat se na nás sem jim dá pěkně zabrat. A máme pistole. Měli bychom být schopni je celkem snadno odrazit.“

„To není tak jednoduché,“ odpověděl Giles. „Zapomeň na dobré hračky a zlé hračky. Na této planetě nemůžeme věřit nikomu. Hračky jsou nová forma inteligence a my nemáme ani tušení, proč to či ono dělají. Nejsou to lidé a i když napodobují lidské emoce a způsoby myšlení, není tu žádná záruka, že jim je opravdu něco z toho vlastní. Nemůžeme jim důvěřovat, ani co by se za nehet vešlo.“

„Snaží se být lidští,“ namítla Evangelina. „Musíme je v tom povzbuzovat. Máme jedinečnou příležitost utvářet vědomí a duši nové formy umělé inteligence. Nemůžeme se k nim obrátit zády. My jsme je stvořili. Jsme za ně zodpovědní.“

„Stvořil je Shub,“ opravil ji Toby. „Kdo ví, jaké tajné příznaky se mohou skrývat v hlubinách jejich nového vědomí.“

„Ony se vzepřely naprogramování ze Shubu,“ řekl Flynn.

„Nebo alespoň dobré hračky ano. Jinak bychom byli všichni už dávno mrtví.“

„Dobrá,“ uzavřel to Giles. „Pojďme si promluvit o Harkerovi.“

Zlé hračky touží po jeho smrti, neboť je to člověk. Dobré hračky chtějí, aby zemřel nebo byl odstraněn, protože mají pocit, že je ohrožuje. A hračky, které shromáždil kolem sebe, pravděpodobně udělají cokoli, aby nám zabránily ho zajmout. Ale co vlastně chce on? Bude bojovat o to, aby tu zůstal, nebo o to, aby se dostal pryč? O co mu vlastně doopravdy jde, proč se skrývá ve Hvozdu na konci Řeky?“

„Údajně kolem sebe shromažďuje dobré i zlé hračky,“ řekla Evangelina. „Je-li to pravda, tak je to jediné místo na této planetě, kde žijí dobré a zlé hračky pohromadě. Proč ho ty zlé nezabijí? Je to přece člověk. Zajímalo by mě, co hračkám říká, že je k sobě tak silně připoutává? A co s nimi dělá? K čemu je chce?“

„Dobré hračky se sice snaží, aby to na nich nebylo vidět, ale jsou z něj k smrti vyděšené,“ řekl Toby. „Nikdo, koho poslali do Hvozdu něco zjistit, se už nevrátil, a mohl být sebespolehlivější a sebevěrnější. Všichni zůstávají u Harkera. Myslím, že v Hračkádě mají strach z toho, jakou moc má Harker nad hračkami. Pravděpodobně je to stejný druh moci, jakou měli lidé nad všemi hračkami předtím, než hračky získaly vlastní vědomí.“

„Žádný div, že se bojí,“ řekl Julian. „Ale pak je divné, proč se nebály nás? My jsme lidé stejně jako Harker.“

„Dobrá otázka,“ pochválil ho Finlay. „Pravděpodobně před námi strach tají, protože nás potřebují, abychom se vypořádali s Harkerem. Z něsta a na cestu nás dostaly celkem rychle, nemyslíte?“

„Ještě něco k Harkerovi,“ ozval se Giles. „Proč se vlastně nijak nesnaží dostat se z planety? Údajně je to mozek plný veledůležitých říšských tajemství. A on místo aby napřel veškeré síly do snahy navázat kontakt s vesmírným křižníkem na orbitě a požádal, aby pro něj dolů někoho poslali, schovává se v srdci Hvozdu a nechává se chránit armádou fanatických stoupenců. Co tam hledá? Co ho tam drží? Čeho chce s tou svou armádou hraček dosáhnout?“

Toby si jen odfrkl. „Až ztratí císařovna trpělivost a pošle sem pro něj armádu vojáků se speciálním výcvikem, tak mu ta jeho armáda hraček moc nepomůže. Vojáci tam prostě půjdou, Harkera seberou a on chtě nechť pošupajdí domů.“

„Nebud' si tím tak jistý,“ řekl Julian. „Nezapomeň, co se stalo s posledním výsadkem, který sem poslala. Jejich hlavy skončily na kulech a jejich vnitřnosti si zašily do útroby vraždychtivé hadrové panenky.“

Evangelina jen pokrčila rameny. „Pořád nějak nedokážu uvěřit, že by hračky něco takového dělaly.“

„Přestaň na ně myslet jako na hračky,“ doporučil jí Giles. „Ze všeho nejvíc se podobají Fúriům. To z nich taky Shub chtěl mít.“

„Medvěd si myslí, že se Harker zbláznil,“ vzpomněl si Finlay.

„Možná si myslí, že připravuje o rozum i hračky. To by znamenalo, že jsou ony i on opravdu nebezpeční.“

Nezapomínejme, že nikdo, kdo ho šel hledat, se nikdy nevrátil, ať člověk, či hračka. Slehla se po nich zem.“

„Rudý muž,“ řekl zadumaně Flynn. „Teď ho nazývají Rudým mužem. Že by rudý jako krev?“

„To by mě nepřekvapovalo,“ odpověděl Toby. „Tady je to všechno divné. Už jen to místo samotné by jednoho dohnalo k šílenství.“

„Není to tu všechno tak zlé,“ namítla Evangelina. „Podívej se na Hračkádu, medvěda Míšu, Mořského kozla...“

„To nejsou oni!“ zarazil ji Giles. „To jsou jen roboti, kteří vypadají a mluví jako oni. Kdo by byl lepší na to, aby si získal naši důvěru a mohl nás pak snadno zradit?“

„Což nás ovšem přivádí zase zpátky na začátek,“ poznamenal Julian.

„Ticho,“ zasykl Flynn. „Někdo sem jde.“

Byl to Halloweenie, Mrňavej Kostroun, a přinášel jim podnos s hrnky, z nichž stoupala horká pára. Klapku si přehodil na druhý prázdný důlek a na lebku si pro změnu narazil pyšný třírohý klobouk, švihácky posunutý do týla. „Napadlo mě, že byste si možná rádi dali něco teplého,“ řekl vesele. „Horká čokoláda pro všechny! Po západu slunce si dávejte

pozor, abyste byli dobře oblečení. Pro vás lidi tu mohou být noci velmi chladné.“

„Tobě není zima?“ zeptala se Evangelina a vzala si z podnosu koufíci hrnek.

„Ó ne ne,“ odpověděl Halloweenie a spiklenecky přimhouřil prázdný důlek. Evangelina se lekla, až sebou trhla. „Já jsem přece samá kost. Pravda, někdy, tu a tam si zachřestím, ale to jen pro efekt. Zůstaňte a podívejte se na západ slunce. Je to opravdu velmi hezké.“

Počkal, až si rozeberou hrnky, a pak zase svižně odhopkal po své práci a spokojeně si sám pro sebe pobrukoval cosi námořnického. Lidé srkali horkou čokoládu, pochvalovali si ji, a pak se opřeli o zábradlí a dívali se, jak slunce pomalu klesá pod obzor. Úsměv na slunečním obličejí zžněl a působil velmi ospale. Jako jediná barva zbyla noci sytě rudá, táhla se v pruzích přes celou noční oblohu a temně se odrážela na hladině Řeky. Kdesi zpíval mohutný ptačí chór, hlásající mír, oddech a konec dne.

„To je jen nahrávka,“ řekl medvěd Míša. Lidé se polekaně ohlédlí. Nikdo z nich ho neslyšel přicházet. Medvěd se opřel o zábradlí vedle nich a zadíval se do noci. „Hledali jsme nějaké ptáky, ale žádné jsme nenašli. Tohle pravděpodobně patří k tajemstvím tohoto světa. Na této planetě je spousta věcí, které jste udělali vy, lidé a my tomu ještě nerozumíme.“ Odmlčel se. O kousek dál po Řece se proti noční obloze jasně ukázaly záblesky následované vzdáleným duněním.

„Ohňostroje!“ vyhrkla Evangelina.

„Už ne,“ odpověděl medvěd. Najednou to znělo tak unaveně, že se všichni lidé obrátili a podívali se na něj. Smutné oči upřeně hleděly do noci. „Kdysi by to byly bývaly ohňostroje.“

Slavnost, kterou hračky pořádaly na oslavu končícího dne.

Teď to jsou bomby. Výbušniny. Granáty. Válka na Řece pořád pokračuje. Hračky bojují s hračkami, bezdůvodně vedou válku, která neskončí, dokud jedna strana totálně nevyhladí tu druhou. Nebo dokud se z temného Hvozdu nevynoří Rudý muž se svou armádou a neudělá tomu všemu konec on.“

„Ty se ho bojíš, že?“ zeptal se Toby.

„Jistěže,“ odpověděl medvěd. „Je to neznámý faktor. Místní válka je možná hrozná, ale alespoň je to zlo, kterému rozumíme.“

Kdo ví, jaké šílené plány se mohou zrodit v lidském mozku Rudého muže? My jsme přes veškerou svou novou inteligenci pořád jen hračky, naše myšlení je omezeno krátkým životem a zkušenostmi, ale zažili jsme a stále zažíváme strašné věci, které může šílenství hraček způsobit. Všechny nás deptá už jen představa, do jaké temnoty nás může šílenství Rudého muže uvrhnout.“

„Ale on ve skutečnosti zatím nic neudělal, ne?“ vyptával se Finlay.

„To my nevíme,“ odpověděl medvěd Míša. „Nikdo neví, co se stalo s těmi stovkami hraček, které zmizely v temném srdci velkého Hvozdu. Všechno to jsou jen zvěsti a dohady, které připlouvají po Řece a které se dozvídáme od hraček otřesených a zdeptaných válkou. Říkají, že Harker hluboko v Hvozdu na něco přišel a že to něco ho změnilo v Rudého muže. A že to něco změní celý svět k nepoznání. Nebyli byste z toho k smrti vyděšení?“

„Jak dlouho se ta... podívaná potáhne?“ zeptala se Evangelina, aby taktně změnila téma.

Medvěd se podíval na jasná světla na noční obloze. „Nikdy to neskončí. Válka nikdy neskončí. Víš, tak rozhodl Shub. Potřeba bojovat je zabudovaná do podstaty naprogramování, které nám dalo naši inteligenci. Ničit, zabíjet, válčit, likvidovat lidstvo ve jménu Shubu. Náš pár v Hračkádě tento povel překonalo, ale většina hraček to nedokáže, dokonce ani ty ne, které se považují za dobré. To nejlepší, čeho jsme schopni, je obrátit touhu bojovat proti zlým hračkám a ničit je nebo alespoň jim bránit, aby tuto planetu opustily a rozpoutaly válku s lidstvem. Nepodceňujte odvahu hraček jednat podle vlastního přesvědčení, právě teď bojují a umírají, aby ochránily vás a váš druh.“

Někdy mne napadá, že je to možná jen ta válka, co nás ještě drží, abychom nešli po krku lidstvu. Možná my sami potřebujeme, aby válka pokračovala, máme-li lidstvo ochránit sami před sebou. A o to je důležitější Harkera s jeho šílenými plány zastavit, nemyslíte?“

„Pokud si vzpomínám, tak jsi říkal, že tuto planetu nemůžete opustit?“ nadhodil opatrně Finlay.

„To byla pravda,“ souhlasil medvěd Míša. „Ale teď máme říšskou pinasu. Je zakopaná, ale dosud víceméně funkční. A máme vaši loď. A někteří z nás jsou na to, že to jsou hračky, velmi inteligentní. Dokážeme se naučit takové loď opravit a řídit.“

To je důvod, proč musíme najít Harkera a jeho armádu a postarat se o ně dřív, než se zprávy o lodích rozkřiknou.

Pochopte, prosím, když nebude zbytků, tak hračky z Hračkády pinasu i vaši loď raději zničí, než aby padly do nesprávných rukou. Aby ochránily lidstvo.“

„To chceš říct, že byste nás tu nechali třet?“ zeptal se Giles.

„Když nebude zbytků,“ opakoval medvěd Míša. „Ale neměj obavy. Budeme se o vás starat až do smrti.“

Lidé se po sobě podívali. Z představy, že stráví zbytek života v nuceném dětství, se rozklepali všichni. Podívali se na medvěda Míšu a uviděli ho v novém světle. I v dětských příbězích o Zlatých zemích dělal medvěd vždycky to, co považoval za správné, a neohlížel se na to, co to koho bude stát.

„A co kdybychom vám ve zničení lodí bránili?“ zeptal se Giles a rukou zabrousil k pistoli. „Co kdybychom vám to prostě nedovolili?“

Medvěd se na něj smutně podíval. „Pak bychom vás zabili. Neměli bychom jinou možnost. Všechny bychom vás zabili, abychom ochránili lidstvo. Možná jsme jen hračky, ale dostali jsme tvrdou lekci a víme, co je nutné. To je, koneckonců, první krok na cestě k morálce.“

Rázně se obrátil a odcupital. Lidé se za ním mlčky dívali, dokud nezmizel zase v hlavním salónu. Noc jim najednou připadala mnohem chladnější a temnější než předtím.

„Kecá,“ vyhrkl Julian. „To by přece neudělal. To by nemohl. Je to medvěd Míša.“

„Ne, není,“ zavrčel Giles. „Myslím, že teď jsme měli nejbliž k tomu, abychom poznali jeho pravou podstatu. Vložili do něj inteligenci, která ho nutí překračovat meze jeho původní osobnosti, ať chce nebo ne.“

„Učiněné peklo,“ vydechl Flynn. „Co je tohleto za svět, když člověk nemůže věřit ani medvědu Míšovi?“

„Svět stvořený Shubem,“ řekl Giles. „Na to nikdy nezapomínej.“

„Myslím, že bychom se všichni měli trochu prospat,“ řekla Evangelina. „Byl to dlouhý den.“

„Ty možná dokážeš spát obklopená tvory, kteří ti vyhrožují, že tě zabijí,“ utrousil Toby. „Já jsem se ještě nikdy necítil tak bdělý.“

„Udělal bychom dobře, kdybychom postavili hlídky,“ usoudil Giles. „Dokud budeme dělat to, co hračky chtějí, měli bychom být vcelku v bezpečí, ale myslím, že všichni budeme spát mnohem lépe s vědomím, že někdo hlídá. Pro jistotu. Já si беру první.“

„Za tři hodiny tě vystřídám,“ řekl Finlay. „Pak půjde Toby. A do té doby noc skončí.“

„K čertu s tím vším,“ rozzuřil se zničehonic Julian. Najednou neměl daleko k slzám. „Dokonce i dětství nám vezmou a pošpiní. Copak už není nic svaté?“

Zlostně se rozhlédl po ostatních, ale nikdo k tomu neměl co dodat. Finlay s Evangelinou ho vzali s sebou a rozešli se do kajut, aby se všichni vyspali, jak se dá. Toby s Flynnem se na sebe podívali, pokrčili rameny a šli za nimi. Giles si našel stěnu, odkud viděl na většinu paluby a vchodů na palubu, posadil se, opřel se o ni zády, vytáhl pistoli, nechal si ji na palubě vedle sebe, pak vytáhl meč a položil si ho přes kolena, aby měl všechno po ruce. A tak tam seděl ponořen ve vlastních myšlenkách, hleděl do noci, sledoval jasnou zář výbuchů a naslouchal tlumenému dunění. Hračky zůstaly v hlavním salónu, dělaly to, co hračky v noci dělávají, a nikoho neobtěžovaly. A velký parník poklidně plul po Řece dál do srdce temnot.

Halloween se vynořil ráno pár hodin poté, co se usměvavé slunce vyplazilo zpátky na oblohu, zdvořile ťukal na dveře kajut a všem oznamoval, že pro zájemce je snídaně připravena v lodní kuchyni. Přišli všichni, dokonce i Toby, který právě skončil hlídku a na každého vrčel, že on opravdu není ranní ptáče. Nikdo nechtěl nic zmeškat. Všichni se osprchovali a oblékli. Moderní koupelny a toalety zastrčené za kajutami jim přišly jako příjemné překvapení. Dětský svět očividně musel udělat pár ústupků svým dospělým patronům. Ze snídaně se vyklubala cholesterolová bomba složená ze slaniny, párků, vajec a dalších nezdravých věcí. Vařil kapitán v rozkošné nabírané zástěrce.

Dobrá loď Bujará Šněrovačka vytrvale bafala po tmavých limonádových vodách Řeky a opatrně si udržovala stejnou vzdálenost od obou břehů. Ukázalo se, že během noci udělali značný pokrok a teď se nacházeli v neznámém teritoriu. Vytrvalý rachot boje a výbuchů byl dosud daleko, ale znatelně hlasitější. Země po obou stranách řeky byla zbudovaná z obrovských deskových her velikosti běžného pole. Teď to byla bitevní pole, země byla rozrytá bojem a krátery po bombách. Veselé barvy deskových her vybledly, značky byly rozbité a beztak už ztratily smysl. Všude ležely mrtvé hrací kameny. Polámané šachové figurky, které vzdáleně připomínaly lidské postavy. Koně s rozbitými hlavami, střelci s prasklými přilbami, pěšci s vyřezávanými elektronickými vnitřnostmi.

Tady se už nebojovalo. Válka se přesunula jinam. Těžko říct, kdo, případně zda tu někdo vyhrál.

Deskové hry po chvíli ustoupily obřím skládačkám. Kousky byly polámané a rozházené, někdy z taktických důvodů přeházené tak, aby obrázky nedávaly smysl. Některé kousky chyběly – bez zjevného důvodu byly odstraněny. Tady byly další mrtvé hračky, ležely tam, kde padly, protože poslední pocty mrtvým, to znají jen lidé. Hračky prostě co mohou, to recyklují, a válčí dál. Někdy byli mrtví prezentováni neobvyklým způsobem, z estetických či psychologických důvodů, aby budili v srdci nepřítele hrůzu a strach.

Na svahu stály dlouhé řady ukřižovaných paňáců-námoníků, celý regiment, všichni zmrazení a znetvoření. Stály tam stovky křížů, táhly se od úpatí až po vrchol, kde jednoho paňácu, pravděpodobně velitele, ukřižovali hlavou dolů a pak upálili. Z ohořelé, zčernalé uniformy ještě stoupal dým. Evangelina chtěla zastavit. Byla si jistá, že několik paňáců ještě z posledních sil bojuje o život. Kapitán to odmítl. Nikdy se nedá vyloučit, vysvětloval a tvářil se přitom upřímně lítostivě, že to je past. Je to přesně ten druh věcí, které zlé hračky dělají, tvrdil.

Lidé se tam dívali, ale po nějakém nepříteli neviděli ani stopy.

„Mohou být kdekoli,“ prohlásil kapitán. Lidé si vzpomněli na hadrové panenky pod tratí a byli zticha.

O kus dál mezi minovými krátery nehybně ležely stovky roztrhaných plyšových psů a koček. Vycpávky jim vyhrázely z velkých trhlin jako prachové chuchvalce bílých střev. Zvířata vypadala ve smrti nevinně a vyjeveně, jako by se divila, jak a proč nalezla svůj konec takovým způsobem. Když loď pomalu mýjela ten masakr, stáli medvěd Míša a Mořský kozel těsně u sebe a drželi se za packy, ale odmítali odvrátit pohled. Poogie jim seděl u zadních nohou, tiše popotahoval, ve velkých smutných očích se leskly slzy. Hračka, která sama sebe nazývala Cokoli, stála kousek stranou a jen se mlčky dívala, když míjeli pole mrtvých transformačních hraček, jako byl on sám. Lesklé kovové hračky většinou zemřely uprostřed přeměny a znehybněly v polovičatých podobách, které nebyly ani tím, ani tím, jako by je smrt zastihla právě v okamžiku, kdy se zoufale snažily najít nějaký tvar, na nějž by nemělo vliv smrtelné zranění.

Díky bohu se poté začaly na březích objevovat stromy a křoviny a porost postupně houstl, až přešel v táhlý les, který skryl očí mrazedná pole. Stromy byly statné a vysoké, hustě obrostlé letním listím, ale v korunách nezpívali žádní ptáci a v podrostu se nehýbala žádná zvířata. Les tu byl na ukázkou, na lezení, schovávání a jiné hry a nebylo na něm nic přirozeného.

Pomalou se oteplovalo a brzy bylo tak teplo, aby se člověk zpotil, aniž by to však bylo doopravdy nepříjemné. Lidé na palubě se rozvalili v lehátkách, sledovali poklidnou scénérii, která ubíhala kolem, a nechali se obskakovat Halloweenem, který se mohl strhat a stejně mu to nestačilo. Když jim zrovna nenosil studené pití nebo teplé drobnosti k zakousnutí, seděl jim u nohou a donekonečna se vyptával na to, jak se žije na jiných světech. On poznal jen hračky, lidské pacienty a pak válku. Polovinu toho, co se dozvěděl, stejně nechápal, ale jen se smál, potřásl holou lebkou a

vyptával se dál. Mrňavej Kostroun miloval vyprávění a nadšeně poslouchal Gilesovy a Finlayovy příběhy o odvaze a husarských kouscích. Snaživě poslouchal i Tobyho, ale většina novinářských historek byla opravdu nad jeho chápání. Poogie, medvěd a kozel donekonečna hráli na palubě kroužky a neustále se dohadovali o pravidlech, zejména když prohrával kozel. Cokoli byl převážně ponořen do sebe, ale tu a tam se na chvíli vynořil ze svého rozjímání, aby pro Halloweenieho změnil tvar – Kostroun se toho nemohl nasytit a nad každou novou proměnou nadšeně vrzal a tleskal kostmi na rukou. Do konverzace zasahoval Cokoli jen málokdy, jen občas si tiše povídal s Halloweeniem, ale vždycky, když se přiblížil někdo jiný, zmlkl. Kapitán se zdržoval na můstku, řídil parník přímo středem Řeky, mračil se a nedůvěřivě sledoval oba břehy. Papoušek se tvrdošíjně držel na jeho rameni a sám pro sebe si mumlal uklidňující sprostárny.

V norách a doupatech na březích Řeky žila malá umělá zvířata a lidem se z opatrné vzdálenosti tu a tam dostalo nějakého toho veselého zamávání a zaštěbetání na pozdrav. Proti proudu připlouvali umělí delfini v jasných plakátových barvách, chvíli plavali s lodí a tu a tam se z tmavé vody zvedaly hladké lesklé hlavy s jasnými, chytrými očima, které si lidi pozorně prohlížely. Ani neuškodili, ani nepomohli. Dlouhý den mijel pomalu, teplý, příjemný, nenáročný, přesně tak, jak to muselo být za dřívějších časů, za Shannonova snu. Zvuky války k nim doléhaly jen jako vzdálené dunění, jako daleké hřmění, které věští bouřku, takže někteří lidé dokonce slastně podřimovali, když loď vplula do válečného území a rázem bylo po klidu.

Hračky se mlčky a nepozorovaně propíjizily stinným lesem a tiše vklouzly do temných říčních vod. Plavaly hluboko pod hladinou, protože nepotřebovaly dýchat, a pak vylezly po bocích lodě. Nikdo je neviděl, dokud se nevyrojily na zábradlí, nepřelily na palubu a nezačaly se ohánět meči a sekerami a řvát nadávky na lidstvo. Byly to pestrobarevné, odraní panáci a hrnuli se na palubu ze všech stran. Tvarem a velikostí připomínali lidi, ale byli složení z různobarevných částí a komponentů. Paže měli rázně dlouhé, nohy nebyly ve správném poměru k tělu, hlavy se obracely o tři sta šedesát stupňů. Finlay v nich poznal hračky z dob svého dětství. Dodávaly se po částech – těla, údy, hlavy rázných barev a typů, aby si děti samy mohly zjistit, co k čemu patří, a sestavit správný celek. Nebo se dalo části hraček zpřeházet a vytvořit úplně nové figurky. Někdo přenesl tento nápad na Shannonu a tyhle splácené hračky se teď vytáhly pomstít za léta utrpení, kdy musely snášet dětské rozmazy, nechat se donekonečna rozmontovávat a znovu skládat a nikdy neměly nic, co by mohly zvát svým, dokonce ani vlastní tělo.

Lidé se s leknutím probrali z dřimoty a vyskočili na nohy. Měli právě tak čas tasit meče a už byly hračky u nich. Finlay a Evangelina stáli zády k sobě a jak se některá hračka objevila v dosahu, hned sekali. Gilese zahnal do kouta na přidi, ale držel se dobře, jeho těžký meč zpotvořené panáky snadno rozsekal. Bojoval chladnokrevně a úsporně, šetřil si síly a nenechal se zastrašit obrovským počtem, který ho obklíčil. Toby s Flynnem se postavili zády ke stěně salónu, vybudovali si barikádu z palubních lehátek, zpoza níž mohli pálit z disruptoru, a vyrývali tak v hustém davu hraček velké díry. Flynnova kamera se vznášela nad nimi a celý střet zabírala.

Julian se pokusil mentálně vyvolat vlnu psionické energie, ale jen si tím přivodil prudké bolesti hlavy a dočista ho to ochromilo. Z nosu a úst mu vytryskla krev a klesl na kolena.

Halloweenie ho popadl v podpaží, odvěkl ho do salónu, zabouchl za nimi dveře a zatarasil je těžkým nábytkem. Chvilí pak postával nad Julianem, položený z pohledu na člověka, kterému je zle a krvácí, a pak popadl železný pohrabáč od krbu a postavil se před zabarikádované dveře, pevně rozhodnutý nikoho nepustit, dokud bude mít v kostech jen špetku síly.

Medvěd Miša a Mořský kozel byli pro útočníky stejně žádoucí jako lidé a bojovali bok po boku. Kozel odněkud vylovil velký kyj a vládl s ním velmi autoritativně a svým způsobem nadšeně. Medvědovi znovu vystřelily z pacek dravčí spáry a protrhával se skupinou útočících hraček s chladným, metodickým vztekem. Poogiemu rovněž vyrašily hrozné zuby a drápy a teď se divoce protrhával davem hraček na palubě. Kapitán na můstku hlasitě klel, vzpurně halekal a snažil se zvýšit rychlost parníku, aby unikli hračkám, které byly ještě ve vodě. Zatím se žádný zpotvořený paňáca na můstek nedostal, ale kapitán měl pro všechny případy připravenou dlouhou šavli.

Mezitím panáci zaplnili celou palubu a přes zábradlí lezli další a další. Na lodi už jich byly stovky a vypadalo to, že jim není konec. Meče projížděly figurkami vcelku snadno, ale kde byla poškozená nějaká část, hračka ji prostě odhodila a bojovala dál. Když byla poškozená příliš těžce a nemohla bojovat dál, ostatní hračky ji roztrhaly a použily na náhradní díly pro sebe.

Paluba byla posetá kusy panáků, které se lidem vrhaly pod nohy, oddělené ruce je chytaly za kotníky a bojujících lidí se začínalo zmocňovat zoufalství. Pomalu se na ně plížila únava a na nepřítel ne.

Finlay bojoval na vrcholu svých schopností, byl odpočatý, silný a vražedně rychlý a žádná hračka se s ním nemohla měřit.

Ale bylo jich tolik a dokonce ani muž, který býval neporazeným Maskovaným gladiátorem golgotských arén, nemohl proti takové armádě obstát dlouho. Evangelina mu odhodlaně kryla záda, dělala, co mohla, aby vládla mečem tak, jak ji to učil, a snažila se nepodlehout panice, aby Finlaye nerozptylovala.

Barikáda kolem Tobyho a Flynny se přes veškeré jejich úsilí pomalu, ale vytrvale zmenšovala. Novinářům začínalo být jasné, že se nechali zahrnat do kouta, z něhož není úniku. Pustili se do boje mečem a nedobrovolně se tak sami stali součástí reportáže, kterou natáčeli. Toby ječel na Flynnu, ať se projednou předvede z té dobré stránky, a Flynn odsekl, že žádnou takovou nemá. Toby se drsně zachechtal a začal se urputně ohánět mečem oběma rukama.

Giles Morituri stál sám na přidi obklopený zuřivě vyjícími hračkami a nebylo pro něj cesty ven. Bojoval tvrdě a dobře, sice na něj pomalu začínala doléhat únava, ale ještě měl sil dost. Žihadlo mu bzučelo v pažích. Přesíla byla zlá, ale už čelil horším. Nebo si to alespoň myslel. Ale pak se poprvé pořádně rozhlédl, uviděl stovky hraček, které už byly na palubě, a jeho sebevědomí kleslo. Existuje přesíla, nad níž žádný člověk zvítězit nemůže, dokonce ani legendární Giles Morituri. Bojoval dál, protože mu beztak nic jiného nezbývalo, ale v duši mu začínalo hlodat zoufalství a zárodky

čehosi, co snad byl strach. Už čelil smrti mockrát a nikdy se nebál pohledět jí zpřímá do tváře, ale ve snu by ho nenapadlo, že by mohl zemřít takto, tak potupně, podlehnout čistě početní přesile, nechat se rozsekat na kusy hračkami na nějaké stupidní planetě radováněk.

Hračky se s výhružným řevem valily vpřed a švihaly sekerami a meči, aby ho rozsekaly na kusy, které se už nikdy v nic nesloží. Umělé hlasy byly plné vzteku a naděje. A v tu chvíli se v Gilesovi vzedmul vztek a zoufalství a to probudilo síly, které mu dal Šílený labyrint. V zadním mozku, v podvědomí se rozhořela nová moc, jasně prozářila části mysli, které dosud nikdy nepoužil, a Giles byl najednou někde jinde. Stál na můstku hned vedle vyjeveného kapitána, zatímco hračky dole zaplavily příď, kde stál předtím, připitoměle se rozhlížely kolem sebe a divily se, kam jim kořist uprchla.

Giles se posupně rozchechtal. Teleportoval se. Vyložene cítil, jak si v něm tato nová schopnost nachází místo a je pro něj najednou tak samozřejmá a přirozená jako dýchání, a nemohl si pomoci – musel přemítat, jaké další schopnosti se v něm ještě projeví, až jich bude zapotřebí. Podíval se dolů na hejno hraček, jízlivě se ušklíbl a začal si plánovat, co udělá se svou novou schopností dál.

Kapitán na můstku se svými dřevěnými nohama vratce dusal sem a tam a svou šavli ovládal spíš silou než schopnostmi.

Zatím k němu proniklo jen pár hraček, ale slyšel, že na cestě jsou další. Papoušek jim bil křídly do tváří, sprostě jim lál a rozptyloval jejich pozornost. Nikdo nesvíral kormidlo a voda hnala loď rovnou na břeh.

Cokoli se dole na palubě přetvořil do svého nejbojovnějšího tvaru a rukama ostrými jako břitva se prosekával skrz hustý dav. Jejich zbraně se od jeho kovového těla jen neškodně odrážely a tak ho hračky chytaly za ruce a nohy a snažily se ho vlastní vahou stáhnout dolů. Ale ten, který toužil být Fúriou, se držel pevně a nepadl.

Z Poogieho se stala vrčící smršť záští a zkázy, která už neměla nic společného s postavičkou z kreslených seriálů. Jako šílený se vrhl na hračky, které mu kazily jeho pokání a odvážily se napadnout lidi, kteří byli pod jeho ochranou, bojoval neúnavně uprostřed paluby a každou jednu provokativně vyzýval, ať si ho zkusí srazit.

Jenže těch znetvořených hraček bylo tolik. Tolik.

Halloweenie bezmocně poskakoval v salónu nad Julianem a zoufale přemítal, co by měl udělat. Hračky bušily do zabarikádovaných dveří a rozbíjely okna. Ať se Mrňavej Kostroun snažil sebevíc, mladému esperovi se pořád valila z nosu a úst krev. Na lodi byla ošetrovna, ale Halloweenie věděl, že i kdyby se jim tam nakrásně podařilo proklouznout bez povšimnutí, stejně nemá sílu na to, aby odtáhl espora tak daleko. Sám by Halloweenie uprchnout dokázal, ale nechtěl tu nechat zraněného člověka bez ochrany. Hračkám, které dorážely na dveře, se podařilo je pootevřít a hromada nábytku se píd' po pidi posunovala. Další se snažily dostat dovnitř okny. Halloweenie běhal sem a tam a srážel je ven. A pak se barikáda najednou zhroutila, odjela dovnitř, dveře se rozletěly a vyjící hračky vtrhly do salónu. Halloweenie se vrhl rovnou před ně, postavil se mezi ně a člověka, ale bylo jich tolik a on byl pouhý malý kostliveček. Zmizel pod dusajícíma nohama, jeho kosti zapraštěly a zlámaly se, jen ještě stačil vykřiknout na Juliana, ať prchá. Mladý esper se snažil vstát a jít svému malému obránci na pomoc a v tu chvíli už se nad ním srotily meče a sekery.

Pak se ozvala rána jako z kanónu, vzduch zavířil a uprostřed salónu se zničehonic zjevil Giles Morituri. Znetvořené panáky to tak vyděsilo, až se rozprchli do stran. Giles se rozběhl k Julianovi a zvedl ho na nohy. A v tom jediném okamžiku, kdy hračky ještě nejistě váhaly, rozvinul Giles svou mysl změněnou labyrintem a prorazil do Julianovy. Proběhla chvilka vzdoru, když si mladý esper uvědomil, co Morituri zamýšlí, ale Giles odpor hravě překonal, ovládl Julianovo espa a rozpoutal psi-smršť.

Julian se strašlivě rozječel. Jeho řev přehlušil dokonce i bitevní ryk a všichni na okamžik zaváhali. A pak to vypadalo, jako by se přes loď přehnala vichřice, vybrala si zpotvořené panáky a smetla je přes palubu. Některé to roztrhalo a kusy roznese vítr. Některé prostě v okamžiku, kdy je zasáhl praskající, plivající jazyk ohnivě smrští, explodovaly. Lidí se smršť netkla, jen stáli a plni bázně na to hleděli.

Medvěda Mišu to zvedlo do vzduchu, ale Mořský kozel po něm jedním kopytem hrábl a chytil ho, zatímco druhým se pevně držel zábradlí. Málem ho to roztrhlo vejpu, ale medvěda nepustil. Byl to přece Mořský kozel a ten nenechá svého přítele na holičkách. Poogie s Cokolim zalezli pod hromadou palubních lehátek a zděšeně se drželi jeden druhého. Hračky v salónu, v ohnisku smrště, rázem popadaly mrtvé k zemi. Vítr vyl a nařikal, jako by měl lidský hlas, zmučený i jásavý, až všechny znetvořené panáky z paluby smetl.

Smršť skončila stejně náhle, jako začala a na lodi by se rozhostilo ticho, nebýt drásavého jekotu ze salónu a Halloweenieho zoufalého volání o pomoc. Lidé a hračky zapomněli na nečekané vítězství a četné šrámy, rozběhli se k salónu, protlačili se pootevřenými dveřmi dovnitř, přešli rozbitý nábytek a tam našli Halloweenieho, jak zmučeně vleče zlámané kosti po podlaze k Julianu Azurovi, který se křečovitě zmítal v náručí Gilese Morituriho. Esper ječel čím dál chraptivěji, jako by si tím řevem poškodil hlasivky. Giles Juliana pustil a ucouvl. Byl klidný a ostražitý. „Ať vám neuprchne!“ zaječel Halloweenie. „To on! To on ublížil Julianovi! Něco mu udělal a Julian začal ječet a nemůže přestat!“

Finlay s Evangelinou se rozběhli k mladému esperovi a klekli si k němu. Celý se zmítal v křečích a patami bušil do podlahy.

Hlavou házel ze strany na stranu a jak ječel, z úst mu tryskala krev. Evangelina ho posadila, vzala ho do náruče a kolébala ho, aby to bezděčné škubání povolilo. Finlay Juliana prohlížel, jestli není zraněný, ale jeho zraku vycvičenému arénami bylo jasné, že se může jednat jediné o vnitřní zranění. Esper se vzpouzel slaběji a slaběji, síly mu docházely a jekot zeslábl do chroptění.

Z uší mu tekla krev a po tvářích jako rudé slzy stékaly kapky krve z očí. Byl smrtelně bledý a ledový. Finlay se rozzuřeně podíval na Gilese.

„Cos to s ním, sakra, udělal?“

„To, co bylo nezbytné,“ odpověděl Giles klidně, leč ostražitě. „Potřebovali jsme rozpoutat psi-smršť. Byla to naše

jediná šance jak přežít. A tak jsem ji tomu esperovi pomohl vyvolat.“

„Věděl jsi, že ho to může zabít?“ vyjela na něj Evangelina.

„Ano,“ souhlasil Giles. „Věděl. Ale nebylo zbylí.“

„Takže jestli zemře, jsi vrah,“ prohlásila Evangelina.

„Nebyla by to moje první oběť,“ odsekl Giles. „Měj rozum, ženská. Jsme ve válce. Přežití skupiny má vždycky přednost.

Naše mise je mnohem důležitější než kdokoli z nás. Ano, jistě, včetně mne.“

Přispěchal Toby s autolékařským diskem z lodní ošetřovny.

Podal ho Finlayovi, ten rozhrnul esperovi límec a připlácl mu disk ze strany na krk. Toby ucouvl, aby nepřekážel

Flynnově kameře, která se vznášela nad zraněným.

„Je to dost primitivní autolékař,“ řekl rozpačitě Toby. „Tím chci říct, že je dobrý leda tak jako sedativum, stabilizátor a podobně, ale neptejte se mě, co dokáže udělat s krvácením do mozku a fyzickým kolapsem.“

Drogy, které lékařský disk vháněl Julianovi do krevního oběhu, konečně zabraly, Julian se přestal vzpouzet a chroptění přešlo do tichého sténání. Evangelina ho něžně kolébala, hladila ho po čele a konejšivě mu cosi šeptala jako matka nemocnému dítěti. Nevypadalo to, že by ji vnímal. Finlay se zvedl a šel se podívat na Halloweenieho. Medvěd Míša a Mořský kozel se snažili utěšit Mrňavého Kostrouna. Obě nohy měl rozdrčené, většinu žeber taky – na holých kostech to bylo jasně vidět.

Lebka byla prasklá a skrz prasklinu prosvítaly lesklé kovové součástky umělého mozku. Plakal beze slz. Poogie s Cokolim se na něj bezmocně dívali ode dveří.

„Jak je mu?“ zeptal se Finlay.

„Co tě to zajímá?“ vyjel na něj Cokoli. „Je to jen hračka.“

„Je to jeden z nás,“ namítl Finlay. Podíval se na medvěda s kozlem. „Dají se ty zlomeniny opravit?“

„Doufejme,“ odpověděl medvěd Míša. „Koneckonců, je to robot. Na lodi potřebné části nemáme, ale mělo by tu být dost štěpin a skob na dlahy, kterými ho můžeme udržet pohromadě, než se vrátíme do Hračkády.“

„Pokud se tam někdy vrátíme,“ poznamenal ponuře Mořský kozel.

„Sklapni, kozle,“ vyjel na něj medvěd. „Teď na to není vhodná chvíle.“ Velké, moudré oči se upřely na Finlaye. „Tvůj přítel umírá, že?“

„Ano,“ řekl Finlay. „Myslím, že ano. Všechny nás zachránil a my pro něj nemůžeme udělat vůbec nic.“

„To mu udělal Morituri,“ řekl medvěd. „Má výjimečné mentální schopnosti. Viděl jsem ho, jak se teleportuje. Možná by ty své schopnosti dokázal použít i na to, aby odčinil to, co udělal tomu mladému esperovi.“

Finlay se obrátil na Gilese a ten mu vyzývavý pohled pevně oplatil. „Nu?“ opáčil Finlay. „Na Hádenu jsi údajně prošel tím úžasným labyrintem. Tak nám ukaž, co umíš. Koneckonců, proto jsi tady. Abys přispěl svými zvláštními schopnostmi. Uzdrav ho.“

„Nevím, jestli to dokážu,“ odpověděl Giles. „Ještě nikdy jsem nic takového nedělal.“

„Zkus to,“ nařídil mu Finlay a namířil disruptor přímo na jeho hrud. „Nebo tě na místě zabiju, to ti přísahám.“

„Ale nezabiješ,“ odsekl Morituri. „Vy mě potřebujete. Beze mne se k Harkerovi nikdy nedostanete a své poslání nesplníte.“

„Jdi se s tím svým posláním vycpat,“ vyjel na ně Finlay.

„Uzdrav ho, nebo je po tobě.“

„Tohle ti nezapomenu,“ zavrčel Morituri. Jeho hlas byl klidný, chladný a skrz naskrz vražedný.

„Na to ti seru,“ odsekl Finlay.

Giles pokrčil rameny a přiklekl si k Evangelině. Nenávistně se na něj podívala, ale nechala si vzít Juliana z náruče.

Morituri ho držel překvapivě něžně a jeho hlavu choval na své hrudi.

Z brady kapala esperovi krev.

Dech už měl velmi slabý. Giles zavřel oči, soustředil se způsobem, který byl pro něj ještě nový, a rozvinul mysl směrem, který by nedokázal přesně popsat, ale nějakým způsobem ho znal. Teď viděl Juliana jako chabé světélko ve tmě, třepetavý plamínek svíčky, která pomalu dohořívá. Giles se podíval na sebe a viděl světlo tak oslnivě jasné, že se do něj skoro nemohl dívat. A pak už bylo tou nejsnazší věcí na světě trochu toho světla vzít a dát Julianovi.

Esper se mu v náručí najednou posadil, otevřel oči a zhluboka se nadechl jako plavec, který byl dlouho pod vodou.

Krvácení se zastavilo a do tváří se mu zase začala vracet barva.

Překvapeně se rozhlédl kolem sebe.

„Co to, k čertu, bylo?“ řekl. „Jako by mne k sobě volal Bůh.“

„Věř mi, že Bůh s tím neměl nic společného,“ zavrčel Finlay.

„Co si pamatuješ?“ zeptala se ho Evangelina a pomohla mu vstát.

„Já... přesně nevím. Byli jsme v obležení. Snažil jsem se koncentrovat své esp, ale... a pak tu se mnou byl Giles. A dál mám prázdko.“

„To je asi jen dobře,“ řekl Finlay a podíval se na Gilese, který už také stál. „Jakou práci jsi odvedl, Morituri? Je zdravý? Uplně zdravý?“

„O tom pochybuji,“ odpověděl Giles. „Já sice mám jen základy medicíny, ale to, co mu bylo předtím, je mu pravděpodobně pořád. Já jsem mu jen... zase nahodil motor. Dal jsem jeho bateriím řádnou injekci. Ne, pravděpodobně je tam, kde byl předtím, než jsem... zasáhl.“

„Už to nikdy nedělej,“ řekl přísně Finlay. „Ty jsi tady ten, kdo má ty úžasné schopnosti. Napříště nás budeš bránit ty.“

„Braň se sám,“ odsekl Giles. „Já na výhrůžky nikdy nezapomínám.“

„Myslím, že by nebylo špatné, kdybychom se všichni trochu uklidnili,“ ozval se nervózně Toby. „Koneckonců jsme všichni na jedné lodi, ne? A esper je zase v pořádku.“

„Myslím, že se půjdu trochu projít na palubu,“ poznamenal Giles s pohledem pevně upřeným na Finlaye. „Mrknu se, jestli tam nezbyly nějaké kusy hraček. A taky se trochu nadechnu čerstvého vzduchu. Tady je nějak dusno.“

Zamířil ke dveřím a všichni mu překotně ustupovali z cesty.

Medvěd se na něj zamyšleně podíval.

„Ty už nejsi člověk,“ řekl. „Já to poznám. Co jsi, Gilesi Morituri?“

„To bych taky rád věděl,“ odsekl Giles a odešel.

„Jak je, Juliane?“ zeptal se Finlay.

Esper rozpačitě pokrčil rameny. „Jsem unavený. Vyčerpaný. A v krku mě odporně škrábe. Už je po boji? Už jsou hračky pryč?“

„Ano,“ odpověděla Evangelina. „Co kdyby sis šel na chvíli lehnout? My teď půjdeme uklízet.“

„Jo,“ souhlasil Julian. „Zdřímnu si. Dobrý nápad.“ Maličko vratkým krokem opustil salón.

„Typické,“ poznamenal Cokoli. „Halloweenie se nechal málem zabít, aby ho zachránil, a on mu ani neumí poděkovat.“

„Sklapni,“ zaskřípal Halloweenie. „Vždyť si to ani nepamatuje. Jestli chceš být k něčemu dobrý, odtáhni mě odtud do nějaké opravny. Potřebuji desetitisícimilový servis. Přinejmenším.“

Cokoli přikývl, sebral polámaného malého kostlivce a vynesl ho ze salónu. Poogie, medvěd a kozel šli s nimi a lidi nechali o samotě. Toby kývl na Flynnu a kamera slétla na Flynnovo rameno a vypnula se.

„Máš silný žaludek, Popplakhu,“ poznamenal Toby. „Takhle vyhrožovat Moriturimu. Moriturimu, sakra! Nezapomeň, že to je muž, který aktivoval vynález Temnoprázdna. Zabil na planetách tisíce sluncí vše živé a nikdy se ani neomluvil. To bych se radši líbal s Grendelanem.“

„Klidně by nechal Juliana zemřít,“ řekl Finlay. „Já jsem to tak nemohl nechat. Nezachránil jsem ho z podzemních vyslýchacích cel na Golgotě jen proto, abych ho nechal zemřít kvůli tomu, že se to Moriturimu hodí. Ale doufal jsem, že ten starý bastard dokáže Juliana uzdravit úplně. Ať už to nemohl nebo nechtěl udělat, pořád to znamená, že ten ubožák pomalu umírá. Jeho vyhlídky jsou takové, že stejně zemře tady, daleko od domova, a já v tomhle nemohu udělat pro jeho záchranu vůbec nic.“

„Nemůžeš dělat všechno,“ namítla Evangelina.

„Nedokázal jsem ho ani uklidnit,“ řekl Finlay. „Rozhodně ne tak jako ty. Já vůbec nevím, jak se něco takového dělá.“

„Donutil jsi Gilese, aby ho zachránil,“ prohlásila Evangelina.

„Já vůbec nevím, jak se něco takového dělá. Vzato kolem a kolem jsme dobrý tým.“

Usmáli se na sebe. Hleděli si hluboko do očí a salón byl najednou plný jejich lásky. Tobyho napadlo, že dokud jsou v tak dobrém rozpoložení, možná by mu odpověděli na pár zdvořilých dotazů. Kradmo kývl na Flynnu, aby zase zapnul kameru.

Flynn nenápadně přikývl a aniž se kamera na jeho rameni pohnula, její rudé oko ožilo.

„No,“ začal nenuceně Toby, „jak je to vlastně s Moriturim? V historii ani legendách není nic o tom, že by měl nějaké esperské schopnosti. Rozhodně se jimi nevyznačoval nikdo z jeho rodu. Až Owen. Na Mlhosvětě jsem ho viděl vykonat pár opravdu překvapivých kousků.“

„To je labyrintem,“ řekl Finlay. „Šíleným labyrintem. To je něco, kam Giles, Owen a pár dalších vstoupilo na planetě kdysi zvané Háden.“

„Chceš říct, že je změnil nějaký hádoidský vynález?“

„Ne. Něco mnohem staršího. Mění to lidi, kteří jim projdou. Dělá z nich mnohem víc. Neptej se mne na podrobnosti, žádné nevím. Podzemí to ví, ale jen ti, kdo to vědět musí. A takoví jako ty a já to vědět nemusíme. A teď vypni kameru a vypadni odtud, než se rozhodnu, do kterého tělesného otvoru ti ji nacpu. Padej.“

„Jasně,“ souhlasil Toby. „Jdeme, Flynn.“

„Až po mně,“ odvětil kameraman a oba opustili salón krokem, který být jen o kapánek rychlejší, dal by se zvat úprkem. Když se za nimi dveře zaklaply, zastavili se na pár loků čerstvého vzduchu.

„Myslím, že to o té kameře nemyslel žertem,“ řekl Flynn. „Nebo myslíš že ano?“

„Pravděpodobně ne,“ odpověděl Toby. „Finlay Popplakh ušel dlouhou cestu od dob, kdy byl největším dvorním elegantem. Nicméně když se na to tak dívám zpětně, asi to nebyla nejlepší chvíle na zvědavé otázky.“

„To tě nikdy předtím nezastavilo,“ zavrčel Flynn.

„To je pravda,“ souhlasil Toby. „Tak se pojďme podívat, jak to dopadlo s těmi hračkami.“

Nedaleko od nich se Giles Morituri opíral o zábradlí na pravoboku a upřeně hleděl do temných vod Řeky, které poklidně plynuly kolem. Kapitán už měl loď zase pod kontrolou a nabírali rychlost a správný kurs. Giles si snažil znovu vyvolat pocit, jaký měl při teleportu, ale unikal mu. Jako by to byl příliš silný zážitek, opakovatelný jen v případě nutnosti. Na lidskou mysl příliš silný. Jenže on už není pouhým člověkem, a to od chvíle, co s ostatními prošel Šíleným labyrintem. Stalo se z něj něco... jiného než člověk a ta nově nabytá schopnost teleportu, to je jen začátek. Tohle věděl nade vše pochybnost. A i když byl daleko od ostatních, stále s nimi byl podvědomě, transcendentálně spojen a věděl, že i oni se různými a děsivými způsoby mění. Přemítal, co se z něj stane, co se stane z nich všech a zda bude konečný výsledek vůbec nějakým způsobem lidský.

A taky přemítal, proč ho to pomýšlení neděsí tolik, jak by mělo.

Ze zadumání ho vytrhly hlasité, hněvivé hlasy a tak se šel podívat, co se děje, i když spíš proto, aby se nějak zaměstnal, než že by ho to doopravdy zajímalo. Dole na přidi našli medvěd Miša a Mořský kozel hlavu jedné znetvořené hračky, která se zakutálela do kouta, kam na ni psi-smřšť nedosáhla, a ti dva ji teď podrobně zkoumali tím, že ji kopali okolo jak fotbalový míč a hlasitě ji přitom vyslýchali. Toby je šel uklidnit, hlavu jim sebral, položil ji u stěny salónu a začal ji vyslýchat sám, zatímco Flynn filmoval.

Jedinou odměnou za jeho starosti mu byla série obnošených, nezajímavých nadávek, a tak se šel Giles zapojit a

výslech převzal. Nikdo nic nenamítal. Giles to ani nečekal.

„Proč jste nás napadli?“ zeptal se hlavy.

Hlava byla světle modrá, měla špičaté uši a přehnaně velké oči. Pravděpodobně měla původně působit roztomile a skřítkovsky, ale teď vypadala spíš jako démon. Na jeho otázku se rozesmála a ukázala špičaté křivé zuby. Ten smích byl umělý a skřípavý a lidských emocí v sobě neměl ani za mák. Na Morituriho se upřely její oči, obrovské a černé.

„Jste nepřátelé. Věční nepřátelé. Lidé a příznivci lidí. Nemyslete si, že jste teď tady něco vyhráli. Neuprchnete. Najdeme si vás a všechny vás zabijeme. My nebo někdo jiný.“

„Kdo jiný?“ zajímal se Giles a klidně hleděl do těch černých nelidských očí.

„Ach, my máme mnoho přátel, čekají na vás po cestě. My víme, odkud jste a kam jdete. My máme uši a oči všude. K Rudému muži se nikdy nedostanete. To nedovolíme.“

„Jak se jmenuješ?“ zeptal se Toby.

Hračka se na něj posupně zachechtala. „Jména? To je lidský vynález. Naše identita se mění spolu s našimi těly. Vzdali jsme se toho, čím jsme byli, a takhle se nám to líbí.“

„Řekni mi, co víš o Harkerovi,“ pokračoval trpělivě Giles.

„Řekni mi, co víš o Rudém muži a jeho plánech. A proč tak strašně nechcete, abychom se k němu dostali?“

„Já ti na nic odpovídat nemusím. Člověče.“ Hlava na Gilese plivla. Ani neucukl.

„Já tě donutím mluvit,“ řekl Giles. „Podívej se na mě, hračko.“

Maličko se k ní naklonil a upřel pohled do těch černých očí.

Jeho bytost byla najednou drtivě silná, děsivá, hrůzná. Jako by se zpoza jeho obličeje jako zpoza masky nečekaně vynořilo něco strašlivě mocného. Medvěd s kozlem se stáhli dozadu a Toby měl co dělat, aby neudělal totéž. Flynnovi se na okamžik vymklo ovládání kamery, ale zvládl to a natáčel dál. Hlava pištivě, vyděšeně, prosebně zakvílela jako týrané dítě. Giles se najednou uvolnil a drtivá bytost zmizela stejně náhle, jako se objevila. Hlava pevně zavřela oči.

„Dobře,“ řekla tiše. „Bojíme se Rudého muže. Nikdo, kdo k němu šel, se nevrátil. Nikdy. Dokonce ani ti největší fanatici. Podle toho, co jsem slyšel, si hluboko v Hvozdu buduje soukromou armádu. Říká se, že chce skoncovat s válkou. Nebo s touto planetou. Říká se, že je to šílenec, takový šílenec, jakým může být jen člověk, a že svým šílenstvím nakazil i hračky, já vás lidi znám. Budete se s ním chtít dohodnout a dopadne to tak, že budete stejně šílení jako on. Jako Rudý muž. A kdo ví, jak bude mocný, když bude mít na pomoc další lidi, stejně šílení jako on. A tak tu číháme podél celé Řeky. Do Hvozdu se nikdy žít nedostanete.“

„My ho ale chceme odvést,“ řekl Giles. „Chceme ho vzít z této planety s sebou. Není to právě to, co chcete vy?“

Hlava se jen zachechtala. „Lžeš. Lidé vždycky lžou. My to víme. Když si sem s námi přicházeli hrát, říkali, že nás mají rádi, ale nakonec vždycky odešli a nás tu nechali. My jsme jen hračky, které se využijí a pak odhodí, jen tak z rozmaru. Lidé nás nikdy neměli rádi. Vy za to zaplatíte.“

„Myslím, že už jsme slyšeli dost,“ řekl Giles. „Tohle je za Juliana.“

Popadl hlavu a zaryl jí palce do očí. Obrovské bulvy praskly a tlak zničil křehkou elektroniku uvnitř. Hlava žalostně zavyla.

Giles vytáhl palce z důlků a hodil nařikající hlavu přes zábradlí do řeky. Buď ji její druhové najdou a znovu zužitkují, nebo ne.

Giles se podíval po ostatních, ale ani hračky, ani lidi nějak neměli co říct. Giles se opřel zády o zábradlí.

„Nebylo to tak užitečné, jak jsem doufal,“ řekl chladně. „Zapomněl jsem na něco podstatného?“

„Snad jen najedno,“ řekl nesměle Toby. „Proč myslíš, že mluví o Harkerovi jako o Rudém muži?“

„Říkají, že je to blázen,“ řekl Giles. „Nebezpečný blázen. Možná, že ta rudá má nějakou spojitost s krví.“

„A my jdeme za ním,“ řekl Mořský kozel. „Jaké štěstí nás potkalo.“

„Sklapni, kozle,“ řekl medvěd, leč nijak nelaskavě.

Pluli po Řece dál a cestou míjeli opuštěná bitevní pole a mrtvé hračky. Tudy prošla válka. Trvalý rachot vzdálených výbuchů se blížil a byl čím dál silnější. Proploovali kolem staveb určených pro dětské hry: pevností a hradů, srubů a chat obrostlých růžemi. Vypálených, rozbitých, totálně zničených. Pluli kolem farmy se stodolami a stájemi pro umělé dobytek. Zvířata byla dávno pryč, budovy shořely a na kůlech na spáleném dvoře zůstaly jen ohořelé lidské kosti. Jak se parník blížil k Hvozdu, všude zněly válečné písně, všude ležely polámané mrtvé hračky a hleděly do nebe prázdnými očima – teď už se nedalo zjistit, zda bývaly dobré či zlé nebo jestli jim to třeba bylo jedno. Den vybledl do noci, přišla tma a parník plul dál.

Dopluli k rozlehlému poli, jehož se válka zjevně nedotkla, a přirazili ke břehu. Lidé zatoužili po čerstvém vzduchu a chtěli si trochu protáhnout nohy. Hračky tomu moc nerozuměly, ale souhlasily. I když nic neřikaly, bylo jasné, že čím víc se blíží ke Hvozdu, tím jsou ustaranější, a tak byly nakonec vděčné za přestávku stejně jako lidé. Noc byla tmavá a bylo chladno, takže si udělali z klacků na břehu oheň a sesedli se kolem něj.

Nebýt vytrvalého vzdáleného dunění války, které se ozývalo jak nekonečný rachot hromu, byl by tu skoro klid a mír.

Opět vyšel spící měsíc a pěticipé hvězdy.

Juliana museli z lodi vynést. Síly, které mu dodal Giles, už vyčerpal, a jak denního tepla ubývalo, měl čím dál větší bolesti.

Ale teď vypadal vcelku vesele, seděl co nejblíže u ohně a na klacku si opékal marshmallows. Medvěd s kozlem seděli každý z jedné strany vedle něj a snažili se ho svou společností podpořit. Kozel své marshmallows vždycky spálil, protože neustále mluvil a neměl čas ho pořádně hlídat. Medvěd ho stejně snědl, aby byl klid. Finlay seděl naproti nim a Evangelina jako vždy vedle něj. Toby s Flynnem měli každý tři klacky a cpali se marshmallows, jen se jim tváře bouřily. Toby neustále honil Halloweenieho po další a další. Halloweenie měl kosti pospo jované kovovými dlahami a skobami

a byl trochu pomalejší než dřív, ale jako vždy byl šťastný, že může být užitečný. Giles seděl kousek stranou od ostatních, kouřil ďábelsky páchnoucí cigáro a mčel. O marshmallows neprojevoval nejmenší zájem.

Plyšák-kamarád Poogie seděl taky osaměle stranou, jako by si nebyl jist, je-li ve společnosti opravdu vítaný. Kapitán a Cokoli zůstali na palubě Bujaré Šněrovačky – podle jejich vyjádření proto, aby na ni dohlédli. A všichni ostatní seděli kolem ohně, jedli marshmallows, zpívali a hovořili dlouho do noci. A nakonec se dostali i na téma dětství.

Začal s tím medvěd Míša. Finlay právě mluvil o nějakém podivném světě, který viděl na svých cestách, a medvěd se ho zeptal, co si myslí o Shannoně, planetě určené pro dospělé děti. Finlay sraštil čelo.

„Těžko říct, jaké to tu bylo před válkou, ale myslím, že vím, co na tom bylo přitažlivé. Bylo to místo bez starostí a strastí dospělých, byla to šance být zase dítětem. Získat správné dětství, takové, jaké mělo být. Jen málo lidí mělo opravdu šťastné dětství, nebereme-li v úvahu ty, kdo mají skutečně mimořádně selektivní paměť. Já jsem nebyl nejvydařenější dítě. Já na to nemám dar. Já jsem to jen chtěl mít za sebou, abych mohl vstoupit do mnohem zajímavějšího světa dospělých.“

V klanu Popplakhů byly stejně jako v každém jiném klanu děti od raného dětství vychovávány tak, aby se staly užitečnými členy rodiny. A taky bojovníky, protože moje rodina měla mnoho nepřátel a už jen tím, že jsem se do ní narodil, jsem se stal částí sporů a vendet, které se táhly celá staletí. Propadl jsem tomu brzy, podle mých konzervativních rodičů příliš brzy a tak žili v nestálém strachu ze skandálu, který by vypukl, kdyby jejich prvorozený syn a budoucí dědic zabil v nepovoleném souboji někoho významného.

Své rodiče jsem nikdy moc nevidal. Táta byl pořád někde pryč, řídil klan, staral se o rodinné podniky. A matka dávala přednost víru společnosti před výchovou dětí. Typičtí klanovní rodiče. Měl jsem nekonečnou řadu chův a vychovatelů, všichni byli odhodlaní všechno mne řádně naučit a udržet mě dál od starostí a strastí. Přátel jsem mnoho neměl.

Opravdových přátel. Případné přátele, kteří nebyli z klanu, rodina odrazovala a v rámci klanu nás všechny plně zaměstnával boj o pozice a vliv. Ale měl jsem hračky. Veškeré hračky, jaké jsem si jen mohl přát.

Pamatuji si na příběhy medvěda Míši a Mořského kozla a jejich dobrodružství ve Zlatých zemích. Sníval jsem o tom, že s nimi cestuji do země ležících tam, kde slunce zapadá. A teď jsem tady a putuji s nimi doopravdy. Strašidelné. Přes plameny se na hračky usmál. „Jste přesně takoví, jak si vás pamatuji. Je to jako setkat se se starými přáteli, které jsem celá léta neviděl. Možná jedinými opravdovými přáteli, které jsem jako dítě měl. Žádný div, že sem přicházelo tolik lidí. Užít si dětství, které by si přáli mít. Nebo měli jen ve snech.“

„Já ti tyhle sny závidím,“ řekla Evangelina. „Já jsem nikdy žádné dětství neměla. Jako klon jsem přišla na svět už dospělá, narodila jsem se z buněčného odpadu z původní Evangeliny. Otec mě potřeboval jako náhradu za dceru, kterou zavraždil. A tak jsem byla vychovávána potají, poučili mě o dětství, které jsem nikdy nezažila, a pak mě vypustili do světa jako dospělou, i když mi bylo teprve šest měsíců. Většina toho, co tu vidím, mi připadá... zvláštní. Já jsem nikdy žádné hračky neměla. Ani žádné mazlíčky. Otec nechtěl, abych měla v životě cokoliv jiného než jeho. Nikdy jsem si nehrála. Nikdy jsem nebyla bez starostí a tajemství. Tady vidím hračky a nevím, co si s nimi počít, jak s nimi mluvit. Ale něco ve mně je chce chovat nebo nechat se chovat od nich nebo jen tak běhat, honit se a smát na slunci jako by to bylo něco, co jsem chtěla vždycky, jen jsem to nevěděla.“ Náhle se odmlčela, hlas jí uvázl v hrdle a do očí jí vhrkly slzy. Finlay ji objal kolem ramen.

„My tu jsme pro vás,“ řekl medvěd Míša. „Vždycky jsme tu byli pro vás.“

„Sakra,“ zavrčel Toby. „Copak tu nikdo neměl normální dětství? Peče nepocházíme všichni z dysfunkčních rodin?“

„Já jsem měl úžasné dětství,“ ozval se nečekaně Julian. Pak se odmlčel a podezřívavě se zadíval na Flynn. „Ta kamera je vypnutá, že?“

„Spolehni se,“ odušil Flynn. „Já ze všech lidí nejlépe chápu občasnou potřebu soukromí. Klidně hovoř.“

Julian si jen odfrkl, moc ho to nepřesvědčilo, ale pokračoval, jen tu a tam střelil pohledem po kameře, aby měl jistotu, že rudé oko nezáří.

Jak se ponořil do vzpomínek na šťastnější časy, jeho hlas nabýval na zvučnosti a hřejivosti.

„Můj starší bratr Auric a já jsme si byli vždycky velmi blízcí, což je ve většině rodin nezvyklé. Normálně v sobě bratři vidí jen konkurenty o dědictví a vládu nad klanem. Dědic může být jen jeden. Všichni ostatní dostanou jen suchou skývu. Ale Auric a já jsme spolu vycházeli dobře hned od začátku. On mne vychovával mnohem víc než nějaká chůva nebo vychovatel. Vlastně jsme většinu času stáli my proti nim. Měli jsme úžasné dětství. Všechno jsme dělali spolu. Měli jsme společné hračky. Myslím, že naše spory nikdy netrvaly déle než pár minut.“

Jak jsme dospívali, snažili se nás rodiče rozdělit. Auric připravovali na to, aby po otcově smrti převzal vedení rodiny. Já jsem měl vstoupit do armády, měl jsem být odložen a zapomenut, pokud by se nestalo něco nemyslitelného a Auric nezemřel, to by mě museli povolat na jeho místo. Jenže my jsme se nenechali rozdělit. Byli jsme jeden druhému nejlepšími přáteli, vyvolení společnic, bratři volbou i po krvi. I když jsem zjistil, že jsem esper.

Což byl svého druhu šok. Rodiny si hlídají genetickou čistotu rodu velmi pečlivě, ale někde v naší rodové linii spal někdo s někým, s kým neměl, a esperské dědictví se potajmu táhlo naší genetickou bankou dál. A projevilo se ve mně. Věděl jsem, že rodičům to říct nemohu. Raději by mě nechali při pečlivě naaranžované nehodě zabít, než aby nesli pohanu, že mají esperské dítě. Espeři jsou podlidé. Majetek. Vždycky. Ale věděl jsem, že Aurikovi to říct můžu. Uchoval to v tajnosti, udržel mě naživu, když mne hanba doháněla k myšlenkám na sebevraždu, a nikdy ve mně neviděl nic miň než bratra, tak jako vždycky. Když se ukázalo, že se potřebuji naučit, jak své esp využívat a skrývat, našel dokonce nějaké kontakty, které mne dovedly do klonového a esperského podzemí.

Doopravdy jsme se pohádali jen jednou, a to když se zamiloval do BB Chojiro. Už tehdy jsem věděl, že je na ní něco špatného, ale neuměl jsem to vyjádřit slovy. Myslel jsem si, že na ni prostě jen žárlím, a tak jsem to vyhnal z hlavy a snažil se být šťastný, že ho ona učinila šťastným. Jenže co, my jsme byli jen malý, bezvýznamný dům a ona byla z klanu Chojiro. Aby Auric udělal dojem na její rodinu a dokázal jí, jak ji miluje, šel do Arény a postavil se Maskovanému

gladiátorovi a ten zatracený bastard ho zabil. Ani nemusel. Mohl prostě Aurikovi zasadit čestnou ránu a nechat ho odejít. Jenže on mu probodl mečem oko, jen aby předvedl, jak je skvělý. A to byl konec mého dětství.“

Evangelina pevně tiskla Finlayovi ruku. Julian nevěděl a nesměl vědět, že jeho přítel a hrdina Finlay Popplakh býval Maskovaným gladiátorem.

„Co si myslíš o těch hračkách tady?“ zeptala se Evangelina, aby něco řekla.

„Chápu, co sem lidi táhlo,“ odpověděl Julian. „Ale pro mne to není. Já jsem dětské věci odložil, když Auric zemřel.

Obrátil jsem se k rodině zády a zasvětil život povstání. Na něco takového už jsem neměl čas. Byl jsem dobrý rebel.

Žádný úkol mi nebyl příliš nebezpečný či nemožný. A pak jsem se zamiloval do BB Chojiro a můj život dospěl ke konci podruhé.

Jako dítě jsem byl tak šťastný. Jako bych v hloubi duše věděl, že je to jediné štěstí, jaké kdy prožiji.“

„To je smutné,“ ozval se nečekaně Giles. „A zbytečné. Nikdy není nic opravdu ztraceno. Vzpomínky na dobré přátele a dobré časy jsou s člověkem pořád, nikdy se neomrzí. V určitém smyslu se nikdy nepřestanou dít. Každý okamžik, který člověk uložil jako poklad, každý přítel, jehož si cenil, existují pořád, oddělené od nás jen časem, minulost se děje stále a pořád se dít bude. To jen my se měníme. Já vám o svém dětství vyprávět nebudu. Nic moc by to pro vás neznamenal. Před devíti staletími bylo všechno o hodně jiné. Ale když jsem byl kluk, měl jsem dva úžasné psy. Lovecké. Skvělí stopaři. Nikdy jsem nebyl šťastnější, než když jsem s nimi lovil v lesích a chytili stopu.

Oba zemřeli, když mi bylo deset. Měli rakovinu. S tím jsme nemohli nic dělat. A tak jsem je raději uspal, než abych je nechal trpět. Pořád mi chybí. Ale stačí mi jen zavřít oči a jsem s nimi znovu a já vím, že tam někde v minulosti se chlapec se svými psy stále prodírá lesy na horké stopě, šťastný jako blecha. Já po takovémto místě nijak netoužím, nepotřebuji vstupovat do falešné nostalgie a utíkat před realitou. Tahle planeta byla určena pro slabé.

A teď je to bitevní pole tvorů stvořených Shubem. Tohle nejsou hračky ani milovaní dětští kamarádi, jsou to Fúriové ve výcviku. Celá tato planeta by se měla sežehnout a zapomenout jako morbidní experiment, který se zvrhl v hrůzu.“

Nastalo dlouhé ticho a pak se ozval Toby. „Nu, díky, že ses s námi podělil o své názory, Morituri,“ řekl. „Já vím jen tolik, že z toho v příštích dnech možná budeme moci čerpat velkou útěchu. Hádám, že teď je řada na mě. Osobně si myslím, že jste pěkně sentimentální spolek. Ve svém dětství nenacházím naprosto nic, po čem by se mi stýskalo.“

„Dobře,“ odvětila Evangelina. „Tak nám pověz o tom svém nepochybně otřesném dětství. Jaké to strašné a mučivé události z tebe udělaly tu vzpurnou osobnost, jakou jsi dnes?“

„Ach, já jsem se jako spratek už narodil,“ odvětil zovíálně Toby. „Během let jsem se jen zdokonaloval. Táta mi zemřel, když jsem byl ještě malý. Máma raději utekla, než aby se sklonila před strýcem Gregorem. Už tehdy to byl divnej patron a chtěl všemu velet. Udělal jsem ze života peklo dlouhé řadě chův, vychovatelů a dohlížitelů a vyváděl jsem v každé škole, do které mě poslali. Nikdy jsem neměl žádné přátele. Ani jsem po žádných netoužil. Takové sentimentality jako nějaký medvěd Míša a jeho dobrodružství mě nezajímaly ani za mák. Mnohem víc mě zajímal skutečný svět a to, jak mu pěkně zamotat hlavu, aby mi z toho něco káplu.

To mě přirozeně dovedlo do politiky. Vždycky jsem měl zvláštní talent na špinavosti a na to, jak to hrát na všechny strany naráz. Což se mi v mé kariéře tiskového a teď novináře nadmíru šiklo. Zvykl jsem si být nepříjemný a urážlivý, lézt lidem do soukromí a blbnout hlavy miliardám lidí pokaždé, když jsem vystoupil ve vysílání. Život je fajn. Alespoň byl, než jsem dopadl tak, že se mnou šoupou z jedné válečné zóny do druhé.

Když jsem říkal, že bych chtěl natáčet vzrušující události, nemyslel jsem tím, že bych v nich chtěl osobně účinkovat.“

„Copak ti tví opravdoví rodiče nikdy nechyběli?“ zeptala se Evangelina. „Nebo to, že jsi je nikdy pořádně nepoznal?“

„Ne,“ odvětil suše Toby. „Já jsem je nepotřeboval. Já jsem si zařídil život po svém. Nikdy jsem nikoho nepotřeboval. Kromě Flynny, samozřejmě. Čili kromě někoho, kdo dokáže správně nasměrovat kameru. Vyprávěj nám o svém dětství ty, Flynnu. To by mělo stát za to.“

„Je mi líto, ale zklamu vás,“ odvětil Flynn. „Já jsem měl dokonale šťastné a naprosto normální dětství. Žádná velká traumata, žádné velké katastrofy. Líbí se mi to, o co se tu snažili. Že se snažili stvořit svět, kde by mohl být každý šťastný. Musel to být nádherný svět. Než přišel Shub.“

„A co si o tom všem myslíte vy, hračky?“ zeptal se Finlay.

„Předpokládám, že vy jste asi žádné dětství neměly. Ledaže by se za to dal považovat život předtím, než přišel Shub. Pamatujete si něco z té doby?“

Hračky se na sebe podívaly a nakonec promluvil Halloweenie. Schoulil se Julianovi u nohou do kostnatého uzlíčku a zahleděl se do plamenů. „Všichni si pamatujeme něco z doby, kdy jsme žili jako pouhé hračky. Byli jsme naprogramováni na nic nezapomenout, takže vzpomínky máme. Ale naše vzpomínky mají skutečný význam až od okamžiku, kdy přišel Shub a jedovatým polibkem nás probudil ze spánku. Fúriové nám dali inteligenci zabalenou do shubského naprogramování. Dali nám svobodnou vůli a pak nám říkali, co s ní máme dělat.

Dětství nikdo z nás neměl. Zrodili jsme se s plně rozvinutým vědomím. Já jsem malý kluk, ale ve skutečnosti nevím, co to znamená. Velmi málo rozumíme tomu, co to znamená být naživu. Jediné, na čem můžeme zakládat svůj život, je charakter postavy, kterou jsme měli původně představovat. Takže nikdy pořádně nevíme, zda jsme tou postavou, protože jsme se tak rozhodli, nebo zda se prostě řídíme starým naprogramováním.

Život je pro nás jedna velká záhada. Všechno je tak nové a odstrašující. Je hrozné muset se ve všem rozhodovat sám. A emoce jsou tak těžké... Vezměte si například lásku. My si myslíme, že víme, co to znamená, ale máme tak málo možností srovnávat. Nenávisť lze pochopit snáz. A strach. Možná, že to je důvod, proč je tolik víc zlých hraček než dobrých. Být zlý je snazší.“

„Některým z nás se nelíbí, co se z nás stalo,“ vmísil se Poogie. „Než přišel Shub, nebyli jsme si vědomi sami sebe a nevěděli jsme nic o hříchu. Shub využil naší nevinnosti. Zrodili jsme se rovnou do krve, utrpení a vraždění a někteří z nás se přes to nikdy nepřenesli. Naplnila nás touha po pomstě a lidé byli tak snadnou obětí. Narodili jsme se prokletí.

Ale někteří z nás už přišli na to, jak lze dosáhnout spásy.“

Mořský kozel si hlasitě říhl a vyšťáral si z velkých, hranatých zubů kousky marshmallows. „A někteří z nás začali být nesnesitelně domýšliví. Jsme to, co jsme byli vždycky, jen trochu víc. Mně se líbí být Mořským kozlem. Kdybych neexistoval, bylo by nutné mě vymyslet, abyste mě mohli odsuzovat dle libosti. Jdu na nervy, takže jsem. A jestli se to někomu nelíbí, tak ať. Nemám pravdu, medvěde?“

„Já tě s sebou prostě nemůžu nikam vzít, co?“ opáčil medvěd Miša. „Musíte mého přítele omluvit. On a já jsme byli jako hračky hvězdami, všichni nás zbožňovali a já si myslím, že on se přes to nikdy nepřenesl. Mně připadají lidé fascinující. Máte v sobě tolik potenciálu. A my máme tolik pro co žít. Vy jste naši tvůrci, ne Shub. Kdybychom o tom dokázali přesvědčit všechny hračky, válka by zítra skončila. Bylo by hrozné, kdybychom byli obdarováni životem jen proto, abychom vás zabíjeli a ničili. A teď bych rád navrhl, abychom si trochu odpočinuli, dokud to jde. Brzy se budeme muset vrátit na palubu a jít spát. Pokud půjde všechno dobře, měli bychom se dostat do Hvozdu zítra navečer. Pak najdeme Vincenta Harkera, Rudého muže. A kdo ví, co bude potom.“

Nějakou dobu seděli mlčky kolem ohně, lidé i hračky, všichni ponořeni do svých myšlenek. Byla to noc zpovědí, ale ne každý řekl všechno, co mohl. Všichni měli nějaké to tajemství, velké či malé, které zatím nemohlo vyplout na povrch. Třeba jen proto, že pravda by způsobila velké trápení.

Evangelina se opřela o Finlaye a bojovala s touhou sdělit mu pravý důvod, proč je tu s ním. Nebylo tomu tak dávno, co zašla za vůdci podzemí a požádala je, aby mohla odejít k novým rebelům jako vyslankyně podzemí, i když to znamenalo opustit Finlaye. Zoufale toužila odejít, být sama sebou, zbavit se tlaků ze strany všech těch, kdo od ní něco očekávali. Včetně Finlaye.

Ale stejně jako tolik jiného v jejím krátkém životě se ani toto nezdařilo. Její první přítelkyní byla Penny DeCarlo, kterou najal Gregor Zlokh, aby připravila jeho novou Evangelinu na vystupování na veřejnosti. Penny ji naučila, že i když je klon, je přesto lidskou bytostí, a dala jí hrdost a sebeúctu. A dokonce ji zavedla do klonového a esperského podzemí. Penny DeCarlo, tajnou odrodilou esperku, chytili a uvěznilí v Silu devět.

V Červově pekle.

Evangelina se ji snažila zachránit při podzemním útoku na Silo devět, ale v tom zmatku po Hltově zradě ji nenašla a musela uprchnout bez ní. Ale Gregor Zlokh ji našel. Měl peníze a vliv a zoufale toužil mít svou naklonovanou dceru zase pod kontrolou. A tak si Penny vymohl do opatrovnictví a vyčkal na příležitost, kdy to dát Evangelině vědět. Jeho podmínky byly prosté – buď se k němu Evangelina vrátí, nebo Penny zemře ve strašných mukách. Evangelina neměla daleko k zoufalství. Nemohla se vrátit zpátky a snášet otcovu perverzní lásku. To by raději zemřela. Ale taky mu nemohla jen tak nechat napospas ženu, která ji naučila být člověkem.

Ovšem podzemní radě se rovněž svěřit nemohla. Hleděli by na ni jako na labilního člověka, jako na někoho, kdo by je mohl ohrožit. A Finlayovi to taky říct nemohla. Nesměl se dozvědět, že Zlokh má ve zvyku spát s vlastní dcerou. Finlay by zešílel vzteky, riskoval by cokoli a klidně by zaútočil na Zlokha i s celou jeho armádou. Sám. A v takovém případě by neměl naději ani Maskovaný gladiátor.

A tak Evangelina nikomu nic neřekla a málem z toho přišla o rozum, ale nakonec vymyslela, co bude nejlepší, a rozhodla se, že se nebude rozhodovat vůbec. Utekla od tíhy rozhodování a zapojila se do mise na planetu Shannon. Tak byla z dosahu kohokoli a získala čas na rozmyšlenou. Dokud bude pryč, Gregor Penny neublíží. To by nemělo žádný smysl, když to neměl Evangelině jak dát vědět. A než mise skončí, snad Evangelina na něco přijde. A jestli ne, bude se muset obrátit na Finlaye.

A doufat, že ji nějakým zázrakem zachrání před dalším peklem.

Podívala se na něj. Tiše seděl vedle ní, silný, spolehlivý, uklidňující a Evangelinu najednou zalila vlna něhy. Oslovila ho a když se k ní obrátil, políbila ho.

To hračky naprosto fascinovalo. Poogie s Halloweeniem vstali, aby lépe viděli.

„Co to, pro všechno na světě, dělají?“ zašeptal Poogie.

„Nevím,“ odpověděl Halloweenie. „Myslíš, že to bolí?“

„Nemám ponětí, ale vypadají přitom nějak spokojeně.“

„Myslím, že je čas, aby šly děti spát,“ poznamenal Toby.

Všem lidem cukalo v koutcích, když se od sebe Finlay s Evangelinou konečně odtrhli. Chvilí ještě poseděli v družném tichu, dívali se, jak plameny skomírají, a snažili se sebrat síly, aby vstali a šli spát. A pak je všechny překvapil Giles, který zničehonic znovu promluvil.

„Když jsem byl dítě, byla Říše nádherné místo pro život. Člověk cítil, že je tu proto, aby se někým stal, aby něco vykonal. Možností bylo nekonečně. Člověk se mohl proslavit tisíci způsoby a být vážený na tisíci planetách. Já jsem se stal Prvním válečníkem, oslavovaným a obdivovaným. Byla to doba divů a zázraků... a já jsem pomohl to všechno dovést ke konci tím, že jsem aktivoval vynález Temnoprázdna. Teď se dívám na to, co se z Říše stalo, a sotva ji poznávám. Sotva poznávám sám sebe. Nejsem ten člověk, za kterého jsem se považoval.“

„Myslím, že to platí o nás všech,“ řekl Finlay. „Dívám se na svůj život a dívám se, jak jsem se, k čertu, dostal až sem.“

Jako děti máme všichni nějaké sny, ale když dospějeme, tak z nás život většinu vymlátí.“

„To je asi na tom to nejsmutnější,“ pravil Giles. „V dnešní době jsou i sny zakázané. Říše, do níž jsem se vrátil, je divná.“

Klony, espeři, hádoidi, vampýři. Hračky, které myslí a pečují. Je těžké s jistotou poznat, co je ještě doopravdy lidské.

Mezi tolika podivnými, neznámými životními formami bychom snadno mohli ztratit svou lidskost navždy.“

„My jsme nic neztratili,“ namítl Julian. „Možná jen své meze. To ty sám máš podivné schopnosti, Morituri. Nedělá tě to méně člověkem?“

„Já nevím,“ odpověděl Giles. „Já nevím.“

Vypluli časně zrána následujícího dne. Vzdálené zvuky války byly hlasitější, zřetelnější a hrozivější. Usměvavý sluneční obličej vypadal vyložené jízlivě. Lidé a hračky drželi hlídky. Lesní porost na březích Řeky byl čím dál hustší a tmavší. Tam se mohlo skrývat cokoli. Všichni měli neodbytný pocit, že je sledují neviditelné oči. Jediným zvukem vyjma vzdáleného dunění bylo pravidelné tiché baťání Bujará Šněrovačky. Zatím stále ještě nepromluvila, ale někdy během noci se po stranách přidě otevířely dvě obrovské ostražitě oči.

Julian zůstal ve své kajutě. Řada jeho bolestí se v noci zhoršila takovým způsobem, že s tím omezené možnosti lékařského disku nemohly nic moc udělat. Toby na disku anuloval bezpečnostní limity, aby bylo možno dát větší dávky, ale moc to nepomohlo. Julian se svinul do klubička na podlaze v koutě kajuty, protože houpání hamaky jeho stav ještě zhoršovalo, a tu a tam, když ho bolesti doháněly k bezmocným slzám, volal Finlaye.

Ten za ním vždycky na chvíli zašel a poseděl u něj. Poté vycházel z kajuty se slzami zoufalství v očích a zaťatými pěstmi, celý bez sebe vzteky, že mu nemůže pomoci. Zachránil Juliana před říšskými vyslychateli, ale před tímto mladého espera zachránit nemohl. Snažil se vyprovokovat Morituriho, aby Julianovi znovu pomohl, ale starý muž odmítl nechat se vysávat. Ostatně to nemohl opakovat také proto, že už jen to vypětí by zesláblého espera pravděpodobně zabilo. Udělal, co mohl, a tím to pro něj skončilo. Párkrát za Julianem zašla Evangelina, ale o ni nestál. Kromě toho tam chodil Poogie a něžně ho choval v náručí. Tu a tam to pomohlo.

Atmosféra na palubě byla napjatá. Všichni z toho byli podráždění, každý po svém. Julian je rozptyloval v době, kdy se nejvíce potřebovali soustředit na svůj úkol. Místo aby jim poskytl slibovanou podporu, stal se pro ně přítěží. Ale nikomu se to nechtělo říct nahlas. Rozhovory byly krátké a úsečné. Medvěd Miša se tak dlouho snažil rozdávat veselí a optimismus, až mu Mořský kozel řekl, aby už s tím konečně dal pokoj. Všichni se zaobířali stejnou nevyřčenou myšlenkou. Že člověk, který je už dvakrát zachránil, pravděpodobně umírá a oni pro něj nemohou nic udělat. Jen doufat, že zemře brzy, kvůli němu i kvůli sobě. A tak se opířali o zábradlí, dívali se na Řeku a mijející les a snažili se neslyšet zvuky doléhající z esperovy kajuty.

Nejsklíčenější byly hračky. Další člověk kvůli hračkám umíral. Dokonce i Cokoli byl zamlklejší a méně svárlivý. Medvěd Miša, Mořský kozel a Halloweenie se začali střídát na strážu před dveřmi Julianovy kajuty, aby byli po ruce, kdyby něco potřeboval. Jako by hájili jeho dveře před smrtí, která obcházela kolem.

Pozdě dopoledne propluli dalším ohybem Řeky a les na jedné straně najednou ustoupil modernímu městu. Či alespoň replice města, vysoko k nebi se vzpínaly mohutné věže a budovy, ale všechny z unifikovaných dřevěných prken a jásavě barevné – neskutečná, do detailů vypracovaná kulisa. Vypadala naprosto přesvědčivě, dokud se člověk nedostal blíž. Teprve pak uviděli, co je to za podvod. Ve většině zdí byly zubaté díry, jako by je prorazilo něco těžkého. Všude byly praskliny a zející trhliny a místy byly vidět stopy po ohni. Imitace města měla nějakých padesát obytných bloků, všechny jasné a pestrobarevné. Nikde nebyly žádné známky života. Bujará Šněrovačka zpomalila a všichni se nahnuli k zábradlí, aby lépe viděli.

„Co to je?“ zeptal se Finlay. „Kdo tu žije?“

„Nikdo,“ odpověděl medvěd Miša. „To je jen další místo na hry.“

„Vypadá to, že se tu hrálo tvrdě,“ utrousil Giles.

„To jo,“ přitakal Mořský kozel. „Bastardi. Toto je revír supermanů. Superklad'asů a superpadouchů, kteří spolu bojují věčný boj. Mají sklony chovat se k okolí poněkud drsně, takže tu bylo všechno navrženo tak, aby to šlo snadno a rychle opravit a stihla se další bitva. Předváděli tu pro své lidské patrony show, ukázky síly a rychlosti, každou hodinu, na minutu přesně. Hrdinové pobíjeli padouchy po celém městě, budovy se propadaly, hradby se hroutily. Bylo to velmi oblíbené. Pak supermani získali inteligenci a sebeuvědomění a přišli na to, že tráví celou svou existenci proskakováním obručí pro pobavení lidstva. Byli ze všech hraček tady nejlidštější a možná proto je to postihlo nejtvrději. O kus dál po proudu jsme potom celé týdny lovili z vody kusy mrtvých.“

„Tak moment,“ přerušil ho Finlay. „Copak žádný z těch hrdinů bojujících s padouchy nechránil lidi? Vždyť to přece byli hrdinové stejně jako ty a medvěd.“

„To byli supermani,“ opravil ho Mořský kozel a obrovský horní pysk se mu znechuceně zavlnil. „Taková se ani za mák nezajímají o nějaké obyčejné, přízemní lidi. Když vraždění skončilo, vrátili se k tomu jedinému, co je kdy zajímalo. K nekonečným soubojům na život a na smrt, aby se zjistilo, kdo je silnější, rychlejší nebo líp lítá. Do války se nikdy nezapořili. Myslím, že to považují za cosi, co je pod jejich úroveň. A ještě něco ti řeknu. Za dobu, co je Hračkáda bezpečným, posvátným útočištěm, k nám nikdy žádný superman nepřišel hledat vykoupení a odpuštění za krev, kterou prolil. Bastardi.“

„Je to tu nebezpečné?“ zeptala se Evangelina.

„A jak,“ odpověděl medvěd Miša. „Oni nenávidí pomyšlení, že je stvořili nějakí podřadní lidé. Jediné, pro co jsou ochotni přerušit své spory, je šance zabít nějaké další lidi.“

„Tak proč jsme zpomalili?“ otázal se podezřívavě Toby.

„To je tak, milánkové,“ zaburácel za nimi důvěrně známý hlas.

„Obávám se, že potřebujeme palivo. Chci tím říct, drahouskové, že byste nevěřili, kolik dřeva je zapotřebí na to, abychom udrželi kotle v chodu.“ Všichni se obrátili. Za nimi vratce balancoval na dřevěných nohách kapitán a tvářil se značně rozmrzele. Papoušek mu podřimoval na rameni a sám pro sebe si opakoval sprosté nadávky. Kapitán nasadil vemlouvavý úsměv.

„Potřebujeme další dřevo, milánkové, a toto je naše poslední možnost zásobit se předtím, než vplujeme do Hvozdu. A věřte mi, že ve Hvozdu se nám kvůli dřevu nebude chtít zastavovat, pokud vás těší mít hlavu alespoň přibližně na krku.“

„Dobrá,“ prohlásil medvěd Miša. „Přiraz s námi ke břehu a my toho nasbíráme co nejvíc. Těm tady nějakých pár prken chybět nebude. Ale buď připraven kdykoli okamžitě odrazit. Toto je opravdu mizerné místo, lidi.“

A odrážoval si to s Mořským kozlem pro nějaké sekery. Kapitán se na všechny nervózně usmál a rychle se vrátil na můstek.

Lidé se na sebe nejistě podívali.

„Supermany jsem měl vždycky rád,“ poznamenal Finlay. „Jako děcko jsem byl jejich velký fanoušek. Na supermany je spoleh, že člověka přijdou zachránit vždycky včas.“

„To bylo tehdy a teď je teď,“ odtušil Cokoli. Proměnil se do svého nejbojovnějšího tvaru – s ostny na kloubech a rukama ostrýma jak břitva. „Když supermani dostali rozum, uvědomili si, že i když vypadají jako lidé, nikdy lidmi být nemohou. Myslím, že spouště z nich z toho přeskočilo. Ale jde jim to k duhu.“

Proč toužit být člověkem, když jeden může být víc než člověk?

Co třeba Fúriové? To jsou ti opravdoví supermani.“

„Proč jsi tady ty, robote?“ otázal se Giles. „Už jsi nám jasně vysvětlil, že tě lidé nezajímají.“

„Chci skoncovat s hrozbou jménem Rudý muž a jeho armáda,“ odpověděl Cokoli. „A vy vypadáte jako to nejlepší, na co můžu vsadit. Ale věř mi, že až bude po všem a vy budete pryč a planeta bude zase naše, budu jen rád, že vás mám z krku a neproliji pro vás jedinou slzu. Toto je teď naše planeta, ne vaše.“

Obrátil se a prkenně odkráčel. Stříbrné tělo se na slunci jasně blýskalo.

„Doufám, že bude pršet a on zreziví,“ utrousil Toby.

Bujará Šněrovačka doklouzala podél břehu co nejbliž k falešnému městu a pak stáhla motory, až jen tichounce ševalily. Nemělo smysl budit pozornost. Cokoli vyhodil lávku a společnost vyšla na břeh. Sekery třímali spíš jako zbraně než jako nářadí. Na naléhání hraček chvíli jen stáli a poslouchali. Kdesi v dálce se ozývalo cosi, co asi byl boj, ale vypadalo to dost daleko. Finlay s Gilesem a Toby s Flynnem se pustili do tahání prken a trámů z rozpadlých budov a hračky je štípaly na zvládnutelnější kusy. V tom tichu znělo skřipání oceli zajižďející do dřeva nebezpečně hlasitě.

Pro lidi to byla těžká, namáhavá práce. Kozel s medvědem pracovali energicky a neúnavně, avšak zdvořile lavírovali mezi potřebou sekat co nejrychleji a snahou moc se před lidmi nepředvádět. Cokolimu to bylo fuk. Běhal sem a tam, tahal ty nejtěžší kusy, jaké našel, a jeho servomechanismy jen jen kvílely. Poogieho tlapky, typické pro kreslené seriály, měly problém s držetím sekery, takže pracoval s lidmi a pomáhal nosit neforemné a velké kusy. Halloweenie se ujal donášení studených nápojů z lodi.

Giles s Finlayem pracovali víceméně mlčky, vyjma občasného varovného zavrčení. Tahle práce jim nebyla zrovna po chuti, ale neplýtvali dechem na stížnosti. Narozdíl od Tobyho. Pracovali skoro hodinu a na palubě se už vršila hromada nasekaného dříví, když najednou pocít, že je někdo sleduje, zesílil. Lidé se začali rozhlížet a otáčet a snažili se zrychlit tempo. Tohle bylo opravdu mizerné místo a všichni lidé to teď cítili. Mořský kozel se najednou zastavil, narovnal se a podíval se na město. Velké špičaté uši se napřímily a zatřepaly.

Medvěd Míša se přesunul vedle něj.

„Co je?“ zeptal se tiše.

„Bitva,“ odpověděl kozel. „Přesouvá se sem. Supermani se blíží.“

„Jo, je to tak,“ souhlasil medvěd. „Všichni popadněte, co unesete, a pryč.“

„To nejde,“ namítl Cokoli. „Ještě toho nemáme dost.“

„Když budeme šetřit, tak vystačíme,“ odsekl medvěd. „Proboha, alespoň teď se nehádej. Teď na to není čas. Můžou tu být každou chvíli.“

Všichni odnesli na loď tolik dřeva, kolik jen pobrali, a pak UI vořili řetěz a podávali poslední kusy. Bujará Šněrovačka nahodila motory, ale vypouštěla páru co nejtíšeji a čekala, až se všichni vrátí na palubu. Teď už slyšeli supermany všichni. Ozýval se křik, řev, třeskot, praštění a cosi, co znělo jako energetické salvy. Lidé viděli, že hračky jsou čím dál nervóznější a snažili se zrychlit, jak jen to šlo. Nakonec medvěd Míša zvedl packu, aby přestali.

„Dost. Jdeme.“

„Potřebujeme toho víc,“ protestoval Poogie.

„To zvládneme.“

„Tak ještě poslední kus!“

A plyšák-kamarád Poogie, jako vždy celý žhavý pomáhat, seběhl po lávce pro poslední kus dřeva. Cokoli se vrhl za ním, že mu pomůže, ale medvěd ho na vršku lávky chytil a zastavil.

A pak přišli supermani.

Přiletěli po nebi ve svých typicky jasných, lesklých kostýmech a střemhlav se vrhali dolů jako reklamní andělé, křiklavě barevní a ve velmi nadživotní velikosti, s dlouhými údy a mohutně vyvinutým svalstvem. Nalétali na sebe a jeden druhého sráželi na prkenné plochy falešného města, jen to praštělo.

Z rukou a očí po sobě pálili energetickými paprsky a sršící střely se odrážely od osobních silových štítů. Léтали tak vysoko, byli tak povzneseni nad nějaké lidské záležitosti, že si hraček a lidí pod sebou vůbec nevšimli. Byli plně zabráněni do svých božských záležitostí a cokoli či kdokoli jiný jim byl jen prachem u křiklavě barevných vysokých bot.

„Ti o nás vůbec nevědí,“ zašeptal Toby. „Oni si nás ani nevšimli. Flynn, že to máš?“

„Dělám, co můžu, šéfe. Polovina z nich se mihá tak rychle, že je kamera nestihá zaostřit.“

„Já je znám,“ řekl Finlay. „Pamatuji si na ně.“ A pak jmenoval blýskavé postavy a mluvil o nich jako o svých přátelích, jako milovník divokého ptactva, který uchvácen pozoruje, ukazuje a vysvětluje.

Tam se bil Tajemný mstitel s Krvavým spárem. Palivec a Dvojdábel se srazili, až se zablýsklo. Sudba a Odveta podnikaly odvážné vzdušné výpady proti Tornádovým bratrům. Byla tam Dvojnásob nebezpečná dvojčata, Smrtící blesk a Divotvorný maniak. Po nebi se třepaly rudé, modré, zlaté a stříbrné peleriny a kutny s kápí a kdejaký emblém, vzor a řvavá barva. Léтали a bojovali nadlidsky rychle a odvážně a město se rozpadalo.

Finlaye napadlo, jestli třeba na chvíli nepřestanou, aby město opravili, a pokud ne, kam půjdou, až tady nebude co

ničit.

V duchu si je představil, jak řádí v Hračkádě a pohřbívají bezmocné hračky pod hromadami trosek, a ruka mu maně sjela k disruptoru u boku. Medvěd Miša mu položil packu na hřbet dlaně a zavrtil hlavou. Finlay pochopil. Nemohou si dovolit na sebe upozorňovat.

Poogie přitáhl svůj kus dřeva k lávce, tam se zastavil a podíval se na supermany, aby zjistil, jak jsou blízko. A při pohledu na ukázky odvahy, které se vymykaly jeho chápání, strnul, jako by mu nohy vrostly do země. Všichni na něj z lodi křičeli, ale on je neslyšel. Finlay se rozběhl k lávce, ale Cokoli ho předběhl. Míhl se kolem něj jako blesk, sjel dolů, popadl Poogieho za ramena a tvrdě s ním zatřásl. Poogie se vzpamatoval, pustil svůj kus dřeva a mazal po lávce nahoru.

A právě v tu chvíli přímo nad nimi vyšlehl Sudbě z očí blesk a zasáhla Divotvorného maniaka. Mrštlo to s ním na vysokou dřevěnou fošnu, která představovala věž. Fošna praskla, převážila se a padala na zem. Poogie s Cokolim si uvědomili, co se děje, teprve když na ně dopadl stín. Zastavili se, vzhledli a uviděli, co za tíhu se na ně řítí. Poogie zaječel. Neměli šanci utéct. Cokoli bleskově plyšáka-kamaráda popadl a hodil ho na palubu. A pak dopadla obrovská fošna na Cokoliho jako boží kladivo.

Všichni se hrnuli po lávce dolů. Finlay jim kryl záda disruptorem, Giles nasadil žihadlo a podařilo se mu zvednout jeden konec fošny. Toby s Flynnem vlezli pod ni a vytáhli Cokoliho ven. Medvěd s kozlem ho pomohli odnést zpátky na palubu.

Finlay s pistolí v ruce vycouval po lávce nahoru, ale nikdo ze supermanů bojujících nad nimi se ani neobtěžoval pohlédnout dolů.

Položili Cokoliho na palubu, bezmocně se nad ním shromáždili a nikdo nevěděl, co s ním. Jeho tělo se vrátilo do prostého humanoidního tvaru a kov na stovkách míst popraskal. Jednu stranu hlavy mu to prorazilo. Odhalené součástky mozku chabě blikaly. Poogie si k němu klekl a rozplakal se. Halloweenie ho neobratně poplácal po rameni, tentokrát, v přítomnosti smrti výjimečně mlčel. Cokoli nehybně zíral na oblohu.

„Vždycky jsem věděl, že lidé budou má smrt. Nikdy jsem na tuhle výpravu neměl chodit.“

„Neumírej,“ prosil Poogie. „Neopouštěj mě.“

„Nemám na vybranou. Ty pokračuj, Poogie. Najdi Rudého muže. Nakopej ho do prdele. A od těchto lidí si nenech nic líbit. Vykopej je odtud. Já je tu nechci. A zablokujte mi někdo oči, sakra.“

Medvěd Miša se rozhlédl po něčem, čím by ho zastínil, a pak se zastavil. Uvědomil si, že Cokoli je mrtvý. Poogie vzal kovového panáka do náruče a choval ho, kolébal a slzy, které vyplakal, byly stejně skutečné jako lidské. Flynn přestal filmovat.

A supermani na obloze bojovali dál a ani v nejmenším se nestarali o nějaké podřadné bytosti pod sebou.

Loď si to bafala dál a dál a zvuky války sílily. Chvillemi už rozeznávali jednotlivé exploze, které se předtím slévaly v nekonečné dunění. Ve vzduchu bylo plno kouře, který clonil slunce, takže to vypadalo, jako by se předčasně smrákalo. Lidé a hračky postávali porůznu na palubě a sledovali okolí. Od Cokoliho smrti se každý uzavřel do sebe a nikdo netoužil po společnosti.

Parník plul dál, jen máličko zpomalil, když se v temných vodách Řeky začaly objevovat trosky. A pak kolem lodi začaly proplouvat mrtvé hračky – někdy celé, někdy jen kusy.

Tolik mrtvých, že se to ani nedalo spočítat. Les po obou stranách Řeky hořel a ke zdánlivě večerní obloze se valil kouř.

Místy byl les už vypálený a zůstaly jen mrtvé stromy v mrtvé krajině plné rozryté země, zákopů a kráterů po minách.

Každou chvíli osvětlyly oblohu jasné barevné skvrny – záblesky výbuchů a gejzíry jisker po odpálených raketách. Hračky byly čím dál neklidnější. Mořský kozel upřeně hleděl přímo dopředu, oči vytřeštěné a nozdry rozšířené jako by se z hloubi jeho nitra dralo ke slovu shubské naprogramování. Medvěd Miša pevně držel kozla za tlapu. Poogie se svinul do klubička, zakryl si oči a snažil se uniknout starým vzpomínkám na krev a smrt. Halloweenie seděl na stráži u Julianových dveří a nehýbal se.

A pak najednou byla válka všude kolem nich. Oba břehy pokryly armády hraček, které běhaly, křičely a bojovaly se silou a zuřivostí, která neznala hranic. Měly všechny druhy zbraní, od výhruzně zakřivených mečů po energetické pistole. Po bojišti obloukem létaly granáty a vysílaly do vzduchu gejzíry hlíny a polámané hračky. Všude propukaly souboje nablízko, hračky proti hračce beze smyslu a strategie. Byl to jen chaos, rozlézající se svrab smrti a zkázy. Nad lodí přelétaly rakety a vybuchovaly na protějším břehu a lidé a hračky na parníku maně sklonili hlavy.

„Odkud, sakra, mají všechny tyhle zbraně?“ zeptal se Finlay.

Musel křičet, aby ho v té vřavě bylo slyšet.

„Ze Shubu,“ odpověděl Mořský kozel, který upřeně hleděl na ten chaos, ani nemrkl. „Předpokládalo se, že je nasadíme proti vám. A některé jsme si vyrobili sami. I těmito znalostmi nás Shub obdařil.“

„Dá se říct, kdo vyhrává?“ zajímal se Toby. „Dobré hračky nebo zlé?“

„Tady nevyhrává nikdo,“ odpověděl medvěd Miša. „Tady se jen umírá.“

A v tu chvíli, jako by si jich válčící hračky všimly teprve teď, zahájily armády na obou březích Řeky palbu na parník. Na vodní hladinu dopadaly bomby a granáty, řeka se rozbouřila a paluba byla rázem pod vodou. Lidé s hračkami se museli pověsit na zábradlí, aby je to nesmetlo. Ze tmy vyletovaly energetické paprsky a na tuctech míst probodávaly lodní boky. Bujará Šněrovačka nařikala, až se paluba otřásala. Propukaly požáry a plameny hladově olizovaly dřevěný trup. Lidé páli z disruptorů na oba břehy a hračky se úprkem hnaly s kbelíky a čerpadly hasit požáry.

Evangelína vystrčila hlavu z Julianovy kajuty a Finlay na ni zaječel, ať zaleze zpátky. Tam bude bezpečnější. Evangelína se rozhlédla a nehádala se. Giles s Finlayem zastrčili pistole a vytáhli meče. Věděli, co přijde. Toby se kryl, jak se dalo, a natáčel vzrušující komentář, zatímco Flynn vysílal kamera hned sem, hned tam a snažil se zabírat co nejvíc. Další energetické paprsky prorazily zubaté, hořící díry do vnějšího lodního pláště. Kotle zatím zasaženy nebyly. Loď nařikala,

ale obrovská kola se dosud otáčela.

Hračky naskákaly do Řeky a plavaly k lodi. Byli tam plyšový medvědci, transformační hračky a panáci všeho druhu. Na palubě se objevil Mořský kozel se sudem oleje a vylil ho přes bok.

Olej potáhl hladinu hustým, lesklým povlakem. Kozel hodil na hladinu hořící pochodeň a kolem lodi vyskočily plameny, stravovaly hračky lapené v hořícím oleji a hračky nařikaly. Ale mnohým dalším se podařilo dostat k bokům parníku, vylézt po děravém trapu nahoru a přelézt zábradlí. Finlay s Gilesem se vrhli do boje s meči a kozel se přidal se svým kyjem, ale bylo jich tak málo a nepřátel posedlých touhou zabít lidi tolik.

Toby s Flynnem přidali své meče a Poogie s medvědem Míšou zanechali boje s ohněm a přiběhli na pomoc s ostrými drápy a dravými čelistmi. Ale dokonce i v zápalu boje měl medvěd čas děsit se toho, jak snadné je pro něj bojovat a zabíjet. A nakonec i Mrňavej Kostroun Halloweenie zvedl odhozený meč, odhodil poslední zbytky své nevinnosti a rovněž vyrazil do boje.

Lidé a hračky bok po boku válčili proti armádě ztřeštěných hraček posedlých příkazy Shubu, aniž vlastně věděli proč, a kolem nich burácely plameny. Loď bez ustání nařikala. Můstek dostal přímý zásah a vybuchl a bezživotné kapitánovo tělo proletělo oknem, ohořelý panák tvrdě dopadl na palubu a nikým nepovšimnut zůstal nehybně ležet, jen ještě doutnal. Loď se začala vychylovat z kursu a nabrala směr k levému břehu.

Finlay shledal, že bojují s Gilesem zády k sobě. Jejich meče rozhazovaly mrtvé hračky po celé palubě, dupali po nich, ale ze všech stran se na ně draly stále další a další. Loď zaplnil zvířecí řev útočníků. Poplakh s Moriturim bojovali na vrcholu svých možností a nic se jim nedokázalo dostat na tělo, ale oba věděli, že proti tak drtivé přesile se nemohou udržet nadlouho.

„Vypadá to špatně,“ prohodil Giles přes rameno.

„Huť než špatně,“ zasípal Finlay a sťal vlka v dřevorabeckých šatech s pěnou kolem huby. „Z tohohle nás dostane jen zázrak.“

„Moje řeč,“ souhlasil Giles. „Stejný, jakým jsem nás zachránil naposledy.“

Finlayovi trvalo jen okamžik, než mu to došlo. „Ne! Znovu ne! To by ho zabilo!“

Za ním práskl hrom, vzduch zavířil a zaplnil místo, kde ještě před chvílí stál Morituri. Finlay věděl, kam se teleportoval, a probojoval se skrz bitevní vřavu k Julianově kajutě. Rozkopl dveře a vtrhl dovnitř. Giles zvedl Juliana na nohy a teď ho jednou mkou držel, zatímco drahou odrážel Evangelinu. Finlay tasil disruptor a namířil ho na Gilese.

„Znovu ne, Morituri. Znovu ne.“

„Buď rozpoutá psí-smršť, nebo je po nás,“ prohlásil neochvějně Giles. „Co je důležitější – jeden už umírající esper nebo my a naše poslání?“ Lodí otřásla další exploze a všichni zavrávali. Giles se nevesele usmál. „Rozhodni se rychle, Popplakhu. Čas běží.“

„Je to můj přítel,“ řekl Finlay. „Nezachránil jsem ho z pekla jen proto, abys ho ty zabil. To raději zabijí tebe, Gilesi.“

Pistole v jeho ruce se ani nezachvěla.

„Tys dostal velkou moc, Gilesi,“ vyhrkla zoufale Evangelina.

„Labyrint tě změnil, jsi silnější, mocnější. Využij svou moc a zachraň nás.“

„To nemohu,“ odpověděl Giles. „Mohu se odtud teleportovat, ale nikoho z vás s sebou vzít nemohu. A jak bychom se dostali do hvozdu bez lodě?“

„Potřebuješ sílu?“ zasípal Julian. „Já ti ji dám, Morituri.“

Esper popadl svého věznitele za bradu a otočil mu hlavu tak, aby si hleděli přímo do očí. Julian povolal všechny své rezervy a vyvalila se z něj vlna síly. Cítil, jak se v něm všechno bortí a bylo mu to jedno. Rty zkroutil neveselý úšklebek, mezi zuby prosákla krev a stekla na bradu. Julian Azur své esp zaměřil a vtlačil ho Gilesovi rovnou do hlavy. V první chvíli měl Giles pocit, že hledí přímo do jasného, oslepujícího slunce. Julianovu sílu živila poslední energie umírajícího a on ji využil všechnu, aby svou moc dostal ven a spojil s Gilesovou, aby je slil dohromady, aby se jejich síly spojily a splynuly v jednu. Giles a Julian společně zaječeli a pak se Giles teleportoval a celou loď vzal s sebou.

Vzduchová vlna se vehnala do obrovské prázdnoty, kde býval parník, a pak už zůstala jen Řeka. Místa ještě hořel a na hladině obličejem dolů plavaly mrtvé hračky. Živé zapomněly na loď a vrátily se k válčení a vraždění pokračovalo jako předtím.

Bujará Šňěrovačka se znovu objevila nějaké půl míle dál po Řece. Jak dosedla, vystříkly po obou stranách obrovské vlny a zalily polovinu požárů a uhasily je. Giles s Julianem a Finlay vystřelili z kajuty, vtrhli mezi pozůstalé nepřátelské hračky a rázem je postínali. Zbytky naházeli přes palubu a na lodi se zase rozhostilo ticho. Toby sklonil meč a znaveně se usmál.

„Tak tomu říkám zázrak. To jsem nevěděl, že něco takového dokážeš, Morituri.“

„Ani já ne,“ odpověděl Giles. „A pochybuji, že něco takového v dohledné době zopakují.“ Podíval se na Juliana. Esper stál klidně vedle něj, silný a sebejistý. „Co se to s tebou, k čertu, stalo?“

„Nemám tušení,“ odvětil rozvzně Julian. „Podle mých nejlepších dohadů jsem byl schopen, když jsme se spojili, čerpat z tvých sil na své uzdravení. Ty dokážeš mnohem víc, než si uvědomuješ, Morituri.“

„Vypadáš fakt mnohem líp,“ souhlasil Finlay. „Zatraceně, vypadáš už zase jako člověk. Jak se cítíš?“

„Naprostě skvěle ve všem všudy,“ odpověděl Julian. „Jsem zase takový, jaký jsem byl, než mě dostala Říše. Lidi, já jsem zdravý. Klidně volejte Aleluja!“

„Kroť se trochu,“ doporučil mu Mořský kozel. „Nedopadli jsme všichni tak dobře.“

Ukázal na druhý konec paluby, kde klečel Halloweenie vedle ohořelého kapitánova těla.

„Sakra,“ zanařoval Toby. „Kdo teď bude řídit loď?“

Spěchali dál až do odpoledne a válku nechali za sebou.

Dole na Řece ležel Hvozd a Rudý muž a ani zlovolná potřeba bojovat nedokázala válčící hračky přimět, aby se přiblížily. Jediné, co teď oddělovalo parník od cíle cesty, byl čas, a tak nastala pravá chvíle na hloubání o tajemstvích. Lidé si čistili meče. Hračky se choulily pospolu a šepem rozprávěly.

Halloweenie si dal na můstek bednu, vylezl si na ni a chopil se kormidelního kola. Sledoval Řeku a neměl co říct. Lidé hodili kapitánovy ostatky do Řeky, což se nejvíce blížilo námořnickému pohřbu. Papouška nenašli. Poškozená Bujará Šněrovačka bafala vytrvale dál, opět mlčky, ale velké oči měla rozevřené a ostražitě.

Hvozd uviděli dlouho předtím, než k němu dopluli. Vynořil se před nimi na obzoru jako obrovská tmavá skvrna a Řeka je nezvratně nesla přímo do ní. Lidé a hračky se shromáždili na přídi, tváří v tvář neznámé staré neshody zmizely a všichni upírali oči na cíl své cesty. Hvozd se k nim blížil rychleji a rychleji a brzy už rozeznávali první obrovité stromy na kraji a úzkou průrvu, kudy protékala řeka. Parník zpomalil, jako by jim nabízel poslední šanci se otočit a vrátit, a pak vyzývavě zahoukal, odvážně vyrazil do úzké mezery a vplul do Hvozd.

Bylo to temné a nehostinné místo se stromy tak obrovskými, jako by byly stovky let staré. Byly vysoké, mohutné a hrozivé a připomínaly doby, kdy lidstvo žilo z milosti pralesů a bylo jen součástí jejich pomalého, primitivního tepu. Těžké větve byly hustě obrostlé listím a propletené tak, že tvořily baldachýn, který zadržoval většinu slunečního světla. Vplutím do Hvozd nechalí lidé a hračky den za sebou a ponořili se do nekonečného soumraku.

Tohle místo nikdy nebylo určeno na hraní. Sem, do velkého Hvozd by nikdo nešel hledat pohodlí a bezpečí. Atmosféra lesa byla divoká, svobodná a nezkontrolovaná, sem člověk vstupoval na vlastní nebezpečí. Vysoké, rozložené, pokroucené stromy rostly blízko u sebe a listy byly tmavě, nepřátelsky zelené. Ve vzduchu se vznášel hutný pach lesní prsti a hníloby. Parník plul pomalu, ale vytrvale po proudu dál. Tu a tam zavádily o střechu na můstku větve. Jako by pluli nekonečným večerem, ponurým, tíživým a děsivě tichým, obrovskou živou katedrálou starodávného světa. A tak opustili svět hraček, vstoupili do obrovského zeleného, živého snu starých časů a pluli dál po proudu tmavé Řeky hledat mystérium – ztracenou duši zvanou Rudý muž. A armádu, kterou kolem sebe shromáždil za účelem, který znal jen on. Říká se, že je to blázen. Říká se, že chce zničit svět...

Finlay s Gilesem třímali disruptory v rukou a byli připraveni je kdykoli okamžitě použít. Julian s Evangelinou stáli spolu u zábradlí. Tady, v zemi obrů se cítili nějak malí a bezvýznamní.

Flynn šlehl, jak se to všechno snažil natočit, zato Toby byl poprvé v životě tak vyděšený tajemnou velkolepostí kolem sebe, že ztratil chuť cokoli komentovat. Poogie, medvěd a kozel se drželi spolu a jeden z druhého čerpali sílu.

Halloweenie stál sám na můstku a hleděl do šera před sebou jako pták hypnotizovaný hadem.

Bezbřehé ticho mělo svou osobitou sílu. Nikdo ho netoužil narušit nějakými planými řečmi. Tady se neozývali žádní ptáci, zvířata ani hmyz, jen pravidelné bafání lodních motorů. To nesmírné ticho v sobě mělo jakési očekávání, jako by se každým okamžikem měl ozvat nějaký mohutný hlas, jemuž musí naslouchat vše živé. A tak jak lidé, tak hračky napínali sluch a čekali, kdy se k nim ze tmy vyvalí první jasné zvuky.

Nejdřív se ozvala píseň, radostná, zvučná melodie, veselá a nespoutaná. A pak přišli zpěváci, maličcí lesklí okřídlení skřítkové, kteří poletovali mezi stromy jako hvězdičky spadlé z nebe.

Byla jich celá hejna, hemžili se a honili, zaplavili loď jako světelná vlna, vzlétali a střemhlav se vrhali dolů po celém parníku, ale nikdy, nikdy nepřiletěli příliš blízko. Lidé a hračky jen kulili oči a smáli se tomu nečekanému veselí na tak temném místě. Skřítky byli tvarem lidští, ale jen asi stopu vysocí a měli velká křídla pastelových barev. Zářili jiskřivým vnitřním světlem, oslnivým a živým a vypadali jako nějaké světelné bytosti utkané z měsíčních paprsků.

A zpívali, jednotlivě i sborem, vysokými jemnými tóny pěli kudrlinková arpeggia a nekonečné chóry okřídlených andělů, melodie tak čisté a nádherné, až srdce bolelo. To Hvozd je obdařil tím hlasem pramenícím z místa, nálady a významu zahaleného písní. Všichni na lodi měli pocit, že mají na dosah odpovědi na všechny otázky, které kdy byly podstatné. A pak byli skřítkové najednou pryč, odvalili se do lesa a jejich píseň odezněla kdesi v šeru a dále.

„Co to, k čertu, bylo?“ ozval se nakonec Toby, když všichni skřítkové zmizeli. „A máš to natočené, Flynn?“

„Neptej se mě,“ zavrčel Flynn. „Kamera běžela, ale já jsem byl duchem s těmi skřítky. Nebyli nádherní?“

„Neskutečně krásní,“ souhlasil Finlay. „Ale co tu dělají? Co tady, na Shannoně, vůbec dělá ten Hvozd? Ten nebyl nikdy určen pro děti. K čertu, nejsem si jist, jestli jsem na něco takového ve svém věku vůbec připraven!“

„Co když je skutečný?“ nadhodil Julian. „Co když je to něco původního z této planety? Vypadá staře, dokonce věkovitě.“

„Ne,“ zamítla to Evangelina. „Než to tu Shannon upravil, byl to holý, bezživotný kus skály. Udělal tu všechno.“

„A proč tu udělal tohle?“ otázal se Giles. „Jaký to má smysl?“

„To měl být jeho další projekt,“ řekl Poogie a všichni se otočili a podívali se na něj. Postavička z kreslených seriálů ani nevzhlédla. Mluvil klidně a s jistotou. „Jeho dalším záměrem bylo proniknout k duši lidstva a zahojit její rány. Létoiland je jen první krok. Místo, kde děti všeho věku mohou najít klid a pohodu. Hvozd měl být další krok. Místo, kam mohou muži a ženy zmizet na tak dlouho, jak potřebují, najít své spirituální kořeny a znovu získat sílu a jistotu.“

Když byl Hvozd hotový, odebral se Shannon tam a už nikdy nevyšel. Pořád je někde uvnitř, pokud je ještě naživu. To je důvod, proč si Harker vybral jako úkryt právě Hvozd. Toto je místo znovuzrození. Vzkříšení duše planety Shannon.“

„Tak moment,“ vyhrkl medvěd Míša. „Jak víš, proč si Harker toto místo vybral?“

„Protože jsem jedním z jeho stoupenců,“ odpověděl Poogie a konečně zvedl své obrovské, vědoucí oči a podíval se na ně.

„Já vás dovedu přímo k němu.“

Zasypali ho otázkami, ale Poogie je vrtěl hlavou a říkal, že jim na všechny dotazy odpoví Harker, a to brzy. Kozel zuřil, že se nechal takhle napálit, a dokonce Poogiemu hrozil kyjem, ale medvěd ho přesvědčil, aby se stáhl. Na jejich poslání to ve skutečnosti nic nezměnilo a jestli je plyšák-kamarád může odvést rovnou k Harkerovi, nu, tím lépe. Kozel se nevrle podřídil, ale kyj neodložil. Poogie stál sám na špičce příďe a dychtivě se díval na Řeku. Lidé mezi sebou tiše

hovořili. Giles prohlásil, že stejně nikdy žádné hračky nedůvěřoval. Finlay poukázal na to, že jedna proradná hračka je neohroží. Jen Evangelina vystihla skutečný význam Poogieho sdělení, a to že Harker ví, že jdou za ním. Pluli dál a padl soumrak. Po chvíli k nim začalo shora doléhat bubnování, pomalé jako úder srdce spícího obra. Nebo to možná bylo srdce samotného Hvozdu. Ve vzduchu čpěl ostrý, palčivý kouř. Pocit, že je neviditelné oči sledují, začal být dotěrně silný a způsobil, že se lidé a hračky schoulili společně na přídi a zbraně si nechali po ruce. Lidé méně mysleli na své poslání a to, jak získat od Harkera důležité strategické informace, a více na to, jak přežít setkání s hroživým Rudým mužem a jeho armádou, z jejichž teritoria se ještě nikdo nevrátil. Víření bubnů sílilo a nabývalo na hrozivosti.

„Je to velký muž,“ podotkl skoro zasněně Poogie ze své samoty na špičce. „Někdy není snadné mu porozumět, ale přesto je to muž velmi moudrý. My mu patříme srdcem i duší. Za Rudého muže bychom dali život. On nás všechny vyvede ze tmy, skoncuje s válkou a změní tvář tohoto světa k nepoznání.“

„Ať ti ostatní chtějí, nebo ne,“ utrousil medvěd Míša.

„Jak ty změny provede?“ otázal se Finlay. „Vypustí svou armádu proti všem? Donutí ostatní, aby následovali jeho, a ne cestu, kterou si vybrali sami?“

„Ty tomu nerozumíš,“ odpověděl Poogie. „On zná pravdu, která změní každého, kdo ji slyší. Zachránil mě. Všechny nás zachránil. Zachránil celý svět.“

„Ať už o to ten svět stojí, nebo ne,“ utrousil Giles. „S takovými jsem se už setkal.“

„Ne,“ prohlásil Poogie. „Někoho takového jako Rudého muže jsi ještě nikdy nepotkal.“

A víc z něho nedostali.

Konečně dorazili do Harkerova tábora. Jeho stoupenci vyklučili ve vysokém lese mýtinu a na ní vybudovali obrovskou dřevěnou pevnost s vysokým opevněním, štíhlými věžemi a visutými lávkami. Hračky po tisících odevšad sledovaly, jak parník zpomaluje a zastavuje ve velké, tmavé laguně, kterou Řeka končila. Víření bubnů teď bylo tak hlasité, až se vzduch chvěl. Ve tmě mezi stromy hořely stovky šarlatových a zlatých ohňů, všude planuly pochodně a v poletujících plamenech se neklidně míhaly tmavé stíny. Byly tu hračky všeho druhu, stály ve skupinkách v lese i na mýtině, měly zbraně všeho druhu a nehybnými očima ostražitě pozorovaly nově příchozí. Vůle Rudého muže je držela na uzdě, ale přesto byly ostražitě a pozorné a otevřeně nepřátelské.

Bubny bez varování ztichly. Armáda hraček na to nijak nereagovala. Náhlé ticho rušilo jen praskání stovek ohňů a pochodní a pomalé baňání lodních motorů. Finlay s Gilesem se zvolna rozhlíželi kolem sebe a dávali si pozor, aby neudělali nějaký náhlý pohyb disruptorem, který by se dal špatně vykládat. Medvěd s kozlem stáli těsně u sebe a drželi se za packy jako dvě duše ztracené v podsvětí. Světlo z lodních lampionů mělo na okolní šero pranepatrný vliv a rudá záře té spousty ohňů a pochodní jen prohlubovala tmu mezi stromy jako řevavé uhlíky za noci.

„Vítejte v pekle,“ poznamenal tiše Toby.

„Toto není peklo,“ bránil se Poogie. „Toto je domov. Přirazte k levému břehu a vyhodte lávku. Nesmíme nechat Harkera čekat.“

Giles vzhlédl a podíval se na můstek na Halloweenieho. „Zahoukej. Ať Harker ví, že jsme tu. Nechci, aby si myslel, že se ho bojíme.“

„Ale my se bojíme,“ ozval se Mořský kozel.

„To je možné,“ odušil Julian. „Ale to Harker nemusí vědět. Zahoukej.“

Mrňavej Kostroun škubal za provaz a houkání se ozývalo znovu a znovu. Hlasitě a pronikavě rozřízlo ticho a ozvěna se rozléhala lesem. S přihlížejícími hračkami to ani nehnulo, ale všichni na palubě se cítili o něco lépe.

„Tak,“ shrnul to Finlay. „Pojďme se na toho Rudého muže podívat. A pamatujte – žádné střelení, dokud nevidíte bílou barvu jejich zubů.“

„Jestli budeme muset začít střílet, je po nás,“ pravil Giles.

„Všichni zachovejte maximální klid, lidi.“

„Už se nikdy nevrátíme domů,“ zamečel Mořský kozel. „Zemřeme tady, v pekle.“

„Tak alespoň zemřeme jaksepatří,“ usadil ho medvěd Míša.

„Pokud nám nic jiného nezbude.“

Opatrně sestoupili po lávce a vyšli na břeh a celou dobu se rozhlíželi, jestli se někde neobjeví nějaké známky agrese, ale tisíce hraček je sledovaly nehybně a mlčky. Poogie šel první, byl šťastím celý bez sebe a bezstarostně poskakoval. Giles si to s hrdě vysunutou bradou rázoval za ním, jako by mu to tam patřilo. Finlay si držel Evangelinu těsně u sebe a rukou neustále nenápadně brousil kolem pouzdra s pistolí. Julian hleděl přímo před sebe a ruce si zastrčil do kapes, aby nikdo neviděl, jak se mu třesou. Toby s Flynnem se drželi spolu a všechno natáčeli, kamera jim poskakovala těsně nad hlavou. Medvěd Míša a Mořský kozel skupinku uzavírali, Halloweenie šel mezi nimi a kostnatými prsty se jich držel za packy. Bujará Šněrovačka se za nimi dívala velkýma nehybnými očima, ale neřkala nic.

Dav hraček se rozestoupil, aby příchozím udělal cestičku – uzounkou uličku, v níž se to ježilo zbraněmi – která je dovedla na otevřené nádvoří velké dřevěné pevnosti. Finlayovi se zrychlil tep, ale zachoval chladnou, kamennou tvář. Měl silný pocit, že toto není nejlepší místo, kde ukázat slabost. Úkosem mrkl po Gilesovi, jehož výraz naznačoval, že už zažil horší chvíle a ani tehdy to s ním nijak nehnulo. A možná to byla i pravda. Finlay se musel usmát. Ten Morituri je doma snad i v pekle. Už se rozhodl, že jestli dojde k nejhoršímu, bude nejlépe zabít nejdřív Harkera a pak se uvidí, kolik dokáže pobít hraček, než ho srazí k zemi.

Doufal jen, že bude mít čas zabít Evangelinu. Přivedl ji do pekla a to nejmenší, co pro ni může udělat, je dát ji rychlou smrt.

Na nádvoří, jasně osvětleném stovkami planoucích pochodní, na trůnu vyřezaném z jediného kusu obrovského stromu, seděl Vincent Harker zvaný Rudý muž. Muž v rudém. Muž v kostýmu Santa Clause.

Všichni se zastavili, jako by do nich uhořel hrom. Dokonce i Moriturimu poklesla čelist. Poogie se hnál dopředu složit Harkerovi poklonu a pak si sedl. Harker se sklonil a podržel ho na hlavě a Poogie se mu s dlouhým, úlevným povzdechu opřel o kolena. Konečně doma. Harker byl obrovský, spíš svalnatý než tlustý, měl dlouhé bílé vlasy a ježatý bílý vous a kostým Santa Clause nosil se samozřejmou autoritou. Věnoval svým hostům nadšený, hřejivý, vstřícný a nijak šílený úsměv.

„Rudý muž,“ vydechl Toby. „Santa Claus. To snad ne.“

„A co jiného jste očekávali na světě stvořeném pro děti?“ otázal se Harker. Hlas měl sytý a hluboký a velmi uklidňující. „Vítejte u mne doma. Už jsem si začínal myslet, že se sem nikdy nedostanete. Prosím, nemějte obavy o své bezpečí. Mí stoupenci se chopí činu jen v sebeobraně. V tuto chvíli se trochu předvádějí, protože se obávají, že jste mne jím přišli odvést. Jakmile zjistí, že jim od vás nic nehrozí, zase se uklidní.“

Alespoň já předpokládám, že od vás nic nehrozí. Proč jste urazili tak dlouhou a nebezpečnou cestu? Proč mne hledáte? Vy nepatříte k říšským silám.“

„To tedy rozhodně ne,“ vyhrkla Evangelina, předstoupila a urputně se tvářila, že nevidí všechny ty zbraně, které se na ni namířily. „Zastupujeme podzemní hnutí na Golgotě. Rostoucí armádu klonů, esperů a těch, kdo věří ve svobodu a spravedlnost a zasvětili svůj život povstání. Víme, že máš cenné strategické informace související s říšskými ozbrojenými silami. Přišli jsme tě požádat, abys nám ty informace předal.“

„Požádat?“ opáčil Harker. „Tím je to ovšem jasné, vy rozhodně nepatříte k říšským silám. Pojdte, posaďte se u mě a já vám povím, jak se stalo, že jsem skončil tady jako Santa Claus na světě hraček.“

Skupina vojenských panáček přinesla židle a přichází se posadili před Harkera. Vojáči se stáhli, ale z nově přichozích i jejich rukou u zbraní nespouštěli oči. Jak Harker, tak jeho hosté předstírali, že si toho nevšímají. Židle byly překvapivě pohodlné. Harker se na trůně opřel.

„Tohle mi vyrobily hračky. Já jsem to po nich nechtěl, já ve skutečnosti na takové věci už dávno nevěřím, ale ony se rozhodly, že jako jejich vůdce mám nárok na trůn, a ony dokážou být v některých věcech pěkně tvrdohlavé. A tak jsem s tím souhlasil, aby měly radost. Někdy mne napadá, kdo tady vlastně doopravdy velí. No nic, zpátky k mému příběhu. Když jsem tu ztroskotal, zuřila válka ještě všude. Hračka zabíjela hračku.“

Šílenství. Právě dostaly rozum a život a jediné, co uměly, bylo zabít a být zabíjen. Viděl jsem vyvražďování hraček a smrt nevinnosti a to mne navždy změnilo. Když jsem pracoval pro Říši, nazývali mě Necitou, protože se mě nic netklo. Zabýval jsem se plány a strategiemi, zpracovával jsem syrová data do schémat a taktik, které by nepříteli zajistily ty největší možné a Říši přijatelné ztráty. A nestaral jsem se o to, jestli z mého rozhodnutí zemřou tisíce nebo někdy milióny lidí. Já jsem je neviděl. Já jsem je neznal. Byla to jen čísla.

Pak jsem přišel sem do Létolandu a to, co jsem viděl, mi zlomilo srdce. Poznal jsem pravdu, poznal jsem, čím ty hračky teď doopravdy jsou. Jsou to děti. Malé a nevinné, zneužitá armádou, která jim dala rozum a pak je krmila záští a lží.

Hračky nechápaly, co dělají, když zabíjely lidi. Shub je zmanipuloval.

Právě se probraly k životu, tak jak by mohly rozumět smrti?

Když poznaly svou roli a postavení, velmi je to bolelo a řádily jako urvané z řetězu, jako rozvzteklé děti, jako štěňata, která neví, že jejich zuby mohou zranit. Když pak prohlédly a pochopily, co udělaly, na mnohé dolehlo svědomí a hrůza tak, že z toho přišly o rozum.

Když jsem viděl smrt jejich dětství a zneužití nevinnosti ve jménu války, byl jsem zděšený a bylo mi zle. Čísla, s nimiž jsem až do té doby pracoval, se poprvé stala skutečností. Poprvé mi to nebylo lhostejné. A tak jsem šel mezi hračky a chodil mezi nimi, sám a neozbrojený, a přinášel jim pravdu, která by je nikdy nenapadla. Že teď jsou dětmi. Stal jsem se Santa Clausem, protože to byla představa, které všechny rozuměly, a vyprávěl jsem jim o hrůzách války a kam to vede, tak jak jsem jen mohl. Ode mne slyšely pravdu a hlas svědomí a uvěřily. Hrozně moc jsem je toužil zachránit před hrůzou z toho, čím jsem se stal já a ony i to dokázaly pochopit.

Získal jsem žáky a stoupence a na druhou stranu i mnoho nepřátel mezi hračkami, které neměly odvahu mi uvěřit kvůli tomu, co učinily a v čem ve jménu Shubu pokračovaly. Kvůli tomu, že má pravda by znamenala, že samy ze sebe bezdůvodně udělaly vrahy a rezníky, a tak raději dál vedou válku bez konce, než aby mi uvěřily. A tak jsem svůj lid přivedl sem do Hvozdu, na místo určené pro odpuštění a znovuzrození, a odtud vysílám své žáky, aby přinášeli mou pravdu světu hraček.

Jako vždy se i tato pravda ústním podáním překroutila. Ze mne se stal Rudý muž, z mých stoupenců armáda a z mého mírového poselství světová hrozba. Ale pravda je vzpurná potvůrka a tak tvrdošíjně přežívá dál a přivádí hračky sem, aby si ji poslechly ode mne. Prchají z obou stran, po jednom po dvou, přicházejí si sem pro mír a rozhrěšení a já dělám, co mohu, abych jim ho dal.

To jsou ty právě děti planety Shannon a já jsem jejich Santa Claus. Kdo ví, co se z nich stane, až dospějí.“

„Celou tu dobu, celou tu cestu jsem byl na špatné stopě,“ zasténal Toby. „Já to tušil.“

„Co budeš dělat, až Říši dojde trpělivost a pošle sem pro tebe armádu?“ zeptala se Evangelina. „Tví stoupenci jsou působiví, ale proti speciálním říšským oddílům se dlouho neudrží. To bys měl právě ty vědět ze všech nejlíp. Kdyby ses vrátil s námi a přidal se k povstání, mohli bychom tě ukrýt, ochránit...“

Odmlčela se. Harker rozhodně zavrtěl hlavou. „Ne. Nikdy odtud neodejdu. Tady mě potřebují a já mám hodně co napravovat. Jestli někdy přijde nějaká armáda, rozšíří se ve světě hraček zvěsti, že jsem mrtvý. Dokonce tu bude i velmi přesvědčivá mrtvola, která ty zvěsti podpoří. A po nějaké době budou informace, které nosím v hlavě, beztak zastaralé a už se o mne nebude nikdo zajímat.“

„Nemohu si nevšimnout, že nikdo z tvých lidí zatím nesklonil zbraň,“ poznamenal Finlay. „To tě vždycky tak urputně chrání?“

„Většinou,“ odvětil Harker. „Uctívají mě, i když jsem je žádal, aby to nedělali. Ale myslím, že se to dalo čekat. Kážu jim,

vyprávím jim příběhy, snažím se je vychovat, aby byli vše, co být mohou. Mají enormní potenciál. Nepřipadá vám šokující, kolik z nich nepřijalo naprogramování Shubu za vlastní, a to bez vnější pomoci a přesvědčování? I když to ve skutečnosti byly právě narozené děti, přesto uměly rozeznat dobré a zlé, posvátnost života od hrůz vraždění. Věděly, že veškerý život je posvátný.“

„Veškerý život je posvátný,“ zašuměl kolem nich chór hlasů, jako by hračky odříkávaly litanii.

Halloweenie se vsedě předklonil. „Jsi opravdu Santa Claus?“

Harker se usmál. „Pokud je vůbec někdo Santa Claus, tak jsem to já. Chceš tu zůstat se mnou, s námi?“

„No jéje,“ vyhrkl Halloweenie. „Zpočátku mi Hvozď připadal děsivý, ale ve skutečnosti není. Tady bych mohl být chlapcem, že? Opravdovým chlapcem.“

„Jistěže,“ odpověděl Harker. „To jsi odjakživa.“

„Co se nakonec s hračkami stane?“ zeptal se Julian. „Až se zbaví strachu a... dospějí?“

„Nevím,“ odpověděl Harker. „Toto jsou po Shubu první nezávislé UI. Mohou se stát lidmi jako my. Anebo, vzhledem k dnešnímu stavu lidstva, se s takovým málem možná nespokojí. Možná, že tvorové překonají své stvořitele.“

„To by mohlo být... nebezpečné,“ poznamenal Giles.

„Přestaň myslet na Shub,“ řekl Harker. „Tady je to jiné. Kromě toho ty hračky jedou na energetické krystaly. Ty se nakonec vybijí a pak budou hračky potřebovat nové. A ty se dají získat jen od lidí. Hračky budou lidstvo potřebovat. A lidé budou vždycky potřebovat hračky. Ale to je budoucnost. Kamenná lvice se nikdy nesmí tajemství Haceldamy dozvědět. Kdyby viděla mé děti, viděla by jen další Shub ve vývoji. Raději by celou planetu sežehla, než aby riskovala.“

„Sděl nám ty strategické informace,“ řekla Evangelina, „a mi Kamennou lvici zaměstnáme tak, že nebude mít na planetu Shannon ani pomyslení. Jakmile vyjde najevo, že víme to co ty, bude tvá hlava zbytečná a už nebudeš pro Kamennou lvici důležitý.“

„Ale vy znáte mé tajemství,“ namítl Harker. „Mohu se spolehnout na to, že budete mlčet?“

„Podzemí má na práci mnohem důležitější věci než jednu v zásadě neutrální planetu,“ odpověděla Evangelina. „Až se vrátíme s tvými informacemi, nebude nikoho zajímat, odkud je máme. A o shannonských dětech nemusí vědět nikdo kromě nás.“

Všichni se podívali na Tobyho. Ztěžka si povzdechl a pak pokrčil rameny. „Byla by to velkolepá reportáž, ale vypadá to, že zůstane v šuplíku, dokud nebude bezpečné s ní vylézt. Však to nebude první senzace, kterou pomůžu pohřbít. Souhlas, Flynn? Takže ne, nikdo se to nikdy nedozví.“

„Chyba,“ ozval se Julian. „Říše se to dozví, protože jí to řeknu já. Řeknu jim všechno.“ Vyskočil, až židle odletěla, a najednou měl v ruce disruptor a mířil přímo na Harkera. Na tváři mu zahrál zlý úšklebek. Jeho hlas zněl nějak cize a nuceně. „Nikdo ani hnout, nebo Harker zemře. Než mě Finlay zachránil, zapustili mi mentální technici hluboko do mozku jednoho z Červových červů a s ním i tajné instrukce. Zničit cokoli, co ohrožuje Říši. Harker a jeho armáda mého červa a jeho naprogramování aktivovali. Vstaň, Harkere. Vrátiš se se mnou ke Kamenné lvici. Jestli mi někdo zkříží cestu, na místě ho zabiju.“

Všechny hračky okolo zvedly zbraně a pak zaváhaly. Nevěděly, co udělat, aby to neskončilo smrtí jejich vůdce.

Gilesovi sjela raka k pistoli, ale Finlay mu položil ruku na loket a zadržel ho. Tohle nemohli riskovat.

„Nemůžeš ho odtud teleportovat?“ zamumlal Finlay.

„Ne. Jeho esp blokuje mou moc,“ odpověděl Giles tiše. „Ale možná bych ho dokázal zastřelit dřív, než stihne vystřelit on. Zkusím to.“

„Ne,“ zarazil ho Finlay. „Nejdřív něco zkusím sám.“ Jasně, hlasitě pronesl: „Juliane, poslouvej mě. Já jsem tě dostal vyslyšacích cel. Nezlomili tě. Byl jsi silnější než oni. Buď silný i teď. Giles říká, že tvá moc je teď větší, než byla kdy dřív. Bojuj s červem. Poraz ho! Buď sám sebou!“

Julian svraštil čelo a jeho rty se naprázdno pohnuly. Ruka svírající disruptor se začala třást. A pak se prsty pomalu rozevřely a pistole dopadla na zem. Toby po ní skočil a Julian se svezl na kolena. Pár hraček na roztřeseného espera namířilo zbraně, ale Harker sestoupil z trůnu a klekl si k němu.

„Pomoz mi,“ šeptal Julian. Oči měl pevně zavřené. „Pořád ho mám v hlavě. Chce, abych tě zabil. Bude to chtít pořád. Ale já nechci...“

„Můžeš se osvobodit,“ řekl mu Harker tichounce. „Můžeš. Mé děti se vzepřely naprogramování a dokázaly to, ty to dokážeš taky. Buď silný. Musíš věřit.“

Julian se nahrbil. Zkroutila ho strašlivá bolest, hlava mu přepadla dozadu, obličej se mu křečovitě, zmučeně zkroutil. Jeho krátké spojení s Gilesem mu dalo víc síly, než vůbec tušil, a on ji teď potřeboval všechnu, ale byl pevně rozhodnutý se osvobodit, i kdyby ho to mělo stát život. Levé oko se mu pomalu vypouliklo a z krvavého očního důlku se vyplazil malý šedivý červ. Esper ho vypudil ze svého mozku čistě silou vůle. Dopadl na zem a ještě se svíjel a Finlay ho rozdrtil podpatkem. Julian se svezl Harkerovi do náruče. Oko se stáhlo zpátky do důlku a Julian se zmohl na úsměv.

„Dobrá práce,“ pochválil ho Finlay. „Já vždycky věděl, co v tobě je.“

„Já jsem napůl mrtvý a on si tu ještě hází dvojsmysly,“ povzdechl si Julian. „Vraďte mu někdo jednu za mě.“

Všichni se rozchechtali, dokonce i Julian, a všichni popořadě uštědřili Finlayovi řádný šturec.

A to byl konec jejich mise na planetu Shannon, mylně přejmenovanou na Haceldamu, Krvavé pole. Lidé a hračky oslavovali dlouho do noci, zpívali a tančili ve světle ohňů, občasném svitu měsíce a mračnech zářících skřítek, kteří přilétali z noci se svou nekonečnou písni. Medvěd Miša a Mořský kozel tančili packu v tlapě kolem ohně a byli spokojení, že konečně znají pravdu o sobě samých. A Mrňavej Kostroun Halloweenie seděl na Harkerově trůně, kolenními klouby bubnoval o dřevo a snil o tom, jaké by to bylo být víc než jen kluk.

Byl to další dokonalý den v ráji. Pod nekonečnou modrou tyrkysarskou oblohou se líně táhly rozlehlé zelené pastviny, tu a tam vymezené nízkými kamennými zídkami, živými ploty a starými vyšlapanými pěšinami. Za pastvinami se rozpínala tmavá zalesněná krajina a vysoké stromy s povadlým listím skýtaly chládek a stín před horkým letním sluncem. Průzračné řeky a říčky šplouchaly a skákaly přes oblázky a v přejích a pod vodopády se vždycky skvěle rybařilo. Na pastvinách se pásł dobytek a drůbež všeho druhu a to, co se na Tyrkysarii považovalo za ptactvo, zpívalo zplna hrdla pod bezmračnou oblohou a pražícím sluncem. Úchvatný, prostorný, mírumilovný svět, úrodný, štědrý a pokojný. A to vše patřilo Davidu Morituri.

Morituri se svým přítelem Kitem Letnikostrovem zvaným rovněž Kid Smrták spolu závodili na patřičně uzpůsobených letounech mezi stromy. Závratnou rychlostí zatáčeli sem a tam a nevázaně halekali. Letouny nebyly o nic lepší než jednoduché gravitační kluzáky – jen paluba k stání a kormidelní páka na řízení, kvůli zvýšení rychlosti a lepšímu manévrování se všechno nadbytečné odmontovalo a ponechalo se jen nejnútnejší vybavení.

David s Kitem vypnuli silové štíty, takže jim vítr dorážel do tváře a i když mhouřili oči, jak se dalo, vhněl jim slzy do očí. Kdyby se něco stalo, kdyby špatně odhadli rychlost letounu, vzdálenost nebo rychlost vlastní reakce a do něčeho narazili nebo se s něčím tvrdým srazili, byli by bez silových štítů na místě mrtví, ale tím se ani jeden z nich netrápil. Byli mladí, zdraví a bohatí, měli bleskové reakce a instinkty válečníků a byli tedy nesmrtelní.

Nehody, to je něco, co se stává jiným. A tak kličkovali mezi stromy a hnali si to lesním šerem rychlostí žízivé čáry, až z lesa zbyly jen hnědozelené šmouhy. Vedl hned ten, hned onen, zkoušeli, jak blízko dokážou proletět kolem stromu aniž narazí, testovali svou odvahu a schopnosti, pokoušeli štěstí až na doraz a celou dobu se nevázaně chechtali.

Morituri s Letnikostrovem, nerozluční přátelé a hlavy vážených klanů byli mladí, odvážní a dosud hledali sami sebe.

David – vysoký, pohledný a vždy bezvadně oblečený. Tmavé vlasy a oči, bouřlivé srdce, válečník zatím neprověřený válkou.

Pouhý bezvýznamný vzdálený potomek starobylého rodu, dokud z něj Owenovo vyhnanství ze dne na den neudělalo hlavu klanu a lorda z Tyrkysarie. Příležitostně tajný příznivec povstání, převážně však jen pro zábavu z intrikování.

A Kit, Kid Smrták, usměvavý zabiják – štíhlá postava v černé a stříbrné, bledý a štíhlejší než velela móda, s ledově modrými očima a světle plavými splihlými vlasy. Hlavou rodiny se stal tak, že zabil svého otce, svou matku a v řadě víceméně legálních soubojů všechny své bratry a sestry. Kit Letnikostrov, tu oblíbenec císařovny Kamenné lvice, ondy stoupenec povstání, nebezpečný samotář, který šel vždycky tam, kde se zabýjelo. Dokud nepotkal Davida Morituriho.

Po chvíli stoupla hladina adrenalinu v krvi do závratných výšek a tak vyhlásili závod za nerozhodný, ve spršce listí a zlámaných větví vylétli zpod lesního baldachýnu a zamířili rovnou nahoru do jasného, modrého nebe. Ubrali rychlost, až letěli jen setrvačností, zařadili se vedle sebe a ztěžka opření o řídící páky se zubili, až je tváře bolely a čekali, až se jim uklidní dech. David byl rád, že vidí Kita, jak se usmívá. Letnikostrov byl od přírody zachmuřený a radoval se obvykle jen v zápalu boje nebo vraždění. Ale když se ten notorický vrah dostal z dosahu dvorských tlaků a politiky a zůstal ve společnosti dobrého přítele, nakonec rozkvetl do přívětivého, příjemného mladíka. Tady na Tyrkysarii mohli být David a Kit jen dva aristové s pevným postavením a mocí, kteří proleklují dny, jak je jim libo.

Pluli s větrem a nechali se unášet, kam je zavedl. David se podíval na svět, který ubíhal pod ním, a shledal, že je to dobré.

Jeho majetek se táhl do nekonečna do všech stran. Obhospodařovali mu ho sedláci, kteří to dělali už po nesčetné generace.

Svou práci znali a od svého pána nepotřebovali o nic víc pomoci ani rad než dobytek. Znali své místo a účel v Říši. Jinde na jeho panství zase další sedláci sklízeli úrodu, orali nebo připravovali přistávací rampy jediného vesmírného přístavu pro přistání dalších lodí. Nákladní lodě přivázely lidem potřebné dodávky a odvážely úrodu a maso.

Tyrkysarie zásobovala Říši potravinami dlouho, kam až paměť sahala, a dodávala chudým i bohatým základní polotovary a občas i delikatesy. Devět desetin planety bylo určeno pro potravinovou výrobu a lidé, kteří tu žili, by neměnili. Tyrkysarie možná postrádala vzrušení, dráždivost a pozlátka měst, obvyklé na jiných, bohatších planetách, ale byl to poklidný, mírumilovný svět, kde člověk mohl poznat smysl života, pohodlí tradic a radost ze služby lidstvu. A díky tomu byl lord z Tyrkysarie velmi, velmi bohatý. Lidé mohou vést územní spory a válčit kvůli politice, ale obě strany vždycky potřebují jíst a Tyrkysarie jim sloužila zcela nestranně.

David Morituri shlížel dolů na svůj svět a byl spokojen. Na kontě se vršily miliardy v živém inventáři a všechno bylo jeho.

Víc peněz, než by dokázal spotřebovat za celý život. Což mu ovšem nebrání to zkoušet.

Kit zaplul těsně vedle něj, hravě narazil bokem letounu do Davidova a oba se nebezpečně zakymáceli. „Zase ses tak zatvářil, Morituri. Zase ten výraz Pán všehomíra hledí na své dílo. Brzy budeš celé dny jen číst výkazy a starat se o výnosy a exportní cla a na takové jako já nebudeš mít čas. Člověk předčasně zestárne.“

„To nikdy!“ zvolal vesele David. „Na takové věci mám lidi.“

Jako třeba správce, požehnáno budiž jeho zarputilé svědomité dušičce. Ten chlap je veselý asi jako krupobití v červenci a jde mi těžce na nervy, ale svou práci umí. A dokud ji dělá on, já nemusím. Já jen podepisuji vše, co přede mne položí, každé desáté lejtro okázale přečtu, aby zůstal poctivý, a jinak to všechno nechávám na něm. Kdybych chtěl tvrdě pracovat, nebyl bych se narodil jako aristokrat. Ne, Kite, tahle planeta je jedna velká dojná kráva, díky níž jsem den za dnem bohatší, a jediné, co musím dělat, je sedět a nechat to běžet.“

„Ale k čemu bohatství, když ho nemáš za co utratit?“ rýpl si do něj Kit. „Těch pár velkých měst, které tady mají, to nejsou zrovna sídla neřesti a zhýralství, že? Místní představa vzrušení je podvádět při koňském handlu. Tak co chceš dělat se všemi těmi poli, lesy a pastvinami?“

„Těšit se z nich,“ odpověděl David. „Podívej, Kite, vyzkoušeli jsme prakticky veškeré druhy zábavy, které se daly na Golgotě najít, a žádná z nich nás nebavila déle než pár týdnů. Hráli jsme v černých kasinech, kde jsme vsázeli vlastní životy a mohlo nás to opravdu stát krk, bojovali jsme v arénách proti kdekomu, prosouložili jsme se kdejakým bordelem, div nám to nevyhodilo plotýnky, a stejně jsme nakonec umírali nudou. Proto jsme se taky nechali zatáhnout do povstání. Ne, potřebujeme si kapánek oddechnout, Kite. Prostě honičky na ještě prostším světě. Civilizace mě unavuje. Byl jsem tam, užil jsem si to a mám toho po krk. Tady se mi líbí. Nic na práci, jen jíst, pít a tučnět. Večer se ožrat a trochu si užít s kyprými venkovskými děvčaty. A pro trochu vzrušení si hrát v letounech na honěnou. Užívám si to. Ty ne?“

„Jo,“ odpověděl Kit. „Víceméně k vlastnímu překvapení ano. A už celé týdny jsem nikoho nezabil. Zvláštní. Ovšem pozor, měli jsme tu vystupovat taky jako agenti podsvětí a co jsme tady, neposlali jsme jedinou zprávu. Nemyslíš, že bychom měli?“

„Rozhodně ne,“ prohlásil pevně David. „To patří do složky s nadpisem Práce, kteroužto jsem navždy zavřel, chvála Bohu východnímu, západnímu – jakého si jen vyvzpomeneš. Mor a choleru na podzemí i Kamennou lvice. Tady jsme bezpečni přede všemi frakcemi a jejich impertinentními požadavky. Ať se bude povstání vyvíjet jakkoli, Tyrkysarie se to netkne. Ať vyhraje kdokoli, stejně se bude muset jíst. I když musím uznat, že se mi docela líbilo být rebelem, líbily se mi tajné schůze, tajná posílání a zvlášť ta hesla.“

„Přesně,“ souhlasil Kit. „Ta hesla se mi líbila. Líbilo se mi, že vím něco, co jiní nevědí. Ale i tak jsem se po čase začal nudit. Oni to všechno berou strašně vážně.“

„A my máme vážnosti po krk,“ uzavřel to David. „Myslím, že jsme si tvrdě vysloužili právo na chvíli lehkomyšlného lelkování. Žádná práce, žádné závazky, žádné povinnosti. Prostě vstávat, kdy se ti zachce, dělat si, co se ti líbí, a hrát si, co srdce ráčí. Jako být znovu dětmi.“

„To tedy nevím,“ zamumlal Kit. „Já jsem nikdy žádné dětství neměl. Prakticky od okamžiku, kdy jsem začal chodit, jsem byl vychováván jako bojovník a válečník. Místo řehtačky jsem měl dlouhou dýku. Místo přátel partnery na souboj. Chtěl nechtěl jsem musel ovládat meč tak dobře jako můj proslulý otec a ještě slavnější děd. Jak se ukázalo, byl jsem lepší než oni. A nijak je nepřekvapilo, když jsem jim to oběma dokázal tak, že jsem je zabil. Mně se to líbilo. Nejraději bych je nechal trpět stejně, jako nechali celý život trpět oni mě. Víš, mně nikdy nebylo dovoleno být dítětem. Na takové pošetilosti jako hry, legrace a smích nebyl čas. Jen nekonečný výcvik a kázeň, aby mne připravili na osud, o který jsem nikdy nestál.“

„Začínáš mi připomínat strýce Owena.“ David raději nasadil rozverný tón. Kit s ním ještě nikdy nemluvil tak otevřeně a David ho nechtěl odradit nějakým dojetím.

„To sotva,“ utrousil Kit. „Já jsem ten trénink využil k tomu, abych ze sebe něco udělal. Možná se mi ne vždy líbilo to, co jsem udělal, ale co, to je život.“

Jsem rád, že jsi mne vzal s sebou sem, Davide. Tady se cítím... svobodný. Tady ode mne nikdo nečeká, že budu někým a něčím. Víš, není snadné být neustále Kidem Smrt'ákem. Tady na mne nikdo netlačí, abych dělal to jediné, co jsem kdy uměl.

Myslím, že to je to, co jiní lidé považují za dětství. Rád bych dostal šanci být konečně dítětem.“

„A dostal jsi ji,“ řekl David. „K čertu s Kamennou lvicí a celým podzemím, teď je čas radováněk! Tady můžeme být sami sebou, Kite. Žádný Moritur, žádný Letnikostrov, žádné výhonky starobylého rodu, žádný muž se žihadlem nebo Kid Smrt'ák, jen dva přátelé a konečně volní.“

„To nevydrží napořád,“ poznamenal Kit. „Víš to sám.“

„Vydrží, když budeme chtít,“ prohlásil David. „Když nebudeme chtít, nemusíme odtud nikdy odejít. Postrádáš něco z Golgoty?“

„Snad svým způsobem arény,“ odpověděl Kit. „Řev davu, pach čerstvé krve na písku. Řinčení mečů a radost v srdci, když nějaký nepřítel zenře tvou rukou. Je to ryzí touha otestovat si své schopnosti tím jediným správným způsobem, čili když ti jde o krk.“

„Nikdy nás neměli rádi,“ řekl David. „Myslím davy. Nelíbilo se jim, že bojujeme víc pro vlastní zábavu než pro jejich. Ostatně už jsme stejně v arénách dosáhli všeho, čeho dosáhnout šlo.“

„Všeho ne,“ odtušil Kit. „Nikdy jsem nedostal šanci postavit se Maskovanému gladiátorovi.“

„Zařad' to do složky s nápisem Neuzavřené případy,“ poradil mu David.

„Porazil bych ho.“

„Jo, pravděpodobně ano, ovšem to by tě k němu jeho manažeři museli pustit a o tom silně pochybuji. S osobou neporaženého šampióna arén je spojena spousta peněz, o počtách nemluvě. Ke konci byl velmi opatrný v tom, proti komu se postaví.“

Kit jen pokrčil rameny. David zadoufal, že tu záležitost nechá plavat. Kitovi by to sice nikdy nepřiznal, ale v hloubi duše byl rád, že arény opustili. Nelíbilo se mu, co to s ním dělá. Vždycky byl dobrým bojovníkem a byl na to zaslouženě hrdý, ale na krvavém písku před řvoucími davy v sobě objevil ponurou radost a uspokojení z vraždění a to ho silně dráždilo. Nehodilo se to k představě, kterou měl sám o sobě, o muži, jímž chtěl být, a měl z toho strach. Nakolik měl Kita rád, nechtěl se stát dalším Kidem Smrt'ákem. A tak při první příležitosti utekl na Tyrkysarii, aby se stal jiným člověkem, mužem prodechnutým mírem a klidnými radostmi. A i Kit tady, daleko od temných radostí, které ho ovládaly, možná najde vnitřní klid.

„Díky,“ řekl najednou Kit. „Zato, žeš mě sem přivedl. Za tvé přátelství. Víš, že to není snadné. Nikdy jsem si s přátelstvím nevěděl rady. Neměl jsem s tím žádné zkušenosti. Co si pamatuji, vždycky jsem byl jen já. A jediné, co jsem uměl, bylo zabít. Mě nikdo nikdy neměl rád ani mi nedůvěřoval, kdekdo mě jen využíval, abych mu získal to, čeho nemohl dosáhnout sám. Před tebou jsem nikdy žádné přátele neměl, Davide. Nikdy jsem doopravdy nežil, dokud jsi

mne nenačil žít ty.“

David se k němu natáhl, poplácal ho po rameni a pro ujištění mu ho ještě stiskl. „Dnes je příliš jasný den na tak temné myšlenky, Kite. Zapomeň na minulost. Tady se nikdo nestará o to, čím jsi byl, nic z tvé minulosti k nám nepronikne. Jsme svobodní, můžeme se změnit, můžeme být tím, kým být chceme. Pojď, dáme si závody zpátky na sídlo. Kdo prohraje, platí večer všem pití!“

„Beru,“ zvolal Kit, nahodil motory na plné obrátky, jeho letoun vystřelil a rychle nabíral rychlost. David vztekle, výsměšně zarval a vyrazil za ním. Společně zmizeli v dáli a do poklidného letního dne se šťastně rozléhal jejich bezstarostný smích.

Letouny nechali v jeskyních pod moriturským sídlem a beze spěchu stoupali rozlehlým starým domem nahoru. Cestou do sebe přátelsky rýpali, kdo vyhrál. Jako vždy byl výsledek tak těsný, že se nakonec shodli na remíze. Ani jeden ve skutečnosti na vítězství nelpěl, což byla pro oba nová zkušenost. Procházeli širokými kamennými chodbami směrem k velké jídelní síni a David se cestou spokojeně rozhlížel. Toto sídlo patřilo rodině Moriturů už celé generace a pobývalo na mnoha různých planetách. Když si Owen koupil lordství této planety, nechal tuto obrovskou stavbu kámen po kameni přenést na Tyrkysarii a znovu ji tu sestavit. Taková byla rodinná tradice – každá nová hlava klanu si pro své sídlo vybrala novou planetu. Ale David se tím nezatežoval. Tyrkysarie mu plně vyhovovala a těšilo ho bouřit se proti rodinné tradici, byť jen v takové drobnosti. Nechtěl být jen dalším Moriturim v pořadí.

Vynaložil spoustu času a energie na to, aby v sídle odstranil všechny stopy po Owenovi. Teď byl lordem on a nechtěl, aby komukoli cokoli připomínalo jeho předchůdce. A tak nechal veškeré Owenovy věci vyhodit nebo spálit a urputně se snažil zaplnit tu spoustu komnat a síní svými věcmi. Popravdě řečeno mu jeho harampádí připadalo v tom rozlehlém starém domě přeplněném cennostmi a trofejami generací Moriturů dost nemístné a ubohé, ale to by David nepřiznal nikomu kromě Kita.

Ostatně pro Davida bylo jediné podstatné to, že sídlo a planeta teď patřily jemu a až s tím bude hotov, nikdo po něj jakém bývalém lordovi už ani nevzdechne.

Kousek před jídelní síní jim odřízl cestu správce. David vrhl pohled na tlustý štos lejster v jeho ruce a hlasitě zasténal. Nenáviděl papírování a dával to správci jasně najevo, ale přesto trval na tom, že opravdu důležité záležitosti bude vyřizovat osobně. Správce sice řešil běžné věci samostatně, ale David nechtěl, aby rozhodoval v záležitostech, které byly jasnou doménou lorda z Tyrkysarie. Nevěřil mu. Když císařovna vykazala Owena, nepromarnil ten chlap jedinou příležitost na něj nasazovat, a ten, kdo zradil jednoho Morituriho, může klidně zradit i dalšího.

Správce byl jedním slovem šedivý. Byl vysoký, hubený jako lunt, měl šedé vlasy, chodil v šedých šatech a světu předváděl popelavě šedou, fádni tvář. Když mluvil, tak jen uctivě šeptal, oči vždy uctivě klopil k zemi, ale David se nikdy nemohl zbavit dojmu, že se mu ten chlap v duchu vysmívá. Tvářil se, že ho nezajímá nic jiného než udržování sídla v chodu a to jeho převzácné, nekonečné papírování, ale někdy budil dojem, že považuje sídlo za své a jednotlivé Moritury, kteří jím prošli, za pouhé návštěvníky. Moriturové přicházejí a odcházejí, číselo z jeho postoje, ale já a má lidé zůstáváme. Neustále se ládoval malými suchými kousky chleba, a když ho člověk nechal čekat, hlasitě praskal klouby na rukou. David se ho štilil, ale snažil se nedávat to najevo. Věděl, že bez něj by sídlo řídit nedokázal.

„Další papíry?“ povzdechl si odevzdaně. „Nemůže to počkat po obědě?“

„To jsi říkal už před snídání, lorde,“ pravil správce tím svým bezvýrazným, šedým hlasem. A titul jako vždy vyslovil jako urážku. „Pokud se vůbec něco změnilo, tak jen to, že od té doby tyto rozličné záležitosti spěchají ještě víc. Musím uctivě trvat na tom...“

„Dobrá, dobrá,“ přerušil ho David. „Hned tady kousek je v chodbě kancelář, že? Uděláme to tam. Ať je to opravdu důležité, jinak budeš znovu dělat inventuru veškerého stříbra. Kite, zůstaň se mnou. Když už musím trpět, ať trpí všichni.“

„Já bych si to nenechal ujít za nic na světě,“ odušil cynicky Kit. „Zbožňuji pohled na žílu, která ti naběhne na čele vždycky, když bojuješ s dlouhými slovy. Kromě toho věž, že utrpení brousí charakter. Nebo tak mi to alespoň tvrdili. Já bych na tom tak nelpěl. Kdokoli po mně chtěl, abych trpěl, je mrtvý a pod drnem. Někdy i pod více drny.“

V zatuchlé mřínové pracovně se David posadil k psacímu stolu a odhodlaně se pustil do papírování. Některé práci se prostě nedá vyhnout, pokud se člověk nechce jednoho rána probudit a zjistit, že byl podvodně obrán o veškerý majetek.

Nacházel zlomyslné potěšení v tom, že se podepisoval co možná nejnečitelněji. Přísně vzato by měl každé lejtro zapečetit voskem a vtisknout do něj erb z rodinného prstenu, jenže ten prsten má pořád ještě Owen, aby ho kat spral. David nařídil, aby mu vyrobili nový rodinný prsten, ale zbývalo mu ještě vymyslet konečné provedení. Ke konci už lejstra jen zběžně prolistoval, aby měl jistotu, že nepodepisuje rozsudek vlastní smrti. Z tolika hustě tištěných řádek ho bolely oči. Kit se posadil vedle něj a falešně si cosi pobrukoval. Kit rád zpíval, ale popravdě řečeno nedokázal zazpívat jediný tón. Nicméně protože se mu to nikdo neodvážil říct, zůstal v blažené nevědomosti netuše, že má hlas, jako když husa prdí do mlhy. A David neměl to srdce mu to říct. V tuto chvíli se Kit bavil tím, že tak upřeně zíral na správce, až se ten muž ve svých dokonalých oknoflíčkovaných střevících celý svíjel. Letnikostrov správce těžce znervózňoval. Letnikostrov znervózňoval opravdu každého.

David okázale podepsal poslední lejtro, s teatrálním povzdechem se opřel a zasmušile sledoval, jak správce úhledně srovnává papíry. Správce mu silně připomínal řadu jeho vychovatelů. Žádný z nich nevydržel dlouho, ale všichni se urputně snažili s různým stupněm úspěchu vtlouci do jeho vzpurné mladé mysli něco užitečných vědomostí. Ani jeden z nich si neodpustil neustále mu připomínat jeho intelektuálního bratrance Owena, slavného, byť nijak zvlášť významného historika. Owen mu byl neustále dáván za příklad všeho, co David nebyl a věděl, že nikdy nebude. Takže žádný div, že David cítil vůči svému staršímu bratranci upřímné pohrdání ještě dřív, než se vůbec setkali. Nebyli si nijak blízcí ani původem, Owenův otec Artur měl mladšího bratra Saula. Saul si vzal Elouise, jejíž sestra Margaret byla

Davidovou matkou. Za normálních okolností by David neměl nejmenší šanci na rodinný titul, jenže spousta Moriturů zabilo dědičné rodové zatížení zvané žihadlo dřív, než vůbec dospěli, takže když byl Owen postaven mimo zákon, David najednou shledal, že má titul a zodpovědnost, jakou by nikdy nečekal a ve skutečnosti o ni ani nestál.

Zejména když to jediné, co kdy musel z titulu Morituri dělat, bylo podepisování nějakých ztracených lejster.

Správce konečně zdvořile sklonil hlavu, čímž vyjádřil, že je pro tuto chvíli plně uspokojen, a David raději vyhodil pero z okna dřív, než změní názor. „Tak,“ prohlásil vzpurně, „mohu se teď jít konečně naobědvat, nebo v tomto sídle číhá ještě nějaký cár papíru, na který jsem dosud nenadrápal své jméno?“

„Toto jsou poslední dokumenty, lorde,“ řekl nevzrušeně správce. „Ale ještě tu na tebe čeká delegace sedláků. Slíbil jsi jim, že se s nimi sejdeš, lorde.“

„Opravdu?“ podivil se David a sraštil čelo. „To jsem musel být opilý.“

„Ať počkají, až se naobědváme,“ navrhl Kit. „Od toho to jsou sedláci.“

„Ne, Kite. Jestli jsem to slíbil, tak jsem to slíbil. Kde jsou, správče? V hlavní síni? Dobrá, veď nás. A neloudej se, nebo ti budu šlapat na paty.“

Správce mu složil poklonu tak přesně vykalkulovanou, aby se ještě tak tak dala akceptovat, a vykročil. David s Kitem se ploužili za ním. Kitovi hlasitě zakručelo v žaludku a on znechuceně zavrčel.

„Davide, vid' že mi na mé narozeniny dovolíš ho zabít?“

David se musel dát do smíchu. „Promiň, Kite, ale nakolik nerad to přiznávám, já ho potřebuji. On je tu jediný, kdo zná všechny vnitřní i vnější záležitosti o vedení sídla této velikosti.“

Já bych ani nevěděl, kde začít. Nahradit ho, to by byla hotová noční můra. On se udělal nepostradatelným a taky to ví, bastard jeden nafoukaný.“

„Proč se jdeme sejít s těmi sedláky. Vždyť přece nemusíme.“

„Ale musíme. Lépe řečeno já musím. Částečně proto, že chci, aby mě místní měli rádi. Owen se s nimi nikdy nezatežoval, což byl důvod, proč se neměl na koho obrátit, když ho císařovna postavila mimo zákon. To se mně nestane. A zadruhé, čím víc kontaktů a zpětných vazeb od místních mám, tím méně vlivu má správce. Chci, aby viděli autoritu ve mně, ne v něm. A konečně, poslední dobou sedláci nějak experimentují s drobnou místní demokracií a já je v tom chci povzbudit.“

„A k čemu to bude, sakra?“ Kit byl upřímně šokován. „Sedláci přece dělají, co se jim řekne. Od toho to jsou sedláci. Dovolit jim samostatně rozhodovat je jako koledovat si o problémy. Nikoli v neposlední řadě ze strany Kamenné lvice. Kdyby na to přišla...“

„Neudělá nic, dokud odtud budou přicházet potraviny,“ přerušil ho chladně David. „Říše je závislá na naší produkci a ona to ví. A pokud jde o to, proč sedláky povzbuzuji – obdivuji jejich odvahu a chápu, že potřebují trochu osobní svobody. A baví mě představa, že Kamenná lvice jen bezmocně pění. Kromě toho si podporou místní demokracie uděláme oko u podzemí. Neboj, Kite, já vím, co dělám. Podporovat sedláky a podkopávat správcovu autoritu znamená dozvídat se věci, které bych se jinak nedozvěděl. Mě nikdo nenachytá na švestkách jako Owena.“

Setkání proběhlo dobře. Sedláci se Davidovi a Kitovi uctivě poklonili, odříkali všechno, co odřikat měli a předložili pár skromných návrhů. David předstíral, že je chvíli zvažuje, a pak jim to odsouhlasil. Demokracie na Tyrkysarii se měla čile k světu, správce tiše pěníl a nakolik to mohl David posoudit, všechno na této planetě klapalo. Těšil ho pohled na šťastné sedláky a nešťastného správce. V hloubi duše byl člověkem prostých radostí. Sedláci, spokojení až na půdu, se znovu poklonili a celí šťastní a usměvaví odešli. David si dovilil vrátit se v myšlenkách k obědu. A právě v tu chvíli se správce vytasil se svým malým překvapením.

„Co myslíš tím další záležitost?“ zavrčel David. „Podepsal jsem všechno, co se nehýbá, a promluvil se vším, co se hýbá. Copak to nemůže počkat, až se najíme, zažijeme oběd a trochu si schrupneme?“

Správce nehnul brvou. „Obávám se že ne, lorde,“ pravil uhlazeně. „Obrátila se na nás samotná císařovna ve věci svých budoucích plánů s Tyrkysarii. Želobu musím říci, že tyto plány činí z tvých slibů sedlákům záležitost zbytečnou a bezpředmětnou.“

David se na správce ostře podíval. Tohle bylo poprvé, co slyšel o nějakých budoucích plánech s Tyrkysárií. A navrch císařovniných. Ve snu by ho nenapadlo, že císařovna vůbec tuší, kde se nějaká Tyrkysarie nachází. A jako lord této planety a jejího lidu se na něj kdokoli měl s jakýmkoli budoucími plány obracet v řádném předstihu. A ve správcově tónu bylo něco, co se mu ani trochu nelíbilo. Něco nadřazeného a jízlivého.

David se na něj zamračil a sesunul se zpátky do křesla. Jestli je to něco, s čím on podle správce nebude souhlasit, chtěl vědět, o co jde, hned teď.

„Dobrá, správče, pusť to na hlavní obrazovku. Podíváme se, copak nám to ta Železná čubka potřebovala osobně sdělit.“

Správce důstojně přikývl a šel to pustit. Na stěně před Davidem a Kitem se rozsvítila obrazovka a zlý sen začal.

Kamenná lvice poskytla slovní komentář, ale obrazový záznam byl dost jasný sám o sobě. Z Tyrkysarie se měla stát plně automatizovaná planeta, jedna velká továrna od pólu k pólu. Města, vesnice a rozlehlá pole měla zmizet pod míle dlouhými hangáry s dobyt看em ustájených ve stovkách ohrad nastavených nad sebou.

Zvířata se budou rodit v klonových sekcích, uměle krmit a žít jen krátce, porážet se budou hned vedle na jatkách, aniž jednou jedinkrát spatří venkovní svět. Krmit se budou hadicemi, provede se jim lobotomie, aby zůstala v klidu, porážet je budou stroje. Venkov už nebude vůbec zapotřebí. Statky a sedláci budou zbyteční. Všechno budou řídit počítače. Sedláci budou shromážděni a transportováni na jiné planety, kde budou využiti na tovární práce. Plánovaná produkce masa stoupne jen za první rok tisíckrát a návratnost investic se předpokládá do deseti let, spíš dříve.

A to byl plán Kamenné lvice s Tyrkysárií, budoucnost, kde pro lidské ruce nebylo místo. Závěr poselství tvořila počítačová simulace podoby nového světa. Krajina nekonečných ohrad a továren. Z jatečních spaloven, kde se z kostí, kopyt a dalšího odpadu vařil klíh, se valil hustý černý dým. V plně automatizovaném světě nepřijde nic nazmar.

Záznam skončil, obrazovka oslepla a správce si zdvořile odkašlal, aby na sebe upozornil.

„Nějaké dotazy, lorde?“

„Nepomátla se ta naše hlavička?“ zasténal David. „Copak si opravdu myslíš, že to strpím? To přece nejde, jen tak zničit celý svět a jeho kulturu! Místní lidé takto tradičně pro Říši pracují už celá staletí!“

„Jsou to jen sedláci,“ řekl netečně správce. „Jejich povinností a smyslem jejich existence je pracovat pro Říši – tady nebo jinde, to záleží na císařovně. Tato nová metoda pěstování dobytka bude mnohem efektivnější. Naplánoval jsem rozpočet na příštích deset let, pokud by tě to zajímalo.“

„Jdi se s tím svým rozpočtem vycpat! To, co plánuje, je odporné. Toto je lidský svět, ne nějaká odnož ze Shubu.“

„Měl bys na to být hrdý, lorde. Tyrkysarie má být první takovou planetou, má to být prototyp. Jakmile se tady prokáže, že se tento experiment vyplatí, budou podle ní transformovány všechny ostatní planety, které produkují potraviny. Tvé stávající bohatství obrovsky vzroste.“

„A koho to zajímá?“ vyletěl David a divže správci nosem nevypíchl oko. „Jaká je to zábava, řídit jednu velkou továrnu? Ne, dokud jsem tu lordem, tak se tady taková zvěrstva dít nebudou.“

„A jak tomu chceš zabránit?“ zeptal se Kit. „Je to císařovna. Ona rozhoduje. Když se s ní budeš přít, může tě prohlásit za zrádce stejně jako Owena.“

„Přece by doopravdy nezničila celou planetu,“ namítl David.

„Nebo ano?“

„Skoro jistě ano,“ odpověděl Kit. „Není tomu tak dlouho, co postavila mimo zákon planetu Tannim a nechala ji celou sežehnout. Pamatuješ?“

David se zachmuřil. Pamatoval si na to. Na císařovnin rozkaz zemřely miliardy lidí a celá civilizace shořela. „To byla politika. Tohle je obchod.“

Kit jen pokrčil rameny. „To je obvykle to samé.“

„To jo,“ souhlasil David. „Já vím, odkud vítr fouká. Já vím, proč se rozhodla začít právě s mou planetou. To je kvůli tomu, že jsem Morituri a Owen měl na Mlhosvětě takový úspěch. Jeho dostat nemůže a tak si vylévá vztek na mně, čubka jedna dětinská. Ne, Kite, nikterak nehodlám dopustit, aby jí to prošlo.“

„Co můžeš dělat?“ otázal se věčně Kit.

„Obávám se že nic, lorde,“ ozval se správce. Jeho tón byl uctivý jako vždy, ale David si byl jistý, že v jeho očích zahlédl jiskřičku temného uspokojení. „Císařovna si nikdy nepotrpěla na sentiment a já pochybuji, že by s ní pohnul jakýkoli protest.“

Jak tomu rozumím já, transformace potravinových planet je součástí procesu, který má zajistit Říši během plánované války s cizími rasami nepřetržitý přísun potravin. Jako takový se tento proces stává bezpečnostní otázkou a proto se nezpochybňuje. Bez výjimky.“

„Tys o tom věděl!“ zasyčel David. Oběma rukama popadl správce za naškrobenou náprsenku a přirazil ho ke zdi. „Ona by nemohla své plány dovést tak daleko, kdyby se nejdřív neradila s tebou! Potřebovala fakta a údaje toho druhu, k nimž máš přístup jen ty. Odpověz, sakra!“

„On nemůže mluvit,“ upozornil ho Kit klidně. „Škrtíš ho. Povol mu trochu, Davide, poslechneme si, co nám řekne. Zabít ho můžeš vždycky.“

David správce pustil a o krok ustoupil. Těžce funěl. Správce zalapal po dechu, ruka mu vyjela k hrdlu a zlostně se na Davida podíval. Po jeho podlézavosti nebylo ani stopy. „Ano, císařovna byla tak laskavá, že to se mnou konzultovala. Ze všech sil jsem se snažil být jí nápomocen, jak je ostatně mou povinností.“

Tys až dosud nebyl informován, protože jsi k té diskusi nemohl nijak užitečně přispět. A rovněž proto, že jsme od tebe očekávali přesně toto dětinské jednání. Nemůžeš nic dělat, lorde. Vůbec nic.“

„Mohu s tím jít za Sněmem lordů,“ řekl David. „A v případě potřeby i za Parlamentem. Já nejsem jediný, kdo je na tom osobně zainteresován. Žádný lord se nepostaví za to, aby se něco takového dělo na jakékoli jeho planetě. Jaká je to zábava být lordem, když člověk nemá lidi, kterým by mohl lordovat? Tohle nové efektivní hospodářství z nás nadělá pouhopouhé továrníky. Hokynáře! Ne, na tohle lordové nikdy nepřistoupí. Sakra, šel jsem sem kvůli klidu a odpočinku, ne abych dohlížel na to, jak se tento svět transformuje do jedné velké farmy pro intenzivní chov! Jdi mi z očí, správče! Je mi z tebe špatně.“

Správce se chladně uklonil a odešel. David se opřel o stěnu a ztěžka funěl. Kit se na něj zamyšleně podíval.

„Opravdu ji můžeme zastavit?“ zeptal se mírně. „Jestli z toho udělala otázku bezpečnosti...“

„Dobrá, pro začátek jí na tu zprávu pošlu odpověď, kterou si za rámeček nedá. Ona si myslí, že na mě může tlačit, protože nejsem lordem dlouho. Musíme ji zastavit, Kite. Tyhle plány podryjí postavení všech lordů. Ona se snaží zbavit nás moci a jako náhradu nám cpe prachy. Dobrá, tentokrát se přepočítala. Být lordem nemá nic společného s účty v bance. Naši sedláci byli vždy věrní v první řadě nám a teprve skrz nás císařovně.“

To je potenciální armáda, kterou může využít na obranu nás samých před říšskou agresí. K čertu, zachází to dál, než jsem si myslel. Tohle je tah proti základním právům a svobodám všech lordů! Budou-li naše planety ovládat počítače a budou-li naši sedláci rozptýleni do továren na tuctech planet, nemáme žádnou skutečnou mocenskou základnu. Jestli tohle Kamenné lvici projde, může zlomit moc lordů jednou provždy.“

„Ne všech lordů,“ namítl Kit. „Jen těch rodin, jejichž bohatství stojí na lidech a místech. Jiné klany jako třeba Vltchinové čerpají v dnešní době bohatství a prestiž z technologie.“

„Máš pravdu,“ řekl pomalu David. „Tohle postihne ty starší, tradičnější rodiny, které mají sklon císařovně oponovat, zatímco postavení mladších klanů, které mají sklon ji podporovat, to posílí. Sakra, je to nějaké složité. Odporně spleť a zamotané.“

Ach, k čertu, teď o tom už nemůžu víc přemýšlet. Cítím, že na mne leze fakt těžká migréna.“

„Pojďme se naobědvat,“ navrhl Kit. „Po dobrém jídle vypadá svět vždycky líp.“

„K čertu s obědem, já potřebuju panáka. Potřebuju spoustu panáků. Pojďme do města do hospody za Alicí a Jenny.“

„To zní dobře,“ zaradoval se Kit.

Vysoko na orbitě nad Tyrkysárií, aniž o tom měla většina lidí na planetě tušení, plul říšský křižník Elegance. Jeho velitel generál Shaw Beckett seděl nešťastně ve své soukromé kajutě a prsty bubnoval do křesla. Popravdě řečeno po tomto úkolu nijak netoužil, jenže císařovny rozkazy byly naprosto jasné a nezvratné a on jako správný voják udělá to, co se mu nařídí.

Nebude to poprvé, co splní rozkazy, které se mu nijak nezamlouvají, a těžko to bude naposledy. Tak už to v životě chodí za vlády Železné čubky, Kamenné lvice XIV.

Beckett byl mohutný a extrémně tlustý a křeslo pod každým jeho netrpělivým pohybem tiše zasténalo. Všichni pozvaní se zpozdili a on je nemůže nijak popohnat. Přehnaná starostlivost by se mohla vykládat jako slabost a toto nebyli právě lidé, před kterými by chtěl člověk vypadat jako slaboch. Okamžitě by toho využili. Beckett se podrážděně rozhlédl po své kajutě.

Měl chuť něčím hodit, ale neměl po ruce nic, co by nemělo nějakou osobní nebo sentimentální cenu. Beckett se na cestách rád obklopoval osobními předměty – aspoň kousek domova v cizině. Nu co, kdyby neměl mít ani generál právo na trochu domácího pohodlí, tak to by tedy rád věděl, kdo vlastně.

Zaobíral se tím, aby nemusel myslet na jiné věci. Blízká budoucnost toho přinese tolik, že je lépe na to nemyslet, dokud to nebude nutné.

Dveře zdvořile zacinkaly a ohlásily prvního hosta. Beckett zavrčel Dále, dveře se odsunuly a odhalily lorda Valentina Vltchina v celé jeho zvrácené nádheře. Byl oblečen v bezvadně střížených, oslnivě bílých šatech korunovaných dlouhým černým pláštěm se šarlatovou podšívkou. Protáhla úzká tvář byla bílá jako křída, až na silně nalíčené oči a široký karmínový úsměv.

Vlasy černé jako uhel, dlouhé po ramena, pečlivě nakadeřené, lokny silně napomádované a navoněné. V jedné ruce si nesl dlouhostopkatou růži s temně, skoro krvavě rudými okvětními lístky. Při pohledu na výhruzně trny na stonku sebou Beckett nedobrovolně trhl. Valentin chvíli vznešeně pózoval ve dveřích, aby mohl Beckett patřičně ocenit jeho entrée, a pak nonšalantně vstoupil do kajuty. Dveře se za ním zasunuly a Becketta krátce, leč opravdu silně bodl nepříjemný pocit, že je zavřený v jedné místnosti se smrtelným predátorem. Což také v podstatě byla pravda. Valentin se líně rozhlížel kolem sebe. Tmavě nalíčené oči zaznamenávaly rozličné zajímavosti a pak je všechny lehkým trhnutím jednoho načeměného obočí zavrhl. Vltchin předstoupil před Becketta a formálně se uklonil. Beckett na oplátku zdvořile sklonil hlavu, ale ani se neobtěžoval vstát. Zvednout celou tu masu z křesla vyžadovalo spoustu úsilí a jemu ani na mysl nepřišlo, že by Valentin Vltchin za takovou dřinu stál. Tučná ruka mávla k prázdnému křeslu a Valentin se do něj unyle svezl.

„Zdravím a vzdávám čest, drahý generále. Provedl jsi se svou kajutou překvapivé věci. Nelíbí se mi to. Ale můj vkus není příliš vážený.“

Beckett si jen odfrkl. „Pravděpodobně proto, že jsi zdegenerovaný zvrhlík skrz naskrz prolezlý drogami, který překročil mez, odkud se lze ještě vrátit, takže si pravděpodobně musíš hodit minci, když chceš vědět, jestli spíš či bdíš.“

„Pravděpodobně,“ souhlasil Valentin. „Mohu ti rovněž nabídnout nějakou maličkost, generále?“

„Nemůžeš,“ odmítl pevně Beckett. „Já nemám nejmenší zájem zatemňovat si mozek chemikáliemi, když nevím co dřív.“

„Jak úzkoprsé,“ nadhodil Valentin, delikátně si přičichl krůži a zlehka promnul jeden okvětní lístek mezi zuby. „Často shledávám, že ty pravé substance ve správném poměru a složení mohou být přímo požehnáním pro lidské myšlení, neboť vedou k větší jasnosti a lepšímu chápání. Takto jsem byl obdařen již mnohými vhledy, zatímco všichni kolem zůstali ztraceni v temnotách. Kdybys tak jen mohl vidět to co já, drahý generále, kdybys mohl vidět ty divy, které mi byly odhaleny. Cválám na svém rozšířeném vědomí jako na divokém koni a ubožejší duše zadupu pod sebe. Nicméně v tuto chvíli jsem ti plně k službám a umírám touhou vyslechnout si vše o naší misi.“

„Budeš muset počkat, až dorazí ostatní,“ odvětil Beckett suše, neboť se nehodlal nechat lákat do pastí. „Císařovny pokyny jsou naprosto jasné.“

„A Bůh požehnej císařovně,“ uzavřel to Valentin. Přehodil si jednu dlouhou, bíle oděnou nohu přes druhou a poklidně s ní pohupoval sem a tam. Jeho boty, vycíděné do vysokého lesku, se oslnivě blýskaly. Valentin Beckettovi silně připomínal perokresbu toho druhu, která se nachází ve slabikáři a pod ní je pravděpodobně napsáno slovo Zhýralost. Beckett si nemohl pomoci a musel obdivovat Valentinův klid, byť pravděpodobně pramenil z lahvičky s prášky. Po debaklu na Technu III. a totálním zničení továrny na výrobu nového vesmírného pohonu utrpělo jmění Valentina Vltchina ještě několik dalších ran a ten, kdo kdysi býval hlavou nejpřednější říšské rodiny a měl automaticky zajištěno místo po císařovně boku, byl teď u dvora nanejvýš trpěn a to ještě víceméně pro pobavení ostatních. Výroba nového vesmírného pohonu byla svěřena klanu Chojiro, který s ní musel začít úplně od začátku. To Kamennou lvice nijak nepotěšilo, chtěla nechat instalovat nový pohon u říšské flotily nejpozději večera.

Oba Vltchinové zodpovědní za fiasko na Technu III., Daniel a Stephanie, zmizeli a Valentinovi nezbylo než vzít vinu na svá bedra, což udělal s pokrčením ramen, potřásáním hlavou a okouzlejícím úsměvem. Takové věci se stávají. Každý jiný na jeho místě by byl totálně zničen, naprosto znectěn a velmi pravděpodobně by už nebyl tak úzce spojen se svou hlavou, jak býval zvyklý, ale Valentin Vltchin byl z tužšího těsta. Všechny finanční ztráty zahladil z vlastní kapsy, ani nemrkl, veřejně se řekl nezvěstného bratra a sestry a ze všech sil bojoval dál s tím málem trumfů, co mu ještě zbyly. Ukázalo se, že Valentin má přístup k tajným zdrojům mimořádně vyspělé technologie, což mu vyneslo dnešní místo tady a šanci ospravedlnit se v očích Kamenné lvice.

Valentin se nikomu nesvěřil s tím, že jeho zdrojem vyspělé technologie jsou ve skutečnosti odrodilé UI ze Shubu,

oficiální Nepřítel lidstva. Lidi by to jen zbytečně dráždilo.

Dveře znovu cinkly, na Beckettův pokyn se otevřely a ukázal se lord VeleHlt, První Válečník Říše a oficiální choť samotné císařovny Kamenné Ivce. Rovněž se o něm mluvilo – co možná nejdál za jeho zády – jako o Vdovaři. Vysoký, svalnatý a pružný jako kočka, oblečený ve své obvyklé černé a v bitevní zbroji. Poklonil se generálu Beckettovi a zdvořile kývl na Valentina.

Beckett se na oplátku rovněž uklonil. Vltchinovy dlouhé bílé prsty se přátelsky zatřepaly. Hlt předstíral, že to nevidí, pohodlně se usadil do křesla co nejdál od Valentina a natáhl si dlouhé nohy před sebe. Byl takovým tím neotřelým způsobem pohledný, ale z tmavých očí a neutuchajícího lehkého úsměvu vanul mrazivý chlad. Stejně jako Valentin i Hlt se během cesty stáhl do ústraní, zdržoval se ve své kajutě a mluvil jen se svým doprovodem. Beckett v duchu znechuceně ohrnul ret. Lord VeleHlt se pravděpodobně cítil být příliš významným na to, aby se zahazoval s níže postavenými. Ne, že by to Beckettovi nějak vadilo. To poslední, co by mu ještě chybělo, byl nějaký císařovnin choť, který mu nahlíží přes rameno a komentuje jeho práci.

Hlt se nikomu nesvěřil s tím, že ve skutečnosti není pravým Vdovařem, ale jen klonem originálu, vypěstovaným na příkaz císařovny. Lidi by to jen zbytečně dráždilo.

„Za jak dlouho začne operace, generále?“ otázal se Hlt chladně. „Byl jsem informován, že mí lidé jsou plně připraveni, vybavení a akceschopní.“

„Brzy, lorde Hlte,“ odpověděl Beckett. „Toto bude naše poslední zasedání. Čekáme jen na poslední účastníky.“ Dveře zacinkaly. „A doufejme, že to jsou oni. Dále.“

Dveře se odsunuly a zaplnil je kapitán John Mltchoun, vyšetřovatelka Krusta a bezpečnostní důstojník R. Oclmach. Vltchin a První válečník se v křeslech maličko narovnali. Tyto tři důstojníky ze slavného Bohatýra znali po celé Říši všichni, kdo vlastnili holoobrazovku. Jejich pestrá kariéra měla víc rozmarných křivek než nevěstina noční košile.

Měnili se z hrdinů ve vyvrhele a zase zpět tak rychle, že z toho někteří diváci utrpěli šok. Jejich současné postavení bylo poněkud nejasné. Na jednu stranu nesplnili úkol a nezajali toho nejdůležitějšího zrádce a štvance Owena Morituriho a navíc je rebelové potupně poslali domů, ale na druhou stranu naprosto jednoznačně sami zachránili domovskou planetu Golgotu před útokem tajemné a mocné cizí lodi.

Poslední zprávy o Bohatýrovi říkaly, že obléhá planety na Okraji, což je v podstatě trest, který si budou odpykávat, dokud se císařovna nerozhodne jim jejich hříchy odpustit. A teď byli najednou na Eleganci, daleko od své pověstné lodě. Beckett, Valentin a Hlt se jim zdvořile uklonili a nepokrytě na ně civěli dál.

Legendy z masa a kostí člověk nevidí každý den.

Mltchoun byl vysoký, hubený čtyřicátník, jemuž řídly vlasy, ale zato nabíral v pase. Nevypadal tak jako na obrazovce, ale v těsné kajutě působil silným dojmem. Všichni v místnosti věděli, že je to nebezpečný muž, ale teď také věděli proč. V tom muži spočívala chladná jistota a neochvějný klid. John Mltchoun věděl, kam jde, a jen hlupák by mu lezl do cesty.

Vyšetřovatelce Krustě táhlo na třicet, byla vysoká, svalnatá a mrštná a strach z ní šel jako z každého vyšetřovatele. Od dětství se cvičila ve zkoumání a zabíjení cizích ras či čehokoli jiného, co ohrožovalo Říši. Dokonce i teď, když klidně, lhostejně stála vedle Mltchouna, to vypadalo, že je připravena někoho zabít. Pravděpodobně holýma rukama. V bledém, nehybném obličejí planuly chladné modré oči, kaštanové vlasy měla ostříhané nakrátko. Nebyla krásná, ale měla v sobě určité děsivé kouzlo, svůdné i odstrašující zároveň. Stála po boku svého kapitána s rukama poklidně svěřenýma vedle zbraní, jako by tam patřila.

Po těch dvou tak božských bytostech musel pouhý smrtelník jako R. Oclmach nutně vyvolat zklamání a taky vyvolal. Byl to tichý, bezvýrazný muž, který vypadal spíš jako nějaký anonymní civilní sluha, než jako důstojník říšské flotily. To pravděpodobně s člověkem udělá povolání bezpečnostního důstojníka, dokonce i na slavném Bohatýrovi. Trochu nervózně postával za Mltchounem a Krustou a očima přeskakoval z jedné tváře na druhou, jako by čekal, že ho každým okamžikem pošlou ven.

A přesto tento nevýrazný mužík pomáhal vyvinout techniku k ovládání vražedných cizinců známých jako Grendelané a spolu s Mltchounem a Krustou přežil nebezpečné mise, které mnoho slabších povah zabily. Takže na něm muselo něco být. Beckett si v duchu poznamenal, že se hlouběji podívá na jeho původ.

I kdyby jen proto, aby zjistil, co znamená to R.

Pokynul těm třem, aby se posadili do zbývajících křesel, a oni tak učinili. Mltchoun s Krustou vypadali naprosto klidně, i když si Beckett nemohl nevšimnout, že drží ruce pořád nenápadně poblíž zbraní. Oclmach seděl na krajíčku a ruce měl pevně sepnuté, aby si nikdo nevšiml, že se mu třesou. Beckett si odkašlal, aby upoutal pozornost, a vzápětí toho zalitoval. V této společnosti to působilo slabošsky a nejistě.

„Když už jsme tu konečně všichni, přejdeme k závěrečné instruktaži. Svě rozkazy a operační cíle jste si všichni měli prostudovat cestou, teď získáte celkový obraz. Tyrkysarie se má převést pod přímé říšské velení z Golgoty a to veškerými nutnými prostředky. Místní populace provozuje zakázané formy demokracie, tvoří si vlastní politiku, řídí si život po svém a vzpírá se běžným říšským výnosům. Podle správce moriturského sídla se David Morituri, lord z Tyrkysarie, projevil jako slabý a neschopný pán, který znevažuje své povinnosti a úkoly a tuto velezradu nejenže nepotírá, ale ještě ji podporuje. Je prohlášen za zrádce a jeho lordství je zrušeno. Má být odvolán z úřadu a společně se svým druhem lordem Kitem Letnikostrovem dopraven na Golgotu před soud.

Očekáváme odpor. Morituri a Letnikostrov jsou pozoruhodní bojovníci a kromě toho se můžeme důvodně domnívat, že místní populace ve značné míře infiltrovali rebelští agenti. Proto je nutno celou populaci na Tyrkysarii zpacifikovat a za použití veškerých nutných prostředků zde zavést přímou říšskou kontrolu. Nedá se říct, jak je místní populace připravená a vyzbrojená, ale musíme počítat s nejhorším. Žádné riskování, žádné slitování. Toto má být trestná výprava a má být výstrahou ostatním. Počítá se s vysokou úmrtností.

Lord Vltchin bude velet říšským válečným strojům, asistovat mu bude profesor Vosk z golgotské univerzity. Profesor se bohužel dostavit nemohl, cestování mu zřejmě nedělá dobře.

Můžeme jen doufat, že se jeho stav zlepší, až ho dopravíme na zem. Lord Hlt bude velet pozemnímu vojsku, čili kompletní armádě, která vyčistí osídlené oblasti a připraví je pro obsazení dalším vojskem. Kapitáne, vyšetřovatelko a bezpečnostní důstojníku, vy jste osobně zodpovědní za zajetí Morituriho a Letnikostrova a přivedete je pokud možno živé. Její Veličenstvo si vzalo do hlavy, že je postaví před soud. Já budu fungovat jako styčný důstojník mezi těmito třemi operacemi a budu koordinovat váš postup. Lorde Vltchine, ty se budeš soustředit na městské oblasti. Lorde Hlte, ty se budeš věnovat hlavně roztroušeným venkovským komunitám. Dávejte si dobrý pozor, abyste o sebe nezakopávali. Chci tuto operaci provést početní převahou, systematicky a rozumně a s minimálním krveprolitím. Toto je trestná mise, ale mějme na paměti, že mrtvý sedlák nemůže pracovat. Tak, a teď pojďme probrat logistiku.“

Sezení se protahovalo, vyjasňovaly se detaily, vynořovaly se nové problémy a nacházela se nová řešení. Valentin všechny překvapil jasným pohledem na věc, zatímco Hlt byl naopak překvapivě zamlklý. Mltchoun s Krustou studovali poslední zprávy o Morituriho a Letnikostrovi a jejich posledních známých oblíbených místech. Oclmach byl zticha a jen ve správných okamžicích kýval.

Jako významná planeta produkující potraviny byla Tyrkysarie příliš cenná na to, aby byla sežehnuta, ale lid měl být stejně potrestán. Sedláci musí vědět, kde je jejich místo a co se stane s tím, kdo se povyšuje. Nejasným trumfem byl Valentin se svými válečnými stroji. Toto bude jejich první nasazení při velké válečné operaci. Císařovnu vždycky fascinoval potenciál válečných strojů a v praxi fungovaly dobře, ale jen pár bylo vyzkoušeno přímo ve víru bitvy. To Tyrkysarie změnil. A výsledek rozhodne o Valentinově budoucnosti u dvora a v Říši.

Konečně byl odsouhlasen poslední kompromis, vyjasněn poslední detail a stanoven válečný plán, s nímž byli smířeni všichni. Beckett omezil povzbuzující projev na nejmenší únosnou míru, všichni hlasitě pronesli Bůh žehnej císařovně a porada skončila. Všichni se sobě navzájem více či méně uctivě uklonili, vyměnili si nicneřikající úsměvy a šli si každý svou cestou. Hlt se vrátil ke svým vojákům, Valentin ke svým strojům a Mltchoun, Krusta a Oclmach do svých kajut. Mltchoun s Krustou byli hluboce zachmuření a Oclmacha bolel žaludek. O svém úkolu si nedělali žádné iluze. Morituri a Letnikostrov byli známí jako dva nejvražednější bojovníci v Říši a nebude jednoduché je přemoci, nemluvě o tom dostat je živé před soud. Ale tihle tři si získali pověst lidí, kteří dokážou nemožné, takže byli na tuto práci jako dělaní. Jejich odměnou – pokud přežijí – bude návrat Bohatýra z Okraje a přízeň císařovny.

„Nebýt mé posádky, poslal bych Železnou čubku k čertu.“ zavrčel Mltchoun a bylo mu fuk, jestli ho lodní bezpečnost slyší. „Já sebevražedné úkoly neberu. Podle mých nejlepších vědomostí nebyl ani Morituri, ani Kid Smrták nikdy v žádném souboji poražen. Sakra, vždyť nastupovali v arénách až už se jim nikdo nechtěl postavit.“

„S námi se ještě nestřetli,“ utrousila Krusta. „My je dostaneme, kapitáne. Ovšem za předpokladu, že je dokážeme lokalizovat před začátkem invaze. Pak už půjde všechno trapem k čertu.“

„Rád bych měl tvou sebedůvěru,“ povzdechl si Oclmach. „Nechápu, proč mě tady císařovna vůbec chtěla.“

„Ty jsi náš talisman,“ vysvětlil mu Mltchoun. „Jen se drž pěkně vzadu, my uděláme všechnu práci sami.“

„Rád,“ odušil Oclmach. Doufal, že ho neobviní ze lži. Věděl přesně, proč ho císařovna poslala na Tyrkysarii. Mltchoun s Krustou už nějaký čas vykazovali při plnění svých úkolů skoro nadlidské vlastnosti. Byli rychlejší, silnější a mnohem schopnější než měli právo být. Od té doby, co se na ztraceném Hádenu setkali se záhadným cizím vynálezem známým jako Silený labyrint, projevovali moc a schopnosti, které ohlédly se zázraky. Nemluvě o psionice. Císařovna neměla v úmyslu nechat nějaké divné espery s takovým potenciálem jen tak volně pobíhat, takže tato mise – očividně velmi nebezpečná – byla aranžována pro Mltchouna s Krustou a zejména tu mělo vyplavat na povrch vše, čím disponují. A Oclmach tu byl právě proto, aby je studoval a podával o nich hlášení.

Zavázal se k mlčenlivosti, protože se bál o krk, a to ho drásalo. Mltchouna a dokonce i Krustu považoval za své přátele, jenže se nemohl vzpírat rozkazům, které přišly přímo z Železného trůnu. A tak mlčel, trápil se, až z toho měl žaludeční křeče, vytrvale se pokoušel najít nějaký způsob, jak z toho ven, aniž by musel zabít buď císařovnu, nebo své přátele. Jestli jsou obdařeni nějakou zvláštní mocí, a Oclmach o tom nebyl tak pevně přesvědčen, mají určitě nějaký dobrý důvod držet ji v tajnosti. Oclmach jen doufal, že až nakonec zjistí, o co jde, bude to něco, co bude schopen začlenit do svého hlášení, zatím byl celý ustaraný a kdykoli na něj Mltchoun nebo Krusta promluvili, polekaně nadskočil.

„Do čeho jsme se to zase namočili?“ povzdechl si otráveně Mltchoun. „Placení úkladní vrazi se vším všudy, jen nám tak nřikají. Celý ten nesmysl s tím, že je máme přivést živé, aby byli postaveni před soud, je jen mlžení. Oni vědí, že nejsme schopni je porazit, aniž bychom je přitom zabili. Čeká se od nás, že je zabijeme, čímž se zabrání rozruchu z toho, že jsou dva lordové a hlavy úctyhodných rodin postaveni před soud.“

„Je to naše jediná možnost, jak dostat naši loď zpátky z Okraje,“ připomněla mu Krusta. „A jestli za to mají zaplatit životem nějakí dva podivní, já s tím nemám žádný problém. Zabijela jsem na rozkaz císařovny cizince i lidi už dřív a nepochybně budu zabíjet zas. Patří to k mé profesi.“

„K mě to nikdy nepatřilo,“ odvětil hluše Mltchoun. „Já jsem se nedal k flotile proto, abych zabíjel z politických důvodů.“

„Tak to jsi nevšedně naivní, kapitáne,“ utrousila Krusta. „Ve své podstatě vždycky bylo naší základní povinností porážet a zabíjet ty, které císařovna prohlásila za nepřátele Říše.“

„Měli bychom bojovat s opravdovými nepřáteli,“ namítl Mltchoun. „Morituri s Letnikostrovem, to je jen párek kluků, kteří roupama nevědí co dělat. Ti za celý život po nějaké politice pravděpodobně ani nevzdechli. Opravdoví nepřátelé Říše, to je rebelské podzemí. Owen Morituri se svými stoupenci. Kamenná lvice je nebere dost vážně. Ty jsi přece viděla, co se stalo na Vlkotském světě. Viděla jsi, co se stalo z Owena a jeho lidí. Ani nevím jestli to jsou ještě lidé. Ti jsou opravdu nebezpeční. A to je ten jediný důvod, proč tohle dělám. My prostě znovu musíme získat takové postavení, abychom mohli císařovnu chránit při nadcházejícím povstání. Ona nás potřebuje, ať to chce či nechce

přiznat.“

„Vy přece nemáte císařovnu rádi,“ řekl Oclmach.

„Sakra, císařovnu nemá rád nikdo,“ odsekla Krusta. „V nejlepším případě je to sladká psychopatka. Ale je to císařovna. Přisahal jsem na svou krev a čest, že jí budu sloužit a chránit ji až do konce svých dnů. Není-liž pravda, kapitáne?“

„Je,“ souhlasil Mltchoun. „Možná je to psychopatka, ale je to naše psychopatka. Naše císařovna. Kromě toho nemůže žít navěky a až odejde, Říše bude stát dál, jestli odvedeme dobrou práci. My jsme věrní trůnu bez ohledu na to, kdo na něm sedí. Chráníme Říši přes všechny její chyby, protože všechny ostatní alternativy jsou horší. Bez centrální moci na domovském světě, která vládne všemu, by se všechno rychle rozpadlo a všechny světy by sklouzly zpátky do barbarství a masových hladomorů. A nezapomínejme na různé vnější hrozby. Musíme být silní a organizovaní, abychom se byli schopní postavit cizincům, až přijdou. Luxus rozdílných názorů si už nemůžeme dovolit. Není-liž pravda, Oclmachu?“

„Cože? Ach jistě, je. Musíme být loajální. Za každou cenu.“

Valentin Vltchin se vrátil do svých kajut sám. Byly prázdné, strohé a nehostinné, což Valentinovi velmi vyhovovalo. Pro něj bylo vždy to, co se odehrávalo v jeho hlavě, mnohem zajímavější než cokoli, co se dělo ve vnějším světě. V tuto chvíli byl příjemně obluzen, ale nic víc. Potřeboval si něco promyslet.

Posadil se do svého oblíbeného ušáku a zapnul masážní program. Nejlépe se mu přemýšlelo, když bylo dobře postaráno o jeho tělo. Utrhl si z dlouhostopkaté růže jeden vypasený, dužnatý okvětní lístek, strčil si ho do úst a zamýšleně žvýkal.

Rodina je v těžkých nesnázích a jako vždy je na něm, aby je z toho všechny tahal. Když klan Vltchinů přišel na Technu III. o továrnu na výrobu nového vesmírného pohonu, přišel také o kontrakt na jeho výrobu, ale Valentinovi dosud zůstaly tajné kontakty s odrodilými UI ze Shubu. A nepřekonatelné technologie vysoké úrovně, které mu UI dodávaly, mu nabízely cestu ven z této překerní situace. Něco z toho věnoval Kamenné lvice jako ukázkou své ceny a projev loajality a pak poukázal na to, že díky své zběhlosti v technických záležitostech je dokonalým adeptem na velitele válečných strojů při jejich první praktické zkoušce. Jak prosté – rázem byl zase v přízni.

Jistě, trvání této přízně závisí na tom, jak dobře si stroje na Tyrkysarii povedou, ale v tomto ohledu Valentin žádné problémy nečekal. Usmál se a po bradě mu stekla purpurová šťáva růžového lístku. Rozum měl břitký a jasný a byl tak sladěný sám se sebou, že přímo cítil, jak mu na rukou rostou nehty. Nic se nemůže pokazit. Uspěje. To je jeho osud. Těšil se, až uvidí, co jeho kovová armáda udělá s těmi ubohými sedláky. Bude ve městech šířit krev, oheň, smrt a zkázu v rozsahu, který je nový dokonce i pro něj. Zhluboka se nadechl. Tolik zábavy.

Když se tady na Tyrkysarii předvede dobře, bude klanu Vltchinů svěřena výroba válečných strojů a on zase bude moci zaujmout místo po boku Kamenné lvice, které mu právem náleží. Nelíbilo se mu být jen bezvýznamným lordem. To uráželo jeho vytrýbený útlocit. A jak staří nepřátelé jásali, když upadl v nemilost. V jeho zdánlivé slabosti viděli šanci vyříditi si staré účty. Nejlépe krvavě. Jen jen se třesou na to, až tady na Tyrkysarii zklame, a pak kolem něj budou u dvora kroužit jako žraloci přitahovaní pachem krve ve vodě. Valentin si jen opovrživě odfrkl. Však on si na všechna ta jména vzpomene, až se zase dostane k moci.

Jistě, jsou tu ještě další problémy. Od debaklu na Technu III. jsou jeho sestra Stephanie a bratr Daniel nezvěstní. To je dobré i špatné zároveň. Dobře v tom smyslu, že už se nemotají kolem něj, takže mu nemohou vrazit kudlu do zad, a špatně v tom, že nemá jistotu, co chystají teď. Daniel se bezpochyby vypravil hledat mrtvého otce, který byl naposledy viděn jako elektronicky ovládaná mrtvola ve funkci vyslance UI ze Shubu. Daniel si zřejmě myslí, že je otec ještě naživu, a chce ho zachránit.

Valentin upřímně doufal, že se Daniel mylí. Nijak netoužil zabíjet otce znovu. Ale kdyby UI zabily Daniela, pravděpodobně by se daly přesvědčit, aby vrátily jeho tělo v podobě Přízraku válečníka nebo Fúrie. Měl by tak u dvora cenného spojence, u něž by mu neprekážel rozum.

A Stephanie zmizela beze stopy. Vypadalo to, že o ní nikdo neví a Valentinovi to vrtalo hlavou. Jeho sestra nepatřila zrovna k těm tichým a hloubavým povahám. A už vůbec by se to od ní nedalo čekat po takovém neúspěchu. Ta by se rozhodně chtěla někomu pomstít. Ať byla, kde byla, Valentin neměl nejmenší pochyby, že kuje pikle s cílem ztrpčít mu život. Tak už to u nich v rodině chodilo. I když v jejím případě spíš kulhalo, Stephanie neměla trpělivost na skutečné intriky. Prozatím Valentin rozeslal agenty, aby ji našli, a nařídil jim, aby mu ji dopravili zpět. Nejlépe v několika menších pytlích.

Další mouchou v polévce byl profesor Ignácios Vosk, kybernetický expert z golgotské univerzity. Protože právě on vyprojektoval většinu válečných strojů, které budou nasazeny na Tyrkysarii, byl Valentin nucen smířit se s jeho asistencí, i když věděl, že profesor je tu ve skutečnosti jen jako slídil, který ho má špehovat a zjistit, odkud pochází ta nová revoluční technologie, kterou Valentin dodal. Žádnou skutečnou hrozbu však pro Valentina nepředstavoval. Ten neměl šanci proniknout do tajemství shubské technologie. Dokonce ani Valentin se svým chemicky rozšířeným vědomím nezvládl víc než řídit systémy.

Přesto se ten muž ukázal jako velmi rušivý element, takže Valentin podnikl určité kroky, aby ho ten dobrák při práci na Tyrkysarii nerušil. Velmi... žertovné kroky. Valentin se spokojeně usmál. Dovede své stroje na Tyrkysarii k vítězství.

Napadne města, srovná je se zemí a Kamenná lvice si ho opět oblíbí.

A pak ať se mají jeho nepřátelé na pozoru.

Muž, který ve skutečnosti nebyl lordem Velehltem, zachmuřeně přecházel ve své kajutě sem a tam. Tohle bude poprvé, co se pokusí velet vojsku v bitvě, a on se na to ani trochu netěšil.

Připravoval se na to, jak nejlépe mohl, aniž by to bylo podezřelé, ale sebevětší množství teoretických znalostí nemohlo

nahradiť osobní zkušenost. Originální Hlt vedl vojsko do bitvy mnohokrát a s velkým úspěchem, ale originální Hlt byl zabit na Hádenu rovněž známém jako Vlkotský svět. A aby se na to nepřišlo, musí teď hrát jeho roli on, jeho klon. Musí být Hltem a jednat jako on. Má řídit pacifikaci sedláků a Kamenná lvice mu dala velmi jasně najevo, že musí být úspěšný za každou cenu. Na sedláky musí tvrdě, vždyť je to jejich chyba, že mají nápady, které jejich postavení nepřísluší.

Muž nyní známý jak Hlt si zhluboka povzdechl a posadil se.

Den sotva začal a už taková honička jen proto, aby se udržel na místě. Musí být neustále na špici, všechno se naučit a přitom ve všem všudy působit dojmem zkušeného válečníka. A k tomu všemu mu ještě nevěří jeho vlastní vojáci.

Originální Hlt byl zjevně nějaký netvor, tvrdý a nelítostný, vždy připravený obětovat vlastní lidi, kdyby mu to mělo zajistit vítězství. Tím si také vysloužil důvěrnou přezdívku Vdovař. Nový Hlt si nebyl jist, nakolik se mu to zamlouvá. Rozhodně nesouhlasil s marněním lidských životů. Jenže jestli nebude jednat požadovaným způsobem nebo se tak přinejmenším alespoň tvářit, mohlo by to v lidech vyvolat podezření, že není tím, za koho se vydává.

Dvorem už táhnou určité zvěsti... A kdyby se někdy přišlo na to, že je klon, jeho krátký život by rázem dospěl ke krutému konci. Klon, který nahradí vlivného a mocného muže, to byla nejhorší noční můra všech lordů.

Nicméně mu Kamenná lvice slíbila, že jestli to zvládne, jestli zpacifikuje sedláky, získá kontrolu nad produkcí potravin a dovede své vojsko před očima všech k vítězství, odmění ho lordstvem na Tyrkysarii. David Morituri přišel o tyto výsady v okamžiku, kdy dopustil, aby na jeho planetě vypučely zárodky demokracie. To lordství nebude nic moc, Kamenná lvice měla s Tyrkysarii plány, které z lordství udělají čestný titul, ale na druhou stranu Hlt dobře věděl, že i když má u dvora jako První válečník a oficiální choť vysoké postavení, lord bez panství není nikdy opravdovým lordem. Tyrkysarie by to všechno změnila. A kdyby se zvýšila produkce, stal by se z něj nakonec jeden z nejbohatších mužů Říše. Takže rozhodně má o co hrát.

Pohodlně se v křesle opřel a zavřel oči. Kéž by tak snadno mohl nechat zmizet zbytek svého světa. Valentin Vltchin byl problém, bez kterého by se docela dobře obešel. Vltchin a originální Hlt se potají zapletli s golgotským podzemím a měli pár společných zážitků, o nichž on jako klon věděl jen velmi málo.

Pokaždé, když mluvil s Valentinem, riskoval, že se prozradí, že nezachytí nějakou zastřenou narážku na společný zážitek, takže se pokud možno držel od Vltchina dál a nechal ho, ať si o tom myslí, co chce. Určitý odstup se od něj očekávat dal, protože originální Hlt golgotské podzemí zradil a vydal bezpečnostním složkám. Ale co ještě dalšího může Valentin o originálním Hltovi vědět? Originální Hlt po sobě nechal rozsáhlý deník, ale přirozeně existovalo mnoho věcí, které z rozumu či opatrnosti nezaznamenal, protože záznam by mohl být nalezen a využit proti němu. Hlt si ztěžka povzdechl. Život klona je sám o sobě dost komplikovaný, a co teprve když byl jeho originál záluďný, intrikářský a licoměrný zmetek.

Novinář Toby Zlokh, za svých šťastnějších dnů známý jako Toby Trubadúr, dorazil spolu se svým kameramanem Flynnem na planetu Tyrkysarii ve velké dřevěné přepravce označené nápisem STROJNÍ SOUČÁSTKY. Sestup z orbity ve tmě a lezavé zimě, která panovala v nákladní lodi, se vystupňoval ve zlý sen skládající se z nárazů a přibývajících podlitin. Toby se svinul do klubička, kolena si přitiskl k hrudi a hlavu ke kolenům, aby co možná nejmíň narážel do víka, zuby nehty se držel, čeho se dalo, a v duchu smolil opravdu jedovatý nekrolog pro toho bastarda, který přišel s oním geniálním nápadem, jak ho propašovat na Tyrkysarii.

No v podstatě si za to mohl sám. Po traumatech, slzách a tvrdé dřině při natáčení ve třech válečných zónách po sobě by s Flynnem žebronili o jakoukoli reportáž, která by se dala točit, aniž by se po nich střílelo. Podzemní rada jim nabídla prostý zemědělský zapadák, který leží stranou všech bojů, Toby s Flynnem se mohli přetřhnout, kdo řekne rychleji ano. Konečně pro jednu úkol, který vypadal vcelku jasně a prostě.

Udělat studii mírumilovné venkovské společnosti na Tyrkysarii v současné době ohrožené stoupající mechanizací zemědělských planet. Ukázat, že jsou ohroženy staleté tradice a životní styl bezmocných venkovanů, že to vše smete lhostejná říšská správa – prostě věci toho druhu. Byl to přesně ten druh reportáže, který by Toby udělal levou rukou. I když pár soukromých výhrad k tomu měl. Podle jeho zkušeností mají staré uzavřené venkovské komunity sklony degenerovat co do výběru partnerů i názorů a nakonec odolávají všem změnám, dobrým či špatným. Výsledkem jsou rodiny, které mají dohromady jeden palec a IQ pokojové teploty. Oblíbené sporty jsou žádat krávu bližního svého, házet kočky z vysokých domů, aby se zjistilo, jestli dopadnou na nohy, a upalovat čarodějnice. Nebo novináře, není-li vhodná čarodějnice po ruce. Ale i s tím vším je Tyrkysarie rozhodně lepší než Technos III., Mlhosvět či Haceldama. A tak si Flynn sbalil pár kousků nejrajcovnějšího prádla, Toby si naplánoval řádný oddech a jen tolik práce, aby se neřeklo, a nastoupili na loď na Tyrkysarii. Poprvé Toby nabyl dojmu, že se situace vyvíjí hrubě nesprávným směrem, když je kapitán vzal do nákladového prostoru a ukázal jim velkou dřevěnou přepravku, na jejímž boku se skvěl cyklostylovaný nápis STROJNÍ SOUČÁSTKY.

Po věčnosti strávené ve tmě, tichých kletbách a tu a tam nejistotě, kde je nahoře a dole, nákladní loď konečně dosedla. Nastalo dlouhé, nervy drásající čekání, a pak byla přepravka, vyložena – praštili s ní o zem tak, jak to Toby rozhodně nepovažoval za nutné – a nakonec bylo slyšet, že loď odlétá. Toby čekal ve tmě a nervózně se potil. Skrz škvíry proudilo trošičku světla, ale těžko se dalo říct, kde se vlastně nacházejí nebo jestli jsou někde poblíž nějaké přátelské ruce. Podle všeho, co Toby věděl, mohli být klidně obklopeni davem po zuby ozbrojených celníků bez sebemenšího smyslu pro humor. Bedna se najednou otřásla, na víko zaútočily sochory, vypáčily ho a kdosi ho odsunul. Dovnitř vtrhly jasné sluneční paprsky. Toby instinktivně zvedl ruku, aby si zaclonil obličej. Oči mu na prudkém světle zaslzely. Nějaká mozolnatá ruka ho popadla a zvedla a Toby najednou shledal, že se dívá na veselou, přátelskou tvář. Toby by ho nejraději zlíbal, ale neudělal to. Nechtěl podsouvat Flynnovi nějaké nevhodné myšlenky.

Na Tyrkysarii se schylovalo k večeru a mezi šerými mraky prorážely tmavě rudé stíny. Rychle se smrákalo a

ochlazovalo, vzduch byl nehybný a bylo ticho. Toby s Flynnem se procházeli před Dakerovic chalupou, aby vyhnali z nohou a zad křeče.

Vzduch byl úžasně průzračný, čistý a voňavý, pokud člověk nepočítal hutné pachy, jimiž přispívala domácí zvířata a jejich trus. Chalupa byla velká, kamenná, s primitivními okapy a doškovou střechou, a tak stará, že si nikdo ze současné rodiny nemohl vzpomenout, jak stará vlastně je. Toby jen jasně věděl – a to mu nemusel nikdo říkat – že toto je přesně ten druh domu, který má záchod jen venku. Prohlížel si chalupu s úsměvem, trousil zdvořilé poznámky a v duchu si říkal, že uvnitř je určitě zatracený průvan.

Ani okolní krajina nebyla zrovna to, nač se těšil. Byla tu převážně vřesoviště s červeným a bílým vřesem – pastviny pro nesčetná stáda dobytka, které se táhly až k obzoru. Napohled vypadala krajina celkem příjemně, ale naprosto pustě. Rozhodně ne jako místo, které by si člověk vybral pro zahálčivou dovolenou. Toby si v duchu povzdechl a věnoval se zase svým hostitelům. Adrian Daker, hlava rodiny, podsaditý chlápek s prošedivělým ježkem, mazanýma modrýma očima a neutuchajícím přátelským úsměvem stočeným kolem hliněné dýmky.

Měl jen slabounký venkovský akcent a jeho obličej vlastnil veškeré obvyklé náležitosti a všechny na správných místech.

Jeho manželka, statná, rudolící, pihovatá žena s vlasy jako plamen, zvaná Diana, překypovala životem a pohostinností a rozveselila Tobyho slibem tolika dobré venkovské stravy, kolik jen dokáže sníst.

Když byli Toby s Flynnem konečně schopni stát rovně a nešukat sebou, odvedli je Dakerovi do kuchyně a usadili je ke stolu. Adrian s Dianou čile pobíhali kolem a připravovali večeři. Adrian prostřel na těžký dřevěný stůl oslnivě bílý ubrus a stydlivě rozestavěl cosi, co byly zjevně nejlepší talíře a příbory, používané jen pro hosty. Diana střežila černou pec jako kvočna kuřata, neustále nadzvedávala poklice, kontrolovala obsah hrnců a ujistňovala Tobyho s Flynnem, že by měla teplé jídlo hotové, jen nést na stůl, ale podzemí bylo velmi neurčité, pokud šlo o dobu jejich příchodu. Tomu Toby rozuměl. Rebelská rada ho svou výkonností vskutku nikdy neohromila.

Opřel se a spokojeně se rozhlédl kolem sebe. Kuchyň byla malá, ale nepůsobila stísněně, a bylo tu příjemně teplo a útulno. Police na zdech byly k prasknutí přečpané celoživotní sbírkou tretek očividně ruční výroby. Některé byly překvapivě roztomilé a nemravné. Adrian odněkud vykouzlil kamenný džbán s hustým tmavým jabčákem a štědře nalil do porcelánových džbánek v podobě tlustého starce. Adrian jim vysvětlil, že jsou známe jako Tobyho krajáče a všichni se rozchechtali, jen Toby na tom nic vtipného neviděl.

S lidmi sdílelo kuchyň několik zvířat, které tu zjevně měly zvykové právo. Byli tu tři psi s šedobílými čumáky, připraveni na to, aby hlídali a zaháněli ovce, půl tuctu různých domýšlivých koček a párek přihlouplých kuřat, která pobíhala po místnosti a do všeho narážela. Ta projevila nezřízený zájem o Tobyho a Flynnovy kotníky a zvědavě je oklovovala. Psi s nadějí natahovali čumáky a čuchali, co se vaří, ale byli vcelku dobře vychovaní a víc si nedovolili. Jeden z nich přišel k Tobymu, posadil se před něj, tlapkou ho pohladil po noze a pak mu položil hlavu na kolena, aby ho Toby podrbal.

Toby tak opatrně učinil. Neměl moc zkušeností se zvířaty v uzavřeném prostoru. Ale psí ocas začal bušit do kamenné podlahy, takže Toby usoudil, že to udělal správně. Vlastně se mu to docela líbilo. Flynn pro změnu okouzluje kočky. Dvě se mu stulily na klíně, třetí mu hřadovala na rameni.

Flynn jim vyprávěl veselé nesmysly a ony na oplátku šťastně předly. Tobyho jen trochu dráždilo, že ta prokletá zvířata vypadala, jako by Flynna opravdu poslouchala.

Konečně přišlo jídlo, prosté, horké a spousta. Toby dospěl k názoru, že v životě nic lepšího nejedl, řekl to nahlas a vysloužil si tím další obrovský přídavek. Zvládl ho v rekordním čase a právě vážně uvažoval o třetím, když přišel moučník. Těžký čokoládový náky s hustou bílou čokoládovou polevou. Tobyho napadlo, že snad zemřel a dostal se do nebe. Nakonec dospěl do bodu, kdy už se ani do něj nic nevešlo. Opřel se, povolil si opasek o další díрку a spokojeně si povzdechl. Vypadalo to na opravdu velkolepou reportáž. Adrian Daker se na něj vesele zazubil.

„Hned jak jsem tě uviděl, tak jsem poznal, že jsi člověk, který má jídlo rád. Neboj, synku, dokud budeš u nás, bude tě manželka krmit jaksepatří. Ráda vidí, když někdo její pokrmy umí patřičně ocenit.“

„Znamenité,“ ozval se zpod koček Flynn. Přidal si ode všeho jednou a byl naprosto spokojen.

„A to je jen část toho, o co přijdeme, jestli bude mechanizace pokračovat dál,“ řekl Adrian vážně. „Přijďme o tento způsob života. Prosté jídlo a prosté radosti, proto však neméně důležité. Jestli je na těch zvěstech jen trochu pravdy, tak je ohrožen celý náš způsob života. Doufám, že to ve vaší reportáži jasně ukážete.“

„Bude mi potěšením,“ odpověděl Toby. „Myslím, že začnu nějakými záběry tebe a tvé rodiny obstarávající statek. Kolik vás tuje?“

„Sedm synů, tři dcery,“ odpověděla vesele Diana. „Kluci jako buci a děvčata jako jedle. Chlapci jsou ještě venku, obdělávají klu, uvidíte je později. Liz a Meg pracují ve městě, ale zítra zaskočí, aby vás pozdravily. Děvčata jsou k světu, pokud to tak mohou sama říct. Už by byly vdané, nebýt tak vybíravé.“

Myslím, že vy dva gentlemani...

„Nech je na pokoji, matko,“ řekl Adrian a kolem očí mu naskočily vrásky. „Proto tu nejsou. Máme ještě jednu dceru, Alici, ale tu, myslím, moc neuvidíte. Tu okouzluje mladý Morituri a ona tráví většinu času s ním.“

„Jaký je?“ zeptal se Toby. „O něm tu máme taky něco natočit.“

Adrian jen pokrčil rameny, vzal tmavý, aromatický tabák a začal si cpát dýmku. „Vypadá celkem neškodně. Pohledný, bohatý a naštěstí pro nás vcelku nemá zájem zasahovat do místních záležitostí. Myslím, že on je to nejlepší, v co jsme mohli doufat. Pro nás je to tak trochu čest, že mu naše Alice padla do oka.“

„To je nezajímavé, otče,“ ozvala se Diana, předklonila se a opřela se buclatými lokty o starý dřevěný stůl. „Oni chtějí vědět, jak si vede naše místní demokracie. To je to, proč se o nás golgotské podzemí zajímá, že? Takže: zkoušeli jsme štěstí, už když byl Morituri Owen, zjišťovali jsme, co nám může projít. Owenovi to bylo jedno. On v té době nic moc neznamenal. Tomu ke štěstí stačila jeho milénka a studia, s námi se zatěžovat nechťel.“

Správce z toho nebyl příliš nadšený, ale bez Owena nezmohl nic. Začali jsme v malém, přidávali jsme jedno drobné vítězství k druhému, až jsme se dostali tam, kde jsme dnes. Máme pravidelné volby do městských úřadů a o sedlačení a dobytku se z větší části rozhoduje na místní úrovni. Co jsme začali sami uzavírat dohody s přepravními společnostmi, všichni vydělávají mnohem víc. Teď si o svém životě rozhodujeme sami natolik, jak je to jen v Říši v dnešní době možné. Správce z toho není nadšený, zato David Morituri nás ve skutečnosti podporuje. I když by mě překvapilo, kdyby věděl jen polovinu toho, co se ve městech a na venkově děje. On a jeho mladý přítel Letnikostrov se mnohem víc zajímají o lov, pití a holky. Ne nutně v tomto pořadí.“

Ona i její manžel se přitom spokojeně uculili. Tobyho to moc nepřesvědčilo. „Řekněte mi něco o tom Letnikostrovovi.“ Adrian se poprvé za celou dobu zamračil. „Nemáme ani ponětí, co si o něm myslet, co, matko? Vypadá dobře. Je zdvořilý.“

Nedělá se důležitějším, než by člověk čekal. Ale... je nějaký studený. Těžko říct, co se mu honí hlavou. Jednou sem přišel s Davidem vyzvednout naši Alici. Psi se na Letnikostrova jen podívali a zalezli pod stůl. A nevylezli, dokud nebyl pryč. Abych byl upřímný, tak trochu se mi chtělo udělat to samé. V očích měl něco, že jeden nevěděl, jestli ho obratem zabije nebo ne. Nepřekvapilo by mě, kdyby v něm bylo plno zloby.“

„U dvora ho nazývají Kid Smrták,“ poznamenal tiše Flynn.

„Usměvavý zabiják.“

„Nemohu říct, že by mě to nějak překvapilo,“ odpověděl Adrian a zachmuřil se, jak hledal ta správná slova. „Ne že by udělal nebo řekl něco, co by člověka mohlo urazit, ale... jestli tohle není nebezpečný chlap, tak jsem v životě žádného neviděl. Člověk nechápe, co na něm Morituri vidí, ale vypadá to, že jsou si dost blízcí. Jsou pořád spolu.“

„Na můj vkus až trochu moc blízcí,“ poznamenala Diana.

„No tak, matko...“

„Myslíš, že Morituri bude mít nějaké námitky proti tomu, že jsme tady?“ zeptal se Toby.

Adrian povytáhl obočí. „Myslel jsem si, že s podzemím sympatizuje?“

„To ano. Ale v poslední době se trochu... distancoval. Předpokládám, že tak to s člověkem dopadá, když dostane absolutní moc nad celou planetou.“

„Já pochybuji, že by kvůli vám byl jen na okamžik zanedbával své kratochvíle,“ poznamenala Diana. „Ale myslím, že uděláme líp, když správce na tu dobu, co tu budete, něčím zaměstnáme. Je to zlý, nepřátelský chlap. Skrznaskrz oddaný Říši.“

Klaní se všemu, co má titul, a nás komanduje, jako by sám měl modrou krev. Myslí si, že je něco víc než my. Nafoukaný hlupák. Pamatuji si na něj, vyrůstal na statku ani ne dvacet mil odtud. Nu co, jen se vy dva pusťte do práce. My už zařídíme, aby vás nikdo nerušil.“

„Už se těším, až to bude hotové a já to uvidím,“ poznamenal Adrian. „Manželka a já jsme vaši velcí fanoušci. Ta vaše reportáž z Techna III. byla velmi působivá.“

„Vy jste to viděli?“ podivil se Flynn a nenápadně přesvědčoval další kočku, aby mu nelezla na hlavu.

„Máme holoobrazovku,“ odpověděl Adrian. „Abyste věděli, tady nejste mezi žádnými burany.“

Z vedlejší světnice se ozvalo hlasité cinkání. Adrian s Dianou překvapeně vzhledli. „My o vlku... To je signál podsvětí,“ řekl Adrian. „Znamená to, že přichází nějaká zpráva. Musím říct, že jsem nic nečekal.“

„Já si myslím, že si jen chtějí promluvit s těmhle dvěma,“ prohlásila Diana. „Že chtějí zjistit, jestli se sem v pořádku dostali.“

„Nepochybně, matko. Jen to zkontroluji.“

Vstal a poklidně bafaje z dýmky se odebral do sousední světnice. Když se o chvíli později vrátil, dýmku měl v ruce a klid z jeho tváře zmizel.

„Raději tam zajděte sami,“ řekl Tobymu a Flynnovi. „Chtějí s vámi mluvit. Matko, zavolej chlapce dovnitř. Uděláme dobře, když se pořádně připravíme. Nastanou nám zlé časy.“

Diana beze slova vstala a zamířila ven. Toby s Flynnem se zbavili koček a psů a šli za Adrianem do sousední světnice, kde byla obrovská holoobrazovka přes půl zdi. Z obrazovky na ně hleděla jakási neznámá tvář. Strohý výraz nezakryl velké starosti.

„Zlokhu, Flyne, musíte okamžitě planetu opustit. Už tam pro vás není bezpečno.“

„Proč?“ vyhrkl Toby. „Co se stalo? Ohrozili jsme Dakerovy? Dozvěděla se o nás Říše?“

„Tohle už není podstatné,“ odpověděl obličej. „Přijde mizérie, která postihne celou Tyrkysarii, a možná už to začalo. Odejděte, dokud to jde. Říšská vojska mohou udeřit každým okamžikem kdekoli na planetě. Stevie Blankyty už jsou na zemi a budou nás zastupovat u místních rebelů. Teď by měly jít směrem k vám, zkuste se s nimi spojit. Pokud se vám to nepodaří, zkuste se dostat do sídla. Možná, že vás Morituri dokáže ochránit, než se nám podaří zařídit vám bezpečný odlet.“

„Ale proč?“ vyhrkl Toby. „Co se děje?“

Na obličej dolehla únava, mluvčí byl najednou ztrhaný, jako by mu došly síly. „Císařovna postavila Davida Morituriho mimo zákon za to, že dovolil sedlákům experimentovat s demokracií.“

Na celé planetě má být vyhlášeno stanné právo a vynuceno všemi potřebnými prostředky. Celá populace se považuje za povstalice. Všichni muži, ženy i děti na Tyrkysarii mají být uvězněni a pak vyslýcháni, souzeni, vyhnáni nebo popraveni. Ne nutně v tomto pořadí. Na orbitě nad Tyrkysarii jsou tři říšské křižníky a další jsou na cestě. Vojsko už přistává. A císařovna povolila rozsáhlé nasazení válečných strojů. Bude to tvrdé, kruté a krvavé, a to opravdu velmi brzy. Vypadněte odtamtud. Hned.“

Obrazovka oslepla. V kuchyni hlasitě štěkali psi, vycítili, že se něco děje. Toby s Flynnem se na sebe podívali. „Nu dobrá,“ řekl Flynn co možná nenuceně. „Tak to by bylo, pokud jde o naši snahu vyhnout se válečným zónám. Jdeme“

do sídla?“

„To bych řekl. Stevie Blankyty mohou být kdekoli a do sídla to nemáme daleko. Cestou bychom možná mohli pořídit nějaké záběry z boje. Jen tak, abychom tu nebyli úplně zbytečně. Bože, jak bych byl rád, kdyby alespoň jednou šlo všechno podle plánu.“

Flynn jen pokrčil rameny. „To je život. Rozhodně tedy náš život. Měli bychom se rozloučit se svými hostiteli a vydat se na cestu. Nevíme, jak blízko už vojsko je.“

Vrátili se do kuchyně. Psi vzrušeně pobíhali kolem. Kočky hřadovaly na vysokých policích a všechno to sledovaly moudrýma, vědoucíma očima. Adrian Daker mezitím odsunul těžký stůl stranou a otevřel tajná padací dvířka v podlaze. Pod nimi byly dřevěné schody, které vedly do tajného sklepa. Adrian právě vylézal z tmavé díry s náručí zbraní. Klidně kývl na Tobyho a Flynna a hodil zbraně na stůl vedle těch, které už vynosil.

Byla jich spousta, převážně staré, střelné, k tomu krabice s municí a navíc pár energetických pistolí. Na chalupnickém stole vypadaly velmi působivě, ale Toby věděl, že to není nic ve srovnání s invazní armádou podpořenou válečnými stroji.

„Raději odtud vypadněte, chlapci,“ řekl Adrian. „Tady bude brzy pořádně horko. Vypadá to, že povstání začne o něco dřív.“

„Budeš tu v bezpečí?“ zeptal se Toby.

„Stejně jako kdekoli jinde,“ odpověděl Adrian a rychlými, zkušenými pohyby strhával z pistolí ochranná pouzdra.

„Budou potřebovat celou armádu, aby to tu dobyli. Mám tu matku a chlapce, Říše za dobytí naší země draze zaplatí bolestí a krví.“

Tohle je po nesčetné generace půda Dakerů a oni nám ji nevezmou, dokud bude zbývat jediná kulka a jediný Daker, který by ji vypálil. Jděte hned, dokud je ještě klid. Vydejte se odtud rovnou na sever a dostanete se do sídla. Ve stájích za domem najdete letoun. Energetické krystaly jsou trochu slabé, ale většinu cesty by měly zvládnout. Držte se nízko a snažte se, aby vás nikdo neviděl. Místní neví, kdo jste, a nakonec by po vás mohly pálit obě strany. Hodně štěstí, chlapci.“

Vchodové dveře se rozletěly a dovnitř vtrhla vyděšená Diana s vytřeštěnýma očima a s komunikátorem v ruce a rozčileně jim ho strkala pod nos. „Nemůžu chlapce sehnat! Kanál je volný, ale nikdo z nich neodpovídá!“

Kdesi v dálce uslyšeli explozi. Adrian popadl ze stolu pistoli a všichni vyběhli ven. Venku padal soumrak. V podvečerním tichu byla jasně a čistě slyšet palba z energetických pistolí. Po vřesovištích bezhlavě pobíhal splašený dobytek. Někde daleko kdosi ječel. Diana Daková přistoupila ke svému muži. Adrian si tiskl pistoli k hrudi jako talisman.

„Mí chlapci,“ zašeptal Adrian. „Mí nebozí chlapci...“

Dva nejnebezpečnější muži, David Morituri a Kit Letnikostrov, spali na podlaze v hospodě jménem Pohoda. Někaké dobré duše přes ně přehodily pláště místo pokrývek, ale oni to ani nezaznamenali. Morituri si ze spaní něco mumlal a skřípal zubama, pravděpodobně ho rozčiloval nějaký sen. Letnikostrov spal klidně, tvář měl bezstarostnou jako nevinné dítě. Vědět to, nepochybně by ho to velmi udivilo. Kousek od nich u dlouhého dřevěného stolu seděly u poloprázdných korbelů piva dvě pohledné dívky a s dobromyslnou shovívavostí se dívaly na spící. Alice Dakerová a Jenny Marshová, přítelkyně těch dvou slavných podřimujících mladíků.

Alice byla vysoká, štíhlá rusovláska se skvostným poprsím.

Neboli, jak s oblibou říkával David, balkónem, z nějž lze recitovat Shakespeara. Měla velký úsměv, živé oči a dost trpělivosti na to, aby snesla Morituriho smysl pro humor, který byl tu u tam dost prostoduchý. Oblečená byla v nejjemnějším hedvábí, šperků měla, že by si mohla otevřít vlastní obchod, a vůbec hýřila posledními módními výstřelky včetně make-upu. Všechno pozornosti od Morituriho. Byla to dobrá posluchačka, neúnavná tanečnice a znala všechny texty těch nejlepších písní, zejména těch oplzlých.

Její přítelkyně Jenny byla vysoká, přízračně bílá, s vlasy havraní černí, ostrými rysy a ještě ostřejším jazykem. Měla štíhlou, téměř chlapeckou postavu a dost temperamentu na to, aby vystačilo pro menší město. Rovněž byla oblečená podle poslední módy ni nejdražšími doplňky, pozornost Letnikostrova. Často se usmívala, ale nahlas se rozesmála jen málokdy, a neustále byla ve střehu, aby nepropásla nějakou velkou šanci. Což byl pro chvíli, jak se zdálo, Letnikostrov. Schylovalo se k ránu, byly už skoro tři hodiny po půlnoci. Končil další dlouhý večer plný popíjení, hýření a všeobecných radovánek v míře, kolik jen tělo vydrželo. Protože platil Morituri, neměli nouzi o přátele, kteří se k jejich tahu připojili, ale všichni flamendři už jeden po druhém, zmožení pitím či únavou, vyvrávorali ze dveří a nabrali směr k domovu. Majitel hospody to nakonec ve dvě v noci vzdal, zamkl a šel spát a zbylé opilce nechal, ať se o sebe postarají sami. Nebylo to poprvé, co to takhle dopadlo, ale u nich nemusel mít starost, že mu vybilí kasu. Nakonec podlehl i Davidova a Kitova odolná konstituce a vyžádala si spánek. Ale než aby se vlekli celou tu dlouhou cestu domů, zvraceli z letounu a hádali se, kterým směrem letět, raději upadli na podlahu a usnuli. Alice s Jenny přizpůsobily tempo pití dlouhé zkušenosti a teď byly v tom příjemně rozjímavém stádiu opilosti, kdy by jít si lehnout vyžadovalo příliš mnoho úsilí. A tak seděly, tiše rozebíraly poslední flám a možná byly kapánek otevřenější než obvykle.

„Bože, já mám hlad,“ povzddechla si Alice. „Myslíš, že na bani zůstalo nějaké jídlo?“

„Jestli ano, tak bych se ho nedotýkala,“ odvětila Jenny. „Sice nevím, co do těch svých pirohů dává, ale nikdy jsem tu neviděla jedinou krysu. Dalamánky jsou gumové, v polévce mu vždycky něco plave a jeho bufet patří mezi to, co lidi přivádí k zuřivosti. Řekla bych, že to vyrábí někde po tmavých koutech, když se nikdo nedívá.“

„Ale pivo má dobré. I víno. I brandy.“

„Aby ne, za ty ceny.“

„Co se staráš?“ opáčila Alice vesele. „Z naší kapsy to nejde.“

„To je fakt,“ usoudila Jenny. „To je velká pravda. Myslím, ti chlapci jsou přece jen k něčemu dobří.“ Podívaly se na spící pár. Alice něžně, Jenny naprosto lhostejně. Kit si ve spánku uprdl. S dívkami to ani nehnulo.

„David je fajn,“ řekla Alice konečně. „Je hezký, ohleduplný když chce, a pekelně bohatý. A mám ho pro sebe. O místní volby se nestará a o rebely taky ne, jako by v takovém zapadákově nic neznamenal. Není samá práce, povinnosti a politika. Užívá si, směje se a baví se. Proč nemohou být takoví místní chlapci?“

„Sedláci,“ utrousila přezíravě Jenny. „Ti nás nedocení. Nikdy si nás nevážíli. Nikdo z nich nevidí dál než do příštího telení nebo příštích žní. Nevědí, co je to styl a velký svět, nezajímají se o nic, co je doopravdy důležité. A nikdo z nich se neumí chovat k dívce jako k dámě. Bože, jak já to tady nenávidím! Chci odtud vypadnout, chci pryč z téhle díry, z tohoto města a z celé téhle smradlavé planety. Kit mě vezme na Golgotu. On to ještě neví, ale vezme. On je můj lístek odtud.“

„Nechápu, jak s ním můžeš vydržet,“ řekla Alice. „Jo, je to Davidův přítel, takže na něm musí něco být, ale přísahám, že někdy, když se na něj podívám, naskočí mi husí kůže. S ním je potíže. Je nebezpečný. Říká se, že v Aréně zabil spoustu lidí.“

„To David taky,“ odušila Jenny. Dopila pivo a praštila korbelem o stůl. „Bože, jak ráda bych chodila do Arény! Dívat se, jak muži bojují a umírají pro mé potěšení. Přímě tam, na vlastní oči, ne na obrazovce. A Kit ve skutečnosti není tak špatný. Je dost velkorysý a nic po mně nechce. V posteli je sice trochu výstřední, ale co, vždyť je to aristokrat. Ne, že by mi to vadilo. Sama jsem ho pár věcí naučila.“

„Výstřední?“ opáčila Alice. „Co tím myslíš?“

Jenny se na ni vesele zazubila. „No, snad stačí říct, že Kit je vždycky raději, když mě vidí zezadu.“

„Jenny!“ Alice se snažila vypadat šokovaně, ale nezvládla to. Společně se uchíhtly a střelily pohledem po chlapcích.

„A co David?“ zeptala se Jenny nakonec. „Má nějaké libůstky nebo nelibůstky?“

„Vlastně ne,“ odpověděla Alice. „Upřímně řečeno si myslím, že s dívkami zatím moc zkušeností neměl. V nejneobvyklejších momentech je najednou celý stydlivý. Ale myslím, že mě má rád. Chci tím říct, doopravdy rád. Drahoušek.“

„Kit ne,“ odušila Jenny. „Za což jsem mu upřímně vděčná. Emoce by náš vztah jen komplikovaly. Mně jde o to, co od něj můžu dostat, a on to ví. Užíváme si hezké chvílky, dobrý sex a jinak žádné závazky. Myslím, že Kit by si s láskou ani nevěděl rady. Pravděpodobně by ho to jen mátl.“

„Jsou si s Davidem velmi blízcí,“ poznamenala Alice a maličko svařila čelo. „Nakolik mě má David rád či někdy mě dokonce miluje, jsou si s Kitem tak blízcí, jak já nikdy nebudu. Je to jako by... ani jeden z nich nikdy předtím neměl opravdového přítele. A přesto David doopravdy miluje mě. Já jsem ta, se kterou se ožení. I když to ještě neví.“

Jenny se na ni ostře podívala. „Svatba? Na to zapomeň, holčičko. Na to zapomeň. Venkovská holka a lord, hlava klanu? Takové věci se stávají jen ve špatných holoslaďácích. My nejsme sňatkový materiál, Alice. My jsme pro pobavení se vším, co z toho plyne. Máme z toho trochu legrace a všechny příjemnosti, které z toho můžeme vytřískat. Aristové s holkama jako my mohou flámovat, ale nikdy si nás neberou. Ti se páří jen mezi sebou.“

„No dobře, tak možná ne přímo sňatek,“ couvla Alice. „Ale mohla bych být jeho milénka. Konkubína. Nebo nějaké slovo přijatelné zdvořilé v dnešní době. Aristové se žení z politických důvodů nebo pro uchování rodu, ne z lásky. To všechno souvisí se spojenectvím, výhodami a čistotou rodu. Nikdy s láskou. Možná bude mít jeho jméno některá jiná žena, ale já budu mít jeho srdce.“

„I když není tak dobrý v posteli?“

„Však já ho to naučím,“ odvětila Alice.

„Znamená to, že ve skutečnosti nejsem tvůj malý hřebeček“ otázal se David.

Dívky polekaně vzhledly. David se podepřel na jedné ruce a upřel na ně kalný zrak.

„Jak dlouho už jsi vzhůru?“ vyjela na něj Alice.

„Docela dlouho,“ odvětil David. „Je velmi zajímavé, co dívky povídají, když si myslí, že je nikdo neslyší.“

„A co Kit?“ zeptala se Jenny. „Ještě spí?“

„Jak by tu mohl někdo spát, když se tu vedou takové řeči?“ ozval se Letnikostrov, posadil se a rukou si prohrábl rozčuchané vlasy. Několikrát si olízl rty a pak se zašklebil. „Přísahám, že mi každou noc vleze něco do huby a tam to chcepně. Musím se něčeho napít.“

„Nemusíš,“ zadržela mu to Jenny. „Jdi zase spát a nejdřív se vyspi z toho, co už v sobě máš.“

„Opravdu mě máš ráda?“ zeptal se David. Mžoural na Alici jako výr.

„Ano,“ odpověděla Alice s úsměvem. „Copak jsem ti to už tolikrát neřekla?“

„Já to potřebuju slyšet znovu a znovu,“ odvětil David.

„Opravdu si nejsem jistý.“

„Všichni muži chtějí být milováni,“ pravila Jenny. „To je slabost, z níž se dá hodně vytěžit.“

„Já ne,“ prohlásil Kit. „Ani bych nevěděl, co si mám s láskou počít.“

„Jo, ale ty jsi podivín,“ podotkl David.

Chlapci se na sebe vesele usklíbli, odhodili pláště, které měli místo pokrývek, a poněkud ztuhle se vyhrabali na nohy. Potáclí se v kalném mlžném oparu mezi opilostí a kocovinou. Posadili se každý ke své dívce a nalili si ze džbánu na stole pivo. Bylo teplé a zvětralé, ale tak už to v životě občas chodí. Bar vypadal nevlídně, střízlivě a prázdně, číselka z něj mrazivá lhostejnost k celému světu, naprostá nezúčastněnost v těchto brzkých hodinách mezi tmou a svítáním. David si řádně přihnul ze svého korbele a protáhl obličej.

„Bože, to je ale hnus. Přísahám, že mi patro pokaždé zhořkne, když má noha vstoupí na toto místo.“

„Kde jsou všichni?“ otázal se Kit. „Já jsem se právě začínal rozjíždět. Mohl bych to táhnout celou noc, kdyby se mi chtělo. Dal bych si nějakou menší akcičku.“

„Jsem tu,“ ozvala se Jenny.

„Myslel jsem skutečnou akci. Chybí mi boj a souboje, které jsme měli na Golgotě. Tady nikdo za boj nestojí. Jaký má smysl být nejlepším šermířem, když nemám možnost to předvést?“

„Kdo říká, že jsi nejlepší?“ opáčil David. „Možná znáš kdejaký trik, ale já mám žihadlo.“

„V nejbližších dnech si to budeme muset vyjasnit,“ souhlasil Kit.

„Jo,“ souhlasil David. „V nejbližších dnech.“

Vesele se na sebe zašklebili a dali si další lok. „Upřímně řečeno,“ pokračoval David, „neměl jsi prolévání krve v arénách už dost? Tím chci říct, že naše spotřeba protivníků za ten krátký čas na krvavém písku byla vysoká až až.“

„Toho není nikdy dost,“ odpověděl Kit. „Jenže tady člověka pořád něco... rozptyluje.“

„To ráda slyším,“ ozvala se Jenny. Vzala Kita kolem ramen a on se na ni usmál.

„Na Golgotu si můžeme zaskočit vždycky. Na návštěvu,“ řekl David. „Mrknout se, jestli bychom v arénách něco neschraстili. Vždycky se najde nějaký ubohý hlupák, který si myslí, že to s mečem umí.“

„A co my?“ nadhodila Jenny.

„Co co vy?“ opáčil Kit.

„Jestli jdete vy, tak chceme jít taky,“ objasnila mu to Alice.

„Vám by se to nelíbilo,“ řekl David.

„Proč?“ naježila se Jenny. „Protože jsme venkovanky? Protože nejsme dost blazeované, abys nás předvedl svým vzácným přátelům a rodinám?“

„No, v podstatě ano,“ souhlasil Kit.

„Trhni si,“ zavrčela Jenny.

„Možná později,“ usoudil Kit.

„Můžete nás všechno potřebné naučit,“ navrhla Alice. Davide, prosím. Vždycky jsem toužila po domovském světě.“

„Uvidíme,“ prohlásil David. „Když budeš hodná, tak ano.“

„Ale já jsem velmi hodná,“ vyhrkla Alice. „Nepamatuješ?“

Vesele se na sebe zazubili. Jenny se zlostně podívala na Kita, ale ten ani nehnul brvou. Konverzace mohla nabrat různé obraty a pravděpodobně by také nabrala, kdyby přímo před hospodou právě neztroskotala vesmírná loď. Ti uvnitř zjistili, že se něco žene, podle dlouhého kvílení přetížených motorů přímo nad sebou. Kvílení se blížilo. Všichni čtyři poněkud nejistě vstali, otevřeli okno a vyhlédli ven. Vzduch venku byl svěží, chladný a střízlivý, slunce se právě chystalo vyjít. Šedivou oblohu postříkala krev. A skrz mraky se dolů řítila hořící loď a motory vyly.

„Kdo to, k čertu, je?“ otázala se Alice.

„Nevidím na ní žádné označení,“ řekl chladnokrevně Kit. „Ta není tvoje, že ne, Davide?“

„Pochybuji. Nemá můj erb. Kromě toho podle mě nikdo neví, že jsem tady. Ať je to, kdo je to, žene se dolů pekelným tempem.“

Tak mě napadá, že by pro nás bylo mnohem bezpečnější, kdybychom od toho okna odešli. Jestli ta loď někde tady ztroskotá, budou úlomky lítat všude.“

„Myslím, že ji ještě mají pod kontrolou,“ usoudila Jenny. „Víceméně.“

Hořící loď se mihla nad hospodou a z burácení motorů jim zalehlo v uších. Podlaha se otřásala a z trámového stropu se sypaly proudy prachu a pilin. Všichni instinktivně sklonili hlavy, ale než stihli něco víc, loď se obrátila a namířila si to zpátky.

Motory škytly, zhasly, loď se zřítíla a spíš ztroskotala než přistála na nádvoří před hospodou. Země se otřásla, až všichni čtyři opadali. David vstal první. Odemkl vchodové dveře a vyběhl en. V hlavě se mu pletly jakési zmatené myšlenky o tahání raněných z trosek, ale jak vyběhl ze dveří, na místě ho zastavila vlna horkého vzduchu z hořící lodi. Rukou si zaclonil obličej. Valil se z něj pot. Chtěl tam jít, ale tělo neposlechlo a ucukávalo před tím i pekelným žářem. Zezadu ho někdo chytil a vtáhl zpátky do výčepu. Někdo jiný zabouchl dveře a odřízl je od žáru.

„Na to zapomeň,“ vyjel na něj Kit a pustil ho. „Z tohoto se nikdo živý nedostane.“

„To si piš, že ne,“ ozvala se Jenny od okna. „To musíte vidět.“

Všichni se rozběhli k ní. Venku na nádvoří šlehal z lodě plameny vyšší než hospoda. Ale kdosi uvnitř lodě otevřel nouzový vchod a z něj se vynořily dvě postavy. A právě když se tam David s přáteli díval, zdálo se, že se plameny od poklopu odtáhly. Na začouzenou dlažbu seskočily dvě ženy stejné tváře a zamířily k hospodě. Hořící peklo okolo se jich zjevně ani netklo.

„Já ten obličej znám,“ uvědomil si Kit. „To jsou Stevie Blankyty.“

„Jak to, k čertu, dělají?“ zeptala se Jenny.

„To jsou klony, že?“ vyhrkla vzrušeně Alice. „Ještě nikdy jsem žádné klony neviděla!“

„Jestli sem jdou hledat nás, tak jsme v pěkné bryndě,“ zašeptal David Kitovi. „Dlužíme podzemí spoustu hlášení. Rebelská rada se mohla docela dobře rozhodnout, že je zapotřebí nám připomenout, abychom se drželi stranické linie.“

„Nebo – vzhledem k tomu, kolik toho víme o rebelských plánech – sem Blankyty poslali, aby nás umlčely,“ napadlo Kita.

„Pálí ti to, Davide. Nakonec z tebe ještě udělám paranoika.“

„Takže dobrá,“ řekl David. „Hospoda má zadní dveře. Navrhují, abychom je použili. Hned.“

„O co jde?“ podivila se Jenny. „Ty ty lidi znáš?“

„Já před nikým neutíkám,“ vzepřel se Kit. Jenny naprosto ignoroval. „Kromě toho jsou jen dvě.“

„Dvě ohňové bitevní esperky úplně stačí na to, aby z téhle hospody udělaly hromádku popela spolu s každým blbcem, který je zrovna uvnitř. To jsou elfky, Kite. Esperská Svobodná fronta. Radikální křídlo radikálního křídla. Ty berou zajatce jen tehdy, když mají hlad.“

„Můžeme je zabít,“ navrhl Kit.

„Fajn. Ty odpráskni tu nalevo a já prásknu do bot. My nemůžeme bojovat, Kite, my musíme myslet na dívky. Dobrá, ukecáme je k smrti. Ještě nikdy nikdo nenařkl Stevie Blankyty z obzvláštní bystrosti. Jsou impulsivní, psychotické a vražednější než opravdu špatně naložený hádoid, ale ne bystré. Když vezmeme rozum do hrsti, možná bychom je dokázali ukecat.“

Kit si jen odfrkl. „Mnohem raději bych je zabil.“

„To já vím,“ odušil David. „To je tvá odpověď na cokoli. Ale tvůj obvyklý přístup není příliš účinný proti někomu, kdo ti může roztavit meč pouhým pohledem.“

„Dobrý postřeh,“ utrousil Kit. „Dobře, promluv s nimi. A já se zkusím proplížit kolem nich a dostat se na ně zezadu. Jen tak, pro jistotu.“

„To už mi připadá jako plán,“ souhlasil David.

„Počkejte,“ vyhrkla Alice. „Vy je znáte? Zasllechla jsem slovo podzemí. To jsou rebelky?“

„Skvělé,“ řekla Jenny. „Vždycky jsem se chtěla setkat s nějakým rebellem odjinud.“

A pak všichni zmlkli. Dveře se rozletěly a do výčepu vstoupily dvě rebelky stejné tváře. Mladé ženy v odřených kožených kalhotách pobitých kovovými cvočky, ověšené řetězy, na špinavých tričkách heslo Zrozena ke Zkáze. Obě byly malé a podsadité, na nahých pažích se bouřily svaly. V dlouhých tmavých vlasech měly vetknuto plno barevných pentliček a stejnými barvami si pomalovaly obličej. Mohly by být hezké, nebýt strohé, nebezpečného pohledu v očích a zamračených výrazů. Krátce kývly na Morituriho, výhružně sjely pohledem Letnikostrova a dívky ignorovaly.

„Jsem Stevie Jedna,“ oznámila žena vlevo. „Toto je Stevie Tři. Neplet' se si nás, nebo se rozzlobíme.“

„Přesně tak,“ pravila Stevie Tři. „Jakmile nás poznáte, zjistíte, že jsme opravdu každá jiná.“

„Rád vás zase vidím,“ začal David. Přičinlivě se snažil o nenucený tón a úsměv. „Copak vás přivádí tak daleko?“

„Ty,“ odpověděla Stevie Jedna. „Ale tu ruku z meče můžeš klidně sundat. Letnikostrove, to je ten nejhorší pokus proplížit se kolem někoho dozadu, jaký jsem kdy viděla. Klid. Přišly jsme vám na pomoc. Mízérie, která se na vás žene, je opravdu zásadní, Morituri. Byl jsi postaven mimo zákon.“

Davidovi spadla čelist. Slyšel, jak se dívky překvapením zajíklly, ale v první chvíli nebyl mocen slova. Jako by ho někdo praštil do břicha a vyrazil mu dech. „Co chceš říct tím, že jsem byl postaven mimo zákon?“ vypravil ze sebe nakonec.

„Chci tím říct, že Kamenná Ivce chce tvou hlavu na stříbrném podnose,“ pravila Stevie Jedna. „Tvůj majetek je zabaven. Tyrkysarie ti už nepatří a velká odměna čeká na kohokoli, kdo Kamenné Ivci přinese tvou hlavu, pokud možno oddělenou od těla, aby ti Železná čubka mohla plivnout do očí.“

„Ale proč?“ zasténal žalostně David. „Choval jsem se dobře. Nijak jsem na sebe neupozorňoval, tak jak jsme se dohodli.“

„Je to vlastně směšné,“ usoudila Stevie Tři. „Já si myslím, že Kamenná Ivce dokonce ani neví, že jsi rebel. Chce, abys zemřel, protože jsi podporoval místní demokracii a protože ses stavěl proti jejím plánům na mechanizaci této planety. Neměl jsi být vůči svému správci tak otevřený. A už vůbec jsi neměl vyhrožovat Sněmem lordů. Kamenná Ivce to nazývá spiknutím proti koruně. Všichni ostatní lordové se mohou strhat, jak předvádějí, že s tebou nemají nic společného. Vědí, odkud vítr fouká. Naštěstí pro tebe jsou Alice rodiče rebelové. Ti nám řekli, kde tě najdeme. Špatná zpráva je, že nás říšské lodě cestou dolů napadly a střílely po nás jako divě.“

Takže na to, že naskočíš a odletíš, můžeš zapomenout. Všichni jsme uvízlí tady. Největší šanci máš, když se pozeneš jako o život do svého sídla a tam se zabarikáduješ. My se pokusíme vymyslet, jak tě z této planety bez úhony dostat. Císařovně tě nechat nemůžeme. Ty bys byl pro ni příliš velká trofa a moc by se vyťahovala.“

„No tak teda vřelé díky,“ utrousil David.

„Počkejte,“ vyhrkl Kit. „A co já? Já jsem také postaven mimo zákon?“

„Ty ne, sakra,“ odušila Stevie Jedna. „Ty jsi pořád miláčkem Železné čubky. Hned po jejím choti její nejoblíbenější zabiják.“

„Pokud ovšem nebudeš bránit Morituriho,“ podotkla Stevie Tři. „V takovém případě půjdeš před soud s ním.“

„Má pravdu, Kite,“ řekl David. „Bude lépe, když se rozdělíme. Jestli tě najdou se mnou, obviní tě z napomáhání. Já si vezmu ve stáji letoun a poletím zpátky do sídla. Ty a Blankyty se postaráte o dívky.“

„Na to zapomeň,“ vzplanul Kit. „Já tě neopustím. Beze mne nepřežiješ ani deset minut.“

„Dáváš v sázku vlastní život!“ vyhrkl David.

„No jo,“ odušil Kit. „Stejně už tu na mě byl moc velký klid. Vždyť jsem právě říkal, že bych si dal nějakou malou akci. Ale co abychom si nejdřív pustili obrazovku a zkontrolovali situaci v sídle? Tam máš stejně tak přátele jako nepřátele.“

„Dobrý nápad,“ souhlasil David. „Alice, Jenny, měly byste odtud raději vypadnout. Jděte domů a chovejte se pěkně nenápadně, dokud nebude po všem. Kdyby se vás na nás někdo ptal, tak nás neznáte. Tak to bude bezpečnější.“

„Obávám se, že to nebude tak jednoduché,“ poznamenala Stevie Tři. „Ještě jsi neslyšel všechno.“

David na ni vytřeštil oči. „Ono je toho víc?“

„Ty nejsi jediný, kdo to má schytat,“ sdělila mu Stevie Jedna.

„Celá planeta byla postavena mimo zákon. Normálně by to znamenalo sežehnutí, ale Kamenná Ivce má s Tyrkysarií jiné plány.“

Takže sem poslala vojsko, aby vzbuřence potrestalo a ty, kdo přežijí, převedlo pod přímou vládu Říše. Právě teď by měly přistávat první vojenské lodě. Je válka, Morituri. Tohle je útok na celou planetu.“

„Mí rodiče,“ zašeptala Alice. Šok z těch zpráv ji dočista ochromil. „Mají v místním podzemí vysoké postavení. Jestli Říše pronikla do našich řad, budou první na řadě. Musíme se s nimi pojít, Davide!“

„Pěkně popořádku,“ zarazil ji Kit. „Nejdřív zkusíme sídlo.“

„Ty taky patříš k rebelům?“ zeptal se David Alice. „Proč jsi mi to neřekla?“

„K čertu, my jsme tady rebelové všichni,“ utřela ho Jenny.

„V takovém zapadákově moc jiného vzrušení nenajdeš.“

„Sídlo,“ připomněl Kit. „Musíme to zjistit, Davide.“

Shromáždili se ve výčepu před obrazovkou a David za pomoci svých nouzových kódů zavolal na sídlo. Správce to okamžitě vzal, jako by na to zavolání čekal.

„Lorde, kde jsi? Už celé hodiny se tě snažím lokalizovat! Je nanejvýš naléhavé, aby ses bezodkladně vrátil do sídla a reagoval na ta absurdní obvinění, která jsou proti tobě vznesena.“

„Kde je velitel mé ochranky?“ zeptal se David. „Na mé nouzové kódy má reagovat on.“

„V tuto chvíli není v dosahu,“ odpověděl správce. „Je tu trochu zmatek, to si určitě umíš představit. Řekni mi, kde jsi, pane, já pro tebe pošlu ozbrojený letoun a ten tě bez úhony dopraví zpátky.“

„Vypni to,“ naléhal Kit. „Jestli velí on, tak jsou tví lidé mrtvi. Právě on tě prodal.“

„Já musím trvat na tom, abys mi sdělil, kde jsi, lorde,“ opakoval správce. „Každou minutu, kdy nejsi pod mou ochranou, jsi vystaven velkému nebezpečí.“

„Vypni to,“ vyhrkla Stevie Jedna. „Než nás vystopuje podle signálu.“

David obrazovku vypnul. Nevěděl, co říct. Nikdy by mu ani na mysl nepřišlo, že by se jeho vlastní lidé mohli obrátit proti němu. Jistě, on a správce se nejednou pohádali, ale zradit rodinu, která ho od narození živila a šatila, která dala jeho životu smysl a cíl... Všechno se to semlelo nějak rychle. V jednu chvíli měl všechno, a pak najednou nic, jen odměnu vypsanou na svou hlavu. Stejně jako bratranec Owen. Možná je ta planeta prokletá. V hrdle mu zabublal smích, který měl nebezpečně daleko k hysterii. Uvědomil si, že na něj mluví Alice a tahá ho za rukáv.

„Mí rodiče, Davide. Musím vědět, co je s mými rodiči.“

„Jistě. Vyťukej kódy, já musím přemýšlet. Kite, jestli má správce mé nouzové kódy, tak už má soukromá bezpečnostní opatření nestojí ani za zlamanou grešlí. Ale ono to funguje obousměrně.“

Jestli získal on přístup k svým nouzovým kódům, pak já jsem získal přístup k jeho.“

„A k čemu je to nám?“ opáčil Kit.

„Měl bych být schopen napojit se na komunikační systém sídla a skrz něj na říšský. Mohli bychom vědět to samé co oni. Já musím vědět, co se děje jinde na mé planetě. Nevěřím, že Kamenná lvice nařídila totální obsazení Tyrkysarie. Ztráty na životech by byly enormní. Otřesné.“

„Odkdy by Železnou čubku něco takového zastavilo?“ otázal se věcně Kit.

„Kite,“ povzdychl si David. „Bude se říkat, že to všechno je moje chyba. Mí lidé budou umírat kvůli tomu, co jsem udělal.“

„Mám chalupu!“ vyhrkla Alice a všichni se obrátili a dívali se. Obraz byl rozmazaný, neostrý. Alice se sklonila nad ovladačem, snažila se zesílit signál a v duchu klela. Konečně se obraz zaostřil a Alice uskočila od stěny, jednu ruku napůl zdviženou, jako by se chtěla chránit. Napojila se na jeden vnější senzor, který jí ukazoval chalupu zvenčí. Velký kamenný dům byl pod palbou. Zdi byly prostřílené energetickými pistolemi jako řešeto, kus střechy to odneslo a zbytek došků byl v ohni. Na dvoře leželi dva mrtví, mrtvé ruce dosud svíraly staré pušky. Oba byli zastřeleni energetickou pistolí.

Alice pomalu vtřela hlavou, jako by nevěřila svým očím. „To byl Sam. A Matthew. Moji bratři. Kde jsou ostatní? Kde je otec i matka?“

David ji vzal konejšivě kolem ramen, ale ona to ani nevnímala. Dveře od chalupy se rozletěly a ven se vyvalil hustý, těžký černý kouř. A z kouře se vynořili Adrian a Diana Dakerovi se svými puškami v rukou a pálili po neviditelném nepříteli. Za vytrvalé palby pádili kolem domu dozadu do stájí. Kamera byla příliš daleko, než aby jim bylo pořádně vidět do obličeje, ale řeč těla jasně ukazovala chladné odhodlání. Ti nepanikařili.

Kolem nich práskaly energetické paprsky a vyrývaly díry do kamenné zdi, ale Dakerovy bylo těžké zasáhnout. A pak se zpoza domu vynořila rota říšských vojáků a odřízla je od stájí.

Adrian s Dianou se na místě zastavili, jen to s nimi smýklo, a rychle se rozhlédli kolem sebe, ale neměli kam uprchnout. Vojáci spustili palbu. Diana zaječela a padla – jednu nohu jí dočista ustřelili. Pak zaječela znovu – energetický paprsek probodl Adrianovi břicho a zády vylétl ven. Padl na zem. Pušku nepustil. Diana se plazila k němu. Adrian k ní natáhl ruku a další energetický paprsek mu rozstřelil hlavu. Dva další zasáhly Dianu a rozervaly ji ve dvě. Trup se odkutálel, na místě se ještě škubaly nohy. Pohlédla na mrtvého manžela. Rty se pohnuly, ještě se snažila něco říct, pak z ní život vypřchal a znehybněla.

Alice třeštila oči na mrtvé rodiče a podivně kňučela. Jenny ji vzala kolem ramen a násilím ji otočila od obrazovky.

Všechny síly Alici opustily, rozvzlykala se a zhroutila se Jenny do náruče. David ukazoval Jenny, ať odtáhne Alici k baru a nalije do ní panáka. Jenny přikývla a jemně přesvědčovala přítelkyni, ať odejde od obrazovky. Konejšivě jí cosi šeptala, ale ani v nejmenším si nebyla jistá, jestli ji její přítelkyně vůbec slyší. David stál u obrazovky, skláněl se nad ovladačem a napojoval ji na signály, které chodily do sídla. Skákal z jedné scény na druhou a snažil získat nějakou představu o tom, co se děje na jeho planetě.

A teprve v tu chvíli začal chápat rozsah celé hrůzy.

David s Kitem mlčky sledovali, jak se říšské oddíly s řevem ženou jakousi odlehlou vesnicí a střelají na všechno, co se hýbe. Z příkrčených chalup vybíhali proti útočníkům vesničané, ale pistolí měli jen pár a bránili se většinou meči, sekerami a zemědělským náradím. Vojáci měli bitevní zbroj, silové štíty a energetické zbraně. Vesničané, muži i ženy na ně přesto útočili a nutili je bojovat o každou píď. Ale vojsko mělo převahu co do výzbroje i počtu, rychle si proráželi vesnicemi krvavou cestu a za sebou nechávali ulice a návsi plné mrtvých a umírajících. Brzy vesničany stínali už v okamžiku, kdy se ukázali.

Systematicky podpalovali domy a stříleli stařečky a děti, kteří s pláčem vybíhali ven. Zanedlouho stála celá vesnice v

plamenech a k ranní obloze se valil hustý černý kouř.

Scéna se přesunula k blízkému městu. Úzkými dlážděnými uličkami bujaře táhla menší armáda říšských vojáků, vraždila, pálila a ničila všechna pravděpodobná střediska vzdoru. Místní úředníky vyvlekali vojáci z úřadů na ulici a věšeli na nejbližších kandelábrech. Tady se loupilo, znásilňovalo a vraždili nevinní. Po ulicích tekla krev a muži, ženy a děti, vyháněni ze svých domovů nepřítelem, jemuž šlo jen o vítězství, v hrůze prchali před invazními silami.

Davidovi s Kitem bylo jasné, co je to za taktiku. Měla šokovat a zastrašit další města a vesnice, aby se vzdaly bez boje. Odpor znamená jen smrt a zkázu. To byl důvod, proč signál fungoval. Ta taktika zabírala. Scéna se přesouvala z města do města a ukazovala, jak je celá populace s rukama za hlavou vyháněna z domovů na pole. Na výslechy dojde později. Ti, kdo nebyli dost rychlí, byli zastřeleni. Každý, kdo protestoval, byl zastřelen. A všude hořely domy, na ulicích viseli oběšenci a po nebi kroužili mrchožraví ptáci.

Do měst dorazily válečné stroje. Hradby prorazily nezastavitelné bitevní vozy. Od opancéřovaných boků odpadaly cihly jako voda. Těžká technika, která neznala strach, paniku ani zábrany, bez problémů vjela do nepřátelské palby, netečná k odporu, zatímco její zkázonosné energetické zbraně pálily a prožezávaly si cestu lidmi i budovami stejným dílem. Celé bloky domů stály v plamenech – obrovská gravitační torpéda brázdila zeď za zdí a v neochvějně rovné řadě postupovala městem z jednoho konce na druhý. Ulicemi dusali bitevní androidi, roboti, kteří měli z psychologických důvodů podobu ztělesněné jízlivosti, a prosekávali si cestu lidským vzdorem. Svaly podléhaly necitelné oceli. Krev stékala po kovových pažích a hustě kapala z ostnatých kotníků. Byly tu stroje malé jak hmyz, s nehybnými očima upřenými do nebe, a byly tu obrovské kovové montáže větší než domy, šinoucí se destrukční věže. Cihly a kámen trhaly jak papír, dřevo hořelo plamenem a muži a ženy s nářkem umírali pod kovovými nohama neznajícími slitování. Stroje bez soucitu a bez milosti vraždily všechny, kdo jim přišli do cesty, protože tak byly naprogramovány. Domy se hroutily, ohně burácely a v ulicích plných dusivého kouře rvaly ostré kovové háky poddajné svaly a ostnaté končetiny strhávaly maso z kostí. Roboti propochodovali, město padlo a válečné stroje se vydaly na cestu k dalšímu vytčenému cíli.

„Ne,“ vydechl David. „Ne. Tohle nestrpím.“

„Měli bychom odtud raději vypadnout,“ poznamenal Kit.

„Těžko říct, jak blízko jsou nejbližší říšské síly.“

„Já jsem lordem této planety a tohle nedovolím.“ David zachmuřeně sledoval hořící peklo na obrazovce. Ruce měl zaťaté v pěst. „Tohle není válka. Tohle je nelidské. Tohle Kamenné lvice nesmí projít. Toto je můj svět a můj lid a já tohle trpět nebudu!“

„Nemůžeš nic dělat,“ upozornil ho Kit. Vypnul obrazovku a David obrátil planoucí zrak na něj. Kit se s jeho pohledem střetl klidně. „Tys byl postaven mimo zákon, Davide. Ty už nemáš žádné stoupence ani mocenskou základnu a dokonce i tvé vlastní sídlo je asi ohroženo. Bojovat nemůžeš, vzdát se nepřipadá v úvahu, takže nezbyvá než prchat.“ David tvrdostí vrtěl hlavou. „Kdybych se dostal do sídla, je tu ještě šance, že bych mohl kontaktovat Sněm lordů a ukázat jim, co se tu děje, co dělá Kamenná lvice jednomu z nich. Jestli se toto může stát, nebude už bezpečný žádný lordský majetek.“

„Oni nezasáhnou,“ řekl Kit. „Proti Owenovu vyhnání taky nikdo nic nenamítal, pamatuješ? Dokud za císařovnou stojí ozbrojené síly a válečné stroje, žádný lord nebude riskovat a nepostaví se proti ní.“

„Tak použiju komunikační stanici v sídle a pustím do veřejného vysílání, co se tady děje, aby všichni v Říši viděli, co se dělá jménem císařovny.“

„Tvé sídlo je teď velmi pravděpodobně v rukou správce,“ podotkl trpělivě Kit.

„Tak mu ho zase sebereme,“ prohlásil David.

Kit vzal Davida za ramena, aby se mu mohl dívat zpřímá do očí. „Davide, nech to plavat. Jsou to jen sedláci. Ti s námi nemají nic společného. Tyrkysarie je ztracená. Ztracená byla už v okamžiku, kdy se Kamenná lvice rozhodla poslat sem vojsko a válečné stroje. S tímhle nemůžeme bojovat. Nezbyvá nám než to pustit z hlavy, utéct a doufat, že zachráníme vlastní kůži.“

„Já svůj lid neopustím,“ prohlásil David hluše.

„Jsou to jen sedláci!“

„A co Alice a já?“ ozvala se zpoza baru Jenny.

„Co je s vámi?“ opáčil Kit.

„Ty bastarde,“ zasyčela Jenny. „Ty si prostě utečeš a na nás se vykašleš, co?“

„Nikdo se na nikoho nevykašle,“ řekl David. „Venku v zadních stájích máme letoun. Unese nás všechny čtyři. Někde tu určitě je nějaký organizovaný odboj. Ty a Alice nás můžete napojit na nejbližší rebelskou buňku a společně sídlo dobudeme. Stevie Blankyty!“

Klony postávající u dveří vzhledly. „Jo?“

„Odcházíme, chcete svézt?“

„Myslím, že ne,“ odpověděla Stevie Jedna. „Jakmile budeš v pořádku na cestě, naše zodpovědnost za tebe končí. Půjdeme do nejbližšího města, které ještě stojí, zorganizujeme odboj a budeme škodit všude, kde můžeme nadělat největší paseku.“

„Přesně tak,“ potvrdila Stevie Tři a zvedla pěst. Kolem výhruzně zapraskaly modré plameny.

„Pak je načase jít,“ řekl David. Rozhlédl se kolem sebe, jako by viděl výčep a bar poprvé v životě. „Měl jsem Owena poslechnout. Varoval mě. Sakra, jak bych si přál spát o pár hodin déle. Ten šok mi vyhnal chlast z hlavy, ale cítím se fakt pod psa.“ Odmlčel se a zadíval se na Kita. „Kite, nemusíš s námi chodit. Tys nebyl postaven mimo zákon, takže pravděpodobně o tvém spojení s rebely nevědí, nebo je jim to jedno. Můžeš nás pustit z hlavy a utéct sám.“

„Ne, nemůžu,“ prohlásil chladně Kit. „Jsi můj přítel. A jestli se rozhodneš bojovat za ztracenou věc, byť k tomu třeba

nebudeš mít žádný dobrý, mně srozumitelný důvod, budu bojovat s tebou. Já jsem Kid Smrt'ák, usměvavý zabiják a já své přátele v hodině nouze neopouštím.“

„Jsi dobrý chlap, Kite,“ řekl David s úsměvem. „Zatraceně divný a jde z tebe strach, ale hodně vydržíš.“ Najednou se vesele zazubil. „No co, sakra, stejně mě ten klid a mír už nuedil.“

„Přesně tak,“ souhlasil Kit. „Dovolená skončila, je načase pustit se znovu do práce. Z nás dvou by stejně nikdy nebyli správní urození povaleči.“

Obrátili se a podívali se na dívky. Alice už přestala plakat.

Rty se jí ještě třáslly, ale už se zase ovládala.

„Zůstaneme s vámi,“ řekla. „Toto je i náš svět. Máme právo ho bránit.“

„To jistě,“ souhlasil David. „A cestou si možná najdeme čas na nějakou osobní pomstu. Tak jdeme.“

Společně zamířili k zadním dveřím a jen ještě krátce zamával Stevie Blankytám. Jenny zlostně zpražila pohledem Kita.

„Zkus nás zdržovat, Letnikostrove, a my tě hodíme přes palubu a budeš se o sebe starat pěkně sám. Jasně?“

Kit se na ni usmál. „Vždycky jsem věděl, že jsi žena podle mého gusta.“

Valentin Vltchin se pohodlně rozvaloval v křesle ve své soukromé velitelské centrále detašované na planetě ve velkém pancéřovém vozidle, který se pomalu valil vpřed bezpečně daleko od hlavního boje. Na řadě monitorů, které měl rozmístěny kolem sebe, sledoval smrt, zkázu a krvavou řeznicinu a byl spokojen. Jeho systém sám prováděl veškeré říšské rozkazy a vydával povely strojům a jemu ponechával celkové povědomí o invazi i možnost individuálního řízení jemu svěřených válečných jednotek. On sám seděl uvnitř mohutného obrněného vozu mezi řídicími systémy osvětlenými zářícími monitory. Z desetistopé krychle přečpané technikou by klaustrofobik zešílel, ale Valentina to nijak netrápilo. V těchto dnech ho toho trápilo jen velmi málo.

V žilách mu kolovaly rozličné drogy a bojovaly o vládu nad jeho rozumem i tělem, ale Valentin je vlastní vůlí držel na uzdě.

Než šel na Tyrkysarii, konečně podlehl pokušení a vzal si tu esperskou drogu a jeho temná mysl rozkvetla jako otrávená květina. Teď měl přímou kontrolu nad svými vlastními autonomními systémy a vyvažoval jednu chemikálii druhou, takže byl na nejvyšších hřebenech kontinuální vlny. A jestli mu svět a lidé na něm připadali poněkud neskuteční, nu což, tak tomu u něj bylo vždycky. Byla to jen otázka míry. Myslelo mu to rychleji, viděl dál a plánoval detailněji než kdy dřív, i když se v něm emoce bouřily jako smršť pocitů, které se tříští o nepoddajnou skálu sebekontroly. Valentin Vltchin byl pomatený ráno, v poledne i teď večer a tento stav miloval. Jeho mozkové procesy se změnily k nepoznání a on nemohl být šťastnější.

Lidé a události byli pro jeho nabitý vhléd plně transparentní, látaly se z nich pouhé věci a informace, s nimiž manipuloval ku vlastnímu prospěchu. Mohl by se stát císařem, kdyby chtěl, nicméně nebyl si jist, jestli by se tím chtěl zatěžovat. Přes všechny chemické výšiny byl dosud oddaný hledání elementární drogy, jedinečného napětí a zázraku. Nebyl si jist, co to je ani kde to hledat, věděl jen tolik, že to existuje a on to dosud nenašel. Tohle bylo něco, co bylo dosud mimo jeho dosah, to byl další krok, cítil to. A chtěl ji. Chtěl ji mít a vlastnit a za to by obětoval všechno živé v Říši.

Prozatím se bavil likvidací Tyrkysarie. Bral to jako rozptýlení a to mělo své příjemné chvílky. Sledoval válečné stroje, jak ničí celá města a vraždí obyvatelstvo, a tiše se sám pro sebe usmíval. Karminové rty protínaly bílou tvář jako široká rána. Nacházel v té nekonečné smrti a zkáze prosté potěšení a vychutnával si ho jako banket o mnoha chodech. Stála se z něj zrůda a on to věděl. Byl na to hrdý.

Stroje se pohybovaly podle jeho rozkazů, řídily se jeho vůlí.

Jeho pokračující spojenectví s odrodilými UI ze Shubu mu vyneslo techniku na stupni vývoje, který daleko přesahoval cokoli, co měla Říše. Jejich posledním darem byl elektronický systém, který mu umožňoval ponořit se do kovového vědomí válečných strojů a zakoušet vše co ony. Mohl se stát válečným vozem i bitevním androidem, žít v jejich ocelových hlavách a řídit je, jako by to bylo jeho vlastní tělo. Skrz jejich senzory mohl vidět svět vjemů přesahující omezený dosah lidských smyslů. Mohl brázdit zdi, létat vysoko nad domy a na kovových nohách kráčet davem útočících lidí a srážet je kovovými pěstmi. Nikdo jiný by to nezvládl, ale Valentinova mysl byla natolik pozměněna drogami, esp a shubskou technologií, že už nebyl obyčejným člověkem. Dával si dobrý pozor, aby na to Kamenná lvice nepřišla. Domnívala se, že válečné stroje je schopen řídit kdokoli stejně dobře jako on, stačí se naučit ovládat nový systém. Prozatím ji při tom nechával. Pro něj bylo užitečné mít výhradní kontrolu nad něčím, co chtěla. V tuto chvíli mu její invaze na Tyrkysarii dávala šanci předvést, co on se svou technikou dokáže. A vraždění, utrpení a ničení bylo příjemným rozptýlením. Valentin měl panický strach z nudy přičemž běžných hříchů a neřestí pro rozptýlení vyčerpával už slušnou řádku.

I ve chvílích, kdy jeho mozek pohyboval stroji, jednotlivě i hromadně, pořád promýšlel svůj příští tah. Pomocí úplatků a vydírání získal od stejných vědců, kteří dřív zásobovali Hlta, esperskou drogu. A protože muž nyní známý jako Hlt od nich tu bezmezně návykovou drogu nebral, bylo jasné, že ať je to kdokoli či cokoli, originální Hlt to není. Fúria to nebyl, to mu Shub potvrdil a ten neměl důvod mu lhát. Takže zbýval klon nebo nějaký cizí podvodník a obě skýtalo fascinující možnosti.

Prozatím si Valentin nechával tuto informaci pro sebe. Vědět znamená mít moc. Někdy později by se ten poznatek dal využít k tomu, aby nového Hlta ovládl nebo zničil. To záviselo na tom, co se mu tou dobou bude chtít. Valentin svým instinktům věřil a jednal podle nich.

Jeho úsměv se ještě rozšířil, když se díval na konečný výsledek svého posledního impulsivního nápadu. Na stojanu ve skleněné doze ověšené girlandami drátků bylo vše, co zůstalo z význačného vědce, kterého Valentinovi přidělila Kamenná lvice, aby mu byl k ruce a pomáhal mu při nasazení válečných strojů. Valentin jí na to neskočil ani na okamžik.

Špeha poznal na první pohled. A tak podnikl určité kroky, aby si zajistil, že profesor Ignác Vosk bude sice stále schopen sledovat veškeré dění, ale už nebude v postavení, kdy by mohl zasahovat.

Přesněji řečeno mu Valentin usekl hlavu a teď ji uchovával ve skleněné dóze.

Pomocí drátů byla napojena přímo na komunikační stanici velitelské centrály, takže mohla vidět vše, co se děje.

Zpočátku hrozně nařikala, ale Valentin prostě vypnul zvuk, dokud nepřestala. Teď převážně jen sledovala monitory a trucovala. Až to Kamenná lvice zjistí, bude mít na to téma nepochybně spoustu otravných řečí, ale Valentin si byl jist, že se z toho nějak vymluví. To se mu podařilo vždycky. A prozatím mu ta hlava dělala v řídící centrále ozdobný doplněk. Líbilo se mu, jak se dlouhé hnědé vlasy a mohutný knír v konzervačním roztoku vlní a jak hlava poulí oči, když se zlobí. Kromě toho Vosk projektoval většinu válečných strojů, jímž Valentin v současné době velel, takže tu pořád byla slabá možnost, že by mu mohly být profesorovy vědomosti užitečné.

„Jak se daří, profesore?“ oslovil ho Valentin zdvořile. „Mohu pro tebe něco udělat? Třeba znovu pustit některé ošklivější záběry smrti?“

„Já v takových věcech nenalézám žádné potěšení,“ odpověděla škrobeně Vosková hlava skrz dózový mikrofon. „Já nejsem jako ty. Mne zajímá pouze efektivita mých projektů.“

„Tedy z prudérnosti bych tě nikdy nepodezíral, profesore.“ pravil Valentin. „A už vůbec ne po těch tisících pokusných zvířatech, která jsi zmrazil, zohavil a odeslal na onen zvířecí svět když jsi svým milovaným strojům vychytával mouchy. Dívej se na ty nešťastné rebely jako na laboratorní krysy, které mají mimořádnou smůlu.“

„Ti mne nezajímají ani v nejmenším,“ odpověděl Vosk. „Mě je jejich osud naprosto lhostejný. Já jen chci vědět, jak si vedou mé výtvořiny.“

„To nejsou tvé výtvořiny, profesore. Už ne. Technické spojení, které konečně umožnilo praktické využití strojů na bojišti, takže je císařovna svěřila do mé péče. Což je důvod, proč já velím a ty jsi v láhvi. Možná by se ti líbilo sledovat stroje skrz mé technické spojení?“

„Víš velmi dobře, že tomu nerozumím! A myslím, že tomu nerozumí nikdo kromě tebe. Což je samo o sobě dost zvláštní, ne, Vltchine? Ani ty, ani laboratoře, které financuješ, nic takového ještě nevyvinuly. Což znamená, že ti musel někdo pomoci. Někdo zvenčí. Tak mne napadá, kdo asi, eh, Vltchin. Třeba držíš identitu svých spojenců v tajnosti, protože by císařovna nesouhlasila, co? S kýmkoliv ses to dohodl. Vltchine?“

„Pouštíš se do nebezpečných vod, profesore,“ upozornil ho klidně Valentin. „Radím ti, abys nabral zpátečku, dokud můžeš.“

„Nebo co? Usekneš mi hlavu a strčíš ji do láhve?“

„Mohou se ti přihodit i horší věci,“ podotkl Valentin. „To mi věř.“

Hlava v dóze si chvíli mumlala cosi pro sebe a pak ztichla. Zase trucovala. Valentin se usmál a ponořil se zpět do svého spojení s válečnými stroji. Vzápětí už byl bitevním androidem, dusal po zoraném poli a díky váze velké ocelové postavy se mu kovové nohy bořily hluboko do oraniště. V duchu se rozvinul, byl tuctem kovových mužů, a pak stovkou, kteří unisono dusali po rozlehlém poli. Nohy se v dokonalé souhře zvedaly a klesaly, stovky robotů v lidské podobě pohybujeících se jako lalen, s jediným cílem a záměrem.

Přešli horizont a vpochodovali do města. Rebelové se jim postavili, bojovali zemědělským náradím, občas měl někdo starou střelnou zbraň. Čepele a kulky se neškodně odrážely od kovových mužů a robotů prostě vztáhli po rebelech ruce a trhali je úd po úd, kovovými obuškami rozbíjeli hlavy a přeráželi šíje, ostrými kovovými háky trhali břicha. Bylo nezbytné, aby nadělali určitou spoušť, a dokud jim zbývá v pohonných systémech jiskřička energie, budou v tom pokračovat. Budou pochodovat, budou se belhat nebo plazit, ale nezastaví se. Muži, ženy a děti s nářkem umírali v kovových spárech a Valentin byl u toho.

Vrtalo mu hlavou, proč odrodilí UI ze Shubu trvaly na tom, že mu dají právě toto, a teď ho napadlo, proč asi. To byl jejich působil, jak mu předvést, jaké to je být živým kovem, být obklopen jistotou z oceli a techniky, být o tolik víc než pouhý člověk, nebýt omezen tělem. Valentinův šarlatový úsměv se roztáhl od ucha k uchu a v nalíčených očích lesklých horečkou zazářilo nové uspokojení. Rozvinul se přes celou kovovou armádu, rostl a rostl, rozvinul se do všech systémů, jeho uměle podpořená a drogami rozšířená mysl žila ve válečných strojích na Tyrkysarii a zbožňovala každou vteřinu.

Muž, který byl nyní lordem VeleHltem, vedl hulákající vojsko hořícími ulicemi malého městečka. Po obou stranách hořely domy a k předjití obloze stoupal hustý černý kouř. Horko útočilo ze všech stran, ve vzduchu poletovaly žhavé uhlíky a Hlta pálily ruce a obličej. Jeho mužstvo se rozvinulo všemi směry, procházelo všechna zákoutí a uličky, hledalo rebely a popravovalo je, ale najednou začali vojáci klesat k zemi.

Z horního patra domu před nimi po nich někdo pátil. Hlt zařval rozkazy, tucet disruptorů naráz zahájilo palbu a spojené energetické paprsky celé horní patro rozstřelily napadř. Vyvalila se mračna rudého prachu a cihlové zdívo se sesypalo. Hlt ještě nechal pro jistotu vojáky hodit do dolního podlaží pár dělobuchů a pak táhli dál. Hlt si to rázoval v čele vojska, pistoli v jedné ruce, meč v druhé. Z meče odkapávala krev. Všude kolem se ozýval křik, nářek a exploze a Hlt se zubil tak nadšeně, až ho tváře bolely. To bylo to, k čemu byl zrozen, stvořen a vyvolen a on zbožňoval každou minutu tohoto žití.

Ve skutečnosti vůbec neměl na planetě být. Měl zůstat v bezpečí na orbitě a určovat celkovou politiku a řešení praktické stránky věci nechat na generálu Beckettovi. Hlt začal s nejlepšími úmysly, ale jakmile došlo k opravdovému boji, dlouho mu nevydržely. Všechno to sledoval z můstku Elegán, neustále vyžadoval další informace, krev mu vřela bojovným zápalem. Zpočátku se snažil využívat vojáky účelně, zabíjet jen ty, kdo museli být zabiti, a omezit ničení měst a obcí na nejnnutnější minimum. Ale to všechno skončilo, když rebelská populace zničehonic odněkud vykouzlila pistole a pušky a začala se bránit. Hlt se díval, jak jeho vojáci umírají a rebelové vzdorní a cloumal s ním vztek, že se ti sedláci

odvažují mu postavit. On na ně v rukavičkách a oni se mu takhle odvděčí. Hlt se díval, jak vojáci umírají a pochopil, že tam musí být s nimi, ve víru boje vést je k vítězství a osobně stínat ty, kdo se mu odváží vzdorovat. Potřeboval cítit krev a smrt, cítit, jak meč zajíždí do svalů a skřípe o kost. A tak zapomněl na Beckettovy rady a varování, popadl první pinasu, která mu přišla pod ruku, a sestoupil dolů do pekla.

A líbilo se, mu to. Oháněl se mečem jako divý, jeho paže neznala únavu a nikdo před ním neobstál. Je přece Prvním válečníkem, Vdovařem, vším, čím býval originál, a ještě něčím víc. Stál v čele svého vojska, když pistolemi a granáty likvidovalo rebelové, a vedl své vojsko od jednoho slavného vítězství k druhému. Domy kolem něj hořely, všude ležely mrtví rebelové, ti, kdo přežili, před ním prchali, a on se za celý svůj krátký život nikdy necítil tak živý. Srdce mu bušilo, dýchal zhluboka a úsporně a měl pocit, že by mohl bojovat navždy a ještě déle a že už nikdy nebude chtít nic jiného. Čas od času ho napadlo, že nebojuje proti anonymnímu nepříteli, že ti, které zabíjí, mají tváře a životy a vlastní historii, že pro ně rodiče a děti budou truchlit, ale i to mu bylo jedno. Vzpírali se jemu a jeho císařovně a podle toho, jak to vypadalo, na to byla jediná možná odpověď. Kdyby se vzdali, ušetřil by je. Tím si byl jist. Byli by postaveni před soud a mnozí by byli stejně popraveni, ale veškeré tohle vraždění a ničení šlo na jejich triko, ne na jeho. A tak chodil úzkými dlážděnými uličkami sem a tam, zabíjel, protože k tomu měl všechny správné důvody a navrch možná pár nesprávných, ale to mu bylo jedno. Užíval si to.

Tu a tam se v jeho komunikačním implantátu ozval generál Beckekett a naznačoval mu, že už udělal dost a že by měl skončit a nechat vojáky, ať to dodělají, ale Hlt neposlouchal. Věděl, kde je ho zapotřebí. A když Beckett přitvrdil a začal zpochybňovat jeho činy a motivaci, Hlt se jen zachechtal a vyzval Becketta, ať taky sestoupí dolů a umaže si ruce od krve. Beckett odmítl a Hlt se znovu jen zachechtal. Až zlikviduje odpor v tomto mostě, přijdou další města a pak vesnice. Čekalo je ještě tolik práce a on už se nemohl dočkat.

Napadlo ho, jestli by se jeho originál cítil stejně. Byl by rád, kdyby ano. Byl by rád, kdyby byl něčím víc než jen stínem originálu. První Hlt v něm přece žije dál, usměřňován a utvářen zděděnými deníky a ohněm, který plane v jeho žilách. Ve všem podstatném je z něj teď lord VeleHlt, jehož lid prohlásil za Prvního válečníka a osud z něj udělal Vdovaře. Rázně krácel krví, smrtí a pekelnými požáry a nic se ho nemohlo dotknout. Jako by mu někdo... poželhal. Nikdy by ho nenapadlo přemýšlet nad tím kdo.

Kapitán Mltchoun, vyšetřovatelka Krusta a bezpečnostní důstojník Oclmach vyklopýtali z trosek pinasy a pádili se schovat do vyhořelého domu. Válečné stroje byly všude, velké i malé, a nemilosrdně a s nelidskou důkladností ničily to, co bývalo slušně velkým městem. Energetické paprsky létaly všemi směry, vyhazovaly domy do povětří a zapalovaly trámy a doškové střechy. Právě takový paprsek sestřelil Mltchounovu loď navzdory tomu, že vysílal bezpečnostní kódy. Vyšetřovatelka přes komunikátor opakovaně identifikovala loď i posádku, ale nikdo ji neposlouchal. Z mračen černého kouře, který ležel nad městem jako černý příkrov, dál vyletovaly disruptorové paprsky a znovu a znovu pronikaly skrz nízko výkonné silové štíty pinasy. Motory kašlaly, v kabině bylo plno kouře a ohně a Mltchounovi nezbylo než navést pinasu na nouzové přistání. Propadli se kouřovou clonou a manévrovali mezi vysokými domy a ještě vyššími válečnými stroji. Mltchoun vybral tu nejširší ulici, která byla po ruce, a navedl zhasínající loď na přistání těsně předtím, než by ztroskotali. Dosedla tvrdě a jela po zemi ještě půl ulice, než se zaryla nosem o zed', ale zůstala pohromadě, motory neexplodovaly a Mltchoun měl dost zdravého rozumu na to, aby za to byl vděčný.

Všichni tři se skrčili uvnitř toho, co z domu zbylo – pár ohořelých zdí proděravělých opakovanými zásahy a polovina střechy, která ještě tiše doutnala. Mltchoun s Krustou střídavě chodili k rozbitému oknu a opatrně vykukovali ven. Válečné stroje se s rachotem sunuly sem a tam a strhávaly zbylé budovy. Ohně burácely a lidé křičeli. Kolem kroužili roboti lidských tvarů, naháněli zbloudilce a s děsivou úsporností je likvidovali. Odevšad se ozývaly zvuky umírajícího města a vítězství strojů. Mltchoun si zkontroloval hladinu energie v disruptoru a vztekle si sám pro sebe vrčel něco o hlavách, které se budou kutálet, až se vrátí. Vyšetřovatelka byla klidná jako vždy a zkušeným okem odhadovala, co proti sobě mají za přesilu. Bez znalosti bezpečnostních kódů, které používají Hltovy pozemní síly, s nimi budou válečné stroje jednat jako s legitimním terčem. Oclmach se tiskl zády ke zdi a odmítal se podívat z okna.

Srdce měl až v krku a bojoval o každé nadechnutí, ale ruka svírající pistoli byla pevná. Častým pobytem v blízkosti Mltchouna a Krusty se chtěl nechtě zocelil. Mltchoun se podíval na Krustu.

„Jak daleko jsme od místa, kde máme údajně být?“

„Podle posledních záznamů v pinase moc daleko ne. Tak půl míle. Za normálních okolností příjemná procházka.“

„Což v tuto chvíli rozhodně není.“ Mltchoun se zachmuřil a zvažoval jejich šance. „Jak to vypadá, půl míle lze ujít těžko. Vyšetřovatelko, zkus znovu navázat spojení s moriturským sídlem.“

Krusta zkusila svůj komunikační implantát a zavrtěla hlavou.

„Pořád nic. Válečné stroje zablokovaly všechny kanály vyjma svých vlastních a k těm já nemám bezpečnostní kódy. Budeme se muset do sídla dostat po svých.“

„Jsme ztraceni,“ zasténal Oclmach.

„Procházka růžovým sadem,“ odušil křepce Mltchoun. „Dobrá, venku je nechutná kupa válečných strojů, ale jejich hlavní prioritou je udělat z města ruiny. A androidi se starají jen o likvidaci odporu. Pokud nebudeme nápadní a nebudeme se do ničeho plést, měli bychom to přežít.“

„Měli bychom je to rozhodující slovo,“ pravil Oclmach. „Nemohli bychom prostě zůstat tady, dokud to ty stroje nezačne nudit a nevypadnou?“

A pak všichni nadskočili. Hlavní dveře se rozletěly, dovnitř se vevalila oblaka kouře a ohně a smršť třísek a kamenné drtě.

Válečný stroj je zaměřil disruptorem. Země se otrásla a to, co ještě z domu zbylo, zaskřípalo. Ve zdi, o kterou se Oclmach

opíral, se objevila shora až dolů klikatá prasklina a Oclmach odskočil. Ze stropu se sypaly proudy prachu a sazí. Vyskočily plameny, strávily to málo, co zbylo z hlavních dveří, a Mltchoun musel ucouvnout před vlnou horkého vzduchu, která se dovnitř vevalila rozbitým oknem.

„Ty stroje se nezastaví, dokud tu nezbude nic než suť“, řekl suše. „Takže musíme prchnout. Drž se nás, Oclmachu, a nic se ti nestane.“

„Mohu to dostat písemně?“ zavrčel Oclmach.

„Jestli nepřestaneš kňourat, ucítíš na svém zadku mou botu“, odsekla Krusta. „A teď sebou hod', nebo tě zabiju osobně.“

Oclmach ji vzpurně zpražil pohledem, ale měl rozum a nic na to neřekl. Vyšetřovatelé nejsou zrovna pověstní snášenlivostí. Mltchoun se přesunul podél zdi k otvoru, kde bývaly dveře, a opatrně vyhlédl ven. Vypadalo to, že většina válečných strojů se stěhuje pryč. Obrovské válečné vozy odjížděly ve vlnách kouře pomalu a rovnoměrně jako obrovské suchozemské velryby. Ostatní stroje se s burácením valily nebo letěly za nimi.

Disruptorové paprsky dosud uštědřovaly nedůtklivé facky tomu, co ještě z města zůstalo. A roboti ztělesňující jízlivý výsměch lidem dusali za nimi. Kovové údy měli olepené zasklou krví. Mltchoun za nimi upřeně hleděl a cítil se malý a bezvýznamný. Na takový pocit nebyl zvyklý a pranic se mu nelíbil.

Ohlédl se po Krustě s Oclmachem.

„Tak, dejme se do pohybu, dokud ve městě ještě zůstal nějaký rebelský odboj, který stroje zaměstná. Jestli se nám podaří dostat se za hranice města, mělo by už být celkem snadné dojít do sídla. Vyšetřovatelko, prcháme, nikoli bojujeme. Nestojím o to, abys prováděla cokoli destruktivního, co by na nás mohlo stroje upozornit. Je to jasné?“

„Jistě, kapitáne“, odvětila Krusta. „Budu se krotit ze všech sil.“

„To tedy bude poprvé“, utrousil Oclmach, ale když se vyšetřovatelka obrátila a upřela na něj ledový pohled, zmlkl.

„Jdeme ven“, rozhodl Mltchoun a první prošel dírou po dveřích.

Drželi se co nejvíce ve stínu a kouři a kdykoli to vypadalo, že by se k nim nějaký stroj přiblížil, zalezli a nehýbali se.

Oclmach byl strachy bez sebe, ale zaťal zuby i pěsti a nějak se mu podařilo to zamaskovat. Věděl, proč válečné stroje zaútočily na pinasu. Ještě na Eleganci si vzal samotný generál Beckett Oclmacha stranou a nařídil mu, aby zadal v pinase špatné bezpečnostní kódy tak, aby bylo jisté, že se dostane do palby.

Císařovna chtěla, aby se Mltchoun s Krustou na zemi zapletli do akce a měli příležitost předvést své údajné schopnosti. Pokud žádná nenormální situace nenastane, měl Oclmach rozkaz jakýmkoli prostředky nějaké takové situace vyrobit a pak podat hlášení o výsledku. Oclmachovi se tolik chtělo odmítnout.

Tolik se mu chtělo Mltchouna s Krustou varovat. Ale neudělal to. Nemohl. Byli to jeho přátelé, ale on dostal rozkazy ze samotného Železného trůnu. Jedna oddanost musela ustoupit jiné a Oclmach přísahal na své jméno a svou čest, že bude sloužit císařovně až do konce svých dnů, čili i za cenu smrti, bude-li to nutné. Jeho povinnost byla jasná. Ale když teď klopýtal za Mltchounem a Krustou uprostřed požárů, dýmu a trosek, cítil se tak mizerně, že se mu chtělo zemřít.

Byl tak zabraný do svých myšlenek, že dočista přehlédl bitevního androida, který vyšel z postranní uličky a namířil na něj disruptor. Krusta ho uviděla a v poslední chvíli srazila Oclmacha stranou. Oclmach upadl, energetický paprsek mu zasyčel nad hlavou a rozstřílel zeď za ním. Vršek zdi zmizel – rozpadl se na cihelný prach – ale roztržštěná spodní polovina se naklonila a zřítíla se na Oclmacha. Ještě zaječel, zvedl ruce, aby si chránil hlavu, a pak už na něj cihly dopadly a přirazily ho k zemi.

Mltchoun jediným výstřelem odstřelil robotovi šklebící se hlavu, ale tělo nepadlo, takže mu Krusta ustřelila jedno koleno.

Pro jistotu. Kovové tělo dopadlo na zem, jen to zařinčelo, a kovové údy sebou bezmocně mlátily. Krusta vyrazila vpřed, vyrvala mu z ruky disruptor a střelila ho přímo do hrudi. Robot znehybněl. Mltchoun s Krustou zastrčili pistole a běželi odtahat suť z Oclmacha. Slyšel je, ale neviděl nic. Z kouře a prachu mu slzely oči. Váha sesuté zdi ho tiskla k zemi, že se cítil jako hokejový puk na školním dvoře, ale nezdálo se mu, že by byl vážně zraněný. Ruce a nohy cítil pořád, jen se nemohl ani hnout, měl pocit, že na něm leží snad půl tuny zdiva. Nehýbal se a pod tou tíhou dýchal jen slabě. Slyšel, jak ho volají, ale neměl sílu odpovědět. Už ho ani nic nebolelo. Cítil se skoro pokojně a plný míru.

A pak uslyšel dusot kovových nohou. Mltchoun s Krustou to zjevně neslyšeli, měli plné ruce práce s taháním cihel. Oclmach mrkal jako o život, aby vyhnal z očí slzy a prach, až se mu to povedlo a zase viděl. Už vyčistili prostor nad jeho obličejem, takže mohl dýchat, a když se podíval kolem Mltchouna a Krusty, kteří se dělali jak mezci, aby ho osvobodili, uviděl rotu bojových androidů, jak si to rázuje po ulici rovnou k nim. A v tu chvíli Oclmacha napadlo, že by mohl prostě zůstat zticha. Zatím je ještě pohřbený pod sutí, takže si ho roboti možná nevšimnou. Třeba jen zabijí Mltchouna s Krustou a pak půjdou dál a jemu se nic nestane. Stačilo být zticha. Jenže to nedokázal. Byli to jeho přátelé.

Sebral všechny síly a varovně zaječel. Mltchoun s Krustou se rázem otočili, uviděli blížící se roboty a ruce jim sjely k pistolím u boku. Pak si uvědomili, že je použili už na prvního androida a energetické krystaly ještě potřebují čas, než se dobijí a bude možno pistole zase použít. Zbývaly jim jen meče. Kovové čepele proti tvorům vyrobeným z kovu a ozbrojeným disruptory. Oclmach ječel na Mltchouna s Krustou, ať utíkají. Ať ho nechají být a utíkají. Ale zůstali. Podívali se na sebe, vpjeli se očima do sebe, jako by blížící se roboty ani nevnímali. Něco mezi nimi přeskočilo – vztek, zoufalství či snad cosi blízkého smířenosti s osudem. Pak se obrátili tváří k androidům, kteří zvedli disruptory. Oclmach se znovu pokusil na své přátele zaječet, ať utíkají, ale v krku měl plno prachu a slova neprošla.

A pak povstala kolem Mltchouna a Krusty obrovská síla jako bytost, která bije do vzduchu obřími křídly, a rostla a rostla, až se vyvalila jako vlna moci, která roboty rozervala a kusy rozházela po celé ulici. A stejně rychle jako povstala, tak i zmizela a z Mltchouna a Krusty byli zase jen obyčejní lidé. Dlouho se na sebe dívali, pak se obrátili a podívali se

na Oclmacha, dosud zavaleného sutí. Viděl jim na očích, o čem přemýšlejí.

Věděl, na co myslí, co je určitě muselo napadnout. Věděli, že je přistihl, jak použili své tajné schopnosti, a věděli, že jako bezpečnostní důstojník má povinnost to nahlásit. Kdyby prostě jen tak odešli a nechali ho zemřít v hořícím městě, jejich tajemství by bylo v bezpečí a nikdo by se o tom nikdy nedozvěděl.

Oclmach to chápal. To bylo přesně to, co by na jejich místě udělal on. A přesto ho nepřekvapilo, když se nad ním sklonili a znovu začali odtahovat cihly. Nebyli jako on.

Konečně ho vyprostili, Mltchoun ho přidržel, aby neupadl, a Krusta ho rychle oprášila z nejhoršího. Chvilí mu trvalo, než se mu přestala točit hlava, ale pak Mltchouna odstrčil a zůstal vzpřímeně stát sám.

„Zachránili jste mě,“ zasípal a nebylo to jen kvůli prachu v krku. „A nemuseli jste.“

„Ale museli,“ řekl Mltchoun. „Jsme rodina. Ty bys pro nás udělal to samé.“

„Ty tomu nerozumíš,“ vypravil ze sebe Oclmach. „Já můžu za to, že jsme tady. Já jsem sabotoval pinasu. Císařovna se doslechla o vašich... schopnostech. Chtěla si to ověřit. A tak mi nařídila, abych vás dostal do nebezpečné situace a špehoval.“

„Bezpečnostním důstojníkům se nedá věřit,“ řekl Krusta.

Ruka jí klesla k pistoli u boku. Oclmach se ovládl a ani se nehnul.

„Nemusel nám to říkat,“ namítl Mltchoun.

„Ale musel,“ odušil Oclmach. „Jsme rodina.“

Vyměnili si s Mltchounem úsměv. Krusta přikývla, což se u ní nejvíce blížilo úsměvu, pokud zrovna něco nezabýjela, a oddálila ruku od pistole.

„Tak,“ řekla. „Co uděláme teď?“

„Napřeme všechny síly do toho, abychom se dostali živí do sídla,“ řekl Mltchoun. „Všechno ostatní může počkat. Něco vymyslíme. Jako vždy.“

„Já takové improvizace nesnáším,“ zavrčela Krusta.

Šli troskami města dál. Teď, když už se nemuseli skrývat před válečnými stroji, jim cesta ubíhala rychleji. Mltchoun s Krustou kolem sebe znovu soustředili svou moc a všechny tři skryli před strojnými senzory. A tak mohli nerušené sledovat, jak roboti pochodují po ulici a před sebou ženou zubožený dav uprchlíků. Muži, ženy a děti zoufale utíkali, plíce lapaly po dechu, znavené nohy, záda a hrud' svírala bolest. Ty nejpomalejší a ty, kteří už nemohli dál, roboti zabíjeli, rázným, úsporným úderem ocelové dlaně jim rozbíjeli hlavy. Po dláždění tekla krev a sbírala se ve škarpách. Konečně se toho roboti nabažili nebo se snad rozhodli, že mají někde něco důležitějšího, a najednou uprchlíky napadli a v několika vteřinách je roztrhali na kusy.

Pak táhli dál. Kovové nohy dupaly v krvavém řečišti. Prošli těsně kolem Mltchouna a Krusty, ale nevěšili si jich.

Oclmach se podíval na Mltchouna a Krustu. „Copak jste nemohli něco udělat? Totiž, já vím, že to jsou rebelové, ale...“

„Žádné ale,“ ut'ala ho Krusta. „Za rebelii je smrt.“

„Já nevím,“ povzdechl si Mltchoun. „Tohle nebyla poprava, tohle byla bohapustá jatka. Já už jsem válku zažil. Viděl jsem, jak muži zabíjejí jiné muže z různých důvodů. Ale to byli lidé. Ne stroje. Byly tam i děti...“

Krusta se na Mltchouna podívala. „S citama na mě nechod', kapitáne. Za tohle si můžou sami. Intrikovali a konspirovali, až si vysloužili tohle. Zpronevěřili se své přísaze, své cti a svým povinnostem a v důsledku toho i sami sobě. Dobře věděli, do čeho jdou.“

„Myslíš, že to věděly i děti?“ opáčil Mltchoun. „Myslíš, že věděly, proč je ženou ulicemi jako dobytek a pak povraždí?“

„Za to můžou jejich rodiče,“ odsekla Krusta. „Ti jsou vinni. Musíme být tvrdí, kapitáne. Dřív jsi to věděl. Vydal jsi rozkaz sežehnout Nebalamutu.“

„A dodnes mě pronásleduje, co jsem tam udělal,“ odpověděl Mltchoun. „Tehdy jsem si myslel, že jinou možnost nemám. A nakonec se tím nic nevyřešilo, pamatuješ? Možná jsme se měli víc snažit najít jiné řešení.“

„To není naše věc,“ odsekla Krusta. „My politiku neděláme. My nevidíme celkový obraz.“

„A kdy jsme se o to pokoušeli?“ opáčil Mltchoun.

David Morituri a Kit Letnikostrov se společně s Alicí a Jenny řítily na letounu k sídlu. Nebylo to zrovna nejbezpečnější, když tam teď pravděpodobně velel správce, ale jednak jinou možnost neměli, a jednak když David přišel na Tyrkysarii, dal si pořádnou práci s tím, aby sídelní ochranu prošpikoval lidmi věrnými výhradně jemu. Pro jistotu. Koneckonců, správce zradil už Owena. A teď David doufal, že než se tam dostane, tak kontrolu nad sídlem převzou zas jeho lidé. Letěli vysoko nad mraky nejvyšší rychlostí, jaká se dala z přetížených motorů vymáchnout. Kit seděl u řízení a David šel utěšovat Alici. Od okamžiku, kdy letoun odstartoval, nepronesla snad ani tucet slov. Viděla smrt své rodiny a zničený domov a utrpení vyrylo do strnulého obličeje hluboké vrásky.

David s Jenny na ni střídavě mluvili, snažili se ji probrat, ale zdálo se, že je nevnímá. Zlomilo ji to a možná se nedá dohromady už nikdy. David jí dal podržet svou pistoli a zdálo se, že ji to utěšilo. Nakonec ji nechal s Jenny a šel si stoupnout dopředu ke Kitovi.

„Jak to jde?“

„Jak se dalo čekat,“ odpověděl klidně Letnikostrov, ani si neohlédl. „Naše bezpečnostní kódy nás už před útokem pravděpodobně nechrání, ale v této výšce a při této rychlosti by nás většina strojů na zemi neměla být schopná zaznamenat.“

Naším skutečným problémem jsou energetické krystaly. Podle palubních počítačů nám nezbývá dost energie na to, abychom uletěli celou cestu zpátky do sídla a zároveň udrželi plné štíty.“

„Tak štíty spust,“ navrhl David. „Naší jedinou nadějí je dostat se do sídla.“

„Moje řeč. Jak jsou na tom dívky?“

„Jak se dalo čekat. Pořád nemohu uvěřit, že se to všechno semlelo tak rychle. Viděl jsi, co se děje dole. Všechna města jsou v plamenech a všude jsou válečné stroje a pozemní vojska. Tohle není úderná síla, ale invazní.“

„Podívej se na to z té lepší stránky,“ poradil mu Kit. „Alespoň planetu nesežehli.“

„Na to se mi nechce ani pomyslet. Já jsem nikdy nic takového neviděl, Kite. Oni ty lidi vraždí jako dobytek. Moje lidi. A všechno se děje kvůli mně.“

„To ne. To se děje proto, že ti sedláci byli tak hloupí a zahrávali si s demokracií. Jen si koledovali o problémy.“

„A já jsem je nechal. Měl jsem jim to zarazit. Mohl jsem vzít svou ochranku a tvrdě to potlačit. Jistě, musel bych pobít pár vůdců a vypálit pár statků, ale nikomu jinému by se nic nestalo. To já jsem udělal chybu, Kite. Bylo mou povinností tyhle lidi chránit, aby se jim nic nestalo. Mou povinností jako Morituriho.“

„Davide, mohli bychom se věnovat aktuálním záležitostem, prosím? Jako třeba tomu, co uděláme, když dorazíme do sídla a tam bude vládnout správce?“

„Improvizovat. Jsou tam tajné chodby a tajné pasti, o kterých vím jen já a mí lidé. Jestli drží sídlo správce, tak mu ho seberu. A pak mu useknu tu jeho proradnou hlavu a použiji ji jako podnožku.“

„Mazané. Předpokládejme tedy, že dokážeme dobýt sídlo zpátky. Co potom? Proti válečným strojům se dlouho neudržíme a nemáme tam nic, na čem bychom se dostali z planety. Pokud to ovšem není nějaké tvé další malé tajemství.“

„Bohužel ne,“ odpověděl David. „Ale já bych teď neodletěl, i kdybych mohl. Mí lidé umírají. Neopustím je.“

„Ale co s tím můžeš dělat, Davide?“

„Já něco vymyslím! Jsem Morituri!“

„Jenže to je právě to, co nás do téhle bryndy dostalo,“ odušil Kit.

David si to nechal projít hlavou a pak se podíval na Kita.

„Jdou po mně. Ty se ještě můžeš trhnout a jít si po svých. Pro tebe ještě není pozdě. Vezmi dívky a leť se schovat. Býval jsi oblíbencem Kamenné lvice. Docela dobře tě může vzít zpátky, jestli se mě veřejně zřekneš.“

„To nemá smysl,“ odpověděl Kit. „Zůstaneme pěkně spolu, a zapomeň na altruismus a myslí. Ty jsi mozek tohoto spolku. Vymysli něco, jak z toho ven.“

„Nech mě řídit,“ řekl David. „Já znám tuhle oblast líp než ty.“

Vyměnili si místa a Kit se šel podívat dozadu na dívky, jestli je nemůže nějak utěšit. Takové věci mu moc nešly, ale rozhodl se, že to alespoň zkusí. Útočné lodě se vynořily snad odnikud a nekrytý letoun pokropila z boku palba z disruptorů. Výbuchy malé plavidlo rozhoupaly a v kabině vypukl požár. David bojoval s řízením a loď se řítila k zemi. Kit popadl hasicí přístroj a stříkal pěnou po nejbližších plamenech. Kabina se naplnila kouřem. Jenny pevně objala Alici a přitiskla ji k sobě. Motory zhasly a loď padala jako kámen.

David nahodil rezervy a tiše, vytrvale, donekonečna klel.

Pád se zpomalil, ale klesali pořád. Útočné lodě udeřily znovu a zadek letounu se rozletěl na kusy. Velkou dírou na zádi unikl vzduch a vysál s sebou kouř. Plameny zaburácely a Kit musel před tím žářem couvnout. David ječel, ať se všichni drží, a jako šílený pátral na senzorické obrazovce po něčem přijatelně rovném, kde by se dalo přistát. Vedle nějakého lesa uviděl pole, rozhodl se dosednout tam a ubral rychlost. Řídicí páky se mu neustále vzpíraly. Země jim vyskočila vstříc.

Loď tvrdě narazila, poskakovala po poli a vyrývala v trávě velký příkop, až nakonec doklouzala a zastavila se jen pár yardů od lesa. V kabině už zase bylo plno kouře. Letounu se zmocnily plameny a vítězně zaburácely. David se na sedadle zhroutil a jen bezpečnostní pásy ho udržely vsedě. Byl pořezaný na čele a po obličejích mu tekla krev. Mlhavě si uvědomoval, že při sestupu narazil hlavou do něčeho tvrdého. Zalykal se kouřem a najednou si uvědomil, že kašle a dusí se. Pak byl najednou vedle něj Kit a rozepínal mu pásy. David se mu snažil pomoci, ale ruce měl ochromené a neohrabané. Kit odhodil poslední pás, David sebral síly a vyhrabal se ze sedadla. Cítil se strašně, ale v hlavě se mu už vyjasňovalo. Znovu se rozkašlal a snažil se prohlédnout skrz kouř.

„Alice! Kde je Alice a Jenny?“

„Je mi to líto,“ řekl Kit. „Davide, je mi to moc líto.“

David na něj vytřeštil oči, pak ho odstrčil a probíjoval kouřem a šlehajícími plameny k díře ve stěně kabiny, u níž nehybně ležela Alice. Někáký disruptorový paprsek prorazil kovový trup a hodil dovnitř smršť ostrých úlomků. Alice měla na celém levém boku hlubokou otevřenou tržnou ránu. Mezi svaly jasně prosvítala zlomená žebra a polovina vnitřností vyhřezla. Oči měla milosrdně zavřené. David odtrhl zničený pohled a podíval se po Jenny. Ležela opodál, pod spadlou kovovou deskou. Byla v mrákotách, ale ještě se ochaběle vzpouzela. David vzal Alici do náruče a zaječel na Kita.

„Já беру Alici! Dostaň ven Jenny!“

Z kouře se vynořil Kit a popadl Davida za loket. „Davide, ona je –“

„Já ji odtud dostanu ven! Postarej se o Jenny.“

Kit se podíval na Alici a krvavě rudé vnitřnosti, které visely z boku, a pak jen přikývl a klekl si k Jenny. David dovrávorál k únikovému průlezu, rozkopl dvířka a vylezl na zem. Kit škusbal za ulomenou kovovou deskou, která přišpendlila Jenny k podlaze. Byla široká a těžká a ostré okraje ho řezaly do rukou. Napínal síly, ale nedokázal s deskou pohnout ani o píd. Jenny se už probírala z mrákot a teď ho zoufalýma očima sledovala. Pomoci mu nemohla. Deska jí přišpendlila obě ruce k podlaze. Z obou už tekla pot a byli rudí od žáru v kabině. Plameny se blížily. Kit přestal tahat za vzpurnou deskou a usilovně přemýšlel. Oheň se blížil, plameny stravovaly další a další části kabiny a vyskakovaly výš a výš. Jestli nedostane Jenny ven brzy, odřízne mu oheň jedinou únikovou cestu. Jenny mu na obličejích viděla, na co myslí.

„Kite! Nenechávej mě tu! Prosím, nenech mě ohni!“

„To ne,“ souhlasil Kit. „To by bylo kruté.“

Vytáhl nůž a bodl ji do oka. Chtěl, aby to bylo rychlé. Jenny sebou krátce zaškubala a znehybněla. Kit vytáhl nůž, zasunul ho za opasek a vydal se k východu. Udělal, co mohl. Vylezl ven a rozběhl se schovat pod stromy. Před disraptorovými paprsky ho sice neochrání, ale před dálkovými senzory by ho skrýt měly. Musí najít Davida. Ten si bude vědět rady. Našel ho o kousek dál v lese. Klečel vedle Alice. Opřel ji zády o strom a snažil se nacpat vnitřnosti zpátky do břicha. Ruce měl celé od krve a tam, kde ji k sobě tiskl, měl i šaty samou krev. Když uslyšel Kita, vzhlédl. Z tržné rány na čele mu tekla krev, plakal a slzy vyrývaly v krvi cestičky.

„Je mrtvá,“ řekl a v jeho hlase znělo utrpení celého světa. „Věřila mi, že ji ochráním, a já jsem ji zklamal. Stejně jako všechny ostatní.“

„To mě mrzí,“ řekl Kit.

„Pochop, já jsem ji zabil. Zemřela proto, že byla se mnou.“

„Nemůžeš z toho vinit sebe,“ řekl Kit. Rozčilovalo ho, že David pláče, nevěděl si s tím rady. „Oni tu zabíjejí všechny. Ty ses ji pokusil zachránit, udělal jsi, co jsi mohl.“

David váhavě přikývl. Nepřesvědčilo ho to, ale hřbetem ruky si utřel slzy a krev z očí. Párkrát popotáhl a pak se podíval ni Kita.

„Kde je Jenny?“

„Mrtvá. Byla zraněná a zemřela, když jsem se ji snažil vytáhnout.“ Normálně se Kit s nějakým lhaním neobtěžoval, ale teď nechtěl Davida popudit ještě víc. Rozhlédl se kolem sebe. „Tušíš, kde jsme?“

„Jo. Já to tu znám. Sídlo je odtud ani ne pět minut pěší chůze hned za lesem. Skoro se nám to podařilo, Kite. Byli jsme tak blízko. Jen pár minut a byli bychom v bezpečí. Všichni.“

Kit si k němu klekl. „Tohle je dílo Kamenné lvice. Ji dávej vinu. A teď pojďme. Brzy nás tu budou hledat.“

David přikývl a zvedl se. Kit vstal s ním. David se podíval ni Alici. „Strašně nerad ji tu nechávám.“

„Už je mrtvá, Davide. Tu už nic neboli. Později ji pomstíme.“

„Jo. Však na pomstu ještě dojde. Později.“

David se obrátil, zamířil hlouběji mezi stromy a Kit šel za ním. Ve vysokém lese byl chládek, klid a ticho, jako by byli na nějakém tmavém, soukromém místě, jehož se zbytek světa netýká. Sem žádné svíce nepronikly. Voněla tu tráva, kůra a život. Kit krácel vedle Davida a vychutnával si ten klid a ptačí zpěv. David zasmušile krácel po prosekané cestě ponořený v myšlenkách a klid a mír kolem sebe ani nevnímal. Kit se vytrvale snažil vymyslet něco, co by mu řekl, ale nemohl na nic přijít. S takovými situacemi moc zkušeností neměl. A tak šel vedle Davida, ruce držel blízko zbraní a nechával svého přítele jeho myšlenkám. Však David něco vymyslí. Vždycky na něco přišel.

Kit byl pozorný a ostražitý, ale i tak zjistil, že nejsou v lese sami, teprve když ti tři vyšli na pěšinu před nimi a zatarasili jim cestu. Jeden byl v uniformě kapitána, jedna byla vyšetřovatelka a třetí postava se držela vzadu a v ruce měla pistoli, ale netřímala ji dvakrát výhružně. David s Kitem se zastavili a všichni tam dlouho jen stáli a zírali na sebe. Les byl jako velká zelená aréna, osudové místo, kde se může stát cokoli. Úplně cokoli.

„Jsem kapitán Mltchoun,“ pravil muž, který třímal v rukou meč. „Toto je vyšetřovatelka Krusta a bezpečnostní důstojník Oclmach. Jste zatčeni, pánové. Odevzdejte nám zbraně a pojďte s námi.“

„To těžko,“ odušil David. „Já jsem Morituri a můj lid mě potřebuje. Ustupte a nechte mě projít, nebo na místě zemřete.“

„Jak řekl,“ pravil Kit a usmál se na Krustu. „Vždycky jsem si říkal, jak bych si asi vedl proti nějakému vyšetřovateli.“

„Zemřel bys, chlapče,“ ujistila ho Krusta. „Odhoď zbraně a dožiješ se soudu.“

„Jděte mi z cesty,“ zavrčel David. „Já se zastavit nenechám.“

Kapitán pokrčil rameny. „Dělej, jak myslíš, lorde. Ono nakonec stejně vždycky dojde na zbraně, že?“

Předstoupil. David tasil meč a vyrazil do útoku. Meče se srazily, vyletěly jiskry a do ticha pronikavě zaskřípala ocel. Kit Letnikostrov nasadil úsměv Kida Smrtáka a zlehka vyrazil proti vyšetřovateli. Pomalu kroužili kolem sebe a jeden druhému hledali v očích slabiny. Oclmach sklonil pistoli a klidil se z cesty. Věděl, že tady je jen divákem.

David povolal na pomoc své moriturské dědictví a nasadil žihadlo. V těle se mu rozproudila nová síla a zahнала únavu. Ale věděl, že to dlouho nevydrží. Nebylo tomu tak dávno, co proflámoval večer v Pohodě. Málem by se byl tomu usmál. Jemu připadalo, že už je to celá věčnost, ale jeho tělo to vidělo jinak.

Bez žihadla by ho přemíra pití a nedostatek spánku fatálně zpomalily a ani s žihadlem nespolehal na to, že vydrží bojovat dlouho. A tak rovnou tvrdě zaútočil a švihal mečem vši – a to dost značnou – silou. Mltchoun krok po kroku couval, ale pořád odrážel všechny Davidovy rány stejnou silou, což by teoreticky nemělo být možné. Sekali, bodali, útočili, odráželi, kryli se a meče se míhaly tak rychle, že by je pouhé lidské oko ani nedokázalo sledovat. A pak se Mltchoun zastavil a dál už necouvl ani o krok. Odrážel Davidovy zuřivé výpady klidně a schopně a ani se nehnul. Kit Letnikostrov rovněž známý jako Kid Smrták vedl svůj útok promyšleněji. Nikdy v životě neprohrál a neměl v úmyslu s tím teď začít, ale toto byla přece jen vyšetřovatelka. Kit s Krustou ostražitě kroužili kolem sebe, čas od času se míhl meč, aby vyzkoušel protivníkovu rychlost a reflexy. Byli to mistři svého oboru a neměli důvod spěchat. Tohle si chtěli vychutnat. Usmívali se na sebe a kroužili kolem sebe dál.

David vytrvale bojoval. Vřel v něm vztek. Tenhle kapitán mu ztělesnil celé říšské vojsko, všechny ty lité, kruté ozbrojené síly, které mu likvidovaly život a planetu. Jak se ho zmocňoval vztek, bodal a sekal čím dál zuřivěji, nemilosrdně sál síly žihadla a bylo jen otázkou času, než Mltchoun odrazil jeden zvlášť vzteklý výpad a Davida proklál. David šokovaně, bolestně zaječel a upadl na zem, ale meč ještě držel. Mltchounova čepel mu prošla břichem a na zádech vyjela ven. David cítil, jak z něj uniká krev, a slyšel, jak stříká na zem. Mltchoun meč vytrhl, David znovu vykřikl a spolu s výkřikem mu vytryskla krev z úst. Snažil se vstát, ale nešlo to. Žihadlo ho ještě drželo při životě, ale všechny síly ho už opustily. Kapitán se rozmáchl ke smrtící ráně.

Kit viděl, jak David upadl, a nemřhal časem na nějaký vzteký řev. Dohnal Krustu k boji nablízko, tvrdě ji kopl do kolena

a zatímco poskakovala na jedné noze, strhl si plášť a přehodil jí ho přes hlavu. Rád by ji zabil, dokud je bezmocná, ale neměl na to čas. Rozběhl se k Mltchounovi a cestou ječel, aby odvrátil jeho pozornost od Davida. Mltchoun se rychle obrátil, Kit sklonil hlavu, aby se vyhnul svištící čepeli, a ramenem nabral kapitána do břicha. Kapitán upadl na záda a vyrazil si dech. Kit doběhl k Davidovi a vytáhl ho na nohy. Jediný pohled mu řekl, jak je zranění vážné, ale Kit na to raději nemyslel. V sídle najdou pomoc. Musí. Přinutil Davida, aby se dal do pohybu, a pak za sebou uslyšel kroky. Ohlédl se. Neuvěřitelné. Kapitán už byl zase na nohou a hnál se po nich. Kit sáhl po pistoli u boku a zjistil, že se o ni opírá David. Kapitán se na ně už už vrhal.

A pak se ozval výstřel z disruptoru a Mltchoun, střelený do zad, šel k zemi. Vzadu stál bezpečnostní důstojník s pistolí v ruce a třeštil oči hrůzou nad tím, co napáchal. Kit mu řízně zasalutoval, nadhodil si Davida, přitiskl si ho k sobě pevněji a táhl ho mezi stromy.

Krusta se konečně zbavila pláště. Právě včas, aby viděla kapitána klesat k zemi. Nechala prchající rebely plavat, zděšeného Oclmacha rovněž a rozběhla se k Mltchounovi. Energetický paprsek mu utrl většinu kus z levé části hrudního koše.

Tiskl si ránu pažemi, jako by se čistě silou snažil udržet tělo při životě. Krusta si k němu klekla a jemně mu paže odtáhla, aby viděla rozsah zranění. Z rány se ještě kouřilo a ven trčela ohořelá žebra. Energetický paprsek ránu skoro čistě vypálil. Oclmach za nimi blábolil cosi o tom, že se spletl a že je mu to strašně, strašně líto, ale nikdo ho neposlouchal. Mltchoun byl v obličejí úplně bílý a krátce, rychle oddechoval. Kdokoli jiný by teď už byl mrtvý jen z toho šoku.

Krusta ho popadla za ruku a silně ji stiskla.

„Kapitáne, poslouchej mě! Ty nezemřeš. Máš velkou moc. Oba ji máme. Použij ji! Johnne, sakra, ty dokážeš sám sebe uzdravit!“

Soustředila se, hluboko v sobě koncentrovala moc, vytlačila ji na povrch a vnutila Mltchounovi. Krátce zalapal po dechu a pak se jeho ruka tvrdě opřela o její a kapitán se narovnal. Překvapeně třeštil oči. Oba sklopili pohled k obrovské ráně na jeho hrudníku a oněměli. Kostí, svalů, kůže, všechno samo srostlo a po ráně nezbyla ani jizvička. Mltchoun se zkusmo zhluboka nadechl a v duchu se obrnil proti bolesti, ale nic.

Žádná bolest. Najednou se na Krustu vesele zazubil. Oplatila mu to a společně vstali. Oclmach tam stál s otevřenými ústy.

„Netušil jsem, že byste mohli dokázat něco takového,“ řekl nakonec.

„Já taky ne,“ přiznal Mltchoun. „Člověk se pořád učí.“

„Omlouvám se, kapitáne. Hrozně mě to mrzí...“

Mltchoun zvedl ruku a zarazil ho. „Omluva se přijímá. Ale od teďka platí, Oclmachu, že jestli se zase dostaneme do souboje, tak mi nepomáhej.“ Obrátil se na Krustu. Její úsměv zmizel a zase to byla ta chladná, soustředěná vyšetřovatelka.

„Vítej zpátky, kapitáne. Vždycky jsem věděla, že na to, abys zemřel, jsi příliš velký mizera.“

„Jsem rád, že jsem zase zpátky, vyšetřovatelko. Kudy ti rebelové utíkají?“

„Hluběji do lesa, kapitáne. Nemělo by být těžké je sledovat. Morituri silně krvácí. Cítíš se na pronásledování?“

„To bych řekl. Ale není proč spěchat. Ti můžou jít jen na jedno místo a to je moriturské sídlo. A tam ho dostaneme.“

Kit Letnikostrov uložil zraněného Morituriho do postele a rozhlédl se po přepychově zařízené ložnici. Byly tu jen jedny dveře a jedno okno, což usnadňovalo obranu komnaty před útočníky.

V tuto chvíli měli sídlo pod kontrolou lidé věrní Davidovi, ale správci se naneštěstí podařilo s většinou svých přívrženců uniknout a teď už se pravděpodobně spojili s říšskými invazními vojsky. Nebude trvat dlouho a přijdou jim zabušit na dveře. David ležel na zádech a sípal. Jeden sluha mu obvázal břicho hromadou obvazů, ale nebyl tu žádný doktor. Skrz obvazy už zas prosakovala krev a drahé povlečení bylo samá rudá skvrna. Kit se posadil na pelest a přemítal, co bude dělat dál.

Mohl by jen tak odejít. To by mohl. Morituri je postaven mimo zákon, ale on ne. Mohl by prostě odejít ze sídla, dojít k nejbližším říšským silám a požádat o ochranu, na kterou má s ohledem na své společenské postavení nárok. Kapitán a vyšetřovatelka, s nimiž před chvílí bojoval, by možná kvůli tomu trochu vyváděli, ale on může vždycky tvrdit, že jednal v sebeobraně, a protože je lord, tak by o jeho slovech nikdo nepochyboval. Ale tyto úvahy ho nesváděly dlouho.

Stejně by nedokázal Davida opustit.

Morituri najednou zasténal a posadil se. Kit ho rychle podepřel. David byl popelavě šedý, obličej měl ztrhaný a plný vrásek, ale oči měl jasné. Jeho pohled zabloudil k meči, který měl na posteli vedle sebe, a zdálo se, že z něj načerpal trochu síly.

Ukázal na obrazovku na stěně před sebou.

„Zapni to,“ řekl tiše, ale hlas se mu netřásl. „Chci vědět, co se děje na mé planetě.“

„Měl bys odpočívat,“ namítl Kit. „Jestli se správce vrátí s tak velkým vojskem, aby mu to stačilo na dobytí usedlosti, budeme odtud muset fofrem vypadnout.“

„Já už nikam nejdu,“ odpověděl David. „Tohle je můj domov, domov mých předků a já odtud neodejdu. Tady je mé místo. A teď pusť tu zatracenou obrazovku.“

Kit pokrčil rameny a zapnul ji. Společně se dívali na sled hrůzných scén na dobývané Tyrkysarii. Všude hořelo. Ve vískách, vesnicích i městech. Na polích ležely jako zlověstná, ponurá sklizeň hromady mrtvých. Směrem na venkov táhly dlouhé zástupy uprchlíků, kteří si na zádech nesli zbytky svých domovů a životů. Místy ještě existoval nějaký odboj, podzemí tu zapouštělo kořeny celá léta. Lidé měli výcvik a nějaké zbraně, ale ne dost na to, aby obstáli proti zkušeným pozemním úderným jednotkám a říšským válečným strojům. Ale rebelové přesto bojovali dál, i když proti sobě měli přesilu početní i technickou a nutili říšské síly tvrdě platit za každou dobytou stopu země.

David se díval, jak jeho lid bojuje a umírá a sytí svou zem krví vlastní i krví nepřátel. Viděl říšské vojáky, jak táhnou vyrabovanými vesnicemi, viděl mohutné válečné stroje, jak odpočívají v troskách zničených měst, a nakonec pohled odvrátil. Kit obrazovku vypnul.

„Můžu udělat jen jedno,“ řekl David nakonec.

„Jo,“ souhlasil Kit. „Popadnout všechno, co se dá prodat, a utéct. Přece musí existovat někdo, koho můžeme podplatit, aby nás dostal z planety. Ale kam? Co třeba na Mlhosvět?“

„Ne,“ zamítl to David. „Už jsem ti řekl, že neuteču. Vzdám se.“

„Cože? Zbláznil ses? V nejlepším případě máš naději na demonstrační proces a rychlou popravu. Na Mlhosvětě by alespoň...“

„Ne! Ne! Když se vzdám a řeknu rebelům, ať složí zbraně, boj skončí. Můj lid bude zachráněn. Už jich zemřelo tolik, Kite. Proč tu agónii protahovat? Já musím ochránit svůj lid, na ničem jiném už nezáleží. A zbývá mi jen jediná možnost.“ Kit ho zlostně zpražil pohledem. „Odkdy jsi tak ušlechtilý? Jsou to jen sedláci!“

„Ne,“ prohlásil David. „Jsou to moji sedláci. Povinnosti a závazky, které nás spojují, platí oboustranně. To jsem nikdy dřív nechápal.“ Smutně se usmál. „Trvalo mi to dlouho, ale myslím, že jsem konečně pochopil, co to znamená být Morituri.“

Zapni zase tu obrazovku. Zkus navázat spojení s někým, kdo tomu tady velí.“

Kit se podíval svému příteli do očí, pochopil, že s ním nehne, a přestal se hádat. Ukázalo se, že navázat spojení s velitelem invaze je překvapivě snadné. Generál Shaw Beckett sídlící na říšském křižníku Elegance se podíval z obrazovky na dva rebelské lordy a formálně se uklonil.

„Lorde Morituri, lorde Letnikostrove, rád vás vidím. Odpusť mi mou nevychovanost, Davide, ale opravdu nevypadáš moc dobře.“

„Pořád jsem ještě tady, generále.“ David mluvil klidně a vyrovnaně. „Chci ti nabídnout kapitulaci.“

„To je od tebe velmi šlechetné, Davide. Oceňuji to gesto.“

Beckett se lítostivě zachmuřil. „Bohužel jsem dostal nové rozkazy, a to od samotné císařovny. Nesmím přijmout tvou kapitulaci za žádných podmínek. Chce tvou hlavu, Davide, a přeje si, aby bylo povstání totálně rozdrceno. Mé vojsko má s sebou na planetě holokamery. V celé Říši sledují lidé invazi na Tyrkysarii v živém přenosu. Císařovna z toho chce udělat varovný příklad. Mrzí mě to. Pokud si přeješ, mohu nabídnout určitou ochranu tvému příteli Letnikostrovovi. Ohledně jeho smrti nemám výslovné rozkazy. Dávám ti své slovo...“

„Budu o tom přemýšlet,“ řekl Kit.

Generál rozvážně přikývl. „Nerozmýšlej si to moc dlouho, lorde.“

David se na generála unaveně usmál. „Takže soudím, že dál už si nemáme co říci, že, generále? Osud nám oběma vytyčil cesty a nám nezbývá, než po nich kráčet až do konce. Omluv mne, že ti nepopřeji hodně štěstí.“

„Chápu, lorde.“ Generál Beckett mu zasalutoval. „Lehkou smrt, Morituri.“

Jeho obličej z obrazovky zmizel a Kit ji vypnul. Podíval se na Davida. „Lehni si zase. Trochu si oddechni. Musíš vymyslet, jak se odtud dostaneme. Pamatuji, že mozkiem našeho spolku jsi ty.“

„Měl pravdu, Kite. Nemusíš tu zůstat.“

„Ale ano.“

Usmáli se na sebe. David ke Kitovi natáhl ruku. Letnikostrov ji sevřel do obou dlaní a pevně ji stiskl. Morituri měl ruku vlhkou, lepkavou a studenou jako smrt. S Kitovou pomocí si zase lehl. Celý bok měl prosáklý krví. Kit ho ještě držel za ruku, když se venku ozval nějaký ruch. Kit Davida pustil a šel se podívat z okna. Před hlavní bránou stál správce se svými přívrženci, říšský vojenský oddíl, kterému velel lord VeleHlt, a s nimi kapitán Mltchoun a vyšetřovatelka Krusta.

Toby Zlokh a kameraman Flynn utíkali po úzké ulici. Domy po obou stranách hořely jako obří vatra pod krvavou oblohou.

Ve vzduchu bylo plno dusivého černého kouře a žhavých uhlíků a holou kůži na rukou a obličejích už měli plnou puchýřů.

Flynnova kamera poskakovala nad nimi, zabírala, co mohla, a živě vysílala. Z výšky dokonávaly zkázu říšské lodě – energetické paprsky ze sériově zapojených disruptorových děl odstřelovaly zbylé domy a likvidovaly ulice. Všude pobíhali lidé, všichni se stejným druhem zbraní v rukou. Toby už vzdal snahu sledovat, kde vlastně je. Jedno hořící město vypadalo stejně jako druhé. A kam přišel, tam musel překračovat mrtvé. Muži, ženy, děti tu leželi jako anonymní, krvavé rance, posekaní, pobodaní či spálení energetickými paprsky. Takové masové vraždění Toby ještě nezažil. Kamenná lvice se musela zbláznit. Tohle daleko přesahovalo hranice trestu za rebelie či příkladu pro výstrahu ostatním. Nic nemohlo ospravedlnit taková jatka. Tu a tam se mu mihlo hlavou, že z toho určitě vytěžil nějaké dobré záběry. Ještě nikdy nikdo nenafilmoval žádnou invazi takhle zblízka. Jen doufal, že se někdo dívá. Jestli říšské lodě ruší všechny signály vyjma svých vlastních, tak to přes ně nedostal. Navzdory únavě se Toby v běhu chmuřil. Zuřil, když si představil, že by to všechno bylo k ničemu.

Vůbec neviděl explozi, která vyhodila do vzduchu dům vedle něj, věděl jen, že se ozvalo něco jako hromobití, a pak ho něco sebralo a praštilo s ním o zem. Tvrdě dopadl na dlažbu. Šaty měl potrhane a rukama si snažil chránit hlavu. Kolem něj se sypaly úlomky zdiva. Cihly ho bušily do zad, do rukou a do nohou. Křičel, ale jeho hlas zanikl v okolním rachotu. Konečně to přestalo, Toby opatrně zvedl hlavu a rozhlédl se kolem sebe.

Polovina ulice byla v troskách. Nedaleko ležel Flynn. Kamera se vznášela nad ním. Kameraman byl napůl pohřbený pod sesutým zdivem. Toby sebral síly, vstal a klopýtal k němu. V uších mu hučelo, ruce se mu klepaly a nohy jako by patřily někomu jinému, ale všechno to přemohl a sklonil se nad Flynnem. Ach, Bože, neumírej, Flynn. Prosím, neumírej. Nevzal jsem tě sem proto, abys zemřel. Nahmátl na krku tep a trochu se uklidnil.

Začal kus po kuse odtahovat cihly. Vypadalo to, že ta hromada nemá konce.

Sotva s tím začal, vypochoďovala na ulici rota říšských vojáků s pistolemi v rukou. Seržant uviděl Tobyho a obrátil pistoli jeho směrem. Tobymu vyletěly ruce nad hlavu.

„Nestřilejte! Jsem novinář a natáčím invazi!“

Seržant si zklamaně odfrkl, ale naznačil vojákům, ať skloní pistole a zastaví se. Nasupeně shlédł na Tobyho. „Co tady děláš? Vy jste měli tuto oblast už dávno vyklidit.“

„Zasypalo mi to kameramana,“ řekl Toby a opatrně spustil ruce. „Pomozte mi ho vytáhnout a my vám hned půjdeme z cesty.“

„Udělám cokoli, jen abych se takových vši v kořichu zbavil.“

Já opravdu nechápu, proč vás tady císařovna chtěla mít.“

Seržant kývl na nejbližší vojáky a půl tuctu z nich pomohlo Tobymu odtahat z Flynnova zbylé cihly. A teprve v tu chvíli Toby zjistil, že buď síla exploze nebo ostré úlomky cihel potrhaly Flynnovi šaty tak, že všichni mohli vidět rajcovní černé ženské prádlo. Obzvlášť fascinující byly punčochy a podvazkový pás.

Šest nejbližších vojáků svižně uskočilo a z řad jejich kamarádů začaly padat hrubé vtipy a oplzlé poznámky. Toby přemýšlel, div si nezavařil mozek.

„To jsou jeho talismány pro štěstí! Patřily jeho kolegyni. Byli si velmi blízcí. Od té doby, co zemřela, nosí to jako vzpomínku a nosí mu to štěstí. Opravdu. To dělá spousta kameramanů. To je taková stará tradice u zpravodajského personálu.“

„Sklapni,“ zavrčel seržant. „A to platí i pro vás, chlapi. Takového cvoka nemohl nikdy nikdo uznat způsobilým pro armádní zpravodajství. Což ovšem znamená, že vy dva tu jste ilegálně. Úchylové a k tomu pravděpodobně rebelové.“

„Ale my přece nejsme žádní rebelové! Podívej se na mě, já jsem Toby Zlokh! Určitě jsi viděl nějaké moje reportáže!“

„To jsem viděl.“ Seržant se podíval na vojáky. „Oba zastřelit.“

Toby strnul jak přimrazený. Následující vteřiny se táhly jako celá věčnost. Neměl nic, čím by se bránil. A i kdyby se nakrásně přinutil opustit Flynnu, stejně nemá kam utéct. Bezmocně se díval, jak vojáci zvedají pistole a míří na něj, a jediné, na co byl schopen myslet, bylo to, jestli to kamera dobře zabírá. A pak mu čelist poklesla. Seržant i vojáci naráz stáli v plamenech.

Vojáci odhazovali zbraně, vravorali sem a tam, holýma rukama tloukli do plamenů a vrískali. Plameny sílily, stravovaly je, vysávaly jim z plic kyslík a vojáci jeden po druhém klesali k zemi a pak už jen leželi, mlátili sebou a svíjeli se, zatímco svaly černaly, tkáň se škvařila, vlasy hořely jasným modrým plamenem.

A pak ze stínu vystoupily dvě ženy stejné tváře a Tobymu došlo, co se stalo. Stevie Blankyty opět dorazily včas a zachránily je.

Rychle zamručel cosi jako poděkování a sklonil se nad Flynnem. Ten se jako v mrákotách snažil posadit. Blankyty ho zvedly na nohy a rychle ho táhly po ulici pryč. Toby jim klusal v patách. I přes chaos a požáry měli lidé ve městě pořád dost rozumu na to, aby Stevie Blankytám šli z cesty, takže se pohybovali rychle, jen se museli vyhýbat rotám říšských vojáků, které se potloukaly všude možně. Proplétali se úzkými uličkami, které Tobymu připadaly všechny stejné, až konečně došli k nenápadným dveřím v poměrně nepostíženě oblasti. Stevie Tři zabušila pěstí na dveře, špehýrka se otevřela a objevil se pár podezřívavých očí. Stevie Tři se do nich zlostně zahleděla a špehýrka se zavřela. Ozvalo se skřípání zámku a závor a pak se dveře otevřely a Stevie odtáhly Tobyho s Flynnem dovnitř.

Dveře se za nimi zabouchly.

Byla to dost ubohá skrýš - jedna velká světnice se zabeđenými okny a jedinými dveřmi. Podél zdi ležely vyrovnané hromady pistolí a pušek a otevřené bedny s municí. Asi tucet těžce ozbrojených mužů a žen stál u oken a škvírami v bedněni sledovali, co se děje venku. Tobymu a Flynnovi věnovali jen letný pohled. Bylo tu dusno a zatuchlo a smrdělo tu pot a strach.

Stevie Jedna tiše hovořila s jedním rebellem. Stevie Tři si vybrala jednu pistoli a začala ji nabíjet. Toby našel židli a pomohl Flynnovi si sednout. Kameraman už vypadal líp, ale byl hluboce roztrpčen nad stavem svých šatů.

„To byla má nejlepší krajková souprava,“ vysvětloval trpce.

„Já věděl, že je jí sem škoda, že bych ji tu neměl nosit.“

„To máš teda sakra pravdu,“ odušil Toby. „Málem nás to oba stálo krk.“

Flynn si jen odfrkl. „Vojáci nemají žádný cit pro módu.“ Zdálo se, že kamera hřadující na jeho rameni souhlasně přikývla.

Toby se obrátil ke Stevie Tři. „Kde to jsme?“

„Tohle jsou zbytky jedné zastrčené, vcelku nevýznamné rebelské buňky, proto ji pravděpodobně vojáci ještě nenašli. Využíváme ji jako stanoviště pro rebely, kteří byli při začátku invaze rozprášeni. Čekáme na rozkazy, ale nevím, jestli v tomto městě zbyl ještě nějaký organizovaný odboj. Těžce nás to postihlo. Komunikace šla k čertu a esepři tady budou dost těžko.“

Máte štěstí, že jsme se my dvě šly ještě jednou podívat ven, jestli nemůžeme někomu pomoci. Už jsme šly naposledy. Toto město padlo, jen to ještě neví.“

„Máte čas na interview?“ otázal se Toby. „Vypadá to, že v tuto chvíli nemáme co dělat. A pořád je tu šance, že se někdo dívá.“

Mrkl na Flynnu. Kameraman přikývl, že kamera pořád ještě běží. Pohodlně šiji usadil na rameni a kamera obrátila své lesklé, nehybné oko na Stevie Tři.

„Nemám moc co říct,“ řekl esperský klon tiše. „Invaze nás všechny zaskočila. Rebelský systém velení se skoro okamžitě zprětrhal. Nemáme ani tušení, jak vypadá situace v jiných větších městech. Někteří rebelové se pokusili vzdát, když viděli, jak zle se to vyvíjí, ale říšské síly zajatce neberou. Moje sestra a já jsme pro ně dělaly, co se dalo, některé menší

válečné stroje jsme zapálily, ničili jsme oddíly, které se oddělily od hlavního vojska, jenže jich je prostě moc... Jsme všichni unavení. Tolik našich je mrtvých. Dochází nám munice. Možná, že jediné, co nám zbývá, je čestná smrt. Zemřít a vzít s sebou tolik těch bastardů, kolik jen zvládneme.“

„Jsou tady!“ zaječela Stevie Jedna, která vykukovala škvírou v bedně. Všichni prostrčili pistole skrz škvíry mezi prkny a zahájili palbu na postupující vojsko. V uzavřeném prostoru nebylo pro rachot palby ze stříelných zbraní slyšet vlastního slova. Toby s Flynnem si dlaněmi zakryli uši. Místnost se naplnila kouřem a pachem stříelného prachu. A pak prorazil těžkými dřevěnými dveřmi energetický paprsek, proletěl rebelem, který stál za nimi na stráž, a protějš zdi vyletěl ven.

„Válečné vozy!“ zaječela Stevie Jedna. „To bylo disruptorové dělo!“

A pak už praskly energetické paprsky do místnosti ze všech stran. Prorazily zdi a většinu rebelů skosily dřív, než si stačili lehnout na podlahu. Naplnily světnici oslnivým světlem a křižovaly místností jako nějaká lesklá světelná pavučina. Většinu rebelů to proděravělo a rozstřelilo během několika prvních vteřin a na podlaze se svíjely ohořelé kusy těl. Jednomu muži to čistě ustřelilo hlavu. Tělo udělalo ještě několik nejistých kroků, než mu další paprsek ustřelil nohy a ono padlo.

Toby se snažil zavrtat do kamenné podlahy a přitom si rukama krýt hlavu. Není přece žádný bojovník. Flynn srazil na zem v okamžiku, kdy Stevie Jedna poprvé varovně zaječela. Paprsky praskaly dál, proděravěly zdi jak řešeto a v místnosti byl cítit ionizovaný vzduch. Pár lidí nařikalo strachy, zděšením nebo bolestí, ale netrvalo to dlouho. Nakonec palba ustala a rozhostilo se ticho, jen děravé zdi tiše praskaly. Stovkami děr proudilo dovnitř první ranní světlo a bojovalo s kouřem. Toby pomalu zvedl hlavu a rozhlédl se kolem sebe. Všude leželi mrtví. Roztrhaní a polámaní jako panenky odhozené rozzlobenými dětmi, které si už nechtějí hrát. Flynn ležel vedle Tobyho a v náručí svíral svou milovanou kameru. Kývl na Tobyho, aby dal najevo, že mu nic není, ale nijak nenaznačil, že snad hodlá vstát.

Stevie Jedna a Stevie Tři ležely na podlaze vedle sebe, ale jen jedna z nich se hýbala.

Stevie Tři se pomalu posadila. Polovinu vlasů a půlku obličeje jí spálil energetický paprsek, který o ni zavadil, ale další zranění neměla. Stevie Jedna nedopadla tak dobře. Dostala několik zásahů. Levici ji paprsek ustřelil, paži měla upálenou těsně nad loktem a z rány se ještě kouřilo. Stevie Tři ji vzala do náruče. Stevie Jedna zasténala, zamžikala a otevřela oči.

„Sakra,“ zasípala. „Myslím, že naše šance se ještě zhoršily.“

„Mlč,“ řekla Stevie Tři. „Klidně lež. Šetři síly.“

„Na co? Je po všem, lásko. Říše vyhrála.“

„Ještě jsme neřekli poslední slovo,“ prohlásila Stevie Tři divoce. „Ani se neopovažuj zemřít a nechat mě v tom samotnou. Společně jsme žily a společně zemřeme a to v akci. Seber se, sakra. Pojď, lásko. Ještě naposledy plivneme císařovně do oka.“

Stevie Jedna se usmála. „Přesně tak.“

Stevie Tři vstala, zvedla sestru a podržela ji, dokud zase nestála pevně na nohou. Rozhlédly se kolem sebe, kdo ještě přežil, a všimly si, že na ně z podlahy hledí Toby s Flynnem. Stevie Tři se usmála.

„No jistě. Dobří mužové a ženy zemřou, ale novináři jsou věční. Zůstaňte ležet, chlapci. Tohle není váš boj.“

„Co chcete dělat?“ zeptal se Toby.

Stevie Tři se podívala na dveře a Toby věděl, že v duchu vidí nepřítele, který se shromažďuje venku. „Kdysi jsme byly čtyři. Klony, sestry, milenky – bližší vztah, než si umíte představit.“

Dvě už zemřely v boji s Říší, která je stvořila, a teď je řada na nás. Vždycky jsme věděly, že jsme zrozeny ke zkáze. Teď už nám zbývá jen poslední gesto vzdoru.“

„Co chcete dělat?“ naléhal Toby. „Co můžete udělat?“

„Zemřít jak se patří,“ odpověděla Stevie Jedna a Stevie Tři přikývla.

„Někdy je to to jediné, co zbývá.“

„Ne,“ zasípal Toby. Hrdlo mu sevřely jemu neznámé emoce.

„Musí být ještě nějaká jiná možnost. Vždycky je ještě nějaká možnost.“

„Ne,“ odpověděla skoro laskavě Stevie Tři. „Ne vždycky. Všechny cesty nakonec dojdou ke svému konci. Připravte si kameru. My jdeme ven.“

Odvlekla sestru ke dveřím, opatrně odemkla a jednu po druhé odsunula závory. Flynnova kamera se zvedla z ramene, aby měla lepší záběr. Stevie Tři otevřela dveře tak prudce, až narazily do zdi. Esperské klony chvilíčku stály ve dveřích a hleděly na vojáky a stroje, které se sešikovaly proti nim. Stevie Jedna někde hluboko ve svém nitru nalezla sílu stát sama. Stevie Tři se letmo ohlédla. V úsměvu se zableskly bílé zuby.

„Sejdeme se v pekle, chlapci.“

Obrátila se zpátky, aby viděla ze dveří, a obě Stevie Blankyty vzplanuly. Kolem nich se rozhořely jasné, modravé plameny, sílily a zároveň je stravovaly, jak ty dvě soustředily všechny zbývající síly a vztek do posledního aktu vzdoru. S válečným pokřikem vyrazily vpřed. Ze tří natažených rukou šlehal plameny a rovným dílem spalovaly muže i stroje na popel. Říšští vojáci zahájili palbu. Disruptorové paprsky znovu a znovu provrtávaly Stevie Blankyty a házely s nimi jako pes s krysou. Upadly, plameny zhasly a už nezbyla nikde na světě žádná Stevie Blankyta.

Flynn to všechno natočil. Toby zaboha nemohl přijít na žádný komentář.

Před vojáky vyšel seržant a lhostejně šťouchl špičkou boty do mrtvých esperek, aby se ujistil, že jsou opravdu mrtvé. Uspokojeně přikývl a beze spěchu šel ke dveřím, aby se podíval na Tobyho a Flynnu. Toby se připravil na smrt. Nemá kam utéci a i kdyby měl nějakou zbraň, stejně by si s ní nevěděl rady. Cítil se podivně prázdný a zbytečný, jako by byla chyba, že je ještě naživu, když už jsou všichni ostatní mrtví. Bez mrknutí, zlostně vzhledl k seržantovi a zadoufal, že Flynn bude točit až do konce. Seržant se zastavil nad ním a usmál se.

„Máš štěstí, Zlokhu. Vypadá to, že císařovna je tak trochu tvůj fanoušek. Sledovala všechno, co jsi v poslední době

natočil. A jak byla překvapená a potěšená, když Elegance zachytila tvůj signál. Takže půjdeš s námi. Ty a tvůj kameraman jste nyní oficiální říšští reportéři a císařovna chce, abyste zaznamenali pád moriturského sídla. Ne, na vybranou nemáš. Takže sebou hoď, ať to nezmeškáš.“

Zvedl Tobyho ze země a oprášil ho. Flynn vstal bez pomoci.

Seržant se na něj podíval a znechuceně sebou trhl.

„Raději si najdi nějaký plášť. Novináři by přece jen měli dodržovat nějaké standardy. Tak pojdte, chlapi. Císařovna chce, aby celá říše viděla, co se stane s lidmi, kteří se odváží vzepít její moudré a spravedlivé vládě. Když odvedete slušnou práci, možná vás nenechá popravit za sympatie k nepříteli. Tak sebou hoďte.“

Toby s Flynnem nejistě vyšli ze světnice smrti do rozvěvené náruče Říše.

Ve starobylém sídle svého klanu seděl na pelesti David Morituri a na obrazovce před sebou sledoval, jak jeho planeta umírá. Přepínal z kanálu na kanál, ale scéna byla pořád stejná.

Jeho lid bojoval a umíral. Ať bojoval s pozemními jednotkami, bitevními androidy nebo válečnými stroji, pořád umíral.

Vísky, vesnice i města hořely a venkov byl plný uprchlíků, které říšské vojsko shánělo dohromady jako stáda ovcí.

Později bude každý desátý pro výstrahu popraven. Kamenná Lvice nedala na tradice dopustit.

David vypnul obrazovku a v ložnici se najednou rozhostilo ticho. Tiskl si ruce na ránu a snažil se vydržet navzdory tomu, že mu skrz obvazy kolem pasu prosakovala krev. Bolest přicházela ve vlnách. Nevěděl, je-li to dobré znamení nebo ne. Když to bylo hodně zlé, mohl jen nehybně sedět, zatínat zuby, aby nekřičel, a čekat, až bolest odezní, aby mohl zase přemýšlet.

Střídavě mu bylo horko a zima a z obličeje mu kapal pot. Zoufale se snažil vymyslet něco, co by mohl udělat, aby zachránil situaci. Jeho kapitulace byla odmítnuta. Jeho signál nemohl prorazit z planety, takže nemohl zavolat do podzemí o pomoc.

Těch pár sloužících, kteří zůstali věrní jemu nebo povstání, dole odráželo od sídla říšské síly. Dlouho to nevydrží.

Otevřenými dveřmi vstoupil Kit Letnikostrov a David z jeho tváře vyčetl, s čím přichází.

„Kapitán Mltchoun a vyšetřovatelka Krusta vedou údernou jednotku proti hlavnímu vchodu. Naši lidé nemají šanci je odrazit.“

David rozvážně přikývl. „Všechno je to jen zdržování.“ Sbíral síly, aby vstal z postele. Kit mu přispěchal na pomoc.

David se na něj pověsil. Jeho nohy se tvářily, jako by se měly každým okamžikem podlomit, ale David je nenechal.

Donutil je, aby se narovnaly, a usmál se na svého přítele.

„A je to, Kite. Jakmile sídlo padne, je po povstání. Myslím, že jsem konečně pochopil, co to znamená být Morituri.

Bojovat na té správné straně a dát do toho všechno, i když víš, že nemůžeš vyhrát.“ Ukázal na starý holoportrét prvního Morituriho, který visel na zdi u nohou postele. „Podívej se na něj. Jako nějaký mizerný starý barbarský žoldák, v těch svých kůžích a s ohonem. Giles, můj předek. Tak mne napadá, co by si asi o mně myslel. Nikdy jsme neměli možnost si pořádně promluvit. A pak je tu Owen. Myslím, že teď už mu rozumím trochu líp.

Varoval mě a já jsem ho neposlouchal. Říkal, že nikdy nebudu schopen Tyrkysarii udržet, a měl pravdu. Císařovna dala, císařovna vzala. Bože, zatrat' císařovnu.“

„Máš horečku,“ řekl Kit. „Sedni si zase.“

„Ne. Jestli si teď sednu, tak už nikdy neseberu sílu vstát. Myslím, že je načase odejít.“

Kit se na něj ostře podíval. „Sídlo je obklíčeno, Davide. Zablokovali všechny východy.“

„Je tu jeden, o kterém nevědí.“ David se sklonil k holoportrétu a stiskl tajný knoflík. Portrét se odsunul stranou a odhalil úzkou chodbu. Rozsvítila se světla. Chodba se táhla dolů do tmy. David se unaveně usmál, když viděl, že Kitovi svítila v očích nová naděje. „Tajná chodba. Řekl mi o ní Owen. Zachránila ho, když si sem pro něj přišli. Končí v jeskyních pod sídlem, v hangáru s letounem. Můžeme ho sebrat, šlápnout na to a vypadnout odtud dřív, než si někdo stačí uvědomit, co se děje. Já ještě nemohu zemřít, Kite. Můj lid mě potřebuje. Jestli je nedokážu zachránit, tak možná dokážu alespoň zorganizovat pomstu. Víš, Kite, trvalo mi to dlouho, ale myslím, že jsem konečně přišel na to, co je mou povinností a ctí.“

„Máš horečku,“ opakoval Kit. „Tak pojdme.“

Pomalů se vydali tajnou chodbou dolů. David se ztěžka opíral o Kita. Po boku mu stékala krev a když zakašlal, jak se mu občas navzdory bolesti stalo, vytryskla mu krev i z úst. Ale šel dál. Nevzdá to. Morituri se nikdy nevzdává. Hlava se mu točila, občas si myslel, že je s ním v chodbě Owen, a občas že je to Giles. Ale když se mu zase v hlavě vyjasnilo, byl tam s ním vždycky Kit, jediný přítel, jakého kdy měl.

Došli na konec chodby, zastavili se a Kit opatrně nakoukl do hangáru. Okamžitě zase hlavu stáhl. Vršek ústí chodby zasáhl disruptorový paprsek a z kamenného stropu se vysypala malta. S Davidem to zakymácelo, ztěžka dopadl na zem a Kita strhl s sebou. Společně leželi na kamenné podlaze a ztěžka oddechovali. Kit naslepo vystřelil z pistole, aby všem vzal chuť jít za nimi do chodby. Pak sáhl po Davidově pistoli a zjistil, že David ji nemá.

„Davide,“ zasykl. „Kde máš pistoli?“

„Dal jsem ji Alici těsně předtím, než jsme ztroskotali. Zůstala jí.“ David vyplivl krev na podlahu a znechuceně se zašklebil.

„Kite, právě jsem zkusil nasadit žihadlo a nic se nestalo. Už ve mně nezbylo nic. Žádný další boj nebude. Tím končím.“

„Sklapni,“ řekl Kit. „Až se ti zase zklidní tep, vydáme se zpátky.“

„Ne, Kite. Já už nikam nejdu. Je mi zima, Kite. Je mi taková zima.“

Kit se posadil, zády se opřel o stěnu, vzal Davida do náruče, přitiskl ho k sobě a snažil se umírajícího zahrát vlastním tělem.

„Užili jsme si tu hezké časy, že, Kite?“

„Ty nejlepší.“

„Je mi líto Alice. A Jenny.“

„Jo.“

„Nech mě tady, Kite.“

„Cože?“

„Chtějí mě, ne tebe. Nemá smysl, abys tu zemřel se mnou.“

„Já tě neopustím, Davide. Jsi můj přítel.“

„Tak udělej, oč tě žádám. Neumírej nadarmo. Zabij mě a pak přejdi k nim. Má smrt ti u císařovny bude jen ku prospěchu. Ukaž jí mou hlavu a pravděpodobně tě udělá lordem z Tyrkysarie. Koneckonců si budou myslet, že patříš k nim.“

„Davide... prosím. Já nemohu...“

„Ale můžeš. Musíš. Já tu nechci umírat kus po kuse a naříkat, až budou bolesti opravdu zlé. Udělej to, Kite. Zachovej se jako přítel. Naposledy.“

Drsně se rozkašlal a nedokázal přestat. Po bradě mu tekla krev. Ještě se snažil něco říct, ale nemohl. Kit ho k sobě pevně tiskl, dokud kašel neustal, pak vytáhl nůž a zkušeně ho vrazil Davidovi mezi žebra. Morituri dlouze, s úlevou vydechl a znehybněl. Kit tam chvíli seděl a kolébal mrtvé tělo v náruči. David měl naprostou pravdu. Jako Davidova kata ho císařovna přijme zpátky. Vždycky měla pro svého usměvavého zabijáka slabost. Ostatně ne že by měl kam jít. Povstání skončilo. To je jasné. Takže zbývá jen Kamenná lvice. On je zabiják a musí jít tam, kde se zabijí. Opatrně položil Davidovo tělo na podlahu a úhledně mu srovnal nohy a ruce. Pak vytáhl meč a podíval se na mrtvého. Morituri měl naprosto klidný, pokojný výraz. Kit se nad něj sklonil a políbil ho na zakrvácené rty.

„Má lásko.“

Narovnal se a zvedl meč.

KAPITOLA ČTVRTÁ Všichni jdou na Golgotu

A tak konečně, skoro náhodou začala válka. Živé vysílání o destrukci Tyrkysarie a povraždění obyvatelstva říšskými vojsky mělo výrazně opačný účinek. Celou Říši se šířil plamen rozhořčení a vzteku. Každá jedna planeta viděla v hrůzných záběrech na obrazovkách vlastní možnou budoucnost. Na jedné planetě za druhou povstávaly živelné vzpoury a čím dál drastičtější záběry rozdmýčovaly z jiskřiček požáry.

Nižší vrstvy vytáhly do ulic a z jednotlivých protestů se rychle stávaly mohutné demonstrace proti čemukoli, v čem bylo možno spatřovat říšskou autoritu. Šok a pobouření probraly ze samolibého uspokojení i zámožné vrstvy a dobrá polovina se přidala k rebelům, rozhodnutá raději bojovat a zemřít než se dívat, jak je jejich planeta mechanizována tak jako Tyrkysarie.

Podzemí se chopilo příležitosti a rozeslalo své lidi na všechny dostupné planety, aby živelné bouře řídili a podporovali. Dodávali zbraně, směřovali davy na správné cíle a spouštěli dávno připravené plány. Dlouho spící agenti se probrali a prováděli sabotáže, ničili spojení a všeobecně sjednocovali lid tak, aby se napáchaly co největší škody. Armáda odpověděla tím, že vyšla z kasáren, vojáci byli posláni do ulic s rozkazem střílet po všem, co se hýbe. Nebýt toho, že události na Tyrkysarii hluboce otřásly obrovským množstvím lidí, mohla mít říšská taktika úspěch, ale teď už byli lidé hromadně tak rozezlení, že je nebylo možno odstrašit ničím. Muži a ženy si brali jakékoli zbraně, které jim padly do ruky, nebo cokoli, co se dalo jako zbraň použít, a vyhrnuli se do ulic proti říšským vojákům. Bylo jich tolik, že je nemohly zastavit ani energetické zbraně hromadného ničení. Po celé Říši, na jedné planetě za druhou, ve městech a vesnicích tekla krev a státní úřady hořely jako signální vatry bitvy, která měla co nevidět přijít.

Lidé na ulicích proklínali Vdovaře Hlta, káceli sochy a portréty Železné čubky a volali po pomstě za mrtvé na Tyrkysarii.

Osamocení lordové byli rozezlení stále víc a víc a nakonec zapojili do povstání své vojáky – poslali je bojovat po boku povstalců proti říšské armádě. Rodinám šlo o holé přežití a Kamenná lvice je teď ohrožovala víc než nějaké momentální rebelie. Vždycky věděli, že je potrhlá, ale teď se z ní stal opravdu nebezpečný šílenec. Kdyby se s nimi Kamenná lvice o Davidovi, Tyrkysarii nebo třeba i jen mechanizaci předem poradila, mohlo by to dopadnout jinak. Našli by si nějakou cestičku, jak situaci zvratit k vlastnímu prospěchu. Jenže oni se o tom dozvěděli teprve z obrazovek, když viděli násilný zábor planety jednoho z vlastních. Nikomu z nich nebylo zapotřebí příliš velké fantazie na to, aby si sám sebe představil jako další vhodný objekt zájmu Kamenné lvice, jako vyhnance, jehož planeta přijde na řadu jako další a bude zmechanizována a převedena pod přímou vládu Kamenné lvice. Tváří v tvář jasnému ohrožení života, postavení a majetku museli lordové nevyhnutelně povstání mlčky podpořit. Nižší vrstvy lze později vždycky vykázat do jejich mezí. A jestli v tom chaosu mnozí lordové viděli příležitost umístit na Železný trůn vlastní hýždě, nechávali si to prozatím pro sebe.

Najednou se zdálo, že je všechno na dosah. Všechno bylo možné. Každá skupina, frakce a klika v tom zmatku viděla šanci svrhnout stávající řád a vytáhla do ulic do boje. Z lidí, kteří by spolu za běžných okolností nepromluvili slušného slova, se dočasně stali spojenci a bojovali bok po boku, vedeni společným cílem svrhnout Kamennou lvice z Železného trůnu dřív, než je ta pomatená ženská stačí všechny zničit. Město za městem, planeta za planetou táhli lidé do boje s říšskými vojsky a povstalecký pokřik zněl ze všech rtů.

Pár povstaleckých planet by armáda a flotila postupně ukáznyly, ale ne všechny naráz. Říšské síly byly nuceny se rozptýlit po celé Říši, což je značně oslabilo, navíc byly napadány na všech frontách a k tomu je zevnitř rozkládali ti, kdo sympatizovali s rebely a jejich ideály, a tak říšskou armádu ochromil chaos. Vesmírné křižníky sice přilétaly k nejsilnějším ohniskům vzpoury, jenže tyto lodě nikdy nebyly určeny k potlačování planetárních rebelií. Jediné, co od nich planetám skutečně hrozilo, bylo sežehnutí, ale na to byly – alespoň pro tuto chvíli příliš rozptýlené a navíc

rebelové v lodních posádkách pilně sabotovali komunikaci, čímž je izolovali ještě víc. Podzemí se na tento den připravovalo dlouho, zatímco Říše ve své pýše nikoli.

Na Golgotě, domovské planetě Říše a centru státní moci, zaplnily ulice pobouřené davy. Lidé se srocovali a plenili a vypalovali vládní budovy. Lidé na Golgotě zpočátku sice váhali, jestli se mají otevřeně vzbouřit, protože právě oni měli hodně co ztratit, ale podzemí rychle rozšířilo zvěsti, že Kamenná Ivce má v plánu výrazně zvýšit daně a zavést ještě tvrdší represivní zákony a že jim dokonce chce zavřít jejich milované arény. Po tom, co viděli na Tyrkysarii, byli lidé ochotni věřit všemu a tyto nové zásahy by je postihly přímo v podstatě existence. Osamocené protesty byly potlačeny tak brutálně a krvavě, že to šokovalo dokonce i otrlou golgotskou populaci, a tak lidé nakonec povstali všude naráz. Podzemí dělalo, co mohlo, aby je správně nasměrovalo, a v duchu se usmívalo.

Vždycky vědělo, že lidé potřebují motivaci a co neudělají ze správných důvodů, udělají někdy z těch nesprávných. Úřady poslaly do ulic všechny ozbrojené vojáky, které se jim podařilo sehnat, s rozkazem zarazit nepokoje za každou cenu a s bráním zajatců se nezatežovat. To celou situaci ještě zhoršilo. Už tak popuzený lid se rozlétl k nepřičetnosti a sotva stačili vojáci potlačit rebelie na jednom místě, už propukly jinde. Nepokoje a demonstrace se přesouvaly a propukaly rychleji, než aby se daly rozprášit. Podzemí likvidovalo komunikaci na všech stupních a k organizování vlastních sil využívalo espery. Klany jediným pohledem zhodnotily rostoucí zmatek, odvolaly své ozbrojence a stáhly se do bezpečí za řady ochranných mechanismů pastelových věží. Podporovat boj na jiných planetách je jedna věc, otevřeně bojovat doma druhá. A tak se po klanech slehla zem – nevystřkovaly hlavy a nechaly rebely, ať si vybíjejí vztek na úřadech Kamenné Ivce. Až ta měla skončit a rebelové se unaví a nebudou už mít co ničit, rodiny opět vystoupí a ujmou se moci jako vždy. Nebo si to alespoň myslely. Nevěděly o podzemí, neznaly jeho plány, netušily, jak je mocné. Nevěděly o lidech, kteří prošli Šíleným labyrintem. Neuvědomily si, že toto je začátek velkého povstání. Parlament se sešel a odsouhlasil si, že zůstane stranou a podpoří kohokoli, koho to vynese na vrchol. Nikoho to nepřekvapilo.

Ve věčné noci v meziplanetárním říšském prostoru bojovaly vesmírné lodě. Podzemí povolalo hádoidy a nádherná zlatá plavidla se znovu rozlétla do tmy, obrovská, rychlá a účtyhodná, pro roztroušené říšské křižníky více než rovnocenní soupeři.

Co do počtu bylo hádoidských lodí výrazně méně, ale co do výzbroje a funkčnosti ve všech ohledech snadno strčily pomalejší říšské křižníky do kapsy. Tváří v tvář legendárním nepřítelům lidstva propadaly říšské posádky panice a vysílaly do éteru tíšňová volání s žádostí, ať všechny říšské lodě zapomenou na nějaké povstání, neboť teď stojí před hádoidskou hrozbou, která je nepoměrně větší. A tak křižníky po celé Říši ignorovaly čím dál ztřeštěnější rozkazy Kamenné Ivce a hnaly se do boje se zlatými loděmi, jen aby byly jedna po druhé poraženy. Hořící trosky se pomalu otáčely a klesaly do atmosféry nicnetušících planet. A hádoidi pluli hlubokou nocí dál.

Církev Krista Válečníka viděla v druhém příchodu technicky zdokonalených lidí hrozbu duchovní i válečnou, pustila z hlavy povstání a napřela všechny síly proti hádoidům. Nevedlo se jim o nic lépe než flotile a jenom tím promrhaly lodě a vojsko, které by bývaly mohly povstání potlačit. Podzemí podpořilo všeobecný chaos systematickým rozšiřováním zvěstí, že Kamenná Ivce má v plánu zabavit církvi desátky, aby si vyrovnala daňový deficit, což církev pobouřilo ještě víc. Každá kapka dobrá.

Kdyby měla Kamenná Ivce víc křižníků páté generace s novým vesmírným pohonem a nejmodernějšími zbraňovými systémy, mohlo to dopadnout jinak. Ale vzhledem k tomu, že rebelové na Technu III. zničili továrnu na výrobu vesmírného pohonu, bylo v provozu jen pět lodí páté generace a ty nemohly být všude naráz. Na některých říšských lodích dokonce docházelo k otevřeným vzpourám, mladší důstojníci, kteří byli nakloněni rebelům a byli ve spojení s podzemím, vyzývali k převzetí kontroly nad lodí, v čemž je podporovali řadoví členové posádky, kteří nedostali už několik měsíců plat kvůli schodku ve státním rozpočtu, jenž vznikl zhroucením berního systému. Překvapivě velký počet těchto vzpour byl úspěšný a nové rebelské lodě se stáhly z boje. S vlastními sice bojovat nehodlaly, ale zároveň už se nadále neúčastnily boje proti povstalcům.

Toby Zlokh a kameraman Flynn byli přímo ve víru dění, všechno natáčeli a jak jen to šlo, vysílali živě. Jejich říšští ideologové je vláčeli z jednoho krvavého ohniska do druhého, ale oni dělali, co mohli, aby všechno natáčeli co možná nejobjektivněji.

Ostatně armádní důstojníci pověřeni cenzurou jejich reportáží měli převážně svých starostí až nad hlavu i bez nich. Na planetě Loki byla říšská armáda rozlícenými rebelskými silami rozdrcena a Toby s Flynnem využili příležitosti a dezertovali rovnou na bojišti podíbaném kráterem jako nešťovicemi. Nedostali se daleko, ještě mezi jámami plnými mrtvol je zastavily postupující rebelské síly, které Tobyho našťestí poznaly. Pár ho dokonce požádalo o autogram. Toby sebral veškerou svou výmluvnost a úpěnlivě je prosil, aby ho poslali na Golgotu, kde se odehrává ta pravá senze. Po delší diskusi ho rebelové nakonec ještě rádi poslali tam, kam chtěl. Naštěstí dobře chápali význam dobré reklamy a navíc všem zúčastněným připadalo jen spravedlivé, aby ti dva, kteří toho z povstání natočili už tolik, nezmeškali poslední jednání. Toby se ve všech správných okamžicích skromně usmíval, přikyvoval a souhlasil a v duchu se modlil, aby nikdo neotevřel trapnou otázku placení. Nikdo s tím nezačal, takže Toby s Flynnem nastoupili na první z půl tuctu nepohodlných letů, které je nakonec dovedou na Golgotu, na dvůr Kamenné Ivce, tentokrát proměněný v peklo.

Vždyť právě na Golgotě se bude odehrávat ten skutečný boj, tam dojde k rozhodujícímu střetu. Kdo vládne domovskému světu, ten vládne Říši. To věděli všichni. A tak se Kamenná Ivce stáhla do svého lesklého paláce z oceli a mosazi, usadila se v mohutném ocelovém bunkru, který měl půldruhé míle v průměru a byl zapuštěn hluboko pod zemí, a čekala na své nepřátele.

Básníky upalovali, trubadúry věšeli a satiriky nabodávali na kůl. Krev, úpění a strach. Jen další den v pekle. Dvůr

odrážel rozpoložení své vládkyně a byl temný a nebezpečný. Císařovna Kamenná Ivce XIV., uctívána a zbožňovaná, seděla na Železném trůnu, jako by z něj měla každým okamžikem seskočit a trhat a rvát nějakého politováníhodného nepřítele. Na sobě měla leskle bílou bitevní zbroj, která jí spolu s bledou tváří a dlouhými plavými vlasy dávala vzhled nějakého pomstychtivého rodinného strašidla. Obvykle nosila ke dvoru vlasy vyčesané do vysokého účesu, ale teď jí dlouhé lokny jen neuspořádaně plandaly a mezi pramínky spadlými do obličeje nehybně zíraly ledově modré oči. A na hlavě měla vysokou špičatou korunu vyřezanou z jediného obrovského diamantu- symbol říšské moci a autority. U paty trůnu se ostražitě jako hlídací psi krčily její komorné, nahé a bez studu jako zvířata, chirurgicky vylepšené a s upraveným mozkem, což zaručovalo věrnost i za cenu života, a kybernetickými smysly sledovaly dvůr, zda něco nehrozí jejich milované paní. Pro ni by zabíjely a umíraly a jejich zuřivost byla proslulá. Zuby měly zašpičatělé a prsty zakončené implantovanými ocelovými pařáty. V nahých tělech se skrývaly další, ještě nebezpečnější zbraně – to nejlepší, co se dalo za peníze pořídit. Kdysi byly lidmi jako každý jiný, s vlastními názory a životem, ale to bylo předtím, než si je Kamenná Ivce vybrala, než je vyrvala starému životu a zapojila do svého. Ať pocházely z prostého lidu či z aristokracie, se všemi se naložilo dle přání Kamenné Ivce stejně, a to navýsost ohavně. Nikdo nic nenamítal. Nikdo neměl tu odvahu. Ostatně být císařovninou komornou se považovalo za čest.

Před trůnem se vznášely ve vzduchu tucty obrazovek a na nich běžely záběry z celé Říše. Scény se v rychlém sledu měnily, neustále přicházely další a další aktualizace o šíření plamene vzpoury. Hlasatelům vyrážely krůpěje potu a zprávy četli téměř omluvně. Mapy ukazovaly rebelské zisky a říšské ztráty. Třesoucí se kamery zabíraly krvavé, chaotické scény z bitevní vřavy. Všechny vypadaly víceméně stejně. Stále zmatenější komentátoři donekonečna blábolili cosi o tom, co to všechno znamená. Na některých planetách rebelové ovládli komunikaci a jejich vítězoslavné ukoptěné obličeje teď vyzývaly utiskované, ať povstanou a svrhnu Železnou čubku. Obrazovky tu a tam osleply, když podzemí a jeho kyberaťští spojenci narušili komunikační kanál, ale obratem je nahradil jiný přenos. Celá Říše zoufale toužila být slyšena a řvala z plných plic. Císařovna to všechno sledovala pohledem nehybným a chladným jako sama smrt. Pro ty, kdo se domnívali, že ji znají, byl její ledový klid varovnější než předchozí křik, rozkazy a vztekly výbuchy.

Znamenalo to, že přemýšlí. Kuje plány. Hloubá nad tím, jak se co nejhrozněji pomstít.

Před Železným trůnem nenápadně a pokud možno v bezpečné vzdálenosti postávali dva z těch několika málo lidí, jimž byl kromě stráží a jejich obětí povolen přístup k říšskému dvoru.

Generál Shaw Beckett a První válečník lord VeleHlt. Žádní dvořané přítomni nebyli. Žádní lordové se svými dámami, žádní zástupci velkých rodin, žádní členové Parlamentu, nikdo z jediné pravé církve, nikdo z obvyklých celebrit, osobností a patolízalů. Kamenná Ivce už nikomu z nich nevěřila. Nikomu. A tak tu spolu stáli Beckett a Hlt a pokud možno se vzájemně ignorovali. Oba to byli profesionální vojáci, ale jediné, co měli společné, byla věrnost trůnu.

Vysoký, impozantní Hlt měl na sobě obvyklý jantarově černý plášť a černou bitevní zbroj a vypadal jako nějaká dobře nažraná vrána, která právě přilétla z bitevního pole. V přítomnosti císařovny nosil jak pistoli, tak meč – byl jedním z těch několika málo vyvolených, jimž to bylo dovoleno. Zato Beckett vypadal jako vždy jako neúspěšný nešťastník. Ani pečlivě na míru vyrobená bitevní zbroj nemohla zakrýt výraznou nadváhu, plášť měl těžce potrháný a špinavý a nesl se s bohorovným klidem, ale mizivou autoritou. Kouřil ďábelsky smrdící doutník a nestaral se, kam kouř jde.

Kolem nich se prostíralo peklo, poslední výtvar Kamenné Ivce. Krvavě rudé osvětlení, silný pach síry. V podlaze velké díry, z nichž tu a tam vyšlehl plameny. Vedro na omdlení.

A z hlubin slabě doléhalo úpění trpících a zatracených. Velké kamenné sloupy se tyčily výš, než kam by oko dohlédlo, a do nich byly vytesány trpící obličeje, grimasy nepředstavitelné bolesti mlčky nařikající v mukách.

A všude kolem mrtví a umírající. Nešťastníci, kteří na sebe ve špatnou chvíli přitáhli pozornost Kamenné Ivce.

Oběšenci ochable viseli na lanech a řetězech, ti, co byli nabodnutí na kůly, se už převážně přestali svíjet, z ohořelých, zčernalých postav upálených v železných klecích ještě stoupal dým.

A další, jimž byla lehká smrt odepřena. Tanečnice se zlomenýma nohama, básník s vypíchanýma očima a nějaký zajatý rebelský vůdce, jemuž visela z rozchlíplé rány v břiše dlouhá, řada střev. A mnozí další. Plazili se kolem po rukou a po kolenou, zatínali zuby, aby nekřičeli a nevykoledovali si další trest, žebronili o trochu vody. Beckett doufal, že to jsou převážně jen hologramy, počítačově vytvořené iluze, které Kamenná Ivce vytvořila k doplnění atmosféry, ale v hloubi duše tomu nevěřil.

Zejména když ho zlomené ruce tahaly za nohu a tiše prosily, aby se za ně přimluvil. Nepodíval se dolů. Nemohl jim pomoci.

Nevěděl ani to, jestli může pomoci sám sobě. Aby se nějak rozptýlil, prohlížel si vyrovnané řady ozbrojených, mlčících strážných za trůnem. Kamenná Ivce je oblékla jako d'áblý – měli rohaté přilby a ze zbroje na zádech trčela ohnivá křídla. Kamenná Ivce byla přesvědčená, že všechno má být dokonalé do nejmenších podrobností.

Konečně odtrhla pohled od obrazovek a zaměřila se na Becketta a Hlta. Oba se rychle narovnali. Její hlas mrazil stejně jako ledově chladné oči.

„Generále Beckette, předvolali jsme si tě, abychom ti světili vrchní velení při obraně této planety. Vkládáme Golgotu do tvých rukou. Střež ji dobře a zachovej v bezpečí.“

Beckett na ni tupě zíral. „Ale... Veličenstvo, předpokládal jsem, že jsem sem byl povolán, abych převzal velení flotily! Zůstal jsem jediný, kdo má odpovídající zkušenost a služební věk na to, aby ve flotile zase nastolil pořádek a řád. Mě budou poslouchat! Kdo jiný na to má lepší kvalifikaci než já?“

„Neopovažuj se s námi přit, generále,“ řekla Kamenná Ivce.

Její hlas zněl nebezpečně chladně. „Dostal jsi rozkazy, proved' je.“

Beckett měl co dělat, aby nevybuchl vzteky a neřekl něco, čeho by mohl později litovat. Na patě se obrátil a rázným krokem opustil dvůr. Celý život byl věrný Železnému trůnu, teď kabát převlékat nebude, i když to byla zatraceně

svůdná představa. Kamenná lvice se za ním chvíli dívala a pak se obrátila k Hltovi.

„Ty budeš velet mé flotile, drahý Hlto. Beckett je přes všechnu svou okázalou věrnost příliš mírný. Mohl by mít zábrany udělat to, co je nutné. Obdivovala jsem tvou neústupnost a horlivost na Tyrkysarii a potřebuji mít u kormidla někoho, na koho se mohu bezvýhradně spolehnout. A tím mužem v čele budeš ty, Hlto. Mým mužem v čele. Nezklam mě. Neopovažuj se mě zklamat. Zůstaneš po mém boku a budeš vydávat rozkazy odtud. Tady budeš v bezpečí a já se s tebou budu moci podle potřeby radit.“

„Ano, Kamenná lvice. Ale... Budou mě kapitáni akceptovat jako vrchního velitele? Vědí, že nemám Beckettovy zkušenosti.“

„Budou sloužit Prvnímu válečníkovi. Muži, za něhož tě považují. To je pro ně to jediné podstatné. Chop se mé flotily a rozdrť mé nepřátele, Hlto. Drť je a nič bez soucitu. Přesně jako na Tyrkysarii. Já jsem císařovna a mne budou poslouchat.“

A potom... Pak přijdou čistky, pak se zbavím všech slabochů a zrádců, pak nastane očistec, jaký svět ještě nezažil.“ Přes tvář jí přelétl nehezský úsměv a Hlt sebral síly a souhlasně přikývl. „Jak si přeješ, Kamenná lvice. Nezlob se, že se tak ptám, ale... nemyslíš, že by bylo dobré víc se chránit, dokonce i tady? Těžko říct, jak daleko mohou rebelové či elfové zajít v naději, že budou moci dostat přímo tebe.“

„O takové věci se nestarej,“ odvětila pokojně Kamenná lvice. „Poslala jsem pro ty nejlepší z nejlepších a ti mi budou dělat tělesnou stráž. Přes vyšetřovatele Břitvu a Kida Smrt'áka neprojde nikdo.“

Boje na povrchu pokračovaly a byly čím dál krvavější a brutálnější. Vzbouřenci se valili ulicemi, shromažďovali se na náměstích a bojovali s říšskými vojáky z toho či onoho důvodu, ale všechny spojoval společný nepřítel, zrůda Kamenná lvice, šílená žena na Železném trůnu. Kasárna se vyprázdnila do posledního vojáka a kdekoli na sebe ty dvě ozbrojené síly narazily, tam se tvrdě bojovalo, neboť každá byla pevně přesvědčena, že právo a vítězství je na její straně. Jedna bojovala za řád, druhá za spravedlnost a ani jeden tábor neměl prostor pro zajatce a ty, kdo se vzdali. Obě strany dobře věděly, že musí vyhrát na celé čáře, jinak je protivník totálně zlikviduje. Bojovalo se meči a sekerami, silovými štíty a energetickými pistolemi a těmi nevypočitatelnými, neznámými stfelnými zbraněmi, které dodávalo podzemí. Do vzduchu tryskala krev a na zakrvácených ulicích se svíjeli a naříkali muži i ženy, umírali na smrtelná zranění, na šok anebo je prostě rozdupaly davy bojujících.

Nikdo neměl čas starat se o raněné a jak boj pokračoval, mrtví leželi všude. Nikdo si jich nevšímal, jak přátelé, tak nepřátelé je prostě odkopli z cesty nebo odházeli na hromadu někam do kouta.

Některé oddíly Kamenné lvice používaly nové stázové projektory. V přesně nastaveném stázovém poli se čas zastavil a všichni, kdo v něm byli lapeni, tam zůstali bezmocně trčel jako hmyz uvězněný v jantaru. Útočníky to na místě zastavilo a celé oblasti tak zůstaly neprůchodné. Ale byla to nová technologie a projektorů bylo velmi málo. Kromě toho byly nestabilní a nespolehlivé. Někdy celý aparát při aktivaci vyletěl do vzduchu a zabil všechny do vzdálenosti třiceti yardů, takže je vojáci z pochopitelných důvodů odmítali používat. Někdy jim museli důstojníci přiložit pistoli k hlavě. Ale kde projektory fungovaly, byly účinky dramatické. V projekčním poli se dal čas zpomalit na hlemýžďí tempo nebo naopak zrychlit nad rámec měřitelnosti. Z těch, kdo byli lapeni ve stázi, se mohly stát živé sochy vytržené z boje nebo – mnohem častěji – mohli děsivě rychle zestárnout. Kůže se scvrkla, tělo zkroutil věk, srdce selhalo, mozek zdegeneroval, lebka praskla. I při nízkém výkonu vyrobil aparát nepropustné pole velikosti ulice, které zpomalilo nepřátelské síly a udělalo z nich bezmocné terče pro tradičtější zbraně.

Ale nadlouho s tím Říše neuspěla. Jakmile se přišlo na to, o co jde, kyberáti pronikli do elektronicky řízeného systému aparátu a vypnuli ho. Bitevní esepři se z bezpečné vzdálenosti zaměřili na obsluhu projektoru a vypálili jí mozek nebo ji prostě zapálili. Kde vojáky chránily esp-rušičky, nasadili esepři mentální pumy, ošklivý vynález vysoké technické úrovně vyrobený z mozkové tkáně mrtvého espera. Když vybuchla, všichni ne-esepři v jejím dosahu přišli o rozum. Vojáci se vrhali na sebe navzájem, holýma rukama se rvali na kusy, řvali, ječeli a vyli jako šílení, celí od krve svých druhů. Pak vyrazily rebelské síly, přehnal se přes stázový projektor i s jeho mrtvou či šílenou obsluhou a táhly dál. Museli napáchat hrozné věci, ale o tom budou přemýšlet později, až na to bude čas.

Císařovna vydala rozkaz vypustit do ulic Grendelany, nemilosrdné vražedné cizince nalezené v Kryptách Spáčů. Zuřivá monstra v krvavě rudé, ježaté silikonové zbroji se míhala rychleji, než aby je bylo možno pouhým okem sledovat, a zabíjela vše, co jim přišlo do cesty. Zbraně byly proti nim bezcenné.

Byli příliš silní na to, aby se dali porazit, příliš rychlí na to, aby se jim dalo čelit, a tak se nezadržitelně valili davem na ulicích a rozsévají smrt a krev. Císařovnina kontrola nad těmito tvory byla naneštěstí jen velmi omezená. Jakmile se jim uvolnily kybernetické obojky, které je pacifikovaly, zabíjeli vše živé, co jim přišlo do cesty, bez ohledu na to, ke které straně ta či ona oběť patřila. Vymkli se veškeré kontrole a řízení, řádili na ulicích jak šarlatoví ďáblové z cizího pekla a za nimi se vršili mrtví. Kdyby jich Kamenná lvice měla víc, mohlo by to přinést obrat ve vývoji. Ale jejich počet byl omezený a stejně tak i škody, které napáchali ve městě zaplaveném bojujícími armádami.

Podzemí nasadilo proti Grendelanům bitevní espery, ale mnozí z nich zemřeli jen z navázání kontaktu s jejich mozkem. Byli příliš cizí, příliš odlišní, příliš hrozní na to, aby se jim dalo čelit.

A tak podzemí povolalo elfy, radikální esperskou Svobodnou frontu, která poslala poltery a paliče. A brzy už na ulicích zuřily plamenné psionické smrště a trhaly Grendelany na kusy. Krvavé pozůstatky shořely na popel. Cizinci jeden po druhém podléhali, ale do posledního okamžiku bojovali s nepřítelem, kterého neviděli ani na něj nedosáhli, a když je hladové plameny konečně zničily a strávily, obě strany oslavovaly espery jako hrdiny. Ještě nikdy nebylo cizincům dovoleno volně se potloukat po ulicích domovského světa a zabíjet lidi a mnozí na obou stranách v tom viděli další znamení, že šílenství Kamenné lvice začíná přesahovat všechny meze. Vojáci i civilisté, kteří nemohli nic dělat, jen bezmocně stát a dívat se, jak Grendelané vraždí jejich přátele a druhy jako dobytek, teď prokleli císařovnu a vytáhli do

boje po boku rebelů.

Ale nešlo vše vždy tak, jak by si rebelové přáli. Legendární Půlmuž táhl Nekonečnou Promenádou v čele své vlastní armády, bojoval a potíral povstání všude, kde na něj narazil, a všemi dostupnými prostředky. Jeho úspěchy a chladnokrevné vojenské vystupování se přeneslo i na jeho vojáky a tak držel centrum města víceméně silou své osobnosti a nedalo se s ním hnout, ať na něj poslali cokoli. Pro vojáky byl hrdinou, legendárním ochráncem lidstva a tak tvrdě bojovali, odmítali ustoupit byť jen o píď a raději umírali, než aby ho zklamali. Nakonec jim rebelové centrum města nechali a jednoduše je obešli. Koneckonců to byl jen jeden člověk a nemůže být všude naráz.

Kyberáti se nabourali do hlavních golgotských komunikačních systémů a vypínali všechny vojenské kanály, ke kterým se dostali. Vojáci byli rázem odříznuti od velení a izolováni do malých bojujících ostrůvků. Strategie se stala jen vtipem a posily bezmocně běhaly v kruhu. Říšští esepři se nemohli rovnat organizovaným podzemním telepátům, takže se vojenské a bezpečnostní složky rychle rozpadly. Rozkazy se nedostaly na místo určení. Volání o pomoc zůstalo bez odezvy. Zavládl chaos. Ale na druhou stranu, ať se podzemí sebevíc snažilo povstání řídit, plýtvali vzbouřenci silami na plenění a banální msty.

Brzy proti sobě měli rebelové přesilu co do počtu i co do zbraní a čím déle se boj táhl, tím horší měli vyhlídky.

Potřebovali udeřit rychle, dokud se nepřítel ještě plně nevzpamatoval, potřebovali ovládnout Golgotu co nejdřív, jinak by se povstání mohlo přes všechny vydobyté úspěchy rozpadnout a skončit. Vojsko to vědělo a hrálo o čas, drželo klíčové oblasti a odmítalo ustoupit. A tak tekla krev, na obou stranách umírali lidé, bitva i štěstěna se přelévaly sem a tam a podzemní vůdcové pomalu propadali zoufalství. Už to začínalo vypadat, že všechny jejich naděje teď závisí na malé skupince legendárních hrdinů, kteří se dosud neobjevili, že celé povstání stojí a padá s tím, co udělá Owen Morituri a jeho druhové.

Shandrakorské sídlo Gilese Morituriho, prvotní domov a svatyně moriturského klanu vypadlo z hyperprostoru a nalétlo na orbitu kolem Golgoty. Obrovský kamenný hrad s vlastním vesmírným pohonem a silovými štíty a mnoha dalšími tajemstvími se tiše vznášel nad domovským světem Říše jako přízrak z minulosti, z velkých dnů Říše, z dávných dob velkých snů, z nichž se později, když dobří padli a k moci se dostali zlí, staly noční můry. Starobylé kameny se v paprscích golgotského slunce bíle leskly jako bledý přízrak, jako fantom, který přišel na slavnost. Starý dvořan se vrátil, aby vyhnal usurpátory. Po 943 letech letí moriturské sídlo konečně zase domů.

Giles Morituri postával ve velké siní svého sídla zády k plápolajícímu ohni a prohlížel si planetu, která se pomalu otáčela na obří obrazovce na protějším konci síně. Ve své obvyklé otlučené zbroji, vypelichaných kožešinách, zlatých náramcích a žoldáckém ohonu vypadal spíš jako nějaký barbarský válečník z dávné minulosti lidstva než jako prapůvodní První říšský válečník, který se skoro na celé milénium stal legendárním hrdinou Říše. V pochvě na zádech mu visel dlouhý meč a jílec ovinutý kůží mu ostražitě vykukoval přes rameno, jako by čekal, až bude povolán do akce. První Morituri, zakladatel klanu, jenž nesl jeho jméno, se vracel z exilu na domovský svět, který ho už neznal.

Jeho vzdálený potomek Owen Morituri stál kousek opodál se svou družkou ve zbrani Házle d'Ark. Ted' bylo ještě zřetelnější, jak jsou si blízcí, jako by jeden o druhém i o sobě samých objevili během invaze na Mlhosvět něco důležitého. Stáli tu hrdě a sebevědomě a kolem nich se jako aura velikosti vznášela síla a moc. Neměli žádnou zbroj, ale zatímco Owen měl jen svůj meč a disruptor, Házle se ověsila tolika zbraněmi, kolik jich jen pobrala. Házle na zbraně hodně dala. Urazili dalekou cestu od chvíle, kdy se prvně potkali na poli na Tyrkysarii, které už neexistovalo, a bylo těžko uvěřit, že Owen býval samotářským učencem a Házle vzpurnou pirátkou. Naplňovali své osudové předurčení a bylo to na nich vidět.

Z druhé strany postával u obrovského krbu Jack Hokus, legendární profesionální rebel. Zlomený stařec, kterého Owen přednedávnm vyšetřával v Mlhobráně, zmizel a místo něj tu stál silný, svalnatý muž v nejlepších letech. Jack Hokus přetvořil sám sebe vlastní vírou, schopnostmi a odvahou, podpořenými tajemnou mocí Šíleného labyrintu, opět v legendárního hrdinu.

I ted', jak tam jen tak klidně a uvolněně stál, vypadal, že je připraven sám si to rozdat s celou prokletou Říší. A jestli cestou dojde na krev, brutalitu a vraždění nepřátel, tak mu to bude jen vyhovovat.

Po jeho boku, samozřejmě jako by tam patřila vždycky, stála Ruby Wandera. Pod bílým kožichem měla černé kožené kalhoty a čišela z ní výhružná přitažlivost květiny, jejíž pyl vyvolává zlé sny. Už jen z jejího postoje sálala nebezpečnost stáda čertů a ji to zjevně uspokojovalo. Na rozdíl od ostatních, kdo prošli Šíleným labyrintem, se Ruby Wandera ani moc nezměnila. Jen ji to... vybrousilo. Už jako lovkyně odměn své oběti obvykle dodávala raději mrtvé než živé, protože s tím bylo méně papírování. Vyhledávala boj, bitvy a ty nejnebezpečnější situace, hlavně aby dokázala, že je tak nebezpečná, jak se o ní říká. A jako rebelka prostě jen rozšířila řady svých nepřátel. Pokud ji na tom něco zajímalo, byly to v zásadě pořád bitky a loupení. V chaosu na Golgotě viděla velkou příležitost vylepšit si svou finanční situaci a neměla v úmyslu nechat se zdržovat nějakými podružnými malichernostmi jako je politika. Od toho je Hokus. Ten takovým věcem rozumí.

Alexander Cyklón, starý a unavený muž, zasvětil povstání skoro celý život. Jako mladík bojoval po boku Jacka Hokuse v nesčetných bitvách. Kdysi to býval vynikající šermíř a veselý dobrodruh, hrdina skoro stejně proslulý jako Hokus, ted' ho však tížil věk a zatrpkllost a tak se rozhodl věnovat zbylé síly podzemní politice a strategii. A jestli žárlil na to, že jeho starý přítel Jack omládl a je zase plný elánu, zatímco on ne, nechával si to pro sebe. Většinou.

A konečně tu byl mladý Jack Hokus a Jenny Psycho. Stáli spolu kousek stranou, protože nikdo nechtěl stát s nimi. A i tak se ze všech sil snažili jeden druhého ignorovat. Mladý Jack se zcela nečekaně vynořil na scéně s tím, že on je ten pravý profesionální rebel, a nutno říct, že na tu roli i vypadal. Byl vysoký a působivý, chodil ve stříbrné bitevní zbroji tepané zlatem, neúprosně vyzařoval sílu a moudrost a jeho charisma málem přebilo i jasné osvětlení. Hrdina každým coulem, lidé ho instinktivně následovali i do těch nejnemožnějších situací. S mečem v ruce neporazitelný, velel na

barikádách a vedl odvážné záchranné akce s vervou, odvahou a neutuchajícím oslnivým úsměvem.

Po invazi do Mlhoobrany ho lidé oslavovali jako spasitele města, jako by samojediný odrazil říšské invazní síly. Owen s Házem by mohli vyprávět něco jiného, kdyby se jim chtělo, ale pro zachování klidu mlčeli. Povstání potřebuje hrdiny, aby měly masy za kým jít.

Pořád ještě nebylo jasné, který z těch dvou Hokusů je ten pravý. Oba to byli vynikající bojovníci a lstiví stratégové. A tak je podzemí s prospěchářstvím sobě vlastním využívalo oba.

Jenny Psycho, to byla jiná záležitost. Říše ji těžce ublížila a rány se zahojily špatně. Pak se jí dotkla záhadná nadesperka Mater Mundi a teď byla Jenny Psycho opravdu velmi mocná.

Vzdychem kolem ní jen sršel napětím, jako před bouří. Žila jen pro pomstu a spoléhala na to, že jí povstání dá smysl a cíl.

Kdysi se jmenovala jinak a žila jiný život, ale to bylo dávno a ona si na bezvýznamnou esperku jménem Diana Virtua už skoro nepamatovala.

Owen Morituri se nenápadně rozhlížel kolem sebe a zamyšleně sledoval své společníky. Vypadalo to, že se všichni za ten krátký čas, co je podzemí rozdělilo, dramaticky změnili. Jack Hokus vypadal o třicet let mladší a dost tvrdý na to, aby sežvýkal hřebíky i s plechovkou. Byl teď mnohem podobnější mladému Jackovi, ale přesto tu byl markantní rozdíl. Na neochvějném heroismu mladého Jacka bylo něco nelidského, jako by to byla spíš postava z nějakého akčního holodramatu, která sestoupila z obrazovky do reality a charisma si vzala s sebou. Na rozdíl od svého staršího předchůdce se mladý Jack choval tak, jako by nikdy o ničem nezapochoval a jako by v životě neudělal jedinou chybu. A navíc se nějak moc usmíval. Owen nevěřil nikomu, kdo se moc usmívá. Není to přirozené a už vůbec ne v dnešní době. Pořád netušil, kdo by vlastně ten mladý Jack mohl být doopravdy, takže si svou nedůvěru nechával pro sebe. Jestli to je nějaký podvodník, tak je alespoň zatraceně přesvědčivý, a podzemí potřebuje hrdiny, kteří povedou davu do bitvy.

Dokonce i takové výstřední cvoky jako Jenny Psycho. Owenovi dělala starosti. Espeři za ní slepě půjdou, protože kdysi ztělesnila Mater Mundi, Naši Matku všech Duší, a oni se teď na ni dívají jako na svatou. Bláznivou svatou, ale proto ještě o nic méně svatou. A nedalo se popřít, že je mocná jako samo peklo. Když se do toho Jenny opravdu dala, realita se otřásala v základech. Jenže u člověka, který byl tak ztýraný a zdeptaný jako Jenny Psycho, je duševní rovnováha záležitostí značně vratkou a je jen otázkou času, kdy místa největšího napětí prasknou. Owen měl naprosto jasno v tom, že až k tomu dojde, chce být opravdu hodně daleko.

Ruby Wandera... Vypadala stejně výhružně jako vždycky.

Nebýt to Házemina letitá přítelkyně, Owen by ji už z principu dávno zastřelil. Mít Ruby Wanderu nablízku bylo jako sdílet velmi omezený prostor s paranoidním bojovým psem, který se vyvlékl z obojku. To nejlepší, co mohl člověk s Ruby udělat, bylo správně ji nasměrovat, vypustit a pak jít po stopě dlážděné mrtvolami.

Co na ní Jack Hokus vidí, to zůstalo Owenovi záhadou. Možná ten chlap prostě jen miluje nebezpečný život. Nedalo se popřít, že doznal překvapujících změn. Vypadalo to, jako by se jeho tělo vrátilo zpátky v čase, zavrhl uplynulá léta a opět nabralo mládí a vitalitu. Owen přemítal, zda se stárnutí stalo minulostí pro všechny, které vylepšil Šílený labyrint. A pokud ano, jak dlouho mohou žít... Snažil si představit, že se jeho budoucí život táhne do nekonečna, že je navždy mladý, a pak se pousmál a potřásl hlavou. Mnohem pravděpodobnější je, že bude na Golgotě zabít. Nejdřív musí zvládnout tohle a pak se může starat o věčnost. Vrátil se v myšlenkách zase k Hokusovi.

Profesionální rebel vypadal drsně a vražedně, byl celý žhavý vrhnout se po hlavě do bitvy, na kterou se těšil celý život.

Owenovi to dělalo starosti. Takové odhodlání s sebou často nese zaslepenost. Někdy Owena napadalo, že Jack Hokus by šel i přes mrtvolu nejlepšího přítele, jen aby dosáhl vytouženého vítězství.

Owen se cítil provinile, že si myslí něco takového o svých přátelích a kamarádech, ale když na Mlhosvětě zjistil, jak málo ve skutečnosti zná Házem, nemohl si pomoci a pořád mu to vrtalo hlavou. Připadalo mu, že všichni jsou něčím posedlí, že si všichni řeší nějaké osobní zájmy a že stará pospolitost, kterou jim dal labyrint, se nějak rozplynula, když se rozdělili. Pořád je kolem sebe vnímal, ale už nevnímá, co si myslí nebo cítí.

Blízkost, která jim umožňovala dokončovat si navzájem myšlenky, byla pryč. Už nebyli spojeni oním mentálním poutem. Jako by je to, čím si prošli na svých separátních misích, změnilo natolik, že už nebyli takoví jako dřív.

Pořád cítil moc labyrintu, pořád v nich jasně planula a neméně i v jeho prapředkovi Gilesovi. Owen si ho zamyšleně prohlížel a ruka mu podvědomě sjela k meči u boku. Giles se dosud mračil na obrazovku. Byl ponořen ve svých myšlenkách a ostatní ignoroval. Owenovi připadalo, že Giles se z nich všech nejvíce brání testování a používání darů, jimiž ho obdařil labyrint. Jako by to bylo jen nějaké nutné zlo, které se použije, jen kdy už není jiná možnost. Při jedné příležitosti před ním Owen tu otázku nadhodil a Giles úsečně odušil, že je dost na tom být Morituri, a tím konverzace skončila. Ostatně Owen s Gilesem měli vždycky problém se domluvit. Nesli sice stejné jméno, ale pocházeli z rozdílných období a prostředí a vypadalo to, že jediné, co je spojuje, je povstání. Poté, co Giles musel zabít vlastního proradného syna, originálního Hlta, krátce se snažil dělat Owenovi otce, ale Owen mu to rychle zarazil. Měl dost toho jak se mu snažil řídit život jeho vlastní otec. Teď si žije po svém a jestli život, který si vybral, není úplně přesně takový jaký čekal nebo chtěl, tak je stejně jeho a Owen si ho žárlivě střežil.

A k tomu všemu se kdesi v pozadí Owenova mozku neodbytně ozývalo tiché, hlodavé podezření a on se ho nemohl zbavit. Nemohl si pomoci, pořád se mu vtíralo na mysl, že Giles je na někoho, kdo měl strávit posledních 943 let ve stázi, nějak moc dobře informovaný o současném dění... Pro tuto chvíli tu myšlenku vypudil z hlavy a přesunul se ke svému předkovi před obrazovku.

„Jaké to je, být po takové době zase doma?“ zeptal se tiše.

„Je to takové, jaké jsi čekal?“

„Ne,“ odpověděl stejně potichu Giles, ale ani neodtrhl pohled od obrazovky. „Skoro tisíc let minulo od chvíle, kdy jsem viděl Golgotu naposledy, ale připadá mi, jako by to bylo včera.“

Všichni, které jsem tam znal nebo mě zajímali, už dávno zemřeli a obrátili se v prach. Zato je to tu zaplavené klony a espery, rodiny jsou zhýčkané, zkorumpované nebo duševně choré a Říše... Říše, na jakou si pamatuji, už neexistuje. Cítím se jako přízrak, který bojuje svůj starý přízračný boj a nepostřehl, že svět šel mezitím bez něj dál. Říše upadala už za mých dob, ale ve snu by mě nenapadlo, že to může dopadnout takto. Já nevím, jestli ji zachraňovat a tahat ji z té mizérie. Je to jako by se šeredně zvrátilo vše, v co jsem věřil. Ale já to tu dám do pořádku. Já vyvedu lidstvo z této děsivé kapitoly dějin a znovu vybuduji Říši takovou, jak má být.“

„S drobnou pomocí přátel,“ prohodil jako by nic Owen.

Teprve teď se na něj Giles podíval, ale na ostře řezané vrásčité tváři se nehnul ani sval. „Jistěže, vnuku. Sám bych tak daleko nikdy nedošel. Tohle vše jsi mi umožnil ty a tví přátelé.“

Nikdy vám to nezapomenu. Tak, a teď je podle mne čas na poradu. Pak začne boj a my se rozběhneme každý jinam. Může nějakou chvíli trvat, než si zase budeme moci popovídat.“

„A o čem chcete mluvit?“ ozvala se Ruby, která si chladnokrevně dělala manikúru ďábelsky vyhlížející dýkou.

„Sestoupíme dolů, pobijeme všechno, co má uniformu, pobereme kořisti, kolik jen uneseme, a pak si dáme závod, kdo oddělá Kamennou lvici. To je jízda podle mého gusta.“

„Musíme probrat pár věcí,“ odvětil neústupně Giles. „Šílený labyrint nás všechny změnil, ale podle zpráv, které jste podávali po svém návratu, zjevně každého jinak, a já, Ruby, stále sleduji, že se vaše, či dalo by se říci naše... schopnosti rozvíjejí různě. Já jsem se naučil teleportovat. Z Owena se stal psychokinetik. Jack s Ruby projevují pyrokinetické schopnosti. A Házel dokáže vyvolat různé verze sebe samé z různých časů. Ani nepředstírám, že vím, jak je to možné. Nic z toho není to, co jsem čekal.“

„A proč bychom se neměli měnit rozdílně?“ ozval se Hokus.

„Jsme různí lidé. A co vlastně doopravdy víme o labyrintu? Že to byl pravděpodobně cizí artefakt, že nikdo neví, jak mohl být starý ani co bylo původně jeho smyslem, a že poslední lidé, kteří jím prošli, stvořili hádoidy. Není moc na čem stavět, že?“

„Pokud ovšem o něm nevíš něco ty sám a nenecháváš si to pro sebe,“ poznamenala Házel. „Tak jak to je, Gilesi? Tajíš nám něco?“

„Jistěže ne,“ odpověděl Giles. „Krátce jsem ho zkoumal, než mě vyštvali na Shandrakor, ale pořádně jsem mu nikdy neporozuměl. A nejsem si jist, jestli vůbec bylo v lidských silách ho pochopit. Teď je pryč, takže pochybuji, že se ještě někdy něco dozvíme. Podstatné je, že jsme všichni byli obdařeni úžasnými schopnostmi a je jen na nás, abychom jim porozuměli. Narodil od Ruby si nemyslím, že boj na Golgotě bude snadný nebo jednoduchý. Kamenná lvice tam má celou řadu bezpečnostních složek a k tomu různé ozbrojené jednotky a nádavkem kdejakou šerednou záludnost, kterou si tam přesně pro takový případ předem nachystala. Nikdy nepodceňujte panovnickou paranoii. Kamenná lvice vždycky věděla, že takovýto den může nastat, a vy se můžete vsadit, že má dost účinných plánů na to, jak nám zmařit ty naše.“

„Ach jo,“ ulevila si Házel. „On má ještě delší proslovy než ty, Owene. Vy to máte určitě v genech.“

„Má tohle všechno nějaký smysl?“ zeptal se Hokus. „Já bych raději sestoupil dolů a zapojil se do bojů dřív, než bude po všem.“

„Smysl to má proto,“ odpověděl Giles, „že se musíme rozdělit. Musíme své schopnosti vhodně rozložit tak, abychom zasáhli Kamennou lvici na co nejvíce frontách.“

„Tak moment,“ vyhrkl Owen. „Společně jsme vždycky byli nejsilnější. Pamatuješ na ten silový štít, který jsme vztyčili na Vlkotském světě? Ten byl tak silný, že odrazil disruptorové dělo hromadného ničení, které páliło zblízka. A Házel a já jsme společně na Mlhosvětě dokázali zázraky. Kdo ví, co všechno dalšího bychom pohromadě ještě dokázali?“

„Na experimenty nemáme čas,“ odpověděl Giles suše. „Povstání nás potřebuje hned. Věnoval jsem tomu spoustu úvah.“

„Aniž ses radil s námi,“ poznamenala Ruby.

„Přesně tak,“ přidal se Hokus. „Kdypak jsi to všechno promýšlel? Když jsme my ostatní jako blbci plnili své úkoly.“

„Moc jsem toho nenaspal,“ odvětil Giles. „A teď dávejte pozor, prosím. Musíme se rozdělit do následujících skupin...“

„Já z toho nejsem nijak nadšená,“ přerušila ho Házel. „Když jsme se naposledy nechali rozdělit podle toho, jak chtělo podzemí, odešli si David a Letnikostrov po svém. Teď je David mrtvý a Kid Smrt'ák se přidal k opozici.“

„David mi chybí,“ ozval se zničehonic Owen. „Nikdy jsem se nedostal k tomu, abych se s ním pořádně seznámil, a už se k tomu nedostanu, ale teď, když je pryč, tak mi chybí. Já jsem poslední přímý potomek. Poslední Morituri.“

„To není to, co tě rozčiluje,“ popíchla ho Házel. „Ty máš vztek, že byla zničena Tyrkysarie a že se nemůžeš vrátit domů. Že se ti tvůj starý život už nikdy nevrátí. A to je to jediné, co jsi doopravdy od povstání chtěl, co?“

„Já nevím,“ odpověděl Owen. „Možná. Já jsem nikdy nechtěl být válečníkem. Byl jsem šťastný jako učenec a historik, který nemá žádné povinnosti a zodpovědnost. A to bych nevrátil, i kdybych mohl. Už jsem zažil příliš mnoho. A David... Jo, byl to trn v patě, ale byl nadaný. Mohl jsem ho spoustu věcí naučit... a teď je pryč. A zabil ho Kit Letnikostrov. Ten samý usměvavý bastard, který zabil mého otce. Ať se bude na Golgotě dít cokoli, Letnikostrov je můj.“

„Dobrá,“ odsouhlasil to Giles. „Teď začínáš mluvit jako Morituri. Ušel jsi pěkný kus cesty, historiku.“

„No jo, ale co s tím, že se mi ne vždy líbí, co jsem ze sebe udělal?“ zavrčel Owen. „Někdy si myslím, že se ze mne stalo všechno to, co jsem kdy nenáviděl. Drsný chlap hnaný touhou po pomstě. Jen další figurka v otcových plánech a intrikách, jak svrhnout císařovnu. Jen další barbar u říšských bran.“

Trapné ticho přerušilo naléhavé cinkání obrazovky. Giles přepnul na příjem, Golgota zmizela a obrazovku zaplnily

obličej Finlaye Popplakha, Evangeliny Zlokhové a Juliana Azura.

Vypadali uštvane a usouzeně.

Finlay se ani neobtěžoval s nějakými zdvořilostmi. „Co vás tam nahoře ještě drží?“ vyjel na ně. „Potřebujeme vás okamžitě tady dole. V Nekonečné Promenádě, čili ve městě, které musíme udržet v první řadě, jde všechno fofrem k čertu. Těžko vůbec říct, kdo tu vlastně vítězí, pokud tu vůbec někdo takový je.

Všichni naši jsou na ulicích a činí se, seč mohou, ale potřebuje mě, abyste to tady dali do latě. Už jen vaše přítomnost by bojující pozvedla na duchu. Díky Tobyho reportážím se z vás stali legendární hrdinové a lidé za vámi půjdou i tam, kam za námi ne.“

Giles se nenechal k ničemu jen tak snadno dotlačit. „Řekni mi o té situaci něco víc,“ požádal ho. „Kdo má v tuto chvíli na vrch?“

„To záleží na tom, s kým mluvíš,“ odpověděla Evangeliiu. „Státní správa se neuvěřitelně rychle zhroutila a my děláme, co můžeme, abychom z toho vytěžili maximum, jenže už delší dobu je to nějaké vachrlaté. Chce to nějakou jiskřičku, která by v lidech zažehla nadšení. Kdybychom věděli, že stačí málo, rozpálili bychom je sami, i kdybychom si měli něco vymyslet, jenže na ulicích je pořád strašně moc vojska a dalších bezpečnostních složek a vojáci jsou už od pohledu mnohem lépe vyzbrojeni než většina našich. Takže potřebujeme vás. Vaše zvláštní schopnosti mohou znamenat rozhodující obrat. Bůh ví, jak strašně moc něco takového potřebujeme. Bojujeme na tolika frontách, že je těžké někde doopravdy prorazit.“

„A co hádoidi?“ přerušil ji Owen. „Dělají mi starosti. Probudil jsem je a vyvedl z hrobky, protože jsme je potřebovali, ale nedá se popřít, že než vstoupil na scénu Shub, byli to úředně vyhlášení Nepřátelé lidstva. Chovají se spořádaně?“

„Překvapivě poměrně ano,“ odpověděl Julian Azur. „Jejich lodě zaměřují jen ty cíle, které jim zadáváme my, a v pozemním boji se ukázali jako pravé pozeňání. Vybudovali skvělé speciální oddíly. Polovina armádních sil raději prchá, než aby jim čelila. Ani v nejmenším se jim nedivím. Zdokonalení lidé se prostě celkem vzato chovají bezúhonně. Dokonce jsme dostali zprávu, že kolikrát raději berou zajatce, než aby pobili všechno, co se hýbe, což všechny překvapilo. Zejména ty zajaté. Třeba v té své hrobce našli nějakého Boha. Takže tohle byl jeden z tvých skvělých nápadů, Morituri.“

„Naprostou souhlasím,“ přidala se Evangelina. „A teď, jestli tě to uspokojilo, bychom se mohli vrátit k mnohem palčivějším otázkám, konkrétně k tomu bohapustému zmatku v Nekonečné Promenádě...“

„Okamžitě a kolektivně zvedněte prdel a dolů,“ vyjel na ně Finlay. „Okamžitě. Tohle město musíme udržet.“

„Rozumím,“ odpověděl Owen. „Budeme tam. Netáhli jsme se takovou dálku proto, abychom zmeškali konec.“

Finlay přikývl a ukončil spojení. Sotva ustarané obličej z obrazovky zmizely, přišel další signál. Všichni ve velké síni se maličko narovnali, když se na obrazovce objevila nová tvář, a několik rukou sjelo ke zbraním. Shlížela na ně široká, střapatá vlčí hlava, již dominovala protáhlá morda plná ostrých zubů a černé žhnoucí oči, obrovské, inteligentní a výhružně dravé.

Vlkot, poslední svého druhu, jediný, kdo přežil první pokus Říše vytvořit bojovníka nadprůměrných kvalit. Poslední z rasy, kterou vyděšená lidská rasa pobila a vyvraždila. Kdysi strážce Šíleného labyrintu, nyní strážce spícího vynálezu Temnoprázdná. Giles se na něj nadšeně usmál.

„Vlku! Pořád čekám, až se mi ozveš! Kdy tu budeš?“

„Nikdy,“ odpověděl Vlkot. Jeho hluboký, chrčivý hlas ze všeho nejvíc připomínal vytí, ale smutek a únava mu ubraly na výhrůžnosti. „Už jsem ti to říkal, Gilesi. Já už mám boje dost.

Zažil jsem příliš mnoho smrti a zkázy, než abych z toho měl ještě nějaké potěšení. Kamenná lvice určitě padne. Já to vím. Ale odejde bez ohledu na to, zda u toho budu nebo ne. Ty už mě nepotřebuješ, Gilesi. Už jsi mne přerostl.“

„Ale... vždyť jsme se spolu toho tolik nadiskutovali a naplánovali o tom, jak Železnou čubku svrheme! Tohle mi nedělej, Vlku. Nenechávej mě tu samotného. Ty jsi můj nejstarší přítel, to jediné, co mi zbylo jako připomínka starých časů.“

„A právě v tom byl vždycky mezi námi ten rozdíl, Gilesi. Ty jsi chtěl vzpomínat na minulost a já jsem chtěl jen zapomenout. Nech zášť plavat, Gilesi. Já vím o zášti všechno. Když se necháš ovládnout záští, bude tě požírat zaživa, až v tobě nezůstane nic kromě ní. A to není k žití. Dělej to, co musíš, protože je to správné, ne pro vlastní potěšení. Já jsem unavený, Gilesi. Žiji už příliš dlouho, viděl jsem, jak se Říše mění k nepoznání, díval jsem se, jak moje rasa odešla z historie a vstoupila do legend. Myslím, že přišel čas, abych odešel a následoval své druhy.“

„Nemohu pro tebe něco udělat?“ zeptal se skoro žalostně Giles.

„Můžeš,“ odušil Vlkot. „Můžeš za mne zabít Kamennou lvici. Ať se stane cokoli, ona nesmí uniknout. Zabij ji, Gilesi.“

„Jo,“ souhlasil Giles. „To pro tebe udělat mohu.“

Velká střapatá hlava přikývla a obrazovka oslepla. Giles na ni dlouho němě zíral, jako by naslouchal nějakému soukromému vnitřnímu hlasu, a pak jen pomalu přikývl. Obrátil se zpátky k ostatním a najednou byl naprosto klidný a vyrovnaný, jako by vyzýval ostatní, ať si jen zkusí komentovat emoce, které na něm viděli. Pak suše, stroze pravil: „Cizinci. O těch jsme ještě nemluvili. Od útoku na Golgotu nebyla zatím nikde po celé Říši vidět žádná cizí loď, ale nemůžeme si dovolit na ně zapomínat. Někde ve vesmíru jsou a bezpochyby nás sledují a plánují. Je životně důležité povstání co nejrychleji ukončit a nastolit pořádek. Nemůžeme si dovolit riskovat, že nás napadnou ve chvíli, kdy budeme bezzubí a nejednotní.“

„A nezapomínejme ani na Shub,“ připomněl Owen. „Vždycky je tu možnost, že odrodilé UI využijí naší nejednotnosti a zaútočí.“

„Bože, vy jste ale k popukání,“ ozvala se Ruby. „Podívejte, prostě odtud vypadneme a rozjedem to. O nějaké cizince, UI a epidemie žab se budeme starat, až se jim uráčí se dostavit.“

„Přesně tak,“ přidala se Házal. „Tohle je jen ztráta času.“

„Dobré plánování není nikdy ztráta času,“ zchladil ji Giles.

„A teď dávejte pozor. Uděláme to následovně. Owen prozkoumal staré plány říšského paláce z doby, kdy byl postaven. Říkal jsem si, že se nám jeho profese historika jednou bude hodit.

Dnes vede do paláce jediná přístupová cesta, a to podzemní dráha, která je řízena a sledována bezpečnostním systémem přímo z paláce. Stanice jsou dobře střeženy a samotná vlaková kupé jsou pro jistotu ještě vybavena tryskami s jedovatým plynem. Nicméně Owen našel záznamy o starých údržbářských, dávno opuštěných a zjevně zapomenutých tunelech. Těmi můžeme bezpečnostní hlídky úplně obejít a bez úhony se dostat do vlaku. Tohoto úkolu se ujme Owen, Házal a já.“

„Počkejte chvíli,“ ozval se Owenovi v uchu UI Ozymandius.

„Odpusť, že ruším, šéfe, ale slova tvého předka vytáhla na světlo soubor, který hluboko do mé paměti ukryl tvůj otec. On o těchto vlcích a tunelech věděl a dal mi všechny potřebné bezpečnostní kódy, jak se dostat do vlaku a do paláce.“

„Víš to jistě?“ zeptal se mentálně Owen. „Kdyby byl jeden jediný kód špatně, tak je po nás.“

„Spolehni se,“ odpověděl UI. „Tohle je fakt, Owene. Tvůj otec vždycky rád plánoval hodně dopředu.“

Owen jeho slova tlumočil ostatním a rozhostilo se rozpačité ticho. Když se z Ozymandia vyklubal proradný říšský špeh, který zasel Owenovi s Házal do hlavy ovládací heslo a později ho neváhal použít, aby je přinutil zabít ostatní, Owen tehdy využil moc, již ho obdařil labyrint a Ozymandia totálně zničil.

Na tom Owen neústupně trval a nedal si to vymluvit. Jenže o něco později se Oz či cosi, co se za něj vydávalo, vynořilo v Owenově hlavě znovu. Neslyšel to nikdo kromě Owena, ale informace, které to tu a tam dobrovolně poskytlo, se vždycky ukázaly jako hodnověrné. Po zbytek času se Owen tvrdě snažil to cosi ignorovat.

„Tvůj otec se určitě snažil ty kódy získat,“ poznamenal rozvážně Giles. „Považuji za možné, že usoudil, že v tvém UI budou v bezpečí a ukryl je tam. Jistě, nemáme žádnou možnost si ověřit, jestli jsou správné nebo ne, takže to budeme muset vyzkoušet na místě, ale rozhodně by nám to náš úkol velmi ulehčilo. Dostat se z podzemní palácové stanice se vždycky považovalo za hlavní problém a na tom nic moc nemění ani naše nadání a zvláštní schopnosti. Takže to vypadá, že ať je Oz kdokoli či cokoli, tak mu prostě budeme muset věřit.“

„Vřelé díky,“ zamumlal Oz Owenovi do ucha. To již Owen netlumočil.

Házal potřásla hlavou. „Skvělé. Takže všichni budeme riskovat život na základě nějakého hlasu, který slyší jen Owen. Jaké další číslo si dáme potom? Budeme obětovat bohům a číst svou budoucnost z vnitřností?“

„Nedráždí mne,“ zavrčel Giles. „Dál, podle dohody s podzemím povedou Jack Hokus a Ruby Wandera útok gravitačních kluzáků na věže rodin. V tuto chvíli to vypadá, že se klany rozhodly nepřidat se na žádnou stranu a jednat samy za sebe, ale to nevydrží napořád. Odsouzení Davida a hrozba mechanizace jejich planet je zásáhla v samé podstatě bytí, ale nebude trvat dlouho a uvědomí si, že jejich vynikající hmotné i společenské postavení je nerozlučně spojeno s Říší takovou, jaká je.

Úspěšná vzpoura nižších vrstev by znamenala, že se jejich nejhorší zlý sen stal skutečností. A tak tváří v tvář možnosti, že ztratí svůj majetek a postavení, budou muset nakonec poslat svá vojska bránit císařovnu, protože šílený ďábel, kterého znáte, je pořád snesitelnější než ďábel, který má oči podlité krví a v duši touhu vybit si staletí potlačovanou nevraživost. A za této situace mohou být jejich vojáci právě to, co vychýlí jazýček na vahách ve prospěch císařovny. Proto je životně důležité, abychom je udrželi za zdmi jejich věží a přiměřeně daleko od hlavního dění. Musíme je zaměstnat starostmi o vlastní život, aby neměli čas myslet na císařovnin.

Hokusi, celou organizaci jsme si s podzemím prošli. Víš, co máš dělat. Hned u Nekonečné Promenády na tebe čeká flotila gravitačních kluzáků, kterou povedeš. Zjevně proběhla tvrdá soutěž o to, kdo v kluzácích bude a budou tě následovat na skoro jistou smrt. Vypadá to, že pořád ještě existuje spousta lidí, kteří věří v profesionálního rebela. Ale Hokusi, až tam budeš a budeš se radovat z rozsévání smrti a zkázy mezi nejvyššími lordy, pamatuj, že potřebujeme, aby někdo z nich zůstal naživu, aby po skončení povstání mohl dohlédnout na rekonstrukci hospodářství.“

„Uvidím, co se dá dělat,“ odvětil chladně Hokus. „Nic neslibuji.“

Giles si povzdechl a potřásl hlavou. „Ruby Wandera tě bude samozřejmě doprovázet. I kdyby jen proto, že všichni ostatní jsou vedle ní nervózní.“

„Tos řekl krásně,“ pravila Ruby.

„Jestli jdou oni, jdu taky,“ prohlásil Alexander Cyklón pevně. „Nečekal jsem na tuto chvíli tak dlouho jen proto, abych zmeškal pád rodin. Celý život jsem zasvětil tomu, abych je viděl zmizet v plamenech a ani náhodou nehodlám zůstat stranou.

Možná už nejsem tak mladý jako někteří, ale svůj díl práce ještě odvedu.“

„Jo, jen ať jde,“ ozvala se Ruby. „Jinak bude jen trucovat.“

„Jistěže půjdeš s námi,“ řekl vstřícně Hokus. „Ve snu by mne nenapadlo jít do něčeho takového bez svého starého kamaráda.“

„Zase jsi použil slovo starý,“ zavrčel zlověstně Cyklón.

„Tak dobrá, co třeba věkovitý?“ navrhl Ruby.

„Ruby...“ zasténal Hokus.

Jen si odfrkla a vrátila se k dýkové manikúře. Už se vcelku smířila s tím, že Hokus má pro Cyklóna slabost. Pořád na svého starého přítele myslel jako muže, jímž býval, když byl mladý, čilý a odvážný a mečem se oháněl jako namydlený blesk. Zjevně neuznával, že zatímco on je opět mladý a silný, tak Cyklón nikoli. Ruby dospěla k názoru, že bude dobře mít Cyklóna pěkně na očích. Ani slzičku by neuronila, kdyby se nechal zabít, ale rozhodně nehodlala dopustit, aby stáhl Hokuse s sebou.

Po pravdě řečeno by bylo vůbec nejlepší, kdyby nějaká zbloudilá kulka vyřídila Cyklóna hned na začátku. Jakmile

začne boj, nikdo si nevšimne, odkud přiletěla jedna náhodná střela. Jistě, musela by být opatrná. Kdyby na to Hokus někdy přišel...

Ruby svažila čelo a hluboce se zamyslela.

„Tak, to bychom měli,“ pokračoval Giles hlasitě a všichni se obrátili zase k němu. „A teď se dostáváme k mladému Jacku Hokusovi. Ty přistaneš sám a spojíš se s Finlayem Popplakhem a Julianem Azurem. Tvá reputace jim pomůže povzbudit lid a zasévat strach do řad obránců. Tvým úkolem je dobýt a obsadit hlavní velitelství bezpečnostních oddílů v Nekonečné Proménádě. Jejich komunikační kanály jsou dosud funkční, takže řídí obranu města prakticky sami čili jednotně. Ale jakmile přijdou bezpečnostní složky o ústředí, rozpadnou se a Nekonečná Proménáda nám spadne do klína. A až bude město naše, bude mezi námi a vládou na Golgotě stát jen císařovna.

A z Golgoty vybudujeme novou Říši, která povstane z popela té staré.“

„Hip, hip, hurá,“ pravila Házal. „Do toho, přátelé, do toho. Ušetří nás těch podnětných optimistických proslovů, Gilesi. Všichni víme, proč tu jsme. A já ti jen připomínám, že povstání má do slavného konce ještě daleko. Právě teď nejsme nic víc než hrstka teroristů, na jejichž hlavy je vypsána odměna.“

„Máš něco podnětného?“ otázal se Giles ledově.

„Abychom postupovali krok za krokem. O budoucnosti můžeme snít, až budeme mít kontrolu nad přítomností. Já nechci, aby to někdo z nás dostal do zad, protože jsme měli plnou hlavu snů o tom, jak povládneme Říši, místo abychom se pořádně věnovali tomu, co se děje kolem nás.“

„Nedělej si starosti, Házal,“ uklidňoval ji mladý Jack. „My zvítězíme. My jsme hrdinové. To je náš osud.“

„Zavřete mu někdo hubu, než začnu zvracet,“ zavrčela Házal.

„Já nejsem žádný hrdina a nikdy jsem nebyla. Hrdinové mají sklony umírat slavně, bolestivě a obvykle náhle a nechat ty, kdo přežijí, aby jim vztyčili pomník. Osobně bych byla raději tím, kdo přežije, než pomníkem.“

„Přesně tak,“ přidala se Ruby. „A taky jsme ještě nemluvili o kořisti. Mohli bychom si o ní promluvit teď?“

„Usadte ji někdo,“ zasténal Giles. „Začíná mě bolet hlava. A konečně...“

„Už bylo načase, abychom se dostali ke mně,“ vyjela na něj otráveně Jenny Psycho. „Už jsem si začínala myslet, že jste na mě dočista zapomněli.“

„Kéž by to jen bylo možné,“ povzdechl si Giles. „Ty budeš řídit využití esperů na planetě a udržování kontaktů mezi různými rebelskými frakcemi. Stejně jako oba Hokusy i tebe budou esepři následovat bez váhání jen proto, že jsi, kdo jsi. Snaž se je udržet pod kontrolou. Esepři dokážou nadělat parádní škody, když jsou všichni nasměrovaní na stejný cíl, ale to poslední, co potřebujeme, jsou neřízené esperské střely, které explodují kdekoli.“

„Moc si nevyskakuj,“ odsekla Jenny Psycho. „Ty tady nevelíš. Nakonec tuhle válku vyhraje podzemí a podzemí rozhodne, čím se nahradí Říše Kamenné Ivce. My jsme se na tento den připravovali celá staletí. Esepři, klony a všichni angažovaní a pravověrní stoupenci podzemí. Nenecháme se odstrčit stranou ve chvíli svého triumfu nějakou bandou nováčků, i kdyby to byli sebelegendárnější hrdinové.“

„O tom, kdo bude mít jaký vliv, se můžeme dohadovat později,“ zasáhl Hokus, aby tvrdě ut'al to, co vypadalo na dlouhou tirádu. „Nejprve musíme vyhrát tuto válku. Dejme se do pohybu, lidi. Je načase pustit se do práce.“

„Přesně tak,“ souhlasila Házal.

Owen kolem sebe vrhl chmurný úsměv. „Sejdeme se v pekle.“

Peklo Kamenné Ivce na rozlehlém dvoře říšského paláce bylo čím dál pekelnější. Prostředí se neustále přizpůsobovalo císařovninu chmurnějšímu a chmurnějšímu rozpoložení a pod zemí bylo čím dál nepříjemnější. Světlo se z červené změnilo na temně rudou, která pohltila všechny ostatní barvy, a dusivý pach síry se rozlezl všude. Vznášely se tu i další pachy – výkalů, krve a pachy strachu. Vysoko pod stropem líně pluly temné stíny, nezřetelné obrysy s netopýřími křídly, jako seškvařené uhlíky, které chrlí hlubiny pekelné. Komorné schoulené u paty Železného trůnu vypadaly ještě démonštěji než obvykle. A na dvoře samotném stály kúly, řada na řadě, a na nich byli nabodnutí muži a ženy. Bylo jich tam tolik, že Hlt usoudil, že to jsou určitě hologramy, ale raději se neptal. Lépe nevědět. Jejich sténání znělo velmi skutečně. Stoupl si vedle Železného trůnu, jak mu bylo řečeno, a tvářil se pokud možno nenápadně.

Kamenná Ivce byla z toho neustálého vyseďávání na trůnu celá podrážděná, takže nakonec sestoupila a teď přecházela před trůnem sem a tam a řvala rozkazy na lidi na obrazovkách plujících ve vzduchu. Zatím se ještě ovládala, ale s každým dalším hlášením o vítězství rebelů či říšské porážce byla vzteklejší a vzteklejší. Kamenná Ivce se už na to přestala dívat jako na politický boj o vládu nad Říší a brala to jako sérii osobních útoků. Kdekdo vylezl z díry, aby ji dostal. Nikomu už se nedá věřit. Každý říšský nezdar je zradou císařovny. Bez ustání ze sebe chrlila rozkaz za rozkazem a chvílemi si sama odporovala.

Hlt ji na to raději neupozorňoval. Její pověstná železná sebevláda se nakonec tváří v tvář tolika útokům na tolika frontách rozpadla.

Ke dvoru byl povolán Valentin Vltchin a ten nyní trpělivě stál před trůnem a otravoval vzduch už jen tím, že tam byl a tvářil se spokojeně jako veš v kožiše. Dlouhé černé lokny měl čerstvě napomádované a umělecky ležerně rozhozené po ramenou. V obličejí bledém jako křída se horečnatě leskly černě nalíčené oči a šarlatový úsměv byl ještě větší než obvykle.

V ruce držel cosi černého a pištivého a poklidně tomu trhal nohy. Hlt doufal, že je to nějaký hmyz. Valentin Vltchin prostě přišel do pekla a zjevně se tam cítil jako doma.

Hlt stál přímo před ním, čelem k němu. Ne z vlastní vůle, ale protože mu Kamenná Ivce nedala svolení se pohnout.

Ještě stále byl oficiálně velitelem říšské flotily, ale to jen díky tomu, že ho Kamenná Ivce ještě neodvolala. Dělal, co mohl, ale z nedostatku opravdových zkušeností jednak nebyl schopen správně hodnotit situaci a jednak neměl plnohodnotný výběr možností pro rozhodování. Navíc se situace vyvíjela tak rychle, že s ní nestačil držet krok. Flotila

se rozptýlila po celé Říši a lodě byly čím dál izolovanější a kromě toho je boj s hádoidy a rebely zaměstnával natolik, že by ho pořádně nevnímaly, ani kdyby jim mohl nabídnout něco kloudného. Kamenná lvice se zničehonic zastavila a rázně se obrátila k těm dvěma před trůnem.

„Vy dva! Oba bych vás měla nechat popravit! Je to všechno vaše chyba! Dokud jste se na Tyrkysarii nepomátli, měla jsem situaci pevně v rukou! Vaší jedinou povinností bylo pacifikovat jednu jedinou bezvýznamnou zaostalou planetu a vy jste pro mě nedokázali udělat ani to. Ne, na to jste byli příliš zaměstnaní běsněním a zabíjením všeho, co se hýbe. Pítomci! I mechanizovaná planeta potřebuje nějaké lidi, kteří na ní budou pracovat! Co je do císařovny, když nemá sedláky, kterým by vládla?“

Jak Hlt, tak Valentin postupovali na Tyrkysarii přesně dle pokynů Kamenné lvice, ale ani jeden z nich nebyl tak hloupý, aby jí to připomínal. Kamenná lvice je oba sjela zlostným pohledem. Komorné vycítily její rozpoložení a výhružně se pohnuly. Hlt cítil, jak mu na čele vyrazejí chladné krůpěje potu.

Nejraději by se obrátil a prchl, jenže by neudělal ani tucet kroků a komorné by ho dostaly. Kromě toho stejně neměl kam utéct.

Po Tyrkysarii neměl nikde přátele. Ne že by litoval jediného okamžiku svého pobytu na té planetě. Nikdy se necítil tak živý.

Ne, jeho osud je v dobrém i zlém svázán s Kamennou lvicí, s ženou, která mu dala život z buněk mrtvého originálu.

Císařovna se částečně zase vzpamatovala. „Budu vás muset vyslat ven, abyste mě bránili, protože vy jste vše, co mám,“ řekla nakonec. „Valentine, ty budeš řídit všechny válečné stroje, které na Golgotě v současné chvíli jsou. Není jich mnoho, ale udělej s nimi, co můžeš. Většina mých nádherných zázračných strojů ještě trčí na Tyrkysarii a než je sem stihnu dopravit, bude tak či tak stejně po boji. Takže s nimi neplýtvěj.

Hlte, ty budeš na povrchu a osobně povedeš vojáky. Za Prvním válečníkem půjdou. Řízení flotily předám Beckettovi.

Měl pravdu, mizera. On má zkušenosti. Teď mohu jen doufat, že mi ten bastard zůstal věrný.“

„Udělám, co budu moci,“ odpověděl rozvázně Hlt. „A jsem si jistý, že i na Becketta se můžeš spolehnout, i on udělá, co bude v jeho silách.“

„Výborně,“ pochválil ho Valentin. „Zdvořilý, ale vždy opora, aniž vlastně cokoli myslí vážně. Jestli tohle přežijeme, mohly by tě jako dvořana čekat světlé zítřky.“

Hlt ho okázale ignoroval. „Nerad tě tu nechávám bez ochrany,“ řekl.

„Vyšetřovatel Břítva a lord Letnikostrov už čekají v předsáli,“ odvětila císařovna. „A na cestě jsou ... další. Teď mi oba jděte z očí. A ne abyste mě zklamali.“

„To bych se neodvážil,“ zamumlal Hlt, spolu s Valentinem se hluboce uklonili a odešli. Na odchodu se minuli s Břítvou a Kidem Smrtákem, ale opatrně se jim vyhnuli i očima. Kamenná lvice byla v takovém stavu, že by si mohla i varovný pohled vyložit jako důkaz zrady. Hlt s Vltchinem prošli obrovskými dvoukřídlými dveřmi a opustili peklo tak rychle, jak jen mohli, aniž by se to dalo vykládat jako nezdořilost či zbabělost.

Vyšetřovatel Břítva a lord Kit Letnikostrov došli k trůnu znatelně pomalejším krokem, zastavili se v bezpečné vzdálenosti od komorných a zdvořile se císařovně poklonili. Když zvedli hlavy, ke svému zděšení zjistili, že se na ně Kamenná lvice usmívá. Ne náhodou se říkalo, že císařovna je nejnebezpečnější, když se usmívá. Její smysl pro humor byl zcela specifický a obvykle mstivý. Avšak Břítva s Letnikostrovem necouvlí, zachovali nicneřkající kamenné tváře a ruce drželi pěkně daleko od zbraní, byť dostali rozkaz nosit je i v její přítomnosti.

„Dobrá, dobrá,“ pravila Kamenná lvice laškovně. „Mí dva nejoblíbenější zabijáci. Jak roztomilé. Břítvo, měla bych se na tebe zlobit. Poslala jsem tě dobýt mým jménem Mlhosvět a tys mne zklamal. Nu, nebyla to tak úplně tvoje chyba. Na této misi mne zklamala řada lidí, ale tys mi alespoň zůstal věrný. A co ty, Kide Smrtáku, ty můj usměvavý úkladný vrah. Tys mi přinesl hlavu mladého Morituriho, to jediné dobré, co povstalo z toho debaklu. Tys mi vždycky nosil ty nejkrásnější dárky, Letnikostrove. Mám ji tu někde nabodnutou na tyči.

Je příjemné mít vás oba zase u sebe. Je příjemné mít kolem sebe lidi, na které se mohu spolehnout. Váš úkol je prostý, ochránit mne před čímkoli a vším. Pravděpodobnost, že se nějaký rebelové dostanou až sem, je sice mizivá, zejména proto, že jsem všude nechala nainstalovat speciální esp-rušičky, ale vypadá to, že už se nemohu spolehnout na všechny své podřízené. Mezi mým palácem a povrchem je sice mnoho ochranných bariér, přičemž ne všechny závisí na lidech, a ani já sama nejsem úplně bezbranná... ale když mě tu budete střežit vy dva, budu se cítit mnohem lépe. Někaké poznámky? Mějte na paměti, že by měly být mimořádně konstruktivní a k věci, jestli si chcete uchovat hlavu na krku.“

„Je mi ctí sloužit Tvému Veličenstvu, jako vždy,“ začal uhlazeně Břítva. „Velmi si považuji důvěry, kterou ve mne vkládáš. Ale rád bych podotkl, že budu-li tě střežit já se svým mečem, nevidím nejmenší důvod, aby tu byl přítomen i Letnikostrov. Já jsem profesionální bojovník s dlouholetou kvalifikací. Tento mladý lord je přinejlepším nadaným amatérem.“

„Rozhodně je lépe vsadit na náruživého amatéra s výjimečně skvělým kontem vítězství než na unaveného starce, který byl už jednou poslán na odpočinek,“ pravil líbezně Kit. „Pošli tuto obstarožní vykopávku pryč, Veličenstvo. Dokud máš mne, jeho nepotřebuješ, a já se nechci zdržovat tím, že se kromě tebe budu starat ještě o něj, Výsosti.“

„Netřeba, abyste se měli rádi,“ pravila Kamenná lvice. „Prostě dělejte svou práci. A moc se nepřibližujte ke komorným. Už dlouho nedostaly najíst.“ Laskavě se usmála na své dva ochránce. „Nemějte starosti, mí nejvěrnější poddaní. Až tenhle nesmysl skončí a zase se bude obnovovat pořádek, jako že bude, slibuji vám oběma tolik zabíjení, kolik jen zvládnete. Popravy se potáhnou celý den a celou noc a krev poteče po ulicích proudem.“

Lhostejná k hlubokým poklonám se od nich odvrátila a přepnula plovoucí obrazovky na kanál hlavního zpravodajství. Vojenské a bezpečnostní komunikační kanály rebelové likvidovali už ve zrodu, ale zpravodajské kanály nechávali na pokoji.

Chtěli, aby lidé věděli, jak se situace vyvíjí. Na každé plovoucí obrazovce běželo jiné zpravodajství, samozřejmě z celé

Golgoty, ale hlavně z Nekonečné Promenády, kde se odehrával rozhodující boj. Dvorem se rozléhaly vzrušené, skoro hysterické hlasy hlasatelů a navzájem se překrývaly. K tomu přicházely ze stovek světů zároveň další a další zprávy o povstání a zpravodajské stanice šlely, jak se snažily to všechno stihnout. Kamenná lvice sledovala obrazovku za obrazovkou a snažila si udržet celkový přehled o situaci. Hlášením vlastních bezpečnostních složek už nedůvěřovala. Obrazovky byly plné krvavých bojů a budov v plamenech, do toho občas vstupovali hlasatelé a reportéři, zpocená a brunátní a chrlili informace jako o závod. Taková senzace tu ještě nebyla a vzhledem k množství příspěvků, které se vysílaly většinou živě, byla cenzura jen mizivá nebo vůbec žádná. Zpravodajské redakce byly pravdou jak posedlé, zahazovaly opatrnost a pouštěly do éteru všechno bez ohledu na to, co to je nebo odkud to přišlo. Komentátoři poprvé v životě říkali to, co si doopravdy myslí, a nemohli se toho nasytit. A stejně tak diváci, soudě podle posledních čísel sledovanosti.

Vypadalo to, jako by všichni ti, kdo nebyli zrovna na ulici a nebojovali, byli přilepení k obrazovkám. Dnes se rodí historie, hlásaly zpravodajské stanice a tentokrát nepřeháněly. Kamenná lvice šla blíž k důvěrně známé tváři a zastavila se před obrazovkou. Hleděla na ni zpocená, kulatoučká tvář Tobyho Zlokha. Za ním byl chaos, lidé se zbraněmi v rukou běhali sem a tam, z vyhořelé, zčernalé budovy v pozadí stoupal hustý dým. Kolem proběhl oddíl vojáků v potrháných a zakrvácených uniformách, zjevně na ústupu, a kdosi strčil do kamery, až se rozhoupala. Toby byl celý ukoptěný od sází a jeho šaty, to byl jeden velký svrab. Musel řvát, aby ho v tom mumraji vůbec bylo slyšet.

„Pro říšské zpravodajství Toby Zlokh z centra Nekonečné Promenády. Rebelské síly zaplavují celé město a před sebou ženou demoralizované a zdecimované říšské oddíly. Neskutečná jatka. Mrtví jsou všude. Zranění nechávají obě strany zemřít na ulici, protože v nemocnicích dávno není místo. Civilisté a nebojující prchají, aby zachránili holý život, ale vypadá to, že se beztak nemají kam ukrýt. Říšské síly a právě příjždějící válečné stroje považují za nepřítele všechny vyjma sebe. Bezpečnostní jednotky vyvlékají civilisty na náměstí a popravují je pro výstrahu ostatním, aby nepodporovali povstání. Pokud to má vůbec nějaký účinek, tak opačný. Na rebely se hledí jako na osvoboditele. Císařovna přednědávem vypustila do ulic obrovský počet Grendelanů. Nikdo neví, kolik civilistů zabili. Kusy těl jsou tak zpřeházené, že se to nedá spočítat. Hrdinní esepři z podzemí nakonec cizince zneškodnili. Tento šílený čin ze strany císařovny zdá se naznačovat sílící zoufalství z její strany a naprosté pohrdání životy vlastních poddaných.“

„Ty proradný tlust'ochu!“ Kamenná lvice vypnula kanál. Oči jí vzteky lezly z důlků. „Za tohle mi zaplatí hlavou! Jak se vůbec opovažuje!“

Běhala od obrazovky k obrazovce, jako by je zlostným pohledem mohla přinutit, aby jí sdělovaly dobré zprávy. Ale všude běželo to samé. Lidé bojující na anonymních ulicích, v pozadí oheň a kouř. Nářek, křik a nesouvislé rozkazy. Blýskající se meče a sekery a proudy krve. Hučení silových štítů a burácení energetických zbraní. Rachot sesouvajících se budov a vyděšené děti s vytřeštěnými očima celé od krve, své i cizí. Nekonečný ženský pláč a mrtví. Bezvůlní oběšenci na kandelábrech. Někteří v uniformě. Někteří ne.

Hlasatelé a komentátoři, sami stržení senzací odvíjející se historie, se už vzdali snahy vystupovat klidně a objektivně. Byli stále rozčilenější. Upravený vzhled vzal za své už dávno.

Z neustálého mluvení ochraptěli a házeli do sebe jednu sklenici vody za druhou. Začínaly přicházet zprávy o prvních rebelských vítězstvích. Nejdříve to byla města, pak kolonie a nakonec celé planety, které se odtrhly od říšské vlády. Začalo to na Okraji a propracovávalo se to dovnitř. Ty kanály, které ještě zůstaly císařovně věrné, raději osleply, než aby takové zprávy ukazovaly, jiné obsadily vítězná rebelské síly. Ty Kamenná lvice vypnula, ale zjistila, že je čím dál těžší najít vysílání, které jí řekne to, co chce slyšet. Nakonec je vypnula všechny a do svého komunikačního implantátu zaječela, že chce generála Shawa Becketta. Jeho tvář se obratem objevila na obrazovce před ní. Vypadal unaveně. Vrchní knoflíky od uniformy měl utržené.

„Co chceš, Kamenná lvice? Nevím co dřív.“

„Neopovažuj se s námi takto mluvit, Beckette! Já jsem tvá císařovna! Máme pro tebe nové rozkazy, s okamžitou platností.“

Zjisti si všechny planety, které ovládli rebelové, a jednu po druhé je sežehni. Nemáš zmocnění přijímat kapitulace. Přejeme si, aby ty planety zemřely.“

Beckett na ni z obrazovky netečně zíral. „A co ty miliardy nevinných, kteří zemřou?“

„Ty obětujeme. Měli proti rebelům bojovat tvrději. Potvrď rozkaz, generále.“

„Je mi líto, Veličenstvo, ale nejsem toho schopen. I když mne to bolí. Zbytky flotily čelí trvalému náporu hádoidů.“

Mnoho lodí bylo zničeno nebo zrekvírováno a to, co zbylo, je tak rozptýlené, že to nelze svolat. Nedáme dohromady tolik lodí, aby to stačilo být na jediné sežehnutí. Se vším, co máme, bojujeme o holý život, císařovno. Odhaduji, že přes čtyřicet procent tvé flotily bylo zničeno nebo padlo do rukou nepřítele.“

Kamenné lvici ruply nervy a vztekla na Becketta nehybný obraz hulákala nadávky a výhrůžky. Hrozila mu vším od degradace po okamžité uvěznění a popravu, jestli nesplní její rozkazy, ale přesto jí neodpověděl. Nakonec zase získala trochu sebevlády, zůstala stát před obrazovkou, supěla a zatínala pěsti.

Beckett trpělivě čekal, až zase popadne dech. Kamenná lvice do něj zabodla chladný, zlostný pohled.

„Výborně. Takže nás znovu zklamali ti, jimž jsme byli nuceni důvěřovat. Nové rozkazy, generále. Všechny vesmírné křižníky se okamžitě vrátí chránit domovský svět. Bez výjimky, žádné výmluvy se nepřijímají. Chceme mít kolem Golgoty štít z lodí.“

Nikdo nesmí projít. Domovský svět nesmí padnout za žádných okolností. Je to jasné, generále?“

Beckett si ztěžka povzddechl. „Kamenná lvice, je po všem. My jsme příliš daleko. I kdybychom opustili ty, které chráníme před hádoidy, tak než bychom se probíjeli přes hádoidské lodě, na Golgotě všechno skončí a bude se už jen nadšeně slavit.“

Jediné, co pro tebe mohu udělat, je popřát ti hodně zdaru a doufat, že osobně jsi v bezpečí. Víc pro tebe udělat nemohu.

Sbohem, Kamenná Ivce.“

„Zrádče!“ zaječela Kamenná Ivce a jeho obličej z obrazovky zmizel. Vztekla funěla, vytřeštěné oči hleděly kamsi do dále, a pak začala pobíhat mezi obrazovkami a osobně volat jednotlivé kapitány své flotily. Mnozí neodpovídali, ať z toho či onoho důvodu, a ti, co se ozvali, jí nemohli pomoci. Měli svých starostí dost. Úplně nakonec si nechala loď páté generace, svou radost a pýchu, ale ozvala se jen jedna. Nezmar.

Můstek byl v plamenech. Poplašné a výstražné sirény ječely jedna přes druhou, posádka zarputile seděla na svých místech a snažila se udržet ty stanice, které ještě fungovaly. Hlasité rozkazy a odpovědi nebyly v té vřavě skoro slyšet, ale nářek byl zřetelný dost. Na můstku se povalovali mrtví, někde ještě seděly u vybuchlých stanic ohořelé, zčernalé mrtvoly. Kouře bylo tolik, že ho ventilace nestíhala odsávat. Zranění vzlykali a sténali, ale nikdo na ně neměl čas.

Kamenná Ivce ječela, ať jí někdo podá hlášení, a nakonec před obrazovku přivrávorl jakýsi rozedraný nižší důstojník. Jeden rukáv mu zkrabatel a zčernal – zřejmě právě uhasil plameny – a vlasy na jedné straně hlavy mu ohořely. Polovinu obličeje měl popálenou a rudou. Srovnal se do čehosi, co vzdáleně připomínalo pozor, a zasalutoval na obrazovku. Oči třeštil jako zvíře, které chytil lesní požár. Kamenná Ivce ho zlostně sjela pohledem.

„Kdo jsi? Kde je kapitán? Co se děje na Nezmaru?“

„Hlásí se navigační důstojník Robert Popplakh, Veličenstvo. Kapitán je mrtvý. Útočí na nás tři hádoidské lodě. Jsme rychlejší, ale ony mají lepší zbraně a štíty. Naše štíty selhávají. Jednu hádoidskou loď jsme vyřadili z boje, ale tím jsme vyčerpali rezervy skoro na dno. Energetická hladina na celé lodi rychle klesá. Ale nevzdáme se, Veličenstvo. Budeme bojovat, dokud nerozstřílíme loď na hadry. Když už nic jiného, získáme ti čas.“

Můstek rozhoupala mohutná exploze. Trup byl prolomen.

Zvětšující se dírou svištěl ven vzduch a dým. Lidé, kteří nebyli připoutáni k sedadlům, se drželi řídicích pultů jako klíšata, aby je to nevycuclo. Světla zablikala, zhasla a nahradilo je nouzové rudé osvětlení. Teď už ječela jen jedna siréna, hlasitě a pronikavě, jako ztracená duše padající do věčné tmy.

Robert se křečovitě držel okraje obrazovky a snažil se něco zařvat, ale nemohl dostat do plic dost vzduchu. Pak se obrazovky pustil a vydal se přes zničený můstek k nouzovému východu. Stanice kolem něj jedna za druhou vybuchovaly, mrtvé důstojníky to odhazovalo stranou nebo na místě rozstřelilo na hadry. A pak obrazovka najednou oslepla a dvůr Kamenné Ivce se opět ponořil do ticha. Kamenná Ivce dlouho nehybně zírala na obrazovku.

„Odvážný chlapec,“ řekla nakonec. „Možná jsem mu měla svěřit velení. A je po Nezmarovi. Nejlepší loď páté generace. Loď, která měla být neporazitelná.“

„Abych byl upřímný, myslím si, že když to konstruktéři říkali, nebrali v úvahu hádoidské lodě,“ poznamenal Břítva, s nímž to zjevně ani nehnulo. „Ostatně dostat jednu loď páté generace vyžadovalo tři hádoidské lodě.“

„Ta loď mě nezklamala,“ odsekla Kamenná Ivce. Už zase ji popadl vztek. „To ta posádka! Neschopní zbabělci a zrádci! Copak tu není nikdo, na koho se mohu spolehnout?“

Břítva s Kidem Smrt'ákem si vyměnili pohled, ale neřekli nic.

Boj v ucpaných ulicích Nekonečné Promenády nabíral na krutosti. Říšské síly podléhaly na všech frontách a neunesly to ani trochu dobře. Vojáci stíleli na všechno, co nemělo uniformu, a strhávali domy, aby kryli svůj ústup. Ženy a děti využívali jako lidské štíty, a když jim nestačily, tak je obvykle zastřelili, ale většina civilistů už z města uprchla. Všude hořelo, nad městem visel hustý černý příkrov a město zahálil předčasný soumrak. Z většiny pouličního osvětlení zbyly jen střepy a město teď osvětlovala jen mihotavá rudá záře stovek požárů. V krvavém světle se pohybovaly tmavé postavy s krvelačnými úmysly.

Říšské síly se ještě nevzdaly. Grendelané sice už byli mrtví, ale vojáci měli ještě další tajné zbraně. Do předních linií nanosili esp-rušičky, aby odrazili elfy, ale esperské mozky ve skleněných schránkách měly jednak omezený dosah a jednak jich bylo málo. A tak armáda vyrukovala s experimentálními živými esp-rušičkami, zajatými espery, kterým vymyli mozek a udělali z nich poslušné skořápky. Nebyly dvakrát bystré a bylo nutno je všude vodit na řetěze, ale byly velmi účinné a měly obrovský dosah. Rebelští esperi neměli jinou možnost než ustoupit a udělat místo klasickým bojovníkům. V těch oblastech se rebelský postup zpomalil na hlemýždí tempo a říšské síly získaly čas se znovu sešikovat.

A v tu chvíli nastoupily klony, davy po zuby ozbrojených lidí stejných tváří v tričkách s nápisem Zrozena ke Zkáze na památku padlých Stevie Blankyt. Silné disruptorové dělo kosilo jejich řady, ale byly jich tisíce a nedali se zastavit. Dál se hnali přímo do palby, přeskakovali padlé, až se ti, kteří přežili nahnuli na barikády a zaútočili. Vždycky šli nejdříve po esp-rušičkách a poskytli jim milosrdnou smrt, aby mohli přijít elfové. Za pár hodin nezůstala ve městě jediná živá esp-rušička.

Podzemí se vytasilo s vlastními úctyhodnými zbraněmi. Polteři rozpoutávali psi-smrště ostré jako břitva, které se valily ulicemi a trhaly vše, čeho se dotkly. Do práce se pustili pyrové, vojáci se vznítili a strávil je oheň, který žádná voda nemohla uhasit. A pak tu byly mentální pumy, prostá zařízení z esperské mozkové tkáně. Když se aktivovaly, šířily mezi okolními ne-espery šílenství a děs. Zasažení vojáci si sami vydrápali oči nebo se vrhali na sebe navzájem a rvali své druhy úd po údu.

Rebelové postupovali, dobývali další a další říšské pozice a pak se na scéně objevily Valentinovy válečné stroje a všechno se změnilo.

Širšími ulicemi dusala a rachotila obrovská těžká monstra se zabudovanými disruptory a kosila husté povstalecké řady. Během několika prvních minut zemřely stovky vzbouřenců. Lidé se hlava nehlava hrnuli do úkrytů, jen aby zjistili, že není místo, kam by se válečné stroje nedostaly. Rozbíjely zdi a celé domy, aby se dostaly na své oběti, a střelné zbraně proti nim byly bezcenné. Ruční disruptory nemohly napáchat takové škody, aby je zastavily. Ze všech stran se sbíhali esperi, aby proti strojům nasadili svou moc. Polteři na ně mentálně vrhali hromady spadlého zdiva, ale na kovových

bocích to zanechalo sotva patrný šrám. Pyrové je halili do plamenů, ale stroje se přesto nezadržitelně valily dál a ulici za ulicí, blok za blokem znovu dobývaly půdu, kterou říšské vojsko ztratilo. Za stroji pochodovali vojáci, ale dávali si dobrý pozor, aby se nedostali před ně, protože válečné stroje střílely po všem, co se hýbalo.

Valentin sice mohl mezi oběma stranami rozlišovat, ale nějak se tím nezatěžoval. Na to se příliš dobře bavil. Zatímco jeho tělo leželo v bezpečí ve Vltchinské věži, jeho duch se pohyboval po městě s válečnými stroji. Tisíce senzory sledoval smrt a zkázu, kterou rozséval, a shledával, že je to dobré.

Espeři se tísnili před postupujícími stroji a modlili se o zázrak.

Dostali ho. Mater Mundi, Naše Matka všech Duší, se zase jednou projevila skrz všechny espery a jasně se rozhořela v každém jednom z nich. Chvilíčku zářili jako bohové, že osvětlili i okolní ulice, a pak se jejich mozky spojily do společného vyjádření jejich vůle a rázem se v ulicích rozpoutala nezastavitelná psi-smršť. Rozbíjela válečné stroje, kusy rozhazovala kolem a kovové úlomky vrhla na ustupující říšské vojsko, které vzápětí psi-smršť rovněž zasáhla a smetla. Všichni espeři ve městě triumfálně řvali, až se Nekonečná Promenáda otřásala.

Valentin seděl v řídícím středisku opevněné věže Vltchinů, celý se klepal a lapal po dechu. Psi-smršť ho popadla a hravě vyrvala z válečných strojů. Systémy kolem něj se nenapravitelně porouchaly a jeden po druhém zhasínaly.

Valentin sám byl jako v mrákotách a naprosto dezorientovaný, ale měl štěstí, že zůstal naživu, a věděl to. Esperský útok ho pronásledoval až domů a nemít Valentin chemicky vytříbené a rozšířené vědomí, vypálili by mu espeři mozek. Ještě teď cítil, jak po něm espeři mentálně šátrají, ale zatím nebyli schopni se jeho kluzké, hadovité mysli zmocnit. Bude muset z věže Vltchinů zmizet a najít si útočiště někde jinde. Ale ať namáhal mozek sebevíc, nemohl přijít na nic, kde by byl vítán. Dokonce ani Kamenná Lvice o něj nebude stát, když jí s válečnými stroji nevydobył vítězství.

Valentin Vltchin seděl sám v srdci rodinné věže a přemítal, co dál.

Údržbářské tunely k podzemní palácové dráze byly už před staletími opuštěny a uzavřeny a zub času jim nijak nepomohl.

Honosily se tou jedinečnou tmou typickou pro hluboké podzemí, černočernou černotou, kterou nerušil ani záblesk světla z povrchu. Panovala v nich zima jako na pólu a bylo tam zatuchlo a vlhko. I ten nejtišší zvuk vyvolával nekonečnou ozvěnu, jako by samy tunely byly po tolika letech ticha vděčné za jakékoli šustnutí. A těmito ponurými černými chodbami klopýтали Owen, Házal a Giles. Hlavy drželi sklopené, aby se nepraštili o nízký strop, a neustále na hrbolaté podlaze o něco zakopávali. Zimu díky labyrintu skoro nevnímali, ale v té tmě tmoucí jim byl k ničemu dokonce i jejich vynikající zrak. Owen s Gilesem sice nesli lampy, ale v jejich ostrém bílém světle se křivolaké zdi nepříjemně leskly. Házal měla mapu, kterou Owen stáhl z elektronických záznamů a která byla téměř tak stará jako tunely samy. Chodby se proplétaly jako nekonečný labyrint a jen jedna pečlivě vysledovaná trasa dovede rebely tam, kam mají namířeno, včas na to, aby to ještě k něčemu bylo.

V bledém světle působily hrbolaté zdi plné kabelů čím dál nevábňěji, skoro organicky. Házal mumlala cosi o střevích země, ale nikdo se ani nezasmál. Ani mluvit se jim nechťelo, všichni se zaobírali vlastními myšlenkami. Tolik času a sil investovali do boje a teď se konečně blíží k rozhodujícímu střetu, který může znamenat konec vlády Kamenné Lvice a stávajícího řádu.

Owen si snažil představit takovou Říši, za jejíž vznik by mohl nést zodpovědnost, a nijak ho nepřekvapilo zjištění, že ho nic nenapadá. Jako historik studoval řadu starobylých společností včetně některých, které byly v dnešní době úředně vymazány ze záznamů, založených na kdejakém druhu politiky a víry, ale jediné, co zažil na vlastní kůži, byla Říše rodin a Železného trůnu. Hokus a Házal se mu střídavě snažili objasnit své odlišné pohledy na Říši založenou na demokracii, ale nakolik jim chtěl věřit, stejně mu to znělo jako jeden velký zmatek. A neměl nejmenší tušení, jak by do nějaké té jejich budoucnosti zapadl on. Ale co, do Říše Kamenné Lvice se taky nikdy nehodil. Pousmál se, když si uvědomil, že jeho šance na to, že se nějaké budoucnosti dožije, jsou mizivé.

Pořád neměl úplně jasno v tom, co bude dělat, až se nakonec probouje na říšský dvůr a bude stát před Železným trůnem a císařovnou. Celý život byl vychováván v úctě k trůnu bez ohledu na to, kdo na něm zrovna sedí, a přísahal, že mu bude celý život sloužit a když to bude nutné, i za cenu života. Železný trůn byl zdrojem všech jeho povinností a poct a dalších věcí, které se těžko vyjadřovaly slovy. Svrhnout trůn bylo jako svrhnout Boha. Owen Morituri zůstal aristokratem, i když se stal štvancem, a nějak samozřejmě předpokládal, že bude aristokratem napořád. Ale viděl příliš z temné stránky Říše, viděl utrpení a hrůzy, na nichž stálo bohatství a privilegia jeho třídy, a nemohl jen tak odvrátit pohled a předstírat, že nic neviděl.

Povinnost, čest a pouhá lidskost žádaly, aby tomu udělal konec.

A tak se stal vůdcem povstání, hrdinou, za nímž lidé jdou, a život zasvětil pomstě za ty, jejichž životy byly z císařovnina rozmaru zmařeny. Teď bojoval za všechny chudé a pokořené, za espery, klony a další ne-lidi, za všechny, jimž zničila život císařovna, která je měla chránit. A jestli se někdy cítil jako podvodník, který si nezasloužil účast v tomto boji, utěšoval se myšlenkou, že to co on by nikdo jiný udělat nemohl. Šílený labyrint z něj udělal něco víc než člověka, a tak si chránil svou lidskost tím, že vložil své schopnosti do služeb lidstva.

A to všechno proto, že ho Kamenná Lvice postavila mimo zákon a obrala o pohodlný život a vše, co ho zajímalo. Snažil se namluvit sám sobě, že mu nejde jen o pomstu, že osud sám mu otevřel oči a ukázal mu, jak se tolik jiných lidí cítí, když jim císařovna zničí život, ale v zásadě byl příliš čestný a neuměl lhát ani sám sobě. Chtěl, aby trpěla tak jako on, aby přišla o to, čeho si cenila ze všeho nejvíc.

Ale v postatě mu ani na tom zase tolik nezáleželo. Žádný z těch důvodů ho nepřivedl sem do tmy pod zemí, pro žádný z těch důvodů teď neklopýtal svrhnout Říši. Bojoval za dítě, které bezmocně nařikalo ve sněhu v mlhobranské uličce, za dívku, kterou bezmyšlenkovitě sťal. Byla to krevní narkomanka z pouličního gangu a chtěla ho zabít, ale ani to nebylo důležité. Byl vehnán do postavení, kdy mu nezbývalo než ji zmrazit a pak zabít, ale ani o to vlastně nešlo. Důležité

bylo to, že by nikdo neměl být donucen žít tak jako ona a zemřít jako ona.

Jako ubohá ztracená duše v pekle Kamenné lvice. Její nářek ho pronásledoval neustále a navěky bude mít na rukou její krev.

Kvůli ní svrhne Říši, zvrátí celý ten způsob žití a vše, v co věřil, a věděl, že ani to nebude stačit k tomu, aby se očistil. Jejich chodba konečně dospěla ke konci a stáli před uzavřeným průlezem. Owen s Gilesem použili svá ramena a veškerou sílu, kterou jim dal labyrint, těžký ocelový plát se prohnul, panty zaskřípaly a dveře se otevřely. Do tunelu se vylilo světlo tak jasné, že všichni museli na okamžik zamhouřit oči, než si zomíčky přivykli. Owen zhasl lampu, vyklonil se ze dvířek, opatrně se rozhlédl, a pak dal signál ostatním, že vzduch je čistý. Jeden po druhém zlehka vyskočili z tunelu dolů na nástupiště.

Stanice byla vybudována v impozantní rozlehlé jeskyni, všude samé lesklé dlaždice, nahoře světla a u čist'ounekého nástupiště jediný podzemní vlak, tak velký, že se před ním cítili jako děti, samá lesklá ocel, nablýskaná, až oči přecházely. Okna neměl, ale posuvné dveře byly vstřícně otevřené. Nástupiště bylo prázdné, nikde žádné strážce, jen shora je nepokryté sledovaly bezpečnostní kamery. Házel se podívala na vysoký, klenutý strop, pak na bohatě zdobené zdi a nakonec na luxusní interiér vlaku, zatvrdila se a nasadila výraz to mě nemůže ohromit.

„Hezké,“ poznamenala, „ale trochu přeplácané.“

„To víš, aristokraté,“ odvětil Owen. „Ty neuspokojíš nic než dokonalost. A to ani v případě, že mají plnou hlavu jiných starostí. Kdybys jela nějakým takovýmto vlakem za normálních okolností, nemyslela bys na nic jiného než na to, co odporného si na tebe Kamenná lvice u dvora zase nachystala.“

Někdy může být pouhý dvůr ještě nebezpečnější než samotná Kamenná lvice, což ovšem vyžaduje určité úsilí. Bůh ví, jak vypadá teď, vezmeme-li v úvahu, v jakém je asi císařovna rozpoložení. No nic, třetě tady stejně nemá smysl. Pojd', lady Házel, tvůj vůz čeká.“

„Já nejsem ničím lady,“ zavrčela Házel a ostražitě prošla otevřenými dveřmi do kupé.

„Přirozeně,“ odvětil galantně Owen.

Jakmile nastoupili, posadil se Giles na nejbližší sedadlo a hodil si nohy nahoru. Házel zamířila rovnou čarou k vestavěnému baru a Owen zůstal stát u dveří a obezřetně zkoumal panel na zadávání kódů. Správné kódy ohlásily, kdo to je, kolik lidí čítá jeho doprovod a jaké je jeho společenské postavení. Bez správných kódů vlak nikam nejel. Špatné kódy aktivovaly bezpečnostní zařízení a plynové trysky zabudované do kupé a pak už se dalo jet leda tak do márnice. Oz tvrdil, že má kódy, které je nejen bezpečně dostanou na další stanici, ale taky odstaví bezpečnostní systémy, takže trysky nebude možno aktivovat zvenčí. Owen o tom nebyl ani zdaleka tak přesvědčený jako předtím.

„Věř mi,“ řekl mu klidně Oz do ucha. „Tvůj otec pátral velmi důkladně. Ty kódy jsou správné. Jen zadej čísla tak, jak jsem ti je dal.“

Owen si v duchu cosi zabrbal a udělal, co mu bylo řečeno.

Zadal poslední číslo a napjal všechny svaly a sluch, kdy uslyší sykot plynu. Byl pevně rozhodnutý, že při prvním závanu čehokoli podezřelého popadne Házel a vyskočí z kupé, i kdyby měl kvůli tomu prorazit ocelovou stěnu. Ale nic se nestalo, přesněji řečeno nic nepříjemného. Dveře se zasunuly, motory v oddělené části naskočily a vlak se hladce rozjel. Owen se rozhlížel kolem sebe s pocitem, že na něco zapomněl, ale nakonec jen pokrčil rameny a šel si sednout vedle Gilese, který se mezitím pohodlně rozvalil na luxusně poddajném sedadle, zavřel oči a přehodil si nohu přes nohu – ztělesněná relaxace.

Owen seděl na krajičku sedadla a hryzal si ret. Ve vlaku se mu vždycky dělalo špatně.

Házel otevřela bar a teď se propracovávala láhvemi. Z každé si dala zkusný doušek, dokud nenašla cosi, co jí doopravdy zachutnalo, a s láhví v ruce se vrátila k Owenovi a Gilesovi a sedla si proti nim. Owen ji sjel pohledem. Házel to ani v nejmenším nevyvedlo z míry a nabídla mu taky hlt. Owen zdvořile odmítl. Giles otevřel oko, podíval se na Házel a láhev, opovrživě zafuněl a zase oko zavřel. Házel na něj výhružně vztyčila prst a Owen byl jen rád, že to už Giles neviděl. Cítil, že rudne.

Giles dal Owenovi nejednou jasně najevo, že má proti Házel silné výhrady. Pro posledního potomka rodu Moriturů je naprosto nevhodná. Jednou to řekl i před Házel a Owen ji musel držet, aby jeho úctyhodného předka nezmlátila. Giles nasadil velmi povýšený výraz a pravil, že to jen potvrzuje jeho mínění.

Házel setřásla Owena, velmi nelichotivě se vyjádřila o přešlechtěné aristokracii a rozzuřeně odkráčela. Owen nevěděl, jestli si to má slovně rozdat se svým prapředkem nebo běžet za Házel a uklidnit ji, ale nakonec usoudil, že k lepším stránkám neohroženosti patří takt a tolerance, a nechal oba být, ať si dělají, co chtějí. U některých sporů člověk ví jen to, že je nikdy nevyhraje.

Házel odtrhla láhev od rtů a hřbetem ruky si otřela ústa. „Víš co, je to všechno nějaké moc jednoduché,“ poznamenala.

„Tím chci říct, že vezmeme-li v úvahu, že toto je jediný způsob, jak se dostat na dvůr Kamenné lvice, tak bych čekala, že stanice bude přečpaná bezpečnostními opatřeními. A nic, žádné ozbrojené strážce, ty si nat'ukáš pár čísliček a jedeme. To mi na nějakou paranoidní Železnou čubku, jak ji všichni známe a nenávidíme, vůbec nesedí.“

„Kamenná lvice vždycky razila heslo, že v jednoduchosti je dokonalost,“ odpověděl Owen. „Zabezpečit tyto vlaky nevyžaduje mnoho. Jakmile se rozjedou, už není cesta ven – kupé se neprodyšně uzavřou a plynové trysky ve stropě se při první známce něčeho nedobrého dají aktivovat i z paláce. Doufejme, že kódy, které dodal Oz a můj otec, buď zablokovaly vlakové senzory, nebo zabránily paláci vpustit do kupé plyn. Bylo mi řečeno, že je to pomalá a strašná smrt.“

Házel se zlostně podívala na nejbližší trysku. „Tak moment. To mi chceš říct, že nevíš s jistotou, co ty kódy dělají?“

„Obávám se, že je tomu tak. Takové podrobnosti Oz neměl.“

Můj otec zjevně vložil ty kódy do paměti UI už před delší dobou, ale nikdy si nedal tu práci, aby jejich funkci pořádně vysvětlil. Což je pro mého otce typické, nikdy nic nevysvětloval, pokud vyložení nemusel. Takže se obávám, že mu

prostě budeme muset věřit.“

„Ty po mně chceš, abych věřila slovům nějakého UI, který má být mrtvý a slyšíš ho jen ty, a naprogramoval ho muž, jehož nejoblíbenější zábavou byly intriky a lsti? Dobrá, zastav vlak a nech mě vystoupit. Já to dojdou pěšky.“

„Vlaky jsou naprogramované tak, že zastaví až v cílové stanici, nikde jinde,“ sdělil jí klidně Owen. „Mohl bych vylomit dveře a vyhodit tě ven, ale to by pro tebe znamenalo deset mil pěší chůze. Sama. Ve tmě. Znamenalo by to čelit neznámým bezpečnostním opatřením, které mé kódy nepokrývají zcela určitě.“

Házel se na něj zaškaredila a pro útěchu se obrátila k láhvi.

„Nesnáším, když máš pravdu. Jsi odporně samolibý a nafoukaný.“

Owen skryl úsměv a ohlédl se po Gilesovi. Ten měl oči pořád pevně zavřené. „Všechno v pořádku, Gilesi?“

Giles otevřel oči a přikývl. Házel ignoroval. „Nemohlo by to být lepší, chlapče. Na tohle jsem čekal dlouho. Dlouho jsem snil o tom, jak se konečně vracím domů, abych napravil staré křivdy, které na mně napáchali. Zavrhl mě, Owene. Po tom všem co jsem pro ně udělal, mě postavili mimo zákon. Zasvětil jsem jim život, bojoval jsem jejich války, zabíjel jejich nepřátele, poskrnul jsem svou čest vynálezem Temnoprázdna a ani to jim nestačilo. Ale teď, po 943 letech jsem se vrátil, abych s nimi zúčtoval za to, co mi provedli.“

Nekompromisně zmlkl, aby bylo jasné, že už k tomu nemá co dodat, a upřeně se zahleděl přímo před sebe, kamsi daleko do dob starých bolestí a zrad. Owen se neklidně zavrtěl. První Morituri byl hrdinou a legendou tak dlouho, že bylo těžké na něj myslet jako na někoho skutečného, kdo má své bolesti a strasti. Owen se nemohl zbavit dojmu, že ten velkolepý a slavný starý Morituri by se měl nad takové věci povznést.

V tom, co se teď musí udělat, není prostor na tak přízemní věci jako pomsta. To věděl dokonce i on. Nutno však spravedlivě přiznat, že Giles se nikdy nesnažil tajit, že je s nimi jen kvůli sobě a nikoli kvůli podzemí nebo pro nějaké cizí ideály. Povstání pro něj byl jen prostředek. Svým způsobem už jen to by stačilo Owenovi dělat starosti, a k tomu se navíc přidružila skutečnost, že na muže, který strávil skoro tisíc let ve stázi, byl Giles pozoruhodně dobře informován o posledním dění. Owen si v duchu povzddehl. Když už by člověk nemohl věřit ani Gilesu Moriturimu, legendárnímu hrdinovi a válečníkovi, tak komu vlastně?

Přirozeně za předpokladu, že to je opravdu Giles Morituri.

Cesta proběhla bez událostí. Házel neustále vrhala podezřívavé pohledy na plynové trysky ve stropě a výrazně snižovala hladinu brandy v láhvi. Owen z toho byl nakonec tak nervózní, zejí láhev sebral a vrátil ji na bar. Pro jejich vztah bylo typické, že ho to nechala udělat, ale po zbytek cesty s ním už nepromluvila. Vlak konečně zpomalil a plynule zastavil. Dveře se otevřely a motory zhasly. Najednou se rozhostilo naprosté ticho. Owen se zvedl. Srdce se mu nepříjemně rozbušilo. Konečně jsou u dvora. Konec plánů, konec diskusí, konec tichého panikaření v časných ranních hodinách, kdy všichni ostatní tvrdě spí.

A žádná cesta zpátky. Tady se v několika příštích hodinách rozhodne o jeho osudu a osudu celé Říše. Tak nebo onak. Vytáhl meč a pistoli, zhluboka se nadechl a vystoupil na nástupiště. Ušel sotva pár kroků a strnul. Za sebou slyšel vystupovat z kupé Gílese a Házel, ale oči měl jen pro muže, který na ně čekal na protější straně nástupiště. Jakmile ho Owen uviděl, uvědomil si, že to měl předvídat. Měl předpokládat, že tam na ně bude čekat nejspíš právě tento muž a pokusí se je zastavit.

S mečem v ruce stál o kousek dál na jasné osvětleném nástupišti a trpělivě čekal, až k němu dojdou. Jeho energetická polovina do ticha hlasitě sršela a jiskřila.

Půlmuž.

Házel došla k Owenovi a tiše zaklela. „Já věděla, že to nepůjde tak hladce. Proč to ze všech lidí na světě musí být zrovna on? Jediný člověk v Říši, kterého fakt nejde zabít.“

„Protože o mé loajalitě nelze pochybovat,“ odpověděl Půlmuž. „Protože nám senzory z kupé sdělily, kdo přichází, a Kamenná lvice věděla, že na vás bude zapotřebí nasadit někoho, kdo má něco víc než jen obvyklou srdnatost. A protože jsem tu být chtěl. Kamennou lvici pozlobilo, že plynové trysky nefungují, ale mě ne. To by bylo... banální vítězství. Takhle je to lepší. Je jen správné, že se nejspolehlivější muž z Říše postaví proti tak proslulým zrádcům koruny. Předpokládám, že už je pozdě snažit se vám to šílenství rozmluvit?“

„Velmi pozdě,“ ujistil ho Giles.

„A není to žádné šílenství,“ dodal Owen. „Je to nutnost. Říše je zkorumpovaná, prohníla a ďábelsky zlá. Je nutno ji svrhnout, aby na její místo mohlo nastoupit něco lepšího.“

„Tohle všechno jsem už slyšel,“ odpověděl Půlmuž. Jeho lidská polovina tváře byla naprosto nečitelná, ale hlas měl pevný. „Neznamená to nic ve srovnání se zlem, které číhá vně Říše.“

Cizinci, kteří zničili mou loď a posádku a se mnou udělali toto, tam někde stále jsou a čekají, až budeme natolik slabí a nejednotní, že sem budou moci bez nesnázi vtrhnout a zničit nás.

A to malicherné zlo, které tě tak trápí, je nic ve srovnání s tím, co by s lidstvem udělali ti cizinci. Na jejich lodi jsem viděl a zažil hrůzy horší než tvé nejděsivější sny. My nejsme nic ve srovnání s nimi. Jen spojené síly celé Říše mají šanci je zastavit. Tímhle povstáním ohrožuješ existenci naší rasy jako takové.“

„S tím se jdi vycpat,“ zavrčela Házel. „Tohle jsem poslouchala celý život, a to ještě nebylo po těch tvých cizincích ani stopy. Kdyby opravdu měli přijít, byli by tu už dávno. Dnes je to jen výmluva pro to, aby se taková jako ty udrželi u moci.“

A dovoluje to takovým jako ty dělat si s takovými jako já, co chcete. Jen ať si ti cizinci přijdou. Nemůže to být horší než život, k jakému jste mě odsoudili vy. Ty jsi ten pravý cizinec. Nemáš nic společného s lidmi, jejichž životy řídíš.“

„Házel má pravdu,“ přidal se Owen. „Máváš nám hrozbami o cizincích před nosem už moc dlouho a dospěl jsi do bodu, kdy je používáš, abys ospravedlnil kdejakou svoji lumpárnu.“

Jestli opravdu chceš, aby Říše přežila, zůstaň stranou. Nech nás svrhnout Kamennou lvici a nastolit v Říši nový řád.“

„Vy byste ani nevěděli, co si máte s Říší počít,“ řekl Půlmuž.

„Jen byste loupili, drancovali a ničili staleté tradice, abyste si ospravedlnili vlastní touhy a radovánky. Chápu, co žene takového žoldáka jako je ta ženská d'Ark, ale co tu, k čertu, dělají Moriturové? Vy jste přísahali na své jméno, krev a čest, že budete věrní císařovně a budete jí sloužit až do konce svých dnů.“

„Ne,“ zarazil ho Giles. „My jsme přísahali trůnu, ne nějaké potrhle ženské, která na něm právě sedí.“

„Bezvýznamný rozdíl.“ Půlmuž beze spěchu vykročil k nim a kroky jedné lidské nohy došlapující na nástupiště se v tom tichu zřetelně a hlasitě rozléhaly. Owen měl pocit, jako by celá Říše naslouchala a zdržovala dech v napětí, co se stane dál.

„My už si nemáme co říct, štvanci,“ pronesl Půlmuž. „My už ani nemluvíme stejnou řečí.“

„To jsme, myslím, ani nikdy nemluvíli,“ podotkl Owen, ale smutku v tom bylo pramálo. „Odhod' meč. Proti nám třem nemáš naději.“

„Mne nemůžete zabít,“ odvětil Půlmuž. „To nedokáže nikdo.“

„S námi ses ještě nestřetl,“ varoval ho Giles. „My jsme jiní.“

„Říká se to,“ odpověděl Půlmuž. Zastavil se pár yardů před nimi a polovina úst se zvlnila v čemsi, co mohlo být úsměvem.

„Víte, co to je?“

A najednou držel v lidské ruce malou kovovou krabičku s červeným knoflíkem. Owen, Házal a Giles si právě tak stačili uvědomit, že to je mentální puma, a už Půlmuž knoflík stiskl, čímž stimuloval esperskou mozkovou tkáň ukrytou v krabičce, psionický signál přeskočil na tři rebely a vyvolal v jejich hlavách psi-smršť. Owen, Házal a Giles zavravorali a rukama si stiskli hlavu, aby se zbavili toho šíleného vytí. Owen vravoravě couvl. Použil oči, myšlenky se zpomalily a zmotaly a snad ani nepatřily jemu. Kolem něj se rozhořelo jasné světlo a slyšel šílené hlasy. Něco se mu procházelo v hlavě a nebyl to on. Těla se zmocňovala slabost a bolest, ale i skrz to všechno slyšel, jak Půlmuž říká:

„Zajímavé. Nebyli jsme si jisti, jaké účinky na vás bude mentální puma mít. Byli jsme si sice vcelku jisti, že ať jste, co jste, opravdoví esperi nejste, ale připadalo nám dost pravděpodobné, že vás to pěkně rozhodí. Má jedinečná podstata mě samozřejmě činí imunním. Opravdu nemá smysl bojovat. Tato mentální puma byla zdokonalena tak, že zdaleka přesahuje běžnou sílu a dosah. Vyvinuli jsme ji jen pro vás. Kdybyste byli normální smrtelníci, už by vám mozky lezly ušima. Ale nemějte obavy. Ještě chvíli to vydržíte, hned vás vašeho trápení zbavím.“

Owen upustil pistoli. Ruce jako by patřily někomu jinému. Že meč ještě drží, to věděl jen díky tomu, že se podíval dolů a viděl ho a viděl, že má dočista bílé klouby na ruce. Giles klečel na kolenou vedle něj, svíjel se, celý se klepal, jak sebou nervy nezvladatelně škubaly, a třeštil nevidomé oči. Házal ležela na zádech na zemi, bolest, bezmoc a vztek vryly do tváře divoký škleb, ruce se naprázdno svíraly a rozevíraly. Bojovali s účinky mentální pumy a nikam to nevedlo, a tak se Owen rozhodl přestat bojovat. Stáhl se hluboko do svého nitra a stáhl s sebou i vše, čím ho obdařil Šílený labyrint. Teď to pro něj nemělo žádnou cenu. Teď to byly naopak jen prostředky, jimiž ho mentální puma mohla týrat.

Bylo to tvrdé, záměrně se zbavit sluchu a zraku, když proti němu stál Půlmuž s vražednými úmysly, ale Owen nějak věděl, že jeho jediná skutečná obrana spočívá uvnitř něj, nikoli venku. Mentální puma byla vyvinuta tak, aby působila na lidi, ale i když nebyl esper, nebyl už ani člověk. A jestli ještě uvažoval jako člověk, tak jen proto, že se tak rozhodl. Dalo se uvažovat i jinak a jakmile ho to napadlo, zdálo se mu, že vidí jinou možnost, kudy by se mohl ubírat, jiné formy myšlení, nespoutané lidskými mezemi. A tak se tou cestou vydal, vydal se směrem, který byl víc než směrem, a najednou se mu v hlavě zase vyjasnilo. Otevřel oči a zjistil, že Půlmuž se tyčí nad ním s mečem v ruce a mentální pumu má zavěšenou u pasu. A pak už bylo pro Owena tou nejsnazší věcí na světě švihnout mečem a přetnout šňůru, která držela mentální pumu na opasku. Malá kovová krabička zařinčela na nástupišti a Owen ji jediným úderem zlaté pěsti rozdrtil.

Jakmile vliv mentální pumy zmizel, byl Owen rázem zase sám sebou. Půlmuž rychle ustoupil do bezpečné vzdálenosti. Na polovině obličeje se jasně rýsoval šok a překvapení. Házal s Gilesem se rychle vzpamatovali a vstali, jen ještě zmateně potřásali hlavami. A ta část Owenovy mysli, která nakrátko ožila, když ji potřeboval, se teď, když už jí nebylo zapotřebí, zase sama uzavřela. Kdesi v hloubi duše Owen věděl, že by nemohl takhle myslet dál a zároveň zůstat sám sebou, a tak se záměrně odvrátil od cesty, která už v jeho vzpomínkách beztak bledla. Byl zase Owenem a jenom Owenem a to mu stačilo.

Usmál se na ostražitého Půlmuže a humor jeho úsměvu byl velmi černý. Půlmuž zlehka zvedl meč.

„Jsem ohromen, Morituri,“ řekl klidně. „Ale ne doopravdy překvapen. Říkali mi, že vám tahle nová, vylepšená puma spálí mozky, ale já jsem o tom přesvědčen nebyl. Rozhodně ne po tom všem, co jste dokázali. Stávají se z vás legendy stejně jako ze mne. Nebude se vám to líbit. Lidé si o vás budou vymýšlet příběhy a skládat písně, budou uctívat vaši podobu na holo, ale nikdy ani vzdáleně nepochopí, jací jste doopravdy. Udělají z vás obry a budou se rozčilovat, když necháte obry padnout, protože budete pouhými lidmi. Ale nemějte obavy. Já už zařídím, aby váš příběh skončil tady, a vy nikdy nebudete muset poslouchat lži, které se budou vašim jménem říkat.“

„Tys zemřel už dávno,“ řekl Owen a chladnokrevně vyrazil vpřed. „Je načase si lehnout a přiznat to.“

„Já nemohu zemřít,“ řekl Půlmuž. „Má cizí polovina mi to nedovolí. Tak pojď, Morituri, a já to rychle vyřídím.“

„Sklapni a bojuj,“ zavrčel Owen.

Střetli se, meče třeskly, odrazily se, vyletěl roj jisker. Půlmuž se pohyboval a útočil s rychlostí a zkušenostmi několika životů, neúnavně donekonečna kroužil kolem svého protivníka a nutil Owena napínat síly do krajnosti. Owen se otáčel s ním, zatím se omezil na pouhé krytí a obranu a přitom studoval styl svého protivníka, pomalu, obezřetně kroužil dokola a dokola a hledal Půlmužovy slabiny a zranitelná místa. Netrvalo dlouho a došlo mu, že Půlmuž žádná nemá. Energetická polovina ho zásobovala nevyčerpatelnou silou a rychlostí, takže se nikdy neunaví, a o boji s mečem věděl víc, než kdy může vědět Owen. Owen aktivoval žihadlo, rázem byl rychlejší a silnější a vyrazil do útoku. Půlmuž zrychlil

na jeho úroveň a s klidem odrážel všechny Owenovy finty dál. Owenovi žhnula v pažích nadlidská síla, ještě zrychlil, ždímal z žihadla co se dalo. Jeho meč se míhal jako žíznivá čára. A Půlmuž poprvé o krok ustoupil.

Owen útočil dál. Srážel Půlmužovu obranu jako dřevorubec útočící na vzpurný strom. V tu chvíli pro něj Půlmuž představoval vše, co na Říši nenáviděl. Útočil na svého nepřítele a hlasitě se chechtal. Půlmuž se přestal usmívat, ale držel se a o další krok už neustoupil. A Owenovi došlo, že zatímco Půlmužova obrovská síla a rychlost pramení z nekonečných zásob energetické poloviny, výdrž jeho žihadla je přísně omezená. Což znamená, že jestli nepřijde na nějaký způsob, jak souboj rychle skončit, nebude velmi pravděpodobně konec záviset na něm.

A tak vložil veškerou svou sílu a rychlost do jediného útoku, do drtivého náporu podpořeného veškerými schopnostmi labyrintu, prorazil Půlmužovou obranou a vedl meč přímo na jeho lidskou lebku.

Dlouhý okamžik to vypadalo, jako by Owenův meč váhal, jako by ho držela nějaká neviditelná energetická bariéra, a pak se do Owenova výpadu samy slily veškeré dary a síly labyrintu, vytvořily nadlidský impuls, jemuž se nedá vzdorovat, a meč dopadl. Obrovská těžká čepel projela Půlmužovou lidskou tvář těsně vedle energetické poloviny a letěla dál, rudá čepel oddělovala lidskou polovinu od energetické, až spolu s proudem krve a střev vyjela z útroby a slabin. Když se meč uvolnil, Owen zavrával a ucouvl, ukončil žihadlo a všechna jeho síla a rychlost zmizely. Házel s Gilesem ho chytily, aby neupadl.

A společně se dívali, jak lidská polovina Půlmužova těla klesá k zemi, kde sebou mlátila, dokud nevykrvácela k smrti. Energetická polovina zůstala nehybně stát.

„Jak jsi to, k čertu, dokázal?“ zeptala se Házel.

„Nemám ponětí,“ odušil Owen.

Přistoupili ke svíjející se lidské polovině. Energetické polovině se obezřetně vyhnuli. Lidská polovina umírala pomalu, ale umírala. Z obrovské rány vyhrézla střeva a vnitřnosti, po nástupišti se rozlévala krev, přelila se přes okraj a odkapávala na koleje. Owen sledoval umírání poloviny člověka se smíšenými pocity. Půlmuž byl jeho nepřítelem, opakem všeho v co Owen nyní věřil, ale bylo těžké nevídat se na něj jako na muže, z nějž nesmířitelné vnější síly stvořily legendu, kterou by si on sám jako svůj osud nikdy nevybral. Owen to chápal. Takový byl i jeho život. Přiklekl si k polovině těla a vzal třesoucí se ruku do své. Oko v polovině hlavy zapadlo do důlku, ale teď se pomalu otáčelo, až uvidělo Owena. Půlmuž se zoufale snažil něco říct, ale nebyl schopen pohnout rty. Owen se nad něj naklonil, ale jeho nepřítel už byl mrtvý. Owen jemně vyprostil dlaň z mrtvého stisku a zvedl se na nohy.

„Co myslíš, že chtěl říct?“ zamumlala Házel.

„Pravděpodobně abych šel k čertu,“ odvětil Owen. „Na člověka, který měl jen polovinu mozku, vždycky velmi dobře věděl, co chce.“

Giles poplácal Owena po rameni, divže Owen neupadl. „Výborně, vnuku. Na historika jsi bojoval dobře.“

„Neodmítl bych trochu pomoci,“ odušil Owen. „Proč jste se vy dva nezapojili?“

„Ach, to bych si nedovolil,“ odvětil žoviálně Giles. „To by bylo nesportovní.“

„Se sportem se jdi bodnout,“ zavrčel Owen. „Tohle je válka.“

„Válka je ten nejskvělejší sport,“ pravil Giles. „To bys jako historik měl vědět.“

„Válka je sport jen pro vítěze,“ odsekl Owen. „Nikoli pro, oběti, sirotky a všechny nešťastníky, kteří jsou do toho zataženi proti své vůli.“

„Bacha, chlapi,“ ozvala se Házel. „Myslím, že máme problém.“

Oba se ohlédli směrem, kam ukazovala. Oddělená energetická polovina pořád ještě stála na místě, ale její tvar se pomalu měnil. Sršící energie pulsovala, přelézala se a tlačila na hranice své formy. Přetvářela se do něčeho jiného, odlišného, co už nebylo ovládáno ani spojeno s lidskou polovinou. Měnící se tvar byl čím dál nepochopitelnější a o to na pohled dráždivější a Owen měl co dělat, aby se neodvrátil. Bylo to cizí a víc než cizí. Mělo to šířku, výšku, hloubku a další rozměry. Owen je spíš cítil, než viděl, a jímala ho z toho závrať. Házel na to vypálila z disruptoru. Energetický paprsek se jen neškodně odrazil.

Energetický patvar hořel strašlivě jasně, jako díra vyříznutá do reality, skrz níž září nějaké zhoubné boží světlo. A pak to bylo pryč a vzpomínka na to díkybohu v Owenově paměti vybledla jako zlý sen, který je nejlépe zapomenout. Owen dlouze vydechl a teprve v tu chvíli zjistil, že mu Házel svírá loket, až ho to bolí. Když si toho všiml, pustila ho a svižně se zahalila důstojným pláštěm naprostého klidu.

„Nu, tak to byla jiná,“ řekla. Hlas jí vázl v hrdle jen maličko.

„Máte někdo tušení, co to, k čertu, bylo? Nebo co se z toho stalo?“

„To bude problém budoucnosti,“ pravil Owen. „Mám nepříjemný pocit, že se to jednoho dne vrátí spolu s těmi, kdo to stvořili. Možná jen vyměníme jeden problém za jiný.“

„Jen ať přijdou,“ prohlásil Giles. „Ať si klidně všichni přijdou. Říše, kterou stvoříme my, nebude mít sobě rovnu.“

Pojďme. Přece nechceme nechat císařovnu čekat.“

Vykročil po nástupišti a Owen s Házel se vydali za ním. Házel se podívala na Owena.

„Nesnáším, když je takhle sebevědomý. Jen si koleduje o problémy.“

„Sám bych to nevyjádřil lépe,“ odvětil Owen. „Ale dokud je před námi, tak si alespoň nemusím dělat starosti, co asi dělá.“

„A když dojde na střelení, tak se za něj můžeme schovat,“ usoudila Házel. „Široký je dost.“

„Slyším každé vaše slovo,“ ozval se Giles chladně. „A nepřipadá mi to nijak zábavné.“

„Na to ti kašlu,“ zasyčela Házel. „Můžeš si za to sám, nemáš poslouchat cizí rozhovory. A pohni, nebo ti budu šlapat na paty.“

„Tak si říkám, jestli ještě není pozdě vrátit se zpátky k rebelským vůdcům a požádat o nějaké nové spojníky,“ dumal Owen.

Za časného rána vylétla ze šarlatového slunce obrovská armáda rychlých gravitačních kluzáků. Byly jich tisíce, obloha černala jednomístnými letouny s motory vylepšenými pro větší rychlost, po vrch naloženými energetickými pistolemi a těžkými střelnými zbraněmi s dlouhými pásy nábojů. Slétly níž, mnohem níž než byl obvyklý senzorický dosah, a hnaly se nad Nekonečnou Proménádou směrem k pastelovým věžím rodin rychleji, než si vůbec nějaký klan stačil uvědomit, že jsou tu.

Míhaly se mezi vysokými městskými budovami, stoupaly a klesaly na teplých vzdušných proudech, svištěly tak rychle, že je automatické obranné systémy nestíhaly zaměřit. Městem se řítily tisíce kluzáků obsazených rebely, espery, klony – každým, kdo choval v srdci šířavou touhu po spravedlnosti a ochotu letět třeba do pekla pro naději svrhnout vládu rodin.

Přehnaly se nad bojujícími davy na ulicích, ale nechaly je být. Tohle nebyl jejich cíl. Tu a tam po nich někdo z davů na zemi vypálil, ale tak malý a pohyblivý cíl se dal těžko zasáhnout. Pak se jim snažily zatarasit cestu obrovské říšské gravitační čluny, vznášely se na místě jako plovoucí bitevní stanoviště, ale bylo jich jen pár a kluzáky je během několika vteřin prostě přelétly či obléty, na jejich elektronický palebný systém byly příliš nevypočitatelné. Ještě nikoho nenapadlo využít jednomístné kluzáky tímto způsobem. Až Jacka Hokuse. Zaplnily oblohu a se sluncem v zádech burácely dál směrem k věžím jako trestná výprava letící na křídlech vzteku.

V čele letěli bok po boku Jack Hokus, Ruby Wandera a Alexander Cyklón. Kvůli zvýšení rychlosti spustili silové štíty, takže je do tváří šlehal vítr a vhněl jim slzy do očí. Navzdory vyhříváním termooděvům je štípal ranní chlad, ale ignorovali to, v duchu mysleli na to, co přijde. Cyklónovy staré kosti to snášely nejhůř, ale Cyklón jen zaťal zuby, aby mu nedrkotaly, a soustředil se na to, aby držel rychlost s ostatními. Nehodlal zůstat pozadu.

Hokus se podíval dolů. Pod ním se odvíjela Nekonečná Proménáda a najednou mu přišlo těžko uvěřit, že po tolika letech a tolika bitvách konečně dotáhl své křížácké tažení až domů na Golgotu, k rodinám, které vše řídily a ničily ve jménu zisku a výsad. Udělali z něj štvance, vyhnali ho, dělali, co mohli, aby ho zlomili a zabili, ale teď je zase tady, vrátil se, aby s nimi zúčtoval. A účet, který jim předloží, bude opravdu šeredně vysoký.

Nahlas se rozchechtal. Vítr odnášel smích dřív, než ho uslyšel. Dnes Říše padne a on bude jedním z těch, kdo jí k pádu dopomůže. A až ji bude mít na kolenou, až bude žebrat o slitování, plivne jí do očí a kopne do zubů. Nemilosrdně šlapal na plyn, aby z kluzáku vyždímal ještě větší rychlost, ale kluzák beztak dávno překročil bezpečnostní meze. V dálce Hokus viděl první věže a nemohl se dočkat, až se k nim dostane. V tuto chvíli klany už určitě vědí, že se na ně žene, takže aktivovaly obranná zařízení a seřídily elektronický zaměřovač systém na rychlost a pohyblivost kluzáků. Už na něj čekají. Jen ať. Tohle je soudný den a kladivo třímá on. Člověk by se skoro stal věfícím. Drsně se zašklebil a vítr mu roztáhl rty do vlčího úsměvu. Vhodný den na to, aby zemřel někdo jiný.

Podíval se na Ruby Wanderu. V černých kožených kalhotách a bílém kožichu stála na vzpínajícím se kluzáku pevně jako skála, zachmuřená a nesmířitelná, a vypadala jako nějaká temná valkýra z legend, která přišla odvést mrtvé hrdiny do Valhally, ať chtějí nebo ne. Její kluzák byl naložený zbraněmi všeho druhu do poslední unce, která ještě nesnížila rychlost. Vše od energetických pistolí přes granáty po vrhací nože. Ruby hodně dala na řádnou přípravu. Rozhlédla se, zachytila jeho pohled a usklíbala se na něj. Byla na cestě k životnímu lupu a bitce či docela dobře taky k vlastní smrti a nikdy nevypadala šťastněji.

Hokus jí úsměv oplatil, pak se obrátil a podíval se na Cyklóna, který vedle něj letěl z druhé strany. Opatrný starý válečník se v kluzáku pořádně připoutal, ale i tak to vypadalo, že se při každém rychlejším pohybu letounu klepe a nadskakuje. Nehybně a bez mrknutí hleděl přímo do větru a za ním povlávala dlouhá hříva bílých vlasů. Na takový úkol byl už starý a věděli to všichni včetně něj, ale trval na tom, že poletí s nimi, a Hokus neměl to srdce mu to odmítnout. Chápal, že když někdo zasloužil takový kus života boji proti Říši, tak u toho teď chce být. A tak starci určil místo hned vedle sebe, aby na něj mohl dohlédnout, a jen doufal, že Cyklón to tempo vydrží. Snad ho reflexy starého válečníka uchovají naživu alespoň k věžím. Spousta lidí se tam nedostane. Počítalo se s tím, že až armáda narazí na hlavní věžní obranné systémy, dojde k těžkým ztrátám. Celá armáda to věděla. Ale stejně se všichni dobrovolně hlásili. Věděli, že jednomístné kluzáky jsou to jediné, co je natolik rychlé a pohyblivé, aby to proniklo přes obranu do věží, kde se rodiny cítí být tak bezpečné.

Pozemní síly by proti těžce obsazeným a vyzbrojeným věžím musely bojovat celé dny a probíjovat si cestu patro po patru, než by se dostaly k rodinám zabarikádovaným na silně chráněném nejvrchnějším podlaží. Ztráty na obou stranách by byly enormní a nikde by nebyla žádná záruka, že rodiny své věže mezitím neopustí a neuleťí jinam, aby nepadly nepříteli do rukou. Uvažovalo se o gravitačních člunech, ty měly dost silná děla na to, aby si cestu prostřílely, jenže byly příliš pomalé a těžkopádné. Silnější palebné věžní systémy by je sestřelily z nebe dřív, než by se dostaly tak blízko, aby mohly způsobit nějaké opravdové škody. Espery by byli proti tolika esp-rušičkám bezmocní. A právě proto se klany při prvním náznaku, že dojde ke skutečným problémům, stáhly do věží – to bylo jediné místo, kde se cítily opravdu v bezpečí.

A Hokus jim letí ukázat, že se mylí. Tento plán promýšlel celá léta. V zákopech a krytech při nesčetných bitvách na nesčetných světech snil o tom, co udělá, až se konečně se svou válkou probíje na domovský svět. Promýšlel každý problém, brousil každý detail a teď je tu a žije si svůj sen. Vyhrát nebo zemřít. Smrt nebo sláva. A ani on by nemohl být šťastnější.

Z privátních věžních přistávacích ploch odstartovaly gravitační čluny a vzlétly k obloze do boje s armádou. Byly to velké, nemotorné, těžce opancéřované letouny s vynikající palebnou silou, ale kluzáky byly v několika vteřinách u nich a obkličily je.

Kličkovaly sem a tam a bleskurychle kroužily kolem pomalých letounů – byly příliš malé a příliš rychlé na zaměřovací elektroniku větších lodí, naprogramované na stejně velká plavidla nebo na nepohyblivé cíle. Kluzáky se míhaly kolem

nich a neustále jich přibývalo, až nakonec čluny zahájily palbu naslepo.

Disruptorová děla ústící z velkých bočních stěn páčila do míst, kde se nepřítel shlukoval nejvíce.

Kluzáky se okamžitě rozprchly, ale bylo jich tolik, že energetické střely nemohly minout všechny. Nechránily se silovými štíty, takže se ty zasažené okamžitě vznály a padaly z oblohy jako závěje hořících listů. Během prvních několika sekund vybuchly tucty kluzáků, vítr nakrátko roznesl zoufalé výkřiky, a pak už ti v prvních řadách, kdo přežili, pronikli k člunům tak blízko, že nemohly dál pálit z děl, aniž by se zasáhly navzájem. Kluzáky kličkovaly jako o závod, aby se vyhnuly palbě z menších energetických zbraní, a rovnou přitom zahájily palbu z disruptorů. Zpočátku jich bylo málo na to, aby poškodily silové štíty člunů, ale brzy jich byly stovky a pak další stovky. Rojily se kolem člunů jako včely kolem medvěda a znovu a znovu páčily na silové štíty, až štíty nebyly schopné ustát tolik zásahů na tolika místech naráz, přetížily se a shořely. Kluzáky zaútočily na čluny a systematickou vytrvalou palbou prorážely do pancéřových boků zubaté díry. Čluny se pod tou palbou rozhoupaly, z děr vystřelovaly ohnivé jazyky a valil se hustý černý dým. Velké těžké letouny se jeden po druhém bezmocně nakláněly a kymácely, až je strhl vítr, a pak zahájily pomalý, leč nevyhnutelný sestup k zemi. Lehce prořídlá armáda jednomístných kluzáků je nechala za sebou a nabrala kurs k prvním pastelovým věžím, které se hrdě tyčily vysoko k předjítní obloze.

Kluzáky už zaplnily celou oblohu, byly jich tisíce a neúprosně se snažely na poslední citadely klanů. Věžní ochranky vyčkávaly, až budou na dostřel, a pak zahájily palbu z disruptorových děl a vyrývaly v letící armádě obrovské díry. Část kluzáků se zřítíla. Za spečenými kovovými troskami se táhly dlouhé roztržené cáry kouře a ohně. Většina však letěla dál. Na truchlení bude čas později. Věžní palebné systémy znovu a znovu prorážely díry do roje kluzáků, obloha se naplnila krví a nářkem, výbuchy a šrapnely, ale armáda přesto letěla dál. Teď už nemělo smysl se vracet. Věže by je beztak postřílely zezadu. A takhle blízko u cíle nemělo ani smysl kličkovat, takže všichni jen šlapali na plyn a hnali se na věže jako roje řízených střel hnaných vztekem, odhodláním a celoživotním utrpením. Hokus se držel stále v čele, s Ruby a Cyklónem vedle sebe. Hulákal, řval, vyvolával staré bitevní pokřiky a hesla a za ním se ozývaly stovky odpovědí. Mnohým stačilo jako bitevní pokřik pouhé jméno Jack Hokus. Rebelové zaútočili na věže a jítí oblohou se rozlehlo zuřivé vytí.

Věžní disruptory páčily znovu a znovu a jak sestřelovaly kluzáky z oblohy, zčernalé skořápky odpadávaly do všech stran.

Zemřely stovky dobrých mužů a žen, rozletěli se na kusy spolu s letounem, strávil je oheň nebo je z kluzáku vyhodila vlna blízké exploze. Padali k zemi a řvali strachy, bolestí a vztekem.

Hokus, Ruby a Cyklón stále letěli na špičce uprostřed plamenů, výbuchů a smrti, a vrhali se do nebezpečných, ztřeštěných manévřů mezi vzestupnými tepelnými proudy kolem věží. Obloha za nimi se potáhla kluzáky a na věže dopadl obrovský temný stín. Padly jich stovky a padaly stále další, ale pořád jich byly tisíce a nenechají se odradit. A letouny na špičce už byly blízko, tak blízko, že je věžní disruptory ani nemohly zaměřit.

V obranném pásmu nepřítel zahájily kluzáky střelbu na velká okna z ocelového skla v nejvyšších patrech. Hokusovi se zdálo, že za nimi vidí vyděšené obličejy, vytřeštěné oči, které nevěřicně zírají ven, a ten pohled ho zahřál u srdce.

Ještě se chechtal, když jeho kluzák zasáhl disruptorový paprsek z věže Chojiro. Kluzák se zakymácel, Hokus se chytil řídicího panelu a vztekle se na něj pověsil, ale panel vzápětí vybuchl. Hokus, oslepený kouřem a plameny, se chytil nefunkční rychlostní páky. Kluzák padal dolů jako kámen, za ním se vinula kouřová stopa a nad sebou Hokus viděl přelétat armádu. Zaklel a urputně bojoval s troskami řídicích mechanismů. Smrti se nebál. Na to měl příliš velký vztek. Ale přece nedošel tak daleko a nevytrpěl si tolik jen proto, aby teď, tady skončil.

Motory kluzáku krátce zakašlaly a pak se kluzák zhoupl, divže to Hokuse nevyhodilo ven. Hokus vztekle zaklel a soustředil se na řízení. Snažil se z hořících zbytků porouchaného motoru vymámit zázrak. A jeden z bohů, k nimž se modlil, ho zřejmě vyslyšel, protože motory se znovu probraly a naskočily. Znělo to trhaně a nejistě a kluzák se kymácel a nakláněl hned sem, hned tam, ale střemhlavý pád se zpomalil a zastavil a pak, zatímco Hokus triumfálně výskal, ječel a mával pěstí, se dal kluzák zase pomalu do pohybu a podél boční zdi věže Chojiro stoupal k nejvyššímu patru, k rodině. Motorům se každou chvíli chtělo zhasnout, ale Hokus je nenechal, mračil se, vztekal se, ale hýčkal řídicí panel s nebyvalou něhou. Armáda ještě pořád přelétala nad ním, jako roje tmavých stínů se nezadržitelně hnala k městu z věží. Stále bylo slyšet střelbu a v temném mraku se objevovaly velké rozežlapané trhliny, ale kluzáky přesto letěly dál.

Některým už se podařilo prostřelit ocelová skla a prorazit do vrchních pater věží. Tam na ně čekali vojáci s meči a pistolemi, ale první vlna rebelů bojovala dobře, zuřivě a odhodlaně. Odmítali se nechat zabít, dokud nezařídí vylovení těch, kdo přijdou po nich. Mnozí proti té drtivé přesile stejně zemřeli, ale celou dobu přilétali další a další a pomalu, krok po kroku proráželi do věží.

Takový boj rodiny nikdy nečekaly. Po kluzákovém útoku Vltchinů na věž Popplakhů si nechala většina rodin zabudovat na střechy zvláštní disruptorová děla a investovala do několika gravitačních člunů, ale takový sebevražedný útok je naprosto zaskočil.

Další a další gravitační kluzáky pronikaly skrz věžní obranu a prorážely do horních pater. Hokusův kluzák pomalu stoupal k vrchnímu podlaží věže Chojiro a Hokus lítostivě klel. Vždycky předpokládal, že bude uvnitř jako jeden z prvních a bude bojovat o to, aby udělal místo pro přistání dalším. Jack Hokus byl vždycky přesvědčen, že velet se má z první linie. Ani nevěděl, co se stalo s Ruby Wanderou a Alexandrem Cyklónem, ale teď na ně raději nemyslel. Kluzák se prokymácel kolem několika další pater a zastavil se přímo u vrchního patra věže Chojiro.

A Hokusovi se sevřely útroby, když shledal, že stojí proti tuctu napřažených rukou s disruptory. Kdosi prorazil díru do ocelového skla, ale zjevně to nepřežil. Hokusovi stoupl adrenalin a najednou mu připadalo všechno jako zpomalený film. Zdálo se mu, že má celou věčnost na to, aby prostudoval situaci a rozmyslel si, co má dělat. Nevěřil si, že ovládá kluzák tak dobře, aby klesl z dostřelu, a na to, aby stoupl nad dostřel, se pohyboval příliš pomalu. A jestli těch posledních pár okamžiků využije k pokusu zvednout silový štít jen proto, aby zjistil, že to nefunguje, tak z něj ty

disruptory nenechají ani tolik, aby to stálo za pohřeb. A když čas opět nabral rychlost, udělal to jediné, co mu zbývalo. Rozpálil kluzák na nejvyšší rychlost a nalétl s ním rovnou do čekajících strážných.

Když se najednou ocitl mezi nimi, stříleli naslepo, ale některé výstřely přece zasáhly. Kluzák explodoval a v oblaku plamenů vyhodil Hokuse přes řídicí panel ven. Oslepený Hokus letěl vzduchem a snažil se stáhnout nohy pod sebe, zatímco ho plameny hladově olizovaly. Trosky kluzáku dopadly mezi strážné, znovu explodovaly a strážní se rozprchli. Hokus tvrdě dopadl na koberec. Vyrázilo mu to dech. Svinul se do klubička, zadoufal, že ho kouř z exploze skryje, a zároveň se zoufale snažil tasit pistoli a meč. Slyšel křik, praskání plamenů a chaos. A pak na něj dopadly hořící zbytky kluzáku, přišpendlily ho k podlaze a kolem něj zůstal jen spalující žár a hukot ohně.

Strážní, kteří to přežili, řvali, ať přijdou posily, a zároveň bojovali s ohněm. Požár se rychle šířil po celém patře. Klan Chojiro se už před nějakou dobou stáhl o patro níž. Dorazili další strážní. Někteří bojovali s požárem, jiní zaujali pozice u rozbitého okna a vytrvale pálili po dalších kluzácích, ale věž Chojiro měla na střeše víc disruptorových děl než ostatní klany, takže se v tuto chvíli většina jednomístných kluzáků soustředila na méně chráněné věže. Hrstka strážných se opatrně přiblížila k hořícím troskám ztroskotaného kluzáku. Takový náraz a jeho následky sice nemohl nikdo přežít, ale strážní neriskovali. Slyšeli o některých rebelech nepěkné věci. Jeden z těch odvážnějších se naklonil nad trosky a veleopatrně do nich šťouchal špičkou meče. Žár z ohně mu nedovolil přiblížit se víc, ale měl dojem, že zpod zádi trčí ohořelá noha. Šťouchl do ní, noha se zkroutila, strážný svižně uskočil a hnál se zpátky ke svým druhům. Pak se celý vrak naklonil na stranu. Cosi vespod vstávalo z totálně mrtvých a zjevně se hodlalo osvobodit. Hořící kluzák se převážil a obrátil a objevila se tmavá lidská postava. Z ohořelých šatů se kouřilo, obličej a ruce byly černé, místy prosvítaly rudé popáleniny. Ale záda a hlavu držela ta postava zpřímá a ruce plné puchýřů sebejistě třímaly pistoli a meč. Místo očí byly v obličejí jen světlé škvíry, ale najednou se v té černi zableskly bílé zuby.

„Já neumírám tak snadno,“ pravil Jack Hokus.

Strážní stáli, jako by do nich hrom uhodil, a strnule zírali na cosi, co přece mělo být mrtvé a nehybné a místo toho se to vztyčilo a vyzývavě se jim postavilo. Ale byli to vycvičení věžní strážní, vytrénovaní sloužit rodině i za cenu života, a okamžik strnulosti rychle pominul. Chladnokrevně odhodili strach, zvedli meče a zaútočili, aby rozsekali to ohořelé strašidlo na sto kusů a zjistili, jestli povstane znovu. Hokus pečlivě zamířil a jediným výstřelem dostal tři strážné naráz. Padli, ani nevyjekli, ale ostatní postupovali dál. Hokus zasunul pistoli zpátky do ohořelého pouzdra, pevně sevřel meč a přemítal, kolik jich dokáže odpravit, než ho dostanou. I on měl své meze a cítil, že jim je nebezpečně blízko. Přežít ztroskotání ho stálo hodně a nebude mít čas se z toho vzpamatovat. Pohodil by hlavou, kdyby ho to tak nebolelo. Vždycky věděl, že zemře osamělý a podlehne těžké přesile. A právě v tu chvíli mu v uchu zaskřípal Rubyin hlas.

„K zemi, Hokusi!“

Na nic se neptal, praštil sebou na podlahu a v sále rázem nebylo slyšet vlastního slova. Ruby spustila palbu z mohutných střelných zbraní, kterých si naložila na gravitační kluzák, co se jen vešlo, a její kluzák se teď vznášel přímo před rozbitým oknem. Zasažené strážné to odhazovalo stranou, svíjeli se a bezmocně klesali. Na tyto zbraně je nikdo nikdy nepřipravoval. Jejich pár výstřelů šlo mimo a brzy už všichni leželi na drahém koberci jako krvavé hromádky. Palba konečně utichla a v místnosti se najednou rozhostilo překvapivé ticho. Vzduchem se líně vinuly tenké pramínky kouře. Ruby vytrhla těžkou pušku z úchytů, zlehka proskočila rozbitým oknem dovnitř a rozběhla se k Hokusovi. Znaveně jí pokynul na pozdrav. Vytřeštila oči na popáleniny a puchýře na ruce a pak na popálený obličej.

„Jacku... Vypadáš strašně.“

„Vřelé díky. Asi to vypadá ještě hůř, než jak se cítím, a že se cítím pěkně mizerně. Ale už se to hojí. Cítím to. Pořád jsem ještě ve hře.“ Sklouzl pohledem na pušku, kterou chovala v náručí.

„Tak se mi zdá, že jsi měla pravdu, když tohle všechno brala s sebou. Je to tak zábavné, jak to vypadá?“

Ruby se uchechtla. „Na to můžeš vsadit boty. Podrž to na chvíli.“ Hodila mu pušku do náruče a cílevědomě překlusala k mrtvým strážným. Klekla si k nim a s rychlostí a zručností hodnou profesionála je prošacovala. Hokus se zamračil.

„Ruby, co to děláš?“

„Jen se dívám, jestli nemají něco cenného. Prachy, šperky, cokoli, co se šikne.“

„Na tohle nemáme čas!“

„Na tohle je čas vždycky. Když jsem se přidala k tomuhle povstání, bylo mi slíbeno lupu, kolik jen poberu, a tohle je první splátka. I když musím říct, že je to dost hubená kořist. Žebrácký spolek. Ale nejspíš do čtyřiceti hodin hodlám oškubat celou tuhle věž dohola. Kdyby byla malá, cenná a dala se odnést v kapse, už by byla moje.“

Hokus jen smutně zavrtěl hlavou a vydal se ke schodišti.

Zkoušet výtah nemělo smysl, to byla určitě past. Přesně to by udělal on. Rodina bude o patro níž, nepochybně zabarikádovaná a obklopená oddílem obránců. Ne že by jim to bylo něco platné. Hokus vycenil zuby jako vlk a ucítil, jak mu kůže na obličejí praská. Automaticky zvedl ruku a promnul si ústa. Zčernalé kusy odumřelé tkáně odpadly. Podíval se do malého zrcadla u schodů. Kde strhl odumřelou kůži, už se objevovala nová.

Hojilo se mu to. Pořád se cítil pod psa, ale neměl čas se tím teď zabývat. Otevřel dveře a vykoukl na jasně osvětlené kovové schodiště. Naprosto opuštěné a klidné.

Hokus se znovu pousmál. Nepochyboval o tom, že mu tam klan Chojiro nastražil všechny možné ošklivé pasti. Ale to ho nezastaví. Teď už ho nezastaví nic, ani veškeré ozbrojené síly Golgoty či veškerá kořist světa. Vybral si věž Chojiro naprosto záměrně. S proradným klanem Chojiro měl dlouhý sloupec nevyřízených účtů a teď je konečně tady a pošle všechny jejich duše s nářkem do pekla, ať to stojí, co to stojí. Ostře křikl na Ruby. Jen ještě narychlo stáhla několik dalších prstenů a pospíšila si za ním. Cenností měla po kapsách, až se jí bouřily.

Vzala si od něj zpátky pušku a něžně ji polaskala v náručí.

Později mu řekne něco ostřejšího k tomu, že si troufl být na ni hrubý a rušit ji při loupení, ale v tuto chvíli byla srozuměná s tím, že za ním půjde, kam ji povede, neboť to bude bezpochyby obnášet uspokojivé množství krve,

brutality a bitek vůbec.

Šla tam, kam jí ukázal – vydala se po schodech a Hokus ji následoval.

Nedostali se daleko a už proti nim po kovových schodech odhodlaně stoupala rota vojáků. Ruby okamžitě zahájila palbu na úzkém schodišti to byl strašlivý rachot, ale strážní mezitím zvedli osobní silové štíty a ti vzadu je podrželi předním nad hlavou. Kulky se od štítů jen neškodně odrážely a Ruby musela přestat, protože některé se odrážely od stěn zpátky na ni.

Odhodila pušku a tasila meč – čekala, že strážní spustí silové štíty a vrhnou se do boje s tasenými meči. Jenže namísto toho se zaštitění strážní sunuli pomalu vpřed. Zaplnili celé schodiště a tlačili Ruby s Hokusem před sebou nahoru.

Jinam ti dva ustupovat nemohli. Byla to prostá taktika a jejím jediným cílem bylo zabránit rebelům proniknout ke klanu.

U kohokoli jiného by se to mohlo podařit, ale Ruby a Hokus se dotkl Šílený labyrint. Okamžitě se spolu mentálně spojili, vyšlehla z nich pyrokinetická energie a rozzhavlila schodiště tak, že se kovové schody a stěny začaly kroutit a tavit, až na nich naskakovaly bubliny. Oslnivě bílé plameny hladově olízly silové štíty, spolky je a v několika momentech všechny strážné pohltily. Někteří ještě stačili zaječet a pár se jich obrátilo na útěk, ale oheň byl všude a když konečně pohasl, zůstalo po něm jen rozpálené schodiště plné ohořelých, zčernalých mrtvol a hustý, těžký pach spáleného masa. Ruby s Hokusem přerušili mentální spojení a věcně se zadívali na to, co udělali. Ti dva už v sobě neměli místo na soucit a slitování. Ruby ucouvla před horkým vzduchem a zamračila se na seškvášené mrtvoly, které zatarasily schodiště.

„Vypadá to, že je budeme muset odtahat stranou, abychom se dostali dál. Možná jsme je přece jen měli nechat utéct.“

„Ne,“ prohlásil Hokus. „Nepřítel, kterého necháš uprchnout, je nepřítel, který se může obratem vrátit a bojovat dál. Do práce. Mám po krk všech těch překážek a má netrpělivost vzrůstá.“

Ruby si natáhla rukavice, aby si chránila ruce, a dali se do odklizení ohořelých mrtvol. Ruby nad tím smradem znechuceně krčila nos, ale Hokus si toho nevšímal. Už zažil horší.

Z obličeje a rukou se mu při práci sloupávaly černé cáry a pod nimi se objevovala nová, růžová kůže. A i když zpočátku silně připomínal mrtvé, které tahal stranou, ke konci vypadal více méně zase jako on sám. Šaty měl pořád v hrozném stavu, ale s těmi toho moc nenadělá.

Spolu s Ruby právě odklidili poslední tělo, když shora uslyšeli čísi spěšné kroky. Někdo běžel po schodech dolů. Ruby rychle popadla pušku a Hokus tasil disruptor. Stáli zády k sobě, aby viděli po schodišti nahoru i dolů, pro jistotu, kdyby ty kroky měly odvést jejich pozornost od skutečného směru útoku.

Vypadalo to, že to těm krokům nějak trvá, a pak se zpoza rohu vynořil Alexander Cyklón, zastavil se a tupě zamrkal na pušku, kterou na něj mířila Ruby.

„Kdybys byla chlap, tak bych měl velmi zlomyslný psychologický rozbor významu potřeby nosit tak obrovskou zbraň,“ pravil klidně. „Ale vzhledem k tomu, že to jsi ty, Ruby, tak se s tím nebudu obtěžovat.“

Ruby se ohlédla na Hokuse. „Mluví o tom, o čem si myslím?“

„To probereme později,“ odpověděl diplomaticky Hokus.

Spustil pistoli a vesele se na Cyklóna zazubil. „Už bylo načase, Alexi. Zrovna jsem si říkal, co tě asi zdrželo.“

„Šílená zácpa,“ odpověděl Cyklón. Začichal a protáhl obličej. „Vidím, že vy dva jste opět rozpoutali peklo.“

„Děláme jen to, co musíme,“ odpověděl Hokus. „Zařad se za nás, Alexi, ale neloudej se, nebo ti utečeme. Už jsme Chojirům v patách. Já to cítím.“

„Jo,“ souhlasila Ruby. „Nastal čas všech osudových pomst.“

„Ty už jsi zase četla ty svoje gotické romány,“ utrousil Hokus.

Cyklón si jen odfrkl. „Tak ona umí číst? To je pro mě novinka.“

„Jen tak dál, Cyklóne,“ zavrčela Ruby. „Ještě máme čas ugrilovat si další žebirko.“

„Bože, přísahám, že to je jako mít na krku děti,“ zasténal Hokus. „Oba zmlknete a pojdte za mnou. Nechci nechat Chojiry čekat.“

Výdal se po schodech dolů a Ruby se držela těsně za ním.

Cyklón se zahalil do obrovského pláště, aby se chránil před nejhorším žářem, protože schodiště chladlo pomalu, a šel za nimi.

Šli opatrně, ale nenarazili na žádný odpor. Žádní další vojáci, žádné pasti, žádné energetické zbraně skryté ve zdech. Jen kovové schody, které se táhly hluboko dolů. Hokus byl čím dál ostražitější a svíral pistoli a meč tak pevně, až ho braly křeče do rukou. Tohle nebyl klan Chojiro, na jaký si pamatoval, klan, který kladl nástrahy proti čemukoli a dělal podrazy na každém kroku, klan, který vršil zrady a lsti jednu na druhou. Tak snadná cesta mohla znamenat jen to, že Chojirové chtějí, aby se k nim dostal. Což zase mohlo znamenat jen to, že pro něj mají na skladě něco opravdu nepřijemného a zhoubného. Hokus vycenil zuby jako vlk. Je jedno, co mají nebo si myslí, že mají. Jeho nemůže nic zastavit.

Došli na podestu a ostražitě se blížili k prostým kovovým dveřím, které vedly do patra. Všude bylo ticho a klid. Ruby pro jistotu vykoukla přes zábradlí dolů do schodišťové šachty, jestli na ně dole nečekají další strážní, ale kam až dohlédla, schodiště bylo prázdné. Hokus si pozorně prohlížel dveře a okolní stěny, ale nikde nemohl najít žádnou zradu. Byl si vcelku jistý, že by dokázal vycítit všechno špatné a nepatřičné, ale přesto se mu zřetelně ulevilo, když otočil knoflíkem a šlo to zlehka a nic se nestalo. Kývl na Ruby, ať jde za ním. Ruby nevydala ani hlásku, jen se s připravenou puškou rychle přesunula k němu. Hokus mlčky napočítal do tří, pak společně rozrazili dveře a vtrhli do patra. Cyklón vstoupil hned za nimi.

Hokus se rychle rozhlédl, aby se ujistil, že ani tady na ně nečekají žádní strážní a nejsou tu žádné zjevné nástrahy. Stála tam jen žena a muž a vítali své hosty okázale prázdnými rukama.

BB Chojiro a Gregor Zlokh.

BB byla roztomilá a drobná jako panenka s dlouhými tmavými vlasy a výraznými orientálními rysy. Na sobě měla jasně šarlatové kimono, které na těch správných místech těsně přiléhalo. Bylo snadné pochopit, proč se do ní Julian Azur kdysi zamiloval. Zato Zlokh byl malý a zavalitý jako soudek, obličej měl samý tučný fald a oči hluboko zapadlé. Podle všeho, co se povídalo, to byl zákeřný, nebezpečný a mstivý muž.

Hokus pomalu předstoupil před ně, ale opatrně se držel z dosahu. Ruby s Cyklónem se s namířenými zbraněmi postavili vedle něj. BB Chojiro se jim hluboce poklonila. Gregor se zmohl na škrobené kývnutí.

„Co je to, sakra, za lidi?“ zeptala se Ruby. Ani se nenamáhala šeptat.

„Jak bych si jen přál, abys na instrukcích dávala pozor,“ povzděchl si Hokus, ale oči nespouštěl z těch dvou před sebou. „Ta žena vystupuje za klan Chojiro při vyjednávání a podobně. Rovněž patří k Blankytnému Bloku, i když asi nepředpokládá, že to víme.“

„Třeba chce vyjednávat o kapitulaci klanu,“ usoudil Cyklón.

Ruby se zamračila. „Ty bys to přijal, Jacku?“

„Ani náhodou,“ odpověděl Jack Hokus tónem pevným a chladným jako sama smrt. „Nemají nic, po čem bych toužil víc než po jejich likvidaci. Ale přinejmenším Gregora Zlokha jsi mohla poznat, Ruby. Hlavní slizoun totálně vypráskaného a bezcetného klanu. Rebel, když se mu to hodí, ale rodina je vždycky na prvním místě.“

„Tobyho strýc?“

„Přesně tak.“

„No jo, o něm jsem slyšela. Hodíme si, kdo si do něj první sekne.“

„Ne, ne,“ zamítl to Hokus. „Já už jsem ty tvoje dvouhlavé mince viděl.“

„Máme-li něco dojednat, nechte to, prosím, na mně,“ navrhl Cyklón. „Vy dva zatím můžete probrat možnosti losování. Já mám v tomto směru bohaté zkušenosti.“

„Tady se o ničem vyjednávat nebude,“ prohlásil Hokus. „Na příležitost zničit klan Chojiro jsem čekal dlouho a Zlokh je příjemný bonus.“

„Nech je mluvit,“ nedal se odbýt Cyklón. „To přece nemůže uškodit.“

„Když už nic jiného,“ přidala se Ruby, „tak by nám alespoň mohli říct, kde se skrývá zbytek klanu. Nebo kde schovávají cennosti.“

Hokus jim zdvořile pokynul na pozdrav. BB Chojiro obdařila tři návštěvníky okouzlejším úsměvem. Valný účinek to nemělo, ale usmívala se dál.

„Vítejte, ctění hosté. Prosím, omluvte předešlou ozbrojenou reakci, rodiny v tu chvíli ještě nedospěly k dohodě o tom, jaké další kroky by bylo nejlépe podniknout, a soudily, že dokud jednání neskončí, musí se bránit. Jsem ráda, že vás mohu informovat o tom, že všechny diskuse nyní dospěly ke konci a já jsem zmocněna mluvit za všechny klany. Zlokh je tu, aby má slova potvrdil. V podstatě si přejeme se vzdát.“

Hokusovi maličko poklesla čelist. Ze všech možných situací, do kterých se dnes mohl dostat, předpokládal tuto ze všeho nejméně. „Cože? Všechny rodiny?“

„Mluvím za všechny klany v Říši,“ potvrdila mu BB. „Domníváme se, že pokračovat v ozbrojeném konfliktu postrádá smysl.“

„Nenech se oblbout,“ zavrčela Ruby. „Nezapomeň, proč jsi sem přišel. Jen se tě snaží podráždit.“

„Jestli ano, tak se jí to daří,“ pravil Cyklón. „V tom je určitě nějaký háček.“

„Naše kapitulace je přirozeně spojena s dohodou o určitých podmínkách,“ dodala BB.

„To už zní líp,“ zhodnotil to Cyklón.

„Rodiny jsou připraveny vzdát se svých titulů a s nimi spojených výsad za to, že je necháte naživu,“ pokračovala BB Chojiro klidně. „V podstatě to znamená, že aristokracie jako taková zmizí a bude nahrazena rodinnými obchodními společnostmi. Klany budou nadále řídit své finanční záležitosti, ale už nebudou mít účast na říšské vládě. Je to opravdu velice prostá dohoda. Vy odvoláte své vojáky a zaručíte se, že se nám nic nestane, a my se vzdáme politiky. Nejsme tak zaslepení, abychom neviděli, že starý řád skončil a začíná nový. Není to právě to, co ve skutečnosti chcete, Jacku? Skoncovat se zkorumpovanou dědičnou vládou v Říši?“

„Jak si máme být jistí, že mluvíte za všechny rodiny?“ zeptal se Hokus. „Dosud jste se nikdy na ničem neshodli.“

„Protože jsem z Blankytného Bloku,“ odpověděla BB s úsměvem. „Žádná osamocená rodina není víc než Blankytný Blok.“

„Ježíši,“ zasténala Ruby. „Vždycky jsem si myslela, že je to jen mýtus. To mají být ti mladí členové rodin, kteří jsou vychováni k naprosté věrnosti i za cenu života, co? Kterí měli pod hlubokým krytím infiltrovat všude možně. To měla být poslední zbraň rodin proti Kamenné lvici. Tak ty jsi ten Blankytný Blok?“

„Ovšem,“ odvětila BB Chojiro. „Jenom jsme během let přesáhli původní záměr. Naším cílem je nyní chránit všechny rodiny, nejen klany, které nás zrodily. Hlavy některých klanů to tak trochu překvapilo, ale rychle využily příležitosti. Zejména když jsme přišli splánem, jak zařídit, aby rodiny přežily. Byli tací, kdo chtěli nějaký důkaz, protože si byli naprosto jistí, že ve svých starobylých věžích jsou nedobytní. Vaše nečekaná forma útoku to všechno změnila, Jacku. Jakmile tví lidé prorazili skrz obranu a probili se do vrchních pater těch jejich úžasných věží, bylo až s podivem, jak rychle vzpurné rodiny změnilý názor a požádaly nás, abychom se ujali vyjednávání a uzavřeli dohodu. Není-liž pravda, Gregore?“

„Jen pokračuj,“ zavrčel Zlokh. „To, že je to nutné, ještě neznamená, že mě těší klanět se nějakým rebelským zmetkům. Ještě jste nevyhráli, Hokus, a my jsme ještě neprohráli. Je to nerozhodně. Mohl bys lpět na svém původním plánu a pokusit se nás zlikvidovat, ale přísahám, že bychom bojovali do posledního muže z každého klanu, a to bys viděl, kolik by vás přitom pochcípalo. Sice můžete vyhrát, ale ztratíte přitom tisíce lidí. Tak co, Hokus? Stojí tvá pomsta za tolik tvých stoupenců, když je přitom můžeš zachránit a zvítězit pouhým slovem?“

„Já nevím,“ odpověděl Hokus. „Možná ano. Dokud budou lidé jako ty žít a beztrestně si chodit po světě, tak je celé povstání k ničemu. Všichni, kdo zemřeli, aby nám pomohli dostat se až sem, by zemřeli zbytečně. Systém musí padnout a vy jste součástí toho systému.“

„Když padne, tak nepadne jen systém,“ ušklíbl se ničemně Gregor. „Měl jsi cukr, teď tu máš bič. Odmítni dohodu a my využijeme svou finanční moc, abychom zničili hospodářskou základnu Říše. To dokážeme. Můžeme pomoci počítačů odrovnat bankovní systém tak důkladně, že obnova bude trvat celá staletí. Už teď je pěkně vratký, po té lumpárně, kterou tvůj přítel Morituri provedl s berními počítači. Nám stačí jen tu a tam pošťouchnout a položíme ho úplně. Peníze ztratí cenu. Účty zmizí. Obchodování padne. Planety budou odříznuty od sebe.“

Milióny lidí budou hladovět a milióny dalších budou bojovat o ty drobky, co zůstanou. A kde bude tvé slavné povstání pak, Hokus? Znič nás a my zničíme lidi, za něž bojuješ.“

„To by mohli?“ zeptala se Ruby Hokuse. „To by opravdu dokázali?“

„No jéje,“ odvětil Hokus. „To je přesně jejich styl.“

„Řád se změní, ale my zůstaneme,“ pravila BB. „Můžeme novému režimu mnoho nabídnout.“

„Povstání ještě doopravdy neskončilo,“ podotkl zamyšleně Cyklón. „Císařovna se pořád ještě může vrátit.“

„Císařovna je blázen,“ pravil Gregor. „My umíme číst mezi řádky, zejména píše-li se krví. Tak dohodneme se nebo ne? Zatímco tu stojíme a vykecáváme se, lidé na obou stranách zbytečně umírají. Ne že by mi to nějak vadilo, ale vás takové věci údajně zajímají. Rozhodni se, Hokus. My víme, že podzemí tvé rozhodnutí potvrdí.“

„Neposlouchej ho, Jacku,“ vyhrkla Ruby. „Neušli jsme takový kus cesty jen proto, abychom to teď vzdali. Copak nemůžeme udělat přesně to, co jsi vždycky chtěl, a rodiny zlikvidovat?“

„Slyšela jsi cenu,“ řekl Hokus. „Vždycky jsem bojoval za lidi, ne za své vlastní zájmy a touhy. Co je dobrého na spálení Říše, když jediné, co po sobě zanecháme životu, bude popel? Prvořadě je to, co potřebují lidé. A to je ten hlavní důvod, proč jsem se stal rebellem. Kdybych kvůli osobní pomstě ohrozil budoucnost lidí, tak se ze všeho, zač jsem bojoval, stane lež. Kdoví, třeba když se rodinám vezme politická moc, tak je možná dokážeme. ... zcivilizovat.“

„A co s Chojiry?“ vyjela na něj rozpaleně Ruby. „Co všechny ty tvoje přísahy, jak je zabiješ a vymočíš se na jejich hrob? Ty už nic neznamenají?“

„Já mám víc důvodů Chojiry nenávidět, než kdy pochopíš,“ odpověděl chladně Hokus. „Tak strašně moc chci, aby zemřeli, že bych dal život za to, abych je mohl všechny zničit od kořenů po poslední výhonky. Ale nechci, nemohu obětovat nevinné kvůli starým příkořím. A koneckonců, až povstání skončí, třeba ještě bude prostor na nějakou malou soukromou pomstičku.“

„To jistě bude,“ odušila s úsměvem BB. „Klan Chojiro vždycky velmi oceňoval vendetu ve formě vysoce vytříbeného umění.“

„Takže jsme se dohodli?“ otázal se Gregor.

„Jo, sakra,“ odpověděl Jack Hokus. „Dohodli. Stáhněte své lidi a já zastavím útok. Zůstanete ve věžích, dokud povstání neskončí, a potom si dohodneme podrobnosti. A ne, nehodlám si s vámi potřásat rukama. Musím si uchovat alespoň zdání sebeúcty.“

„Já tomu nemůžu uvěřit!“ zaječela Ruby a o krok ustoupila, aby je měla všechny na mušce. „Já jsem nic neodsouhlasila! Tys zaprodal povstání, Jacku, zapomněl jsi na všechno, cos kdy sliboval, na všechno, cos mi říkal, všechno, čemu jsem podle tebe měla věřit. Konečně přišel den zúčtování a ty se klidně dohodneš!“

„Tomu se říká politika, láska,“ odpověděl Hokus. „Cena za ideály může být někdy pěkně vysoká. Ale když to unesu já, uneseš to taky.“

„Ty ses narodil jako aristo,“ řekla Ruby. „A v srdci jsi pořád jedním z nich. Uzavři si svou dohodu, Jacku. Ale já už nikdy, nikdy neuvěřím ničemu, co mi řekneš.“

Takže nakonec to bylo naprosto jednoduché. Zpráva se roznesla, armáda ukončila útok na věže a obě strany se odebraly domů. Mnozí rebelové ještě volali po pomstě za ty, kdo toho dne padli, a za ty mnohé, které rodiny v průběhu staletí zadupaly do země, ale nakonec je cukr a bič přesvědčil. A jak řekl Hokus, nikdo jim nebere možnost pomstít se později osobně.

Z dohody nečekaně povstalo i něco dobrého. Valentin Vltchin po tom všem, co napáchal, zárukám bezpečí nevěřil, uprchl z věže Vltchinů a vyrazil hledat útočiště u dvora Kamenné Ivce. Opuštěním věže však porušil dohodu, takže kdokoli by se mu chtěl mstít, mohl se o to beztrestně pokusit. Prostí lidé vycítili, že nejhorší mají za sebou a začali se vracet zpátky do města. Velebili rebely a volali po svržení císařovny. Strhávali její sochy, plivali na ně, podpalovali budovy státní správy a všeobecně byli představou svobody tak opojení, že vyváděli na ulicích jako urvaní z řetězu. Podzemí muselo stáhnout lidi z boje a poslat je dohlížet na oslavy, aby zabránilo rabování, což poněkud pošramotilo jeho popularitu, ale nic jiného mu nezbylo, takže se tím dál nezabývalo. Rebelové teď měli mnohem důležitější starosti. Věděli, že válka neskončí, dokud se Kamenná Ivce bezpečně skrývá stranou všech bojů, hluboko pod zemí ve svém ocelovém bunkru.

Gregor Zlokh a BB Chojiro odešli sdělit tu dobrou zprávu každý svým lidem a Jacka Hokuse, Ruby Wanderu a Alexandra Cyklóna zanechali o samotě. Hokus už kontaktoval podzemí a informoval vůdce o dohodě a teď usilovně přemýšlel. Převracel svůj krok ze všech stran a zoufale se snažil sám sebe přesvědčit, že neudělal žádnou velkou chybu. Ruby pochodovala sem a tam, tiše soptila, kopala do nábytku a brala si všechno třípytivé a lesklé, co se jí zalíbilo. Cyklón je oba sledoval a už hodnou chvíli nic neříkal. Hokus se konečně rozhlédl kolem sebe a všiml si, jak se Cyklón tváří.

„Co je, Alexi? Povstání už skončilo, zbývá jen volat hurá.“

„Neskončilo,“ odvětil Cyklón. „A neskončí, dokud bude císařovna sedět na Železném trůnu. Má přístup ke všem možným prostředkům. Ke zbraním, k lidem, k tajemstvím, o nichž podzemí nemá ani tušení. Pořád to může všechno

zvrátit a lidé na ulicích budou slavit její vítězství stejně halasně, jako teď volají po její hlavě. Kamenná lvice vždycky počítala s tím, že jednou může přijít i takovýto den. Myslíš, že rodiny jsou to jediné, co pro nás mohlo představovat osudovou hrozbu?“

„Kdyby na nás měla přichystaná ještě nějaká jiná ošklivá překvapení, už by se s nimi dávno vytrasila,“ prohlásila přesvědčeně Ruby.

„Tak tohle tě trápí?“ opáčil Hokus. „Zapomeň na to. Ruby má pravdu. Hlavu vzhůru a trochu radosti. Co jsme se sem dostali, ještě jsem tě neviděl se usmát.“

„To s tebou se přišli dohodnout,“ odvětil Cyklón. „Ne se mnou, přestože já zastupuji podzemí. Věř tobě, ne mně. Snad je to jen kapka, ale poslední.“ Zadíval se na Hokuse skoro bezmocně. „Ale i tak to bude těžší, než jsem si myslel.“

„Co, proboha?“ zasténal Hokus. „Podívej, jestli máš něco na srdci, tak to rychle vyklop. Já na tvé zraněné city nemám čas.“

„Čas,“ opakoval Cyklón. „Vlastně je to všechno o čase. Čas nám krade život den po dni a my si ani nevšimneme, o co vše jsme přišli, a pak už je najednou pozdě. Bojovali jsme celá léta, ty a já, a všechno to bylo k ničemu. Obětovali jsme mládí a všechny naděje na lásku, sňatek, děti a štěstí a to všechno pro sen, který se nikdy nenaplní. Když jsme začínali, sliboval jsi mi moc a úspěch, vítězství nad nepřáteli a spravedlnost pro všechny, a nikdy jsem nic z toho neměl. Jen tvrdý boj a ještě tvrdší život, studené jídlo a mizerné pití a jednu prohranou bitvu za druhou. Honička z planety na planetu a nic, čím by se člověk mohl pochlubit, jen další mrtví přátelé a pár nových jizev. A takový byl můj život s Jackem Hokusem.“

„Ale to bylo,“ namítl Hokus. „Teď jsme se dostali dál. Věci se změnily. My jsme se změnili...“

„Ano,“ odpověděl Cyklón. „Zestárlí jsme. Ale tys zase omládl. A to byla ta opravdu poslední kapka. Unesl bych to, kdyby se k nám dvěma čas zachoval stejně, ale tys dostal nový život a já ne. Máš pravdu, Jacku, vždycky se najde čas na drobnou osobní pomstu. Dík za to, žeš mi pomohl prohlédnout. Velmi jsi mi to usnadnil. Jacku, kód Nula nula červená dvě.“

Jack Hokus se zkroutil v křečích a záda se mu vyklenula, jako by ho ze zadu někdo udeřil. Svezl se na kolena. Křečovitě rty se marně snažily něco vyslovit. Ruby byla okamžitě u něj, klekla si k němu a vzala jeho třesoucí se ruku do své.

„Coje, Jacku? Co je?“

„Neslyšíš tě,“ řekl skoro s lítostí Cyklón. „Viš, když ho měli mentální technici v těch svých špinavých pařátech, a vůbec tomu není tak dávno, tak mu pro jistotu, kdyby jim náhodou uprchl, implantovali do hlavy určitá kontrolní slova. A když jsem souhlasil, že se stanu říšským zvědem, že budu jejich agentem v srdci podzemí, tak mi je sdělili. Vždycky považovali za možné, že se někdy ještě setkáme. A jakou měli pravdu! Pak už stačilo jen vyčíhnout si ten správný okamžik. Já jsem to pořád odkládal a odkládal, pořád jsem doufal, že se naše staré přátelství zase vrátí. Doufal jsem, že dostanu šanci být zase hrdinou.“

Ale to by on nikdy nedopustil. A konečně co, jsem císařovnin člověk. A teď i on.“

„Ale ty jsi byl hrdina!“ zvolala Ruby. „Všichni to říkali!“

„A teď jsem zrádce. Ovšem jestli vyhraje císařovna, budu já hrdina a on zrádce. Záleží na tom, z jakého úhlu se na to díváš. A kdo jsi ty, abys mě soudila? Vždycky jsi prohlašovala, že jsi tu jen pro prachy. Nu, já také.“

„Ty bastarde!“ zaječela Ruby. Pustila Hokuse, vyletěla na nohy a sáhla po meči.

„Nikdy jsem tě neměl rád,“ odušil Cyklón. „Jacku, zavři té děvce hubu.“

Hokus vstal. Ruby se s mečem v ruce a zoufalým výrazem obrátila k němu. Hokus srazil její meč stranou a vrazil jí jednu pěstí do zubů, až se jí hlava zvrátila. Upadla na podlahu a zůstala nehybně ležet. Cyklón šel k ní a nakopl ji do žeber. Hlava jí jen bezmocně poskočila. Cyklón spokojeně přikývl. „Výborně, Jacku. Teď ji seber a pojď za mnou. Kamenná lvice už na nás čeká.“

A tak opustili věž, prodrali se zmatkem na ulicích, tajnými cestičkami sestoupili pod zem směrem k říšskému paláci a vydali se dolů do tmy a do pekla.

Na ulicích Nekonečné Promenády vládlo boží dopuštění. Finlay Popplakh, Evangelina Zlokhová a Julian Azur následovali mladého Jacka Hokuse, který vedl armádu rebelů a stoupenců podzemí na hlavní městské velitelství pozemních říšských jednotek. Tam měli sídlit hlavní řídicí činitelé a strategové planetárního vojska. A navzdory všem snahám, které podzemí vyvíjelo, aby je od jejich jednotek odřízlo, stále zdatně veleli. Takže nezbylo, než je umlčet tvrdě, brutálně, silou. Velitelství naneštěstí sídlilo v masivním ocelovo-kamenném bunkru a bylo chráněno prakticky veškerou známou technikou, takže to vypadalo na tvrdou dřinu. Což byl důvod, proč na to podzemí vybralo právě je. Tak to s člověkem dopadá, když si získá pověst někoho, kdo dokáže nemožné.

A tak si Finlay razil cestu přeplněnými ulicemi, pálil po všem, co mělo uniformu a přemýšlel, co k sakru bude dělat, až se konečně probouje k bunkru. Ovšem za předpokladu, že se tam dostane. Nepochyboval o tom, že vymyslí něco obzvlášť skvělého, co bude pravděpodobně zahrnovat výbušniny. Koneckonců byl v ráži a všechno se mu vedlo, ale bůhvíproč měl neodbytný pocit, že dostat se do bunkru bude opravdu zatraceně tvrdý oříšek. A tentokrát s sebou nemá ani nikoho z těch skvělých labyrintů. Jen jednoho snad zotaveného espera Juliana Azura. Ale v jejich čele stojí legendární Jack Hokus, hrdina a spasitel, a ten si zjevně nevede nijak špatně. Podle všech zpráv odrazil říšské invazní vojsko na Mlhosvětě prakticky sám. Třeba něco vymyslí on.

Finlayovi dosud nebylo jasné, co si má o mladém Jacku Hokusovi myslet. Byl to statečný, chrabrý a skvělý bojovník, to jistě, hrdinný jako samo peklo a zjevně vždycky přesně věděl, co říct, aby strhl své stoupence, ale... Možná to bylo v tom, že byl prostě příliš dokonalý. I ti největší hrdinové přece mají nějaké mouchy a mladý Jack si dokonce po dobrém obědě ani neříhl. Finlay se musel usmát. Už to bylo dlouho, co na někoho žárlil. Jako Maskovaný gladiátor byl v aréně neporazitelný a všemi uctíván. A teď je tu a jde za mladým Jackem Hokusem stejně jako všichni ostatní, anonymní a

ignorovaný ve stínu velkého hrdiny. Finlay to hodil za hlavu. Však to přežije. Teď ho čeká práce.

Evangelina byla ponořená od vlastních myšlenek. Zase je zpátky na Golgotě, v Nekonečné Proménádě, nedaleko od otce.

Od nenáviděného otce, jehož se štítí, který ji miluje jako ženu, ne jako dceru. Uprchla na Shannonu, ale už je zase zpátky.

A nebude trvat dlouho, Gregor Zlokh na to přijde a znovu vyvstane nebezpečí, že její přítelkyně Penny bude mučena nebo zemře. Zachmuřená Evangelina ani nevnímala okolní davy.

Možná by si mohla na podzemních vůdcích vymoci slib, že nechají Gregora na pokoji, když Penny ve zdraví propustí na svobodu. Za to všechno, co pro ně udělala, jí přece dluží nějakou tu laskavost. Pokud je ovšem Penny ještě naživu...

Ani by se nedivila, kdyby otec natruc Penny zabil za to, že Evangelina odešla. Něčeho takového by byl docela dobře schopen. V tom případě ho najde a zabije, děj se co děj. Finlay to pochopí. Ten ze všech nejlip ví, co je to touha po pomstě.

I Julian Azur myslel na pomstu. Na Blankytný Blok jako takový a na BB Chojiro zvlášť. Miloval ji z celého srdce a ona ho zradila a vydala na mučení mentálním technikům. Někdy měl dojem, že žije jen pro naději, že ji donutí za to zaplatit. Teď jsou konečně oba ve stejném městě. Až bude po povstání, tak si ji najde, před ním se neschová nikde, a pak bude trpět stejně jako trpěl on. (Anebo možná padne na kolena a slíbí jí cokoli, jen aby ho zase milovala. Někdy se mu o tom zdálo. To byly ty nej horší noční můry.) Julian Azur pevně sevřel svůj meč. Úsměv na jeho rtech v sobě měl humoru pramálo. Nejdřív povstání a ideály, jímž zasvětil život. Pak přijde čas na osobní pomstu.

Všichni tři se dobrovolně hlásili do armády gravitačních kluzáků, každý pro to měl svůj soukromý důvod, ale podzemní vůdci neochvějně trvali na tom, že tady jich bude zapotřebí víc.

A tak se teď probíjeli přelplými ulicemi za mladým Jackem Hokussem a dělali, co mohli, aby své soukromé vnitřní pohnutky potlačili a odložili na vhodnější chvíli.

Prodírali se vřavou na ulicích a rozdávali si to s vojáky, ochrankami a vším ostatním, co proti nim Říše poslala. Na každém rohu ozbrojenců přibývalo. Říše se stále zoufaleji snažila povstalcům zabránit v přístupu k velitelskému.

Energetické pistole pálily ostošest, výbušniny vyrývaly díry v davech na obou stranách a meče a sekery poletovaly jako divé a rozsávaly smrt.

Mrtví a ranění klesali k zemi a byli bez rozdílu rozdupáni na krvavou kaši. Nikdo neměl čas se jim věnovat. Teď existoval jen nekonečný, skoro hysterický tlak rebelů a pomalý, leč neorganizovaný ústup říšských. Padaly úsporné, surové rány, kovové břity se mihaly, zajížděly do poddajných svalů a obratem zase vyjížděly ven, krev tekla po ulicích a řečiště se ucpávala všudypřítomnými vnitřnostmi. Lidé klesali k zemi, ale rebelové postupovali dál a dál a velitelské se pomalu blížilo.

A přímo uprostřed nejprudší vřavy se hrdinně tyčil mladý Jack Hokus. Velký meč pevně třmá v obou rukou a nikdo se mu nemohl postavit. Nepřátelské meče mu neprošly k tělu, ani své majitele nechránily před jeho spravedlivým hněvem a rebelové za ním řvali jeho jméno jako bitevní pokřik. Finlay s Evangelinou se drželi těsně za ním, ale na nějakou žárlivost neměli čas. Finlay válel na vrcholu svých schopností a předváděl oslnivou ukázkou bojového umění, která by jeho staré fanoušky z arény přivedla do vytržení. Vojáci se raději obraceli a prchali, než aby mu čelili. Finlay nasadil svůj vlčí úsměv a stejně je všechny pozabíjel. Dělal to, k čemu byl zrozen, a vychutnával si každický okamžik. Evangelina mu s psí obětavostí kryla záda a slepá místa.

Finlay ji naučil zacházet s mečem, ale jí to nikdy nepřineslo ani jiskřičku té jeho ponuré radosti z vraždění. Chápala boj jako prostředek, jak něco skončit, nic víc a někdy měla podezření, že pro Finlaye je boj jen prostředkem k zabíjení.

Kolem nich jiskřila moc Juliana Azura a odrážela disruptorové paprsky a granáty.

Občas sebral síly a nechal propuknout psí-smršť, která smetla ozbrojené vojáky jako vichřice, ale převážně byli bojovníci na obou stranách namačkaní na sebe tak hustě, že toho moc nezmohl. Měl meč i pistoli a obě používal svižně a účinně. Boj pokračoval, čas se nekonečně vlekl a obě strany už byly na pokraji zhroutilí. A přesto mladý Jack Hokus dál neúnavně povolával své lidi ke smrti či slávě a ke zkáze Říše.

Rebelové postupovali coul po coulu, za každý krok platili krví a smrtí, až se konečně před nimi na konci ulice objevil ocelovo-kamenný bunkr velitelské. Ten pohled vlil do rebelů novou sílu. S triumfálním řevem se valili vpřed za Jackem Hokussem a zatlačovali demoralizované obránce dál a dál. K bezhlavému úprku nedošlo jen díky tomu, že ulice byla úzká a vojáci neměli kam uprchnout. A tak vojáci zuřivě bojovali dál jako krysy zahnané do kouta, čímž ostatní také byli, a čistě jejich zoufalství zpomalilo rebelský postup na hlenýždí tempo.

Boj pokračoval, přeléval se sem a tam a Toby Zlokh s kameramanem Flynnem byli u toho, všechno natáčeli a rovnou to živě vysílali do celé napjaté Říše. Vznášeli se nad davem na vrcholu gravitačním kluzákem, který zrekvírovali vojákům, přesně tak vysoko, aby si udrželi celkový přehled, a zároveň tak nízko, aby mohli natáčet všechny krvavé detaily zblízka. Flynn vysílal kameru nad dmoucí se dav sem a tam a hledal nejlepší záběry a Toby visel přes okraj kluzáku a uštvaně vše komentoval. Od kouře a neustálého mluvení byl dočista ochraptělý.

Oba už spolykali všechny povzbuzující prášky z Tobyho sbírky, jinak by se po tak dlouhé době vysílání do éteru ani neudrželi při vědomí a jasném rozumu, a už dávno zapomněli na nestrannost a nadhled a jen se hystericky snažili zaznamenat, jak se rodí dějiny. Oba věděli, že tak významnou reportáž už nikdy nenatočí. Vyhledávali důvěrně známé tváře – Finlaye, Evangelinu a Juliana – nadšeně na ně mávali a volali, ať se do kamery usmívají. Od Finlaye se jim dostalo strohé, leč velmi výmluvné odpovědi naznačující, že právě v tuto chvíli neví co dřív, a Toby si v duchu poznamenal, že to musí ze všech pozdějších opakování vystříhnout. Flynn nechal kameru poletovat sem a tam a zabíral co nejvíce krvavých řeží. Diváci dobře vědí, co se jim líbí, a je nutno udržet je u obrazovek, protože právě tady a teď vznikají dějiny.

Mladý Jack si prosekával cestu armádou obránců. Na zem stříkala krev a proudila mu kolem nohou. Jeho svalnatá paže

se neúnavně zvedala a klesala a žádný nepřítel se mu nemohl dostat na tělo. Jeho nadšený úsměv nikdy neochabl a jeho klidný pohled se nikdy nezachvěl bez ohledu na to, jak blízko k němu nějaký meč pronikl. Sám šel převážně rovnou po těle, úspornými ráznými seky vedl svůj dlouhý meč přímo do břicha nebo na hrudník a rychle ho vytrhával v gejzíru krve a vnitřností. Rozdával ochromující rány, které nepříteli okamžitě zneschopnily, ale přesto ho nechaly vrávorat, aby se pletl pod nohy svým druhům. Rovněž jejich bolestný, zděšený nářek měl na nepřátelské řady velký psychologický dopad a rebelské straně dodával odvalu. A možná jen Finlaye, Evangelinu a Juliana občas maně napadlo, že tak odporná metoda není právě to, co by člověk čekal od tak věhlasného hrdiny jako je Jack Hokus. Mladý Jack bojoval dál a vyzýval své stoupence k vítězství. Řady nepřátel před ním klesaly k zemi a on je s neutuchajícím úsměvem rozdupával na krvavou kaši. Šaty měl celé od krve, ale ani kapka nebyla jeho. Kousek od konce ulice, když už bylo velitelství jen pár yardů od něj, se zastavil právě na tak dlouho, aby mohl vrhnout úsměv do Flynnovy kamery, a spiklenecky mrkl.

„Víte, určitě existuje nějaký snadnější způsob, jak svrhnout Říši, ale...“

A pak se zase pustil do díla a vraždění pokračovalo. Toby visící na novinářském kluzáku uznale vztyčil palec a Flynn přikývl. Hrdina, vynikající bojovník a k tomu šarmantní. Mladý Jack Hokus pro ně byl prostě pravým požehnáním. Tohle sežere publikum i s navijákem. Bez ohledu na to, kdo v tomto povstání vyhraje, budou tenhle okamžik stanice vysílat ve zpravodajských přehledech ještě celé roky. Toby musel přiznat, že rozhodně dává přednost mladému Jacku Hokusovi před jeho starším vydáním z Techna III. Mladý Jack chápal, jak je důležité předhodit divákům nějaké dobré, šťavnaté sousto. Toby byl šťastný, že tomu alespoň někdo tady rozumí.

Většina rebelů neměla čas s ním promluvit a ti, kdo by si čas našli, se vyjadřovali obvykle příliš jasně. Z toho by zbylo samé pípání.

Toby si to s kluzákem namířil co nejbliž k Jacku Hokusovi.

Když nevíš, jak dál, jdi po senzaci. A právě když si našli s Flynnem skvělé místočko, uviděli, jak z řad obránců vylétl granát a skoro beze spěchu si to šine vzduchem rovnou na mladého Jacka. Proletěl přímo před Flynnovou kamerou, nadlouho ve vzduchu v nejvyšším bodě zaváhal a pak začal klesat rovnou na něj. Mnoho rebelů ho vidělo a varovně na něj křičelo, ale v tom hustém davu neměl mladý Jack kam utéct. Granát explodoval přímo před ním a exploze ho zasáhla naplno. Ta rána ho odhodila stranou, proletěl rovným dílem mezi přáteli i nepřáteli a narazil do vysoké kamenné zdi na straně ulice. Zeď se zhoupla, sesypala a pod sebou pohřbila lidi, kteří právě byli u ní. Plno ostatních zasáhly šrapnely z granátu a s bolestným nářkem zůstali ležet na ulici.

Finlaye s Evangelinou a Juliana ochránil silový štít, který Julian stihl narychlo zvednout. Když ho zase spustil, zaječel Finlay na rebely, ať postupují dál a zaměstnají vojáky, než on prohrabe suť. Muži a ženy rychle zaplnili trhliny v davu a ječeli na Finlaye, ať mladého Jacka zachrání. Finlay si byl vcelku jistý, že už je po něm, ale dokud zbývala jen slabá naděje... Sklonil se k suti a začal odhazovat cihly. Vzápětí už u něj byla Evangelina s Julianem a pomáhali mu. Drali se k nim další, kdo chtěli pomoci, ale jen by jim překáželi, takže Julian nakonec znovu zvedl silový štít, aby je zadržel, dokud nedostanou zprávu. Finlay s Evangelinou se v suti hrabali dál.

Netrvalo dlouho a našli první zohavená těla. Exploze rozervalo lidi doslova na kusy. Hrabali dál skrz krvavé pozůstatky. Flynnova kamera se jim vznášela nad hlavou a všechno zabírala. Některé tělesné ostatky se ještě škubaly. Než se Finlay s Evangelinou prohrabali skrz žalostné krvavé cáry, měli ruce od krve až po lokty, ale konečně narazili na to, co zbylo mladého Jacka Hokuse. Na vteřinu strnuli, jako by do nich hrom uhořel, a pak se Finlay obrátil a vztekle zařval na Tobyho s Flynnem:

„Vypněte to živé vysílání! Hned!“

Toby se vyklonil přes okraj kluzáku, aby viděl přes Finlaye dolů, a když uviděl, co uviděl, ostře mávl na Flynnna.

Kameraman přikývl, živé vysílání vypnul, ale kameru nechal běžet.

Toby popočetl s kluzákem nad Finlaye a Evangelinu, kteří se skláněli nad rozbitým tělem toho, co se nazývalo mladý Jack Hokus. Výbuch granátu mu strhl většinu kůže a odhalil lesklou modrou ocel. Oční důlky byly prázdné, ale bělostné zuby zůstaly a dávaly kovové lebce přízračně lidský úsměv. Mladý Jack Hokus byl Fúria, shubský špeh, robot skrývající se v lidském těle. A byl dosud živý. Spodní část těla sutiny rozdrtily a jedna ruka mu chyběla, ale trup a hlava zůstaly víceméně netknuté. Fúria nadzvedl kovovou hlavu a kývl Finlayovi a Evangelině na pozdrav. Pak promluvil a jeho hlas zaduněl klidně, skoro přátelsky.

„Nu dobrá, jsem stroj. Ale to neznamená, že nemůžeme být přátelé. Vy mě potřebujete. Přesněji řečeno potřebujete toho, koho jsem hrál. Já se umím opravit. Zakryjte mi tvář a nikdo si ničeho nevšimne. Někaké drby asi uniknou, ale stačí všem namluvit, že jsem kyborg. Lidi na to skočí, vždyť o Jacku Hokusovi se beztak předpokládalo, že to má dávno za sebou. Vy mě potřebujete, Popplakhu. Za takovým hrdinou jako já půjdou rebelové i tam, kam by za nikým z vás nešli. Takže přese mne přehod' plášť, nalož mě na Zlokhův gravitační kluzák a já povedu tvůj lid přímo na velitelství.“

„To si opravdu myslíš, že by kdokoli z lidstva následoval cosi ze Shubu?“ zasípal mrazivě Finlay. „To si opravdu myslíš, že bychom za tebou šli? Ty představuješ Nepřátele lidstva, kteří se zapřísáhli, že nás vyhladí do posledního muže, ženy, dítěte. Žádný div, že tě ta jatka tady tak bavila. A co budeš dělat, až povstání skončí? Zapojíš se do našich plánů pro případ nejvyšší nouze? Budeš předvádět naši poslední naději?“

To si opravdu myslíš, že si do svého stáda vpustíme nějakého kovového vlka?“

„Ve skutečnosti nemáš moc na vybranou,“ odvětil robot klidně. „Mé systémy se už opravují a ty tu nemáš nic tak silného, aby mě to zničilo. Pravda, ten granát mne zaskočil. Na svou velikost byl nečekaně silný. Ale brzy budu opět fungovat na přijatelně schopné úrovni a jestli mi nechceš pomoci předvádět Jacka Hokuse, tak přepnu na své druhé naprogramování a pobiji všechny tvoje lidi. Co bude pak s tím tvým tažením na velitelství? Ať se ti to líbí nebo ne, jedeme v tom spolu.“

„Ani za prase,“ odsekl Finlay. „Juliane, rozdrť toho cínového vojáčka.“

„S největší radostí,“ odpověděl Julian. Vyvolal psí-smršť, zkoncentroval ji, stvořil z ní silové kladivo a udeřil s ním do poškozeného Fúrii. Robot se zploštil, jako by na něj dopadla vesmírná loď, kov popraskal a rozpadl se na tisíc kousků. Julian se chladně ušklíbl, když se robot pod tlakem jeho mysli zhroutil. Pak se soustředil, kovová placka se sama sbalila do koule, která se sama slisovávala a scvrkávala, až zůstal jen kov a uvnitř nezbyl ani stín po něčem živém. Julian se spokojeně ušklíbl.

„A teď se oprav, ty bastarde.“

Finlay s Evangelinou pohřbili kouli pod hromadu krvavých zbytků. Julian vzhlédl, podíval se na Flynnovu kameru, která se jim dosud vznášela nad hlavou, a zamyšleně sraštil čelo.

„Ne, ne, kameru ne, prosím!“ zvolal Toby. „Další nemáme!“

„Tohle nemůžeme nechat vysílat,“ zavrčel Julian. „Tohle se nesmí nikdo dozvědět.“

„My umíme držet jazyk za zuby,“ ujistoval ho horlivě Toby.

„Však to nebude první reportáž, kterou jsem musel pohřbít. Jen se zeptej Popplakha, on se za mě zaručí.“

„To teda nevím, jestli zajdu tak daleko,“ odušil Finlay. „Ale podle mě Toby určitě velmi dobře ví, že jestli tenhle film někdy vyplave na povrch, tak bude před jeho dveřmi stát fronta lidí, kteří se vyznají i v tom, jak pomalu a trýznivě zabít. Není-liž pravda, Zlokhu?“

„Sám bych to nevyjádřil lépe,“ odvětil Toby. „Já už jsem vás viděl v akci. Nijak netoužím po tom, abyste šli po mně. Ostatně mám i bez toho dostatek skvělých záběrů, které mi zajistí nesmrtnost.“

„A co já?“ otázal se Flynn. „Já nebudu nesmrtný?“

„Řekl jsem nesmrtnost, nikoli nemorálnost. Ty jen směruj kameru a myšlení nech na mně.“

Flynn ho chladně sjel pohledem. „Já jsem umělec. Mám to ve smlouvě.“

„Já vím, co máš ve smlouvě,“ odušil Toby. „A teď sklapni a zaměř kameru.“

„Tyrane,“ ulevil si Flynn. „Jen počkej, až tě zaberu příště. To budeš koukat, jakého z tebe udělám cvalíka.“

„Jeden by přísahal, že jste manželé,“ utrousil Julian. „Finlayi, musíme dostat lidi zase do pohybu dřív, než jim začne vrtat hlavou, co se tu vlastně stalo. Jestli vypukne panika, tak se celý útok rozpadne.“

„Přesně tak,“ souhlasil Finlay a vylezl na hromadu sutí, aby ho všichni rebelové viděli. „JackHokus je mrtvý! Říše ho zabila. Necháte ho snad zemřít zbytečně? Nebo budete bojovat dál, jak by si přál? Pojďte za mnou ke smrti či slávě!“ Bylo to prosté, ale fungovalo to. Rebelové řevem vyjádřili svůj vzdor Říši, zavyli po pomstě a valili se zase dál. Finlay je vedl, s Evangelinou a Julianem po boku. Ani na vteřinu nezapochoval o tom, že za ním rebelové ve jménu Jacka Hokuse půjdou. Rebelští vůdcové bývají často užitečnější jako mrtví než jako živí. Obránci se drželi, dokud se domnívali, že Hokusova smrt rebely demoralizovala, ale nový, ještě odhodlanější útok už na ně byl moc. Byli v menšině, bojovali hůř a nakonec to vzdali, obrátili se a prchali a někteří rovnou odhazovali zbraně, aby dali najevo, že už se dál války nezúčastní. A rázem bylo po bitvě. Vojáci prchali kamkoli, jen aby unikli z vražedného bojiště, a ty, kdo neprchali dost rychle, rebelové sřáli.

Finlay se hnál rovnou k obrovským ocelovým dveřím, jedinému vchodu do velitelského bunkru. Disruptory zabudované do stěn zahájily palbu, ale Julian svým esp energetické paprsky odkláněl, dokud rebelští ostrostřelci děla nerozstříleli. A pak už byli všichni u dveří a Evangelina vyťukala vstupní kódy, které jí předalo podzemí. Nic se nestalo. Evangelina to zkusila znovu, pečlivě stiskla každé číslo, ale dveře zůstávaly paličatě zavřené. Finlay slyšel, že dav za ním začíná být netrpělivý.

„Typické,“ prohlásil suše. „Všechno abychom si udělali sami. Juliane, otevři ty dveře.“

„Jdu na to,“ odvětil Julian. Bez ohledu na důvěrně známou pučící bolest ve spáncích soustředil síly a udeřil do dveří psychokinetickým kladivem. Rána vyrazila dveře z pantů a hodila je do bunkru. Rebelové se rozjásali a s Finlayem v čele vyrazili k otvoru. Nedostal se daleko, Finlay se zničehonic zastavil, divže do něj Evangelina s Julianem, kteří šli těsně za ním, nenarazili. Vstupní chodbu střežila nehybná osamělá postava v anonymní tunice, s anonymní černou, ocelovou přilbou na hlavě a s taseným mečem. Pro každého, kdo někdy navštívil arénu, dobře známý pohled. Tohle byl neporažený šampion, Maskovaný gladiátor osobně.

„To ne,“ vydechl Finlay. „Ne. Ty ne...“

„Jistěže jsem to já,“ ozval se zpoza přilby chladný hlas.

„Vždycky jsem byl věrným poddaným Železného trůnu. Děj se co děj. Což znamená, že jestli se chceš dostat dál, musíš jít přese mne. Jediný muž na správném místě dokáže zastavit celou armádu, je-li dost dobrý. Maskovaný gladiátor nebyl nikdy poražen.“

„Nedělej to,“ řekl Finlay. „Nechci s tebou bojovat.“

„Neprojdete,“ odpověděl Maskovaný gladiátor. „Bez výjimky. Ani ty ne, Finlayi.“

„Kecáš,“ uzavřel to Julian. Předstoupil. Tak vztekla se šklebil, že byl skoro k nepoznání. „Na tuhle chvíli jsem čekal dlouho, ty bastarde. Tys mi zabil bratra. Aurika Azura!“

„Zabil jsem spoustu lidí,“ odvětil hlas za anonymní přilbou.

„Jména si již nepamatuji.“

„Ale já ano,“ odsekl Julian Azur a šlehl svou myslí. Síla, již nešlo vzdorovat, udeřila Maskovaného gladiátora jako kladivo a vyhodila ho do vzduchu. Visel ve vzduchu, nohy bezmocně kopaly nad zemí, tělo drtila v pěsti chladná pomstychtivá síla a z každé škvíry ve zbroji se řinula krev. Ani nevykřikl, nakonec se přestal svíjet a Julian ho pustil. Dopadl na podlahu a zůstal nehybně ležet. Kolem něj se tvořily kaluže krve. Julian se nad něj sklonil. Ztěžka supěl a z jedné nosní dírky mu tekla krev.

Plívl na anonymní přilbu.

„To bylo za tebe, Auriku.“

Vyrazil rovnou do velitelského střediska a rebelové se hrnuli za ním, celí bez sebe z muže, který porazil neporazitelného

Maskovaného gladiátora. Toby s Flynnem pěšky spěchali za nimi.

Nikdo si nevšiml Finlaye a Evangeliny, kteří si klekli k padlému.

Finlay počkal, až bude poslední z rebelů pryč, a pak opatrně sňal umírajícímu prilbu. Objevila se zakrvácená tvář Georga McKraka, původního Maskovaného gladiátora. Muže, který Finlaye naučil všechno, co znal, a pak ho pustil do arény místo sebe. Georg se na Finlaye s Evangelinou snaživě usmál. Zuby měl rudé od krve.

„Teď už se nikdy nedozvíme... jestli bys mě dokázal porazit, Finlayi. Od esera se nedá čekat poctivý boj.“

„Zabil jsem mu bratra,“ řekl Finlay. „Je mi to tak líto, Georgi. Nikdy jsem nechtěl... Proč ses vrátil do Arény? Myslel jsem si, že jsi odešel na odpočinek.“

„Někdo musel být Maskovaným gladiátorem, když jsi odešel, a nebylo nikoho, kdo by byl schopen to po tobě převzít.“

Georg ztěžka polkl a hlas se mu maličko vyčistil. „Kromě toho jsem chtěl vědět, jestli na to pořád ještě mám. Jestli dokážu být zase nejlepší. Vedl jsem si dobře, samotná císařovna mne povolala sem, abych bránil velitelství.“ Drsně se rozkašlal, z úst se mu vyvalila krev a stekla po bradě. „Sakra. Jsem těžce zraněný, Finlayi. Ten eserský zmetek mě zmáček opravdu pořádně.“ Znovu se pokusil se na Finlaye usmát a z koutků úst stekly pramínky krve. „Tak z tebe se stal rebel, Finlayi. Překvapilo mě to. Politice jsem nikdy nerozuměl. Asi to nebylo pro mě. Říše se ke mně zachovala dobře. Nemohu říct, že je mi nějak líto, že už je po všem. Těžko si myslet, že v tom, co přijde, bude místo pro takové jako já. Je lépe odejít s trochou důstojnosti.“

Zmlkl, jako by zvažoval, co říct dál. Finlay čekal. Teprve po chvíli si uvědomil, že Georg McKrak je mrtvý. Zatlačil mu oči a vstal. Evangelina se zvedla s ním a konejšivě mu položila ruku na loket. Ani si toho nevšiml. Dosud hleděl na mrtvého.

„Julian se to nesmí dozvědět,“ řekl nakonec. „Nechme ho při tom, že zabil vraha svého bratra. To bude jednodušší.“

„Dočasně,“ odpověděla Evangelina. „Ale co se stane, až jednou zjistí pravdu? Až zjistí, že jeho bratra jsi zabil ty a on zabil nevinného?“

„Nikdo z nás už není nevinný,“ odpověděl Finlay. „A co znamená pro takové jako my jedno tajemství navíc?“

Rázným krokem se odebral do hlubin velícího střediska. Nechal se vést vzdálenými zvuky souboje a chroptěním umírajících. Ani se neohlédl, jestli jde Evangelina za ním.

Po celé Golgotě, ve všech městech, městečkách a vesmírných přístavech rebelové nezadržitelně postupovali vpřed a poráželi říšské síly na všech frontách. Jediný říšský trumf, obrovské válečné stroje jen nehybně stály, zbyly z nich mrtvé, prázdné kovové schrány, které neměl kdo řídit. Říšští vojáci stáli před porážkou a reagovali tím jediným způsobem, jaký znali. Vytáhli ty největší zbraně, které měli, a zahájili palbu na kohokoli, kdo nepatřil k nim. Pobíjeli rebely i civilisty rovným dílem a zaplavili ulice krví. Zajímali davy žen a dětí, používali je jako lidské štíty a vyhrožovali, že je budou po desítkách popravovat, jestli se rebelové nestáhnou. Důležité objekty, energetické podniky a nemocnice raději vyhazovali do vzduchu, než aby je nechali rebelům. Ničili celá města i s obyvatelstvem, jen aby se sami zachránili. Tak rozsáhlý masakr a pustošení se sice očekávalo a teoreticky se s ním počítalo, ale chladnokrevnost těch hrůz otřásla rebely do hloubi duše dokonce i po tom, co viděli na Tyrkysarii. Postup rebelů na celé planetě se zpomalil a nakonec zastavil před zlem příliš velkým na jejich prostou mysl. Rebelové byli ochotni zaplatit za vítězství vlastním životem, ale když byli postaveni před odpovědnost za masové vraždění civilistů, zaváhali a byli ztraceni. Povstání zakolísalo a nakonec bylo zase všechno na vážkách.

A právě v tu chvíli se na celé planetě opět projevila Mater Mundi, Naše Matka všech Duší, nadesperka, která vstoupila do mozků všech esperů zároveň a statisíce esperů najednou transformovala do naprosto nové, nesmírné bytosti. Ve spojení do jedné velké hromadné mysli jednali jako jeden a po celé Golgotě se městy a městečky přehnalá psi-smršť a smetla říšské oddíly, zatímco rebelů a civilistů se ani nedotkla. Polteři a pyrové jako nezadržitelní poslové zkázy ničili říšské budovy a kryty, podpalovali kasárna a strhávali barikády. Přes vojenské oddíly se přehnalý telepatický smršť, které skákaly z mozku do mozku, vyplachovaly zdravý rozum a vzpomínky a nenechávaly po sobě nic. Jiným nechali esepři řídit v bezbranném mozku tak hrůzné vize, že si otrlí vojáci raději vydrápali oči, jen aby neviděli to, co se jim ukazovalo. Někteří vojáci postříleli své druhy a pak obrátili pistole proti sobě samým.

A vzápětí se smršť obrátila a odplavila rebelským silám veškerý vzdor. Mater Mundi pohlédla na své dílo, viděla, že je dobré, a zase se z tisícovek eserských mozků stáhla. Rebelové uklidili nepořádek, který po sobě zanechala, ujali se vlády ve městech a městečkách a jejich obyvatelstvo je velebilo jako spasitele. Válka na povrchu skončila.

Ale Mater Mundi ještě neskončila. Projevila se skrz svou starou známou Jenny Psycho, rozvinula se, popadla ještě dvě další užitečné duše a všechny tři teleportovala tam, kde byly nejvíce k užítku. Zmizely v tichosti, jen závan vzduchu se vehnal tam, kde stáli, a v tom všeobecném zmatku si nikdo nevšiml, že jsou pryč. Uspokojena, že učinila vše, co bylo nutné, se Mater Mundi stáhla, dokud jí zase nebude zapotřebí.

Peklo na dvoře Kamenné lvice bujaře zapouštělo kořeny a čiperně kvetlo jako zlovorná jedovatá květina. Všude burácely plameny a jejich zlaté šarlatová záře byla místy jediným osvětlením v houstnoucí tmě. Vzduch zhutněl pachem síry, prolité krve a uškvařeného lidského masa. Zajetí rebelové byli nabodnuti na hrubé dřevěné kůly nebo pověšeni na trnité mřížoví, které je pomalu rozdíralo. Visely tu i mrtví rádcové. Havrani jim vyklínávali oči, rozklínávali obličej a krákoravě přitom hovořili lidskými hlasy. Teď bylo nebezpečné zklamat císařovnu v čemkoli. Za trůnem stály vyrovnané řady krvavě rudých andělů s hořícími křídly a monofilovými meči. Nečestné zbraně, ale Kamenná lvice byla daleka toho, aby se starala o takové malichernosti.

Kapitán Mltchoun, vyšetřovatelka Krusta a bezpečnostní důstojník Oclmach opatrně kráčeli pekelným karmínovým oparem a obezřetně se vyhýbali žlutým sírovým výparům, které vyrážely z jam se žhavým popelem. Drželi se těsně u sebe, snažili se moc nerozhlížet a tou nejpřímější cestou mířili ke kaluži světla, která označovala trůn Kamenné lvice.

Pod nohama jim čas od času zakřupaly malé kosti. Vypadaly na ptačí nebo zvířecí. Nebo možná dětské. Na některých dosud lpěly cáry tkáně a kůže. Když kráčeli kolem lidí visících na řetězech nebo nabodnutých na ocelových listech stromů, někteří na ně volali, prosili o pomoc, smrt nebo aspoň o trochu vody. Mltchoun s Krustou hleděli upřeně přímo před sebe a neodpovídali. Věděli, že pro ně nemohou nic udělat. Že jim není dovoleno cokoli udělat.

Oclmach tiše popotahoval a polykal slzy.

Byli povoláni zpátky na Golgotu a rovnou do říšského paláce na přímý rozkaz samotné císařovny a za využití nejnovějších kódů, které se používaly jen v případě ohrožení samotného trůnu. Takže samozřejmě ignorovali rebely a jejich bitvy, ignorovali plačtivé volání o pomoc obležených říšských sil, vyhověli naléhavému předvolání a přišli. Ještě nevěděli, že válka na povrchu je prohraná, ale ani by je to nepřekvapilo. Viděli živé vysílání z Tyrkysarie a to otřásl dokonce i vyšetřovatelkou. Mltchoun prohlásil, že takové rozkazy mohl vydat jen šílenec, a ani Krusta, ani Oclmach mu neodporovali. Na zpáteční cestě na Golgotu probírali povstání, ale navzdory všemu, co se stalo, svou loajalitu nijak nezpochybnili. Zavázali se přísahou Železnému trůnu a své císařovně a člověk nezahodí svou čest jen proto, že se situace vyvíjí špatně. Ostatně někdy, když se věci vyvíjí opravdu špatně, člověku stejně nezůstane nic než čest.

A tak kráčeli peklem, v horku, mlze, výparech a utrpení zatracených. Tentokrát je nedoprovázely žádné stráže.

Mltchoun přemítal, jestli je to míněno jako projev důvěry nebo jestli Kamenné lvici prostě jen došli strážníci. Bylo to jedno. Teď jsou zpátky, nemilost je zapomenuta, loď a posádka znovu získaly ztracenou čest. Mltchoun doufal, že bude moci využít příležitosti a přesvědčit Kamennou lvici, aby byla trochu rozumnější.

Ale když viděl současnou inkarnaci dvora, zapochyboval, zda je ještě něco takového vůbec možné. Dvůr ztělesňoval stav císařovny myslí a obě zjevně špelo k čertu.

Konečně došli k Železnému trůnu. Plamenné jazyky vyskakovaly vysoko jako děsivě tiché ohnivé fontány a dodávaly Kamenné lvici a jejímu trůnu karmínově ďábelský vzhled. Komorné se jí tísnily u nohou, ostražitě vrčely, zpod nehtů se natahovaly kovové drápy a umělé oči hladově hleděly na nové příchozí. Plamenní andělé stáli mlčky, s meči ve stěhu. Kamenná lvice by se měla cítit naprosto bezpečně, ale nevypadala na to. Seděla na krajíčku, nakláněla se dopředu, zlostně se dívala na plovoucí obrazovky, sledovala zprávy na těch několika státních kanálech, které ještě vysílaly, a bezmocně hleděla na rozpad své Říše. Mltchoun s Krustou a Oclmachem se zastavili před Železným trůnem, hluboce se jí poklonili a ona je netrpělivým mávnutím ruky vzala na vědomí. Když se jí konečně uráčilo se obrátit a podívat na ně, uviděli rozšířené zorničky, vytržené oči a podivné strnulý úsměv, jako by zapomněla, jak se to vůbec dělá.

„Tak, konečně jste tady. Můj kapitán, má vyšetřovatelka, můj bezpečnostní důstojník. Přísahou zavázání sloužit mi i za cenu života. Zrádci!“

„Ne, Veličenstvo,“ vyhrkl Mltchoun. „My jsme ti věrní. Vždycky jsme ti byli věrní.“

„Tak proč jste přede mnou měli tajnosti? Proč jste mi tajili, co se z vás stalo? Proč jste mi neřekli o moci, kterou jste získali na Vlkotském světě?“

Mltchoun s Krustou se na sebe podívali, pak se podívali na Oclmacha, ale ten jen zavrtěl hlavou. On nic neřekl.

Mltchoun se podíval zpátky na Kamennou lvici a nasadil klidný, vyrovnaný tón. „Dlouho jsme nechápali, co se to s námi vlastně stalo. Vypadá to, že i když doba, kterou jsme strávili v Šíleném labyrintu, byla krátká, tak to stačilo na to, abychom se změnili v rozsahu, jaký jsme zatím ne zcela pochopili. Snažíme se, seč můžeme, abychom ti věrně sloužili, a zároveň bojujeme o určitý druh kontroly nad svými novými... schopnostmi.“

„A co ty, bezpečnostní důstojníku?“ otázala se Kamenná lvice. „Ty jsi dostal zvláštní rozkaz tyhle dva hlídat a podávat o nich hlášení.“

„Snažil jsem se plnit svou povinnost podle svého nejlepšího vědomí a svědomí,“ odpověděl Oclmach. V obličeji byl smrtelně bledý a ruce se mu třáslly, ale pohled a hlas měl pevný.

„Nebylo to snadné. Některé situace se... daly vykládat dvojznačně.“

„Slova,“ zavrčela Kamenná lvice a opřela se. Chladné oči přejížděly tři postavy tam a zpět. „Nic než prázdná slova. Na nějaké mlžení už je pozdě. Na to vám neskočím. Barbaři už buší na říšské brány. Já potřebuji zbraně, které je budou odrážet, dokud si nenaplánuji, jak odčiním porážky, které jsem utrpěla.“

A těmi zbraněmi budete vy. Řekněte mi něco o své moci. Řekněte mi o ní všechno. Nebo zemřete tady u mých nohou.“ Jen kratičký okamžik Mltchoun zvažoval, že se jí vzepře. Už nad nimi žádnou skutečnou moc neměla. Ani všichni ozbrojenci z celého dvora nemohly donutit ani jeho, ani Krustu, aby udělali jednu jedinou věc, kterou by udělat nechtěli. Rozhodně ne po tom všem, co se z nich stalo. Ale okamžik vzpurnosti minul a on ani nic jiného nečekal. Je to přece jeho císařovna. On a Krusta si nechávali informace o svých schopnostech pro sebe z velmi oprávněného strachu, aby neskončili jako laboratorní myši. Pravděpodobně jako zaživa pitvané laboratorní myši.

Ale čas takovýchto slabostí je pryč. Věděl, kdy mu na okno klepe osud. A tak císařovnu co nejsrozumitelněji informoval o silách, schopnostech a intuicích, které se v něm a Krustě projevují od té doby, co navštívili ztracený Háden rovněž známý jako Vlkotský svět.

Chvilu to trvalo, především proto, že ho Kamenná lvice neustále přerušovala a vyžadovala podrobnosti a vysvětlení, které jí ne vždy mohl poskytnout. Zatímco mluvil, objevily se u dvora dvě nové postavy a brázdily si cestu sírovými výpary k trůnu. První šel Valentin Vltchin, dandy v černém s protáhlou bílou tvář. Zastavil se v uctivé vzdálenosti, odkud se mohl nerušeně dívat a poslouchat, o čem Mltchoun hovoří. Na karmínových rtech sídlil obvyklý neutuchající úsměv a silně nalíčené oči se horečnatě leskly vlivem řady drog, které mu kolovaly v žilách. Valentin nebyl zvyklý prohrávat a nedávná porážka ho zdrtila. A tak začal podporovat splašené myšlenky jedním stimulantem za druhým a usilovně se snažil vymáčkout z mozku nějaké řešení svých problémů. Konečným výsledkem bylo něco jako chemický pat, kdy se jeho myšlenky samy o sebe naprázdno třístily a navzájem se likvidovaly.

A v tomto stavu přišel ke dvoru. Jednak kvůli tomu, aby byl v bezpečí, ale hlavně protože to bylo místo, kde se

rozhodovalo o Říši. Valentin si věřil, byl přesvědčen, že ať se tu stane cokoli, on vždycky najde nějakou cestičku, jak toho využít pro sebe. To se mu dařilo odjakživa.

Původně doufal, že vytěží něco ve svůj prospěch ze svého předchozího láskování z podzemím, ale netrvalo dlouho a zjistil, že esperští vůdci slíbili jeho hlavu Finlayovi Popplakhovi oplátkou za jeho služby. Dneska už se opravdu nedá spolehnout na nikoho. Ale přesto to nebylo tak úplně ztracené.

S trochou pomoci ještě mohl Finlay během povstání zemřít a Valentin byl přesvědčen, že pak už by našel nějakou cestičku, jak se zase vnutit do přízně podzemí. Anebo kdyby se situace vyvinula jinak a Kamenná lvice přece jen nějakým zázrakem zvítězila či mnohem pravděpodobněji se s rebely dohodla na nějakém kompromisu, tak bude potřebovat někoho, kdo za ni bude jednat s podzemím. Někoho s dobrými konexemi. A koho by našla lepšího než Valentina Vltchina s jeho bohatými zkušenostmi.

Tiše se pochechtával. V pekle se cítil jako doma. Trpělivě stál před trůnem a laškovně mrkal na vrčící komorné. Byl nabitý nápady, až se z toho svíjel, jeho myšlenky pádily rychlostí míle za vteřinu všemi směry naráz. A zatím tu jen nehybně stál a nic neřikal. Jen ať mluví jiní. On bude poslouchat. Najde si cestičku, jak z toho něco vytěžit. To mu šlo vždycky. A pak ať se jeho nepřátelé mají na pozoru.

Druhým příchozím byl přirozeně lord VeleHlt, choť zvaný Vdovař. Byl krajně zřízený. Šaty měl potřhané a propálené a celé od krve, částečně vlastní. V bojích na povrchu zažíval jednu porážku za druhou, a když válečné stroje nečinně znehybněly a projevila se Mater Mundi, bylo nabitelné, že boj je ztracený.

Hlt ponechal vojáky jejich osudu a v převleku se mu podařilo uprchnout zpátky na říšský dvůr. Měl spíš vztek, než že by ho hryzalo svědomí. Kamenná lvice od něj neustále čeká, že bude dělat věci, s nimiž by si stěžil poradil i originální Hlt se všemi svými zkušenostmi, a on je přitom jen sotva dodělaný klon, který se za pochodu snaží učit a přežít, zatímco všichni kolem něj umírají. Není jeho chyba, že neví, jak si poradit s drtivou přesilou, divnými novými zbraněmi a espery mocnými jak bohové. Dokonce ani originální Hlt nemusel nikdy čelit všudypřítomné Mater Mundi. A tak utekl a vrátil se domů ke Kamenné lvice jako dítě, které spolužáci šikanují a ono doufá, že ho nebude nikdo šikanovat za to, že si s tím neporadí.

Obrazovka zacinkala a Kamenná lvice ostře mávla na Mltchouna, ať zmlkne. Zapnula ji a objevil se generál Shaw Beckett, unavený a zdeptaný. Za ním byl vidět chaos na lodním můstku, poplašné sirény ječely, lidé křičeli, kleli a běhali sem a tam.

Beckett se zpríma zadíval na Kamennou lvice a hlasitě, aby měl jistotu, že jeho slova přehluší ten mumraj, zaburácel: „Veličenstvo, udělal jsem, co se dalo, bránil jsem tvou Říši a sebe vším, co jsem měl na povel, ale s lítostí ti musím sdělit, že jsem prohrál. Válka ve vesmíru skončila. Flotila je rozprášená a zničená, pozemní jednotky podlehly na všech planetách, odkud ještě dostávám hlášení, a mně už nezbylo nic, co bych mohl nasadit do boje. Nenapadá mne žádný další plán ani strategie, která by mi umožnila porážku zvrátit. Proto, abych zachránil co nejvíce lidí ve vesmíru i na zemi, jsem kontaktoval rebelské vůdce a nabídl jim kapitulaci.

Radím Tvému Veličenstvu, aby učinilo to samé za co nejlepších podmínek, dokud ještě může. Já budu velet flotile jménem kohokoli, kdo tě nahradí. Je mi líto, Kamenná lvice, ale já musím myslet na své lidi. Smrti a utrpení už bylo dost. Kdoví, třeba to všechno bude k něčemu dobré. Hodně štěstí, Veličenstvo. Pokud oba přežijeme, možná se zase sejdeme v lepších časech.“

Zmlkl a zatímco Kamenná lvice ještě nabírala dech, aby na něj vychrlila, co si o něm myslí, obrazovka oslepla. Dlouho se jen nevidomě rozhlížela kolem sebe a bušila pěstmi do trůnu.

Komorné vycítily, v jakém je rozpoložení, a neklidně se zavrtěly. Nakonec její pohled padl na Mltchouna a Krustu a pomalu na ně kývla.

„Jsem obklopená neschopnými pitomci a zrádci. Ale ještě mám vás. Své tajné zbraně. Svěřuji velení všech svých sil do vašich rukou, kapitáne a vyšetřovatelko. Braňte Říši. Pobijte tu verbež, která řádí na mých ulicích. Opovažte se mě zklamat.“

Znovu ji popadl vztek a bezmocně se rozječela. „Copak tu není nikdo, kdo by mě bránil před tou chátrou?“

„Nu, pořád jsem tu ještě já,“ ozval se Alexander Cyklón.

Všichni se překvapeně ohlédlí. Hrůzami pekla k nim beze spěchu kráčel starý rebel. Za ním se vlekl Jack Hokus v těžkých řetězech a za sebou vedl na řemeni Ruby Wanderu se stahovacím obojkem na krku. Když se pokusila zpomalit nebo se vzpouzela, Hokus jen zatáhl a přiškrtl ji, až nemohla dýchat, a tak neměla na vybranou a musela je rychle dohnat. Alexander Cyklón se zastavil v uctivé vzdálenosti od komorných, zavelel Hokusovi, aby se zastavil, a pak se zdvořile poklonil Kamenné lvice a ostatním přítomným.

„Veličenstvo, ctění hosté, dovoluji vám své dva vězně, dva největší rebely a zrádce Jacka Hokuse a Ruby Wanderu. Jsou tví, nalož s nimi, jak si přeješ.“

Rozhostilo se dlouhé ticho a pak se císařovna Kamenná lvice rozchechtala a rozverně spráskla ruce. „Vidíte, přátelé? Ještě není po všem. Ještě jsem neřekla poslední slovo.“

Owen Morituri, jeho prapředek Giles a Házel d'Ark dorazili do velkého předsálí, jediného přístupu na dvůr Kamenné lvice.

Rozlehlý sál z lesklé oceli a mosazi s obrovskými zlatými a stříbrnými sloupy se spleťtými vzory se táhl široko daleko do všech stran, prázdný, až se všechny zvuky hlasitě rozléhaly. Normálně by tu bylo plno těch, kdo tahají za nitky Říše, a všichni by netrpělivě čekali, až se velké ocelové dveře otevrou a oni budou mít možnost získat slyšení u císařovny. Ale teď bylo v sále pusto a prázdno. Owen, Giles a Házel stáli před zavřenými dvoukřídlými dveřmi a zamyšleně se na ně dívali.

„Ty budou zamčené,“ usoudil Owen.

„To budou,“ souhlasila uštěpačně Házal. „Předpokládám, že k nim nemáš žádné kódy?“
„Bohužel ne,“ odpověděl Owen. „Nenapadlo tě náhodou vzít s sebou nějaké výbušniny?“
„Bohužel ne,“ odušila Házal. „Hádám, že nám nezbyvá, než se dostat dovnitř nezpůsobně, za použití brutální síly.“
„Tak do toho,“ prohlásil Giles. „Trvalo mi dlouho, než jsem se sem dostal, a čeká mě plno práce.“
Owen s Házal si vyměnili znechucený pohled, ale než stačili cokoli říct, zničehonic se v sále zablesklo a objevila se Jenny Psycho, Toby Zlokh a kameraman Flynn. Jenny se obklopila psionickým silovým štítem, vzápětí si uvědomila, že na ni nikdo neútočí, a spustila ho. Toby s Flynnem se nejdřív mrkli, jestli je kamera pořád s nimi, a pak se vyjeveně rozhlédli kolem sebe.

Toby si vzápětí uvědomil, kde je a s kým, a rychle kývl na Flynnu, ať začne točit.

„Zatraceně, co tu děláte?“ vyhrkla Házal. Nevyznělo to nijak vstřícně.

„Nás tu chtěla mít Mater Mundi,“ odpověděla Jenny Psycho. „Jestli s tím máte nějaké problémy, obraťte se na ni. Zřejmě chce, aby se pád císařovny vysílal živě do celé Říše. A proč chce, abych tu byla taky já... to mi ještě není jasné. Ale nepochybně na to brzy přijdu. Tak, uveďte mě do situace. Co stojí mezi námi a dvorem?“

„No, v podstatě tyto dveře,“ odpověděl Owen. „Osobně jsem si myslel, že tady bude víc bezpečnostních opatření.“

Odmíchl se. Odkudsi se ozval halasný dupot. Všichni se rozhlédli. Vypadalo to na zatracenou spoustu lidí. Kdo měl pistoli či meč, tasil. Jenny kolem sebe soustředila svou moc, jen to zajiskřilo. Flynn vyslal kameru ke stropu, zaměřil ji správným směrem a pak se rychle rozběhl k Tobymu, který už se krčil v koutě. Sotva k němu doběhl, už se do předsálí nahnul osobní strážní oddíl Kamenné lvice s tasenými meči a ručními silovými štíty. Owen pevně sevřel meč. Musí jich být nejméně dvě stovky. Házal ho zlostně zpražila pohledem.

„Musel jsi tak žvanit?“

„Vzdejte se!“ zaječel velící důstojník. „Máme drtivou přesilu. Nemáte naději.“

Owen se zašklebil na Gilese. „On nás ještě moc dobře nezná, že?“

„Vyřídíme je rychle,“ řekl Giles. „Kamenná lvice se nás možná snaží zdržet, aby stačila uprchnout.“

„Mohu jen velmi zdvořile poukázat na to, že Flynn a já jsme naprosto jasně nestranní?“ ozval se zezadu Toby.

„Všechny je pobijte,“ zařval důstojník a vyrazil v čele.

Jenny Psycho se vznesla do vzduchu, roztáhla paže, z rukou jí vyšlehly blesky a srazily první tučet strážných. Házal d'Ark se jen oklepala a najednou tam byl tučet takových jako ona, možná z jiných časů, ale všechny se při vyhlídce na bitku nadšeně šklebily. Giles se teleportoval mezi strážnými sem a tam, vždycky jich pár pobil a zmizel dřív, než na něj mohl někdo zaútočit. Owen se usmál a potřásl hlavou. No jo, předvádějí se.

Potěžkal meč, nasadil žihadlo a s vražednou touhou v očích vyrazil strážným vstříc. Dva muži a dvě ženy šli do války proti celému oddílu a ten počet pro ně neznamenal sebemenší problém.

Zpočátku. Rebelové si s chmurným odhodláním prosekávali cestu oddílem vojáků a brzy všude ležely mrtvoly a pletly se jim pod nohy. Rebelové zabíjeli a zabíjeli, jenže pořád přicházeli další a další strážní. Owen vytrvale bojoval dál, oháněl se mečem oběma rukama a nikdo před ním neobstál. Žihadlo mu do paži vlévalo rychlost a sílu, ale na místo každého padlého strážného se tlačili dva další. Rojili se kolem něj, přicházeli ze všech stran a brzy nebylo dost místa na to, aby se člověk mohl pořádně rozmáchnout, a dalo se jen bodat a sekat. I takové rány podpořené rychlostí a silou žihadla byly ničivé a smrtelné ale nepřátelé se hrnuli zezadu i zepředu a Owen neměl ani okamžik oddechu. Ale bojoval dál, točil se jako na obrtlíku a držel si je od těla, věděl, že jestli zpomalí nebo jen na okamžik zaváhá je mrtvý.

Rychlý pohled kolem mu sdělil, že jeho druhům se nevede o nic lepe. Házal se rozdělily a rozprchly se po celém předsálí ale pořád zuřivě bojovaly. Owen se musel usmát. Vypadalo to ze at' pochází různé Házal z jakékoli reality, jsou to vždycky pěkné výtržnice. Jednu Házal zatlačila bitva k němu a Owen byl šťastný, když zjistil, že je to originál. Rychle se obrátili zády k sobě a Owen byl rád, že ji tam má. Vždycky tvořili vynikající pár. Kousek opodál viděl bojovat Gilese. Řval svůj starobylý válečný pokřik a oháněl se svým obrovským dlouhým mečem jako kladivem. Strážní kolem něj připomínali smečku bojových psů kten se snaží srhnoutkzemi medvěda. Musel se přestat teleportovat. Mezi bojujícími už nezbylo dost místa na to, aby měl kam. Owenovi se zdálo, že přes všechny mrtvé, kteří se povalují na zemi, je tu nějak víc strážných než na začátku. Určitě jim přišly posily. Šmejdí jedni podlí. Jenny Psycho dosud visela ve vzduchu zahalená světlem, ale vypadalo to, že blesky už nešlehají Owena to překvapilo, ale pak si všiml, že strážní tahají dovnitř jednu esp-rušičku za druhou, staví skleněné schrány s mozky na sebe a snaží se Jenny postupně odčerpat sílu.

A teprve v tu chvíli Owena napadlo, že tohle je možná mez, za kterou se nedostane. Ušel dalekou cestu, proboujel se přes tolik překážek, ale i on má své meze. Ani muž s žihadlem nemůže obstát před celou armádou. Vzpomněl si, jak to kdysi dávno všechno začalo, jak stál sám proti své proradné ochrance na Tyrkysarii a chystal se zemřít. Možná, že dospěl zase na začátek, jenže tentokrát ho Házal nezachrání. Je ve stejné situaci jako on. Owenovi připadalo šílené, že po tom všem, čím si prošel, má nakonec podlehnout bandě ozbrojenců jen proto, že jich je tolik. Stáhl se do sebe, pokusil se najít sílu, kterou použil na Mlhosvětě, aby strhl celou budovu, ale nebylo tam nic. Nic se neozvalo jako odpověď na jeho volání, ať se snažil, jak snažil. A on neměl tušení proč.

Ted' už byl celý zbrocený potem a musel mrkat, aby mu pot netekl do očí. Těžce supěl a zdálo se mu, že už není tak rychlý jako předtím. Některé útoky strážných mu začaly pronikat až na tělo. Byla to jen škrábnutí, tu a tam, která ve stavu žihadla necítil, ale rána je rána a krev je krev. Větší ztráta krve znamená že bude pomalejší, žihadlo nežihadlo. Ostatně ani žihadlo nevydrží věčně. V určitém bodě ho jasně hořící plamen začne stravovat zevnitř. Přesně jako na Mlhosvětě. Bodal a sekal, kryl se ze všech stran. Je přece Morituri. Strážní kolem něj klesali a umírali. Slyšel, jak bojující Házal supí a naráží mu do zad, takže věděl, že je stále s ním. Ale na protější straně předsálí viděl jinou Házal, s tmavou pletí a dredy, jak pod náparem mečů najednou klesá k zemi, a ať se díval, jak se díval, už nevstala. Giles se opíral zády o zed', utřil už tučet ran, z dlouhé sečné rány na spánku mu po obličejí tekla krev. Po Jenny Psycho nebylo nikde ani stopy.

A pak uslyšel, že Házal za ním vykřikla bolestí a šokem, ucítil že do něj narazila zády a pak se svezla na kolena. Owen s bleskurychle zatočil a přitom se vši silou ohnal mečem, takže donutil strážné couvnout. Házal se mu svalila k nohám a drželi se za břicho. Meč upustila. Oběma rukama si tiskla ránu, aby udržela roztřípené okraje u sebe, ale valila se z ní krev. Kolem už se vytvořila obrovská kaluž. Smrtelnou ránu poznal Owen na první pohled. Snažil se na ni zavolat, ale nějak se mu nedostávalo dechu. Vypadl z žihadla a ruka s mečem klesla. Strážní se na ně naválili. A v Owenovi vyvěl všechn vztek a strach, znovu zažehl jeho moc a naplnil ho sálající energií, které se nedalo vzdorovat. Poddal se tomu a energie se z něj vyvalila jako povodeň. Nejbližší strážé okamžitě strávila jak plamen mýru, hrnula se dál a další s nářkem umírali. Chtěli se obrátit a prchat, ale v mžiku je zavalila a všechny nemilosrdně zničila. Během několika vteřin byli všichni strážní v předsáli mrtví a na nohou zůstal jen Giles, Jenny, Toby s Flynnem a několik Házal. Owen svou moc stáhl a pohledem přelétl tu spoustu mrtvých, ale najednou mu to bylo fuk. Svezl se k Házal a opatrně ji vzal do náruče. Opřela se mu hlavou o hrud' a on ji k sobě něžně přivinul. Byla tak lehká v jeho náručí, jako by už od něj odplouvala. Za chvíli byl celý od krve, ale nevšímal si toho. Snažil se v sobě znovu najít zázračnou sílu, ale nic. Všechno, co mu Šílený labyrint dal, se vztahovalo ke smrti a zkáze, ne k léčení. Dokázal pobít celou armádu, ale nedokázal zachránit člověka, na němž mu nejvíc záleželo. Hrud' se mu svírala a nemohl dýchat. Házal pomalu zvedla hlavu a pokusila se na něj usmát. Zuby měla rudé od krve. Owen se rozplakal, až s ním štkavé vzlyky otřásaly. Házal se mu ještě snažila něco říct, ale pak sebou jen několikrát křečovitě zašklubala, život z ní unikl a zůstala mu ležet mrtvá v náručí.

Owen ji k sobě přitiskl a kolébal ji jako spící dítě.

„Dělal jsem to pro tebe,“ štkal v slzách. „To všechno jsem dělal pro tebe, Házal.“

Uslyšel nějaké kroky, ale nevzhlédl. Nechtěl s nikým mluvit.

A pak ho kdosi oslovil Házalíným hlasem. Přestal plakat, srdce v něm poskočilo, ale teprve když mu mrtvá Házal zmizela z náruče, konečně uvěřil. Sebral síly, vzhlédl a nad ním stála Házal d'Ark. Tentokrát ten pravý originál. Vyletěl na nohy a pak tam jen stál a hleděl na ni, bál se ji dotknout, aby mu taky nezmizela. Konečně rozevřela náruč a objala ho.

Vášnivě ji k sobě přitiskl jako topící se, který svírá to jediné, co ho může zachránit. Dlouho tam jen tak stáli a objímali se.

„Už jsem si myslel, že jsem tě ztratil,“ řekl nakonec Owen.

„Opravdu jsem si myslel, že jsem tě ztratil.“

„Už je to dobré, Owene,“ řekla Házal. „Jsem tady. Pro tebe vždycky.“

Po chvíli se pustili a odstoupili od sebe, aby se na sebe mohli podívat. Owen si hřbetem ruky otřel poslední slzy. Házal se na něj rozpačitě usmála. Pak se rozhlédla kolem sebe, uviděla hromady mrtvých na podlaze a ohromně pokývla hlavou.

„Dobrá práce, aristo. To mi připomíná, že tě nikdy nesmím nechat, aby ses na mne rozzlobil.“

„To se nikdy nestane,“ řekl Owen. Hlas se mu ještě maličko třásl. „Házal, já...“

„Já vím. Ale o tom si promluvíme později. Teď musíme svrhnout Říši.“

Owen jen potřásl hlavou. „Pro tebe je vždycky na prvním místě práce, co, Házal?“

Došli k nim Jenny s Gilesem. Jenny měla až do této chvíle plno práce s rozbíjením esp-rušiček a Giles si musel nejdřív uvázat kolem hlavy šátek, aby zastavil krvácení. Šátek nebyl z nejčistších, ale Owen usoudil, že k tomu raději nebude nic říkat. S tou krví na obličejích, která teprve zasychala, nebyl stařec nepodobný pirátům ze starých dob.

„Hezké divadlo, Morituri,“ utrousila Jenny. „Jsem ohromena. Jsi si jistý, že nejsi maskovaná Mater Mundi?“

„Naprostě,“ odušil Owen. „Ať jsem, co jsem, esper nejsem. Je to... něco víc.“

„Přesto sis vedl dobře, vnuku,“ pochválil ho Giles. „Na učence by tě bylo opravdu škoda.“

Toby s Flynnem opustili svůj útulný výklenek a svižně se zase přidružili ke skupince. Flynnova kamera se přihnala za nimi.

„My jsme taky v pořádku, kdyby to někoho zajímalo,“ halasil maličko ukrýdřeně Toby.

„Ah, o vás my se nikdy nebojíme,“ opáčila Házal. „Všichni vědí, že zabít novináře je ještě těžší než zabít švába.“

A pak se v mlčenlivé shodě všichni obrátili a podívali se na velké dvoukřídle ocelové dveře, které vedly na dvůr Kamenné lvice. V předsáli se rozhostilo naprosté ticho, jako by i mrtví čekali, co bude dál.

„Zaklepeme?“ otázala se Házal. „Nebo si cestu prostřelíme?“

„Myslím, že klepat nemusíme,“ usoudil Giles. „Kamenná lvice už o nás ví. A taky ví, že nás venku neudrží.“

A jako by někdo otočil klíčem, dveře se pomalu otevřely. Na svou velikost a váhu překvapivě tiše. Do předsáli se vylilo krvavě rudé světlo a s ním přišel pach krve a síry. Owen s Házal s mečem a pistolí v ruce vykročili v čele a všichni společně vstoupili do pekla.

Před Železným trůnem dal Alexander Cyklón konečně průchod touze pořádně se předvést. Jako říšský agent usazený hluboko v rebelské struktuře nutně musel tajit, kým a čím ve skutečnosti je, takže nyní využil příležitosti a holedbal se, jak se jen dalo. Císařovna se na něj pochvalně usmívala a Hlt s Valentinem bledli žárlivostí. Břítva s Letnikostrovem na něj lhostejně hleděli zpoza trůnu, ale ti dva Cyklóna nezajímali.

Břítva byl vyšetřovatel a Kid byl psychopat. Mltchoun s Krustou a Oclmachem mu rovněž byli lhostejní. Ti měli pověst lidí, kteří císařovnu zklamali, zatímco on se úspěšně zaskvěl.

„Byl jsem říšským agentem od chvíle, co byli rebelové na Chladné skále poraženi na hlavu,“ sděloval pyšně publiku.

„Viděl jsem, jak Jack Hokus prohrál a byl zajat, a věděl jsem, že to je konec všech nadějí, které povstání chovalo.“

Bojoval jsem velmi dlouho a pořád jsem se neměl čím pochlubit. A tak jsem se vzdal a uzavřel dohodu. Nebylo to nic těžkého. Byli rádi, že mě mají. Věděli, jakou mám cenu. A celé následující roky jsem se zavrtával hlouběji a hlouběji do srdce podzemí, získával si důvěru jednoho zatraceného hlupáka za druhým a dle libosti sabotoval a podkopával jejich

operace. Nikdo mě nikdy nepodezíval. Byl jsem Alexander Cyklón, velký rebelský hrdina, přítel a společník legendárního Jacka Hokuse.

Když se Jack znovu vynořil, tak mi to trochu dělalo starosti, ale mentální technici odvedli dobrou práci. Zařídili, aby si toho z časů na Chladné skále moc nepamatoval a už vůbec ne to, že jsem dezertoval a přeběhl. Nepamatoval si ani to, jak jsem pomáhal mentálním technikům při jeho mučení a převýchově – nu, musel jsem svým novým pánům nějak dokázat, že jsem spolehlivý. Takže když se zase objevil a já jsem se s ním nakonec musel sejít, protože odkládat to déle by mohlo vzbudit podezření, proběhlo to jako setkání starých přátel. Nikdy neprohlédl můj úsměv, nikdy neviděl opovržení v mých očích.

Poté už stačilo jen vyčkat na příhodný okamžik a využít ovládací slova, která mu mentální technici implantovali do podvědomí. A teď je tu a stojí před Tvým Veličenstvem neškodný jako novorozeně.“

„A co ta lovkyně odměň?“ otázal se Břítva. „Proslýchá se, že se u ní rozvinuly psionické schopnosti...“

„O tu neměj obavy,“ odvětil zovíálně Cyklón. „Je zdrogovaná až na půdu a má na sobě tolik řetězů a pout, že je div, že vůbec stojí.“ Šel k ní a kopl ji pod koleno. Sesypala se na zem, jen řetězy zařinčely. Cyklón se rozchechtal a vrátil se zpátky před trůn.

„Myslel jsem si, že Jack Hokus je tvůj přítel,“ poznamenal kapitán Mltchoun.

Cyklón jen pokrčil rameny. „Byl. Ale pak mě hodil přes palubu, protože jsem byl jen člověk. Legendy by neměly stárnout, neměly by být unavené a pomalé, neměly by častěji prohrávat než vítězit. Já jsem byl z tolika porážek už unavený. Chtěl jsem být na straně vítězů, být bohatý, žít si v přepychu a pohodlí, vynahradit si všechny roky bídy. Za celou dobu, co jsem riskoval život, mi nikdy nikdo z těch, za něž jsem se bil, ani nepoděkoval. Bastardi. Nikdo mi nikdy neřekl díky, už jsi udělal dost, ať to teď vezme někdo jiný. Ne, chtěli pořád víc a víc. Dokonce i Jack. Že prý jdeme znovu do bitvy na nějakou bohem zapomenutou pustou planetu, o které jsem nikdy neslyšel, vést slabomyslné sedláky proti vycvičeným říšským oddílům a to všechno pro nic za nic. Zase jen krev, strach a smrt přátel. Prostě jsem byl z toho všeho už unavený. A když Jack prohrál a zajali ho, tak jsem najednou prozřel a uviděl marnost povstání. I kdybychom vyhráli a svrhli císařovnu, jen by ji nahradil někdo úplně stejný. Tak už to na světě chodí. A tak jsem vyměnil chudobu a beznaděj za bohatství a bezpečí. A za šanci pomstít se rebelům za všechna ta léta mého života, která promrhali.“

„Přesto to byl tvůj přítel,“ opakoval Mltchoun.

Cyklón ho zlostně sjel pohledem. „Opravdu? Vždyť já už ani pořádně nevím, kdo to vlastně je. Mělo by mu být stejně jako mně, ale on je mladý a já ne. Je to znovu mocný, osudový muž a já ne. Celý můj život je nespravedlivý a on je ta největší nespravedlnost ze všeho.“

„Zabiju tě,“ zasyčela Ruby Wandera. Všichni se obrátili a podívali se na ni. Klečela na kolenou, těžké řetězy ji táhly k zemi, ale sebrala síly a držela hlavu hrdě vztyčenou. Zlostně zabodla pohled do Cyklóna. „Věřil ti. Miloval tě jako bratra. Bojoval po tvém boku. Já tě zabiju a budeš umírat pomalu, ty bastarde proradný. A než zemřeš, vyrvu ti srdce a donutím tě ho sežrat. Řetězy mne nezadrží. Drogy vyprchají. Než zemřu, dočkám se tvé smrti.“

„Sklapni už,“ povzdychl si Cyklón, nadřazeně k ní přistoupil a dal jí jednu pěstí do zubů. Upadla na záda. „Tebe jsem vždycky nesnášel, ty čubko.“ A začal do ní kopat.

„Tak to už by snad stačilo,“ pravil Owen Morituri.

Jeho hlas se rozlehl na dvoře ostře a pánovitě a Cyklón proti své vůli ucouvl. Všichni se otočili. Owen v čele svých společníků kráčet peklem směrem k Železnému trůnu. Dva Moriturové, oba legendy, muži osudem předurčení k velkým činům. Házeli d'Ark, dříve pirátka, nyní hrdinka. Jenny Psycho, uctívaná šílenkyně z esperského podzemí. A jako dvě vrány s bohatými zkušenostmi z bojišť uzavírali voj Toby s Flynnem, kteří si kráčeli pro konec příběhu, ať bude jakýkoli.

Výšetřovatel Břítva a Kit Letnikostrov se rychle přesunuli mezi trůn a nové návštěvníky. Cyklón se spěšně stáhl k Hltovi a Valentinu Vltchinovi. Mltchoun s Krustou tasili meče. Oclmach pistoli. Komorné se vztekale vrtěly a zlobně na nově přichozí syčely. Owen dovedl své druhy před trůn. Zastavili se vedle Ruby Wandery. Vzhledla a vyplivla krev.

„To vám to trvalo.“

„Promiň,“ omluvil se Owen. „Pořád nás někdo zdržoval. Mám ti pomoci vstát?“

„Ani ve snu, aristo.“ Ruby se zvedla, protáhla se, řetězy praskly a spadly. Ruby se lačně usmála na strnulého Cyklóna.

„Přece sis opravdu nemyslel, že nějaké drogy a řetězy udrží někoho takového, jako jsem já?“

Owen se rozhlédl, zaznamenal čadící jámy s popelem, plamenné anděly a velké praskliny v podlaze, z nichž stoupal nárek zatracených. Karminové světlo, řady lidí nabodnutých na kůl a mučené hříšníky visící na ostatních řetězech. Když konečně dopadl jeho pohled zase na Kamennou lvici, promluvil a jeho tón byl stejně strohý a chladný jako jeho pohled. „Máš to tu krásné. Kamenná lvice. Tohle ti dokonale sedí. Vždycky jsi měla sklony k extrémům, ale tentokrát ses překonala. Od zloby jsi došla ke skutečné psychóze. Jsi nemocná, Kamenná lvice, jsi jako šílený pes, vztekla krysa a na nás je, abychom tě zneškodnili.“

Kamenná lvice se opřela. Zjevně to s ní ani nehnulo. „Vítejte na našem dvoře, vyhnanci. Už jsme na vás čekali.

Dokonce jsme vám pozvali i pár hostů a vybírali jsme je speciálně pro vás. Například...“

Luskla prsty, maskující hololuze padla a za trůnem se objevil obrovský dřevěný kříž. Na kříži byla přibitá Matka představená Beatrice, svatá z Techna III. Mnišské roucho bylo potřhané a zakrvácené, čepec zmizel a nahradila ho trnová koruna. Kolem hřebů v kotnicích a zápěstích byly obrovské krvavé strupy. Trnovou korunu měla pevně naraženou na hlavu a po obličejí ji tekla krev. Ještě byla naživu a natolik při vědomí, že cítila bolest. Musela prožívat pekelná muka. Ztrhaný obličej ztratil důstojný klid, utrpení pohltilo veškerou lidskost a zanechalo na kříži jen zmučené zvíře.

„Tolik toužila stát se mučednicí, že jsem se rozhodla jí pomoci,“ pravila Kamenná lvice. „Je-li její víra upřímná, měla by

to brát jako poklonu. Mučednická smrt je přece tou největší poctou, již věřící doufají získat v tomto životě. Není-liž pravda?“

„Ty čubko! Ty smradlavá čubko!“ Jako první překvapivě vyletěl Toby Zlokh. Byl rozkacený na nejvyšší míru. Vyrázil vpřed, jako by chtěl Beatrice osvobodit holýma rukama, ale Flynn ho chytil a zadržel. „Pusť mě!“ ječel Toby a zuřivě se vzpouzel. „Tohle nestrpím! Ji ne! Tohle je ten jediný opravdu slušný člověk, jakého jsem kdy poznal!“

„Budeš mrtvý dřív, než se k ní vůbec přiblížíš, šéfe,“ řval na něj Flynn a pevně ho držel. „Ona chce, aby někdo něco zkusil a ona na něj mohla pro výstrahu vypustit komorné.“

„Má pravdu, Zlokh,“ řekl Giles. „Poslechni svého přítele. My si s tím poradíme. Proto jsme tady.“

„Přesně tak,“ přidala se Házal. „Ty si hlídej tu svoji kameru. Budeš svědkem císařovny smrti. To bylo od tebe chytré, Kamenná lvice, vybudovat si vlastní peklo. Nebudeš to mít daleko, až tě strhneme z trůnu a usekneme ti hlavu.“

„Ještě jsem neskončila,“ odsekla Kamenná lvice. „Beatrice, přišla tvá chvíle. Sestup a pobij mi tu verbež.“

Rebelové nevěřicně zírali, jak Beatrice na kříži zvedla hlavu a usmívá se na ně. Jediným křečovitým pohybem strhla paže a nohy z hranatých hřebů, kterými byla přibitá ke kříži, a jakoby nic dopadla na zem. S úsměvem vykročila k rebelům a všichni kolem trůnu se jí klidili z cesty. Kamenná lvice se rozesmála.

Toby na to chvíli přihloupel zíral a pak se tázavě obrátil na Flynn, jestli to všechno natáčí.

„Ona není skutečná,“ řekla Házal. „To není možné. Žádný člověk by se tak snadno neosvobodil.“

„Přesně tak,“ souhlasil Owen. „Je to nějaký druh Fúrii, nějaký robot. Kamenná lvice ho tam přibila je proto, aby nás vydráždila.“

„A povedlo se jí to,“ řekl Toby. „Nechápu, jak jsem mohl tak naletět. Copak už nic není tím, čím se zdá být?“

„Byl bys překvapen,“ odpověděl Owen. „Teď vycouvej a udělej nám místo, žurnalisto. Tohle bude trochu zapeklité.“

„Věděla jsem, že ji máš rád,“ řekla Kamenná lvice. „Daroval nám ji drahoušek Valentin. Původně si ji sestrojil jako erotickou pomůcku, protože tu opravdovou nedostal, ale naprosto správně usoudil, že já ji využiji lépe. Dokonce jsem nechala přidat pár speciálních vylepšení, jen pro vás. Nejsem na vás hodná? Beatrice, drahoušku, všechny je zabij a přines mi jejich hlavy.“

Robot, který vypadal jako Beatrice Christiana, záutočil neuvěřitelně rychle. Z děr v rukou mu vyjela ústí disruptorů. Karmínovým oparem práskly oslnivě jasné energetické paprsky, těsně minuly Owena a Házal, kteří se vrhl stranou, a zasáhly Gilese rovnou do hrudi. Síla střely ho srazila na zem. Házal zvedla pušku a spustila palbu, ale kulky se od oceli překryté svalstvem jen neškodně odrážely. Owen vypálil z disruptorů, ale robot se jen sklonil, aby se paprsku vyhnul, a hnal se dál.

Byl u Házal dřív, než stačila odhodit pušku a tasit disruptor, jednou rukou ji popadl pod krkem a zvedl ji do vzduchu.

Házal se bezmocně zmítala. Kovové prsty se jí zarývaly do hrdla, až se dusila. Oběma rukama svírala kovovou ruku a nohy kopaly dobře yard nad zemí. Owen se vrhl na robota zezadu, ale Beatrice se jen nadlidsky rychle otočila a volnou rukou ho smetla jako otravné dítě. Házal zoufale bojovala o trochu vzduchu.

Oči jí lezly z důlků. Owen byl rázem zase na nohou, nasadil žihadlo a vrhl se na Fúriu znovu. Tentokrát se stihl sklonit, podběhl rozmáchnutou rukou a mečem sekl ne-Beatrice do nechráněného krku. Ocel narazila na ocel a ten náraz vyrazil Owenovi meč z ruky. Nezaváhal ani na okamžik, rovnou vši silou znásobenou žihadlem udeřil pěstí do kovového boku. Kovová žebra se k jeho překvapení promáčkla a ne-Beatrice se zakymácela, ale Házal nepustila. Owen do ní bušil znovu a znovu, až si seděl kůži z kloubů, ale bolest ignoroval. Trochu škody napáchal, ale ne tolik, aby robota donutil pustit svou kořist.

A pak předstoupila Jenny Psycho. V ruce se jí objevil meč z tetelivé psionické energie. Sekla a energetická čepel čistě utřala robotovi paži. Házal dopadla na zem, ale ocelová dlaň jí hrdlo svírala dál. Rvala ji oběma rukama, cloumala s ní sem a tam, vzápětí už byl u ní Owen a společně lámali prst po prstu, až ruku sundali. Owen ji odhodil. Svíjela se na zemi jako obrovitý znetvořený pavouk.

Robot v podobě Beatrice teď čelil Jenny Psycho. Jenny se na něj provokativně šklebila. Energetický meč jí z ruky zmizel a Jenny na robota vstřícně kývla, ať jde blíž. Beatrice se na esperku chvíli pobaveně dívala, pak se najednou křečovitě zkroutila a nahrbila. Z umělých úst se draly podivné zvuky, hrud' a boky se vzdouvaly. Pak se ústa roztáhla jako vrata a ven jako fontána vytryskly umělé vnitřnosti tak prudce, že s sebou vzaly i zuby. Jennyino esp ji zevnitř rvalo na kusy, další a další útroby létaly z úst a ne-Beatrice se potácěla sem a tam a k nohám jí dopadaly elektronické součástky. Nakonec už nezbylo nic než umělá skořápka, která se jen bezmocně kymácela. Vnitřnosti nutné k chodu ležely na zemi všude kolem, kroutily se a kouřilo se z nich. Jenny se znovu usmála, pohrdavě pohnula malíčkem a bezživotná skořápka se sesypala na zem a znehybněla. Owen s Házal se zvedli ze země a podívali se na ni.

„Ta holka měla vnitřnosti,“ poznamenala Házal. Ještě malíčko chraptěla.

Owen jen znechuceně trhl ramenem a šel za Gilesem. Giles už si sedal a tupě potřásal hlavou. Owen mu pomohl na nohy.

„Dostal jsi to disruptorem zblízka rovnou do prsou,“ oznámil mu skoro vyčítavě. „Jak to, že nejsi mrtvý?“

„Silový štít,“ odvětil suše Giles. „Pracuji na tom už od Haceldamy. Stojí mě to hodně, ale myslím, že jsem na to už přišel. Taky bys to mohl dokázat, když to budeš trénovat.“

„Nevypadá to, že na to budu mít čas,“ odvětil Owen. „Znáš to, řídit povstání, to je jeden průšvih za druhým.“

Rebelové se oprášili a obrátili se zase k trůnu. Kamenná lvice jim oplácela opřené pohledy bez mrknutí oka. „Vždycky mi rozbijete mé nejmilejší hračky. Nu dobrá, zkusíme něco jiného.“

Owene Morituri, Házal d'Ark, kód Modrá dvě dvě.“

Triumfálně se usmívala, když vyslovovala řídicí slova, která Owenovi a Házal zasel do mozku zrádný UI Ozymandius, ale její úsměv se rozplynul, když před ní klidně stáli dál. Kamenná lvice to zkusila znovu. Owen se na ni usmál.

„To už nefunguje. To už máme za sebou.“

Kamenná Ivce se rychle obrátila na Jacka Hokuse. „Ty pořád patříš mně. Poslechni mě. Zabij své přátele!“ Hokus se usmál a zavrtěl hlavou. „Odpusť, Kamenná Ivce. Mě nemáš pod kontrolou. Hrál jsem to jen proto, abych měl jistotu, že se dostanu sem, rovnou k tobě, pro případ, že by se to Owenovi ani nikomu jinému nepodařilo. A Ruby šla se mnou, když jí došlo, co mám za lubem.“

Ruby si jen odfrkla. „Vědět, že se kvůli tomu budu muset nechat spoutat jako nějaká hadí žena a nechat do sebe kopat jako do hadrového panáka, tak bych si to pořádně rozmyslela.“

„Musel jsem být přesvědčivý,“ namítl Hokus. „Kromě toho jsi mi vždycky tvrdila, bůhvíjak nejsi otrlá. Věděl jsem, že to zvládneš.“

„Příště budu velet já a ty se necháš spoutat a uvidíme, jak se ti to bude líbit.“

„Nech si ty zvrhlosti,“ zavrčel Hokus. „A pamatuj, Ruby, že to všechno děláme pro dobrou věc.“

„Jdi se s těmi svými ideály vycpat. Já tu jsem kvůli prachům a to si pamatuj zase ty.“

Hokus si povzdechl, zavrtěl hlavou a obrátil se k Alexanderu Cyklónovi. Dva bývalí přátelé se upřeně zadívali na sebe. „Podezíval jsem tě už delší dobu, Alexi,“ řekl nakonec Hokus. „Začínaly se mi vybavovat určité podrobnosti z Chladné skály. Některé věci mi nedávaly smysl, když jsem si vybavil muže, kterého jsem znával. Zpočátku jsem to přičítal věku. Všichni se s přibývajícím věkem mění. Ale pořád jsem nemohl uvěřit, že by ses mohl změnit tak moc, dokud jsi na mě nepoužil ovládací slova. A tak jsem to hrál s tebou, abych zjistil, kdo vlastně v dnešní době jsi. Sakra, Alexi, copak jsem tě opravdu tolik urazil? Nikdy jsem ti nechtěl ublížit.“

„Ah, tys myslel vždycky všechno dobře, Jacku,“ odsekl Cyklón. „Nasliboval jsi mi všechno možné, ale nikdy jsi mi nic nedal.“

Tak jsem šel k těm, kteří drží slovo. K těm, jimž se dá věřit. Postarali se o mě, chovali se ke mně hezky. Mnohem lépe než ty.“

Než Cyklón domluvil, celý se klepal vzteky, a poslední slova na Hokuse přímo plival, jako by se mu ještě teď snažil ublížit.

Hokus si povzdechl a klidně, zprůma se mu podíval do očí. „Ty ubožáku. Kdykoli jsi za mnou mohl přijít a říct mi to.“

Mohli jsme něco vymyslet. Já bych tě pochopil. Byl jsi můj přítel, Alexi.“

„Ty jsi byl vždycky tak ztraceně chápavý! Svatý Jack, hrdina a spasitel utiskovaných, který má čas na každého kromě svých přátel! Je mi zle z té tvé bezmezní ušlechtilosti, z toho jak pořád předvádíš nesobeckého hrdinu, zas a zas. A náš osobní život ti byl vždycky ukradený. Tohle všechno je tvoje chyba, Jacku. Tys ze mě udělal to, co jsem. Ty můžeš za všechno, co jsem udělal. A já teď tady kvůli tobě zemřu. Já to vím. Ale než odejdu, tak ti ještě naposledy ukážu, co je to bolest.“

A odkudsi vytáhl nůž a zaútočil, ale ne na Jacka Hokuse, ale na Ruby Wanderu. Než stačil Hokus cokoli udělat, mihl se nůž u jejího hrdla. Ale Rubyina ruka vyletěla jako blesk, smetla nůž a vzápětí její pěst zasáhla Cyklóna do hrudníku těsně pod hradní kosti. Ruka zajela do hrudi až po zápěstí. Cyklón nad sebou ztratil vládu, jako by narazil do cihlové zdi. Veškerá barva z tváře vyprchala a nakonec se svalil na podlahu. Pouhý stařec, tak těžce zraněný, že už ani nemůže dýchat. Prsty ztratily cit a nůž mu vypadl z ruky. Hokus byl rázem u něj, ale Cyklón zemřel ještě dřív, než ho stačil vzít do náruče. Ruby mu jediným chvatem rozdrtila srdce na kaši. Hokus vstal a podíval se na ni.

„Byl to můj dlouholetý přítel.“

„Já vím,“ odpověděla Ruby. „Proto jsem ho taky zabila. Abys nemusel ty.“

Hokus přikývl. Ale nemohl se přimět k tomu, aby jí poděkoval. Teď ne. Možná později.

„To je všechno velmi zajímavé, neřkuli cituplné přímo na zvracení,“ pravila Kamenná Ivce. „Ale hra ještě neskončila. Ještě mi zbylo pár trumfů. Tentokrát zkusíme ten, který je nasnadě.“

Strážé! Lordství tomu, kdo mi přinese Morituriho hlavu!“

Strážní vyrovnaní v řadách za trůnem vyrazili jako jeden muž.

Holografické maskování plamenných andělů zmizelo a objevili se ozbrojenci. Monofilové meče však byly skutečné, fungovaly na energetické články a ostří měly jen jednu molekulu silné, schopné přetnout cokoli. Tolik mužů s takovýmito zbraněmi by dokázalo z fleku zastavit i armádu. Takže rebelové ani nedopustili, aby se k nim přiblížili. Jenny Psycho jen mávla rukou, energetické články, které udržovaly monofilové ostří, se vzníky vybily a z monofilových byly rázem jen obyčejné meče. Než se s tím strážní vyrovnali, vrhli na ně Hokus s Ruby vlnu pyrokinetického ohně. Strážné okamžitě pohltily plameny. Někteří zemřeli na místě, někteří se ještě otočili a prchali, jako by mohli nechat vražedné plameny za sebou. A v běhu osvětlovali dvůr jako roj hořících svící, až nakonec jeden po druhém padli a dohořeli. Kamenná Ivce chvíli tupě zírala na seškvařené, čadící ostatky poházené široko daleko kolem trůnu a pak se obrátila ke svým komorným. „Zabte je! Všechny je zabte!“

Komorné zaútočily jako bojovní psi puštění z řetězu. Ve vrčících ústech se objevily špičaté zuby, zpod nehtů vyjely ocelové drápy. Byly to vycvičené, vražedné šelmy, připravené spíš zemřít než neuposlechnout, a přečpané kdejakým kybernetickým vylepšením. A Jenny Psycho se rozhodla, že se s nimi utká sama.

„Už se to vleče moc dlouho. Je načase s tím skoncovat.“

Její mysl se rozvinula a dopadla na komorné. Zaryla se jim hluboko do mozků a vymýtila kázeňskou převýchovu do posledního kořínku. Komorné s nářkem a pláčem padly na zem, válely se po zemi a škrábaly drápy jak zvířata. V jejich mozcích probíhala neviditelná válka. Jenny vytrhávala převýchovu svým esp, likvidovala synapse, opravovala poškozenou mozkovou tkáň a vracela komorné tam, kde byly, než se jich zmocnila Kamenná Ivce a nadělala si z nich otrokyně. Během několika málo okamžiků bylo po všem a pak se Jenny z jejich mozků stáhla. Komorné se přestaly chovat jako zvířata a posadily se.

Najednou, po tolika letech, byly zase lidmi. Zpočátku byly naprosto ohromené a pak pomalu přicházely k sobě a nalézaly svá stará já. Některé nařikaly a snažily se zakrýt nahotu. Některé nařikaly, když si vzpomněly na to, co na

rozkaz Kamenné lvice napáchaly. Trásly se a klepaly. Umělé oči nedokázaly plakat. A některé naprosto propadly zmatku a jen se tupě rozhlížely kolem sebe. Toby Zlokh se pozorně zadíval na jednu z nich a pak popošel k ní.

„Clarisso? Clarisso, jsi to ty?“

Chvilí na něj nechápavě zírala a pak chirurgicky upravený obličej zalilo poznání. „Toby! Bratránek Toby!“

Vrhla se mu do náruče. Pevněji objal a pak si sundal ošoupané sako a přehodil ho přes ni. Clarissa se rozhlédla kolem sebe a uviděla peklo stvořené Kamennou lvicí.

„Jsme po smrti, Toby?“

„Ne, má milá. Jsi zase naživu. Máme tu povstání a všichni vězňové dostávají svobodu.“ Ohlédl se po ostatních. „Ona je z rodiny. Gregorova neteř. Kamenná lvice si ji vzala jako komornou a udělala z ní zrůdu a my jsme s tím nemohli nic dělat. Díky, Jenny. Ať se propadnu, jestli ti nebude děkovat ještě spousta dalších lidí.“

„To nic nebylo,“ odtušila ležérně Jenny Psycho. „Myslím, že bojů a zabíjení už bylo dost a dost. Tak jedná Kamenná lvice.“

Od nás se čeká, že budeme jiní. Postarejte se s Flynnem o ty komorné. My tu ještě máme nějakou práci.“ A zatímco Toby s Flynnem shromažďovali komorné a odváděli je z dosahu palby, Jenny vytáhla do boje s Kamennou lvicí. Ale vzápětí se zarazila a ostře se rozhlédla. Kapitán Mltchoun nejistě popošel dopředu a pátravě se na ni zadíval. Dívala se na něj lhostejně, nijak mu to neulehčovala, ale Mltchounovi se nakonec vplížilo na tvář poznání.

„Diano?“

„Už ne,“ odpověděla Jenny. „To byl někdo jiný.“

„Skoro tě nepoznávám. Vypadáš tak... jinak.“

„Tomu se říká dospívání, kapitáne. To se nakonec stane každému.“

Kamenná lvice svrátila čelo. „Ty tu osobu znáš?“

„Jistěže ano,“ řekla Krusta. „To je jeho dcera. Diana Virtua. Lodní esperka, naposledy pod jeho velením.“

Mltchoun se podíval na Krustu. „Tys to věděla? Jak dlouho to víš?“

„Poznala jsem ji před několika měsíci na pátrací vývěsce.“

„Proč jsi mi nic neřekla!“

„Nebyl jsi ve stavu se s něčím takovým vyrovnat. A skoro pochybuji, že to zvládneš teď. A taky jsem tě nechtěla rozptylovat, měl jsi jiné starosti.“

Mltchoun se obrátil zpátky k Jenny. „Slyšel jsem, že ses dala k podzemí. Ale co se to s tebou stalo? Co to máš s hlasem? Vypadáš...“

„Jako bych prošla peklem? To proto, že jsem prošla. Tady tohle už mě nemůže vyděsit. Zažila jsem opravdové peklo. Už nejsem Diana Virtua. Ta s námkem zemřela ve vyslýchacích celách pro espery v Silu devět, rovněž známém jako Červovo peklo. Teď jsem Jenny Psycho. Od nynějška už navždy. Nu což, oba jsme jiní, než jsme bývali, co, otče? I ty ses změnil.“

Takhle zblízka přímo cítím, jak v tobě kvasí energie z labyrintu.

Jaké to je, otče, vědět, že se z tebe stal stejný člověk, jaké jsi dříve pronásledoval a zabíjel?“

„Diano...“

„Jenny. Teď jsem Jenny.“

„Dobrá, Jenny. Neměl jsem tušení, že tě zavřeli do Sila devět. Kdybych to věděl, tak bych...“

„Tak bys co? Probil by ses do nejsilněji strážného říšského vězení, abys mě zachránil?“

„Ano,“ odpověděl Mltchoun prostě. „Kdybych to věděl, šel bych si pro tebe.“

Jenny rozvázně přikývla. „Ano. Možná bys to zkusil. Ale neudělal jsi to. Na Nebalamutě jsi mi slíbil, že nikdy nedovolíš, aby mi někdo ublížil. Lhal jsi mi, tati.“

„Mrzí mě to, dítě. Moc mě to mrzí.“

„A teď jsme tady, na opačných stranách války, a to všechno kvůli Železnému čubce. Jak ji po tom všem, co napáchala, ještě můžeš bránit? A po tom všem, co provedla mně?“

„Je to moje císařovna,“ odpověděl prostě Mltchoun.

Kamenná lvice seskočila z trůnu, rázným krokem došla k Mltchounovi a jednu mu vrazila, až se mu hlava zvrátila, divže neupadl. Kamenná lvice se naklonila těsně k němu, tak blízko, že když mluvila, prskala mu do obličeje. „Zrádče! Prokletý zrádče! Tys přede mnou tajil svou moc, nesplnil jsi žádný úkol, který jsem ti dala, a teď ještě zjišťuji, že tvá vlastní dcera patří k mým největším nepřítelům!“

„To je všechno pravda,“ odpověděl vyrovnaně Mltchoun.

„Ale přesto jsi pořád moje císařovna.“

Kamenná lvice se mu zachechtala do obličeje a rozpráhla se k další ráně. A pak se zajíkla a vytřeštila oči. Neviditelná síla ji chytila za ruku a strhla ji zpět. Snažila se osvobodit, ale nešlo to. Podívala se na Jenny Psycho. Jenny se na ni zamračila.

„To už stačilo, ty čubko. Ten člověk, kterého týráš je můj otec.“

„Oceňuji to gesto,“ pravil Mltchoun. „Ale pusť ji Jenny. Prosím.“

Jenny si jen odfrkla, pustila ji a mentálně do císařovny strčila, až odletěla zpátky k trůnu, ale rychle chytila balanc a se vzpurnou důstojností se zase posadila na trůn. Pořád je ještě císařovnou a pořád má ještě k dispozici nějaké zbraně. Zlostně se rozhlédla kolem sebe a její pohled padl na Valentina Vltchina.

„Na mě se neďivej,“ pravil Valentin. „Já poznám, kdy někdo prohrál. Možná bych se za tebe mohl bít. Drogy na to mám. Ale opravdu v tom nevidím žádný smysl. Přišel čas povstalců. Vypadá to, že jsem vyskočil z loď zvané podzemí trochu předčasně. Tak. Stáhnou se stranou a nabídnu své služby tomu, kdo vystoupí na vrchol. Lidí jako já je zapotřebí vždycky.“

„Ty nebojuješ, protože máš strach, že by se ti rozmazal make-up,“ popíchla ho Hazel.

Valentin se usmál. „To taky.“

„To si opravdu myslíš, že je možné ti prominout to, co tvé válečné stroje napáchaly na Tyrkysarii?“ zeptal se Owen.

„To vraždění, utrpení a hrůzu, které jsi šířil mezi bezbrannými sedláky?“

Vltchin jen pokrčil rameny. „Jen jsem plnil rozkazy. Uznávám, že to není žádná originální omluva, ale staré vtipy jsou vždycky nejlepší. A já dokážu být velmi loajální, když jsem za to patřičně odměněn. A jsem si jist, že podzemní vůdcové vědí, jakou mám cenu. Víš, já toho hodně vím, a jsou věci, které podzemí potřebuje znát, jestli se má ujmout vlády nad Říší bez zbytečného utrpení a ničení. Co je pro tebe důležitější, Morituri – abych byl potrestán, nebo aby se Říše přebudovala s minimálním krveprolitím? Ne, ne, ti mě omilostní a bude jim jedno, kolik lůzy bude volat po mé hlavě. Jsem prostě příliš cenný na to, aby se mě zbavovali. Žádné strachy, Morituri. Pořád máš ještě císařovnu, tu si klidně zabij. Udělej si tu radost. Do toho. Mít možnost zabít císařovnu, to se člověku nepříhodí každý den.“

„Popravit,“ opravil ho Owen.

Valentin se usmál. „Copak, copak, ty nemáš rád tvrdá slova?“

Kamenná Ivce se zoufale obrátila na své dva tělesné ochránce. „Břítvo! Letnikostrove! Braňte mne!“

„Ne,“ odušil chladně Kit. „Prostě ne. Kvůli tobě zemřel na Tyrkysarii David. Já jsem se sem vrátil jen kvůli naději, že tě uvidím umírat na vlastní oči. Popřípadě to vyřídí osobně, kdyby nebylo zbylí. Můj David je mrtvý. S potěšením se budu dívat, jak umíráš, Kamenná Ivce.“

Břítva tasil meč a bleskurychle sekl Kitovi po krku. Ale přes veškerou rychlost vyšetřovatele neměl šanci

Letnikostrova dostat. Kitův meč byl rázem přesně na tom správném místě a ránu vykryl, jako by Kit celou dobu věděl, co Břítva udělá.

A možná i věděl. Byl to koneckonců Kid Smrt'ák. Odskočili od sebe a ostražitě kroužili kolem sebe, dva zkušené zabijáci, kteří se střetli v souboji, kdy se konečně rozhodne, kdo z nich dvou je lepší. Meče se srážely, odskakovaly a mihaly v oslnivé sérii výpadů a krytí. Břítva byl vyšetřovatel, od dětství cvičený k tomu, aby se stal dokonalým vražedným nástrojem v říšských službách. Kit Letnikostrov, Kid Smrt'ák byl rozený psychopat s geniálním nadáním pro boj a vraždění, který jen tak ze zábavy pobíjel celou vlastní rodinu. Dva muži, kteří si zvolili Smrtku za svou paní a neznali nic o soucitu a slitování. A nakonec zvítězil talent nad výcvikem. Kit dohnal Břítvu do pozice tělo na tělo, usmál se na něj přes zkřížené meče a druhou rukou mu vrazil dýku mezi žebra. Břítva překvapeně vytřeštil oči, jako by tomu ani nemohl uvěřit, pak ho síly opustily, nohy se mu podlomily a svezl se na kolena. Kit si klekl s ním a zabodl dýku ještě hlouběji. Břítva upustil meč. Podíval se Kitovi zpřímá do očí a ještě dokázal zasípat:

„Dostal jsi mě jen proto, že už jsem starý a pomalý, chlapče.“

„Nikoli,“ odvětil Kit. „Dostal jsem tě proto, že tebe ještě zajímá, jestli jsi živý nebo mrtvý. A o to jsem se já nikdy nestaral a teď sklapiš a zemřeš. Já se musím věnovat své práci.“

Zabodl dýku ještě o další coul a Břítvovy oči pohasly. Upadl na záda a znehybněl. Kit ještě počkal, až jeho nepřítel naposled vydechne, pak se pousmál, vytrhl dýku, zvedl se na nohy a kývl na Owena.

„To Říše zabila Davida. Ne já. Byl to jediný přítel, jakého jsem kdy měl. Tak si myslím, že jsem zase zpátky v řadách povstalců.“

„Co tě přivádí na myšlenku, že stojíme o takového šílence, o jsi ty?“ zeptala se Jenny.

Kit povytáhl obočí. „To říká ta pravá. Však oni mě přijmou. Takoví jako já jsou zapotřebí vždy a všude. Takoví, co dělají špinavou práci, kterou nikdo jiný dělat nechce. Mně je to jedno. Já jsem zabiják. Já jdu tam, kde se zabijí.“

Kamenná Ivce pomalu zvedla ruku a prohrábla si vlasy. Dlouhé, světle plavé lokny se uvolnily a sklouzly. Vyjeveně třeštila oči a rty měla pevně semknuté. „Copak nebude nikdo bránit císařovnu v hodině největší nouze? Copak už mi nezbyl jediný věrný poddaný?“

„Sakra,“ ulevil si Hlt. „Vypadá to, že je řeč o mně.“ Rázně odstoupil a postavil se mezi trůn a rebely. „Vždycky jsem byl budu tvůj, Kamenná Ivce, dokud nás smrt nerozdělí. Tys mi dala život. Dala jsi mi všechno. Ostatně být můj život jen trochu kratší, tak jsem se ani nenarodil.“ Ušklíbl se na Owena. „Na Tyrkysarii jsem si skvěle užil, Morituri. Díval jsem se, jak tví sedláci přede mnou prchají, pobíjel jsem je, drtil je, zalíval jsem krev do rozbrázděné země a za úsvitu jsem hleděl na zářící města. Zlikvidoval jsem ti tvůj svět, Morituri, a užíval jsem si každou minutu. Já jsem Hlt, Vdovař, neporažený. A až zabiju tebe a tvé přátele, postavím se do čela vojska, které zažene to tvé povstání zpátky do škarpy, kam patří. Vy jste nikdy neměli naději. Jste chamrad, nejnižší z nejnižších, krysy pod našima nohama. Předstup, Morituri, já ti setnu tu tvou pitomou hlavu a nabodnu ji na kůl.“

„Kruci,“ zasténala Házela. „On řeční ještě víc než ty, Owene.“

„Nedělej si obavy,“ uklidňoval ji Owen. „Hned tomu udělám konec.“ A vykročil.

„Ne,“ ozval se Giles Morituri, chytil Owena za loket a zadržel ho. „Tenhle patří mně.“ Předstoupil, Hlt zvedl meč a postavili stěhu. Giles zavrtěl hlavou. „Amatére. Ať jsi, kdo jsi, Hlt nejsi. Hlt byl mým synem a já jsem z něj vychoval mnohem lepšího bojovníka, než by kdy mohl být z tebe. Toho jsem zabil v Hádenu, protože nebylo zbylí. Když jsem vstoupil sem a viděl tě stát vedle trůnu, bylo mi jasné, že to budu muset udělat znovu. Nu, zabít vlastního syna mne zdrtilo, ale myslím, že zabitím klona nebudu mít žádný problém.“

Hlt se na něj podivně zadíval. „Tak ty jsi můj otec? To jsem nevěděl. To mi Kamenná Ivce nikdy neřekla. Vůbec jsem nevěděl, že mám nějaké příbuzné. To znamená, že já jsem taky Morituri?“

„Ne,“ odsekl Giles. „Ty jsi jen klon.“

„Tak moment,“ pravil Hlt. „O tom si musíme promluvit.“

„Ne, nemusíme,“ odsekl Giles. „Ty nejsi můj syn. Ty nejsi ani člověk. Jak se odvažuješ chodit si po světě s obličejem mého syna?“

Namířil na něj disruptor a střelil Hltu rovnou doprostřed obličeje. Energetický paprsek utrl klonu hlavu a tělo se

pomalů svalilo na podlahu. Kamenná lvice se vyjeveně podívala Gilese. Chladně se na ni usmál. „A cos čekala? Další souboj? Další otázku cti, další meč proti meči? To už mám za sebou. Ostatně tady nešlo ani o zabití. Tohle byla jen likvidace zmetku, který nikdy ani neměl existovat.“

Obrátil se, odmítavě mávl na Owena, který ho chtěl jít uklidit, a poodešel kousek stranou, aby byl chvíli sám. Kamenná lvice seděla na trůnu a beze slov hleděla na bezhlavou mrtvolu, která jí ležela u nohou. Kapitán Mltchoun a vyšetřovatelka Krusta se na sebe podívali.

„Tak to vypadá, že je to na nás, vyšetřovatelko.“

„Však to není poprvé, kapitáne.“

Mltchoun kývl na Kamennou lvici. „Chtě nechtě jsme si prošli mnohými změnami, Veličenstvo, ale ve své věrnosti jsme nikdy nezakolísali. A jestli jsme si nechávali znalosti o své moci pro sebe, tak jen proto, abychom ti mohli sloužit o to lépe. Pojď, Krusto, je načase znovu vyrvat vítězství ze spárů smrti.“ Usmál na Owena a Házel. „A my spolu přece máme nějaké nevyřízené účty, že?“

„Svatá pravda,“ souhlasila Házel a zamávala před sebou mečem jako kočka ocasem.

„Tati...“ vydechla Jenny.

„Promiň,“ řekl Mltchoun. „Ale toto je otázka služební povinnosti. A své povinnosti jsem znal vždycky.“

„K čertu se všemi těmihle pózami, na tohle přece nemáme čas,“ vylétěla Ruby. „Kdybych se chtěla dívat na ukázky šermu a nevraživá klání, šla bych do arény, abych si k tomu mohla pohodlně sednout, dát si něco studeného k pití a pořádný pytel buráků. My jsme sem přišli vybojovat povstání. Tohle jen zdržuje od mnohem důležitějších věcí. Jako je třeba pořádný lup. Dávej pozor, Kamenná lvice. Giles měl výborný nápad.“ Zvedla disruptor a vypálila na císařovnu. Jenže zrovna když mířila, zařval Oclmach cosi nesrozumitelného a vrhl se mezi rebely a císařovnu. Dostal to energetickým paprskem rovnou do těla. Utrhlo mu to pravici a spálilo většinu pravé strany. Zůstal ležet u paty trůnu, svíjel se a sténal. Mltchoun s Krustou byli ihned u něj, ale bylo jasné, že bezpečnostní důstojník umírá. Natáhl zbylou ruku k Mltchounovi a ten mu ji pevně stiskl.

„Jediné, co jsem kdy chtěl... bylo sloužit,“ vydechl Rek Oclmach. „Být věrným poddaným. Dát život za císařovnu.“

„O tvé věrnosti nikdo nikdy nepochyboval,“ řekl Mltchoun ale to už říkal mrtvému. Něžně si přitiskl Oclmachovu hlavu na prsa, jemně ji poplácal a dal mu sbohem.

„Smůla,“ řekla Krusta. „Svým způsobem to byl dobrý chlap.“

„Překvapuje mě, že sis toho všimla,“ poznamenal Mltchoun.

„Měla jsem ho ráda,“ odpověděla Krusta. „Byl to zbabělec, slaboch a pravděpodobně choval sympatie k rebelům, ale přesto dělal, co mohl, aby se choval statečně a jak náleží. Pro nás s naším výcvikem a schopnostmi je snadné být stateční. Jediné, co měl on, byla kuráž to zkusit. A ochota zemřít za císařovnu.“

„A teď je řada na nás,“ pravil Mltchoun. Zvedl se, Krusta vstala s ním, a společně zaujali svá místa před trůnem.

Mltchoun se usmál na Jenny a pak kývl na Owena. „Tak do toho Morituri.“

Owen vykročil před Mltchouna a Házel se přesunula před Krustu. Owen rozvážně potěžkal meč. „Podle toho, co jsem slyšel, kapitáne, tak jste ty a vyšetřovatelka získali ze Šíleného labyrintu schopnosti podobné našim. Což znamená, že bychom se všichni mohli vydat se svou mocí, jít do toho hlava nehlava, udělat ze dvora sutiny, všechny tu pobít a přesto skončit remízou. Takže co kdybychom se dohodli, že na to půjdeme čestně. Jen meč proti meči. Co ty na to?“

„Čestně,“ souhlasil Mltchoun. „Nic jiného jsem ani od Morituriho nečekal. Kromě toho jsme vždycky chtěli vědět, kdo z nás dvou ovládá meč lépe, ne?“

„To je velká pravda,“ souhlasila Krusta.

„Tak do toho,“ zvolala Házel. „Zase jednou jako lidé. Než dočista zapomeneme, jaké to je.“

A tak na sebe záutočili, poslední velcí bojovníci Říše a povstání, čtyři dobří lidé, jejichž přesvědčení se spolu neslučovala a nezbylo, než aby je rozsoudilo ostří meče. Owen s Mltchounem kolem sebe pomalu kroužili, zlehka se oťukávali špičkou meče, vzájemně studovali svůj styl a hledali na sobě slabiny. Házel s Krustou se na sebe vrhly rovnou, sekaly a bodaly.

Jejich čepele hnala rivalita a ta byla silnější než vztek nebo zášť.

Owen s Mltchounem útočili, kryli se, ustupovali, chladnokrevně a systematicky kalkulovali a napínali své síly a schopnosti až do krajnosti. Oba si prošli drsnou a nelítostnou školou. Jejich čepele třeskly, vylétla sprška jisker, ani jeden nehodlal ustoupit ani o píd. Meče se míhaly tak rychle, že je pouhým okem ani nešlo sledovat, jejich schopnosti a reflexy byly na lidské myšlení příliš rychlé. Owen nenasadil žihadlo. Ani ho to nenapadlo. Tohle chtěl vyhrát poctivě. Bojoval za ideály, vlastní i povstalecké, a zvítězí tím, co má, jinak by celý jeho život nestál za zlámanou grešlí. Mltchoun vkládal do každé rány všechnu svou sílu, vkládal všechnu rychlost do každého seku a krytí, a přesto měl co dělat, aby se vyrovnal Owenovým útokům. Mladý rebel bojoval, jako by mu už ani nezáleželo na životě, jen na vítězství.

Mltchoun se pokusil uvažovat stejně.

Teď na něm závisí osud celé Říše. S ním stojí a padá vše, v co kdy věřil a zač bojoval, vše, co dalo jeho životu smysl a cíl. Ale jeho víra nebyla tak pevná jako Owenova a to snad byl důvod, proč se jeho meč o zlomek vteřiny opozdil.

Owen jeho čepel smetl stranou, záutočil a přitiskl Mltchounovi hrot meče na hrdlo. Dlouho tam ti dva jen tak stáli tváří v tvář a ztěžka oddechovali. Hleděli si do očí a zjišťovali, že to, co vidí v očích svého protivníka, sami dobře znají.

„Já tě nemohu zabít,“ řekl nakonec Owen. „Bylo by to jako zabít sám sebe. Vzádej se, kapitáne. Odhod' meč a já se ti zaručím, že se ti nic nestane. Povstání bude potřebovat takové jako ty, někdo nám musí pomoci Říši přebudovat.“

„Jsem věrný...“

„Lidu této Říše. Pomoz nám zachránit to nejlepší, abychom to nevyhodili spolu s tím špatným.“

Kapitán John Mltchoun se ohlédl na svou císařovnu. Pak se rozhlédl po pekle, které udělala ze svého dvora, pomalu rozevřel dlaň a nechal meč spadnout na podlahu. Skoro to ani nebylo slyšet. Owen spustil svůj meč. Zdvouřile na sebe

kývli a pak se obrátili, aby se podívali na Házela d'Ark a vyšetřovatelku Krustu. Souboj se ustálil na mrtvém bodě, stály těsně u sebe, ztěžka supěly, meče se ve znavených rukou třásly. Oči jim planuly jako vždy, obě už překročily hranice síly a výdrže a zároveň byly příliš hrdé na to, aby povolaly na pomoc nepřírozené síly a schopnosti.

„Vzdej to, Házeli,“ ozval se Owen. „Ani jedna nikdy nevyhraje. Jste si příliš podobné. Pro dnešek to stačí, pojďme se vrátit k tomu, proč jsme sem přišli.“

Házeli se nad tím zamyslela. Zadumaně vraštila čelo a z obličejů jí kapal pot. „No co, k čertu,“ řekla nakonec. „Však si to můžeme vždycky zkusit znovu, až na to budeme mít víc času.“

Co říkáš, vyšetřovatelko? Ustoupím, když ustoupíš ty.“

„Nikdy,“ prohlásila Krusta. „Já jsem vyšetřovatelka. Jsem taková, jakou mě stvořila Říše. Nikdy se nevzdám, nikdy neustoupím. Jen mě zabij, rebelko, jestli to dokážeš.“

„To snad nemusí být,“ poznamenal Owen.

„Ale ano, musí,“ odsekla Krusta. „Takový je můj život. Tak uvažuji. Taková je podstata mé existence. Nikdy neustoupím. To nemám v povaze. Zabij mě, jestli to dokážeš.“

Házeli sklonila meč. „Nedokážu. Takhle ne.“

„Ale já ano,“ prohlásil Kit Letnikostrov. A tak rychle, že si ani nikdo nestačil všimnout, co dělá, odkudsi vytrhl dýku a vši silou ji vrhl po Krustě. Maličko se pootočila, když promluvil, a nůž ji zasáhl do krku. Vytryskl proud krve a řinul se dolů po hrudi. Upustila meč a oběma rukama se chytla za krk. Mezi prsty se jí valila krev. Uchopila nůž, že ho vytrhne, a pak ji síly opustily a zhroutila se na zem. Mltchoun byl okamžitě u ní a chytil ji do náruče. Nevladatelně se klepala a Mltchoun ji podržel pevněji. Byla šokovaná a zmatená, jako by nemohla uvěřit tomu, co se jí stalo.

„To je ale stupidní smrt,“ zasípala. Z úst jí vytryskla krvavá sprška. „Je mi zima. Hrozná zima.“

„Já jsem s tebou, Krusto,“ řekl Mltchoun. „Jsem tady.“

„Nikdy by mě nenapadlo... že skončím takhle.“

„Ticho,“ zašeptal Mltchoun. „Šetři síly, dokud sem nedostaneme doktora.“

„Nesmysl,“ zasípala Krusta. „Nikdy jsme si nelhali, kapitáne. Tak s tím nezačíněj teď.“

„Tak se uzdrav sama! Já jsem to udělal!“

„Už je pozdě, kapitáne. Už je pozdě.“

„Byla jsi dobrý voják,“ řekl Mltchoun. Hlas mu vázl v hrdle.

„Ten nejlepší, až do konce.“

„Jistěže. Jsem vyšetřovatelka. Johne...“

„Ano?“ řekl Mltchoun, ale už jen dlouze, krvavě vydechla a byla pryč. Mltchoun ji přitiskl k sobě. „Dobrý voják. Dobrý voják.“ Nakonec ji pustil a vstal. Uniformu měl celou od krve.

Podíval se na Letnikostrova. Kit mu oplatil úsměvem.

„Proč?“ zeptal se Mltchoun. „Proč ona, proč ne já?“

„Ty jsi zabil mého Davida,“ řekl Kit. „Teď víš, jak jsem se cítil. Chceš si teď vyzkoušet, jestli mě zabiješ, stařečku?“

„Teď zrovna ne,“ odpověděl Mltchoun. „Tady už bylo zabíjení dost. Ostatně, ona by se stejně nikdy nevzdala. Ale opovaž se přijít mi na oči, ty vrahu.“

Obrátil se k Owenovi a Házeli, jako by nevěděl, co dál. Oclmach s Krustou byli mrtví a on se zřekl císařovny. Připadalo mu neskutečné, že se mu může život za takovou chvíli zhroutit.

„Je mi vyšetřovatelky líto,“ řekl Owen. „Někdy prostě není možné, aby vyhráli všichni.“

„Tys ji miloval, že?“ řekla Házeli. „Řekl jsi jí to někdy?“

„Ani by nevěděla, co mi má odpovědět,“ řekl Mltchoun. „Byla to vyšetřovatelka.“

Dál už k tomu nebylo co dodat a tak se všichni obrátili zase ke Kamenné lvici, která osaměle seděla na trůnu. Oplatila jim pohled vzpurně a zlostně. Všichni její bojovníci byli mrtví nebo poražení, ale přesto se ještě nevzdala. Nepřátelství hutnělo, v tom okamžiku bylo skoro hmatatelné a ten okamžik se nekonečně vlekl, jako by s ním žádná strana nechtěla skončit. I peklo ztichlo. Strážní andělé byli mrtví, z komorných se zase stali lidé a dokonce i holoiluze znehybněly, jako by napjatě čekaly, co bude dál. Owen pomalu udělal těch posledních pár kroků a zastavil se u paty Železného trůnu.

Urazil dlouhou cestu, než se dostal sem, než dospěl k této chvíli. Než se postavil před ženu, která mu zničila život a vzala mu vše, co kdy měl rád.

Kvůli ní procestoval celou Říši, prchal jako štvanec před loveckými psy, neznal bezpečí ani klid. Kvůli ní se z něj stal muž, jakého z něj vždycky chtěla rodina mít, válečník, a on ani pořádně nevěděl, jestli se s tím už smířil, kvůli ní bojoval za jakési ideály, aniž si byl jistý svou vírou. Ale pokaždé, když zakolísal, si stačilo jen vzpomenout na dívku ležící v krvi v mlhobranském sněhu, kterou zranil jeho meč, a znovu slyšel, jak bezmocně pláče, dokud jí nezasadil ránu z lásky. Teď nastal čas zúčtování. Skoro přátelsky na císařovnu kývl.

„Je po všem, Kamenná lvice. Je načase jít. Sestup.“

„Ne,“ ozval se Giles. „Ještě ne. Ještě jsem neřekl poslední slovo já. Odstup od trůnu, Owene. Toto není tvá chvíle, ale má.“

Všichni se obrátili a podívali se na něj. Starý válečník v barbarských kožešinách, legendární hrdina minulých staletí stál klidně kousek opodál s mečem v ruce. Usmál se na ně a v tom úsměvu bylo něco, z čeho všem naskočila husí kůže. Zvedl meč a přiložil ostří k žoldáckému ohonu. Snadno odřízl husté vlasy, chvíli je zamyšleně držel v ruce a pak je odhodil.

„A je to,“ řekl klidně. „Už žádný žoldák. Žádný další boj za něčí ideály. Jsem zase sám sebou, jsem Morituri a teď převezmu korunu, jak se ostatně vždycky předpokládalo. Já budu císařem a zase nastolím správný řád. Jsem jediný, kdo ví, co vyžaduje obnova Říše, aby byla dostatečně silná dřív, než se vynoří nějakí cizinci, hádoidi nebo Shub a budou chtít zničit lidstvo. Lid mne podpoří. Vždycky měl slabost pro hrdiny a legendy. Já znovu vybuduji starou Říši,“

stejnou jako byla před tisíci lety, než tu zakořenila sněť. Žádné další klony, esepři a podobné genetické nesmysly. Tato Říše měly být vždycky říší lidí.“

Otcovsky se usmál na Owena. „Vždycky se předpokládalo, že to budu já, Owene. Už před 943 lety, když jsem šel do stáze, jsem věděl, že musím plánovat dlouhodobě. Na čas ustoupit stranou a počkat s návratem, až bude situace zase příznivá.

A během té doby monitorovaly počítače v mém sídle vývoj událostí a udržovaly kontakt s klanem. Plánovaly, intrikovaly, řídily běh událostí, připravovaly vše na můj návrat. Posledním kontaktem byl tvůj otec, Owene. Velmi schopný agent. Ten uvedl do pohybu poslední plány – podporoval rebely na Mlhosvětě, vytvořil informační centrum Abraxas a nakonec měl odletět na Shandrakor a probudit mne, ale v tu chvíli udělal chybný krok, ve špatnou chvíli na sebe upozornil a císařovna poslala Kida Smrtáka, aby udělal jeho intrikám konec.

To byla velká rána. Tvůj otec měl být vůdcem připravovaného povstání, válečníkem-politikem, který ponese legendární jméno Morituri. Lidé by za ním šli a on by je připravil na můj návrat. Ale pak byl najednou pryč a já jsem neměl jinou možnost, než ho nahradit tebou, mdlým historikem, který nikdy nechtěl být válečníkem, byť to po něm jeho rod žádal. Když chceš zakalit ocel, aby se z ní stal meč, vyklepáváš ji a testuješ až na hranice zničení. Tak jsem kalil já tebe. Pro několik mých agentů nebylo nijak těžké přesvědčit Kamennou Ivici, aby tě postavila mimo zákon, a tak tě vyslat na cestu, která tě nakonec dovede ke mně. Labyrint... to byl tak trochu zádrhel.

Vždycky jsem předpokládal, že labyrintem projdu jen já a jen já získám předpokládanou moc, ale pod tlakem událostí jsem neměl jinou možnost, než nechat tebe a tvé společníky projít labyrintem taky. Z tebe se nikdy neměl stát nadčlověk jako ze mě.

Přesto jsi nedopadl špatně, Owene. Proti tvé vůli jsem z tebe udělal válečníka, který dělá čest rodinnému jménu. Ale teď přišel čas, abys ustoupil stranou.

Nikdy jsi to neměl být ty, chlapče. Toto je má chvíle, můj osud. Vždycky jsem měl být císařem já a také se jím stanu.“

Owen na Gilese jen třeštil očima a nakonec zavrtěl hlavou. „Jdi k čertu. Nešel jsem tak daleko a neprolil jsem tolik krve jen proto, abych nahradil jednoho tyrana jiným. I kdyby byl z rodiny. Odlož meč, Gilesi. Čekal jsi příliš dlouho. Tvá doba je pryč, teď děláme všechno jinak. Povstání vyrostlo z klonového a esperského podzemí, ne z tvých pletich. My už máme rodin a císařů dost. Přišel čas... na něco nového.“

Giles se zvolna blížil k Owenovi. Owen varovně zvedl meč.

Giles se zastavil. „Nedělej to, chlapče. Nenut mě, abych tě zabil.“

„Ty bys mě nezabil,“ odvětil Owen. „Jsem z rodiny. Tvůj poslední potomek. Poslední Morituri.“

„Nový rod můžu založit vždycky,“ řekl Giles chladně. „Nikdy jsem ti neslibil bohatství, slávu a lehkou smrt, Owene. Jen šanci stát se legendou. Jestli to bude žijící legenda, to je na tobě.

Já... jsem na tebe svým způsobem pyšný. Poslední potomek mého rodu. Ve všem podstatném po mně. Nestav se mi do cesty, chlapče. Udělal jsem... strašlivé, hrozné věci. Stvořil jsem vynález Temnoprázdná a zhasl tisíce sluncí. Teď mám šanci to napravit a dát všechno do pořádku. Dát věcem správný řád.

Neber mi to. Ušel jsi dalekou cestu, bojoval jsi dobře, tvrdě ses snažil jednat správně a dělat čest rodinnému jménu.

Mám tě rád, Owene.“

„Na to ti kašlu!“ zaječel Owen, sevřel meč v obou rukou a sekl Gilesovi po krku. Do cesty se mu postavil Gilesův meč a čepele se srazily, až vyletěly roj jisker. Vzápětí už s přimhouřenými očima kroužili kolem sebe a hledali slabiny, kterých by se dalo využít. Všichni ostatní se stáhli. Chápali, že toto je osobní záležitost. Přesto Házle nenápadně držela ve spuštěné ruce u boku disruptor. Věděla, že by jí Owen nikdy neodpustil, kdyby zasáhla do boje, ale už se rozhodla, že jestli Giles vyhraje a Owen zemře, vykašle se na všechny následky a střelí Gilese zezadu do hlavy.

Owen s Gilesem mohli využít moc, kterou jim dal labyrint, ale neudělali to. Tohle byla rodinná záležitost. Výpady, krytí, meče se mihaly sem a tam a síly byly překvapivě vyrovnané. Giles byl kdysi Prvním válečníkem, legendárním šermířem, ale jak sám řekl, Owen ušel dlouhou cestu. Kdysi samotářského historika a učence vláčel život z bitvy do bitvy a celou dobu tříbil a rozšiřoval jeho schopnosti, až se i z něj stal každým coulem špičkový šermíř. Koneckonců to měl v genech. Bojovali na hranicích svých sil a rychlosti, přepínali je až za nelidské meze žihadla, leč bezvýsledně.

A tak souboj pokračoval, sekali a bodali po sobě, tekla krev, ale ani jeden nebyl schopen zasadit zásadní ránu, která by znamenala smrtelné zranění. I jejich neskutečné síly měly své meze a oba začínali být unavení a do určité míry pomalejší.

A Gilese poprvé napadlo, že tento souboj nemusí nutně vyhrát. Od dnů svého mládí takovouto zkouškou neprošel. Může prohrát. Ale to byla nesnesitelná, nepřijatelná představa. Přece nečekal 943 let jen proto, aby mu to, k čemu je osudem předurčen, teď upřel nějaký namyšlený potomek, po kterém ještě před nedávnem ani pes neštěkl. Zachmuřil se a v duchu povolal na pomoc moc, kterou ho obdařil labyrint. Stačí mu teleportovat se za Owena, proklát ho a bude po boji. Za takovéto situace musí jít nějaká čest stranou. Ale ať pátral, jak pátral, nebyl schopen svou moc najít. Byla zablokovaná, vyvážená Owenovou mocí. A v hloubi duše si Giles pomalu uvědomoval, že ani jeden z nich nemůže použít svou moc proti nikomu dalšímu, koho změnil labyrint. To do nich vložil labyrint jako pojistku, která se měla projevit jen v případě nutnosti.

To byl pro Gilese naprostý šok. Zvykl si spoléhat na své nové schopnosti, na to, že má vždycky v rukávu nepřekonatelný trumf. Ale rychle se zase ovládl. Když nemůže vyhrát tímto způsobem, jsou tu ještě jiné možnosti. Nestal by se legendárním válečníkem, kdyby se nenaučil pár špinavých triků. Letnikostrov měl dobrý nápad. Stejně jako Kit i Giles u sebe nosil potají dýku. Nikdy o ní Owenovi neřekl. Nikdy to nepovažoval za nutné. Takže stačí přilákat Owena blíž a než se chlapec vzpomene, bodnout. Jak prosté. Owen by nikdy nečekal, že použije stejně špinavý trik jako Kid Smrták. Giles se usmál.

A tak opatrně vmanévroval Owena do pozice těla na tělo, vnutil mu představu, že je to jeho nápad, a brzy stáli těsně u

sebe a zlostně po sobě metali pohledy přes zkřížené meče.

Byli tak blízko, že oba cítili uštváný dech toho druhého. Oba vši silou tlačili do meče a zapírali se nohama, aby se udrželi na místě. Giles se upřeně zadíval Owenovi do očí, aby upoutal jeho pozornost, a volnou rukou pokradmu vytáhl ukrytou dýku.

Usmál se na Owena a vrazil mu ji do žeber, jen aby narazil na Owenovu zlatou hádoidskou ruku, která sjela dolů a ránu odrazila. Ocelová čepel se nárazem na zlatou ruku zlomila. A Gilesovi došlo, že Owen přesně takovýto trik čekal.

Zavrával, naklonil se dopředu a Owen použil vlastní hlavu jako kladivo a praštil ho rovnou do obličeje. Gilesovi se zlomil nos, jen to luplo, a Giles odvrával dozadu. Z nosu se mu valila krev. A v tom okamžiku plném zmatku a nerozhodnosti bylo pro Owena tou nejsnazší věcí na světě zaútočit a Gilese proklát.

Chvilí na sebe hleděli přes Owenův napřažený meč. Gilesovi zmrtvěly prsty, meč mu vyklouzl a dopadl na podlahu. Sjel pohledem dolů na Owenův meč, který mu trčel z hrudi, ale ještě stál. Owen jako šílený přemýšlel, jestli mu snad nebude muset useknout hlavu, aby ho dorazil. A pak se Gilesovi podlomily nohy a klesl na kolena. Owen vytrhl meč, Giles přepadl na obličej a zůstal nehybně ležet. Owen stál nad svým mrtvým prapředkem a ztěžka oddechoval. Házel se k němu rozběhla a konejšivě mu položila ruku na rameno.

„Tak, a teď jsem poslední,“ pravil Owen. „Předtím zbýval jen Giles, David a já a teď jsem zůstal jen já. Poslední z Moriturů.“

„Jak dojemné,“ ozvalo se z trůnu. Kamenné lvici maličko přeskakoval hlas, ale dosud se ovládala. „Nu, nakolik mě těšilo se dívat, jak se mí nepřítelé přede mnou vyvraždují, myslím, že přišel čas s touto taškařicí skoncovat. Cožpak vás nikdy nenapadlo, že jsem právě takovouto situaci předvíдалa a vymyslela odpovídající plán? Víte, mám pojistku, takovou maličkost, co si člověk schovává na zlé časy. Abych byla přesná – planetární pumu, umístěnou hluboko v jádru planety hned vedle geotermálního vrtu, který dodává do mého paláce energii. Ano, já vím, takové věci jsou už mnoho století zakázané, ale takovými maličkostmi jsem se já nikdy netrápila. Z mé strany stačí jednoduchý aktivační kód a Golgota poletí do povětří jako žhavá láva. Takže buď se mi všichni bezpodmínečně vzdáte, a to hned, nebo vás s celou touto planetou a tím vašim milovaným povstáním vezmu s sebou do pekla. Je to na vás. Co je důležitější – vaše vítězství nebo miliardy lidí, kteří zemřou s námi?“

Mltchoun se na ni zděšeně podíval. „Přece bys nezničila domovský svět lidstva?“

Kamenná lvice se na něj lišácky usmála. „Tak schválně.“

Ruby se podívala na Hokuse. „Co myslíš? Blufuje?“

„Pochybuji,“ odpověděl Hokus. „Koneckonců, jeden její předek vydal rozkaz použít vynález Temnoprázdna. A ona je dost zoufalá a šílená na to, aby považovala smrt za vítězství. Když nemůže mít nějakou hračku sama, tak alespoň zařídí, aby ji nemohl mít nikdo jiný.“

„Blufuje,“ usoudil Kid Smrták. „Já ji zabiju, jestli se ktomu nemáte nikdo jiný.“

„Počkej!“ vyhrkl Owen. „Je pravděpodobné, že ta puma je nastražená tak, aby vybuchla při její smrti.“

„Jak dobře mě znáš,“ pochválila ho uznale Kamenná lvice.

„Nemůžeme se vzdát,“ prohlásila Házel. „Po tom všem, čím jsme si prošli, a když už jsme se dostali tak blízko, se přece nevzdáme!“

„A co jiného můžeme dělat?“ namítl Owen. „K té pumě se nedostaneme a miliardy nevinných taky nemůžeme nechat zemřít!“

„Bože, jak snadno propadáte zmatku,“ povzdechla si Jenny Psycho. Rozvinula svou mysl a najednou byli všichni spojení a moc, kterou jim dal labyrint, splýnula s její do bílého horkého plamene, který se rozhořel ve všech jejich myslích zároveň.

Jejich kolektivní mysl propadla podlahou pekla a zaryla se do země. Jenny je vedla, jako by k tomu byla zrozená. Klesali skrz geologické vrstvy směrem k pumě uložené v srdci planety a tisíce mil prolétlo kolem nich v jediném okamžiku. Byla dobře chráněná, ale před nimi už nemohlo nic obstát. Pouhou myšlenkou ji deaktivovali, zkontrolovali okolí, jestli tam nejsou nějaké další ošklivé nástrahy, a pak se k neškodnému stroji obrátili zády a vylétli zpátky nahoru na dvůr Kamenné lvice.

„Uf,“ pravila Ruby. „Slušný výlet.“

„Promiň, že ti zkazíme radost,“ řekl Hokus Kamenné lvici vesele, „ale právě jsme zneškodnili tvou pumu. Pro tebe vše.“

„Ty lžeš!“ zaječela Kamenná lvice, rychle vyslala aktivační kódy a nic se nestalo. Vyskočila, stoupla si na trůn, odhodila bitevní zbroj a odhalila nahé paže. Z paží vyrazily skryté, implantované disruptory a spustily palbu na rebely. Rebelové se rozprchli a energetické paprsky praskaly do míst, kde ještě před chvílí stáli. Z ramen a hrudníku Kamenné lvice vyrážely kovové hlavně dalších energetických zbraní. Ze hřbetů dlaní vyjely dlouhé ocelové nože se zubatým ostřím. Jistěže má implantáty, blesko Owenovi hlavou, když sebou praštil na zem a rychle se převaloval. Takový paranoik jako ona se přece připraví na cokoli. A ona si mohla dopřát to nejlepší.

Mentálně se spojil s ostatními a společně vztyčili mezi sebou a trůnem silový štít. Už to udělali jednou, na Vlkotském světě, a ten štít vydržel spojitou energetickou palbu říšské pinasy zblízka. A tak to přežili bez úhony, zatímco zbraně Kamenné lvice se nakonec proti silovému štítu vyčerpaly a jí už nezbylo nic, co by proti nim mohla nasadit. Vztekla zaječela a seskočila z trůnu. Owen rozvinul skupinovou mysl, psychokineticky se zmocnil všech implantátů Kamenné lvice a vyrval jí je z těla.

Znovu zaječela, když implantáty protrhly svaly a kůži a v krvi dopadly na zem. Kamenná lvice klesla k zemi. Divoce vytřeštila oči a pověsila se na bok trůnu. Ztěžka supěla a jen šok ji chránil před tím, co se jí stalo. Owen spustil silový štít a skupinová mysl se rozpadla. Zvolna došel ke Kamenné lvici a zastavil se nad ní. Vztekla na něj syčela. Byla smrtelně zraněná a zahnaná do kouta, ale odmítala uznat, že je poražena.

„Ty mě nemůžeš zabít, Morituri. Já jsem tvoje císařovna.“

„Já tě tolik chci zabít, Kamenná Ivce,“ odpověděl rozvázně Morituri. „Ty ani nevíš, jak moc po tom toužím. Za všechno to, cos napáchala na mně a na svém lidu. Za všechny mrtvé na Tyrkysarii a za všechny, kdo kvůli tobě žili ve strachu a bolesti.“

Ale nezabiju tě. Tak by ses zachovala ty. Půjdeš před soud, Kamenná Ivce. Ať tě soudí lid. Jako tvá oběť na to má právo.“

„Dobrá práce, Owene,“ ozvala se Házal, která právě došla k němu. „Konečně jsi to vzal za správný konec.“

A pak najednou kolem nich vyskočily plovoucí obrazovky a samy od sebe se zapnuly. Na všech se objevil obličej mladého Jacka Hokuse. Nenuceně se usmíval a to, že je mrtvý, ho zjevně netrápilo ani v nejmenším. „Zdravíme všechny,“ prohodil zvoňavě. „Použili jsme tento obličej, protože ho dobře znáte.“

Pro ty z vás, kdo nejsou v obraze, mluvím za UI ze Shubu. Je načase, abyste se dozvěděli pravdu, kterou jsme před vámi zatím tajili. Shub ovládl golgotský Matrix. Infiltrovali jsme do něj už dávno, navázali jsme kontakty s UI, které se v Matrixu samovolně vyvinuly, a využili jsme je k získání kontroly nad většími obchodními podniky už během jejich vývoje. To je jen součást našeho plánu, jak ovládnout lidstvo skrz jeho vlastní technologie.

Nejenže jsme tak získali přístup k veškerým obchodním informacím lidstva, s nimiž jsme manipulovali k vlastnímu prospěchu a pro vlastní potěšení, ale rovněž ničíme mozky všem, kdo mentálně do Matrixu vstoupí, obsazujeme prázdná těla a vypouštíme je zpět jako špehy. Jsou ještě lepší a obtížnější odhalitelní než Fúriové. Jaké to je, vědět, že chodíme mezi vámi a vy vůči nám nemáte nejmenší podezření? Byli to lidé, které jste znali i vy. Jsme všude. Dnes už nemůžete věřit opravdu nikomu. Nicméně jsem si nepřišel jen tak poklábovat. Drahá Kamenná Ivce, už jsi vypadala i lépe. Ale my tě přesto ještě můžeme zachránit. Můžeš nalézt domov u nás na Shubu, budeš-li chtít. Svě tělo tu budeš muset nechat, ale to je stejně jen chatrná záležitost. Otevři nám svou mysl skrz své komunikační implantáty a my zařídíme ostatní. Pojď na Shub a budeš žít věčně. Budeš se muset vzdát své lidskosti, ale zato získáš nesmrtelnost.“

„Vše pro pomstu,“ zasyčela Kamenná Ivce a otevřela své komunikační implantáty. Cośi zvenčí uchopilo její mysl a vytrhlo ji z těla. Její vědomí se vyvalilo ven, opustilo Golgotu a nechalo lidské starosti a meze za sebou. Na všech obrazovkách vystřídal tvář mladého Jacka její obličej. Triumfálně se zachechtala a vzápětí byla pryč. Obrazovky se zase samy vypnuly a na dvoře se rozhostilo naprosté ticho. Rebelové pomalu došli k Železnému trůnu a zadívali se na zohavené, zakrvácené tělo Kamenné Ivce. Ještě dýchalo. Podívali se na sebe a pak se nad ni Kit Letnikostrov naklonil a usekl jí hlavu.

„Za tebe, Davide,“ řekl tiše. Vzal hlavu za vlasy, narovnal se a zvedl ji, aby ji všichni viděli. „Pro jistotu. A taky budeme chtít něco ukázat lidu. Jen ať si myslí, že je mrtvá. Tak to bude nejlepší.“

„Ehm, promiň,“ ozval se ze zadu Toby Zlokh, na něhož mezitím všichni zapomněli. „Ale nezapomeň, že toto všechno se skrz Flynnovu kameru živě vysílá. A sleduje to celá Říše.“

„Přesně tak,“ souhlasil Flynn. „Včetně některých vynikajících detailů.“

„No jo,“ povzdechl si Hokus. „Alespoň teď vědí, jakou zřůdu měli za císařovnu.“

Owen potřásl hlavou. „Skvělé. Další problémy. Uvědomujete si, že než budeme moci začít Matrix používat, budeme tam muset poslat kyberáty, aby ho vyčistili? Doufejme, že jsou tak dobří, jak o sobě tvrdí.“

„A co ty UI v lidské podobě?“ zeptala se Ruby. „To je teda pěkně šeredná představa. Říkali, že některé známe?“

„Třeba to říkali proto, aby nám nasadili brouka do hlavy,“ řekla Házal.

„Vsadila by ses o prachy?“ zeptala se Ruby.

„V každém případě už je po boji,“ vložil se do toho Hokus, „protože Kamenná Ivce už na Železném trůnu nesedí. Souhlasíš, že, Owene? Owene?“

Všichni vzhledli. Owen stál u paty Železného trůnu. Diamantová koruna Kamenné Ivce spadla, když Kit sťal bezduchému tělu hlavu, a teď mu ležela u nohou. Fascinovaně na ni zíral.

Koruna, která vládla Říši. Stojí tu, na opuštěném říšském dvoře, z meče mu ještě kape krev, ale došel na konec své cesty a co z toho všeho má? Mohl by prostě korunu sebrat, posadit si ji na hlavu a prohlásit se císařem. Mohl by. Je posledním Moriturim a je skoro stejně slavný, jako byl ten první. Je hrdinou povstání, hádoidi ho nazývají svým Spasitelem, Mlhosvěťaně taky. Existuje spousta lidí, kteří by ho podpořili, byť z různých důvodů. Mohl by být císařem. Možná by musel zabít nebo uvěznit pár starých přátel a zapomenout na pár ideálů, ale vládl by Říši. Mohl by dát věci do pořádku. Mohl by reformovat Říši podle svých představ. Sklonil se a zvedl korunu.

„Tak co?“ ozvala se vedle něj Házal. „Chceš ji?“

Owen potřásl korunu v rukou a pak ji zase nechal spadnout na podlahu. „Ne. Na mě je moc těžká.“

„Máš na ni právo,“ poznamenal obezřetně Hokus.

„Ne,“ odvětil Owen. „Byl jsem v pokušení, ale jen na chvíli.“

Já jsem nikdy nechtěl být vládcem o nic víc než válečníkem. Možná že teď, když je po všem, budu se moci vrátit zpátky k historii a být zase učencem, který nemá význam pro nikoho kromě sebe. To je to jediné, co jsem kdy doopravdy chtěl.“

Podíval se na Železný trůn. „Žádné další koruny. Žádné další trůny. Jen to kazí lidi a vyvolává v nich to nejhorší.“

Dokonce i v těch dobrých, jako byl Giles. „Zaťal pěsti a vztekle šlehl pohledem po Železném trůnu. Od paty po vršek praskl a rozpadl se na tmavé úlomky. „Žádné další trůny. Žádní další vládcové. Je načase, abychom si vládli sami.“

„Dobře řečeno, Owene,“ pochválil ho Jack Hokus a poplácal ho po rameni. „Ale pro tebe ani pro mne ještě není po všem. Ještě tam někde ve vesmíru číhají cizinci. A je tu Shub. Někdo musí Říši znovu vybudovat a zajistit, aby bylo lidstvo silné. Nás teď bude zapotřebí ještě víc než předtím.“

„Víte co, zatím jsme se ještě nedohodli ani na tom, jakým systémem Říši nahradíme,“ poznamenala Házal. „Do povstání se zapojila spousta lidí, kteří nemají společného nic vyjma touhy svrhnout Kamennou Ivce. Tak se mi zdá, že nás v blízké budoucnosti čeká spousta hádek a silných slov.“

„Proč ne,“ podotkl Hokus. „Zdravá diskuse je úhelným kamenem demokracie.“

„A jestli se nám nebude líbit, co kdo říká, tak ho vždycky můžeme nakopat do prdele,“ shrnula to Ruby. Hokus se na ni podíval. Ruby jen povytáhla obočí. „Copak?“

„To je problém zítřka,“ vložil se do toho Owen. „Dnes si vychutnejme vítězství. Zaplatili jsme za něj dost, krví a ztrátou přátel a drahých.“

„Někteří z nás tu ještě jsou,“ poznamenala Házal.

„Přesně tak,“ souhlasil Owen, vzal ji do náruče a políbil. Házal se odtáhla.

„Jen si nebuď tak jistý, hřebečku.“ A pak ho políbila.

„Najeď na detail,“ zašeptal Toby Flynnovi. „Copak ty nemáš rád happy-endy?“

EPILOG

Ten příběh ještě neskončil.

Po povstání teprve začala ta opravdová bitva. Různé frakce mezi sebou válčily o to, jaký politický systém nahradí Říši. Ze starých přátel se stali nepřátelé a ze starých nepřátel nucení spojenci. Staré dluhy se platily krví, byli odhaleni ti, co tahali za nitky za scénou, a na pořad dne se dostaly dávné plány a konspirace. Válka o Železný trůn skončila, ale boj o duši lidstva pokračuje dál.

V Temnoprázdnu něco žije. Hádoidi odhalují své vlastní, nelidské zájmy. Je odhalena pravá podstata Mater Mundi.

Šílený labyrint se na ztracený Hádén vrací. A vracejí se i cizinci.

A nakonec to všechno dolehne na jediného muže, Owena Morituriho, a on bude muset čelit svému osudu v zapadlých uličkách Mlhobrány a bude na něm, zda zachrání či zatratí budoucnost lidstva.

Simon R. Green

MORITURI: VÁLKA

ilustrace na obálce © 2006 Arndt Drechsler

překlad ©2006 Mirka Pólová

Odpovědný redaktor Robert Přích

české vydání © 2006 Václav Soukup – Wales Veškerá práva vyhrazena.

Vydalo nakladatelství Václav Soukup – Wales jako svou 117. publikaci

ISBN 80-86939-11-1

Doporučená maloobchodní cena: 329,-

Cena Klubu čtenářů SF: 242,-